

Giới thiệu Nghịch Lửa

Tác giả Phong Tử Tam Tam đã gửi đến bạn đọc một câu chuyện về tình yêu, đề tài vốn đã rất nhiều người đề cập đến; nói đến đề tài này người ta có thể dùng muôn hình vạn trạng để miêu tả chúng nhưng để thực sự truyền đạt hết những truyện ngôn tình vẫn đang ngày càng được dựng nên để vẽ thêm nhiều góc cạnh của thứ tình cảm kì lạ này. Vốn dĩ để yêu, để thấu hiểu và để đồng điệu là một điều rất khó khăn chính vì thế nếu đùa cợt với nó thì cũng giống như nhan đề truyện Nghịch Lửa Liệu có phải đụng vào tình yêu, chạm vào và đùa giỡn với nó thì cũng sẽ bỏng tay, tổn thương và không ai khác người bị hại chính là bản thân mình không ??? Lâm Văn Thu từng mất đi một đứa con gái, nhưng đất trời xuikhiến cho cô lần nữa được gặp lại con mình, từ đó bắt đầu dây dưa vớingười đàn ông mà cô thâm mến nhiều năm.Nhưng anh ta vẫn chán ghét cô giống như trong quá khứ.Một ngày nào đó, người đàn ông bỗng lạnh lùng mở miệng: "Lâm Văn Thu, chúng ta kết hôn đi, đừng tốn công quyền rũ những người đàn ông khác nữa, tôi có thể đáp ứng những gì cô muốn." Liệu đây có phải cái kết bất ngờ nhất của truyện không, liệu rồi sẽ còn những gì tiếp diễn, mời bạn đọc truyện và tìm ra hồi kết cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Sắc trời dần ngả về chiều muộn, “con chuột” của bóng đèn trên hành lang đã bị hư từ lâu, phát ra những tia sáng mờ tối không rõ ràng, Lâm Văn Thu xách theo túi đồ vừa mua từ siêu thị, tay dán chặt vách tường, mò mẫm đi từng bước.

Tòa nhà cũ kĩ sắp bị dỡ bỏ và dời đi nơi khác, bảo vệ cũng chẳng thấy đâu, giờ chỉ còn loe hoe vài hộ gia đình, suốt dọc hành lang cơ hồ không thấy được một tia ánh sáng nhạt.

Một đường lo lắng, pháp phòng đến tận tầng sáu, cô cúi đầu lục tìm chìa khóa trong túi, bất ngờ ngực đụng vào một vật cản, cả người mất thăng bằng. Kì quái, vật cô đụng còn mang theo ít hơi ấm. ... là con người!

Mùi thuốc lá thoang thoang quanh chóp mũi, cô suýt nữa mất không chế kêu lên thành tiếng.

Trái tim đập dồn dập, bên tai là tiếng hô hấp gấp gáp của bản thân, cô theo bản năng lui về phía sau mấy bước.

Tiếng “cách” giòn vang, trước mắt bùng lên đốm ánh sáng nhỏ, nhờ vàng sáng xanh trên chiếc bật lửa, Lâm Văn Thu thấy được đôi mắt âm u quen thuộc, hai con ngươi đen thâm sắc bén, ẩn chứa sự mất kiên nhẫn cùng nóng nảy.

Là anh.

Tay Lâm Văn Thu càng siết chặt túi đồ, đầu ngón tay bấm mạnh vào da thịt non mềm của lòng bàn tay, cố gắng lấy lại hơi thở rồi mới lên tiếng: "Có chuyện gì không?"

Bật lửa trong tay người đàn ông đúng lúc tắt đi, hai người trầm mặc đứng trước cửa, mặc cho bóng đêm cắn nuốt mọi thứ. Anh trầm ngâm trong chốc lát, mở miệng nhắc nhở: "Mở cửa."

Lâm Văn Thu như bừng tỉnh từ giấc mộng, vội vàng lục tìm trong túi, lòng càng khẩn trương thì tay càng run lẩy bẩy.

Cánh tay thon dài bất chợt xuyên qua eo cô, vòm ngực vững chắc dán sát phía sau, hô hấp của cô lập tức đình trệ, mắt nhìn chăm chăm vào bóng đèn đang di động. Hai người đứng quá gần, cô mơ hồ có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể và nhịp đập của trái tim anh, nguồn nhiệt kia một đường thẳng tiến vào đáy lòng cô, thiêu đốt lồng ngực làm nó bỏng rát.

Anh trầm mặc đứng sau lưng cô, lấy tay dò vào trong túi xách.

Biết rõ anh muốn tìm chìa khóa, hiểu rằng anh không cố ý chạm vào mình nhưng trong lòng cô rất khó chịu, hốc mắt chua chát, giống như có vật gì đó mà cô không khống chế được sắp rơi xuống.

Bên tai truyền đến hơi thở trầm ấm với tiếng leng keng của chiếc chìa khóa, cô ngây ngốc ngẩn ngơ tiến lên phía trước, như muốn ngăn trở động tác mở cửa của anh. Người đàn ông không kiên nhẫn, mở giọng khiển trách: “Tránh ra”.

Cô chậm nửa nhịp mới nghiêng người tránh qua, ngoan ngoãn đứng im chờ đợi, cổ điều khiển hơi thở thật nhỏ, sợ bản thân phá vỡ không gian im ắng hiện tại.

Cánh cửa theo tiếng cọt kẹt được mở ra, ngọn đèn chói sáng ập đến, cô khó chịu nhắm mắt lại, để mắt dần thích ứng với sự thay đổi đột ngột mới chậm rãi nâng lên, hình ảnh người đàn ông tuần tú đứng trước cửa lập tức in vào mắt.

Trái tim Lâm Văn Thu nảy lên rộn ràng, vội rũ mắt xuống, tuy chỉ một giây ngắn ngủi cũng không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Cô gắng gượng mang túi hàng đi thẳng vào trong, thả lên chiếc bàn tròn, từ từ thở đều lại, nghĩ đến người đàn ông phía sau, tâm không tự chủ lại thấp tha thấp thỏm.

Cô xoay người, nhìn chăm chú vào anh, có chút lúng túng hỏi: "Muốn uống nước không?"

Bạch Thuật Bắc liếc nhìn căn phòng cũ nát, Dong Thành vốn nhiều mưa, trong nhà bốc lên mùi ẩm mốc, anh nhú mày, càng lúc càng mất kiên nhẫn, không trả lời câu hỏi, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề: "Manh Manh ngã bệnh, nó đòi gặp cô."

Lâm Văn Thu ngẩn ra, mồ hôi rịn đầy hai gò má, trắng nhợt không có tí huyết sắc.

Cô trừng to mắt, lo lắng tiến lên phía trước, có chút gần anh hơn, hoàn toàn không chú ý trong mắt anh lóe lên sự chán ghét nồng đậm, không yên lòng hỏi dồn: "Có nghiêm trọng không? Gần đây thời tiết thay đổi thất thường, sao anh không chăm sóc con bé cẩn thận."

Khóe môi Bạch Thuật Bắc cong lên thành nụ cười giễu, không nói một lời, chỉ nhìn đắm đắm vào cô.

Lâm Văn Thu thấy vẻ mặt của anh, ý thức bản thân hành động lỗ mãng, đầu ngón tay càng bấu chặt, rũ măt lui ra sau: "Thật xin lỗi."

Bạch Thuật Bắc mở to mắt, mỗi khi nhìn thấy điệu bộ nhu nhược của người phụ nữ này thì anh vô cùng phiền chán, không ai ngoài anh có thể hiểu rõ bản chất độc ác của người phụ nữ này.

"Con bé muốn uống canh cô nấu, đi nấu mau."

Bạch Thuật Bắc nói xong, rất tự nhiên đi đến sô pha trong phòng ngồi xuống, móng vừa vịn áp lên một vật nhỏ nhỏ mềm mềm, anh nhú chặt mí mắt, cầm lên nhìn, là đồ chơi hình con vịt vàng.

Con vịt này nhìn rất quen mắt, Manh Manh cũng có vài con, con này so với những con kia thì kích cỡ lớn hơn, giống như——

"Đây là vịt mẹ." Lâm Văn Thu cẩn thận thì thầm, đi tới giành lấy con vịt trong tay anh, nâng niu như bảo vật, cẩn thận cất vào ngăn kéo.

Bạch Thuật Bắc trầm mặc theo sát mọi động tác của cô, cánh mũi tràn ra những tiếng hừ nhẹ: "Thế nào? Cô còn đang ảo vọng sẽ có ngày con vịt đó có thể đoàn tụ với đám vịt con kia?"

Ý tứ trong lời nói của anh, cô dù không thông minh cũng lĩnh hội được.

Lâm Văn Thu đưa lưng về phía anh, nổi khổ trần lên khóe môi: "Không có, tôi chỉ muốn giữ lại nó, khi nào nhớ tới Manh Manh thì sẽ lấy ra nhìn."

Bạch Thuật Bắc nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ, không tin tưởng, cô không cho anh cơ hội châm chọc nữa, cầm túi thức ăn trực tiếp đi vào bếp.

Trong lòng Bạch Thuật Bắc như có đóm lửa bùng lên lại không có chỗ giải nhiệt, phiền não rút ra bao thuốc lá. Anh quét mắt khắp phòng nhưng không thấy gạt tàn thuốc, đành lôi cái thùng rác nhỏ lại đây.

Anh tình mắt thấy được trong thùng rác có một bao thuốc lá, bình tĩnh nhìn một lúc rồi lặng lẽ dời ánh mắt đi.

Quan tâm người phụ nữ này? Anh có điên mới làm vậy!

-

Trong phòng bếp vang lên tiếng nước chảy róc rách, Lâm Văn Thu cẩn thận rửa sạch nguyên liệu thức ăn. Tối qua Bạch Thuật Bắc chăm sóc con gái suốt đêm, lúc này đầu đau mắt mỏi, chỉ rít hai hơi thuốc thì hai mắt đã đóng chặt.

Lâm Văn Thu đặt lại hũ sành lên trên lò, bỏ thêm nửa cây ngô vào nồi canh, sau lấy khăn lau hai tay thật khô mới đi ra ngoài.

Vừa vào phòng khách đã thấy đôi chân dài của Bạch Thuật Bắc gác lên thành ghế, thân hình anh to cao, vóc người bền chắc, ngủ trên chiếc ghế nhỏ hẹp thật không thoải mái, hai chân mảy vẫn nhú chặt. Ngón giữa vẫn kẹp hơn phân nửa điếu thuốc lá, cô nhón chân đi từng bước nhẹ, cẩn thận rút điếu thuốc ra khỏi tay anh.

Giấc ngủ của Bạch Thuật Bắc thường không sâu, chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng có thể làm anh thức giấc, nhưng lúc này lại ngủ rất ngon, cô đứng bên cạnh lâu như thế, anh cũng không phát giác.

Nhìn gương mặt thuần tú quen thuộc, cô như bị quỷ thần xui khiến, bất giác vươn tay ra, khi cách mí mắt của anh một tấc thì dừng lại.

Lời anh nói trước kia, cô luôn ghi sâu tận đáy lòng, anh không thích cô chạm vào anh, anh bảo anh rất ghê tởm.

Ánh mắt Lâm Văn Thu bất chợt u tối, chậm rãi cuộn lại đầu ngón tay đang lơ lửng giữa không trung. Những chuyện trong quá khứ như bộ phim nhựa xẹt qua trong đầu, mỗi cảnh phim đều làm cả người cô nhức nhối.

Người đàn ông đang nằm trên sô pha bỗng nhiên mở to mắt, sâu trong đáy mắt đen nhánh tỏa ra làn hơi mù, âm trầm nhìn cánh tay còn chưa kịp rút đi của người phụ nữ.

Lâm Văn Thu túng quẫn, luống cuống ngã ngửa ra sàn nhà: "Tôi. . . . trên mặt anh có dính..."

Bạch Thuật Bắc không mở miệng, gương mặt âm u chiếu thẳng vào người đối diện. Lâm Văn Thu nuốt nuốt nước miếng, trong đầu chỉ còn ý niệm mau trốn vào phòng bếp, vụng về đứng dậy, lắp bắp nói: "Tôi đi xem nồi canh ——"

"Lâm Văn Thu." Anh bất ngờ gọi ngược cô lại, giọng điệu lạnh lẽo.

Lâm Văn Thu dùng sức giữ chặt ngón tay, mơ hồ dự liệu được những lời anh sắp thốt lên, quả nhiên từng chữ hùng hồn được nhả ra từ miệng Bạch Thuật Bắc, chứa đầy sự răn đe, cảnh cáo: "Đừng vọng tưởng những thứ vượt quá tầm tay, hãy nhớ kỹ thân phận của cô, vĩnh viễn chỉ có thể là Lâm Văn Thu."

Đáy lòng tựa như có thứ gì vỡ nát, nhưng kỳ quái lần này lại không quá đau, Lâm Văn Thu nhẹ nhàng nhắm mắt, gật đầu chấp nhận: "Tôi luôn hiểu, luôn biết vị trí của mình, anh không cần phí tâm nhắc nhở."

Cô làm sao không biết trong lòng Bạch Thuật Bắc mãi mãi không tồn tại ba chữ: Lâm Văn Thu.

-

Động tác của Lâm Văn Thu rất linh hoạt, Bạch Thuật Bắc mang cô tới bệnh viện vừa đúng lúc Mạnh Mạnh đang mở mắt ngóng ra cửa phòng bệnh. Thấy Lâm Văn Thu bé rất vui mừng hào hứng, chỉ còn thiếu động tác nhảy dựng lên giường chào đón: "Di ơi!"

Lâm Văn Thu đi lên mấy bước, đưa tay dùng sức ôm đứa nhỏ vào trong ngực, trên người Mạnh Mạnh còn hơi sốt, chắc bệnh rất nghiêm trọng. Cô lo lắng lấy tay sờ lên trán bé, đem trán mình dán sát vào: "Còn khó chịu không con?"

Mạnh Mạnh cười híp mắt lắc đầu, hai cánh tay múp míp quàng thật chặt cổ cô: "Lâu rồi đi không chịu đến thăm con.....con cứ tưởng đi không cần con nữa."

Lâm Văn Thu trong lòng đau xót, chớp mũi chua xót đỏ gắt lên, liên tục lắc đầu, cảm hộp giữ nhiệt lắc lư trước mặt bé: "Không phải Mạnh Mạnh muốn uống canh sao, hôm nay đi nấu món canh mới đó."

Mạnh Mạnh vừa nghe có thức ăn ngon, cặp mắt sáng rỡ như chùm thủy tinh trong suốt, nghiêng đầu ngồi trên giường bệnh, khoe miệng vẫn giữ nguyên nụ cười thơ ngây ngọt ngào.

Bạch Thuật Bắc không đi vào, chỉ đứng trước cửa phòng quan sát, thấy tình cảm thân thiết của con gái và Lâm Văn Thu thì trong lòng càng thêm bốc lửa, hung hăng đi thẳng ra hành lang châm thuốc.

Lúc này Mạnh Mạnh hoàn toàn bỏ quên ba mình, múp trong ngực Lâm Văn Thu, ngoan ngoãn há miệng cho cô đút canh, bé say mê ngửi mùi hương trên thân thể cô, nũng nịu tựa vào vai cô: "Mỗi lần con bệnh thì ba con lại trở nên gốc gác. Di ơi, mẹ của con đâu? Ba con nói mẹ đã mất, có phải là đi đến một nơi rất xa không?"

Lâm Văn Thu cúi đầu, chạm vào con người thấu suốt của bé, tay đang cầm thìa bỗng rung lên dữ dội, lắc đầu một cái: "Di cũng không biết."

Mạnh Mạnh nhú mảy, nhưng khi thấy Lâm Văn Thu có vẻ trốn tránh thì không truy hỏi nữa, chỉ im lặng cúi đầu thật thấp.

Lâm Văn Thu không đành lòng nhìn bé đau buồn mất mát, đặt chén canh qua một bên, siết chặt thân thể của bé vào trong ngực, nhỏ giọng dỗ dành: "Mạnh Mạnh là đứa bé rất ngoan, mẹ nhất định sẽ quay lại tìm con."

Mạnh Mạnh hít hít lỗ mũi, tay nhỏ bé nắm chặt góc áo của Lâm Văn Thu, ngập ngừng hồi lâu mới mấp máy môi, nói những lời không có thanh âm: "Mùi vị trên người mẹ khẳng định rất giống di. Nếu di là mẹ thì tốt quá."

Lâm Văn Thu không nghe thấy lời bé con nói, ngẩn người dùng ánh mắt mờ mịt hướng ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài bóng cây lắc lư, làn gió nhẹ lay động những tán lá cây, réo lên những âm thanh xào xạt...

Mùa hè lại đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Mạnh Mạnh ở bệnh viện nhi đồng, giường rất bé, trong phòng ngoài chiếc ghế sofa dành cho hai người, chỉ có thêm một cái ghế dựa nhỏ để nghỉ ngơi. Bạch Thuật Bắc dùng đệm chiếm ghế sofa, chẳng buồn để ý tới Lâm Văn Thu, tay khoác lên trán, khẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Lâm Văn Thu dứt canh cho bé xong, cầm cuốn sách kể truyện cổ tích cho bé nghe, kể được nửa truyện thì bé đã thiếp đi, tay nhỏ xinh vẫn gắt gao nắm chặt ống tay áo cô.

Đáy mắt trào dâng ý cười, cô nhẹ nhẹ đem cánh tay bé thả vào trong chăn, kéo chăn lại ngay ngắn, xong xuôi mọi việc mới xoay qua nhìn người đàn ông đang nằm trên ghế sofa.

Không biết sự im lặng của Bạch Thuật Bắc có phải là ngầm đồng ý cho cô ở cạnh Manh Manh một đêm hay không, dù vậy Lâm Văn Thu vẫn hết sức quý trọng những giây phút hiếm hoi này, đã hơn hai tháng cô chưa gặp mặt bé, không biết qua hôm nay, phải bao lâu nữa cô mới được nhìn thấy bé đây?

Manh Manh đang ngủ nhưng thỉnh thoảng lại chép chép miệng, lầm bầm câu nói mơ hồ, Lâm Văn Thu cúi người lắng nghe, rất nhanh liền nghe ra được, miệng bé thút thít hai tiếng “Mẹ ơi!”, trên mặt còn tràn đầy sự ủy khuất, ảm ức.

Trước đây không chỉ một lần Manh Manh hỏi cô, vì sao mẹ bé lại không cần bé nữa?

Lâm Văn Thu chưa xốt khếp chặt mắt, cúi đầu hôn xuống cái trán thấm ướt mồ hôi của Manh Manh, lòng ngón tay xoa nhẹ mi tâm bé, nhóc con mới thỏa mãn chìm sâu vào giấc ngủ.

Quay trở lại ghế dựa, nhưng con buồn ngủ mãi chẳng chịu đến, an tĩnh như vậy khiến Lâm Văn Thu chợt nhớ từ chiều tối giờ còn chưa ăn gì, vừa mới về nhà đã bị Bạch Thuật Bắc hộ tống đến đây. Cô nhìn chung quanh, thấy trên đầu tủ gần giường có rất nhiều điểm tâm ngọt, nhưng vẫn kìm nén nhắm mắt lại.

Cả đêm không thể chợp mắt, ban đêm Manh Manh giật mình tỉnh lại nhiều lần, Bạch Thuật Bắc không dỗ được con gái, bé con luôn giơ tay đòi đi ôm, Lâm Văn Thu đứng kề bên, nhận được ánh mắt đồng ý của Bạch Thuật Bắc mới dám ôm bé vào lòng.

"Đi ơi." Miệng nhỏ của Manh Manh rúc vào lồng ngực cô, nhỏ giọng lầm bầm: "Đau, đau."

"Cho đi xem một chút."

Lâm Văn Thu tỉ mỉ xoa bóp bả vai cùng tay chân cho bé, dùng lực vừa phải, nhóc con cảm thấy thoải mái, không bao lâu thì tựa vào vai cô ngủ.

Thân thể bé con mềm nhũn, ôm trong ngực rất dễ chịu, Lâm Văn Thu tham luyến cái ôm này, không nỡ buông tay.

"Cô cứ ôm con bé như vậy, nó sẽ không thoải mái." Giọng nói âm trầm của Bạch Thuật Bắc vang lên, giống như một luồng sét đánh, bỏ nát thế giới ảo tưởng của cô.

Lâm Văn Thu cắn môi, nhẹ nhàng đặt bé con lại giường bệnh, mồ hôi chảy ròng ròng khắp người, hơn nữa vì ôm đứa bé nên áo sơ mi thấm ướt, dính sát vào ngực, nhóp nhép khó chịu.

Áo ngực màu trắng bên trong như ẩn như hiện, cô xấu hổ túm vạt áo tránh qua một bên.

Bạch Thuật Bắc dịch lại chăn cho Manh Manh, thấy điệu bộ lo sợ của cô, không nhìn được mĩa mai: "Yên tâm, tôi rất tinh tế. Lỗi lầm đã đại khờ gây nên, tuyệt đối sẽ không tái diễn lần nữa."

Lời anh nói chứa nhiều hàm nghĩa, mặt Lâm Văn Thu ngay tức thời đỏ bừng lên, Manh Manh đã ngủ say, chỉ còn hai người lúng túng đối diện nhau trong đêm tối.

Cô cúi thấp đầu dựa sát vào ghế, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện gói bánh quy, dọc theo cánh tay thon dài nhìn lên, đập vào mắt vẫn là khuôn mặt tuấn tú nhưng vô hồn như tượng gỗ.

"Cám ơn." Cô nhận lấy, dùng sức siết chặt trong tay.

Bạch Thuật Bắc lạnh nhạt cời áo khoác, tiếp tục thu mình nằm lại trên ghế sofa, trầm ngâm mấy giây rồi nói: "Tôi biết cô trước giờ không chịu làm ăn lỗ vốn, chỉ cần chăm sóc Manh Manh cho tốt, con bé vui vẻ thì tôi sẽ không bạc đãi cô."

Lâm Văn Thu cắn mạnh vào môi dưới đến rỉ ra máu, hốc mắt chua chát căng đau, nhưng cô biết mình không được phép rơi lệ, khóc lóc chỉ làm anh thêm chán ghét, khinh bỉ hơn thôi.

-

Lâm Văn Thu không dám làm phiền đến anh nữa, ép buộc bản thân phải đi vào giấc ngủ, lạc vào con ảo mộng, những chuyện đau lòng, phiền phức trước kia thay nhau tái hiện, trong mộng chỉ có hoảng hốt cùng nước mắt đầm đìa, nỗi đau khi phải xa rời cốt nhục đánh đến từng dây thần kinh, thấu đến tận mỗi tế bào trong cơ thể, bóp nghẹt hơi thở của cô.

Nghe tiếng trẻ con réo khóc, cô giật mình mở to mắt, đáy mắt còn chưa thanh tỉnh, trên mặt vẫn còn nguyên vẻ u ám.

Những tia nắng ban mai từ ngoài cửa sổ rọi vào, thì ra mặt trời đã lên cao, Lâm Văn Thu khẽ nghiêng người quan sát bé con, tay chân múp míp thoải mái đang ra thành hình chữ đại, vẫn còn say trong giấc nồng.

Quay đầu nhìn về hướng của Bạch Thuật Bắc, thấy anh còn đang ngủ, cô thầm thở phào ra, giờ tay chạm vào khuôn mặt, quả nhiên ướt đầm nước mắt.

Dạ dày đang biểu tình vì đói bụng, gói bánh quy tối qua cô không nở ăn, những thứ anh cho, cô đều xem như báu vật.

Cô lặng lẽ dọn dẹp lại đồ đạc, đứng dậy đi ra ngoài cửa, trời vẫn còn sương sớm, thức ăn trong căn tin bệnh viện chắc chắn không ngon, mua trên đường thì không hợp vệ sinh, hơn nữa Bạch Thuật Bắc nhất định sẽ ghét bỏ, người đàn ông này có “bệnh sạch sẽ” cực kì nghiêm trọng.

Lâm Văn Thu đón xe điện ngầm về nhà, chuẩn bị làm bữa sáng cho Manh Manh, chốc nữa còn phải đến công ty xin nghỉ. Cô thầm tính toán kĩ lưỡng mọi thứ trong đầu, về tới nhà, vừa mở cửa phòng khách, chào đón cô là một đồ vật hung hăng bỏ tới.

Lực ném không mạnh lắm, đơn thuần chỉ muốn phát tiết.

Ly thủy tinh đập xuống sàn nhà, âm thanh vỡ vụn vang lên, tiếng động làm đầu óc Lâm Văn Thu tỉnh táo lại. Cô chậm rãi ngước lên, liếc nhìn người đàn ông có vẻ mặt, thần thái, tinh thần... đều sa sút – Lâm Tri Hạ.

-

Tấm rèm cửa sổ không kéo sát, ánh sáng mặt trời rọi xuống bề mặt thủy tinh, phủ một lớp ánh sáng nhạt lên người Lâm Tri Hạ. Người đàn ông có thân hình rắn rỏi, giờ phút này cứ như bị loạn trí, dưới cằm là một lớp râu đen, đôi mắt sưng húp, tụ máu bầm đen tím.

Nguy rồi, tối qua cô quên nói với Tri Hạ một tiếng.

Lâm Tri Hạ an tĩnh ngồi trên sofa, khuôn mặt trầm tĩnh cố che đi tầng sương lạnh giá: "Đi đâu?"

Lâm Văn Thu không dám nhìn anh, vội ngồi xổm xuống, đem những mảnh vỡ thủy tinh thu gọn lại, hốt bỏ vào thùng rác.

Lửa giận trong lòng Lâm Tri Hạ vô pháp khống chế, đột ngột từ trên ghế sofa nhổm dậy, sai mấy bước đến trước mặt cô, không cho cô cơ hội phản ứng, thô lỗ nắm chặt cổ tay, lôi cô đứng dậy.

Thân hình cô quá nhẹ, bị kéo lên phải lao đảo vài bước mới ổn định lại thân thể.

Lâm Văn Thu hoảng sợ nhìn anh, đáy mắt Lâm Tri Hạ đỏ ngầu, môi mòng vể nên độ cong tàn nhẫn, mắt không chớp, nhìn cô chăm chăm: "Tại sao không trả lời anh? Em lại lên lút đi gặp hắn ta phải không?"

Lâm Văn Thu siết chặt hộp giữ nhiệt trong tay, thần nhiên gật đầu: "Đúng, nhưng vì Manh Manh bị bệnh."

"Manh Manh ——" Lâm Tri Hạ cười lạnh, sức lực chèn ép cô ngày càng tăng. "Con bé đó bị bệnh thì liên quan gì đến em? Em tự cho mình là mẹ của nó hả?"

Sắc mặt Lâm Văn Thu vốn tái xanh, giờ thì trắng nhợt đến chói mắt, toàn thân như bị dội gáo nước lạnh, rét đến tận xương tủy.

Lâm Tri Hạ biết mình chạm phải nỗi đau của cô, nhưng anh không kìm nén được, vừa nghĩ tới cảnh cô dịu dàng ở bên cạnh hai cha con đáng ghét kia, từng thớ thịt trên người như xoắn chặt lại, vô cùng đau đớn.

Lâm Văn Thu nhìn toàn thân anh phát ra hơi thở ngao độc, không muốn phí công tranh chấp, tiếp tục ngồi xổm xuống thu dọn những mảnh vụn sót lại: "Anh đứng tránh xa một tí, cẩn thận bị thương đến chân."

Nhìn đi, trong lòng cô, anh chính là một kẻ vô dụng như vậy, phải chi anh có thể hữu dụng hơn, phải chi thân thể này khỏe mạnh như người thường.

Lòng ngực của Lâm Tri Hạ phập phồng lên xuống, cổ thả lỏng quả đấm đang căng cứng ra. Giờ phút này, anh chỉ cần nhẹ nhàng rũ mắt xuống liền thấy được đỉnh đầu đen nhánh của cô, rõ ràng chỉ là một phụ nữ đơn bạc, yếu đuối, vì điều gì dưới đáy lòng vẫn cố chấp chôn chặt một tình cảm tiêu cực?

Anh không nhận được rống to: "Lâm Văn Thu, em có biết mình đang làm gì hay không?"

-

Động tác của Lâm Văn Thu hơi khựng lại, ngẩng đầu, con ngươi đen lấy ánh lên ý cười trấn an: "Tri Hạ, em chỉ quan tâm Manh Manh, không có ý gì khác."

Lâm Tri Hạ trầm mặc quan sát cô rất lâu, đôi mắt giăng đầy tia máu làm người ta khiếp sợ, cùng màu da vàng vọt vì bệnh hoạn tạo thành hai cực đối lập.

Lâm Văn Thu thu dọn sạch sẽ những mảnh thủy tinh xong, đứng lên cẩn thận đỡ lấy cánh tay anh: "Anh uống thuốc chưa? Bữa trước em thấy hộp thuốc anh ném trong thùng rác mới nhớ thuốc đã hết rồi, thật xin lỗi, gần đây em bận quá. Ngày hôm qua em mới đến bệnh viện lấy thêm thuốc, có thể dùng được thêm ít ngày."

Lâm Tri Hạ nghe giọng nói ôn hòa của cô, lửa giận ứ đọng dưới đáy lòng cũng chậm rãi tan đi, nhưng vẫn quay mặt, hừ một tiếng: "Có lẽ anh chết đi sẽ tốt hơn, em không phải bị anh liên lụy nữa."

"Tri Hạ!" Lâm Văn Thu hét thẳng vào mặt anh, mắt hạnh tròn to lên.

Những năm này, cuộc sống khó khăn đã mài mòn nhuệ khí, khiến bản tính cô trở nên nhẫn nhục, chịu đựng, rất ít khi đem tâm tình thật biểu lộ ra ngoài. Tiếng hét bất ngờ của cô làm Lâm Tri Hạ giật mình, thân hình to lớn đứng trước mặt cô, bất giác bị gột dũa, nhỏ đi mấy phần.

Lâm Văn Thu chăm chú nhìn anh, giọng nói kiên quyết: "Anh không phải là gánh nặng của em, anh là người thân cuối cùng của em, hãy nhớ, em chưa từng xem anh là gánh nặng của mình."

Lâm Tri Hạ cúi đầu suy nghĩ, nhìn gương mặt với những đường nét tinh xảo, thanh lệ của cô, trong lòng ề ảm, nhất thời mất đi tự chủ, hai tay ghì chặt hai đầu vai gầy yếu: "Văn Thu."

Giọng anh khàn đục, hoàn toàn mất đi bộ dáng nóng nảy vừa rồi, sự dịu dàng, chân thật lan tỏa trong đáy mắt, sức lực trên hai tay ẩn chứa phần tình cảm mập mờ.

"Em luôn biết, anh không muốn làm người thân của em." Dứt lời anh liền cúi xuống, cách cô càng lúc càng gần, trên người cô phảng phất mùi hương thanh khiết không ngừng dụ hoặc anh, trái tim trong lồng ngực vô cùng thỏa mãn, như muốn nhảy cẫng ra ngoài.

Lâm Văn Thu thừa người nhìn gương mặt quen thuộc đang lấn tới, vào lúc hai cánh môi cánh nhau rất gần thì đột nhiên choàng tỉnh, cô dùng sức đẩy anh ra, cả người theo quán tính cũng lui ra sau, lưng đụng mạnh vào vách tường.

Trong phòng an tĩnh lại, chỉ còn tiếng thở dốc nặng nề của hai người.

"Em ——" Lâm Văn Thu ngập ngừng giải thích, vừa chạm phải mắt anh thì luống cuống né đi: "Em ngủ dậy còn chưa đánh răng."

Cái cơ ngây ngô này đã bị cô sử dụng cho sắp nát bấy, Lâm Tri Hạ làm sao không hiểu suy nghĩ trong lòng cô, tay nắm thành quyền, không muốn ép buộc cô nữa, giờ tay vuốt nhẹ đỉnh đầu cô: "Nghỉ ngơi đi."

Lâm Văn Thu mấp máy môi, khẽ liếc anh một cái: "Em còn muốn làm bữa ăn sáng cho Mạnh Mạnh."

Lâm Tri Hạ nhú chặt mi tâm, ngũ quan khí khái lộ vẻ nghi ngờ, nhưng thấy điệu bộ lấy lòng của Lâm Văn Thu, bắt đắc dĩ thở dài: "Em chọn mắt tí đi, anh giúp em làm."

Khóc môi Lâm Văn Thu cong lên, nhẹ nhàng gật đầu: "Cám ơn anh, anh trai."

Bước chân của Lâm Tri Hạ tức bị đình trệ, Lâm Văn Thu lúc này mới ý thức được mình lại xưng hô sai rồi, nhưng lời nói ra thì không thể thu hồi. Một lúc sau, Lâm Tri Hạ chậm rãi xoay người, ánh mắt nặng trĩu rơi vào người cô.

"Hôm qua anh về nhà, chỉ thấy một căn phòng trống rỗng, gọi điện cho em nhưng em không bắt máy" Khuôn mặt anh hằn lên nét khổ sở, cụp mắt không dám nhìn thẳng vào cô, "Tình cảnh ấy giống y hệt cảnh tượng của sáu năm trước. Văn Thu, anh thật sự sợ em bỏ rơi anh, một năm đó, em có biết anh đã trải qua như thế nào không?"

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Lâm Tri Hạ là con riêng của mẹ kế của Lâm Văn Thu. Ba mẹ Lâm Văn Thu ly hôn khi cô còn rất nhỏ, vì quá nhỏ, nên tên cũng là do mẹ kế đặt cho.

Mẹ kế của cô là người phụ nữ hiền lành, khác xa so với những bà mẹ ghẻ hà khắc, cay nghiệt trong truyền thuyết. Bà xem cô như con gái ruột, thương yêu, cưng chiều, nâng niu như bảo vật vô giá.

Tuổi thơ của Văn Thu là khoảng thời gian đẹp nhất trong đời, ba cô cùng mẹ kế tuy đều tái giá nhưng tình cảm rất tốt, cô được lớn lên trong không khí ấm áp, hòa thuận của gia đình. Từ khi còn bé, Lâm Tri Hạ vẫn luôn che chở cho cô, thấy cô bị người khác bắt nạt sẽ hùng hổ đứng ra đòi lại công bằng giúp cô, anh luôn đặt cô phía sau, nguyện đứng phía trước làm tấm lá chắn vững chắc cho cô gái nhỏ.

Vì thế Lâm Văn Thu không phải trải qua những đau đớn, tổn thương khi một gia đình tan vỡ, ngược lại, cô còn may mắn được sống trong một gia đình hạnh phúc, ấm áp tình người.

Năm cô bốn tuổi, Tri Hạ sáu tuổi, thì mẹ kế qua đời.

Lúc ấy, cô không biết nguyên nhân qua đời của bà, chỉ mơ hồ nhớ được có khoảng thời gian bà luôn phải uống thuốc, trong nhà lúc nào cũng có mùi thuốc bắc phảng phất xộc vào khoang mũi.

Sau khi mẹ kế mất, chỉ trong một đêm mà ba cô dường như già đi cả chục tuổi, tinh thần sa sút, ngây ngốc ngồi trước linh đường của vợ.

Ngày đó Tri Hạ ngồi cùng cô trên chiếc ghế nhỏ, tay anh siết mạnh tay cô, chỉ nói một câu: "Sau này anh. . . . cũng sẽ chết giống như mẹ sao?"

Lúc ấy, Văn Thu không hiểu được ý nghĩa của từ “chết”, đến khi cô hiểu được thì ngay lập tức phải đối mặt với cái chết của ba mình.

Ba cô nằm bất động trên chiếc giường lạnh lẽo, rõ ràng vẫn là người ba từ ái, ôn hòa của cô, nhưng ông sẽ không bao giờ mở mắt nhìn cô nữa, mặc cho cô khóc rống lên, hét khản đặc cả giọng, ông cũng không chịu nhìn cô thêm một lần.

Văn Thu lần đầu tiên ý thức được, thì ra hai chữ “tử vong” đáng sợ đến thế, ngày ấy, chỉ còn Tri Hạ đứng bên cạnh cô, lòng bàn tay ấm áp của anh bao lấy chặt chẽ những ngón tay đang run bần bật của cô.

Giây phút đó Văn Thu thông suốt triệt để, trên thế giới rộng lớn này, chỉ còn duy nhất Tri Hạ là người thân của cô.

Hiện tại Văn Thu nằm trên giường, trong đầu vang lên lời nói của Tri Hạ, quả thật cô không nên có bất kì vọng tưởng nào đối với Bạch Thuật Bắc. Người đàn ông tàn nhẫn ấy vẫn luôn không ngừng nhắc đi nhắc lại, bảo cô ôm lấy bốn chữ “chấp nhận hiện thực” mà sống.

Nhớ tới vẻ mặt đáng thương của Tri Hạ khi nói câu “anh thật sự sợ em bỏ rơi anh”, trong lòng cô lại dâng đầy cảm giác tội lỗi. Tri Hạ từ khi ngã bệnh thì trở nên nhạy cảm, và lại hai năm qua sức khỏe ngày càng suy yếu, anh vô thức lệ thuộc vào cô, nhưng vì lòng tự ái của đàn ông mà không chịu chấp nhận sự thật, vì thế anh tự tạo cho mình một tầng kết giới, để mặc bản thân vùng vẫy, giằng co trong sự mâu thuẫn.

Cuối cùng bị đau ốm cùng tự ti hành hạ đến mức này ——

Văn Thu thở dài, lật người, nhắm mắt chuẩn bị nghỉ ngơi. Bất ngờ bên ngoài truyền đến những âm thanh ầm ĩ, nặng nề, giống như vật nặng rơi trên sàn nhà.

Văn Thu hoảng hốt, vội vàng mang dép chạy ra ngoài, thân thể Tri Hạ vốn đã tệ, tối qua lại mất giấc ngủ, bệnh sẽ không phát tác chứ?

Trong phòng khách vẫn y nguyên như cũ, tiếng động vang ra từ phòng bếp, không biết vì sao Văn Thu đột ngột sợ hãi, trái tim đập liên hồi, nhưng vẫn nhắm mắt đi vào trong: "Tri Hạ?"

Lâm Tri Hạ đứng giữa phòng bếp, đầu cúi xuống, tóc mai trước trán rũ rượi che đi đôi mắt u tối, toàn thân tỏa ra luồng khí quái dị, rất đáng sợ.

Cảnh tượng quá đối quen thuộc, dẫn ra những kí ức rối rắm, phức tạp, đau đớn.

Tốc độ chân của Văn Thu dần ngưng trệ lại, trong đầu xuất hiện ý nghĩ muốn lui về phía sau, nhưng Lâm Tri Hạ rất nhanh phát hiện ra cô, khi anh ngược lên, quả nhiên trong hai mắt bùng lên ngọn lửa hung ác, tàn bạo.

Văn Thu sợ đến trợn trừng mắt, xoay người muốn chạy ra ngoài, nhưng vóc dáng của Lâm Tri Hạ to cao, chỉ vài bước chân đã nắm được chòm tóc đuôi ngựa phía sau của cô, đầu ngón tay chỉ tồn chút sức đã túm được cô vào ngực.

"Tri Hạ!" Văn Thu đau đến ứa nước mắt, trái tim đập thình thịch, lấy tay che sau gáy, xoa dịu nỗi đau tê tái của da đầu, cắn môi, lắc lắc đầu: "Tri Hạ, anh tỉnh táo lại đi."

Đôi đồng tử đen tối của Lâm Tri Hạ gắt gao nhìn chăm chăm cô, cả người trở về dáng điệu ôn hòa, lí trí như ngày xưa, ánh mắt vẫn đục khó nắm bắt, khó miêng về nên đường cong quý dị: "Anh làm sao tỉnh táo được? Vừa nghĩ tới việc em ở bên kia, nấu canh cho thằng khốn ấy, anh liền. . . . Anh muốn. . . Văn Thu, em phải để bản thân trở nên ti tiện đến mức nào mới chịu buông tay?"

Tiếng nói của anh cực lớn, vang vọng khắp mọi góc ngách trong căn nhà, Văn Thu bị anh rống thẳng vào tai, màng nhĩ ngay lập tức đau nhức.

Nhưng cô còn chưa kịp giải thích, Lâm Tri Hạ đã ném mạnh cô xuống sàn nhà.

Văn Thu rất gầy, toàn thân trên dưới chẳng có bao nhiêu thịt, xương bả vai đập mạnh xuống nền gạch lạnh lẽo, nước mắt nhanh chóng tuôn rơi, cô đau đến mức không còn sức nói chuyện, chỉ biết ôm cánh tay cổ ườn người lên.

Lại tới nữa rồi. . . . Lần này, ai có thể cứu cô đây?

Lâm Tri Hạ không để tình trạng bi thảm của cô vào mắt, nhắc chân hướng sống lưng cô, dùng sức đập mạnh xuống: "Tại sao em không chịu nhìn anh, anh có điểm nào kém hơn Bạch Thuật Bắc! Há?"

Văn Thu bị anh đập khê rên lên một tiếng, theo bản năng cố ra sức bảo vệ đầu cùng khuôn mặt, cô không thể bị thương, bị thương thì không thể đi làm, không đi làm thì lấy đâu ra tiền.

Không có tiền, cô phải sống thế nào? Dù đau đớn nhưng trong đầu cô vẫn quan tâm đến vấn đề này.

Quyền cước như mưa rơi xuống khắp người cô, trên sống lưng, trên bụng, ngay cả trên cánh tay cũng bị anh hết đá rồi đập đến mấy lần.

Cú đánh tiếp sau cú đá, Lâm Tri hạ vận dụng hết toàn lực, Văn Thu che kín mặt không dám nhìn anh, không ngừng tự thôi miên bản thân, người đàn ông hiện tại không phải là Tri Hạ, không phải là Tri Hạ.

Nghĩ như vậy, hình như đau đớn trên người có thể hòa hoãn đi chút ít.

Lâm Tri Hạ như bị ác ma sai khiến, miệng không ngừng mắng nhiếc, tay chân căn bản không chút lưu tình, điên cuồng phát tiết.

Lâm Văn Thu hoàn toàn không nghe được những lời anh nói, đau đớn xâm chiếm hết mọi giác quan, đầu óc vô tri vô giác, cả người chỉ còn duy nhất ý niệm, hi vọng mọi chuyện mau chóng kết thúc.

-

Bạch Thuật Bắc bị tiếng rên của Manh Manh đánh thức, bé con vừa mở mắt, tầm mắt liền tra xét một lượt khắp phòng: "Đi đâu?"

Bạch Thuật Bắc cũng chau mày nhìn xung quanh, phát hiện hộp giữ nhiệt đặt trên bàn đã biến mất, ánh mắt trầm xuống, đi đến cạnh giường bệnh.

Đưa tay ôm con gái vào lòng, anh dịu dàng dụ dỗ: "Đi về nhà chuẩn bị bữa sáng cho Manh Manh."

"Có thật không?" Manh Manh đang thất vọng, nghe anh nói thì mắt sáng rỡ lên, lộ ra má lúm đồng tiền, vui mừng ôm cổ Bạch Thuật Bắc, "Con biết đi sẽ không gạt con mà, đi lúc nào cũng tốt với con nhất."

Bạch Thuật Bắc không nói lời nào, con người bén nhọn sắc lạnh đảo qua đảo lại quanh cánh cửa.

Bạch Thuật Bắc mặc quần áo từ tế cho Manh Manh, xem đồng hồ đã hơn mười giờ rồi, nghĩ đến con gái chỉ vừa khỏi bệnh, lo lắng hỏi: "Con muốn ăn gì, ba đi mua cho con?"

Manh Manh cố chấp nhìn ra cửa, trong ngực còn ôm con rồi nhỏ: "Không cần, đi sẽ mang bữa sáng tới cho con."

Bạch Thuật Bắc trầm mặc nhìn bé, im lặng ngồi bên cạnh cùng bé chờ.

Nhưng càng chờ thì lửa giận càng tăng, quả nhiên anh không nên ôm chút kì vọng nào đối với người phụ nữ đó, mặc kệ là nguyên nhân gì khiến cô ta vội rời đi, chẳng lẽ không thể nhắn một tiếng với đứa bé sao? !

Manh Manh đợi mãi đến trưa, thấy sắc mặt Bạch Thuật Bắc đã vô cùng khó coi, bé chán nản cuộn lại đầu ngón tay: "Đi sẽ không tới. . . ."

Bạch Thuật Bắc hiểu rõ con gái mình, không nhìn nổi con gái phải chịu uất ức, móc di động trong túi định gọi cho Lâm Văn Thu, nhưng ngón tay vừa chạm vào bàn phím, mới sực nhớ anh không biết số di động của cô ta.

Manh Manh ngồi bên cạnh nhìn anh mong ngóng, Bạch Thuật Bắc ái ngại xoa nhẹ đầu bé: "Cục cưng ngoan, ba quên mất, hôm nay đi bận đi làm rồi."

Manh Manh buồn bã gãi gãi móng tay, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên thật cao "Nhưng hôm qua đi đã đồng ý với Manh Manh, chờ con khỏi bệnh sẽ dẫn con đi chơi."

Bạch Thuật Bắc nâng bé lên bả vai: "Ba cũng có thể dẫn con đi chơi."

Manh Manh mở to đôi mắt trong vắt, hai bàn tay mũm mĩm kéo kéo lỗ tai của ba mình: "Thật không? Ba không vội trở về đơn vị sao?"

Hành động của Manh Manh làm Bạch Thuật Bắc dở khóc dở cười, bất đắc dĩ ngăn lại hai tay đang lam loạn trên tai anh, vuốt ve móng vuốt nhỏ của bé: "Không vội, với ba Manh Manh quan trọng nhất."

Bé con đương nhiên rất hài lòng với lời dỗ ngọt của anh, tạm quên đi cảm giác mất mát vì Lâm Văn Thu thất hứa, vỗ tay cười ha ha: "Con muốn đi công viên Hải Dương, muốn đi xem phim, còn muốn đi ăn pizza nữa! Lần này, ba phải hứa không được bỏ về giữa chừng, nếu không sau này con không thêm đi chơi với ba đâu!"

Nhìn con gái lấy lại thần thái tươi tỉnh, khoe miệng Bạch Thuật Bắc giương lên thành hai móc câu: "Trước tiên, đi làm thủ tục xuất viện cho cục cưng đã."

-

"Không tổn hại đến xương, đều là vết thương ngoài da." Một bác sĩ trẻ tuổi mặc áo blouse trắng, dưới gọng kính bạc là đôi con ngươi đen tuyền sâu thẳm, anh ta chậm rãi thả cuộn phim đang cầm trên tay xuống bàn, ấn huyệt thái dương, chăm chú quan sát người con gái trước mắt.

Mỗi lần hai người gặp mặt là những khi trên người cô mang đầy đặc những vết thương nông sâu đủ loại. Cô gái gầy yếu này đánh thức đạo đức nghề nghiệp của anh ta, làm anh ta sinh ra cảm giác thương hại.

Văn Thu nghe anh ta bảo không có gì nghiêm trọng, liền thở phào nhẹ nhõm, vuốt vuốt cổ tay đang nhói đau: "Cảm ơn anh, bác sĩ Cao."

Cao Hách trầm ngâm nhìn cô, nghiêm túc khuyên bảo: "Văn Thu, đây không phải là lần đầu tiên, bệnh tình của anh trai em không chỉ trên phương diện cơ thể, anh ấy cần đến bác sĩ tâm lý."

Văn Thu gạt mình, vội rũ hàng mi, che dấu tất cả mọi tâm tình: "Ừm, em biết rồi."

Cô luôn hiểu, con bệnh trường kì đã khiến Tri Hạ thay đổi triệt để, anh không còn mình mẫn khôn ngoan như xưa, thường bức bối chỉ vì những việc nhỏ nhặt. Thời điểm anh nổi điên thì hoàn toàn mất đi lí trí. Tư tưởng, suy nghĩ dần trở nên vụn vặt, càng ngày càng nóng tính.

Cao Hách nhìn rõ được thái độ qua loa của cô, bắt đầu dĩ nhiên nói: "Trại an dưỡng không đáng sợ như em nghĩ đâu."

Văn Thu ngẩng đầu, vết máu trên khóe môi đã đông tụ lại, gượng lên nụ cười nhợt nhạt: "Bác sĩ Cao, đây là chuyện riêng của gia đình em. Em sẽ tự quyết định, cảm ơn anh."

Thái độ xa cách, lạnh lùng của cô khiến trong lòng Cao Hách dâng lên cảm xúc khác thường.

Lâm Văn Thu nói xong đứng dậy đi ra ngoài, Cao Hách nhìn theo bóng lưng gầy gò, ngao ngán thở dài: "Em đã làm rất nhiều việc cho anh ấy, những gì em nợ anh ấy, coi như đã trả xong rồi."

Văn Thu dừng bước chân, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm mặt đất, khẽ lắc đầu, bình tĩnh nói: "Không phải như anh nghĩ."

Cao Hách chau mày, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Lâm Văn Thu không giải thích thêm nữa, cầm gói thuốc thẳng bước ra ngoài. Trước khi ba cô qua đời đã dặn dò, sau này cô tuyệt đối không được tách khỏi Tri Hạ. Bệnh tình của anh tùy lúc tùy thời đều có thể phát tác, nhắm mắt xuôi tay bất cứ khi nào, cô không thể để anh lẻ loi cô độc trong khoảng khắc đáng sợ ấy.

Đây là di ngôn của ba, cũng là tâm nguyện của mẹ kế.

Vết thương trên mặt không rõ ràng, chỉ là cổ tay bị anh liên tục tấn công có chút đau nhói, cô nhìn vết máu ứ đọng bên trên, cân nhắc đến chuyện mang áo dài tay đi làm.

Thời tiết này mà mang áo tay dài, không biết có bị người ta nhìn bằng ánh mắt kì quái không nữa.

Lúc Văn Thu vừa mở cửa phòng, thỉnh thoảng chạm vào cặp mắt u ám quen thuộc. Người đàn ông dường như hơi kinh ngạc, ngay sau đó đôi môi mím lại thành một đường thẳng tắp, ánh mắt rơi vào vết thương trên môi cùng những dấu bầm tím trên cổ tay cô.

Hic, mỗi chương của truyện này cũng dài ghê á, ngồi edit mà chóng mặt luôn. Troi lạnh, tay chân tê cứng, lười gõ bàn phím quá.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Sự xuất hiện bất ngờ của Bạch Thuật Bắc khiến Lâm Văn Thu cảm thấy túng quẫn, bộ dáng hiện giờ của cô chắc chắn rất tiêu tụy. Con gái ai cũng muốn lưu lại hình ảnh đẹp nhất trong mắt của người đàn ông mình thầm mến. Nhưng vì sao mỗi lần cô rơi vào hoàn cảnh chật vật nhất đều bị anh bắt gặp?

"Tôi ——" Cô ngại ngùng mở miệng, muốn phá vỡ cục diện bế tắc này, lặng lẽ rút cánh tay ra sau lưng, nở nụ cười nhợt nhạt: "Sáng nay tôi có việc nên phải đi trước."

Đôi môi Bạch Thuật Bắc cong lên thành nụ cười giễu, nhướn hai hàng mày kiếm, nhún vai tỏ vẻ bình thản: "Khỏi giải thích, cô đi hay ở chẳng liên quan gì tôi."

“Chẳng liên quan.”

Ba chữ khái quát toàn bộ thái độ của anh dành cho cô, dù đã sớm biết nhưng trong lòng vẫn cứ áp ủ chút hi vọng nhỏ nhoi, Lâm Văn Thu cắn chặt môi, len lén nhìn anh: "Bây giờ tôi đi thăm Mạnh Mạnh."

Cô nói xong xoay người muốn đi, nhưng Bạch Thuật Bắc đưa tay ngăn trở, đôi mắt khinh thường không thèm nhìn vào cô: "Không cần, con bé đã làm thủ tục xuất viện."

Lâm Văn Thu bỗng dừng ngược mắt, đồng tử đen tuyền dường như luôn che lấp làn hơi nước mỏng manh. Bạch Thuật Bắc rất chú ý với dáng vẻ này của cô, cứ như một con thỏ nhỏ ngây ngô, yếu ớt. Năm ấy suýt chút nữa anh đã bị vẻ ngoài này đánh lừa.

Bề ngoài giả bộ đơn thuần nhưng lòng dạ bên trong lại thâm sâu khó lường.

Anh đắm chiêu nhìn chăm chăm vào khóe môi cô, Lâm Văn Thu luống cuống cúi đầu, chỉ nghe anh cọt nhả cười thành tiếng: "Những vết thương này. . . . là do cô đánh nhau với cướp?"

Đầu Lâm Văn Thu cơ hồ đứng đờn trước ngực: "Không phải, là do không cẩn thận bị té."

Lời nói dối sao mà “cao siêu” thế, nhưng Bạch Thuật Bắc cũng lười vạch trần , người phụ nữ này nói láo quen mồm, nguy trang là số một, ai biết trong lòng cô ta lại đang thâm tính kế gì?

Anh nghiêng người muốn bước vào trong, thân hình to lớn tận lực bảo trì khoảng cách với Lâm Văn Thu, giống như cô là virus dơ bẩn truyền bệnh hiểm nghèo.

Lâm Văn Thu nắm chặt ngón tay, lấy ra toàn bộ dũng khí để thương lượng với anh: "Bạch tiên sinh, tôi đã đồng ý dẫn Manh Manh đi chơi, tôi không muốn nuốt lời, anh cho tôi gặp con bé đi?"

Bạch Thuật Bắc đành chỉ bước chân, không vội quay đầu nhìn cô, tâm tư của Lâm Văn Thu càng lúc càng thấp thỏm, hình như yêu cầu của cô. đã vượt quá giới hạn.

Quả nhiên khi Bạch Thuật Bắc quay người thì đáy mắt đã không còn chút nhiệt độ, nhìn cô bằng nửa con mắt : "Lâm Văn Thu, cô đã quên thân phận của mình? Tối hôm qua vì Manh Manh đòi nên tôi mới tìm cô, cô lại được voi đòi tiên, tự xem mình là mẹ của con bé? Cô không nhớ trên giấy khai sinh của con bé viết những gì, hả?"

Lâm Văn Thu nghiêng chặt hai hàm răng, dòng máu đỏ thẩm dồn lên đôi má: "Nhưng Manh Manh cũng là do tôi sinh ra ——"

Bạch Thuật Bắc nghe vậy, đột ngột giữ chặt cổ tay của cô. Lâm Văn Thu bị anh thô bạo đẩy vào vách tường, sức lực như muốn bóp nát cô.

Cô trợn to mắt, máu trong người như bị đông cứng lại, quên cả hô hấp, chỉ ngược đầu, khó tin nhìn anh.

Con người sắc bén của Bạch Thuật Bắc bắn ra tia ngoan độc, cắn răng gần từng chữ: "Tôi cảnh cáo cô, những lời này tôi không muốn nghe lại lần thứ hai, nếu cô dám đi rêu rao khắp nơi, đừng trách vì sao tôi tàn ác."

Những ngón tay thon dài tàn nhẫn bóp chặt cổ tay cô , vừa vặn đúng trúng vết thương Tri Hạ mới gây ra. Ngay tại thời điểm anh dùng toàn sức lực, khớp xương trên cổ tay như muốn lệch đi, vỡ vụn, đau thấu tận tim gan.

Trên trán Lâm Văn Thu liên tục xuất mồ hôi lạnh, hai cánh mũi khẽ phập phồng, bị ai đối diện với người đàn ông lạnh lùng: "Tôi chỉ muốn ở cạnh Manh Manh, sẽ không nói lung tung trước mặt con bé, càng không mơ mộng hảo huyền, Bạch tiên sinh, xin hãy tin tưởng tôi."

Những cọng gân xanh đang “nhảy nhót” trên trán Bạch Thuật Bắc, ngũ quan lạnh lùng bức ra khí thế khiếp người: "Tin tưởng cô? Tôi đâu phải kẻ điên."

Hai người cách nhau quá gần, anh mơ hồ thấy được dưới đáy mắt trong veo của cô chậm rãi gợn lên những luồng sóng nước, dường như đang cố chấp ngăn lại một thứ gì đó.

Anh không muốn nghiên cứu, càng không muốn tìm hiểu đó là thứ gì, “tò mò sẽ hại chết con mèo”, hơn nữa người phụ nữ này không đáng để anh phí công tìm tòi hay đồng tình.

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc trầm xuống, hung hăng hất mạnh cổ tay cô ra.

Toàn thân Lâm Văn Thu được thả lỏng, mềm oặt dựa vào tường, thở dốc từng cơn.

-

"Thuật Bắc?" Cao Hách mở cửa phòng làm việc, liền thấy đôi nam nữ đang trong tình thế giằng co, kinh ngạc nhìn hai người: "Anh làm gì ở đây?"

Bạch Thuật Bắc không vội trả lời, ném cho Lâm Văn Thu ánh mắt cảnh cáo, ngay sau đó rút khăn tay chùi thật mạnh vào những ngón tay vừa mới nắm cổ tay cô, thản nhiên đáp: "Đi lấy thuốc giùm lão Tam thôi."

Cao Hách vẫn còn nghi hoặc nhìn về phía Lâm Văn Thu, nhưng cô cố tình tránh ánh mắt của anh ta.

Cao Hách chau mày, quay sang nói với Bạch Thuật Bắc: "Vào đi."

Bạch Thuật Bắc không nhìn Lâm Văn Thu nữa, đi thẳng vào trong.

Cao Hách ngồi nghiêm chỉnh sau bàn làm việc, đem những hộp thuốc đã chuẩn bị từ trước đẩy tới chỗ Bạch Thuật Bắc, suy nghĩ một chút lại hỏi: "Anh quen với Văn Thu?"

Văn Thu?

Bạch Thuật Bắc nhảy cảm ngược mắt , đem chiếc khăn vừa này vứt vào sọt rác. Anh thông thả đan hai bàn tay vào nhau, ung dung quan sát Cao Hách: "Thế nào? Có hứng thú với cô ta, loại phụ nữ đó hợp với khẩu vị của cậu?"

Cao Hách mỉm môi, lấy tay đẩy nhẹ gọng kính: "Đừng suy nghĩ lệch lạc, tôi chỉ thương cảm cho hoàn cảnh của cô ấy."

Bạch Thuật Bắc nâng lên khóe môi, chỉ cười không nói, hai tay đùa nghịch hộp thuốc trên bàn. Loại người sống thiên về tình cảm như Cao Hách mới dễ dàng bị Lâm Văn Thu dối gạt, cô ta chỉ cần bày ra dáng vẻ “con thỏ nhỏ yếu đuối” là có thể hớp hồn cả khối đàn ông nhẹ dạ cả tin.

Cao Hách phát hiện thái độ của Bạch Thuật Bắc rất kì lạ, là bạn bè lâu năm, anh ta chưa bao giờ thấy Bạch Thuật Bắc đối xử hà khắc với một người phụ nữ nào như vậy.

"Này, nói thật đi, giữa anh và cô ấy đã xảy ra chuyện gì?"

Bạch Thuật Bắc lười biếng dựa người vào thành ghế, hai chân bắt chéo: "Sao nào, cậu để ý thật hả? Là bạn bè nhiều năm, tôi chân thành nhắc nhở cậu, người phụ nữ đó không đơn giản như cậu nghĩ đâu."

Cao Hách thu lại nụ cười, dùng ánh mắt nghiêm túc nói với Bạch Thuật Bắc: "Tôi tin tưởng trực giác của mình."

Đó là cô gái có bề ngoài mềm yếu nhưng bên trong rất quật cường. Dù bị anh trai hành hạ lên bờ xuống ruộng vẫn ngậy ngốc chịu đựng. Người con gái như thế không thể là loại hư hỏng được.

Bạch Thuật Bắc trở về trạng thái trầm mặc, không tranh luận nữa.

-

Lâm Văn Thu vừa mở cửa, Tri Hạ đang ngồi trên ghế lập tức đứng lên, vẻ mặt anh có chút kinh hoàng, ánh mắt trốn tránh không dám nhìn thẳng cô: ". . . Em về rồi?"

Lâm Văn Thu gạt đầu, đặt chìa khóa trên kệ giày, cúi người muốn đổi giày, động tác khom lưng lại chạm đến vết thương nơi xương sườn, cô đau quá, khẽ hít thở ra tiếng.

Lâm Tri Hạ vọt đến bên cạnh, khăn trương đỡ cô: "Có sao không?"

Lâm Văn Thu cúi thấp người không nói chuyện, chỉ lắc lắc đầu thay câu trả lời.

Lâm Tri Hạ chưa từng bị cô đối xử như thế, trước kia cũng có lúc anh mất đi kiểm soát, không cẩn thận lỡ tay đã thương cô, nhưng lần nào cô cũng nén đau nói không sao, còn lần này.

"Văn Thu, cho anh xin lỗi, lúc ấy đầu óc anh rối loạn, bản thân mất tự chủ. Anh... Anh thậm chí không biết mình đang làm gì, em hiểu mà, người anh không muốn tổn thương nhất chính là em"

Lâm Tri Hạ không thể giải thích một cách liền mạch, trong lòng liên tục bị kích động, rất sợ Lâm Văn Thu không bao giờ để ý đến anh nữa.

Lâm Văn Thu lúc này mới chậm rãi nhướn mắt, vết thương trên môi bị kéo căng ra theo nụ cười buồn: "Em không trách anh đâu."

Lâm Tri Hạ mỉm môi, nhìn những dấu vết lốm chốm trên khuôn mặt cô, trái tim đau nhói, giờ tay muốn chạm vào nhưng sợ sẽ làm cô đau, ưu thương mở miệng: "Còn đau không? Để anh giúp em bôi thuốc."

Lâm Văn Thu bị anh kéo đến ngồi trên sofa, Lâm Tri Hạ cúi thấp đầu, cầm thuốc mỡ và băng bông, cẩn thận đọc kĩ bảng hướng dẫn sử dụng, gương mặt anh u uất, hơi thở tràn đầy nỗi cô đơn.

Lâm Văn Thu cũng trầm mặc, hiện giờ cô không có tâm tư an ủi hay khuyên nhủ Tri Hạ. Mỗi một câu nói bén nhọn của Bạch Thuật Bắc đều đánh cô trở về nguyên hình, lột sạch những tấm màn huyền hoặc của cô. Đáng đời cô mà, khoảng cách giữa cô và anh là trăm núi nghìn sông, lúc mười mấy tuổi đã nhận thức được điều đó, vì có gì càng già lại càng khờ dại?

Thao tác của Lâm Tri Hạ cẩn thận từng li từng tí, an ủi trước: "Sẽ hơi đau, em ráng nhịn."

"Ừm."

Cô dời ánh mắt đi nơi khác, vết thương tiếp xúc với thuốc mỡ có chút tê rát, lúc tay anh không cẩn thận đè vào những chỗ bị tụ máu bầm thì khoang tim sẽ nhói lên.

Cô thầm nghĩ, vết thương trên da thịt có thể bôi thuốc chữa trị, còn vết thương trong lòng phải làm sao? Nếu cũng có một loại thuốc đặc trị thì tốt biết bao.

Lâm Tri Hạ vẫn rử mắt nhìn cô. Anh nhớ khi còn thiếu nữ, thân hình Lâm Văn Thu có chút đầy đặn, nhưng ba vòng rất cân xứng, lúc cô cười sẽ khoe ra hai chiếc răng khênh, đáng yêu cô lúc đó ra sao nhỉ? Hình như rất thích cười, mỗi khi cô cười thì hai mắt cong lên như ánh trăng hình lưỡi liềm trên bầu trời.

Hiện tại thế nào? Cho dù miệng cô cười như đầy mắt luôn man mác nét tang thương, u buồn.

Cô chỉ mới 25 tuổi thôi.

"Văn Thu." Lâm Tri Hạ nắm chặt miếng bông băng, cất giọng nghiêm túc, anh trầm ngâm trong chốc lát, tựa như cố gắng hạ quyết tâm, "Em đưa anh đến bệnh viện đi, anh hiểu bệnh tình của mình đã quá nghiêm trọng rồi. Anh thật sự không muốn liên lụy hay tổn hại tới em nữa, em xứng đáng được một cuộc sống tốt hơn."

Lâm Văn Thu có chút mờ mịt nhìn anh, đầy mắt Lâm Tri hạ đang kịch liệt giãy giụa: "Em vẫn còn rất trẻ, đừng vì anh mà lãng phí tuổi xuân, tìm một người đàn ông thích hợp rồi kết hôn đi."

Anh yêu cô, nhưng không thể cứ ích kỉ giữ lấy cô, anh không có tư cách ấy

Lâm Văn Thu vẫn bất động nhìn anh, lát sau nhẹ nhàng cầm tay anh: "Em sẽ tìm một bác sĩ tâm lý, mỗi tuần anh chỉ cần trị liệu một lần, ngày thường em vẫn có thể chăm sóc anh. Tri Hạ, đừng cảm lên, anh nhất định sẽ khỏi bệnh."

Cô biết nội tâm Tri Hạ mang đầy tự ti cùng mặc cảm. Cô vẫn nhớ vào ngày sinh nhật 27 tuổi của anh, bọn họ đi đến một miếu thờ gần đây, ngoài miếu có cây cổ thụ ước nguyện, người ta thường đem tâm nguyện viết lên mảnh vải đỏ, treo lên ngọn cây, thì nguyện vọng có cơ hội thành sự thật.

Tuy biết điều đó khó có khả năng thành hiện thực, nhưng bọn họ vẫn ôm hi vọng.

Lúc ấy cô viết: "Hi vọng Tri Hạ sớm hồi phục sức khỏe", còn điều Tri Hạ viết lại hoàn toàn bất đồng với suy đoán của cô. Cô lặng lẽ đi tới phía sau anh, liếc mắt một cái liếc giạt mình: "Hi vọng Văn Thu đừng vứt bỏ tôi, đừng không quan tâm tôi nữa."

Trong khoảnh khắc ấy, tuyến lệ trướng lên đầy chua xót, Lâm Văn Thu hiểu, Tri Hạ từ lúc sáu tuổi đã luôn bất an về cuộc sống, cho dù ba cô đối tốt với anh, thì vẫn mãi là cha dượng, mẹ ruột anh- người thân duy nhất của anh đã rời khỏi thế giới này nên anh sống tự ti, mặc cảm.

Văn Thu dùng sức nắm chặt tay anh, xoa nhẹ vào những đốt ngón tay: "Em không phải là không sợ chết, cũng rất sợ đau, nhưng em vẫn nhất mực tin tưởng rồi có ngày anh sẽ mạnh khỏe như trước kia."

Ánh mắt lâm Tri Hạ vô cùng phức tạp, trong lòng cuộn cuộn đủ loại cảm xúc lại không thể diễn đạt bằng lời: "Anh ——"

Đúng lúc này cánh cửa bị gõ vang lên, từng cú gõ kiên định chập nhắt, căn nhà đã quá cũ, chuông cửa cũng bị hư từ lâu. Cánh cửa truyền tới âm thanh "Thịch thịch" chói tai, kích mạnh vào màng nhĩ của hai người.

Hai người trong nhà đưa mắt nhìn nhau, nhà bọn họ rất ít người lui tới, hơn nữa tâm trạng của người gõ cửa có vẻ đang rất bức bối, nóng nảy.

Lâm Văn Thu thu lại tâm tình, nhắc chân đi tới cửa.

Cửa vừa mở, Lâm Văn Thu liền thừ mặt ra, gương mặt Bạch Thuật Bắc nặng nề nhìn cô, dường như mỗi lần thấy cô, chân mày của anh chưa từng giãn ra.

"Manh Manh biến mất." Bạch Thuật Bắc đem tờ giấy trong tay ném vào người cô, Lâm Văn Thu vội vàng chụp lấy, cầm lên đọc, chữ viết lộn xộn, rất nhiều chữ là tự động ghép vần, thậm chí còn ghép sai vài chỗ, vừa nhìn đã biết là chữ của Manh Manh.

"Con đi tìm đi, di chắc chắn sẽ không gạt con."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Lâm Văn Thu nhìn tờ giấy ghi chép thật lâu mới ngẩng đầu lên, trong đầy mắt Bạch Thuật Bắc chứa đầy tia chán ghét cùng khinh bỉ: "Tôi thật sự đã xem thường khả năng của cô."

Lâm Văn Thu lo lắng lắc đầu: "Manh Manh chưa tới đây."

Bạch Thuật Bắc đời nào tin tưởng lời cô nói, trực tiếp lướt qua cô đi thẳng vào nhà, vừa vào phòng khách đã khó chịu với tràng khí u ám tỏa ra từ người

Lâm Tri Hạ, Bạch Thuật Bắc chỉ lạnh nhạt liếc xéo Lâm Tri Hạ một cái, tiếp tục hướng tới phòng ngủ của Lâm Văn Thu.

"Bạch Thuật Bắc!" Lâm Tri Hạ siết chặt nắm đấm tiến lên phía trước, ngăn cản động tác lẹ loi của Bạch Thuật Bắc, "Anh dựa vào cái gì?"

Bề ngoài của Bạch Thuật Bắc rất tuấn tú, mỗi khi anh cười khoe môi luôn mang theo nét ngả ngón cùng những hàm ý sâu xa khác. Anh cười như không cười nhìn Lâm Tri Hạ, khiêu khích nhướn nhướn mày: "Anh hỏi tôi dựa vào cái gì? Không ngại tôi nói thẳng ra?"

Lâm Tri Hạ nhú chặt mi tâm, gân xanh nổi đầy mu bàn tay, Lâm Văn Thu vội vàng đi tới ngăn anh lại, nhìn anh khề lắc đầu, quay sang Bạch Thuật Bắc: "Manh Manh thật sự không tới đây, không tin thì anh cứ kiểm tra, kiểm tra xong thì chúng ta mau chóng đi tìm con bé, để quá trễ sợ con bé sẽ gặp nguy hiểm."

Bạch Thuật Bắc chau mày hoài nghi, vẫn đi tới đẩy mạnh cánh cửa phòng ngủ của Lâm Văn Thu ra, bên trong tĩnh lặng, chỉ có tiếng rèm cửa sô lay động theo làn gió thổi.

Bạch Thuật Bắc đứng ở cửa phòng ngủ, mặt nặng như chì: "Con bé thật sự không tới đây?" Anh lấy lại bình tĩnh, thận trọng suy nghĩ, quả thật Lâm Văn Thu có thêm một trăm lá gan cũng không dám đem Manh Manh dấu đi.

Lâm Văn Thu thần nhiên gạt đầu: "Bạch tiên sinh, tôi nghĩ mình biết Manh Manh tới chỗ nào."

Bạch Thuật Bắc trầm mặc nhìn cô, bên kia Lâm Tri Hạ cũng không vui, thì thầm vào tai cô: "Quan hệ gì tới em, đó là con gái của hần ta, để hần ta tự đi tìm."

Lâm Văn Thu mím môi tha thiết nhìn Lâm Tri Hạ, Lâm Tri Hạ phiền não, xua xua tay: "Thôi, anh mặc kệ em."

-

Bạch Thuật Bắc lái xe chở Lâm Văn Thu rời đi, xe việt dã màu đen lướt như bay trên đường phố, cửa sổ xe mở rộng, gió lạnh quét qua vết thương trên gò má Lâm Văn Thu. Nhưng cô lại không thấy đau chút nào, chỉ lặng lẽ len lén nhìn anh, tựa như một đứa trẻ bị bệnh nặng, khát khao một loại thuốc có vị ngọt ngào có thể cứu mạng nó.

Anh bây giờ và anh trong trí nhớ của cô có chút bất đồng, đường cong của gò má ngày càng sắc lạnh, từ một chàng trai ấm áp hồn nhiên trở thành một người đàn ông lạnh lùng xa cách. Hiện tại mỗi khi nhìn anh, ngực cô luôn luôn nhói lên đau đớn.

Anh bất chợt xoay đầu, Lâm Văn Thu hoảng hốt vội chuyển ánh mắt, Bạch Thuật Bắc không để vẻ mặt lúng túng sợ hãi của cô vào mắt, lạnh giọng hỏi: "Cô xác định con bé ở viện Hải Dương?"

"Ừm." Lâm Văn Thu hồi đáp, "Ngày trước tôi đã hứa mang con bé tới đó chơi. Manh Manh nói không tin tôi lừa gạt bé, chắc bé nghĩ rằng tôi sẽ ở nơi đó chờ bé đến."

Bạch Thuật Bắc im lặng quan sát cô mấy giây rồi nhấn ga đi thẳng tới viện Hải Dương.

Viện Hải Dương ở Dong Thành được xây dựng từ rất lâu, tọa lạc ở công viên Bắc Dương phía tây bắc. Suốt đường đi, hai người đều mang tâm trạng căng thẳng, lo âu, Manh Manh còn quá nhỏ, không biết có xui xẻo đụng phải kẻ xấu hay không?

Mặc dù Bạch Thuật Bắc không nói lời nào, bề ngoài nhìn trấn định bình tĩnh, nhưng Lâm Văn Thu tinh ý thấy được trên thái dương anh rịn ra những giọt mồ hôi, anh quan tâm Manh manh nhiều bao nhiêu, cô là người hiểu rõ nhất.

Hai người đi dọc theo đường mòn nhỏ hẹp của công viên, hoàng hôn ngày hè tuy đẹp nhưng lại mang cảm giác thê lương, não nề. Ánh tà dương chiếu rọi xuyên qua kẽ hở của những tán lá, nhuộm xuống mặt đường những tia sáng li ti, vụn vặt.

Vóc người Bạch Thuật Bắc to cao, còn là quân nhân, những năm tháng miệt mài huấn luyện trong quân ngũ dẫn đến việc anh đi bộ y như lúc hành quân, sai những bước rất lớn. Thân hình Lâm Văn Thu lại nhỏ nhắn, hai chân phải chạy mới theo kịp tốc độ của anh, may là hôm nay cô không mang giày cao gót, nếu không thì đã bị trọ chân từ tám đời rồi.

Rốt cuộc Bạch Thuật Bắc cũng nhận ra được tình trạng túng quẫn của cô, tốc độ chân dần chậm lại, nhưng vẫn duy trì khoảng cách nửa thước với cô.

Lâm Văn Thu nhìn theo bóng lưng rộng lớn của anh, khoe môi bất giác cong lên, chỉ cần một chút xú quan tâm của Bạch Thuật Bắc đã làm cho cô hạnh phúc đến choáng váng, trở thành những dư vị ngọt ngào nhất trong cuộc đời cô.

Tình đơn phương dường như luôn bị định sẵn một kết cục buồn thương.

Suốt đường đi, hai người bắt gặp không ít những cặp tình nhân cùng những ông bố bà mẹ trẻ dắt con đi dạo, viện hải dương dành cho trẻ em lại gần tới giờ đóng cửa, Bạch Thuật Bắc trở nên cáu gắt, trợn mắt nhìn cô: "Nếu Manh Manh không ở chỗ này, xem tôi trừng trị cô như thế nào."

Lâm Văn Thu đã quen với bộ dáng hung dữ cộc cằn này của anh, có khi nào anh dùng dáng điệu ôn hòa nói chuyện với cô đâu, nhưng không hiểu vì sao mỗi lần nghe anh dọa sẽ "trừng trị" thì Lâm Văn Thu lại buồn cười.

Lâm Văn Thu cố kìm nén, nhưng tâm tình vẫn hiện rõ dưới đáy mắt long lanh, nghiêm mặt nhỏ giọng trả lời: "Ừm."

Bạch Thuật Bắc không vui liếc xéo cô, Lâm Văn Thu phóng tầm mắt ra xa: "Manh Manh mặc dù còn nhỏ, nhưng rất thông minh" Vì công việc nên Bạch Thuật Bắc rất ít khi ở nhà, do đó ý thức tự lập của Manh Manh hơn hẳn những đứa trẻ cùng tuổi, sự cảnh giác của bé cũng rất cao.

Bạch Thuật Bắc ném cho cô một cái lườm sắc bén, khinh thường thu hồi mắt: "Nói thừa, con gái tôi đương nhiên phải thế."

"."

Hai người đến viện Hải dương đúng lúc nhân viên đang bắt đầu thu dọn, họ phân công chia nhau ra tìm, Bạch Thuật Bắc đi lên trước mấy bước, Lâm Văn Thu liền gọi anh: "Bạch tiên sinh."

Bạch Thuật Bắc quay đầu, thần sắc đã mất đi sự kiên nhẫn.

"Tôi cho anh số điện thoại, nếu anh tìm thấy con bé trước thì báo cho tôi với."

Bạch Thuật Bắc vừa định hỏi mã số là bao nhiêu, Lâm Văn Thu đã cúi đầu bấm số của anh vào điện thoại của cô. Cô bấm 11 con số chỉ trong vòng một giây ngắn ngủi.

Điện thoại trong tay run mạnh lên, Bạch Thuật Bắc dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô.

"Tôi đi bên này."

Lâm Văn Thu cười nhạt, siết di động trong tay rẽ vào một con đường nhỏ, ngọn đèn màu lam trên cao chiếu xuống đỉnh đầu cô, làm nổi bật làn da trắng nõn, thân hình gầy yếu bọc trong chiếc áo sơ mi cùng quần jeans đơn giản, nhìn cô giống như một học sinh trung học.

Bạch Thuật Bắc bắt chợt liên tưởng đến Lâm Văn Thu khi còn 17, 18 tuổi, cũng đã sáu năm rồi.

Anh thu lại tâm tư, xoay đầu đi hướng ngược lại.

-

Nhưng Lâm Văn Thu lại tìm được Manh Manh trước Bạch Thuật Bắc, cô tìm không bao lâu thì thấy được thân hình nho nhỏ đang ngồi trong góc tối, trên người mặc bộ váy xinh đẹp, mái tóc được buộc lên gọn gàng, tóc mái trên trán che đi đôi mắt to tròn, trong vắt.

"Manh Manh ——"

Lâm Văn Thu nhẹ giọng gọi tên bé, Manh Manh nhanh chóng ngẩng lên, ánh mắt đen nhánh, có chút nghi hoặc: "Dì?"

Lâm Văn Thu nhìn thân thể rúc vào một góc của bé, lòng đau xót, chân bước nhanh hơn, đi đến ôm bé con vào trong ngực, nhỏ giọng khiển trách: "Sao con không nói với dì tiếng nào đã chạy đến đây trước, lỡ gặp kẻ xấu thì sao?"

Manh Manh vênh môi lên, hưng phấn ôm chặt cô: "Dì nhất định sẽ không nói dối, ba không cho dì đưa Manh Manh đi thì Manh Manh tự tới tìm dì."

Lâm Văn Thu nhắm mắt, nỉ non vào tai bé: "Dì xin lỗi con."

Câu xin lỗi này vì điều gì, chính cô cũng không rõ, là vì cô tới chậm? Hay bởi vì cô thật sự đã lừa bé

Manh Manh còn nhỏ nên đơn thuần, không để tâm đến ý tứ trong lời nói của cô, lôi kéo tay cô, bước nhanh về phía trước: "Chúng ta đi xem rùa biển đi, nhanh lên đi, rùa biển sắp đi ngủ rồi đó."

Lâm Văn Thu buồn cười, chợt nhớ tới mình chưa gọi điện báo cho Bạch Thuật Bắc, lấy ra di động gọi cho anh, đầu dây vừa thông thì bóng dáng anh tuần đã xuất hiện trước cổng ra vào.

Cô nhìn anh chăm chú, âu phục trắng tấp, áo sơ mi trắng mở cổ, lộ ra hàng xương quai xanh cùng hầu kết——

Bạch Thuật Bắc đặt điện thoại lên tai, tầm mắt cùng cô giao thoa, rồi quan sát Manh Manh thật kỹ càng mới cúp điện thoại, nhắc chân đi đến chỗ hai người.

Đôi mắt Manh Manh di chuyển khắp người Lâm Văn Thu, thấy dáng vẻ ngây ngốc sững sờ của cô thì che miệng cười trộm, tay nhỏ bé kéo kéo vạt áo cô: "Dì, ba đã cúp điện thoại rồi."

Tuy chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Lâm Văn Thu vẫn cảm thấy vô cùng xấu hổ vì sự thất thố của mình, vội vàng bỏ điện thoại xuống tai: ". Tín hiệu nơi này tệ quá."

Manh Manh cười càng thêm càn rỡ, bé nhảy bèn thấy được hai gò má Lâm Văn Thu lóe lên một màu đỏ ửng.

Bạch Thuật Bắc đi tới trước mặt Manh Manh, mặt lạnh bắt đầu giáo huấn đứa trẻ “bỏ nhà trốn đi”: "Bạch Nhất Manh, lá gan của con càng lúc càng lớn! Nếu con bị bọn buôn người bắt đi thì ba phải làm sao hả?"

Manh Manh bấu môi, tay nhỏ bé túm chặt chiếc ba lô: "Ba con rất lợi hại, nhất định sẽ tìm thấy con."

Bạch Thuật Bắc vẫn nhìn bé chăm chăm, Manh Manh đảo đảo hai mắt, biết được ba thật sự giận bé rồi, bàn tay mũm mĩm ngập ngừng vươn ra, nắm lấy đầu ngón tay Bạch Thuật Bắc, làm nũng nói: "Ở đây có nhiều thứ thú vị lắm, chắc ba chưa thấy đâu, hôm nay con làm người dẫn đường cho ba nha!"

Một bụng tức giận của Bạch Thuật Bắc bị nụ cười lấy lòng của Manh Manh đánh tan không ít, nhưng vẫn cố chấp đen mặt, không nói chuyện với bé.

Tay còn lại của Manh Manh nắm lấy tay Lâm Văn Thu, chớp chớp mắt nhìn cô: "Con dẫn hai người đi xem, ngoan ngoan đi theo con, đừng để bị thụt lùi đó."

-

Viện hải dương đã đến giờ đóng cửa, Bạch Thuật Bắc đành phải thương lượng, thuyết phục người phụ trách mới có thể đi vào, hiện tại cả viện to lớn chỉ có ba người thông thả tham quan. Nước biển xanh thăm thẳm, bên trong có nhiều loại cá, có một số loài Lâm Văn Thu chưa từng thấy qua, tên cá cũng mù tịt.

Manh Manh đứng bên cạnh đóng vai người giới thiệu, Bạch Thuật Bắc không chút hứng thú, buồn chán chơi đùa với chiếc bật lửa, Manh Manh bị anh làm mất hứng, dậm chân bình bịch: "Ba phải chuyên tâm nghe con nói chứ, bắt chước đi phối hợp với con nè!"

Bạch Thuật Bắc thân nhiên liếc nhìn Lâm Văn Thu, bàn tay cô đặt trên mặt kính thủy tinh, chớp chớp mắt tò mò, đáng vẻ đó so với Manh Manh còn ngu hơn nhiều.

Anh mở to mắt khinh thường, tùy ý nhìn về phía một con cá mập trắng: "Mấy thứ này ba xem cả 800 lần rồi, chẳng hiếm lạ gì nữa."

Lâm Văn Thu cắn môi, buồn bã bỏ tay xuống, thật sự cô chưa bao giờ tới nơi này. Khi cô còn nhỏ thì nơi này chưa xây lên, lớn hơn một chút thì ba mẹ đều đã qua đời, sau này cô luôn bị ám ảnh bởi tiền thuốc men của Tri Hạ, trong đầu chỉ toàn nghĩ cách kiếm tiền, làm gì có thời gian nhàn nhã đi tới những chỗ này.

Manh Manh nhìn Lâm Văn Thu như vậy, đau lòng nhú mày, ngón tay nhỏ chỉ vào ba mình: "Ba hư lắm, luôn khi dễ, bắt nạt dì của con. Con phạt ba phạt mời đi ăn cơm chuộc lỗi."

Bạch Thuật Bắc tròn mắt há mồm nhìn con gái còn chưa cao được đến eo của mình, này chẳng phải là “khuyết tay rẽ ra ngoài” sao? (chắc BTB đang trách MM bệnh người bệnh người ngoài mà chống đối lại ba mình quá)

Tình cảm của Manh Manh dành cho Lâm Văn Thu tốt đến mức làm anh bất ngờ, trong lòng càng thêm xác định, người phụ nữ này nhìn nhu nhược nhưng lòng dạ vô cùng thâm sâu.

Bạch Thuật Bắc vẫn lười biếng đi theo Manh Manh, còn Lâm Văn Thu thì chuyên tâm nghe bé hướng dẫn, Manh Manh bề ngoài ra vẻ nghiêm nghị, nhưng trong lòng rất vui mừng vì được Lâm Văn Thu khích lệ.

Bạch Thuật Bắc thỉnh thoảng quan sát Lâm Văn Thu, vẻ mặt cô đắm chiều như đang cố vắt óc suy nghĩ điều Manh Manh hỏi, không chớp mắt nhìn chăm chăm Manh Manh, thỉnh thoảng còn phụ họa làm vẻ mặt kinh ngạc, thần phục.

"Thật sao?"

"Thật đó, Manh Manh lợi hại lắm, vô cùng thông minh nữa, biết rất nhiều thứ."

Trên trán Bạch Thuật Bắc nổi đầy gân đen, thái dương hunk hunk co rút, hai mắt người phụ nữ này cứ trở ra, lông mi uốn cong lên, cổ nở nụ cười thuần khiết, ngây thơ. Là đơn thuần hay đang giờ thủ đoạn? Kỹ thuật diễn xuất của cô ta chẳng kém gì diễn viên hạng A.

Chờ Manh Manh chơi đã, ba người mới ra khỏi công viên Bắc Dương chuẩn bị đi về.

Trời đã về đêm, thành phố lên đèn rực rỡ, những cây ngô đồng ven đường được tắm mình trong vàng ánh sáng nhạt, khắp chung quanh đều chìm trong không khí yên tĩnh nhàn nhã, Lâm Văn Thu lúng túng đứng bên cạnh xe, Bạch Thuật Bắc ôm Manh Manh lên xe, không chút quan tâm đến cô.

Manh Manh liên tục ngoái đầu nhìn ra sau, thấy Lâm Văn Thu đứng một mình giữa không gian rộng lớn, chớp mũi bé ê ảm: "Sao dì vẫn đứng ở ngoài."

"Dì không thuận đường với chúng ta." Bạch Thuật Bắc nhìn tình hình trên đường qua kính chiếu hậu, vặn chìa khóa khởi động xe.

Manh Manh khó tin tròn to mắt: "Ba làm vậy là không đúng, ba đưa dì tới đây thì phải chờ dì về chứ? Làm việc gì cũng phải đến nơi đến chốn, ba biết không?"

Bạch Thuật Bắc "Chặc" một tiếng, con bé này lại vì người phụ nữ kia mà dạy dỗ ba mình?

Manh Manh thấy Bạch Thuật Bắc đang ngẩn người, liền nhô người ra hướng Lâm Văn Thu gọi lớn: "Dì ơi, nhanh lên xe mau, chúng ta đi ăn cơm, Manh Manh sắp chết đói rồi."

Sắc mặt Bạch Thuật Bắc càng lúc càng khó coi : "Bạch Nhất Mạnh!"

"Sao ba keo kiệt thế?" Mạnh Mạnh liếc xéo anh, cúi đầu ra về tội nghiệp, "Dì khổ cực chăm sóc con cả đêm, mà ba không dám mời đi một bữa cơm để cảm ơn nữa."

Bạch Thuật Bắc phiền muộn nhìn đắm đắm vào con gái nhỏ, Mạnh Mạnh thật quá ngây thơ, thật sự cho rằng chỉ một bữa ăn đã thỏa mãn được lòng tham của người phụ nữ đó?

Nhưng khi thấy ánh mắt chờ mong của con gái, anh đành thỏa hiệp trong nóng nảy, mặt không biến sắc nhìn Lâm Văn Thu, lạnh lùng trách mắng: "Còn chưa chịu lên".

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Mùa đông năm mười ba tuổi, Lâm Văn Thu lần đầu thấy Bạch Thuật Bắc.

Lần đó Tri Hạ phát bệnh phải trực tiếp đưa vào bệnh viện, khi đó ba cô cùng mẹ kế đã qua đời, hai anh em phải sống dựa vào số tiền trợ cấp ít ỏi của chính phủ, thêm phần giúp đỡ của viện phúc lợi và họ hàng thân thích. Mặc dù ba cô có để lại chút tiền trong ngân hàng, thế nhưng chừng ấy so với phí chữa bệnh cho Tri Hạ thì chỉ như muối bỏ biển.

Mùa đông năm đó vô cùng rét lạnh khắc nghiệt, tựa như nỗi tuyệt vọng đè nén trong lòng cô.

Ngoài cửa sổ những bông tuyết nhỏ bay ngập trời, đáp xuống đất, trong không gian yên tĩnh còn có thể nghe được tiếng tuyết rơi.

Lúc ấy Tri Hạ mười lăm tuổi, đang ở ngưỡng tuổi thiếu niên cao ngạo, vì tự ái nên không vui khi Lâm Văn Thu tiêu quá nhiều tiền cho bệnh của anh: "Bệnh này là một cái hang không đáy, chữa không hết đâu, em đừng phí tiền nữa, giữ lại cho bản thân, sau này em còn phải đi học đại học, có thể mới thay đổi được vận mệnh của mình."

Ngay cả bạn bè hay họ hàng thân thích cũng rù rì vào tai cô: "Dù sao cũng không phải là anh ruột, không cần moi hết tâm can để đối xử."

Văn Thu vẫn giữ nguyên sự trầm mặc, dứt cho Tri Hạ xong, chờ anh ngủ say rồi một mình lên sân thượng của bệnh viện.

Tuyết rơi không lớn lắm, nhưng đã rơi liên tục suốt từ đêm qua tới giờ, phủ một lớp thật dày lên mặt sân thượng.

Lâm Văn Thu mặc quần áo bằng bông vải cũ, chớp mũi vì lạnh mà đỏ ửng lên, ngoài trời một màu trắng xóa làm chói mắt cô, cô cũng không rõ vì sao bản thân lại chạy lên đây chịu rét, giống như cách thức này có thể giúp đầu óc suy nghĩ được rõ ràng, minh mẫn hơn.

Đứng trên sân thượng, nhìn toàn thể giới được bao phủ trong tấm màn màu bạc to lớn, nước mắt lặng lẽ chảy từ mắt xuống cằm. Trước mặt Tri Hạ cô không dám khóc, lần đầu tiên cô có chút bàng hoàng xen lẫn tuyệt vọng, cô sắp không chống đỡ nổi sự tàn khốc của cuộc sống rồi. Mười ba tuổi, Lâm Văn Thu đã nếm đủ đắng cay của thực tế khắc nghiệt.

Tri Hạ và cô đã cùng lớn lên bên nhau, cô đành lòng bỏ mặc anh sao? Nhìn anh nằm trên giường với bộ dạng mất mát bi thương, cô cảm thấy đau lắm.

Thân thể ốm yếu của Lâm Văn Thu vẫn đứng cô đơn nơi đó, mờ mịt lại luống cuống, ngửa đầu nhìn chân trời tăm tối, từng mảng từng mảng bông tuyết nhỏ, nhẹ nhàng rơi trên mặt cô. Càng lúc càng có nhiều chất lỏng lạnh lẽo chảy vào khoe môi đỏ, không thể phân biệt đâu là nước mắt, đâu là nước đọng do bông tuyết tan ra.

Nơi xa truyền đến những tiếng vỗ "bập, bập", Lâm Văn Thu ngừng khóc, tò mò ghé đầu nhìn.

Ở phía sau xuất hiện một thiếu niên to lớn, không thấy rõ dáng dấp, đoán chừng lớn cô khoảng 4,5 tuổi, đang cụp mắt mãi mê đắp người tuyết, trời lạnh như thế mà anh không mang bao tay, những ngón tay thon dài hoàn toàn phơi bày trong trời gió tuyết.

Lâm Văn Thu không dám nhìn kỹ, hành vi rình mò người khác thì không tốt lắm, cô quay đầu muốn đi, nhưng vừa xoay người thì hai chân bị trượt trên lớp tuyết trơn trượt phía dưới, cả người lao đảo, cuối cùng "bùm" một tiếng rơi vào trong đống tuyết.

Đau quá.

Nước mắt nước mũi thi nhau lăn xuống, hai mang tai đỏ tím, giờ thì chắc chắn bị phát hiện rồi, quả nhiên sau vài giây, ở phía sau vang lên những bước chân trầm ổn.

"Không sao chứ?" Giọng nam trầm thấp, mang theo từ tính đặc trưng của độ tuổi.

Lâm Văn Thu chần chờ quay đầu lại, bông tuyết trắng xóa, từng mảng sáng chói làm bật lên khí chất anh tuấn, nghiêm trang của chàng thiếu niên. Anh mặc bộ áo lông màu đen, hộp cùng mái tóc đen như mực, đứng một mình giữa đất trời màu bạc làm người ta chói mắt.

Lâm Văn Thu ngây ngốc nhìn anh, thậm chí quên luôn bản thân còn đang nằm nhếch nhác trong đống tuyết.

Thiếu niên thấy cô bé phía dưới không chịu nói chuyện, hai mắt thì đỏ đỏ, nghiêng người, đem lòng bàn tay đưa tới trước mặt cô bé, chau mày: "Rất đau sao?"

Lâm Văn Thu nhìn khuôn mặt anh cách mình càng ngày càng gần, ngũ quan của anh tựa hồ mang theo lực hấp dẫn, nhịp tim cô trở nên dồn dập, liều mạng lắc đầu: "Không, không đau."

Khỏe miệng chàng thiếu niên nhếch lên thành đường cong mê người, không nói gì, chỉ kéo cô ra khỏi lớp tuyết, ngón tay anh chạm vào bàn tay cô, rõ ràng rất lạnh nhưng cô lại cảm thấy vô cùng thoải mái.

Anh ôn nhu vuốt ve đỉnh đầu cô, đầu ngón tay phấp phấp những sợi tóc bị dính bông tuyết, giọng trầm khàn: "Bị đau thì sẽ khóc, không có gì mất mặt hết."

Lâm Văn Thu xấu hổ đứng yên một chỗ, chàng thiếu niên không nói chuyện nữa, trở lại chỗ cũ, người tuyết anh đắp không cao, anh dường như chỉ tùy ý làm cho có, cũng không dùng công cụ gì để trang trí.

Lâm Văn Thu đứng ở phía sau anh, suy nghĩ một lát rồi nói: "Cám ơn."

Chàng thiếu niên vẫn im lặng, cúi thấp đầu làm việc của mình, Lâm Văn Thu thấy anh không để ý tới mình nữa, hai chân động đậy muốn đi.

"Vì sao em khóc?"

Anh không báo trước đã mở miệng hỏi, Lâm Văn Thu giật mình, chẳng lẽ tình trạng tưng quẫn vừa rồi của cô bị anh bắt gặp?

Sau lưng hồi lâu không có tiếng động, anh từ từ xoay đầu lại, vẫn đáng vẻ tuấn tú như cũ, nở nụ cười lạnh lạnh: "Ánh mắt em rất đỏ ——"

Lâm Văn Thu cắn môi không biết nên nói gì, cô sẽ không ngây thơ nghĩ rằng bộ dạng thống khổ của mình đã làm người khác cảm động.

Thiếu niên yên lặng chốc lát, lại nói: "Có phải em cũng giống anh, người thân rời đi, muốn giúp họ nhưng không có cách nào gánh vác trách nhiệm to lớn đó?"

Lâm Văn Thu kinh ngạc nhìn anh, đáy mắt ngập tràn sự khó tin.

Chàng thiếu niên nói xong thì trở về trạng thái im lặng, vẻ mặt lạnh nhạt hơn, trông mắt lóe lên tia cô đơn nhưng rất nhanh bị anh che dấu đi. Lâm Văn Thu nghĩ rằng chắc anh cũng không muốn cùng cô giải bày nỗi lòng, có thể anh chỉ tự làm bầm một mình, nhưng ý tứ trong lời nói của anh, có lẽ giống với trường hợp của cô.

Trong đầu cô nhất thời sinh ra ảo giác “đồng bệnh tương liên”, rất muốn bày tỏ những phần uất cùng đè nén trong lồng ngực cho anh nghe: "Em ——"

Chàng thiếu niên bất ngờ đứng lên, vỗ vỗ lòng bàn tay rồi nhét vào túi, vốc dáng anh cao to hơn cô rất nhiều, cách vài bước ngoái đầu nhìn cô: "Về sớm đi, đừng để người nhà lo lắng cho em."

Dứt lời thì anh rời đi, một bụng tâm sự của Lâm Văn Thu bị nghẹn ngay cổ họng, nhìn theo bóng dáng rần rần dần biến mất ở cầu thang, bông tuyết trắng xanh rơi đầy trên đầu vai.

Đây chỉ là cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn, mặc dù lúc ấy dưới đáy lòng phát sinh một tình cảm khác lạ, nhưng không bao lâu Lâm Văn Thu dần quên mất chuyện này. Trừ câu nói của chàng thiếu niên hung hăng đập mạnh vào tim cô, thì cô chưa từng gặp lại anh nữa, trong đầu cũng không sinh ra suy nghĩ khác thường.

Nhưng nhiều năm sau, bánh xe vận mệnh bắt đầu nghịch chuyển, nếu cô không gặp lại anh trong hoàn cảnh đó, nếu việc kia không xảy ra, chắc chắn hiện tại, mọi thứ sẽ khác rất nhiều.

.....

"Muốn ăn món gì?" Bạch Thuật Bắc ôn hòa hỏi ý con gái, bộ điệu hoàn toàn bất đồng với dáng vẻ “hung thân ác sát” đối với Lâm Văn Thu, âm điệu trầm bổng của anh kéo Lâm Văn Thu quay về hiện tại, ánh mắt cô phức tạp nhìn chăm chú vào hai cha con.

Manh Manh muốn nói lại thôi, dùng ánh mắt bất mãn nhìn ba của bé, quay đầu ra phía sau hỏi: "Dì muốn ăn món gì?"

Lâm Văn Thu sững sờ, ngay sau đó mỉm cười, lắc đầu: "Manh Manh quyết định đi."

Trước cửa viện hải dương tỏa ra vầng ánh sáng mờ, ở ven đường thỉnh thoảng có những ngọn đèn xẹt qua thùng xe, Manh Manh lúc này mới thấy được những vết thương trên mặt Lâm Văn Thu, từng vết bầm xanh tím loang lổ, nhìn rất đáng sợ.

Bé kinh ngạc tròn to mắt, âm lượng bén nhọn to lớn xuyên thấu hết thùng xe: "Di bị người ta đánh!"

Lâm Văn Thu lúng túng giờ tay lên, vội vàng che lại vết thương trên khoe môi, nhưng động tác giờ tay khiến ống tay áo trượt xuống, vừa vịn lộ ra những nơi có vết máu ứ đọng.

Biểu tình trên mặt Manh Manh ngày càng kinh hãi, không để ý động tác ngăn trở của Bạch Thuật Bắc, trực tiếp leo từ ghế trước xuống ghế phía sau.

Bạch Thuật Bắc ngưng mắt quan sát qua kính chiếu hậu, gương mặt tràn đầy lo lắng, hoảng hốt.

Lâm Văn Thu vội vàng tiếp đưa bé, Manh Manh nằm trong ngực cô, cẩn thận giờ tay chạm nhẹ vào những vết thương trên mặt cô, đầu ngón tay xoa xung quanh những vết xước mờ mờ, ánh mắt tràn ngập thương tiếc mà đau lòng: "Di đau không?"

Dù có đau hơn nữa, nhưng khi thấy dáng vẻ này của đứa trẻ thì sẽ hoàn toàn tiêu biến.

"Không đau." Lâm Văn Thu cúi đầu dán lên cái trán bé nhỏ, đôi mắt cong vút, rất thỏa mãn, "Có Manh Manh thương di, di sẽ không đau nữa."

Bạch Thuật Bắc lườm cô qua kính, đáy mắt sâu như biển.

Manh Manh vẫn chưa từ bỏ ý định, nghiêng đầu ngang bướng nhìn cô: "Đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Di bị kẻ xấu bắt nạt? Có phải mấy kẻ xấu đánh di không...di nói cho con biết đi, con thay di ra mặt trừng trị bọn chúng."

Lâm Văn Thu thấy buồn cười: "Không có, tại di không cẩn thận nên bị té ngã."

Manh Manh chớp chớp hai hàng mi, nửa tin nửa ngờ, lát sau ra về người lớn giờ tay lên, vuốt vuốt tóc mai trên trán của Lâm Văn Thu: "Sao di lại bất cẩn thế, về sau phải nhớ đi chậm thôi, bắt chước Manh Manh nè, sẽ không té ngã nữa."

Trong lòng Lâm Văn Thu trào dâng những ngọn sóng ầm ập, hai tay không ngừng siết chặt bé vào lòng, cúi mặt chôn trong cổ bé, buồn buồn gật đầu: "Ừm, về sau di sẽ cẩn thận, di đúng là thật ngốc."

Manh Manh lặng lẽ thở dài: "Con thật hết cách với di."

"."

-

Xe chạy thẳng đến một tiệm cơm Tây, ba người trầm mặc dùng xong bữa ăn tối, trên đường trừ Manh Manh đóng vai trò khuấy động không khí, hai người lớn cơ hồ không có trao đổi gì với nhau.

Lâm Văn Thu không dám mong muốn quá nhiều, đối với Bạch Thuật Bắc cô không cưỡng cầu nữa, được nhìn Manh Manh là đủ rồi, đây là tia ấm áp duy nhất trong cuộc sống của cô.

Buổi tối trở về không tránh khỏi phải đối mặt với con thịnh nộ của Tri Hạ, quan hệ của anh và Bạch Thuật Bắc chỉ gói gọn trong 3 từ "rất mâu thuẫn", tối đó trong nhà còn thứ gì đập được đều bị anh đập cho tan nát, cũng may lát sau anh nghe lời Lâm Văn Thu khuyên nhủ, chịu đi gặp bác sĩ tâm lý, bắt đầu đợt điều trị nửa năm.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Manh Manh dần hồi phục lại sức khỏe, Bạch Thuật Bắc phải trở về đơn vị, Manh Manh được giao cho bảo mẫu chăm sóc, bảo mẫu là người giúp việc lâu năm ở Bạch gia, rất thương yêu, để ý tới Manh Manh.

Mỗi lần anh rời đi, Manh Manh sẽ giận dỗi, mắt hừng tưng nhốt mình vào phòng.

Bạch Thuật Bắc đành chịu, vào những lúc thế này anh luôn bất chợt suy nghĩ, nếu như năm đó không xảy ra chuyện hoang đường kia thì tốt biết bao. . . .
. . Ít nhất đứa bé sẽ hạnh phúc hơn so với hiện tại.

Trở về đơn vị, Bạch Thuật Bắc liền được giao nhiệm vụ mới——phối hợp với bộ đội đặc công tiến hành hoạt động vây bắt.

Một trùm buôn thuốc phiện ở biên giới Vân Nam đang lần trốn ở Dong Thành, hiện tại cảnh sát đã nắm được tin tức, tội phạm mang theo súng ống cùng đạn dược, hơn nữa trốn ở một tòa nhà dân cư, tình thế vô cùng cấp bách.

Bạch thuật Bắc chau mày xem xét bản kế hoạch, tập hợp đội viên chuẩn bị xuất phát, dọc đường đi anh liền tranh thủ ngủ bù, loại nhiệm vụ này anh đã thi hành rất nhiều lần, chưa bao giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đối với anh mà nói thật sự chả có tính khiêu chiến.

Thời điểm anh nghĩ như thế, lại không ngờ nổi nhiệm vụ lần này là bước ngoặt to lớn trong cuộc đời anh, quan hệ dính líu đến Lâm Văn Thu luôn luôn ập đến một cách bất ngờ làm anh không kịp trở tay.

Chương 7

Xe việt dã dừng trước một tòa văn phòng mới tinh, nơi này trông trái, đối diện xéo qua chính là tòa nhà cũ - nơi ẩn thân của trùm buôn thuốc phiện. Máy người đàn ông mặc quần phục rằn ri tự động nổi đuôi nhau tiến vào trong đại sảnh, khiến không ít người tò mò dừng mắt quan sát.

Hôm nay là Chủ nhật, nhưng trong văn phòng vẫn có nhiều nhân viên làm thêm giờ.

Đôi chân dài của Bạch Thuật Bắc nhanh chóng bước xuống xe, đứng trước xe, tay bẻ bẻ mắt kính râm, mắt dăm chiêu nhìn tòa nhà cũ kĩ phía đối diện như có điều suy nghĩ.

Người phụ trách bên phía bộ đội đặc công chủ động đến bắt tay với anh: "Bạch đội."

Bạch Thuật Bắc khẽ gật đầu, cùng anh ta đi vào, lúc này mới nắm được chính xác tình huống của đối phương. Tên trùm cùng đồng bọn xông vào tòa nhà lúc tối qua, những hộ gia đình trong đó còn chưa hay biết, muốn sơ tán một đám người lớn như vậy thì rất khó khăn. Đối phương lên vào một hộ gia đình bắt họ làm con tin, trong nhà có người già và trẻ nhỏ, đều bị thuốc nổ trói quanh người, tình huống rất nguy cấp.

"Hiện tại đã liên lạc với chuyên gia đàm phán."

Bạch Thuật Bắc đi theo đội trưởng đội đặc công Luru Tư Minh vào phòng chỉ huy tạm thời, dùng ống nhòm quan sát tình huống đối diện, Luru Tư Minh tiếp tục giải thích: "Trên tầng đó vẫn còn hộ gia đình khác, hôm nay lại là chủ nhật, nếu chúng ta dồn ép quá thì chỉ sợ bức dây động rừng."

Rèm cửa sổ của nhà đối diện kéo lại thật chặt, Bạch Thuật Bắc không thể quan sát được tình hình bên trong, tên trùm có thể đã phát hiện ra sự tồn tại của bọn anh, đề phòng bị súng bắn tía.

Bạch Thuật Bắc đem ống kính khẽ xoay tròn, trong tầm mắt xuất hiện hộ gia đình ở lầu dưới.

Màn cửa sổ chấp chôn lay động, trong nhà Lâm Văn Thu không có ai. Anh vừa chuẩn bị thu hồi tầm mắt, chợt thấy cô từ phòng ngủ đi ra, trên người còn mặc bộ đồ ngủ bằng vải bông đơn giản, váy ngủ dài ngang gối, tay chân mảnh mai trắng nõn, thân hình tuy nhỏ nhắn nhưng nhìn rất nhanh nhẹn, linh hoạt.

Trong nhà hình như chỉ có một mình cô, đang vịn vịn xoay tròn cái cổ tựa như con mèo nhỏ lười biếng đắm chìm trong ánh mặt trời, tóc dài đen mượt xõa xuống tận hông.

Bạch Thuật Bắc nhìn một lát rồi thu hồi tầm mắt, đứng dậy, con ngươi sắc bén tựa như loài chim ưng hùng dũng ánh lên sự quả quyết: "Mọi người chờ ở đây."

Luru Tư Minh nhìn anh tỏ vẻ không hiểu.

Bạch Thuật Bắc đứng trước mặt mọi người cời quần trang xuống, trong phòng không có phụ nữ, chỉ có một đám đàn ông thân hình rắn rỏi bèn chắc nên anh chẳng có gì ngại. Chờ anh luột thay xong bộ đồ bình thường, Luru Tư Minh mới mở miệng: "Chúng ta đã nắm sơ lược tình huống của đối phương, muốn từ lầu dưới hay lầu trên đột nhập vào thì rất khó khăn, bọn chúng cực kì giảo hoạt, người của chúng chia nhau quan sát tình hình trên dưới, chỉ cần có người lạ đi vào thì chúng sẽ đặc biệt cảnh giác."

Bạch Thuật Bắc khẽ nhếch khóe môi, tháo bao tay ném cho đồng đội ngồi bên cạnh.

Luru Tư Minh đành thỏa hiệp, anh ta đã nghe kể về Bạch Thuật Bắc, tác phong làm việc mạnh mẽ quyết đoán, đầu óc rất có thủ đoạn, hành động ít theo lễ thường, tính tình lại lạnh nhạt cao ngạo, không ít người đặt ngoại hiệu "người máy" cho anh. Chỉ cần vài dòng khái quát thì mọi người đều biết, Bạch Thuật Bắc là người lạnh lùng, không thích cười, càng không vướng vào chuyện yêu đương, làm việc cũng không thêm giải thích với người xung quanh.

Luru Tư Minh có chút đau đầu, nếu không phải lần này do cấp trên điều đến, thì anh ta chẳng muốn dính líu vào "Người máy" này chỉ cho mệt.

Gia cảnh của Bạch Thuật Bắc, anh ta cũng không dám chọc vào.

Bạch Thuật Bắc xoay người rời đi, không thêm lưu lại một câu giao phó, nhưng Luru Tư Minh phát hiện lúc ra cửa, Bạch Thuật Bắc bấm bàn phím điện thoại, không biết là gọi cho ai.

-

Nhiệt độ giữa mùa hè rất cao, mỗi sáng thức dậy trên người đều dính sền sệt mồ hôi, Lâm Văn Thu cời áo định đi tắm, đúng lúc này chuông di động đặt bên ngoài vang lên, người gọi rất kiên nhẫn như bắt buộc cô phải nghe máy.

Lâm Văn Thu sợ là công ty có việc đột xuất nên gọi cho mình, không thể làm gì ngoài việc mặc lại y phục. Mới vừa rồi tay cô đang điều chỉnh nước ấm,

lúc này đầu ngón tay ướt nhẹp, cô vừa lau ngón tay, vừa cầm điện thoại, không nhìn mã số đã nhấn nút trả lời.

"A lô?" Điện thoại đã thông nhưng đối phương không lập tức lên tiếng, chỉ có âm thanh sột soạt xuyên qua loa điện thoại truyền tới, có chút giống tiếng gió.

Lâm Văn Thu vừa định hỏi thêm, giọng nam trầm ấm đã vang lên, có chút mất kiên nhẫn: "Xuống đón tôi."

"." Lâm Văn Thu kinh ngạc đứng tại chỗ, âm thanh này quá quen thuộc với cô, giống như đã khắc sâu vào xương cốt, giọng điệu cũng rất quen, chỉ là ý tứ trong lời nói, cô nghĩ mãi vẫn không hiểu.

"Đón anh?" Lâm Văn Thu mơ mơ màng màng, ngây ngô hỏi lại, "Đi nơi nào đón."

Hình như Bạch Thuật Bắc đang đi bộ, và đang đi qua chỗ có không gian bí bưng, nên tín hiệu điện thoại không tốt lắm, nhưng cô vẫn nghe được tiếng anh thờ dốc.

Cổ họng Lâm Văn Thu căng lên, có chút khô rát, phải nuốt một ngụm nước bọt.

"Dưới lầu nhà cô." Bạch Thuật Bắc nói xong câu này thì cúp máy.

Lâm Văn Thu dò dẫm nhìn màn hình di động đã tối đen, vài giây sau mới vội vàng chạy về phòng ngủ, vừa đến trước cửa phòng thì cảm thấy không đúng, bực bội quay lại phòng tắm chỉnh sửa tóc tai cho gọn gàng.

Khi cô đi xuống, quả nhiên thấy Bạch Thuật Bắc đang chờ dưới bóng cây trước tòa nhà.

Cô băng qua đường đi tới trước mặt anh, hơi thở có chút rối loạn, cố lấy lại bình tĩnh mới nghi ngờ hỏi: "Làm sao anh ——"

Tầm mắt Bạch Thuật Bắc lướt qua đầu vai cô nhìn vào bên trong, toà nhà này trước kia là cục Văn hóa cũ, kiến trúc bên ngoài thấp nhỏ được bao quanh bởi hàng rào sắt, phía trên mọc đầy thảm thực vật màu xanh, làm dịu đi ánh mặt trời chói chang.

Anh khẽ nhướng mắt nhìn lên tầng trên, quá mờ mịt, ngoài ban công chất đầy những vật hỗn tạp, mắt thường không cách nào nhìn được tình hình phía trong. Nhưng Bạch Thuật Bắc có thể đảm bảo, giờ phút này đang có một bọn tội phạm, ẩn mình trong bóng tối, quan sát từng cử chỉ của hai người.

Bạch Thuật Bắc rũ mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, trên trán Lâm Văn Thu có lớp mồ hôi hột bám vào, hai má đỏ hồng, không biết là vội vàng chạy xuống hay do nguyên nhân khác.

"Suyt." Bạch Thuật Bắc bỗng dừng đưa tay nắm bả vai cô, cúi người bên tai cô nói nhỏ, "Yên lặng, đừng nói chuyện."

Lâm Văn Thu giờ phút này còn nói được gì, dây cung trong đầu “cạch” một tiếng, đứt tan tành, cô máy móc quay đầu nhìn bàn tay anh, những ngón tay thon dài dịu dàng ma sát vai cô.

Tư thế của bọn họ cứ như đôi tình nhân thân thiết.

Cô ngược mắt nhìn anh, chỉ thấy cái cằm cương nghị cùng hầu kết khiêu gợi. Tuy trong đầu lập đi lập lại hàng vạn lần hai chữ “tại sao”, nhưng cô vẫn thuận theo bước chân của anh, phối hợp với tốc độ đi của anh.

Tâm tư Bạch Thuật Bắc từ đầu đến cuối đều không rơi trên người cô, ánh mắt sắc bén luôn ngầm quan sát địa thế xung quanh.

Từ đường lớn đối diện đi đến tòa nhà, thật ra chỉ có một đoạn ngắn ngủi, nhưng hai người vừa đi vừa xuất mồ hôi lạnh, trực giác của Bạch Thuật Bắc cho anh biết, giờ phút này đang có một hòng súng nhắm giữa mi tâm của mình.

Vừa rồi anh rời tòa văn phòng đi xuống bãi đậu xe ngầm, chạy đến công ty quảng cáo xe rồi quay lại. Hiện tại giả làm người yêu của Lâm Văn Thu để phân tán sự chú ý của bọn tội phạm, chỉ sợ đối phương quá giáo hoạt, tuy bề ngoài anh ra vẻ trấn tĩnh tự nhiên nhưng đáy lòng vẫn rất hoảng hốt.

Có lẽ giây tiếp theo, cả anh và Lâm Văn Thu đều đi đời nhà ma.

Cúi đầu nhìn người phụ nữ đang dần nặt trong ngực, ánh mắt của cô ta không biết nên rơi vào đâu, chỉ cố chấp mà vụng về theo sát bước chân anh.

Thậm chí cũng không hỏi nguyên do.

Bạch Thuật Bắc có chút bực bội. Tuy anh rất ghét Lâm Văn Thu, nhưng không thể đem sinh mệnh của cô ta ra đùa giỡn được, chẳng may cô ta vì anh mà xảy ra việc ngoài ý muốn thì Manh Manh.

Lâm Văn Thu cảm thấy những ngón tay đang khoắc trên đầu vai mình dần siết chặt lại, cô mê mang ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt thâm thúy của anh, dường như anh có điều muốn nói nhưng cuối cùng vẫn trầm mặc.

Bạch Thuật Bắc không hiểu rõ những người yêu nhau thì sẽ thế nào, kinh nghiệm yêu đương của anh không phong phú, bản thân cũng không am hiểu lãng mạn, nhưng Bạch Tiểu Lê rất thích xem phim tình cảm trên truyền hình, thỉnh thoảng anh cũng ghé mắt xem qua.

Muốn diễn thật hơn, trừ khi ——

Tròng mắt đen của Bạch Thuật Bắc hơi trầm xuống, cúi đầu ngậm cánh môi xinh xắn của Lâm Văn Thu, rất mềm mại, bốn cánh môi dán sát chặt chẽ.

Không biết ai trong hai người đang phát run, khoảng cách gần như vậy, chỉ còn tồn tại hình ảnh mơ hồ của đối phương, đầu óc Lâm Văn Thu “bùm” một tiếng, nổ tung ra, Bạch Thuật Bắc không phải chưa từng hôn qua cô, nhưng đây là lần đầu tiên anh hôn cô dưới ánh sáng mặt trời.

Bên tai xẹt qua tiếng gió, nhẹ nhàng, còn có bóng cây lắc lư hạ xuống, in bóng mờ trên mặt đất, không gian tựa như bất động, chỉ còn tồn tại hai người đứng giữa sân, say mê trao nụ hôn nồng.

Đầu óc Bạch Thuật Bắc cũng có chút hỗn loạn, anh rõ ràng chỉ muốn diễn thật hơn, nhưng khi nụ hôn vừa bắt đầu, lại không biết nên làm gì tiếp theo.

Trí nhớ bất chợt quay về, đó là vết bụi dơ trong đời, anh khinh thường đối mặt, nhưng xúc cảm mềm ngọt trên môi lúc này làm đầy lòng lòng anh phát sinh ra cổ tình cảm khác thường.

Bạch Thuật Bắc âm thầm khinh bỉ chính mình, đột ngột lui ra, ánh mắt lóe lên tia ử dột, quay đầu: "Đi theo tôi."

Cánh tay mạnh mẽ của anh rơi vào bên hông cô, so với lúc nãy càng dùng sức hơn, hình như mang theo sự tức giận, còn có chút phiền não.

-

Dường như màn cao trào của vở kịch đã qua mắt được bọn tội phạm nên hai người thuận lợi đi tới nhà. Tối trước cửa nhà Lâm Văn Thu, Bạch Thuật Bắc cảm giác được áo sau lưng đã thấm ướt hết mồ hôi.

Lâm Văn Thu mở cửa đi vào, vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, cô muốn hỏi, nhưng chắc chắn Bạch Thuật Bắc sẽ không trả lời. Cô đi rót ly nước đá tiến về phía anh, chạm vào ánh mắt thâm trầm kia thì lúng túng cúi đầu: "Mời anh, uống nước."

Bọn họ mới vừa thân thiết hôn môi, nghĩ lại cảnh ấy mà tim cô phồng to đến mức muốn nứt ra.

Bạch Thuật Bắc nhận lấy ly nước, thấy bộ dạng của cô thì càng nóng nảy, giọng điệu bất mãn: "Tôi không phải là sói, không cần phải sợ."

Khỏe miệng Lâm Văn Thu giật giật, nhưng không nói chuyện.

Trong lòng cô, anh nào có phải là sói, là vị thần tiên trên cao mới đúng, cô với không tới, ngắm không thấy, vĩnh viễn sống tại điểm mù trong mắt anh.

Bạch Thuật Bắc thấy cô không đáp lời, cũng chẳng có tâm tình cùng cô hàn huyên, uống một hơi hết ly nước đá, ánh mắt quan sát mọi góc ngách trong phòng: "Có gương không? Gương trang điểm đó...."

Lâm Văn Thu khẽ giương cái miệng nhỏ nhắn lên, đầu óc u mê, tầm mắt Bạch Thuật Bắc vô tình rơi trên môi cô vài giây, chợt nhớ tới cảm xúc mềm mại lúc nãy.

Mẹ kiếp ——

Anh tức giận mở to mắt, Lâm Văn Thu biết anh luôn dùng dáng vẻ nóng nảy đối với mình, đoán anh chắc chắn có mục đích mới hỏi mượn, chạy về phòng ngủ tìm gương trang điểm.

Bạch Thuật Bắc cầm gương đứng cạnh cửa kéo không biết đang nhìn gì, Lâm Văn Thu nhìn thân hình cao lớn rần ròi của anh, thu lại tình cảm khác thường trong lòng, thăm dò hỏi: "Anh đang xem cái gì?"

Bọn cướp hành động rất cẩn thận, những dân cư khác trong tòa nhà còn chưa biết bất kì tin tức gì, Bạch Thuật Bắc sợ Lâm Văn Thu vì khản trương mà làm hỏng kế hoạch của mình, lạnh giọng nói: "Không có gì."

Hai hàng lông mày của Lâm Văn Thu vặn ngược lên, như có điều suy nghĩ, lát sau phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, Bạch Thuật Bắc giờ tay nín cổ cô, xách ngược trở lại: "Đồ ngốc, đi vào mau."

Lâm Văn Thu giống như con mèo nhỏ bị anh mạnh bạo ném xuống ghế, cô bĩu môi, nghĩ thầm người đàn ông này quá bá đạo rồi, ở đây là nhà cô mà?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

Bạch Thuật Bắc muốn dùng gương để lên quan sát tình hình bên ngoài ban công. Thiết bị thô sơ làm tầm nhìn bị không chế, nhưng tình cờ có cơn gió thổi

làm tấm màn cửa sổ phát lên, một bóng hình ngoài ban công xẹt qua tầm mắt anh.

Anh thông thả trở lại phòng khách, trầm tư ngồi xuống sofa.

Lâm Văn Thu căng thẳng, dè dặt liếc nhìn anh. Bạch Thuật Bắc khẽ nghiêng đầu, giống như lúc này mới phát hiện trong nhà còn người khác tồn tại, lưỡng lự mấy giây rồi hỏi "Cô có quen người sống ở tầng trên không?"

"Sao tự nhiên anh lại hỏi chuyện này?" Lâm Văn Thu càng lúc càng cảm thấy bất ổn, đột nhiên nhớ tới công việc của Bạch Thuật Bắc, trợn to mắt, "Có phải nhà trên ấy đã xảy ra chuyện".

Bạch thuật Bắc chỉ nhú mảy, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, im lặng không trả lời.

Thái độ của anh khiến Lâm Văn Thu lo lắng, bất an hơn. Tầng trên có gia đình bác Ngô sống, bác Ngô tuổi đã cao, đứa con trai của bác vừa mới kết hôn đã dọn ra ở riêng, rất ít khi về thăm bác, trong nhà chỉ còn bác Ngô sống cùng đứa con gái nhỏ, thỉnh thoảng con trai bác Ngô mang cháu về chơi với ông nội, hoặc đến nhờ em gái giữ giúp con mình.

Lâm Văn Thu chần chừ nhìn Bạch Thuật Bắc, nhỏ giọng nói: "Gia đình bác Ngô rất đáng thương, xin anh hãy giúp đỡ bác ấy."

Bạch Thuật Bắc mang theo ý tứ sâu xa nhìn cô, một lát sau gật đầu: "Thiết kế trong căn nhà đó có giống với nhà cô không?"

Lâm Văn Thu cẩn thận suy xét: "Nơi này là cục Văn Hóa cũ, có từ mười mấy năm rồi, kiến trúc các căn nhà tương đối giống nhau."

Bạch Thuật Bắc tiếp tục trầm tư, hai hàng chân mày đen như mực nhíu thật chặt, Lâm Văn Thu biết đây là dấu hiệu lúc anh đang tập trung suy nghĩ, nên im lặng không dám quấy rầy.

Vài giây sau, Bạch Thuật Bắc nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp: "Lâm Văn Thu, tôi có việc muốn nhờ cô giúp, nhưng việc này có chút nguy hiểm."

Hai con người trong vắt của Lâm Văn Thu nhìn chằm chằm vào anh. Ánh mắt của cô làm Bạch Thuật Bắc cứng mình trong một giây, không biết nên nói tiếp như thế nào, ngập ngừng một chút rồi bỏ sung: "Tôi sẽ trả tiền cho cô, cô cứ thoải mái ra giá."

Biểu cảm trên mặt Lâm Văn Thu ngay tức thời bị ngưng trệ, ảm đạm lắc đầu: "Không...không cần tiền đâu, tôi đồng ý giúp anh."

Lần đầu tiên anh hướng cô nói chữ "nhờ", sao cô có thể không giúp đây?.

Lời cô nói khiến Bạch Thuật Bắc kinh ngạc, cô bây giờ không giống như Lâm Văn Thu trong suy nghĩ của anh, vào thời điểm nguy cấp này, không lẽ người phụ nữ này còn có sức để nguy trang?

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc hơi trầm xuống, lên tiếng nhắc nhở: "Có lẽ sẽ mất mạng."

Lâm Văn Thu sững sờ, dùng sức cắn mạnh vào môi, dứt khoát gật đầu: "Tôi hiểu."

-

Bạch Thuật Bắc nói rõ kế hoạch cho Lâm Văn Thu nghe, cuối cùng vẫn lo lắng dặn đi dặn lại: "Nhất định phải hành động hết sức tự nhiên, nếu có sơ xuất thì con tin sẽ mất mạng đấy."

Lâm Văn Thu vô cùng khấn nguyện, lòng bàn tay xuất đầy mồ hôi lạnh, nhưng Bạch Thuật Bắc đang đứng gần cô, dùng ánh mắt mong chờ nhìn cô. Anh chưa từng nhìn cô bằng ánh mắt đó.

"Ừ." Cô âm thầm nắm tay thành quả đấm, tiếng tim đập dồn dập trong lồng ngực.

Dù sao Lâm Văn Thu vẫn là người bình thường, chưa từng được huấn luyện qua những tình huống như thế này, Bạch Thuật Bắc nhìn cô vì căng thẳng mà mồ hôi rịn đầy trán, tuy nhiên vẫn cố ra vẻ trấn tĩnh, mỉm cười với anh.

Anh do dự mở miệng, thanh âm dịu đi vài phần: "Lâm Văn Thu, việc cô làm sắp tới rất quan trọng. Nếu sơ xảy chộc giận đến bọn tội phạm, để bọn chúng kích nổ bom thì không chỉ người dân trong tòa nhà mất mạng, mà còn liên lụy đến rất nhiều người vô tội quanh đây. Cho nên nếu cô đã đáp ứng thì tuyệt đối không được lâm trận lùi bước, rõ không?"

Quanh tòa chung cư này tập trung rất nhiều siêu thị và cửa hàng tổng hợp, đặc biệt hôm nay là ngày chủ nhật, số lượng người lui tới quá nhiều. Một khi kế hoạch bị thất bại thì khó có thể tưởng tượng nổi số thương vong là bao nhiêu?

Lâm Văn Thu dờ dẩn nhìn Bạch Thuật Bắc, chưa bao giờ anh nói nhiều như thế với cô, qua lời giải thích của anh khiến cô nắm rõ hơn tính nghiêm trọng của sự việc. Cô chợt ý thức được, việc cô làm không chỉ giúp một mình Bạch Thuật Bắc, đây là một nhiệm vụ rất vinh dự, nếu hoàn thành tốt thì có thể cứu được rất nhiều sinh mạng.

Cô khắc chế cơn run rẩy từ đầu ngón tay: "Anh yên tâm, tôi hiểu mà."

Bạch Thuật Bắc không cười nổi. Nếu bây giờ trước mặt là người khác, anh cũng sẽ nói những lời như vậy, cũng dốc hết sức hiệp trợ cho họ hoàn thành

nhệm vụ. Trong nhận thức, anh luôn cho rằng để hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao phó, thì sự trả giá hi sinh chút ít là chuyện thường tình. Nhưng trước mặt là Lâm Văn Thu, anh lại cảm thấy bản thân có chút dè hèn.

Có lẽ anh biết bản thân rất ghét Lâm Văn Thu, cho nên mới tự hoài nghi chính mình.

"Trước kia tôi thường hay lên nhà bác Ngô đưa đồ, sẽ không có việc gì đâu." Lâm Văn Thu dùng lời này không biết để an ủi chính mình hay vẫn là an ủi Bạch Thuật Bắc, cô nở nụ cười như gió thoảng mây bay*, đi tới tủ lạnh lấy hộp thức ăn nhanh mua ở siêu thị. (nguyên văn là văn đậm phong khinh).

Bạch Thuật Bắc cùng Lâm Văn Thu lên tầng trên, tìm chỗ ẩn nấp kín kẽ rồi ra dấu cho cô.

Tìm Lâm Văn Thu vẫn còn đập rất nhanh, mồ hôi chảy ròng ròng trong lòng bàn tay, gờ bàn tay cứng ngắc gõ cửa: "Bác Ngô, bác có nhà không?"

Bên trong cực kì an tĩnh, sống lưng Lâm Văn Thu thẳng tắp một đường, cô thậm chí có thể cảm thấy từng viên mồ hôi to lớn trượt theo sống lưng mình, có lẽ một giây kế tiếp cánh cửa sẽ bật ra kèm theo hòng súng lục chìa thẳng vào đầu cô.

Không hề có điềm báo trước, cách cửa đột nhiên mở ra, một khắc đó trái tim cô như vọt ra khỏi lồng ngực, biểu cảm kinh ngạc cũng chưa kịp thu về.

"Là tiểu Lâm à." Nét mặt ôn hòa của bác Ngô xuất hiện trước mặt cô, Lâm Văn Thu thở phào nhẹ nhõm, lúc này không biết dùng vẻ mặt nào đối với ông ta mới được tự nhiên nhất.

Về mặt già nua của bác Ngô hẳn lên sự mệt mỏi, dưới vành mắt có vết bầm đen rất đậm. Thấy ông ta như thế, lòng Văn Thu ẽ ảm xót xa, cô đem hộp thức ăn đưa cho ông ta: "Mấy ngày nay chắc nhà bác chưa đi mua thức ăn, hôm qua cháu đi siêu thị, mua dùm nhà bác hai hộp thức ăn nhanh này."

Trong khi nói chuyện, ánh mắt cô nhanh chóng quét vào phòng, bên trong rất im ắng, im ắng đến mức làm cô hốt hoảng. Trên sofa có hai người đàn ông đang ngồi, mặt mũi lạnh lùng hung dữ, ánh mắt họ quét qua khiến toàn thân cô ớn lạnh.

"Lại làm phiền cháu rồi." Bác Ngô mỉm cười, nhưng Lâm Văn Thu vẫn nhận ra tia kinh hoàng trong đáy mắt ông ta. Cô lặng lẽ chùi lòng bàn tay dính đầy mồ hôi vào góc áo, nói chuyện quanh co: "Nhà bác có khách ạ?."

Đôi con ngươi của bác Ngô bắn liên tục những tia sáng về phía cô, Lâm Văn Thu nhảy bén hiểu được hàm ý sâu dưới đáy mắt ông ta. Bác Ngô cười nhạt, trả lời ứng phó: "Là ba người bạn già của bác."

Ba.

Lâm Văn Thu nhanh chóng xem xét khắp gian phòng, phát hiện con gái và đứa cháu của bác Ngô đều không ở trong phòng khách. Sự yên tĩnh trong phòng rất bất thường, không có tiếng tivi cũng không có tiếng quấy khóc của con nít.

Lâm Văn Thu hít thở thật sâu, vẫy vẫy tay với Bác Ngô: "Vậy không làm phiền bác tiếp khách, cháu đi xuống nhà."

Bác Ngô có chút thất vọng dõi mắt theo cô, nhưng phía sau cánh cửa vẫn có kẻ cầm dao kề sát vào hông của ông ta. Bác Ngô không cách nào mở miệng cầu cứu, chỉ có thể mấp máy môi, phát tiếng nói nhỏ: "Được ——"

Trong nháy mắt Lâm Văn Thu xoay người, hai chân nặng trĩu không thể nhấc lên nổi. Ánh mắt rực lửa ở phía sau như muốn thiêu rụi toàn thân cô. Lâm Văn Thu không dám có biểu hiện khác thường, giả vờ vui vẻ cất tiếng hát.

Bạch Thuật Bắc đứng dán sát tường, quả nhiên khi Lâm Văn Thu vừa bước xuống lầu dưới, liền có một gã đàn ông to lớn đi ra tra xét chung quanh. Cũng may anh đã dự liệu trước, chọn chỗ ẩn nấp khá kín đáo.

-

Cho đến khi ngồi trên sofa nhà mình, hai tay Lâm Văn Thu vẫn còn run lẩy bẩy, thời tiết cực nóng nhưng hai tay cô vẫn bóp chặt ly nước nóng. Bạch Thuật Bắc đẩy cửa đi vào, biểu cảm trên mặt đã thoáng thả lỏng.

Lâm Văn Thu phỏng đoán anh đã sớm có kế hoạch đối phó.

Bạch Thuật Bắc gọi một cuộc điện thoại, nói không ít những thuật ngữ trong ngành của anh. Lâm Văn Thu nghe không hiểu, cũng không có tâm tư lắng nghe, hồn phách cô vẫn chưa được ổn định.

Bạch Thuật Bắc gọi điện xong, đi tới trước mặt cô, nhìn cả người cô không ngừng run rẩy, cúi người đến gần cô hơn: "Cô làm rất tốt. Đi làm trong công ty giải trí, cả ngày toàn giao thiệp với diễn viên, thảo nào kỹ thuật diễn xuất của cô tốt đến thế."

Lâm Văn Thu không biết lời này của Bạch Thuật Bắc mang mấy tầng ý nghĩa, nhưng trong tiềm thức của cô không muốn tìm hiểu, cúi xuống uống nước.

Bạch Thuật Bắc đã tra được tin tức mình cần, đứng dậy muốn bỏ đi. Nhưng hai mắt vô tình thấy cả người Lâm Văn Thu co rúm trên ghế, trầm mặc mấy giây, nói: "Cô nên cùng tôi rời khỏi nơi này trước, chút nữa tòa nhà sẽ bị bao vây, rất hỗn loạn."

Lâm Văn Thu hiển nhiên bị giật mình vì lời anh nói, ngẩng đầu lên, khuôn mặt thuần khiết nhưng trắng nhợt không còn chút tia máu. Bạch Thuật Bắc đang cố nghĩ ra vài câu an ủi đã nghe cô cất tiếng rõ ràng: "Tri Hạ gần về rồi, tôi phải ở cùng với anh ấy."

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc lạnh hân, ném lại hai chữ “Tùy cô” rồi sải bước đi.

Trong phòng an tĩnh lại, chỉ còn tiếng phập phồng của lồng ngực Văn Thu. Cô ngẩng nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, những việc vừa xảy ra cứ như một giấc mộng với đầy đủ cung bậc cảm xúc.

Trước khi nhóm người của Bạch Thuật Bắc đến, con gái của bác Ngô đã lên gọi cảnh sát nhờ giúp đỡ, nhưng khi ấy cảnh sát không nắm được tình hình, hiện tại tình huống căn bản đã xác định rõ. Cảnh sát phối hợp với Bạch Thuật Bắc và Lưu Tư Minh bàn ra kế hoạch hợp lý, thuận lợi giải cứu được con tin.

Lâm Văn Thu từ ban công thấy được phía dưới rất đông người tụ tập, cũng nhìn thấy Bạch Thuật Bắc. Giờ phút này anh trong bộ quân trang tỏa ra khí thế dũng mãnh, cả người hiện lên khí chất hào hùng.

Không bao lâu sau, có người được rất nhiều bộ đội đặc công hộ tống từ tòa nhà đi xuống, chỉ nhìn thoáng qua Lâm Văn Thu liền giật mình, kia không phải là Cố giáo sư sao? Ông là một nhà khoa học có tiếng của quốc gia, vì sao lại có mặt trong tòa nhà cũ nát này?

Sở dĩ một người bình thường nhỏ bé như Lâm Văn Thu biết được Cố giáo sư, là bởi vì Cố An Ninh là con gái của ông ta. Khó trách Bạch Thuật Bắc lại tận tâm tận lực đến thế——

Lâm Văn Thu theo bản năng nhìn lại chỗ Bạch Thuật Bắc đang đứng, anh dường như cũng đang ngẩng đầu lên. Cô hoảng, rụt cổ lại, không dám nhìn xuống dưới nữa, chỉ là toàn thân vô lực ngồi ồm ồm trên ban công, chốc lát sau, từng giọt từng giọt nước mắt rơi tí tách xuống sân nhà.

-

Bạch Thuật Bắc nhìn thấy Cố Bá Bình từ trong tòa nhà đi ra, chủ động đón tiếp bắt tay ông ta. Lúc này Lưu Tư Minh cũng thấy Cố Bá Bình, kinh ngạc rất lâu không nói ra lời. Thảo nào bên trên xem trọng chuyện này, phải điều Bạch Thuật Bắc tới đây, nhưng vì sao Cố Bá Bình lại ở nơi này.

Cố Bá Bình thân nhiên bắt tay hai người, gương mặt nghiêm trang, giọng điệu khế nặng nề: "Không ngờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy, may mắn nhất về được cái mạng."

Lưu Tư Minh cười nhạt: "Là do Bạch đội cơ trí."

Cố Bá Bình quay sang nhìn Thuật Bắc, trong mắt tràn đầy tán thưởng: "Sáu năm không gặp, cháu thay đổi nhiều."

Bạch Thuật Bắc lộ ra vẻ vui mừng hiếm thấy, khóe môi hơi nhếch lên: "Vẫn như cũ thôi ạ, ngược lại cháu thấy chú Cố càng ngày càng có tinh thần."

Cố Bá Bình cười sang sảng, sau lại thở dài, lòng bàn tay dùng sức vỗ vỗ bả vai Bạch Thuật Bắc: "Buổi tối đi uống vài ly, hai chú cháu ta cùng nhau ôn chuyện."

Bạch Thuật Bắc không có ý kiến, chờ Cố Bá Bình lên xe, quay đầu liếc nhìn hướng nhà Lâm Văn Thu, đúng lý phải nói câu cảm ơn với cô ta, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh thật sự không muốn gặp mặt người phụ nữ đó.

Báo cáo tình hình hình với cấp trên qua điện thoại xong, anh trở lại tòa văn phòng lấy đồ của mình. Vừa vào cửa đã thấy đám cấp dưới túm tụm lại, tranh nhau cái ống nhòm, nhìn vào tòa nhà đối diện. Bạch Thuật Bắc nghiêm nghị khiển trách: "Mấy cậu ngứa da phải không? Sao còn chưa thu đội."

Anh chàng tiểu Tần nổi tiếng là “bát quái” trong đội, hướng mắt nhìn anh: "Lão đại, mau đến xem này, cô gái nhà đối diện thật đáng thương, sắp bị đánh cho chết rồi. Chúng ta có nên làm anh hùng cứu mỹ nhân không!" (bát quái: nhiều chuyện)

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tiểu Tần báo cáo xong, dùng vẻ mặt mong đợi nhìn Bạch Thuật Bắc.

Không hổ danh là Bạch Thuật Bắc với biệt hiệu “mặt lạnh tâm lạnh”, nghe tiểu Tần báo cáo xong chỉ lạnh nhạt nói: "Ai rảnh thì cứ đi cứu, nhưng năm phút sau phải tập hợp đầy đủ, lập tức trở về doanh trại."

Những đội viên khác đã sớm đoán trước anh sẽ có phản ứng như vậy, nhao nhao hướng tiểu Tần làm dấu hiệu “đáng đời”. Tiểu Tần là người mới, rất bất mãn với thái độ “cao cao tại thượng” của Bạch Thuật Bắc, nhưng không dám lên tiếng phản đối chỉ uất ức lầm bầm: "Đây là cô gái hôm nay đã giúp chúng ta giải cứu con tin đó. Số cô ta quá đáng thương rồi."

Vốn Bạch Thuật Bắc đã đi ra cửa, nghe câu đấy thì hai chân khựng lại, nói thật, anh cũng không muốn can thiệp vào những chuyện riêng tư của Lâm Văn Thu, nhưng khi nghe cô ta bị đánh, trái tim đột nhiên bị thất lại.

Trầm ngâm mấy giây, anh xoay người đi đến giật ống nhòm, điều chỉnh ống kính, quả nhiên chỉ liếc mắt đã thấy được thân hình mỏng manh đơn bạc của Lâm Văn Thu cuộn tròn co rúm trên mặt đất. Người đàn ông đứng đưa lưng về phía ban công đang không kiên nhẫn gì, ác liệt hướng đôi chân dài dầm mạnh vào sống lưng cô.

Sức lực này đừng nói là phụ nữ, ngay cả đàn ông cũng ít ai chịu đựng nổi.

Người đàn ông kia thỉnh thoảng sẽ dừng lại, tựa hồ đang nói gì đó với cô, hẳn ta khề lệch mặt qua, Bạch Thuật Bắc liếc một cái liền nhận ra hẳn—— lại là Lâm Tri Hạ!

Lâm Tri Hạ không phải rất thích cô ta sao? !

Hàng chân mày dày rậm của Bạch Thuật Bắc nhíu lại thật sâu, ống nhòm này là loại tốt, nên về mặt hung ác của Lâm Tri Hạ đều bị anh thu vào dưới đáy mắt. Thông qua những cọng gân xanh nổi trên trán và cánh tay anh ta thì có thể đoán được lực đánh của anh ta mạnh đến mức nào.

Toàn thân Lâm Văn Thu co ro thành một vòng, kịch liệt run rẩy theo những cú đánh, cú đá của Lâm Tri Hạ. Hai tay Lâm Văn Thu ôm chặt lấy đầu nên Bạch Thuật Bắc không thể nhìn được biểu tình trên mặt cô, nhưng trong đầu anh vẫn tự động hiện ra bộ dáng hai mắt cô đỏ rực, cắn răng nhẫn nhịn chịu đựng.

"Lão đại, gã đàn ông kia chẳng khác gì kẻ điên, sẽ không gây ra án mạng đó chứ?" Tiểu Tần đứng bên cạnh lo lắng, phụ họa thêm.

Bạch Thuật Bắc vẫn trầm tư, không biết đang quan sát cái gì. Tiểu Tần biết từ trước tới nay tâm tình của anh luôn bất định, cũng không dám nhiều lời nữa, chỉ là trong lòng có chút nóng nảy, nếu cứ tiếp tục bỏ mặc, cô gái kia sẽ bị dày vò đến chết mất.

Bạch Thuật Bắc đang đứng thẳng bỗng nhiên bước nhanh ra cửa. Các đội viên phía sau thấy anh mở cửa, hướng thẳng đến thang máy, trong giây lát thân hình to lớn, rắn rỏi đã biến mất trong tầm mắt họ.

"Không phải lão đại nói mặc kệ sao?"

"Ồ! Người máy cũng có tình cảm."

"Có lẽ vì cô ấy đã giúp chúng ta. Lão Đại hôm nay chẳng nói chẳng làm gì cả, chỉ có bản lĩnh khiến cô ấy lên tầng gỗ cửa nhà kia thôi."

"Đây mới là tác phong thật sự của anh ấy, lúc nào cũng suy tính đến cảm thụ của người khác."

Các đội viên vừa lăm bầm vừa thu dọn trang bị, chỉ có anh chàng tiểu Tần đứng tại chỗ vò đầu bứt tai, tiếc hùi hụi cơ hội được làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Bạch Thuật Bắc đứng trong thang máy, nhìn bóng dáng chờ đợi của bản thân qua vách thang máy.

Anh đang làm gì, sao lại đi giúp Lâm Văn Thu? Vừa thấy cô ta bị hành hạ, đầu óc anh liền trống rỗng.

Có thể vì quá chán ghét cô ta, luôn giữ thành kiến nặng nề với cô ta nên anh luôn luôn hoài nghi mục đích cùng dự định ban đầu của cô ta.

Bất luận cô ta nói gì hoặc làm gì thì trong tiềm thức anh vẫn mặc định tất cả đều là sự nguy trang.

Thế nhưng trong giây phút này, đầu óc anh trở nên rối loạn.

Bạch Thuật Bắc nhắm nghiền hai mắt, tay nắm thành quả đấm căng cứng. Thôi thì cứ coi như đáp tạ việc cô ta giúp hôm nay, anh không muốn mắc nợ người phụ nữ này, thiếu cô ta, chắc chắn có một ngày cô ta sẽ muốn bồi thường gấp đôi.

-

Lâm Văn Thu tại một giây nào đấy tưởng mình thật sự sẽ chết đi, cảm giác tê rát, nhức nhối mãnh liệt ủa tới, trong đầu chỉ còn duy nhất nhận thức bản thân đang rất đau đớn. Cô không biết vì sao Tri Hạ lại như vậy, thời gian này anh đi làm trị liệu tâm lý, rõ ràng đã có những chuyển biến tốt đẹp, nhưng hôm nay về nhà lại đột nhiên nổi điên.

"Tri Hạ. Anh tỉnh táo lại đi." Những chữ không lưu loát thoát ra từ khớp hàm của Lâm Văn Thu, ánh mắt đen ngòm lộ ra, khiếp sợ nhìn chăm chú vào anh: "Em là Văn Thu mà."

Trên mặt Lâm Tri Hạ hiện lên thần thái hung ác, tàn bạo, từ trên cao bềnh nhễ nhìn cô, nghiêng răng nói: "Em lại gạt anh, vì sao cứ mãi gạt anh! Em rõ ràng vẫn lén lút qua lại với Bạch Thuật Bắc, lúc này anh thấy hẳn ta ở lầu dưới!"

Lâm Văn Thu ngẩn ra, ngay sau đó chợt hiểu, vô lực giải thích: "Anh ấy là. Tới cứu người, Tri Hạ, em đau quá."

Lời nói của cô bị đứt quãng, hoàn toàn không lọt vào tai Tri Hạ, hai chân anh vẫn hoạt động không ngừng nghỉ, liên tục dẫm đạp: "Tại sao, tại sao em lại hèn hạ đến thế. Hắn ta đối với em như vậy, xem em như rác vứt ra cửa, tại sao em vẫn còn thích hắn ta!"

Những giọt lệ liên tục trào ra từ hốc mắt Lâm Văn Thu, thân thể bị động chịu tàn phá, vết sẹo trong lòng cũng bị anh vạch nát ra.

"Tri Hạ, đừng nói ——"

Lâm Văn Thu cắn chặt đôi môi, cả người choáng váng. Quyền cước liên tục rơi xuống người, trong hỗn loạn sau gáy cũng bị trúng đòn, hai mắt cô liền hoa lên, mọi thứ trở nên mờ ảo, mịt mù.

Cô biết sẽ không ai tới cứu cô, ngày trước cô rất sợ hai chữ "tử vong", nhưng bây giờ lại cảm thấy cái chết chính là sự giải thoát cho mình, cô quá mệt mỏi, không muốn quản bất cứ điều gì nữa.

Ở một khắc trước khi bất tỉnh, cửa chính "Bùm" một tiếng bị đá mở ra, Lâm Văn Thu khẽ ngẩng đầu, tầm mắt mơ hồ không rõ, dường như có người đàn ông thấp thoáng trước mắt cô, thân thể to cao trong bộ quân trang nghiêm chỉnh, cặp mắt sắc bén tựa chim ưng dọa cô hơi sợ.

Có phải là. anh?

Sao có thể là anh được, anh luôn hận cô, luôn mong cô lấy cái chết để đền mạng, làm sao có thể tới cứu cô.

Lâm Văn Thu mệt mỏi nhắm mắt lại, hình ảnh cuối cùng dừng lại trong đầu là thân hình thẳng tắp ấy, thôi thì cứ tự huỷ hoặc bán thân chính là anh đi.

Lâm Tri Hạ thấy Bạch Thuật Bắc đột ngột xuất hiện, hai mắt vốn đỏ ngầu càng thêm hung bạo, điên cuồng bỏ nhào tới người anh: "Mày còn dám tới!"

Bạch Thuật Bắc thu hồi ánh mắt đang nhìn thân hình nhỏ bé nằm co ro trên sàn nhà, cong tay chặn lại quả đấm của Lâm Tri Hạ, ngay sau đó thực hiện cú đá xoáy bảii bảii, đẩy ngã Lâm Tri Hạ xuống đất: "Lâm Tri Hạ, mẹ kiếp anh điên rồi."

Đối diện với anh là một cặp mắt vẫn đục, đầu tóc bồm xồm, rối tung. Đây là Lâm Tri Hạ tuần tú nho nhũ lúc trước anh nhìn thấy? Bạch Thuật Bắc muốn đi tới xem xét tình trạng của Lâm Văn Thu, đi chưa được hai bước đã bị Lâm Tri Hạ phản đòn ngăn lại.

Những người có vấn đề về tâm lý, khi phát bệnh thì kiêng kị nhất bị người ngoài đâm trúng chỗ đau, Lâm Tri Hạ then quá hóa giận, từ dưới đất bò dậy, cầm con dao gọt trái cây trên bàn hưng hăng hướng đến anh: "Tao giết chết mày, xem sau này mày còn dám chà đạp cô ấy hay không, mày có tư cách gì chỉ trích tao."

Nắm đấm của Bạch Thuật Bắc trở nên căng thẳng, không lưu tình đấm liên tiếp vài cú lên mặt Lâm Tri Hạ, thuận đà bắt chéo cổ tay anh ta ra sau lưng. Lâm Tri Hạ từ nhỏ đã mang bệnh, hiển nhiên không phải là đối thủ của Bạch Thuật Bắc, ngũ quan trở nên vận vẹo, con dao trong tay cũng rơi xuống đất.

Bạch Thuật Bắc lấy chân đá con dao ra xa, đánh giọng quát lớn: "Anh muốn Lâm Văn Thu chết phải không?"

Đầu óc Lâm Tri Hạ vẫn còn chút hỗn loạn, mê mang xoay đầu về hướng Lâm Văn Thu.

Bạch Thuật Bắc không cùng anh ta nói nhảm nữa, trực tiếp kéo miếng vải lót trên tay vịn xô pha, trói chặt tay anh ta lại. Lâm Tri Hạ ra sức giùng giàng: "Mày không được đụng vào cô ấy! Mày không thương Văn Thu thì rút xéo đi, Bạch Thuật Bắc, mày là đồ khốn!"

Bạch Thuật Bắc mặc cho anh ta mắng nhiếc gào thét, tiếp tục trói hai chân anh ta, xong việc ném thẳng vào phòng ngủ, khóa trái cửa lại.

Lâm Tri Hạ ở bên trong không ngừng đập cửa, trong miệng phát ra lời lẽ thô tục. Bạch Thuật Bắc vờ như không nghe thấy, hai tay ôm lấy người phụ nữ do mình trên sàn nhà, lật người cô lại, cẩn thận tra xét.

Vết thương trên mặt tương đối ít, nhưng khóe miệng có vết máu ứ đọng rất rõ, môi dưới cũng bị cắn rách nát, tươm ra những tia máu. Đây là kết quả của việc cố nén nhịn.

Bạch Thuật Bắc nhớ lần hai người đụng mặt ở bệnh viện, lúc đó anh còn chế giễu, cười nhạo cô. Ánh mắt anh tối xuống, ảo não nhìn Lâm Văn Thu một lúc rồi ầm cô lên xô pha.

"Lâm Văn Thu." Anh vỗ vỗ hai má cô, đưa tay dò xét hơi thở của cô.

Lâm Văn Thu vẫn không có phản ứng, hô hấp rất yếu, Bạch Thuật Bắc ấn vào nhân trung của cô, sau lại độ khí vào miệng cô, thế nhưng hai mắt Lâm Văn Thu vẫn khép chặt, nhiệt độ thân thể càng lúc càng lạnh.

"Mẹ kiếp." Bạch Thuật Bắc khẽ rửa thẳm, nếu đã quyết định tới cứu thì không thể bỏ giữa chừng. Anh bất đắc dĩ ôm cô lần nữa, người phụ nữ này sao lại nhẹ thế, anh không cần ra tí sức cũng có thể bế bổng cô lên.

-

Lúc Lâm Văn Thu tỉnh lại đã là hai giờ sáng, cô trừng mắt nhìn trần nhà màu trắng rất lâu, còn có những ngọn đèn chùm bằng thủy tinh. Đồng tử của cô giãn to ra, hoảng hốt khi không phân biệt được đây là mơ hay thực.

Nơi này rất quen thuộc, cô đã ở trong ngôi nhà này suốt một năm ròng , nhưng nếu không phải là mơ thì sao cô lại quay về nơi này ?

Hai tay chống nệm nâng người ngồi dậy, vẫn còn hoa mắt chóng mặt. Trong phòng rất an tĩnh, không giống trong mộng lắm, cô chậm rãi vươn đầu ngón tay bấm mạnh vào cánh tay, rất đau.

Cô thật sự trở lại ngôi nhà trọ này. Trở lại địa phương mà Bạch Thuật Bắc từng tổng cổ cô ra.

Lâm Văn Thu từ từ quan sát căn phòng, mọi thứ vẫn giống như xưa, chắc hẳn những năm này vẫn để trống. Một năm kia, anh chỉ ghé qua đây một lần, về sau thì khinh thường đến đây.

Lâm Văn Thu không dám nghĩ thêm, mỗi lần nhớ lại những ký ức kia đều đau đớn đến tận xương cốt. Cô cảm đi động nhìn thời gian, đi động không báo có cuộc gọi nhớ hay tin nhắn nào. Sự yên ả dị thường này khiến lòng cô trào lên nỗi lo lắng.

Xem lại tình hình thì chắc chắn lúc đó Bạch Thuật Bắc đã cứu cô, vậy anh đã làm gì Tri Hạ?

Lâm Văn Thu ngồi một lúc lâu mới lấy lại chút sức lực, đầu óc cũng hơi tỉnh táo. Quần áo trên người đã được đổi cái khác, nghĩ đến đến tình cảnh túng quẫn lúc mình bị hôn mê, mặt cô bất giác nóng lên.

Tay cô chống vách tường, lê cả người đi ra ngoài, thấy Bạch Thuật Bắc đang ngồi trên sofa phòng khách.

Bạch Thuật Bắc cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, mắt thấy cô bước ra, liền đóng lại tập hồ sơ, mí mắt khẽ nâng lên: "Tĩnh."

Lâm Văn Thu áy náy gật đầu một cái: "Cám ơn anh, Bạch tiên sinh."

"Không cần." Bạch Thuật Bắc nhàn nhạt lên tiếng, rừ mắt không nhìn cô nữa "Coi như đáp tạ việc cô giúp tôi."

Lâm Văn Thu đứng cách anh vài bước không biết nên nói gì, câu trả lời của anh không khác so với dự liệu của cô, cô không dám hi vọng xa vời Bạch Thuật Bắc vì nguyên nhân khác mà giúp cô.

Bạch thuật Bắc yên lặng chốc lát lại ngẩng đầu, cân nhắc mở lời: "Lâm Tri Hạ đã xảy ra chuyện gì? Tôi nhớ trước kia anh ta không như thế."

Lâm Văn Thu không ngờ anh sẽ chủ động trò chuyện cùng cô, ánh mắt lảng lảng rơi trên người anh. Không khí ban đêm cực kì an tĩnh bình yên, còn có mùi thơm thoang thoang lơ lửng giữa hai người, cô nhỏ giọng đáp lời: "Là do anh ấy gặp nhiều áp lực, cho nên ——"

"Lâm Văn Thu." Bạch Thuật Bắc chống cằm, khóe miệng vẽ nên nét cười cợt nhả: "Tôi rất tò mò, thật ra cô là loại phụ nữ như thế nào, đối với Lâm Tri Hạ thì bao dung vô điều kiện, nhưng lại tuyệt tình với chính máu mủ ruột thịt của mình."

"Cô khiến tôi. Càng ngày càng cảm thấy hứng thú."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Lâm Văn Thu không cho rằng Bạch Thuật Bắc nói câu “cảm thấy hứng thú” theo nghĩa đen. Khóe miệng anh cười như không cười, chứa đầy ý chế nhạo, đôi mắt nhìn cô vẫn âm u không chút nhiệt độ như ngày thường.

Cô tỉnh lặng, nhẹ giọng đáp lời: "Chuyện liên quan đến Mạnh Mạnh, tôi rút cuộc đã sai chỗ nào? Tôi chỉ làm theo những gì Cố tiểu thư phân phó."

Cho dù lòng cô không thật sự nghĩ như vậy, nhưng mà xui quý khiến vẫn bật ra lời nói ần chứa tức giận, ầm ức.

Nói đến cùng, vì sao Bạch Thuật Bắc lại chán ghét cô? Là vì Cố An Ninh?

Bạch Thuật Bắc không ngờ Lâm Văn Thu sẽ phản bác lại. Đã quen với dáng vẻ cô nhu thuận rừ mắt sụp mí nghe lời anh bảo, hôm nay cô đột nhiên ném lại câu trả trả bèn nhọn khiến anh hơi sửng sờ.

Lâm Văn Thu ngước mắt, bình tĩnh nhìn anh: "Bạch tiên sinh, tình thương tôi dành cho Mạnh Mạnh không kém so với anh đâu."

Sắc mặt Bạch Thuật Bắc càng thêm ử dột, bất ngờ bật dậy, tay vẫn nắm chặt tập hồ sơ. Lâm Văn Thu chú ý tới mu bàn tay anh nổi đầy gân xanh, chứng tỏ anh rất tức giận. Lúc này cô mới ý thức được bản thân dám to gan dùng Cố An Ninh để phản bác lại anh.

Anh luôn để tâm đến Cố An Ninh.

Cô không nhúc nhích đứng yên tại chỗ, nhưng trong lòng đã bắt đầu sợ hãi.

Bước đi của Bạch Thuật Bắc vô cùng trầm ổn, những bước chân như dẫm xuống đáy lòng cô. Anh dừng trước mặt cô, đôi mắt sụp xuống, con ngươi lúc sáng lúc tối.

Hai người nhìn nhau, cơ hồ nghe thấy tiếng thở của đối phương.

Thời điểm Bạch Thuật Bắc không nói chuyện luôn đem đến cảm giác áp bức nặng nề cho người xung quanh. Mắt anh nặng trĩu rơi vào người cô, Lâm Văn Thu suýt giờ cờ trắng đầu hàng trước khí thế ép người trong im lặng của anh. Ai ngờ anh nâng cánh tay, quăng mạnh tập hồ sơ vào ngực cô, ánh mắt tầm tới trừng thẳng cô: "Xem đi."

Động tác vừa dứt, Bạch Thuật Bắc liền xoay người trở về chỗ cũ, tầm mắt bao quát xung quanh, chỉ không dừng trên người cô, Lâm Văn Thu không thể dò được bất cứ ý gì trên gương mặt.

Cô cho rằng anh sẽ nổi giận ngập trời, và có thể bóp chết cô.

Lâm Văn Thu cúi đầu, lật xem giấy tờ trong hồ sơ, phát hiện đây là bệnh án của Lâm Tri Hạ, hơn nữa được chẩn đoán từ phòng khám tâm lý nổi tiếng nhất Dong Thành.

Cô vội ngừng đầu, không thể diễn tả được cảm xúc trong lòng "Anh——"

"Lâm Văn Thu, cô cảm thấy những việc cô đang làm là tốt cho Lâm Tri Hạ?" Bạch Thuật Bắc vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh nhạt, không có bất kì tia cảm xúc: "Biết tại sao “bạo lực gia đình” vẫn tồn tại và phát triển không? Bởi vì có quá nhiều phụ nữ lựa chọn cách dung túng, lần đầu bị đàn ông bạo hành đều cắn răng nhẫn nhịn, tha thứ cho đối phương, mà không biết điều đó sẽ dẫn ra những vụ bạo hành lần thứ hai, thứ ba...Sao cô lại ngu xuẩn đến thế?"

Lâm Văn Thu cắn chặt môi, thật lâu mới nhỏ giọng ngập ngừng: "Tri Hạ không làm hại đến người khác, vẫn có thể đi làm bình thường, và lại tình huống như hôm nay đã lâu rồi chưa phát sinh, cho đến ——"

Cô ngừng lên, chạm vào đáy mắt thâm trầm, nghiêm túc của anh, những lời còn lại không cách nào phát ra được.

Làm sao có thể nói với Bạch Thuật Bắc, mỗi lần Tri Hạ nổi giận đều liên quan đến mối quan hệ giữa cô và anh, nếu như lần đó Mạnh Mạnh không ngã bệnh, nếu như không phải Bạch Thuật Bắc xông vào cuộc sống của cô thêm lần nữa. Nói sự thật cho anh nghe, chắc anh sẽ buồn cười chết mất?

Cho đến bây giờ, Bạch Thuật Bắc vẫn không biết cô đã yêu đơn phương anh từ rất lâu. Anh không biết điều này nhưng đối với người khác, đây chẳng còn là bí mật nữa.

Bạch Thuật Bắc thấy cô đang giải thích thì ngừng lại, có vẻ khó mở lời, anh khẽ nhíu mày: "Tôi đã giúp anh ta liên hệ với viện an dưỡng, coi như hiện tại anh ta chưa công kích người khác, nhưng tương lai rất khó đảm bảo sẽ không gây ra chuyện nguy hại. Lúc tôi không có mặt, Mạnh Mạnh sẽ lên đi tìm cô, tôi không muốn tồn tại những hiểm họa xung quanh con bé."

Lâm Văn Thu nhấp máy hai cánh môi khô khốc, cách giải quyết vấn đề của Bạch Thuật Bắc là một bài toán khó dành cho cô. Viện an dưỡng kia không phải bệnh nhân nào muốn vào cũng được, viện phí thì cao ngất ngưởng, cô có công lưng “cày” cả đời cũng không gánh nổi số tiền khổng lồ ấy.

"Cám ơn." Trừ hai chữ này ra, còn có thể nói gì đây. Một lần nữa, Lâm Văn Thu nhìn thấy khoảng cách giữa mình và Bạch Thuật Bắc, mãi mãi không thể vượt qua.

Bạch Thuật Bắc liếc cô một cái, vẻ mặt của người phụ nữ này lại trở về như cũ, đối với anh một dạ, hai vâng. Sự quật cường khi nãy chỉ là ảo giác của anh, thì ra chỉ cần vung ít tiền cùng chút thủ đoạn là cô ta lại ngoan ngoãn nhu thuận theo.

Vẫn là bộ dạng hám tiền của sáu năm trước.

Bạch Thuật Bắc khinh bỉ khép chặt hai mắt, không muốn bị người phụ nữ này làm bẩn mắt thêm một giây, sáng giọng: "Đi ngủ đi."

Lâm Văn Thu chần chừ nhìn anh: "Vậy còn anh?"

Bạch Thuật Bắc nhắm mắt im lặng, bỏ ngoài tai những lời cô nói.

-

Lâm Văn Thu khó khăn đi đến phòng vệ sinh, cả người vô cùng đau nhức, dường như những vết thương ứ đọng bây giờ mới bắt đầu phát tác. Cô cởi áo ngủ, lộ ra da thịt trắng nõn trong không khí nhưng bị che lấp bởi những vết thương xanh tím. Nhiệt độ trong phòng tắm rất thấp, tất cả lỗ chân lông trên cơ thể đều nở to ra, những vết thương càng thêm đau buốt. Cô định tắm chút nước nóng, nhưng nghĩ đến Bạch Thuật Bắc đang ở bên ngoài, đành thu hồi ý định, chỉ lấy khăn lông chườm nước nóng lau tạm cơ thể.

Cửa phòng tắm bất chợt bị gõ vang, cô sợ hết hồn, chăm chú nhìn cánh cửa: "Có... có chuyện gì."

Bên ngoài yên tĩnh vài giây, sau truyền đến giọng nam trầm khàn, mắt kiên nhẫn: "Đừng để những vết thương thấm nước, mau ra bôi thuốc của bác sĩ cho."

"."

Bạch Thuật Bắc không có kinh nghiệm chăm sóc người khác, ngay cả đối với Mạnh Mạnh, kiến thức chăm sóc trẻ con của anh chỉ ở mức trung bình nửa vời, luôn phải nhờ người người lớn trong nhà giúp đỡ, chỉ bảo. Nhưng lạ thay, tối nay anh lại dùng hết mùi phần kiên nhẫn dành cho Lâm Văn Thu.

Lâm Văn Thu ngồi bên cạnh anh, những chỗ bị máu bám trên cổ tay phải dùng sức nhào nặn, xoa bóp mới có thể tiêu tán. Lực tay của Bạch Thuật Bắc rất mạnh, lại thêm rượu thuốc quá nóng, như muốn thiêu đốt làn da. Hai hàng lông mày của Lâm Văn Thu vận ngược lên, cắn răng cố không than đau, khuôn mặt dưới ánh đèn trắng nhợt đến trong suốt... Về mặt ấy làm người ta có chút lo lắng.

Bạch Thuật Bắc khẽ liếc nhìn cô một cái: "Không nhìn được thì cứ kêu lên, phòng này cách âm khá tốt."

Lâm Văn Thu lắc đầu, vẫn là cố nén. Bạch Thuật Bắc phát hiện sức chịu đựng của người phụ nữ này không chỉ dừng lại ở chữ "tốt", không nhìn được cười lạnh: "Năng lực kháng đòn từ đâu luyện được?"

Dứt lời, Bạch Thuật Bắc liền ngừng vì bản thân vừa nói đùa với Lâm Văn Thu. Anh mắt tự nhiên, sa sầm mặt, toàn thân ngứa ngáy khó chịu, ném cánh tay cô qua một bên, ương ngạnh nói: "Chán."

Lâm Văn Thu không nhận ra sự biến chuyển nhỏ trong lòng anh, chỉ do dự vươn tay muốn cầm chai rượu thuốc: "Để tôi tự làm"

Bạch Thuật Bắc nghiêm khắc nhướng mày, hai chữ "không vui" hiện rõ trên mặt: "Có phải muốn bị hành hạ đến sáng?"

Lâm Văn Thu không thể làm gì ngoài việc duỗi chân ra, hai chân cứng ngắc không biết đặt ở đâu. Cô cứ lè mề khiến Bạch Thuật Bắc mắt kiên nhẫn, trực tiếp bắt lấy cái chân dài đặt lên đầu gối của mình: "Cao Hách nói mỗi đêm phải bôi thuốc một lần."

Anh cúi người không nhìn cô. Lâm Văn Thu lợi dụng lúc này tham lam ngắm nhìn anh, ở khoảng cách rất gần, đem từng biến hóa nhỏ nhất trên gương mặt anh thu vào dưới đáy mắt. Anh vẫn đẹp hoàn hảo như xưa, nhưng không còn hồn nhiên, chỉ có xa cách lãnh đạm.

"Nhìn tôi làm gì?" Bạch Thuật Bắc không ngừng đầu, đột ngột mở miệng hỏi cô.

Bị bắt quả tang đang "rình trộm", Lâm Văn Thu cực kì xấu hổ, vội vàng cúi đầu: "Tôi nhìn tay anh, không có nhìn anh."

Bạch Thuật Bắc nâng lên khoe môi, nhìn cô: "Tay của tôi?"

Lòng bàn tay ấm áp của anh tiếp xúc với rượu thuốc càng thêm nóng bỏng, dọc theo bắp chân trườn lên, nguồn nhiệt này như một cây đuốc, đốt cháy hai má cô, khiến cô choáng váng muốn hôn mê ngay lập tức.

Vài vết máu bám nằm trên đùi, Lâm Văn Thu mặc quần ngủ, Bạch Thuật Bắc hoàn toàn không ý thức được bàn tay anh đã rơi vào da thịt nhẵn nhụi, trơn mịn của cô. Đến khi anh phát hiện ra cảm xúc khác lạ, bốn mắt của hai người đã trợn to lên.

"Cô tự làm đi."

Bạch Thuật Bắc thu tay, lưng nặng nề dựa vào sofa, trong lòng vô cùng phiền muộn, xúc cảm vẫn còn dư lại trên lòng bàn tay: mềm mại, mát lạnh hết như khi chạm vào tơ lụa thượng hạng. Đầu ngón tay anh khẽ run lên, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú người phụ nữ trước mặt.

Tay chân gầy teo, vòng eo không đầy nắm tay, lúc trước cô luôn mặc quần áo kín đáo nên anh không để ý, giờ nghĩ lại, so với đêm đó cô đã thay đổi không ít.

Không còn là cô gái nhỏ năm đó.

Anh rõ ràng rất ghét cô, thế nhưng khi nghĩ tới cô, trong thân thể lại xuất hiện luồng khí nóng tác quái tác quái, hơn nữa luồng khí ấy còn có xu thế tấn công mãnh liệt về nơi nào đó.

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc hơi trầm xuống, hai tay đút túi quần đột nhiên đứng lên.

Trong phòng yên tĩnh chỉ còn dư lại tiếng thờ cổ đề nén của hai người, Lâm Văn Thu đang vụng về học theo phương pháp xoa bóp của anh, cho nên bị kinh ngạc bởi động tác đứng dậy của anh, nghi hoặc nhìn anh.

Hai mắt Bạch Thuật Bắc khẽ hướng xuống, chuẩn xác rơi trên đôi chân dài trắng nõn. Làn da trắng như tuyết, mơ hồ thấy được những tĩnh mạch xanh bên trong, anh nhìn đi chỗ khác, trầm giọng nói một câu: "Tôi đi ngủ."

Lâm Văn Thu phản xạ "Ừm" một tiếng, nhìn Bạch Thuật Bắc đi vội về phòng ngủ, dùng sức đập mạnh cánh cửa.

Nhưng vài giây sau, cửa phòng ngủ bỗng nhiên lại mở ra, Bạch Thuật Bắc sầm mặt đi vào phòng vệ sinh. Nghe tiếng nước chảy ào ào, Lâm Văn Thu nghĩ anh đang rửa tay. Cô lúc này mới nhớ, người đàn ông này mắc "bệnh sạch sẽ" vô cùng nghiêm trọng, có lẽ anh muốn tẩy sạch mùi rượu thuốc.

Quả nhiên lúc Bạch Thuật Bắc đi ra thì sắc mặt đã dịu hơn, nhưng vẫn dùng khăn giấy hung hăng chùi bàn tay. Lâm Văn Thu nghi ngờ nhều nhều mày, đưa bàn tay lên cánh mũi, hít thật sâu vào. Mùi rượu thuốc đầu khó ngửi, anh cần gì phải khoa trương đến thế?

-

Vì có thói quen tập thể dục vào buổi sáng nên ngày hôm sau, Bạch Thuật Bắc đã rời giường từ sớm. Anh hơi sững sờ khi thấy Lâm Văn Thu trong bếp. Cô tết tóc đuôi ngựa, nụ cười sáng tựa ánh mặt trời: "Tôi hầm cháo, anh chạy bộ xong thì có thể dùng."

Bạch Thuật Bắc không nói gì, đi tới cửa trước đổi giày, gương mặt tuấn tú nhưng u ám, giống như vừa sáng sớm đã gặp phải chuyện xui xẻo.

Ra khỏi nhà trọ Bạch Thuật Bắc liền trầm mặt, người phụ nữ này càng ngày càng nguy hiểm, trước kia cô ta khiến anh chán ghét và phiền não, hiện tại càng lúc anh càng phiền não hơn, và còn... có cái gì đó rất kì lạ.

Lâm Văn Thu đã quen với tâm tình bất định của Bạch Thuật Bắc, không suy nghĩ nhiều, tiếp tục nấu cháo.

Điện thoại đặt trên bàn đồ chuông.

Là điện thoại của Bạch Thuật Bắc, anh đi tập thể dục nên không mang theo.

Lâm Văn Thu liếc nhìn dây số xa lạ, cô vốn không muốn quản, nhưng người bên kia hình như có chuyện gì gấp, thân máy ma sát với mặt bàn thủy tinh vài lần vẫn phát ra âm thanh chói tai.

Lâm Văn Thu có chút lưỡng lự, sợ trong đội của anh có chuyện, đành nhận điện.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Nghe giọng nói của Lâm Văn Thu, đối phương lại giữ im lặng. Lâm Văn Thu nghi ngờ “A lô” thêm một lần, lúc này giọng nói thuần hậu, trầm ổn của đàn ông vang lên: "Tôi là Cố Bá Bình."

Lâm Văn Thu rơi vào trầm mặc, ngón tay dùng sức siết chặt điện thoại.

"Cô là. Lâm Văn Thu?"

Không ngờ vừa mới nghe giọng, Cố Bá Bình đã nhận ra mình, Lâm Văn Thu khắc chế nổi mông lung dưới đáy lòng, nhỏ giọng lên tiếng: "Cháu xảy ra chút chuyện, Bạch tiên sinh thuận tiện giúp đỡ thôi. Giữa hai chúng cháu không có chuyện gì cả."

Cố Bá Bình ý thức được cô đang giải thích với mình, không nén được nụ cười khổ: "Đã là quá khứ, không cần giải thích chuyện gì với tôi. Đúng rồi, Thuật Bắc đâu?"

Lâm Văn Thu không ngờ Cố Bá Bình nói chuyện nhã nhặn như vậy: "Anh ấy đi chạy bộ, rất nhanh sẽ về."

Vừa nói xong, Bạch Thuật Bắc đã bấm mã khóa vào nhà, Lâm Văn Thu vội vàng đưa điện thoại cho anh, dùng khẩu hình miệng nói: "Điện thoại của chú Cố."

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc lờm lờm cô một cái, Lâm Văn Thu đã đem điện thoại di động nhét vào tay anh, ngay sau đó chạy vào phòng bếp.

Cố Bá Bình đột nhiên trở về nước, vậy có nghĩa là. Lâm Văn Thu không dám suy nghĩ nhiều, tay chuyên chú khuấy đảo cháo trong nồi, mùi thơm bốc lên khắp gian bếp nhưng cô ngược lại không có khẩu vị.

Thời điểm dùng điểm tâm, hai người lại rơi vào trạng thái tĩnh mịch. Bạch Thuật Bắc vốn không nói nhiều, Lâm Văn Thu những năm này cũng thay đổi tính tình. Không ai trong hai người chịu lên tiếng, bữa ăn dị thường nặng nề.

Cuối cùng lúc Lâm Văn Thu dọn dẹp chén đĩa thì Bạch Thuật Bắc mới trầm giọng hỏi cô: "Cô định đi đâu, tôi thuận đường sẽ đưa cô đi."

Lâm Văn Thu có chút “thụ sủng nhược kinh”, cô cho rằng Bạch Thuật Bắc tiếp xong điện thoại của Cố Bá Bình sẽ không để ý đến cô mới đúng. Nhưng rất nhanh lời nói tiếp theo của anh đã ứng nghiệm với suy đoán của cô: "Tôi nay chú Cố sẽ tới, tôi không muốn hai người chạm mặt."

Đây là một kiểu biến tướng của việc đuổi khách sao? ——

Lâm Văn Thu cúi thấp đầu, dùng sức cắn chặt hàm răng: "Tôi muốn đi thăm Tri Hạ."

Gương mặt Bạch Thuật Bắc vẫn trầm tĩnh, không vui cũng chẳng buồn, chỉ khẽ gật đầu: "Tôi đưa cô đi."

Cho dù Cố Bá Bình đã không còn dây dưa với chuyện năm ấy nữa, nhưng có thể nhìn ra được, Bạch Thuật Bắc vẫn luôn canh cánh trong lòng, thông qua thái độ của anh với Cố Bá Bình cũng đủ biết anh còn coi trọng Cố An Ninh rất nhiều.

-

Bạch Thuật Bắc lái xe đưa Lâm Văn Thu đến viện an dưỡng, sau khi cô xuống xe, tầm mắt anh vẫn nhìn theo bóng lưng gầy gò thật lâu.

Anh không hy vọng Lâm Văn Thu cùng Cố Bá Bình gặp mặt, nguyên do chính là dưới đáy lòng xuất hiện cảm giác sợ hãi: anh sợ Lâm Văn Thu sẽ bị Cố Bá Bình giận chó đánh mèo. Anh nhất định bị điên rồi, vì sao chỉ tiếp xúc vài lần, anh đã bắt đầu đồng tình với cô ta?

Quả nhiên người phụ nữ này thật đáng sợ.

Nghĩ đến cảnh tượng khó coi tối hôm qua, anh càng thêm ảo não, là một người đàn ông trong độ tuổi ba mươi, có nhu cầu sinh lý là điều bình thường, nhưng đối tượng mộng xuân lại là Lâm Văn Thu thì quá phản khoa học. (bó tay anh này, liên tưởng mộng xuân với khoa học).

Anh rõ ràng rất chán ghét cô!

Đang khi đầu óc anh còn hỗn loạn, Lâm Văn Thu chợt quay đầu nhìn anh một cái.

Cái nhìn kia mang theo vài phần phong tình, con ngươi trong suốt long lanh mọng ướt, dường như luôn bị một tầng ánh sáng che phủ, không cách nào nhìn rõ làn hơi nước. Còn có khoe mắt không giống những người phụ nữ khác, không phải nhếch lên sắc sảo mà khẽ rũ xuống. Trước kia Bạch Thuật Bắc từng nghe Tiểu Lê nói qua, khoe mắt rũ xuống như thế này được gọi là “đôi mắt thơ ngây vô tội”, mặc kệ người đó gây ra chuyện quá phẫn đến mức nào, chỉ cần dùng ánh mắt e lệ pha chút ảm ức thì người đối diện sẽ bị hòa tan ngay tức thời.

Bạch Thuật Bắc vội vàng quay đi, cảm giác thuốc làm bộ đắm chìm suy nghĩ, chỉ là trong lòng càng ảo não. Chắc chắn là do cô đơn, tịch mịch quá lâu nên anh mới có thể khao khát loại phụ nữ như Lâm Văn Thu.

Anh phát động xe chuẩn bị rời đi, lại nhận được điện thoại trong nhà, người gọi là Mạnh Mạnh, tiếng nói đứt quãng kèm theo nức nở: "Ba, bà bị té."

Đưa bé còn nhỏ, lại đang hốt hoảng, nức nở cả nửa ngày Bạch Thuật Bắc vẫn không hiểu hết ý tứ của bé. Anh bất đắc dĩ gọi về đội thông báo thay đổi lịch trình, sau lái xe chạy về nhà.

Người chăm sóc cho Mạnh Mạnh là quản gia lâu năm của Bạch gia- mẹ Trình. Năm đó, bà cùng mẹ của Bạch Thuật Bắc bước vào nhà họ Bạch. Sau khi mẹ của Bạch Thuật Bắc qua đời, bà luôn tận tâm tận lực chiều chuộng người trong nhà.

Năm ấy, Bạch Thuật Bắc đột nhiên ôm Mạnh Mạnh chưa tròn một tháng tuổi về nhà, Bạch Hữu Niên liền nổi trận lôi đình, mẹ Trình cũng rất kinh ngạc, nhưng bà không hỏi bất kỳ điều gì, trực tiếp ôm Mạnh Mạnh từ tay anh, chăm nom đến tận giờ, đã tròn năm năm.

Nghĩ đến bà đã hơn 70 tuổi, quả thật dù có lòng nhưng sức đã dần tàn.

Khi Bạch Thuật Bắc về thì trong nhà đã “loạn thành một đoàn”*, Mạnh Mạnh ôm đầu gối ngồi trên sàn nhà, mẹ Trình nằm sải trên sàn, vừa rên rĩ vừa phải an ủi bé. (ý nói bữa bãi, lộn xộn)

"Ba ——" Mạnh Mạnh thấy Bạch Thuật Bắc thì nước mắt càng chảy dừ dội hơn, òa òa khóc lớn, vờn cánh tay mồm mồm ra chỉ, "Chân bà bị phù rồi, giống như bánh bao."

Bạch Thuật Bắc bước nhanh lên trước tra xét, bàn chân mẹ Trình hoàn toàn sưng to, đúng thật là rất giống bánh bao.

Anh dìu bà lên giường, rồi lập tức gọi điện cho bác sĩ, mẹ Trình vẫn than thở: "Lớn tuổi thì trở nên vô dụng vậy đó, chỉ tội cho Mạnh Mạnh của chúng ta, bé bị dị dọa cho sợ."

Hai tay Mạnh Mạnh ôm thật chặt hông của Bạch Thuật Bắc, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào quần phục của anh. Bạch Thuật Bắc dùng một tay bế bé lên: "Chút nữa bác sĩ sẽ đến, cục cưng đừng lo lắng."

Mẹ Trình muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là không nhận được, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Thuật Bắc à, cháu đã 30 tuổi rồi, nên suy nghĩ đến chuyện lập gia đình đi. Cho dù không vì bản thân thì cũng nên suy nghĩ cho Mạnh Mạnh"

Hiếm khi thấy anh không có ý chống đối, mẹ Trình đánh bạo nói thêm: "Chuyện liên quan đến Cố tiểu thư, cũng đã sáu năm rồi. . . ."

Bạch Thuật Bắc trầm tư, gờ tay vuốt vuốt đầu con gái.

Mạnh Mạnh ngửa đầu, dùng ánh mắt khẩn trương nhìn anh: "Ba muốn tìm mẹ mới cho Mạnh Mạnh?"

Bạch Thuật Bắc giật mình, bật cười nói: "Manh Manh không muốn?"

Manh Manh lắc đầu hệt như trống xoay, trực tiếp đang hai chân ngồi lên đùi anh, hai mắt vụt lên ánh sáng rạng ngời, trả lời: “Nghĩ muốn”

Bạch Thuật Bắc hơi sững sốt, dở khóc dở cười nheo iu chớp mũi bé: "Rốt cuộc là muốn hay không muốn?"

Manh Manh thần thần bí bí nháy mắt: "Nếu mẹ mới là đi thì con rất vui sướng. Dĩ chắc chắn sẽ không như những bà mẹ ghẻ trong truyện, suốt ngày chỉ ngược đãi Manh Manh!"

Nụ cười trên môi liền tan đi, mắt anh u trầm nhìn bé.

Anh không muốn kết hôn, không chỉ vì Cố An Ninh, mà còn nghi ngại tương lai Manh Manh sẽ xuất hiện bóng ma tâm lý. Mặc dù đứa bé này được sinh ra ngoài dự liệu của anh nhưng trên người bé chảy dòng máu của anh, đặc biệt còn là nguồn vui, niềm an ủi khi anh lâm vào những thời điểm luống cuống, hoảng hốt.

Với anh, việc kết hôn không mang nhiều ý nghĩa, càng không muốn vì chuyện đó mà đẩy con gái đến tình cảnh bi thảm. Có thể đối tốt với con riêng của chồng một cách vô điều kiện, trên thế giới này mấy ai được như thế, vả lại anh cũng chưa gặp được người đó.

Vết thương của mẹ Trình vô cùng nặng, không thể chăm sóc Manh Manh nữa, tạm thời tìm người giúp việc thì Bạch Thuật Bắc không yên tâm. Trong đầu anh nghĩ đến Lâm Văn Thu, nhưng nhớ tới những phản ứng khác lạ tối hôm qua, anh liền bác bỏ suy nghĩ này.

Con gái anh quá thân cận với Lâm Văn Thu, anh không thể để tình trạng này phát triển thêm nữa. Nếu không sau này Manh Manh lớn lên, sẽ làm cách nào đối mặt với mối quan hệ bản thù của anh và người phụ nữ đó?

-

Buổi chiều, Bạch Thuật Bắc chạy đến vài công ty mời giới việc làm, gặp người nào anh cũng có cảm giác người đó là kẻ ngược đãi trẻ em. Đến súp tối thì bớt chút thời gian đi gặp Cố Bá Bình.

Cố Bá Bình nghe kể lại sự việc, nói thẳng: "Hay chú bảo đi giúp việc nhà chú qua giúp cháu, nhân phẩm đi ấy rất đáng tin, kinh nghiệm chăm sóc trẻ cũng rất tốt."

Bạch Thuật Bắc cười nhạt, uyển chuyển từ chối: "Cuộc sống thường ngày của chú đều do đi ấy lo liệu. Cháu sẽ tìm tiếp, chắc chắn sẽ tìm ra người thích hợp"

Cố Bá Bình mỉm cười không nói, cuối cùng ánh mắt khẽ trầm tĩnh nghiêm túc, giọng nói cảm khái: "Đứa trẻ này, nếu không phải do An Ninh hành động tùy hứng thì nó sẽ không. Thôi, không nói nữa, có dịp thì cho chú gặp con bé, dù sao chú cũng là ông ngoại của con bé."

Hai chữ “ông ngoại” thốt ra từ miệng ông ta khiến Bạch Thuật Bắc kinh ngạc, cuối cùng anh gật đầu: "Manh Manh thấy chú chắc chắn sẽ rất vui."

Hai người hàn huyên một hồi thì không còn gì để nói, chỉ còn dư lại âm thanh pha trà thanh tao của Cố Bá Bình. Bạch Thuật Bắc không xen vào việc của ông ta, Cố Bá Bình đột nhiên trở về nước, lại còn hẹn gặp anh, chắc chắn là có điều muốn nói.

Quả nhiên không lâu lắm, Cố Bá Bình liền đi thẳng vào chủ đề chính.

"Cháu bây giờ thế nào? Vẫn còn muốn sống độc thân như vậy?" Cố Bá Bình châm trà cho anh, cúi đầu trầm ngâm: "An Ninh đã mất sáu năm rồi! Vì sao cháu chưa chịu chết tâm? "

Tay cầm ly trà của Bạch Thuật Bắc hơi khựng lại: "Còn chưa tìm được người, chưa thể xác định cô ấy không còn sống."

Cố Bá Bình khó tin ngẩng đầu, thu vào mắt ngũ quan anh khí nhưng nhuộm màu bi thương của Bạch Thuật Bắc, môi mông mím thành đường thẳng khẽ run rẩy.

Cố Bá Bình thở dài, nhắm mắt, nhích tới gần lưng ghế, có chút nhẩn tâm: "Thuật Bắc, cháu đối với An Ninh, là thương cảm hay vẫn còn yêu?"

Bạch Thuật Bắc bỗng tròn to mắt, tròng mắt đen tối bùng lên lửa giận, Cố Bá Bình giơ tay ngăn lời anh định nói, tiếp tục: "Không cần trả lời chú, chỉ cần bản thân cháu biết đáp án là được. Mặc kệ như thế nào, cuộc đời cháu cũng bởi vì An Ninh mà trở nên hỗn loạn, nên cháu không thiếu nợ gì con bé. Thuật Bắc, tìm người thích hợp để cùng chung sống đi. Cuộc đời con người có được bao nhiêu cái 6 năm chứ, không thể lãng phí vào việc đợi chờ vô vọng. Manh Manh cũng cần một người mẹ."

Lúc lái xe trở về, trong lòng Bạch Thuật Bắc vẫn còn phức tạp, rối loạn. Anh cảm giác có điều gì không đúng, nhưng vẫn không thể nói được, vừa dính tới chuyện của sáu năm trước, tất cả lý trí của anh lại thần nhiên tan biến.

Tựa như tất cả mọi kết luận đều chĩa về một hướng: phải nhanh chóng kết hôn, anh cũng biết mình nên kết hôn, thế nhưng con mẹ nó, đào đâu ra người thích hợp? Anh nhìn đi nhìn lại vẫn không thấy được người đủ tiêu chuẩn.

-

Bạch Thuật Bắc gửi Manh Manh đến chỗ Bạch Tiểu Lê. Hôm nay vừa đúng chủ nhật, Tiểu Lê không có tiết.

Trong lòng anh phiền não gay gắt, nói chuyện qua điện thoại với Manh Manh, chúc con gái ngủ ngon xong thì lái xe đến “Dạ Mỹ” uống rượu.

Ông chủ của “Dạ Mỹ” là đứa con thứ hai của Bạch gia – Bạch Cẩn Tây. Anh ta thấy anh trai của mình đến, không nhịn được ý cười lan trên đôi mắt hoa đào: "Thật hiếm, cho phép em được chụp hình anh đăng lên blog, để thằng ba được chứng kiến cảnh tượng anh cả nổi tiếng nghiêm khắc, quý cù cũng đi mượn rượu giải sầu."

Bạch Thuật Bắc âm trầm nhướng mắt: "Xéo đi."

"Đây là địa bàn của em, sao anh không chịu cho em chút mặt mũi thế?" Bạch Cẩn Tây đưa chai rượu đỏ cho anh, ngồi bên cạnh chăm chú quan sát.

Bạch Thuật Bắc chỉ im lặng uống rượu, anh và hai đứa em trai không giống nhau. Sau khi mẹ mất đi, ba của bọn anh – Bạch Hữu Niên rất ít quan tâm đến các con, hầu như không muốn quản bên ngoài bọn anh làm khi gió gù. Tất cả mọi chuyện đều do anh “tự thân vận động”. Anh chỉ lớn hơn hai đứa em chừng 4,5 tuổi nhưng bản thân buộc phải trưởng thành sớm, trở nên thành thực kiềm nén. Điều này khiến tính cách của anh dần lạnh lùng xa cách, không dễ dàng chung đụng, cũng ít khi đem tâm tình thật biểu lộ ra ngoài, có chuyện buồn chán, phiền não cũng tự nuốt vào lòng.

Anh em ruột chỉ có thể cùng chia sẻ vinh quang với anh.

Bạch Cẩn Tây thấy anh như vậy, lên tiếng than thở: "Có phải ông cụ trong nhà buộc anh cùng ai kết thân nữa?"

Hàng lông mày ngọn núi của Bạch Thuật Bắc khẽ giật lên, rất nhanh nên không ai phát giác được, vẫn không nói lời nào. Bạch Cẩn Tây cho là mình đã đoán đúng, bắt đầu đi lặc đầu: "Cái này thì em không giúp được anh rồi. Đạo gần đây ông cụ liên tục dòn ép em, em cũng sắp phát điên"

Bạch Thuật Bắc hóp một ngụm chất lỏng màu đỏ trong ly, gương mặt anh tuần lập lờ trong ánh sáng mờ ảo càng thêm gọi cảm mê người, giọng nói khàn đục hơn: "Để cho anh an tĩnh."

Bạch Cẩn Tây lúc này mới phát hiện điểm không đúng, hầu kết giật giật, thận trọng nói: "Có phải liên quan đến Cố An Ninh?"

Bạch Thuật Bắc không kiên nhẫn giương mắt, Bạch Cẩn Tây vội vàng gờ hai tay làm tư thế đầu hàng: “Được, không nói."

Cố An Ninh không chỉ là dấu chu sa trên ngực Bạch Thuật Bắc, còn là vết sẹo không thể vạch trần dưới đáy lòng anh.

Anh ta đứng lên chuẩn bị ngoan ngoãn rời đi, chỉ sợ lát nữa Bạch Thuật Bắc nổi điên sẽ đập tan nát quán của anh ta, vừa đi vài bước đã phát hiện bên kia có chút ồn ào, một phục vụ lão đạo chạy tới: "Ông chủ, không xong, bên trong có người gây chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Gây chuyện?

Bạch Cẩn Tây nghe vậy, gương mặt lập tức trở nên âm lãnh, hoàn toàn bất đồng với dáng điệu du côn trước mặt Bạch Thuật Bắc, thân hình cao lớn lẳng lẳng đứng bên ghế dài trên bậc thang, gò má ngược với ánh sáng, chỉ thản nhiên nhả ra hai chữ: "Người nào?"

Phục vụ muốn nói lại thôi, trên mặt lộ vẻ khó xử, cứ ấp úng không dám nói.

Nhìn bộ dáng này của phục vụ, ngay cả Bạch Thuật Bắc cũng thấy lạ, liền nheo mắt quan sát anh chàng, lát sau đôi phương thấp giọng, run rẩy nói: "Anh ta nói, anh ta là Tử thiếu của Bạch gia, hình như gọi là Bạch Thâm."

Bạch gia chỉ có ba người con trai và một cô con gái, người ở Dong Thành ai cũng biết điều này, hiện tại bỗng lòi ra thêm người con trai thứ tư. Phục vụ không dám tùy tiện nói chuyện, sợ mình không cẩn thận thọc phải cái sọt có chứa mìn thì tiêu đời.

Bạch Thuật Bắc cùng Bạch Cẩn Tây liếc mắt nhìn nhau, Bạch Thuật Bắc không lên tiếng, chỉ cúi đầu uống rượu tiếp, ý của anh hiển nhiên là để việc này cho Bạch Cẩn Tây xử lí.

Bạch Cẩn Tây có chút phiền não, chau mày: "Một mình hấn có thể gây chuyện gì?"

"Là trong công ty giải trí Huy Hoàng, dường như nội bộ có chuyện lục đục, ông chủ, ngài đi qua xem đi" Anh chàng phục vụ quýnh đến sắp khóc, anh ta cũng không dám chọc vào ông chủ của công ty giải trí Huy Hoàng, những người này đều là nhân vật lớn ở Dong Thành, đâu ai dám xem thường mặt mũi

của họ.

Bạch Cẩn Tây liếc xéo anh ta một cái, lạnh lùng tiến bước: "Đồ vô dụng."

Giải trí Huy Hoàng?

Động tác tay ngừng lại, Bạch Thuật Bắc trầm tư suy nghĩ, đây không phải là công ty giải trí mà Lâm Văn Thu đang làm việc sao? Sao lại liên quan đến Bạch Thâm.

"Cẩn Tây." Bạch Thuật Bắc gọi Bạch Cẩn Tây lại, từ từ đứng lên: "Đề đó cho anh".

Bạch Cẩn Tây kinh ngạc nhìn anh chăm chăm, cuối cùng bất đắc dĩ nói: "Anh, không phải uống quá nhiều rồi muốn tìm người bắt nạt đó chứ? Dù chúng ta không chào đón nó, nhưng sự thật thì nó vẫn là người của Bạch gia, ở bên ngoài làm lớn chuyện sẽ mất mặt lắm".

Khóe miệng Bạch Thuật Bắc vẽ ra nụ cười lạnh: "Trong lòng anh, nó chưa quan trọng đến thế."

Bạch Thuật Bắc không giải thích nữa, lướt qua Bạch Cẩn Tây đi về hướng cuối hành lang, bóng dáng cao lớn dần tiến vào vùng ánh sáng tối mờ. Bạch Cẩn Tây đứng tại chỗ trở mặt vài giây: "Không quan trọng sao vẫn đi?".

Chẳng lẽ trong đó còn có người quan trọng khác?

Tròng mắt đen nhánh của Bạch Cẩn Tây bỗng chớp sáng lên, khoát khoát tay với anh chàng phục vụ sau lưng: "Đi xuống đi, để tôi – người đảm nhiệm chức vụ ông chủ đi theo là được."

-

Bạch Thuật Bắc cũng không biết vì sao anh lại muốn xen vào, đầu óc anh có chút mơ hồ, vừa nảy cú một ly tiếp sau một ly, hiện tại hơi rượu đã bốc lên tận đầu. Cho nên khi anh đẩy cửa gian phòng, thấy Lâm Văn Thu bị một gã đàn ông mặc bộ âu phục màu đen đè trên ghế sofa giờ trò, một khắc ấy trong đầu tựa như có vật gì đó đang âm ỉ bị đốt lên.

Là lửa.

Nhưng nguyên nhân ngọn lửa bùng cháy thì anh không biết.

Hơi thở rét lạnh bao khắp toàn thân, Bạch Thuật Bắc không thềm để ý những người xung quanh, trực tiếp đi đến cái ghế có đôi nam nữ đang chòng lèn nhau, một tay chụp lấy cổ áo sơ mi của gã đàn ông, thô bạo xách gã xuống dưới.

Gã đàn ông kia không được xem là khỏe mạnh, nhưng vẫn có đủ lực kiềm chế Lâm Văn Thu phía dưới. Cũng do cô quá gầy nên mới không kháng cự lại gã đàn ông yếu ớt, bần nhão đó.

Lúc này mọi người trong gian phòng mới giật mình tỉnh hồn, cả nam lẫn nữ đều đồng thanh hét lên. Bạch Thuật Bắc giữ dáng vẻ “mất diết tai nạn”, chân dài nhắm thẳng sống lưng gã đàn ông đạp xuống.

Hai cánh tay gã đàn ông muốn chống thềm đứng dậy, gã thậm chí còn chưa hiểu nổi đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, sau lưng liền truyền đến cơn đau thấu xương, thật giống như các khớp xương đã vỡ vụn.

Gã ta tức giận tru lên, âm thanh bén nhọn lẫn trong đồng tap âm lại nghe có vẻ yếu ớt, đáng thương: "Con mẹ nó! Mày là thằng nào, chán sống hả?"

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc sắc lạnh dọa người, khóe môi mím chặt, anh không nói cũng không nhìn ai hết, chỉ là lực độ dưới chân không ngừng gia tăng, hơn nữa anh dễ dàng phát hiện ra nơi yếu ớt nhất của gã, chiếc gầy da bóng lưỡng hung hăng nghiền ép xương sườn của gã.

Lâm Văn Thu bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người. Tại sao Bạch Thuật Bắc ở chỗ này? Còn nữa, anh đến. cứu cô?

Bạch Cẩn Tây từ phía sau chạy tới, liếc mắt liền thấy anh trai đang điên cuồng đánh người, mà kẻ bị đánh lại là ông chủ của công ty giải trí Huy Hoàng. Bạch Cẩn Tây yên lặng ngâm đầu thuốc tựa vào cửa, tru nhả phả ra một vòng khói trắng, bảo an đứng phía sau khúm núm mở miệng: "Ông chủ, việc này ——"

"Không có việc gì." Bạch Cẩn Tây xua tay ý bảo bọn họ rời đi, ánh mắt chậm rãi rơi vào người đàn ông đang thảnh thơi ngồi trong góc tối.

Bạch Thâm mặc chiếc áo sơ mi màu đen đơn giản, gương mặt tuấn tú lạnh lùng ẩn hiện trong bóng tối. Hắn nâng ly rượu hương về phía Bạch Cẩn Tây, khóe miệng cong lên thành nụ cười không rõ hàm ý.

Bạch Cẩn Tây vẫn âm trầm nhìn hắn, không nói lời nào, làm ngơ với hành động “lấy lòng” của hắn.

Bạch Thuật Bắc không có ý định dừng tay, gã đàn ông xui xẻo trở thành vật tế cho nỗi bức dọc không nguyên do trong lòng anh, anh tiếp tục nắm áo đối phương lôi dậy.

Lúc này ông chủ của giải trí Huy Hoàng mới nhìn được mặt kẻ đang đánh mình. Gã đương nhiên biết con cả của Bạch gia, gia đình này gã không chọc

nổi, vội vàng nở nụ cười nhếch nhếch: "Bạch đại thiếu, có phải có chuyện gì... hiểu lắm "

Bạch Thuật Bắc cúi người đứng bên cạnh gã, gương mặt lạnh lùng khát máu: "Hiểu lắm? Ông đang ám chỉ mất tôi có vấn đề?"

"Không không không, tôi không có ý này." Mặt gã vì gấp gáp mà đỏ đầy mồ hôi, lúng túng giải thích, "Ý tôi là, hình như tôi chưa làm gì đắc tội đến Bạch thiếu mà?"

Bạch Thuật Bắc im lặng nhìn gã, đáy mắt u ám thâm sâu khó lường. Anh chợt đi đến trước mặt Lâm Văn Thu, cởi áo khoác bao cả người cô lại. Lâm Văn Thu vẫn nghẹn ngào không nói nên lời, nước mắt lăn trên khuôn mặt, rơi xuống đất.

Bạch Thuật Bắc cũng không nhìn cô, nhưng hai tay vẫn thô bạo nhét cô kín kẽ vào trong áo khoác to lớn. Y phục trên người Lâm Văn Thu đã sớm rách nát không còn hình dạng, thậm chí còn lộ ra nửa bên hình cầu của quần ngực màu đen.

Lâm Văn Thu sợ hãi ngẩng đầu, chỉ có thể thấy được chiếc cằm sắc nhọn cùng hàng xương quai xanh gợi cảm của anh, lồng ngực trần trụi phía sau cổ áo tăn ra mùi vị nam tính nồng đậm.

Gã chủ của công ty giải trí kinh hãi ngồi bất động trên tấm thảm lót sàn, gã đã cho người điều tra về Lâm Văn Thu, căn bản không có bối cảnh gì đặc biệt. Nói thật, gã đối với Lâm Văn Thu có vài phần hứng thú. Lần gặp đầu tiên trong thang máy, gã phát hiện cô gái nhỏ này rất đơn thuần, hai gò má cô sạch sẽ, trắng bóng, luôn thân thiện với mọi người, nói chuyện với ai cũng cười híp cả mắt.

Mỗi lần thấy cô, tâm tư gã đều nhộn nhạo.

Đáng tiếc cô gái này “dầu muối đều không vào”*, nên hôm nay gã muốn mượn chút rượu để thả mình một lần. . . . (chắc nói Lâm Văn Thu không bị dụ dỗ, khuất phục bản mình để được thăng tiến hoặc có thêm tiền).

"Tôi... Bạch thiếu... tôi thật sự không biết cậu cùng tiểu Lâm có quen biết."

Bạch Thuật Bắc vẫn im lặng, dưới đáy mắt hiện lên nét cười mỉa: "Thật sao? Vậy ý của Ngô tổng là chỉ cần hai chúng tôi không quen biết thì ông có thể mặc sức cường bạo người ta?"

Sau gáy Ngô tổng cũng rịn ra tầng mồ hôi lạnh, trong gian phòng còn rất nhiều nhân viên đang ngồi, lần này mặt mũi của gã đã mất sạch. Nhưng gã không chơi nổi Bạch Hữu Niên, ngay cả địa vị hiện tại của Bạch Thuật Bắc cũng khiến gã phải e dè, kiêng kỵ. Gã hết cách, đành hướng Bạch Thâm cầu cứu: "Bạch tổng, cậu xem, anh cả của cậu quả thật đã hiểu lắm "

Lúc này Bạch Thâm mới từ tốn đứng dậy, thân hình cao lớn thông thả tiến đến trước mặt Ngô tổng, ánh mắt khê liếc qua Bạch Thuật Bắc cùng Lâm Văn Thu, ngay sau đó cười nhạt nói với Ngô tổng: "Xin lỗi Ngô tổng, anh trai tôi nói không có hiểu lắm thì nhất định không có hiểu lắm."

Ngô tổng khó tin trừng mắt: "Bạch tổng, sao cậu có thể nói vậy, nếu như không phải cậu dẫn tôi ——"

Bạch Thâm chợt bước lên đe dọa vai của gã, sức lực ẩn chứa sự cảnh cáo, hần cúi người nói nhỏ bên tai Ngô tổng: "Còn muốn bàn tiếp vấn đề đầu tư thì ngoan ngoãn nghe lời, hiểu không?"

Đáy mắt Ngô tổng lóe lên tia hoảng hốt, nhanh chóng ngậm chặt miệng.

Sau đó Bạch Thâm bước tới phía Bạch Thuật Bắc, nụ cười ôn hòa tràn khắp gương mặt: "Lâm tiểu thư chắc vẫn còn sợ hãi, anh cả, có phải nên dẫn cô ấy rời đi trước? Anh tin em. ...thì cứ giao nơi này cho em "

Bạch Thuật Bắc giương mắt nhìn hần, đáy mắt đen tối thấp thoáng luồng ánh sáng nhạt.

Bạch Thâm lại cười nhẹ nói: "Nhất định em sẽ đưa anh một câu trả lời thỏa đáng."

Bạch Thuật Bắc biết rõ lai lịch của Bạch Thâm. Những năm kia hần làm ăn ở nước Mỹ có bối cảnh không sạch sẽ, bây giờ bị ông cụ triệu hồi về nước. Đưa em cùng cha khác mẹ giờ đã đủ lông đủ cánh, anh nghĩ chắc chắn nó sẽ không khiếm tốn, hữu lễ như mặt ngoài.

Bạch Thuật Bắc lười nhiều lời cùng hần, ôm lấy Lâm Văn Thu đi ra ngoài.

"Chớ làm dơ bản địa bàn của tôi." Bạch Cẩm Tây thân nhiên nhìn Bạch Thâm, nói xong đem điều thuốc dập tắt, đuổi theo Bạch Thuật Bắc.

-

Bạch Cẩm Tây tò mò lên quan sát cô gái trong ngực Bạch Thuật Bắc, đây là lần đầu tiên anh ta gặp cô gái này, và lại số phụ nữ mà Bạch Thuật Bắc quen biết còn chưa tròn một bàn tay, anh ta ho khan một tiếng, thử thăm dò: "Anh, đây là ——"

Bạch Thuật Bắc dừng bước chân, tựa như đang nghĩ việc gì, chỉ đưa lưng về phía anh ta phản phó: "Tìm người theo dõi Bạch Thâm."

Bạch Cẩm Tây sững sờ: "Ý anh là sự trở lại của nó sẽ gây bất lợi cho chúng ta?"

Bạch Thuật Bắc không lên tiếng, trừng mắt liếc nhìn người phụ nữ trong ngực. Nếu như anh không đoán sai thì Bạch Thâm đã sớm biết quan hệ của anh

và Lâm Văn Thu, nếu không vì sao lại trùng hợp hai bên đồng thời xuất hiện ở “Dạ Mỹ”? Nhưng Bạch Thấm dựa vào cái gì để có thể tự tin Lâm Văn Thu sẽ hấp dẫn sự chú ý của anh?

Nghĩ đến việc mình trùng kế của Bạch Thấm, Bạch Thuật Bắc càng thêm phiền chán.

Bên ngoài “Dạ Mỹ”, từng cơn gió lạnh lùa tới làm đầu óc hai người thanh tỉnh chút ít.

Bạch Thuật Bắc ném người phụ nữ trong ngực xuống đất rồi sai bước rời đi. Trên người Lâm Văn Thu khoác bộ âu phục rộng thùng thình của anh, thời điểm mong sắp chạm đất cô vẫn biết dùng hai tay chống đỡ. Cô té không đau lắm, chẳng qua trong lòng ẩn chứa vài phản tức giận.

Nhưng không dám phát tác, dù sao anh cũng đã giúp cô.

Lâm Văn Thu từ dưới đất đứng dậy, đưa tay phủi những nơi áo khoác bị dính bụi, hấp tấp đuổi theo anh. Bạch Thuật Bắc càng lúc càng đi nhanh. Đuổi theo một người thân cao chân dài, còn mang giày cao gót nên có mấy lần Lâm Văn Thu suýt bị trượt chân.

Đuổi đến chỗ đỗ xe yên tĩnh, Lâm Văn Thu đã mệt lả, miệng thở hổn hển: "Bạch tiên sinh ——"

Bạch Thuật Bắc bỗng quay đầu lại, thấy hai bàn tay non mềm của cô nắm dọc cái áo khoác, thân thể gầy yếu được bao bọc ở bên trong, cứ như em bé mặc trộm quần áo của người lớn, còn hai con ngươi trong đôi mắt kia nữa, tùy thời tùy lúc đều có thể ánh lên tầng cảm xúc oan ức.

Lại làm ra vẻ đáng thương sao?

Bạch Thuật Bắc âm trầm nhìn cô chăm chú, đầu của cô càng rũ thấp xuống, đáng vẻ đó thật khiến người ta nóng máu. Anh rút cuộc không thể nhịn, quát lớn: "Cô ra cửa quên mang theo óc à? Dám theo đàn ông đến những chỗ này? Bị người ta đè lên cũng đáng đời!"

Bãi đỗ xe thật sự rất yên tĩnh, bầu không khí sau tiếng hét của anh làm người ta hít thở không thông.

Lâm Văn Thu cắn môi không nhìn anh, nhưng rất nhanh Bạch Thuật Bắc đã phát hiện vài giọt nước rơi xuống bàn chân cô, dần dần tụ lại thành vũng nhỏ.

Bạch Thuật Bắc không phải là kiểu người dễ nóng giận mất kiểm soát, nhưng một khi dính líu đến Lâm Văn Thu, tất cả dường như bị đảo lộn, lúc ấy anh không còn là anh nữa.

Anh mở to mắt, càng thêm phập phồng không yên: "Khóc cái gì?"

Lâm Văn Thu nghẹn ngào không đáp, cô chỉ là một người làm công ăn lương, ông chủ sai đưa mình tỉnh tới thì cô phải nhận, nhưng gã ta lại giờ trò không cho cô đi, một mình cô sao chống cự lại? Bạch Thuật Bắc không bao giờ thấu hiểu được cuộc sống gian khổ của cô, bởi vì anh chưa bao giờ trải nghiệm qua.

Bạch Thuật Bắc nhìn cô cố chấp giữ im lặng, đáy mắt sâu đen cuộn lên tia lo lắng, bất chợt cười lớn, châm chọc: "À, tôi quên, có lẽ cô ở đây chơi trò lật mềm buộc chặt, cô là cao thủ trong trò này mà? Thế nào, tôi phá hư chuyện tốt của cô?"

Lâm Văn Thu sững sờ ngẩng đầu, vệt nước mắt vẫn còn đọng trên khuôn mặt.

Bạch Thuật Bắc tiến lên một bước, nhìn chằm chằm vào cô: "Ngày xưa bán con, bây giờ bán mình, điều này cũng chẳng ngạc nhiên."

Hai cánh mũi xinh xắn khẽ phập phồng, đôi môi ửng đỏ màu của máu, Lâm Văn Thu bình tĩnh nhìn anh, tâm cơ hồ đã bị chai sạn, hoặc là trái tim không còn nữa, trái tim cô không phải đã sớm bị những lời anh nói đâm cho nát bấy rồi sao?

Bạch Thuật Bắc khóa chặt con ngươi trong suốt của cô, cô không chịu lên tiếng là dấu hiệu cho việc ngầm chấp nhận? Lửa giận trong lòng càng cháy rực lên, anh giờ tay nắm chặt cô, cúi đầu dày xéo đôi môi cô.

Mùi vị hệt như trong mơ, ngọt ngào, ngây ngất, còn phảng phất mùi thơm của trái cam nhỏ.

Bạch Thuật Bắc hung ác mút lấy mút để hai cánh môi của cô, lưỡi anh khuấy đảo liếm mút khắp trong khoang miệng, lật qua lật lại đầu lưỡi của cô, hai chiếc lưỡi xoắn chặt vào nhau. Giờ phút này, đầu óc anh hoàn toàn choáng váng, bỏ qua lí trí, quăng hết nguyên tắc, liền ngay cả sự chán ghét cũng dần tan biến trong một góc nào đó của linh hồn.

Anh mất đi sự kiểm soát, thả mình trầm mê trong tư vị của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Hết thầy tựa hồ bất ngờ lại đang trong dự liệu, đến tốt cùng là say rượu loạn tính hay khát vọng dưới đáy lòng? Anh quả thật không biết, chỉ biết tình dục lên men theo hơi rượu, giờ khắc này anh hoàn toàn lạc lối, chỉ muốn hành động theo bản năng.

Không thỏa mãn với một nụ hôn, anh vội mở cửa xe đẩy cô vào, lần người áp lên.

Lâm Văn Thu kinh ngạc trừng mắt, áo khoác trên người đã rơi xuống chân, hơi thở nam tính ừ ừ kéo đến vây cả người cô lại.

Cô thể đàn ông thường to lớn dũng mãnh, nhưng khi bị họ đè lên thì đa số phụ nữ khó có được cảm giác an toàn, Lâm Văn Thu không dám cử động, cánh tay cứng đờ tại đệm ghế lưng cuống cuồng buông thõng xuống.

Anh choáng váng còn cô váng vất, không ai đủ lí trí ngăn cản hành động sai lầm này, Lâm Văn Thu cũng uống không ít rượu, hơi rượu khiến cô say mê và thêm thường sự vui sướng.

Không gian chật chội nhỏ hẹp chỉ còn tiếng thở dốc hòa lẫn của hai người, cứ ngâm nga mập mờ.

Bạch Thuật Bắc gặm cắn hàng xương quai xanh xinh đẹp của cô, lòng bàn tay chạy dọc theo đôi chân thon dài hướng lên, xúc cảm y như tối ấy, vừa trơn vừa mềm, tiếp xúc với vết chai trong lòng bàn tay anh đem đến nguồn nhiệt nóng rang, đốt cháy hai người.

Xe dừng ở góc hẹp trong bãi đỗ, ánh sáng không thể soi rõ vào, dù chỉ một giây anh cũng không dám nhìn vào ánh mắt cô, chỉ chuyên chú khai phá cơ thể cô.

Cuối cùng lòng bàn tay anh đã lần đến u cốc thần bí giữa hai chân cô, cách lớp quần lót tí mị vuốt ve.

Lâm Văn Thu cố kìm nén nỗi run sợ. Cô hầu như không có kinh nghiệm trong việc quan hệ nam nữ, lần duy nhất bị anh mở ra cũng đã cách sáu năm. Hiện tại, thân thể khô khốc cứng ngắc, tựa như một chú cá nhỏ đang thoi thóp thở vì mắc cạn trên bờ.

Nhưng anh không để tâm, vẫn miệt mài đốt lửa trên người cô, Lâm Văn Thu không nhận được, líu ríu gọi: "Bạch tiên sinh."

Cô không muốn sau khi anh tỉnh táo càng thêm chán ghét cô.

Nghe âm thanh thô thể như tiếng muỗi kêu, Bạch Thuật Bắc không nói lời nào, lần nữa lấy môi mình che kín môi cô.

Anh hiểu mình đối với cô sinh ra khát cầu, cảm giác trong anh rất phức tạp, rõ ràng từ đầu tới cuối đều là chán ghét, thế nhưng quá xấu hổ, cư nhiên lại phát sinh dục vọng với người mình ghét. Anh không phải là kiểu người phóng túng, thậm chí còn yêu cầu rất cao trong vấn đề này, không lẽ là sự quấy phá của "đi chứng đêm đầu tiên"? Anh không muốn đào sâu nữa, không cần tốn nhiều tâm tư cùng tinh lực cho Lâm Văn Thu. (À, hai anh chị này đều sạch nhá ^^).

Nếu đã quá muốn thì cứ làm tới, có lẽ nỗi nhớ nhưng sẽ biến mất sau khi xong việc, tóm lại anh tuyệt đối không thích cô, đây là sai lầm nghiêm trọng!

Lâm Văn Thu cảm thấy ngón tay anh đã vạch ra quần lót len vào bên trong, trúc trắc chà qua xát lại dọc theo khe hẹp.

Cô run lấy bầy, ngón tay gắt gao bầu chặt đệm ghế, anh từng bước thăm dò sâu vào, tìm được viên thịt nhỏ liền bóp mạnh rồi nghiền ép chơi đùa.

Cảm giác này rất kỳ diệu, khác xa so với lần đầu tiên.

Lần ấy anh không có nhiều kĩ xảo, chỉ mang theo kích động của chàng trai lần đầu nếm trái cấm, thô lỗ đoạt lấy cô. Còn lần này anh rất kiên nhẫn, tinh tế mài mòn thân thể cô, khiến nó dần mềm nhũn, tất cả mọi khát vọng đối với anh đều hóa thành dòng dịch nhờn ấm nóng, rò rỉ chảy ra.

Cô kẹp chặt bắp đùi, có chút khó chịu, khuôn mặt liên tục tăng nhiệt.

Trước mặt là Bạch Thuật Bắc, là người đàn ông cô yêu nhiều năm. Cô si mê nhìn anh chăm chú, hận không thể đem mọi thứ thuộc về anh khắc sâu vào đầu.

Ngón tay dài của Bạch Thuật Bắc bị bên trong cô ngậm thật chặt, hai vách tường khí khao mãnh liệt ép tới, cần tay anh chặt hơn, nuốt càng sâu hơn.

Hàng chân mảy anh khí chau chặt lại, anh tí mị ngắm nhìn cô.

Quần áo không ngay ngắn, tuy nhiên lại mang theo sự hấp dẫn trí mạng.

Anh để cô tiếp tục ngậm lấy tay mình, cúi đầu tiến công hai bầu ngực, hai gò ngực trắng phao cao ngất, thêm khe rãnh sâu ở chính giữa càng thêm chọc dục vọng đang bành trướng của anh.

Cách tăng áo ngực mỏng, anh dùng răng kéo qua kéo lại, rất nhanh cảm giác được hai nhụy hoa đỏ hồng dần đứng thẳng lên. Cô liên tục thở gấp, lại ngại kêu thành tiếng, hai luồng no đủ vì động tác thờ lần lượt dâng đến tận miệng anh.

Anh dùng tay kia thoát đi vật trời buộc còn lại trên người cô, hai bầu ngực trắng như tuyết liền nhảy ra, nhanh chóng rơi vào môi anh.

Hai gò ngực trắng trẻo mẫm mĩm, đẹp không tả nổi. Bạch Thuật Bắc khẽ giật mình, ánh mắt chợt tối xuống, không chút chần chừ há to miệng, nuốt vào rồi dùng lưỡi liếm mát chơi đùa.

-

Hàng mi dài của Lâm Văn Thu khẽ run lên, mọi dây thần kinh đều trở nên căng cứng. Phụ nữ đều vì yêu sinh tính*, khi người đàn ông phía trên vừa vận là người mình yêu, đây là một trong những thời khắc hạnh phúc nhất cuộc đời. Cảm giác thỏa mãn trong lòng vượt xa cảm giác kích thích của cơ thể. (ở đây là tính phúc đó)

Bạch Thuật Bắc hoàn toàn nắm quyền chủ động, chậm rãi khai mở u cốc kín kẽ của cô, cảm thấy ngày càng có nhiều chất lỏng chảy xuống mới từ từ rút ngón tay ra, kéo thêm từng mảng nước động và âm thanh ái dục cũng vang lên.

Trong xe quá yên tĩnh, Lâm Văn Thu nghe mình phát ra tiếng xấu hổ, hai gò má đỏ lên tựa như màu máu.

Bạch Thuật Bắc mãi mê đùa bỡn hai nụ hoa trong miệng đến khi chúng phiểm màu trắng nhạt, lúc này mới đứng dậy, tầm mắt một đường dò xét, quét qua làn váy xóc xếch, lẳng lặng rơi vào bộ vị sẽ bị anh đào vào.

Khu rùng màu đen bí ẩn chấm phá màu đỏ hồng, còn có nguồn nước óng ánh, cánh cửa hai bên lại liên tục khép khép mở mở. Chỉ một cái liếc mắt đã đủ nổ tung mọi nhãn nại của anh.

Anh nhắc mắt cá chân cô lên, tạo một tư thế tương đối khó khăn cho cô, đôi góc độ chăm chú nhìn cô.

Lâm Văn Thu cảm thấy hình như anh có điều muốn nói, nhưng anh chỉ chuyển động hầu kết, cuối cùng lấy tay cời dây nịt của mình.

Anh kéo rèm che cửa sổ, không gian càng thêm bí bưng, chật hẹp. Lâm Văn Thu cảm nhận được từng chuyển động nhỏ của anh, có chút khó thờ. Một giây sau, chuyện gì sẽ xảy ra, cô rất rõ ràng, đặc biệt Bạch Thuật Bắc đang nhìn cô, người phụ nữ in trong mắt anh xác định là cô – Lâm Văn Thu.

Anh lần nữa nắm mắt cá chân của cô, đưa lửa nóng của mình đến, Lâm Văn Thu bị vật cứng rắn, nóng hổi dọa cho sợ, trực giác muốn lui ra sau.

Thế nhưng anh không cho cô cơ hội, khẽ dùng sức kéo mắt cá chân của cô lại. Hai chân cô bị mở rộng như dây cung, cảm thấy eo có chút trướng đau, nơi bí ẩn hoàn toàn lộ ra trước mặt anh, càng lúc càng trướng, giống như cả người bị xé rách ra.

Ngón tay không có điểm tựa, sờ soạng lung tung, cuối cùng đánh bạo đặt trên bờ vai anh, cơ thể mất thăng bằng nên cô cẩn thận bám chắc vào.

Trên trán Bạch Thuật Bắc rịn ra lớp mồ hôi lạnh, khoái cảm từ sống lưng vọt khắp toàn thân, anh vô cùng bất ngờ trước tư vị của cô, quá tốt.

So với lần đầu còn tốt hơn.

Anh tạm dừng lại, nhìn đắm đắm vào vẻ mặt cổ nhẵn của cô, rồi bỏ qua khúc đạo đầu an ủi, trực tiếp bắt đầu chạy nước rút.

"Ừm——" cô không khác chế nổi, phát ra thanh âm giống tiếng mèo rên rĩ, không thể theo kịp tốc độ của anh, thân thể lại quá nhẹ, đầu bồng chốc bị đung vào cửa xe.

Bạch Thuật Bắc ngưng mắt nhìn dáng vẻ đáng thương của cô, cúi người đem hai chân cô giắt bên hông, một tay che trên đỉnh đầu cô.

Trầm mặc, va chạm, đâm thủng.

Không biết kéo dài bao lâu, cô cảm giác mình lần lượt được đưa lên đám mây, rồi bị anh lôi xuống. Hai cơ thể pháp phồng lắc lư cùng nhau, chỉ nhớ rõ toàn thân mình đều ướt đầm dính dấp, dưới bắp đùi thì nhầy nhụa. . . Mọi thứ chính là chứng cứ xác thực anh và cô đều động tình.

Thể lực anh rất tốt, cô lại mỏng manh thon gầy, bị động mặc anh xoay đủ tư thế, tư thế nào cũng đem đến cho anh khoái cảm khác lạ.

Thời gian cứ êm đềm trôi, thỉnh thoảng ngoài bãi đỗ sẽ réo lên tiếng còi báo động, nghe tiếng bước chân anh liền dừng lại, sau đó càng kịch liệt hơn so với lúc trước.

Cuối cùng Lâm Văn Thu phải ôm anh cầu xin khoan dung, anh tự đưa tay xuống kiểm tra, xác thực chỗ đó có chút sưng tấy, lúc này mới nắm eo thon của cô mãnh liệt phát tiết ra ngoài.

-

Trong những phút kích tình, hai người đều vứt bỏ lúng túng, hành động theo bản năng, nhưng khi tình triều thoái lui, những chuyện phải đối mặt vẫn còn nguyên đấy.

Lúc này quả thật đầu óc Bạch Thuật Bắc có chút không tỉnh táo, có men rượu làm chất xúc tác, cũng có sự xao động về đêm của đàn ông, và còn có chút tình cảm không xác định được. Tóm lại, hiện tại anh không hồi hận.

Hai chữ “hối hận” hoàn toàn xa lạ đối với anh, đời này của anh chưa từng đụng đến hai chữ đó, hơn nữa anh tin chắc cả đời mình cũng sẽ không đối với chuyện nào đó hoặc với người nào đó phát sinh ra loại cảm giác này.

Lâm Văn Thu sửa sang lại y phục, ôm gối im lặng dựa vào cửa sổ, cô không vọng tưởng quan hệ của bọn họ sẽ tiến triển sau chuyện đêm nay, khoảng cách của cô và Bạch Thuật Bắc chính là cự li trong lòng. Thế giới của anh, cô vĩnh viễn với không tới.

Sự phóng túng đêm nay coi như tự tạo kỉ niệm đẹp cho bản thân, hơi ấm đêm nay sẽ đi theo suốt cuộc đời cô.

Bạch Thuật Bắc cài lại từng nút áo sơ mi, ánh mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, anh bấm khóa kéo kính xuống, gió đêm lập tức tấp vào .

Gió lạnh thấu xương, hòa cùng hơi thở lạnh lạnh của anh: "Chúng ta nói chuyện đi."

Lâm Văn Thu nuốt nuốt nước bọt, cô mơ hồ có thể đoán được những điều Bạch Thuật Bắc sẽ nói, là say rượu mất lý trí? Hoặc là tình một đêm?

Bạch Thuật Bắc yên lặng trong chốc lát, chậm rãi nghiêng mặt sang một bên, con ngươi u tối vẫn không ánh lên bất kì cảm xúc nào, cúi chỏ chống bên cửa sổ, khoe môi vẽ ra đường cong: "Hiện tại Mạnh Mạnh cần người chăm sóc, tôi không yên tâm khi giao con bé cho người lạ, và lại con bé thích cô."

Lâm Văn Thu kinh ngạc, bất chợt sợ phải nghe những câu tiếp theo.

Quả nhiên đáy mắt Bạch Thuật Bắc hiện lên nét ngả ngớn, cười lạnh: "Lúc trước bán mình cho Cố An Ninh, bây giờ bán cho tôi được không? Cô không phải chỉ thích tiền thôi sao? So với Ngô tổng tôi có thể đem lại sự thỏa mãn cho cô hơn."

"Chúng ta giao dịch theo nhu cầu."

Vĩ âm trong câu nói rất nhẹ, chưa bao giờ anh dùng giọng nói ôn hòa như vậy với cô, tuy nhiên nó mang theo sự dằn dặt nguy hiểm, sắp làm cô chết đuối trong đó.

Bạch Thuật Bắc vô cảm nhìn người phụ nữ trước mắt, trên mặt cô chưa nhìn ra vui buồn hay bất kì tâm tình gì, đáy mắt vẫn sạch sẽ trong suốt, nhưng anh chắc chắn cô sẽ không cự tuyệt, cô không phải rất háms tiền sao?

Cô muốn, anh thì cấp, chỉ cần cô có tham niệm thì anh dễ dàng không chể cô.

Lâm Văn Thu ưỡn thẳng sống lưng, giống như bưng bình tĩnh từ giấc mộng, Bạch Thuật Bắc bắt giác gắt gao theo sát cô.

Cô chợt nói: "Cám ơn ý tốt của ngài, đúng là tôi cần tiền, nhưng tạm thời vẫn có thể xoay sở được. Còn về Mạnh Mạnh, nếu cần người chăm sóc, anh có thể đưa con bé đến nhà tôi."

Bán một lần, cô đã bị anh kinh thường rồi. Nếu còn thêm lần nữa, thật sự cô là kẻ chẳng có chút tôn nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Đáy mắt Bạch Thuật Bắc thay đổi trong nháy mắt, âm trầm nhìn lom lom vào động tác chuẩn bị mở cửa xe của cô. Trong mắt anh, Lâm Văn Thu vĩnh viễn là kẻ hèn mọn, vì tiền luôn cam chịu mọi sự sắp đặt của anh, vậy mà hôm nay cô lại từ chối.

Cô khước từ khiến anh phát cáu.

"Lại chơi trò lật mềm buộc chặt? Lâm Văn Thu, trò hề đó không xi nhê với tôi đâu. Đã bán lần thứ nhất thì chắc chắn có lần hai. Lâm Văn Thu à, đứng ra về thanh cao thuần khiết, cô không xứng."

Bàn tay đang nắm cửa xe của Lâm Văn Thu run bần bật, lời nói của Bạch Thuật Bắc kịch liệt đâm vào màng nhĩ của cô. Người đàn ông này đã thay đổi, hoàn toàn kém xa chàng trai sâu lắng trong trí nhớ, thì ra nỗi hận của anh với cô lại sâu đậm đến vậy.

Những ngón tay siết mạnh cửa xe, mỗi một dây thần kinh trong cơ thể đều căng cứng.

Bạch Thuật Bắc nheo mắt nhìn bóng lưng của cô, đùa cợt nói: "Hay là khẩu vị ngày càng nặng, muốn nâng cao giá? Chỉ là, cô cho mình đáng giá sao?"

Lâm Văn Thu bỗng quay đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy, cặp mắt đỏ ngầu lấp đầy tia máu. Cô dường như đang cố nhẫn nhịn, vào lúc

Bạch Thuật Bắc cho là cô sẽ tức giận thì nụ cười nhạt nhanh nở trên môi cô: "Chẳng lẽ ngủ với nhau một đêm khiến Bạch tiên sinh phát sinh tình cảm với tôi? Nếu không tội gì cứ tìm cách bức bách tôi nhận lời anh."

Bạch Thuật Bắc nhúchặt mi tâm, cười lạnh lên tiếng: "Nếu như không phải Mạnh Mạnh chỉ thích cô, cô cho là tôi không có cô thì không được?"

Trên mặt Lâm Văn Thu vẫn giữ nguyên nụ cười bình tĩnh, nhưng trái tim lại từng trận nhói đau. Có thể bản thân cô thật hèn mọn khi cố chấp giữ một tình cảm đơn phương, hơn nữa còn yêu phải người đàn ông ở một đẳng cấp xa vời, nhưng không có nghĩa tình yêu ấy mù quáng, bất chấp cả tôn nghiêm tự trọng.

Tình yêu cũng có ranh giới của nó.

Đã từng một lần, cô bắt đắcdĩ phải chọc thủng ranh giới ấy, nhưng lần này cô nhất định phải giữ vững.

"Nếu như không phải, Bạch tiên sinh cứ xem như “gặp dịp thì chơi”, không cần canh cánh trong lòng, tôi xin phép đi trước." Dứt lời cô liền thẳng người xuống xe, hai chân bọc trong đôi giày cao gót màu đen, bóng lưng vẫn mảnh khảnh gầy gò. Tuy nhiên phong thái khác với ngày xưa, bộ váy màu đen trên người, khiến cô tựa như con thiên nga đen ngông cuồng, ngạo mạn.

Bạch Thuật Bắc dõi theo từng bước chân xa dần, đến chỗ đường dốc, ánh sáng bên ngoài kéo dài chiếc bóng nhỏ của người phụ nữ, vẽ nên vài phần vắng lặng, tiêu điều.

Cho đến khi bóng dáng ấy khuất mất, anh mới thu tầm mắt.

Thật ra không có Lâm Văn Thu cũng chẳng sao, Mạnh Mạnh chỉ là một đứa trẻ, nếu đơn thuần cần một bảo mẫu, không nhanh thì chậm sẽ tìm được người thích hợp.

Nhưng bị cô cự tuyệt thẳng thừng như thế, trong lòng anh cực kì khó chịu. Sâu dưới đáy lòng, có một thứ đang rục rịch ngóc đầu để anh hoang mang cùng xâu hổ.

Bạch Thuật Bắc dùng sức đập mạnh vào vô lăng, khởi động xe rời đi. Ở bên ngoài bãi đỗ, chiếc xe nghiêng mình lướt qua cô, anh thậm chí lười ném cho cô một cái liếc mắt.

Một đêm tình kiều diễm tựa như một giấc mộng xuân, một người khắc sâu vào tim, còn người kia chỉ xem như gió thoảng mây bay, lập tức sẽ quên ngay.

-

Bạch Thuật Bắc lái xe trở về Bạch gia, mang theo sắc mặt u ám vào nhà, vứt áo khoác vào trong ngực người giúp việc, mặt lạnh phân phó: "Ném đi, còn nữa... thay toàn bộ đệm trong xe cho tôi."

Cả đoạn đường lái xe, anh như ngồi trên đồng lửa, khắp nơi đều vương mùi của người phụ nữ kia. Mở cửa sổ cho gió đêm lùa vào, vẫn không đánh tan được mùi ấy, suýt nữa làm anh chết ngộp.

Người giúp việc không khỏi tròn to mắt, nhưng vẫn há miệng lên tiếng: "Vâng"

Trong phòng khách, hiếm khi cha anh – Bạch Hữu Niên có ở nhà, tuy vận trang phục hưu nhân nhả nhưng vẫn toát lên sinh lực dồi dào, tầm mắt từ từ nâng lên, khẽ nhíu mày nghi ngờ: "Không phải hôm nay phải trở về đơn vị sao?"

Bạch Thuật Bắc ít khi trò chuyện cùng cha mình, từ sau khi mẹ anh qua đời, mấy anh em bọn anh ngày càng xa cách với cha. Anh cúi chiếc nút trên cổ áo, bước chân hướng lên lầu: "Mạnh Mạnh có chuyện nên trì hoãn."

Bạch Hữu Niên nghe vậy, lông mày vắn ngược lên, thả tờ báo xuống khay trà, nghiêm nghị nói: "Đứng lại, con đã nhắc đến Mạnh Mạnh thì ba cũng muốn nói chuyện nghiêm túc với con"

Bạch Thuật Bắc không cần nghĩ cũng biết những lời kế tiếp của ông, chân tạm dừng, giọng nói hơi trầm xuống: "Con tự biết chừng mực."

"Chừng mực?" Bạch Hữu Niên cười ôn hòa, nhưng đáy mắt không có nửa điểm ấm áp, hai chân ông bắt chéo, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ vào đầu gối, "Dong Thành nhiều phụ nữ như vậy, lại không có người lọt vào mắt xanh của ngài Thượng tá? Không kết hôn mà đã có con, nếu như chuyện Mạnh Mạnh bị người ta lấy làm nhục điểm——"

"Nhiều phụ nữ như vậy? Nhưng đều phải trải qua cửa xét duyệt của ngài cục trưởng Bạch, đúng không." Bạch Thuật Bắc không thêm kiêng kị nói thẳng, trong tất cả mấy đứa con, chỉ duy nhất một mình anh không e ngại Bạch Hữu Niên.

Bạch Hữu Niên bị con trai chống đối trước mặt người làm, gương mặt vẫn giữ vẻ lãnh đạm, trầm tĩnh: "Con vẫn còn nhớ đến Cố An Ninh? Ba nói nhiều lần rồi, ba không thích."

Bạch Thuật Bắc phát ra tiếng cười trào phúng, vẽ theo đường hoa văn trên tay vịn cầu thang: "Thật có lỗi, những người do ba tìm, con cũng không thích."

Bạch Hữu Niên nhúchăm nhìn đứa con cả, trong mấy đứa con, thằng nhóc này là đứa... không giống ông nhất, luôn thích dùng sức mạnh cơ bắp để giải quyết vấn đề. Nói đến Cố An Ninh, ông đoán chắc Bạch Thuật Bắc không thích cô ta nhiều như nó nghĩ, có lẽ do sự phản đối gay gắt từ ông nên con

tra mới sinh ra phản nghịch, nhất quyết làm tôi cùng.

Nghĩ đến đây, âm điệu trong giọng nói lập tức dịu đi: "Con không thích người ba tìm, vậy trong lòng đã có ý trung nhân?"

Bạch Thuật Bắc hơi khựng người, đôi mắt u tối sắc bén: "Chuyện của con ba đừng xen vào, về việc kết hôn, con tự có chủ ý."

Chủ ý? Hắn là đã có người thích hợp? Bạch Hữu Niên còn muốn thăm dò thêm, nhưng Bạch Thuật Bắc đã sải bước lên cầu thang.

-

Ngày thứ hai đi làm, Lâm Văn Thu nhạy cảm phát hiện ánh mắt mọi người nhìn cô rất khác, hiển nhiên việc tối qua Ngô tổng bị Bạch Thuật Bắc đánh đã lan truyền khắp nơi. Cô nhắm mắt đi thẳng vào trong, những ánh mắt tò mò, “bát quái” ở phía sau, làm lưng cô mọc đầy gai.

Cô làm trong bộ phận tuyên truyền của công ty giải trí, phụ trách tuyên truyền cho những ngôi sao không nổi tiếng lắm. Cô ngồi vào chỗ của mình, mở máy tính, ép buộc đầu óc tỉnh táo lại.

Cô nàng Vĩnh Nhi ngồi bên cạnh cầm ba lô lớn chuẩn bị ra ngoài, cố tranh thủ rỉ nhỏ vào tai cô: "Này, cô cẩn thận đấy, hôm nay Ngô tổng mang theo theo gương mặt đen kịt đi làm, chắc chắn ông ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô."

Cả đêm hôm qua Lâm Văn Thu trằn trọc suy nghĩ, não loạn đến như vậy, Ngô tổng cùng công ty chắc chắn mất hết thể diện, đương nhiên không thể nào tha thứ cho cô. Thế nhưng, công việc này cô đã theo nhiều năm, không cam lòng để mất đi.

"Tôi biết rồi." Lâm Văn Thu thở dài, liếc nhìn cái ba lô thật lớn: "Ra nước ngoài?"

Cô nàng kia khẽ đưa mắt nhìn xung quanh, thăm thì nhỏ nhỏ: "Chuyện tôi nói với cô lần trước ấy, công ty vốn điều cô phụ trách cho Thạch Duy Nhất, nhưng giờ xảy ra chuyện, lão già Ngô nhất định sẽ ghim cô. Đáng tiếc quá, Thạch Duy Nhất hiện giờ là cái cây rụng tiền đó."

Lâm Văn Thu ngẩn người, sự nghiệp của Thạch Duy Nhất đang trong thời kì vàng son, nếu bỏ qua, đúng thật rất tiếc nuối, cô lặng lẽ cầm tư liệu lên xem, hai con người đen nhánh của Vĩnh Nhi đảo vòng vòng, tiếp tục nói: "Hay là, nhờ anh chàng đẹp trai tối hôm qua thay cô ra mặt, tạo áp lực với Ngô tổng? Tôi nghe mọi người bàn tán anh ta cũng không phải là người bình thường."

Anh chính xác không phải là người bình thường.

Lâm Văn Thu suy nghĩ một lát, lắc đầu: "Hai chúng tôi không phải là bạn bè, với lại chuyện của Ngô tổng, tôi vẫn có thể tự giải quyết."

"Ngay cả bạn bè cũng không phải? Vô lí, tôi nghe đồng nghiệp ở đó kể, lúc ấy hai mắt của anh ta đỏ ngầu." Vĩnh Nhi trừng to mắt, lôi kéo khuỷu tay Lâm Văn Thu, "Chẳng lẽ hai người có quan hệ mập mờ? Đàn ông có điều kiện tốt như vậy, cô nhất định phải quán thật chặt, sau này khỏi sợ cực khổ."

Lâm Văn Thu cười khổ, đẩy nhẹ cô nàng: "Đi nhanh đi, coi chừng trễ."

Vĩnh Nhi le lưỡi, vội chạy ra ngoài: "Chờ lúc về tôi sẽ tra khảo cô."

Lâm Văn Thu chờ Vĩnh Nhi đi khuất mới lộ ra biểu cảm mệt mỏi, hai bờ vai co rụt lại, không cách nào yên lòng chuyện liên quan đến Ngô tổng. Bạch Thuật Bắc đánh gã ta trước mặt nhiều người, không thể chỉ một câu xin lỗi là giải quyết được vấn đề. Nhưng Tri Hạ vừa tiếp nhận đợt tư liệu mới, còn ở trong việc an dưỡng đất đỏ nhất thành phố, phí chữa trị của anh đòi hỏi cô phải có được một công việc tốt.

Đang thất thần, mặt bàn phía dưới phát lên tiếng, cô ngẩng đầu, liền thấy Lisa – thư kí của Ngô tổng. Cô ta khoanh tay, nhử mày quan sát Lâm Văn Thu, hồi lâu sau mới thông báo: "Ngô tổng ở văn phòng chờ cô."

Tìm Lâm Văn Thu đập mạnh, việc gì nên tới thì sẽ tới, có trốn cũng không thoát.

Đưa tay gõ cửa phòng làm việc, Lâm Văn Thu cố hít thở thật sâu, nhận được lời đồng ý mới bình tĩnh bước vào, đứng trước bàn làm việc, hai tay đan chặt: "Ngô tổng, ngài tìm tôi."

Trên mặt gã ta không thấy có vết thương hay sẹo, chỉ là tư thế ngồi có chút xiêu vẹo. Lâm Văn Thu suy đoán gã ta bị nội thương, loại người như Bạch Thuật Bắc khi ra tay đánh người cũng rất chuyên nghiệp.

"Tiểu Lâm à, ngồi đi."

Dáng vẻ khách khí của gã ta giống y như trước, nhưng nụ cười gian xảo của gã khiến da đầu Lâm Văn Thu tê rát, cô đứng bất động tại chỗ: "Có chuyện gì ngài cứ nói thẳng."

Ngô tổng cũng không vòng vo nữa, trầm ngâm nâng cằm, hiện lên nét cười xấu bụng: "Yên tâm, tôi sẽ không truy cứu chuyện tối qua. Dù sao cũng do tôi không đúng, bị Bạch thiếu dạy dỗ cũng đáng."

Lâm Văn Thu có chút kinh ngạc, nhưng vẫn dùng ánh mắt đề phòng nhìn gã ta, con sói khát máu vĩnh viễn sẽ không biến thành chú cừu dịu ngoan.

Quả nhiên Ngô tổng vừa nói xong, liền đứng dậy, chủ động đi về phía cô.

Thân thể Lâm Văn Thu cương cứng, cổ đê nên con buồn nôn trong dạ dày, nghe giọng nói truyền từ sau lưng: "Tôi đã suy nghĩ cả đêm qua, cảm nhận được mình toàn tâm toàn ý thích cô, hiểu được mình không nên hành động gấp gáp, chuyện gì cũng phải từ từ mới ngấm."

Lâm Văn Thu nheo mắt không lên tiếng, trầm tĩnh xem tiếp trò diễn của gã.

"Nhưng tình cảm yêu thích không thể lẫn lộn với công việc được."

Sắc mặt Ngô tổng thay đổi trong khoảnh khắc, nét mặt có mấy phần khiêu khích, gã ta đi đến sau bàn làm việc lấy ra xấp tài liệu, giơ trên không trung: "Phân hợp đồng này là do cô phụ trách? Vì sao lúc trước không xác định kì hạn kí kết của người mẫu? Bây giờ công ty bị người ta kiện làm trái hợp đồng, tiền bồi thường lớn như vậy. Lâm Văn Thu, cô có thể đề ra cách giải quyết không?"

Lâm Văn Thu nghe gã nói xong, cũng không quá hoảng hốt hay khản trương, trong lòng chỉ cười thầm, thủ đoạn của gã Ngô tổng quá thấp kém rồi, lại dùng mảnh khỏe đề hèn này đối phó với cô.

Lâm Văn Thu bình tĩnh đưa tay cầm bản hợp đồng, nhìn thật kĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Lâm Văn Thu gần như có thể khẳng định Ngô tổng cố tình gây khó khăn cho mình, đúng là lúc trước cô từng kí bản hợp đồng này, nhưng rất chặt chẽ, rất đúng nguyên tắc. Thế mà hôm nay lại bất ngờ xuất hiện vấn đề kì hạn? Từ trước tới giờ, cô làm việc luôn thận trọng, không bao giờ để xảy ra những sai sót chết người này.

Hai bàn tay gã nhẹ nhàng sờ soạng bờ vai cô, thanh âm lọt sâu dưới đáy tai cô: "Vi chuyện này công ty mất đi không ít tiền, Văn Thu à, cô thật quá bất cần."

Lâm Văn Thu nghiêng người tránh hơi thở của gã, bình tĩnh đối đáp: "Lúc trước tôi và người đại diện của anh ấy đã đạt được thỏa thuận, giờ muốn gánh trách nhiệm, đương nhiên người đại diện kia cũng phải có phần."

Chuyện mờ ám của cô à đại diện cùng Ngô tổng từng bị công ty bàn tán xôn xao, Lâm Văn Thu cũng có lần chứng kiến hai người họ dặt tay nhau ra khỏi phòng vệ sinh nữ.

Thái độ của Lâm Văn Thu khiến sắc mặt của Ngô tổng dần chìm vào u tối, giọng nói cũng trở nên cáu gắt: "Ý cô là sao? Cho rằng tôi có ý chinh cô?"

Lâm Văn Thu giữ im lặng, loại chuyện này không cần nói ra, hai người ngầm tự hiểu với nhau là đủ. Vì công việc, cô cố ngâm đắng nuốt cay, nhưng loại người hạ tiện, xấu xa như Ngô tổng, không đạt mục đích sẽ không bỏ cuộc. Dù lần này có may mắn thoát nạn, nhưng gã luôn ẩn trong bóng tối, ra chiêu ngầm với cô bất kì lúc nào.

Ngô tổng cười nhạt nói: "Mặc kệ là ai cùng cô gánh chịu, tôi chỉ y theo hợp đồng quyết định, bản thân cô bắt buộc phải chịu 6% số tiền bồi thường."

Lâm Văn Thu nắm chặt quả đấm, sống lưng kéo căng thẳng tắp, hai chân Ngô tổng thông thả đi từng bước, cuối cùng cũng chịu lùi đuôi cáo: "Nhưng mà, chỉ cần em ngoan một chút, tôi đây nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp đỡ em."

"Không cần."

Gã vừa dứt lời, lập tức bị ném trả lại câu cự tuyệt, vẻ mặt Lâm Văn Thu điềm tĩnh, ẩn chứa vài phần kiêu ngạo: "Chuyện này tôi sẽ tra rõ, tìm lại công bằng cho chính tôi."

Mỉ tâm của gã hõm sâu vào, âm trầm mím khóe miệng: "Lâm Văn Thu, chớ không biết phân biệt tốt xấu."

Khóe môi Lâm Văn Thu nhếch lên nụ cười mỉa, trực tiếp xoay người ra khỏi phòng làm việc.

-

Cô không muốn nán lại công ty thêm một giây, hôm nay Ngô tổng dùng thủ đoạn này bức bách cô, ngày sau không biết còn sử dụng những chiêu trò đê tiện nào nữa.

Lâm Văn Thu trực tiếp thu dọn đồ đạc về nhà, bắt đầu tính toán tìm công việc mới, cô hiện tại coi như có chút quen biết với những người trong nghề, kinh nghiệm cũng khá, nếu tiếp tục vật lộn ở làng giải trí cũng không thành vấn đề.

Dọc đường về, cô vừa đi vừa nghĩ, cho đến khi dưới bụng réo lên tiếng “ọc, ọc”, lúc này mới nhớ mình còn chưa ăn trưa. Từ khi Tri Hạ vào viện an dưỡng, Lâm Văn Thu một mình rất ít khi vào bếp, thường mua bánh mì ứng phó qua bữa.

Vừa đứng gần đây có cửa hàng KFC, Lâm Văn Thu đồ dẫn đi vào, trùng với thời gian ăn trưa nên trong tiệm có rất nhiều khách, cô đứng chờ ở cuối hàng, đột nhiên vật áo bị kéo.

Lâm Văn Thu nghi hoặc cúi đầu, liền thấy được nụ cười híp mắt của Mạnh Mạnh.

Cô vui mừng, cúi người ôm bé: "Cục cưng!"

Mạnh Mạnh cười tươi như hoa, vòng hai tay ôm người Lâm Văn Thu, nghịch ngợm véo nhẹ má cô: "Mạnh Mạnh kêu đi rất lâu, nhưng đi lại không nghe, Mạnh Mạnh đau lòng quá."

Lâm Văn Thu mỉm môi cười: "Xin lỗi con nhiều, vừa nãy đi có chút chuyện phải suy nghĩ."

Mạnh Mạnh cong lên đôi mắt hình quả nho đen: "Sao đi không ăn cơm, đến chỗ Mạnh Mạnh ăn đi."

Lâm Văn Thu biết khi Bạch Thuật Bắc bận rộn công việc, sẽ giao Mạnh Mạnh cho người lớn trong nhà chăm nom, lúc này thấy Mạnh Mạnh, cô chỉ nghĩ bé do người làm trong nhà dẫn tới.

Cô ngẩng đầu, nhìn theo hướng ngón tay Mạnh Mạnh chỉ, nụ cười hiền dịu trên mặt còn chưa kịp thu hồi, đã chạm phải đáy mắt lạnh lẽo của Bạch Thất Bắc, trái tim phút chốc bị thắt chặt.

Anh không phải nên ở đơn vị sao?

Hôm nay, Bạch Thuật Bắc mặc áo sơ mi trắng đơn giản, chiếc đồng hồ nam kim cương trên cổ tay chiếu xạ ánh mặt trời, phát ra tia sáng chói mắt. Ngồi quan tuần mỷ nhưng tràn ra hơi thở lạnh tanh, hoàn toàn nổi bật giữa đám người xung quanh.

Lâm Văn Thu chân chừ không muốn đi tới đó, hai chân đứng bất động tại chỗ.

Ngón tay Bạch Thuật Bắc tao nhã vờ về ly cà phê nhỏ, ánh mắt thâm thúy né tránh đôi mắt của Lâm Văn Thu.

Từ lúc cô đi ở đường đối diện, anh đã nhìn thấy cô, người phụ nữ này không biết đang suy nghĩ chuyện gì mà cả người như mất hồn mất vía. Khi thấy cô đi đến bên đây, anh thậm chí có chút bối rối, cô hống tác nghênh không thể thốt nên lời. Chẳng lẽ Lâm Văn Thu đã hạ cổ trên người anh sao?

Mạnh Mạnh không nhận ra con sóng ngầm mãnh liệt giữa hai người, dùng sức kéo Lâm Văn Thu đi tới chỗ ba của bé: "Đi đi mau lên, ba con cũng ở đây đó."

Lâm Văn Thu cắn cắn môi dưới, lấy tay ngăn bé: "Mạnh Mạnh, đi còn bận chút việc, mua đồ về nhà ăn thôi."

Mạnh Mạnh vênh cái miệng nhỏ xinh, thất vọng nhìn cô: "Nhưng ba con cũng ở đây mà."

Đi không phải rất thích ba sao? Sao bây giờ thấy ba lại không vui mừng như lúc trước? Hai hàng lông mày của bé nhíu rất chặt, cụt hứng cúi thấp đầu.

Lâm Văn Thu vuốt vuốt đỉnh đầu của bé, chợt phát hiện chùm tóc đuôi ngựa phía sau buộc méo xệch, trang phục trên người của bé cũng rất dị hợm.

Lâm Văn Thu có chút dờ khóc dờ cười: "Ai cột tóc cho con thế? Làm hỏng hết nét đẹp của Mạnh Mạnh."

Mạnh Mạnh chu miệng, bàn tay chụm lại che ở bên tai cô, nói nhỏ: "Ba con đó, quần áo cũng do ba chọn. Bà bị té rồi, trong nhà chỉ có ba cùng Mạnh Mạnh, ba còn lười nấu cơm."

"." Lâm Văn Thu ngoài ý muốn liếc nhìn Bạch Thuật Bắc, thì ra là do bất đắc dĩ anh mới muốn tìm bảo mẫu.

Mạnh Mạnh ôm chặt cánh tay Lâm Văn Thu, âm thanh giòn giã: "Đi ơi, Mạnh Mạnh thèm món ăn của dì nấu, Mạnh Mạnh còn muốn cùng ngủ với dì. Ba ba rất lười kể chuyện cổ tích, giọng kể thì ồm ồm, Mạnh Mạnh không thích."

Lâm Văn Thu bị giọng điệu mềm nhũn của Mạnh Mạnh đánh trúng nội tâm, lát sau phát ra tiếng nói nồng giọng mũi: "Ừ".

Lâm Văn Thu cùng Mạnh Mạnh đi đến, Bạch Thuật Bắc cũng không có phản ứng, chỉ dùng ánh mắt đầy thâm ý liếc nhìn cô: "Ngồi đi."

Lâm Văn Thu trầm tĩnh ngồi xuống, trên bàn có nhiều thức ăn, nhưng trước mặt Bạch Thuật Bắc chỉ có ly cà phê, Mạnh Mạnh hình như đã ăn no, ngồi trên ghế, lắc lắc hai chân tròn găng: "Đi ăn đi."

Đối diện là ánh mắt thâm trầm của Bạch Thuật Bắc, Lâm Văn Thu làm gì còn khẩu vị, ánh mắt phức tạp khẽ nhìn anh. Khí thế mạnh mẽ trên người Bạch Thuật Bắc luôn luôn chèn ép cô, mỗi khi gần anh, cả người cô liền mất tự nhiên.

Ngược lại Bạch Thuật Bắc là người mở miệng trước: "Mạnh Mạnh, ra chơi cùng các bạn đi, ba có chuyện cần nói với dì."

Manh Manh nghi ngờ trừng mắt , con ngươi đen láy ánh lên vàng sáng pha lê, che miệng cười trộm: "Ba có chuyện cần nói nhỏ với dì, Manh Manh không thể nghe."

Bạch Thuật Bắc không giải thích nữa, dịu dàng nhắc nhở: "Chú ý an toàn nghe con."

Manh Manh vui vẻ chạy đi, được vài bước, lại không yên tâm, quay đầu dặn dò: "Không cho phép ba bắt nạt dì!"

Manh Manh nói xong, đưa mắt nhìn Lâm Văn Thu một chút, sau mới chịu chạy tới khu vui chơi thiếu nhi gần đó.

-

Chỉ còn lại hai người, bầu không khí càng ngọt ngào, tù túng. Chỗ ngồi của bọn họ kề sát cửa sổ, có ánh nắng ban trưa xuyên qua tán lá, vẩy những tia sáng nhỏ lên sườn mặt hai người.

Âm thanh xung quanh huyên náo, nhưng Lâm Văn Thu chỉ nghe được tiếng lòng mình khẩn trương lo lắng. Bạch Thuật Bắc muốn nói gì với cô? Lần này cô thật sự không đoán được.

Bạch Thuật Bắc không nói ngay vào chuyện chính, chỉ giữ im lặng quan sát cô.

Cổ họng Lâm Văn Thu khô khốc, cảm ly nước chanh hút nhanh một hơi, vì hút quá mạnh, nước chanh lại quá lạnh, cô lập tức bị ho sặc sụa.

Ngón tay thon dài, sạch sẽ xuất hiện trước mặt, anh đưa qua một tờ khăn giấy, lúc này mới mở miệng "Tôi hôm qua cô về đã uống thuốc chưa?"

Câu nói ấy đá thẳng cô xuống hàm băng, bàn tay co lại thành nắm đấm, nhàu nát tờ khăn giấy bên trong.

Hai bên đều hiểu chữ “thuốc” trong miệng anh nghĩa là gì, là cô quá sơ ý. Thì ra vấn đề Bạch Thuật Bắc quan tâm cũng chỉ có thế.

"Không có." Lâm Văn Thu nhẹ giọng trả lời, ngẩng đầu nhìn anh, con ngươi trong suốt thấp thoáng tia nước đọng. "Tôi quên mất, đợi lát về nhà sẽ uống."

Bạch Thuật Bắc cau mày, ngũ quan vẫn trầm tĩnh như nước: "Đợi ư?"

Lâm Văn Thu siết chặt quả đấm, biểu tình trên mặt Bạch Thuật Bắc thật quá rõ ràng, chính là không tin tưởng cùng hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Lâm Tri Hạ đã từng hỏi Văn Thu, vì sao cứ phải chung tình với Bạch Thuật Bắc, loại đàn ông ấy có gì hay ho đâu, cả người lạnh tanh, chả có tí nhiệt độ.

Đối với vấn đề này, Lâm Văn Thu cũng mù tịt, chuyện tình cảm chẳng theo một logic hợp lý nào cả. Có lẽ từ lần gặp đầu tiên, hạt giống tình yêu đã gieo vào lòng cô. Ở lần gặp thứ hai, hạt giống ấy bắt đầu sinh trưởng và bây giờ...đã phát triển thành khối u to lớn, nhỏ mãi cũng không ra.

Nhìn chằm chằm vào nét mặt ủ dột, buốt giá của người đàn ông trước mặt, Lâm Văn Thu cố khắc chế, nhẫn nại hồi lâu mới nói: "Nếu anh không tin, có thể đi đến tiệm thuốc với tôi. Tôi nói rõ rồi, chuyện hôm qua chỉ là tình một đêm, chả việc gì tôi phải nói láo".

Mi tâm Bạch Thuật Bắc giật giật, dường như có điều muốn nói, nhưng anh còn chưa kịp mở miệng, Lâm Văn Thu đã bất ngờ đứng dậy. Bởi vì động tác quá kịch liệt, chân cô đụng phải mặt bàn phía dưới, làm ly nước chanh bên trên lắc lư thật mạnh, suýt nữa đổ ra.

Bạch Thuật Bắc chau mày nhìn cô, chỉ nghe cô nói: "Anh đi theo tôi."

Lâm Văn Thu dứt lời liền bỏ đi một mạch, không thèm chờ phản ứng của Bạch Thuật Bắc. Manh Manh vẫn lưu ý tình hình bên này, thấy Lâm Văn Thu ra cửa, vội vàng đuổi theo: "Dì ơi, đi đi đâu vậy? Đợi Manh Manh với".

Lâm Văn Thu đi rất nhanh, mang theo khí thế sắc bén, ngoan cường mà Bạch Thuật Bắc chưa từng gặp qua. Cô băng qua đường, luột loát đẩy cửa kiếng của một tiệm thuốc tây, đi vào . Cô thực hiện chuỗi động tác rất liên mạch, không có nửa giây ngưng nghỉ.

Bạch Thuật Bắc hiểu việc cô đang làm, bước chân khễ khựng lại, Manh Manh đang trong ngực anh, lo lắng lấy tay nắm bình bịch lên bả vai anh: "Dì vào trong rồi, ba còn đứng đây làm chi."

Bạch Thuật Bắc bắt đắc dĩ, đành ôm bé đi vào.

Trong tiệm, cô bán thuốc đang nói chuyện cùng Lâm Văn Thu. Thấy Bạch Thuật Bắc bước vào, cô nàng chỉ liếc anh bằng nửa con mắt, thanh âm đột ngột cao vọt: "Thuốc này khi uống sẽ xuất hiện tác dụng phụ. Nếu như tên đàn ông đó muốn bảo vệ sức khỏe cho cô, sẽ chọn cách ngừa thai khác, như thế mới thật sự yêu thương cô."

Lâm Văn Thu không có ý kiến, chỉ gật đầu nói: "Cám ơn đã nhắc nhở, nhưng tôi vẫn muốn mua thuốc này."

Cô nói xong, dứt khoát đi đến quầy thu ngân tính tiền, xem tên đàn ông to lớn đứng kế bên như kẻ vô hình.

Manh Manh thấy trong phòng toàn là thuốc với thuốc, căng thẳng co người vào ngực Bạch Thuật Bắc. Trẻ con khi nhìn thấy thuốc thì như gặp phải quỷ, Manh Manh cũng không ngoại lệ, nếu máo: "Manh Manh không uống thuốc đâu."

Bạch Thuật Bắc ngất nhẹ cái mũi nhỏ nhắn: "Ừm, Manh Manh không uống thuốc."

Manh Manh thấp thỏm nhìn bóng lưng thẳng tắp của Lâm Văn Thu, nghi ngờ hỏi: "Di bị ốm hả ba? Nhưng vừa nãy nhìn di còn rất khỏe mà, không sinh bệnh thì mua thuốc làm chi?"

Bạch Thuật Bắc nhìn vào đôi đồng tử trong vạt của con gái, nơi cổ họng bỗng chốc khô rát. Anh tuy không rành rẽ nhưng cũng có chút kiến thức cơ bản, loại thuốc này đương nhiên không tốt cho sức khỏe của phụ nữ, nhưng giữa anh và Lâm Văn Thu. tuyệt đối không thể có chuyện trở trêu, ngoài ý muốn.

Lâm Văn Thu thanh toán xong đi tới, đứng đối diện với Bạch Thuật Bắc cùng Manh Manh. Khi nhìn lướt qua Manh Manh, mặt cô khẽ biến sắc, nhưng vẫn ngoan cố chuyển tầm mắt đến tên đàn ông cao ngồng: "Bây giờ thì anh có thể hoàn toàn yên tâm"

Bạch Thuật Bắc chưa kịp ngăn cản, cô đã đưa viên thuốc vào trong miệng, nuốt thẳng xuống, không cần nước.

Có lẽ bị mắc nghẹn, mi tâm của cô co rút lại, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi, khuôn mặt mất đi khí sắc, thuần một màu trắng bệch.

Cô gian nan nuốt viên thuốc, nghênh mặt với Bạch Thuật Bắc "Nếu anh lo sợ những sự cố ngoài ý muốn, tốt nhất nên tránh xa tôi ra. Bạch tiên sinh, tôi trịnh trọng nhắc lại lần nữa, hi vọng đây là lần cuối cùng. Tôi chỉ quan tâm Manh Manh, trừ lần ấy ra, tôi thật sự không có những vọng tưởng thừa thãi nào nữa."

Về mặt Bạch Thuật Bắc đột nhiên lạnh ngắt, ý tứ trong lời nói này, là đang ám chỉ chính anh mới là kẻ tự mình đa tình sao?

Lâm Văn Thu chuyển sang nhìn Manh Manh, dung nhan trong nháy mắt nhuộm sắc thái nhu hòa: "Cục cụng ngoan, di phải đi rồi, nếu nhớ di thì gọi điện cho di nhé."

Manh Manh vô cùng lo lắng, khuôn mặt nhỏ bé nhăn nhúm lại, giọng nói run run, nức nở: "Di nuốt thuốc rồi, di không có nước uống, đáng lắm, ba đi mua nước cho di đi ba."

Đáng sao? Có thể đáng hơn những tư vị dưới đáy lòng cô không?

Lâm Văn Thu nhếch môi cười buồn, khắc chế những ngọn sóng chua xót cuộn cuộn dưới đáy lòng, dịu dàng dụ dỗ bé: "Di không thấy đáng, di chỉ hơi mệt, bây giờ muốn về nhà, ngủ một tẹo là ổn."

Manh Manh rất hiểu chuyện, gật đầu liên tục, bàn tay múp míp xoa nhẹ gò má của Lâm Văn Thu: "Di đau quá thì nhớ gọi điện cho Manh Manh, Manh Manh sẽ kể truyện cổ tích cho di nghe, hát ru cho di ngủ, thế thì mọi đau đớn sẽ bay đi cái vèo."

Lâm Văn Thu nhìn khuôn mặt nghiêm túc ẩn chứa nỗi lo âu của bé, tuyến lệ trường đau, cố gắng mở to mắt: "Ừm, di nhớ rồi."

Lâm Văn Thu đi ra ngoài trước, vừa xoay người, nước mắt đã không ngăn được, trượt dài trên đôi má. Tất cả mọi áp lực, khó khăn, gian khổ đều không đầu lại một câu đơn giản của anh. Anh chỉ tùy ý nói ra một câu, đã đủ hủy sạch những kiên trì, đập đổ mọi cố gắng của cô.

Lâm Văn Thu, đáng đời mày lắm! Nếu như mày không yêu mê muội, thì tên đàn ông đó đâu thể dễ dàng tổn thương mày được .

Cô không cầu những điều xa vời, chỉ muốn giữ lại chút kỉ niệm đẹp, muốn nhớ nhưng mùi hương cùng làn hơi ấm đêm đó của anh. Nhưng anh nhẫn tâm phá hủy mọi ảo mộng của cô, còn trắng trợn nhục mạ cô.

Lâm Văn Thu à, mau tỉnh lại đi. Với mày, yêu đơn phương cũng là một điều xa xỉ.

Cô một mình lang thang trên đường phố lớn, ánh nắng ban trưa rọi thẳng xuống đầu, trong bụng trống rỗng, chỉ còn dư lại vị đắng nghét chẹt ngang cổ họng, rất rất khó chịu.

Lâm Văn Thu cố gắng ngấm lại những vướng mắc của mình và Bạch Thuật Bắc trong những năm này, nhưng mọi thứ chả còn rõ ràng. Trong đầu chỉ còn đọng lại những lời nói châm chọc, mỉa mai, trào phúng của anh. Tại sao cô lại len lén thích anh? Lý do gì mà cô không thể kiểm soát mối tình đơn phương ấy? Mọi thứ trở nên mơ hồ, mơ hồ.

Lâm Văn Thu nỗ lực nhớ lại, đầu óc càng căng đau, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, hai chân dần bủn rủn.

Trên bảng hướng dẫn sử dụng, đầu nói đến việc xuất mồ hôi lạnh, Lâm Văn Thu muốn đứng tựa vào một thân cây, nghỉ ngơi lấy sức, nhưng bàn tay không cách nào chạm tới bóng cây trước mặt, hai mắt dần hoa lên, từ từ, toàn thể giới tịnh tiến đến một vùng đen tối.

Thân thể như bị kéo xuống vực sâu vô hạn, bên tai xẹt qua làn gió lạnh, nghe loáng thoáng có tiếng người gào thét.

-

Trên đường trở về, Bạch Thuật Bắc vẫn trầm mặc, mỗi lần thấy Lâm Văn Thu, nơi nào đó ở trong anh liền khó chịu. Khi cô ngoan ngoãn vâng lời thì anh chường mặt, giờ cô cả gan trả treo lại, anh cũng chẳng vừa mặt.

Sự tồn tại của Lâm Văn Thu có tác động mạnh mẽ đến anh, khiến anh càng ngày càng không giống mình.

Manh Manh thu lại tầm mắt từ phong cảnh bên ngoài cửa sổ, xỉ mắt nhìn Bạch Thuật Bắc, phát hiện ba mình vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh te, bất mãn mở miệng: "Ba, con muốn nói chuyện đứng đắn với ba!" (chết cười với bé Manh Manh, lại còn nói chuyện đứng đắn ^^)

Bạch Thuật Bắc bị con gái cắt đứt dòng suy tư, thu hồi tâm tình, trả lời: "Chuyện gì?"

Tuy Manh Manh mới năm tuổi, nhưng được sự giáo dục của Bạch Tiểu Lê, tư tưởng của bé khá trưởng thành so với lứa tuổi, lúc này còn phô ra tư thế của một chuyên gia đàm phán: "Con cần một người mẹ!"

Bạch Thuật Bắc hơi sững sốt, nhanh chóng lấy lại sắc mặt vạn năm không đổi, nhìn chăm chăm phía trước: "Tìm được người nào thích hợp chưa?"

Anh hầu như không cần đoán, cũng đi guốc trong lòng con gái, quả nhiên Manh Manh gật đầu, không chút đắn đo, đồng ý nói: "Đương nhiên là dĩ rồi, chỉ có dĩ là không bao giờ lừa dối con, bắt nạt con. Dĩ là tốt nhất."

Bạch Thuật Bắc phức tạp quay đầu, nhìn khuôn mặt chìm trong nụ cười rạng ngời của bé, thấy được sự yêu thích của bé đối với Lâm Văn Thu.

Hai người có duyên gặp lại, Manh Manh ngày càng trở nên lệ thuộc và yêu thích Lâm Văn Thu là chuyện hợp tình hợp lý.

Hai năm trước, vì chút sơ sót của mẹ Trình, nên Manh Manh bị lạc ở siêu thị. Lúc ấy, Bạch Thuật Bắc phải tham gia một đợt diễn tập ở nước ngoài, biết chuyện con gái mất tích, lòng anh nóng như lửa, nhưng không thể quay về ngay lập tức, đành giao việc tìm kiếm cho thằng em thứ hai – Bạch Trạm Nam đảm trách.

Thân phận quân nhân của Bạch Thuật Bắc rất đặc biệt, không thể để việc không vợ mà có con truyền ra ngoài, cho nên thân phận của Manh Manh cũng rất nhạy cảm. Bạch Trạm Nam không thể đi báo cảnh sát, chỉ lặng lẽ vận dụng các mối quan hệ riêng để tìm kiếm bé.

Tuy Bạch Trạm Nam giao thiệp rộng, nhưng muốn tìm một đứa bé giữa cái đất Dong Thành rộng lớn, thì không phải là chuyện của ngày một ngày hai.

Tại một quán hàng vặt trong ngõ hẻm chật chội, Manh Manh tình cờ gặp Lâm Văn Thu. Lúc ấy, bụng cô nhóc đói meo, thòm thèm đứng cạnh quán hàng vặt, mãi không chịu đi.

Lâm Văn Thu vừa tan việc, đang đứng xếp hàng để mua bánh bao kẹp thịt cho Tri Hạ. Cô không thích món này nhưng Tri Hạ lại rất mê, cô đứng cúi đầu xem xét tiến trình công việc cho ngày mai, thỉnh thoảng ngước lên, kiểm tra xem đã gần tới mình chưa, ánh mắt chọt lướt qua khuôn mặt của một đứa bé, miệng đứa bé liên tiếp nuốt nước miếng.

Dáng dấp của đứa bé thật xinh xắn, đáng yêu.

Lâm Văn Thu mãi mê nhìn đứa bé, đáy lòng trào lên nỗi xúc động.

Con gái của cô, chắc giờ cũng lớn chừng này.

Ông chủ cửa hàng hét to, gọi hồn cô về, Lâm Văn Thu xấu hổ nhận lấy bánh bao, vùi sâu bánh nóng trong lòng bàn tay. Mùi thịt thoang thoảng quanh chóp mũi, hai khóe môi đứa bé liên tục mấp máy.

Lâm Văn Thu nhìn đứa bé đứng một mình nơi đó, hai chân vô thức đi tới.

Đứa bé mới ba tuổi, ý thức đề phòng người lạ còn chưa cao, thấy cô tiến đến cũng không né tránh, hai mắt mong đợi, nhìn lom lom vào bánh bao trên tay cô.

Lâm Văn Thu hiểu ý, đem bánh bao trên tay đưa tới: "Con ăn đi".

Manh Manh giương mắt nhìn cô, đôi mắt đen nhánh mọng ướt, không nói chuyện cũng không dám nhận bánh, chỉ ngửa đầu nhìn thẳng vào cô.

Lâm Văn Thu khom người xuống, hai cánh môi nở ra nụ cười ôn hòa: "Con đói bụng đúng không? Dĩ sẽ quay lại mua thêm bánh bao, phần này cho con ăn."

Manh Manh quả thật đói sắp chết, cổ họng khát khô, không còn nước miếng để nuốt, ngập ngừng vươn bàn tay nhỏ bé, còn biết non nớt nói: "Cảm ơn

di nhiều."

Lâm Văn Thu tươi cười nhìn bé, xem bé ăn từng miếng từng miếng bánh. Mặc dù rất đói, nhưng bé không chú ý đầu chú ý cổ ăn nhồm nhoàm, ngược lại, cách ăn rất từ tốn. Bộ dạng của bé, nhìn ngang nhìn dọc, nhìn ngược, nhìn xuôi... nhìn kiểu nào cũng thấy đáng yêu.

Cô không thấy người nhà ở gần bé, nghĩ rằng ba mẹ bé đang chen lấn mua thức ăn trong một tiệm nào đấy. Cô đứng dậy, chuẩn bị rời đi, vạt áo lại bị những ngón tay mềm mịn níu kéo.

Cô nghi ngờ quay đầu, hai mắt bé mở to, đáng thương nhìn cô: "Di ơi, con không tìm thấy bà".

Lâm Văn Thu mang bé đến đồn công an lập hồ sơ, bé vẫn còn nhỏ, không thể khai rõ tình huống trong nhà. Đồn công an chỉ còn cách không ngừng điều tra, dò xét xem gần đây có gia đình nào đến báo mất trẻ hay không.

Trong thời gian này, Mạnh Mạnh kiên quyết muốn đến nhà Lâm Văn Thu, công an địa phương cũng nắm rõ tình hình trong nhà cô, đồng ý giao bé cho cô tạm chăm sóc.

Lâm Văn Thu rất thích Mạnh Mạnh, mỗi lần nhìn vào con người sáng trong của bé, trái tim cô dâng lên niềm hạnh phúc ngọt ngào.

Sau khi về nhà, Lâm Văn Thu mới phát hiện gia cảnh của bé không hề tầm thường, quần áo trên người bé đều là hàng cao cấp, nhãn hiệu đều là những loại đắt nhất trên thị trường. Lễ nghi trên bàn ăn của bé vô cùng tốt, ăn cơm xong, còn biết giúp Lâm Văn Thu thu dọn chén bát, tuy rằng chân tay có tí vụng về, nhưng vẫn có đủ năng lực tự chăm sóc bản thân.

Lâm Văn Thu vừa kinh ngạc vừa hiếu kì, nhưng không thể tra ra được chút tin tức hữu dụng từ trong miệng bé.

Mạnh Mạnh ở Lâm gia suốt ba tháng trời, cùng ăn, cùng ngủ với Lâm Văn Thu. Hai người: một lớn, một nhỏ cùng nhau bồi dưỡng nên tình cảm tốt đẹp. Tính tình Lâm Văn Thu dịu hiền, lại rất yêu thương bé, Mạnh Mạnh hận không thể đeo sát cô suốt 24/24 giờ.

Nhưng một ngày của ba tháng sau, chuông cửa nhà Lâm Văn Thu reo vang.

Người đàn ông đứng trước cửa, vận âu phục trắng thớm, ánh mắt chán ghét quét nhìn bên trong căn nhà, cho đến khi Mạnh Mạnh chạy ủa vào lòng ngực anh ta: "Chú ba."

Người tới chính là Bạch Trạm Nam, lúc này hàng chân mày dày rộng của anh ta mới chậm rãi giãn ra: "Con bé thôi tha, ba con sắp bị con hại chết rồi."

Bạch Trạm Nam không buồn đếm xỉa tới Lâm Văn Thu, thậm chí không cho cô và Mạnh Mạnh có cơ hội tạm biệt, nhanh chóng đưa bé đi. Ba ngày sau, một người tự xưng là thư kí của Bạch Trạm Nam tìm tới nhà, giao cho Lâm Văn Thu năm vạn đồng.

Lâm Văn Thu không nhận, chỉ bày tỏ nguyện vọng được gặp Mạnh Mạnh.

Lúc bé đi, trái tim cô đau dữ dội, nỗi đau này khiến cô khiếp sợ. Cô và bé cũng chỉ là bè nước vô tình gặp gỡ, vì sao cô lại sinh ra tình cảm mãnh liệt đến thế?

Có lẽ vì Mạnh Mạnh rất giống với đứa con gái mà cô "bị mất đi"..

Thư kí kiên quyết để lại xấp tiền, rồi vội vã rời đi. Lâm Văn Thu tốn rất nhiều thời gian và công sức mới tìm được Mạnh Mạnh.

Nhưng khi cô đứng trước cổng biệt thự to lớn, nhìn người đàn ông tuấn mỹ trong bộ quân trang màu xanh, công Mạnh Mạnh trên vai, trong nháy mắt, hai chân cô như bị đóng đinh trên mặt đất.

Đâu chỉ là giống như, Mạnh Mạnh đúng thật là con gái của cô, đứa con gái mà cô cực chẳng đã phải "bán" đi.

-

Bạch Thuật Bắc ngắm nhìn Mạnh Mạnh, khuôn mặt bé đã bắt đầu định hình, lấp lo đường nét của Lâm Văn Thu, đột nhiên anh thốt ra câu hỏi: "Nếu đi lừa gạt con thì sao?"

Mạnh Mạnh ngẩn người, đầu nhỏ lắc điên cuồng "Không bao giờ, di luôn đối tốt với con."

Mới hơn hai năm, Mạnh Mạnh đã tin tưởng người phụ đó một cách vô điều kiện.

Bạch Thuật Bắc cúi kính nghiêng đầu, thòi tiết oi bức làm tăng nỗi bức dọc trong lòng anh. Mạnh Mạnh móc móc đầu ngón tay, cong miệng phản nản: "Ồ nhà trẻ, bạn con ai cũng có mẹ, chỉ có Mạnh Mạnh là không có. Dù sao thì di cũng là chị em của mẹ, giờ làm mẹ của con cũng được mà."

Bạch Thuật Bắc bỗng dừng đạp chân thảng, Mạnh Mạnh được dây an toàn kéo ngửa về ghế ngồi, hoảng sợ ngược mắt nhìn anh.

"Lâm Văn Thu không có tư cách làm mẹ con!"

Bạch Thuật Bắc hiếm ít khi nổi giận với bé, đây là lần duy nhất. Mạnh Mạnh bị anh rống to, khiếp sợ núp vào ghế.

Bạch Thuật Bắc nhìn đáng vẻ sợ hãi của bé, chợt hồi hồn, ảo não bóp chặt tay, hai tay siết trên vô lăng nổi đầy gân xanh.

Anh đưa tay sờ đầu Mạnh Mạnh, bé liền rụt người lại, tay Bạch Thuật Bắc cứng đờ, nhưng vẫn cố chấp xoa trên đầu bé: "Mạnh Mạnh, ba với dì không thể sống cùng nhau, ba. không thương dì ấy."

Đáy mắt Mạnh Mạnh tràn lên hơi nước, miệng nhỏ lên tiếng: "Tại sao không thương dì, dì rất tốt, lại còn xinh đẹp."

Bạch Thuật Bắc nghẹn họng trước câu nói ngây thơ của bé. Mạnh Mạnh lấy tay chống thành ghế, nhòm người qua, ôm cổ anh, ngữ điệu lấy lòng: "Ba ơi, Mạnh Mạnh không muốn đồ chơi, không thêm thức ăn ngon, Mạnh Mạnh chỉ cần dì làm mẹ của con, cùng dì ở chung một chỗ, Mạnh Mạnh rất vui vẻ."

Bạch Thuật Bắc ôm lại thân thể bé, hai mắt khép chặt.

"Ba, dì còn chưa ăn cơm, chúng ta tới thăm dì đi, được không ba?"

Mạnh Mạnh tinh ranh nhìn anh, bé biết mỗi khi bé làm nũng thì ba ba sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của bé. Ba ba rất thương bé, phải chi ba ba đồng ý cho đi làm mẹ của bé thì tốt biết bao.

Bạch Thuật Bắc cup mắt, không trả lời, Mạnh Mạnh đang định chuyển sang chiêu “ăn vạ” thì tiếng chuông điện thoại bắt ngò vang lên.

-

Khi tỉnh lại, Lâm Văn Thu phát hiện mình nằm trong bệnh viện. Đã quá quen thuộc với địa phương này, liếc mắt liền có thể nhận ra. Cô thử người, nhìn chăm chăm trần nhà trắng muốt, xung quanh an tĩnh quá, không có người bên cạnh. Phải rồi, Tri Hạ - người thân duy nhất của cô đang ở viện an dưỡng mà.

"Tỉnh rồi ?"

Giọng nam trầm ấm truyền đến, âm thanh vô cùng quen thuộc, cô kinh ngạc nghiêng đầu nhìn, Bạch Thuật Bắc ngồi trên chiếc ghế dựa kê cạnh giường, ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Mi tâm anh nhú chặt, không biết đã quan sát cô trong bao lâu.

Lâm Văn Thu chau mày, xoay mặt không nhìn anh: "Sao anh ở đây?"

Bạch Thuật Bắc cười lạnh một tiếng, đưa tay với lấy chiếc điện thoại trên tủ đầu giường, ném vào ngực cô: "Thật bất hạnh, kẻ hèn họ Bạch, xui xẻo xếp vị trí thứ nhất trong danh bạ. Cô cho rằng tôi rảnh rồi, nhằm chán đến mức chạy tới đây ngắm cô ngủ?"

Lâm Văn Thu nhận lấy điện thoại, nhanh chóng kiểm tra nhật kí cuộc gọi, dãy số kia vẫn luôn khắc sâu trong đầu cô. Trước kia không dám lưu vào danh bạ, cho tới lần cùng anh đi đến viện Hải Dương tìm Mạnh Mạnh, cô cố tình tìm cái có thích hợp, để có thể lưu số anh vào.

Cô khẽ nâng mắt, đáy mắt tĩnh lặng, không một tia nước gợn: "Xin lỗi, tôi quên xóa."

Cô kiên định xóa đi dãy số ấy, quơ quơ màn hình trước mặt anh: "Bạch tiên sinh, đã cực cho anh rồi, bây giờ thì anh có thể biến."

"." Nửa giây sau, sắc mặt của Bạch Thuật Bắc liền tối xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Bạch Thuật Bắc ghim mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, vẫn là khuôn mặt đơn thuần, thanh khiết, ngay cả ngữ điệu trong lời nói cũng mềm dẻo, không chút sắc bén.

Nhưng anh nghe rõ từng chữ từng chữ một, Lâm Văn Thu dám bảo anh biến đi!

Bạch Thuật Bắc giận quá hóa cười, khoanh tay, áp người vào lưng ghế: "Cô bị bệnh tự kỉ à, tưởng rằng vì cú điện thoại của bác sĩ mà tôi có mặt ở đây? Nếu như không vì Mạnh Mạnh, cô sống hay chết mặc kệ cô, tôi chả buồn quan tâm."

Trong tám chân lớn, hai bàn tay của Lâm Văn Thu gút gao siết chặt, tầm mắt rơi vào gương mặt lãnh khốc của anh. Cô đã mê luyến gương mặt này suốt

hiều năm ròng, nhưng giờ phút này, lại cảm thấy nó xa lạ và đáng sợ quá.

"Cô bảo tôi biến, dựa vào đâu tôi phải nghe lời cô?" Bạch Thuật Bắc cúi người, trợn mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, thấy đôi đồng tử đen tuyền của cô co rút lại, lúc này anh mới hải lòng, khoe môi gợn lên nét cười.

Chính là đây, trước mặt anh, Lâm Văn Thu phải luôn luôn sợ hãi, luôn luôn phục tùng mới đứng.

Hai cánh tay Bạch Thuật Bắc tạo nên một tấm lưới vô hình nhưng ngột ngạt, ép chặt Lâm Văn Thu trong phạm vi nhỏ hẹp. Anh chậm rãi nhả ra từng chữ: "Phòng cô đang nằm là do tôi bỏ tiền ra đây, giờ lại trở mặt kêu tôi biến, má tôi à?"

Mùi hương trên người anh phảng phất quanh chóp mũi. Nghe lời anh nói, ngực càng thêm thắt chặt. Lâm Văn Thu khó thở, nghiêng mặt đi, tránh xa không gian tù túng ấy.

Bạch Thuật Bắc hơi giật mình, trơ mắt nhìn cô xuống giường với hai bàn chân trần.

"Bao nhiêu tiền, tôi trả lại anh." Cô vừa nói vừa lục lọi trong túi, rũ mắt, cố che dấu tâm trạng khổ sở, "Nếu Bạch tiên sinh đã chấm căn phòng này, tôi xin nhường cho anh vậy, anh cứ thoải mái nghỉ ngơi đi."

Con người trong đôi mắt hẹp dài lộ ra tia kinh ngạc, sắc mặt càng thêm băng giá, Bạch Thuật Bắc thông dong dựa vào ghế, yên lặng không lên tiếng, nhưng hai mắt vẫn lia thẳng vào cô.

Hành động ngoài dự đoán của Lâm Văn Thu khiến lòng anh không thoải mái là điều đương nhiên, nhưng đặc biệt... còn có thêm một cảm giác... tuy khó hình dung nhưng vô cùng mãnh liệt.

Lâm Văn Thu liếc thấy vẻ mặt âm hiểm của Bạch Thuật Bắc, dưới đáy lòng dấy lên luồng khí lạnh, tuy nhiên, vẫn quật cường, trấn định trừng lại anh.

Rốt cuộc, gương mặt Bạch Thuật Bắc cũng có chút biến chuyển, hiện lên nụ cười lạnh lạnh: "Lâm Văn Thu, khá khen cho bản lĩnh của cô."

Lâm Văn Thu nâng cằm, lẳng lặng đối mắt với anh. Cô tuy mềm yếu nhưng vẫn có lòng tự trọng. Bạch Thuật Bắc năm lần bảy lượt làm tổn thương cô, cô chịu đủ rồi, đã đến lúc phải biết tự yêu thương, bảo vệ chính mình.

Tức nước thì vỡ bờ thôi, nhưng sao nỗi đau trong tim vẫn không thể nguôi ngoai.

-

Bạch Thuật Bắc chợt đứng lên, đi từng bước đến chỗ cô. Bóng dáng cao lớn như bức tường kiên cố, tiến sát dần, kéo theo trận mưa to bão dữ.

Lâm Văn Thu theo bản năng muốn lui ra sau, lại không cam tâm, đầu ngón tay bám chặt vào lòng bàn tay, quyết tâm đứng tại chỗ.

Bạch Thuật Bắc dừng trước mặt cô, giờ tay nắm chiếc cằm thon nhọn. Trên mặt cô rất ít thịt, đụng vào chả có tí thoải mái, chiếc cằm gầy nhọn tựa như chỉ còn da bọc xương.

Lòng ngón tay thô ráp miết nhẹ làn môi mềm mại, cổ họng tràn ra tiếng cười nhẹ: "Thủ đoạn câu dẫn đã đạt đẳng cấp mới, thành công khơi lên hứng thú của tôi rồi đây, cái này so với mấy chiêu hề trước kia, hữu dụng hơn nhiều".

Lâm Văn Thu không vui nhử mày, há mồm muốn phản bác, lại bị anh bắt ngờ khóa trụ cả môi và lưỡi.

Anh bóp mạnh cằm cô, dùng sức lực như muốn bóp nát nó, quá đau đớn. Hai hàm răng không cách nào khép lại, cô bị buộc ngửa đầu, mặc anh thô bạo khuấy đảo trong khoang miệng.

Trước kia, mỗi khi anh đụng vào cô, dù là vô tình hay cố ý, cô đều thụ sủng nhược kinh, thành hoàng thành khùng*. Nhưng giờ phút này, cô bỗng có chút chán ghét.

*Thành hoàng thành khùng: hết sức lo sợ.

Hôn xong thì sao?

Anh vẫn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô, nói những câu đùa cợt, sóc óc cô? Hay đây là phương thức nhục mạ mới của anh? Với cô, nụ hôn biểu thị cho tình yêu, rất thiêng liêng, rất tốt đẹp. Nhưng anh đang làm gì? Dùng nó để phát tiết dục vọng trong lòng, đây chẳng phải là hành động giầy xéo, chà đạp lên tình yêu của cô sao?

Lâm Văn Thu dùng hết sức vùng vằng, gãy dựa, nhưng chỉ giống như lấy trứng chọi với đá.

Bạch Thuật Bắc thuận thế ôm chặt cô trong ngực, thân thể cô vẫn mềm mại, thơm mát như đêm ấy, khiến anh hồn xiêu phách lạc.

Vòm ngực săn chắc của anh áp sát vào vòng một đầy đặn, no đủ của cô. Lâm Văn Thu bị hôn đến ngộp thở, loay hoay mãi vẫn không tránh thoát. Vì bị anh hôn nên cô có chút "thất điên bát đảo"*, không ngừng chống cự đến khi khuôn mặt phiểm một màu đỏ hồng.

*: có nghĩa là ứng phó một cách rối loạn trong những tình huống cực kì khó khăn.

"Dì ơi ——"

Cửa phòng đột ngột bị đẩy ra, Cao Hách bế Manh Manh đứng trước cửa. Một lớn, một nhỏ đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hai người trong phòng.

Bạch Thuật Bắc chà có tẹo gì gọi là lung túng, chỉ khẽ buông lỏng bàn tay đang siết eo Lâm Văn Thu. Lâm Văn Thu thừa dịp đẩy mạnh anh ra. Bạch Thuật Bắc bị cô ra đòn phũ vô tình, cảm xúc tốt đẹp từ nụ hôn hoàn toàn bay biến.

Manh Manh tỉnh ngịch nháy nháy mắt, che miệng cười trộm: “Ba cùng đi đang ôm hôn nhau, Manh Manh sắp có thêm em trai nhỏ rồi.”

Bạch Thuật Bắc không trả lời, trở mặt không thèm nhìn Lâm Văn Thu, bình thân hỏi Cao Hách: "Kiểm tra sức khỏe thế nào?"

Cao Hách vừa mới đưa Manh Manh đi kiểm tra sức khỏe, trở về liền thấy một màn “đặc sắc” như vậy, sắc mặt anh ta u ám, lạnh nhạt trả lời: "Rất tốt."

Cao Hách thả Manh Manh xuống, nhưng ánh mắt vẫn dừng trên người Lâm Văn Thu.

Anh ta những tưởng Bạch Thuật Bắc rất bài xích Lâm Văn Thu, nhưng hôm nay. Anh ta cảm thấy hơi rối rắm, đã nhiều năm qua, Bạch Thuật Bắc không hề chơi trò tình cảm mập mờ với bất kì phụ nữ nào, vì không có thời gian và hơn nữa... đã có một người ngự trị trong tim anh.

Nhưng vừa nãy, Bạch Thuật Bắc lại chủ động hôn Lâm Văn Thu?

Lâm Văn Thu vừa xấu hổ vừa bức bối vì bị Manh Manh cùng Cao Hách bắt gặp tình trạng túng quẫn của mình, cúi thấp đầu, vội trở về giường. Cũng may Manh Manh đi tới, nói sang chủ đề khác, bé nũng nịu ôm cánh tay cô: "Dì ơi, dì xem này, Manh Manh mới đi lấy máu đấy, bị rút quá trời máu."

Cô nhóc giờ chỗ bị kim đâm rách với Lâm Văn Thu. Lâm Văn Thu dịu dàng cúi đầu hôn nơi ấy: "Manh Manh thật giỏi, thật dũng cảm."

Bạch Thuật Bắc nhìn con gái nở nụ cười thỏa mãn, trong lòng nổi lên tia tình cảm khác thường. Anh chau mày, dò tìm mắt, ngoài ý muốn thấy Cao Hách đang nhìn Lâm Văn Thu đắm đuối.

-

Lâm Văn Thu chỉ bị cảm nắng, truyền dịch xong là có thể xuất viện. Trong khoảng thời gian này, Cao Hách vẫn thường xuyên ở trong phòng bệnh của cô, rõ ràng anh ta là bác sĩ nội khoa, nhưng cứ chốc chốc lại chạy đến khoa cấp cứu.

Bạch Thuật Bắc ngồi một bên, làm như lơ đãng hỏi: "Cậu không phải rất bận rộn à? Tôi nhớ mỗi ngày cậu phải tiếp rất nhiều bệnh nhân."

Cao Hách ngồi trước giường bệnh, đang cẩn thận gọt quả táo cho Lâm Văn Thu, không buồn ngẩng đầu: "Buổi chiều tôi xin nghỉ rồi".

Cao Hách nhỏ hơn Bạch Thuật Bắc vài tuổi, diện mạo thanh tú lịch lãm, tính tình lại hòa nhã trầm ổn. Anh ta nở nụ cười hiền, đưa quả táo tới tay Lâm Văn Thu: "Anh nghe bác sĩ bảo, em còn bị tụt huyết áp. Anh có rất nhiều chocolate, lát nữa em về anh sẽ đưa. Sau này đi đâu nhớ dự trữ vài viên trong túi, cảm thấy choáng váng thì nhanh chóng ngậm vào. Nhớ đâu sau này ngắt xiu, xui xẻo đừng phải kẻ xấu thì nguy."

Manh Manh nghe nhắc đến chocolate, từ trong ngực Bạch Thuật Bắc ló đầu ra, chen vào giữa hai người: "Manh Manh cũng muốn ăn chocolate."

Lâm Văn Thu dờ khóc dờ cười: "Được, sẽ cho Manh Manh ăn."

Manh Manh vui mừng leo lên giường bệnh, nằm bên cạnh cô: “Dì không ăn cơm nên mới ngắt xiu hả? Dì thật đáng thương, y chang Manh Manh, không có ai chăm sóc."

Lâm Văn Thu mỉm môi cười, vuốt ve tóc mai trên trán bé.

Bạch Thuật Bắc ngồi trên sofa, trơ mắt nhìn ba người chen chúc trên giường bệnh, đặc biệt chú ý đến Cao Hách cùng Lâm Văn Thu, thỉnh thoảng hai người đó còn cười đùa với nhau. Anh còn không biết Lâm Văn Thu “bà tám” đến thế cơ đấy.

Truyền dịch xong, Lâm Văn Thu đứng nói chuyện cùng Cao Hách. Nhìn biểu cảm nghiêm túc trên gương mặt của hai người, Bạch Thuật Bắc đoán họ đang có chuyện đứng đắn cần bàn. Nhưng anh không nghĩ ra, giữa hai người có chuyện gì cần phải bàn bạc. Bạch Thuật Bắc cứ nhìn đi nhìn lại, nhìn một hồi lâu, lại thấy hai người này chả đứng đắn tẹo nào.

Lâm Văn Thu nói xong chuyện với Cao Hách, xoay người, thấy Bạch Thuật Bắc vẫn còn đứng đấy, không được tự nhiên mở miệng: "Tôi tự mình về, không làm phiền anh nữa."

Cô không muốn cãi vã với Bạch Thuật Bắc trước mặt Manh Manh.

Bạch Thuật Bắc bỏ ngoài tai những lời cô nói. . . ánh mắt vẫn nhìn theo phương hướng Cao Hách rời đi: "Hai người nói chuyện gì?"

Lâm Văn Thu hơi sững sờ, nấp máy đôi môi khô khốc: "Không có gì."

Hai cánh mũi Bạch Thuật Bắc tràn ra tiếng hừ nhẹ "Không có gì mà nói lâu thế à, Cao Hách vốn đâu có sở thích ngồi lê đôi mách."

Hai hàng chân mày của Lâm Văn Thu vặn ngược lên, Mạnh Mạnh cũng nghi hoặc, chớp chớp mắt: "Đi quen thân với chú Cao lắm hả?"

Lâm Văn Thu đành phải trả lời Mạnh Mạnh: "Ừm, vì thân thể đi không tốt, nên hẹn ngày mai đi tập thể dục với chú Cao".

"Tập thể dục?" Hai mắt Mạnh Mạnh sáng rõ, hưng phấn vỗ vỗ tay, "Mạnh Mạnh cũng muốn đi! Mạnh Mạnh sẽ chạy bộ."

Lâm Văn Thu bật cười, cô hẹn Cao Hách đến trung tâm tập thể hình là có mục đích riêng, chứ đâu ra thời gian rồi rã để tiêu phí vào những hoạt động này? Dẫn theo Mạnh Mạnh thì hơi bất tiện, đành lựa lời từ chối: "Đi cùng chú Cao có chuyện đứng đắn phải làm."

Bất ngờ bị Lâm Văn Thu cự tuyệt, Mạnh Mạnh thất vọng ra mặt.

Bạch Thuật Bắc thấy cô như thế, càng thêm điên người. Thái độ đây là sao? Vội vội vàng vàng loại bỏ chương ngại à? Chẳng lẽ sợ Mạnh Mạnh làm "bóng đèn" cản trở cuộc hẹn của hai người họ. Mẹ kiếp, tính làm mấy chuyện bậy bạ à?

Bạch Thuật Bắc lặng lẽ đem cô nhóc đang bị tổn thương tâm hồn nhét vào trong xe, tiếp theo xoay người, nhìn thẳng vào Lâm Văn Thu.

Lâm Văn Thu khó hiểu nhìn anh. Bạch Thuật Bắc cao hơn cô rất nhiều nên anh phải hạ mi mắt, ngũ quan anh tuần nhiên tăng khí rét, ngữ điệu vẫn lạnh lùng vô cảm, nhưng nội dung câu nói khiến cô kinh hoàng.

"Lâm Văn Thu, chúng ta kết hôn đi, đừng tốn công quyến rũ những người đàn ông khác nữa, tôi có thể đáp ứng những gì em muốn."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Trong thoáng chốc, trái tim Lâm Văn Thu bay lơ lửng trên đám mây hồng, và có hàng ngàn con bướm dập dờn xung quanh, ru bụi trái tim cô. Niềm rung động ngọt ngào, êm ái lan sâu đến từng tế bào. Hai chữ "kết hôn" được phát ra từ miệng của người đàn ông mà cô thầm yêu nhiều năm, chuyện này còn ảo hơn cả giấc mộng寐, trong đầu chỉ còn vang lên tiếng pháo hoa rôm rả, sáng rực cả bầu trời duy nhất có cô và anh. (đoạn này khó quá, bạn Thủy đã cố hết sức làm cho lớn mọng một tí)

Nhưng Lâm Văn Thu thật sự hiểu Bạch Thuật Bắc có bao nhiêu chương mất đối với mình, vì thế, rất nhanh thoát khỏi thế giới ảo, dùng lí trí khước từ: "Thật xin lỗi, tôi cảm thấy hai chúng ta không thích hợp".

Mi tâm Bạch Thuật Bắc hăm sâu hoắm, dựa người vào xe, nhắm lên điều thuốc. Gương mặt anh tuần chìm trong khói thuốc đục mờ, giấu kín cảm xúc chân thật.

Đàn ông mà, ai chẳng tham lam vô độ. Lâm Văn Thu dần trở thành thói quen trong cuộc sống của anh, dù anh không quá để ý cô, nhưng sâu trong tâm vẫn phát sinh tham niệm độc chiếm.

Bạch Thuật Bắc không phải là kiểu người tùy hứng, anh sống có nguyên tắc, luôn lập những kế hoạch dài hạn cho tương lai. Nhưng từ sáu năm trước, khi Lâm Văn Thu bắt ngờ xuất hiện, thì cuộc sống của anh đã lệch đường ray.

Thấy cô cùng tên đàn ông khác đứng chung một chỗ, lòng anh bất giác sinh ra phần nộ, căm hờn. Hơi thở của anh đã dấy trên người cô, cả cơ thể cô đã được anh "đánh dấu chủ quyền", vậy nên không được phép nói cười riu rít với tên đàn ông khác.

Vì sự nổi loạn của bản tính chiếm hữu nên anh bất ngờ bật ra lời cầu hôn. Nhưng suy cho cùng, kết hôn cùng Lâm Văn Thu là một lựa chọn không tồi. Làm vợ anh, Lâm Văn Thu sẽ xem anh như "ông trời" của cô, đối với anh một dạ hai vâng, khúm na khúm núm như trong quá khứ.

Ngón tay thon dài của Bạch Thuật Bắc xuyên qua làn khói trắng, ấn nhẹ vào mi tâm: "Nếu như sau này, quan hệ của em và Mạnh Mạnh bị phanh phui, lúc ấy dù em ở với ai đi nữa, đều gây ảnh hưởng xấu cho gia đình tôi."

Đôi mắt thâm sâu liếc nhìn phương hướng Cao Hách rời đi, tiếp sau trầm tư chuyển về phía cô: "Huống chi cậu ấy còn là bằng hữu của tôi."

Nghe Bạch Thuật Bắc nói xong, Lâm Văn Thu chỉ hơi giật mình nhưng không quá khó chịu. Tiếp xúc với anh nhiều thành quen, tâm lí chịu đựng thất vọng đã nhuần nhuyễn ngấm sâu vào máu, chả bao giờ cô hi vọng vào những điều viễn vông, phi thực tế nữa.

"Ngài yên tâm, sẽ không ai biết được mối quan hệ của tôi và Mạnh Mạnh." Lâm Văn Thu cúi đầu nhìn xuống mũi giày, nhovn miệng cười khổ, "Những điều đã hứa với Cố tiểu thư, tôi luôn ghi nhớ trong lòng. Mặc kệ Cố tiểu thư đang ở đâu thì phần hợp đồng này vẫn mãi có hiệu lực. Và lại, tôi cùng Cao

Hách... không phải loại quan hệ như anh nghĩ."

Bạch Thuật Bắc khẽ ngược mắt, ngắm nhìn hàng lông mi đen dài của Lâm Văn Thu, chúng vênh lên cong vuốt, tựa như cánh quạt hương bồ nhỏ. Chỉ vì câu cuối của cô, tâm tình vốn tột tệ liền chuyển biến theo chiều hướng tốt.

Lâm Văn Thu không nhìn anh nữa, chuẩn bị lướt qua anh, đến chào tạm biệt Manh Manh.

Dụi tắt điều thuốc, Bạch Thuật Bắc nhàn nhạt tuôn ra một tràng: "Cùng tôi kết hôn có gì không tốt? Từ nay về sau, em có thể quang minh chính đại ở cạnh Manh Manh. Chẳng phải em luôn mồm nói yêu con bé sao? Bây giờ chứng minh cho tôi xem nào."

Thân thể Lâm Văn Thu cứng đờ, kinh ngạc quay đầu nhìn anh.

Anh đứng trong ánh tà dương, vàng sáng vàng tối điểm cho vóc dáng cao lớn, rắn chắc. Áo sơ mi trắng làm dịu đi độ lạnh trên gương mặt. Nhìn thoáng qua, vẫn như chàng hoàng tử trong giấc mơ thời thiếu nữ của cô, nhưng chỉ cần vài giây sau, hàn ý khát máu tỏa ra từ người anh sẽ lập tức đông cứng trái tim cô, đá cô trở về thực tại.

Manh Manh chăm chú nhìn từng cử chỉ của Bạch Thuật Bắc cùng Lâm Văn Thu, hiệu quả cách âm trong xe quá tốt, bé không nghe được gì, cửa lại mở không ra, Manh Manh dần lo lắng, lấy bàn tay nhỏ đập mạnh vào cửa sổ, hét to: "Ba, ba không được bắt nạt dì của con đây!"

Bạch Thuật Bắc tiến lên một bước, làm ngơ trước sự ồn ào của con gái, lẳng lặng tiếp cận Lâm Văn Thu.

Hai người đứng sát nhau, chớp mũi như có như không chạm vào nhau, anh dịu dàng vén sợi tóc bay trong gió ra sau tai cô: "Lâm Văn Thu, tôi biết đời này em yêu nhất hai thứ, chính là tiền cùng Manh Manh, kết hôn với tôi đi, em sẽ nhanh chóng nắm trong tay hai thứ đấy."

Lâm Văn Thu dần người đứng tại chỗ, lạc vào đôi mắt đen sâu hun hút của anh. Đôi mắt ấy tỏa ra nguồn ma lực, hút cạn linh hồn cô, xoáy chặt trái tim cô. Nhưng trong lòng anh

Cổ họng khàn đặc, Lâm Văn Thu muốn há miệng, Bạch Thuật Bắc đưa tay ngăn trở, chất giọng trầm khàn rót nhẹ vào tai cô: "Em hãy từ từ suy nghĩ."

-

Vì tình cảm nhiều năm với Bạch Thuật Bắc, Lâm Văn Thu dần trở thành “kiểu mẫu tiêu chuẩn” cho những người yêu đơn phương. Tình yêu ấy gần như thành chấp niệm cả đời cô. Nhưng cô chưa bao giờ ảo tưởng bất kì điều gì từ anh, bởi cô thấy rõ khoảng cách xa xôi của mình và Bạch Thuật Bắc, đặc biệt luôn tồn tại một Cố An Ninh làm vách ngăn bền chắc.

Vì vậy, cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày bản thân kết hôn cùng Bạch Thuật Bắc, cho dù bọn họ có chung một đứa con gái, thậm chí còn chung giường chung gối.

Lâm Văn Thu ngồi ở trên sofa, thần người nhìn căn nhà trống trải. Từ khi Tri Hạ rời đi, trong nhà yên tĩnh hẳn, chỉ còn mình cô đối diện với bốn bức tường lạnh lẽo xung quanh.

Tư vị của sự cô đơn vô cùng đáng sợ, cô cũng như bao người phụ nữ khác, khát khao một mái ấm gia đình, muốn có một bờ vai rộng rãi, một vòng tay ấm áp, dịu dàng an ủi những khi cô mệt mỏi. Nhưng Bạch Thuật Bắc sẽ là người ấy sao?

Một người chồng không hề yêu thương vợ, kiểu gia đình tạm bợ ấy sẽ trôi về đâu?

Lâm Văn Thu không xoắn quá lâu vào vấn đề này. Cô đi rửa mặt cho tỉnh táo, rồi mở laptop bắt đầu nghiên cứu công việc. Nhiệm vụ quan trọng trước mắt là phải nhanh chóng giải quyết chuyện công ty, gấp rút tìm công việc mới, bệnh của Tri Hạ phải liên tục điều trị mới có kết quả tốt, mỗi tháng cô nhất định phải kiểm đủ tiền cho phí chữa bệnh.

Cô không có thời gian để sầu não cho chuyện tình yêu nam nữ.

Ngày hôm sau, Văn Thu cùng Cao Hách đến câu lạc bộ tập thể hình. Cao Hách là khách quen ở nơi này, thái độ của quản lý đối với anh ta rất ân cần, chu đáo, nhiệt tình đi phía trước dẫn đường, còn hiếu kì quan sát Lâm Văn Thu vài lần: "Vị tiểu thư này là lần đầu tiên tới đây?"

Cao Hách thận trọng nhìn Lâm Văn Thu, bàn tay khẽ đặt lên đầu vai cô: "Làm cho cô ấy một thẻ hội viên, Tam thiếu có thắc mắc thì cứ nói với anh ta, đây là bạn của tôi."

Quản lý đã nhìn quen những tình huống thế này, mặt mày liền hớn ha hớn hở: "Được, được, xin mời hai vị tới bên kia."

"Chỗ này là sân nghiệp của người con trai thứ ba của Bạch gia." Cao Hách vừa đi vừa giải thích, trong đầu Lâm Văn Thu ngờ ngợ hiện lên bóng dáng người đàn ông mà cô tình cờ gặp một lần, liền phát hiện ra điều thú vị: đàn ông trong nhà họ Bạch đều mang dáng vẻ ngạo nghễ của bề trên, luôn lạnh lùng xa cách với đời.

Lâm Văn Thu lặng lẽ liếc nhìn bàn tay đang tự nhiên đặt trên vai mình, bàn tay của bác sĩ đẹp nhỏ, còn mang theo ít hơi ấm truyền xuống đầu vai cô.

Cao Hách tình ý nhận ra sự ngại ngùng của cô, vội thu tay lại, khó khăn mở miệng: "Thật xin lỗi, anh ra nước ngoài du học vài năm nên lễ tiết. Anh không có ý gì khác."

Lâm Văn Thu nhìn bộ điệu khẩn trương của anh ta, hai gò má trắng nõn dần ửng lên màu đỏ hồng, cô bỗng nhiên nhoẻn miệng cười: "Cám ơn anh đã chịu giúp em."

Hôm nay Lâm Văn Thu đến đây, mục đích để theo dõi anh chàng người mẫu trong bản hợp đồng cô đã kí. Mà nơi này chỉ cho phép khách VIP ra vào, cô hết cách, đành nhờ sự trợ giúp của Cao Hách.

Con người đen của Cao Hách phát ra tia sáng mê người, đuôi lông mày nhướng lên vòng cung hoàn hảo: "Nếu muốn cảm ơn, vậy mời anh bữa cơm đi?"

Lâm Văn Thu hơi sững người, ngay sau đó gật đầu: "Được ạ."

Hai người đi dọc theo hành lang dài, trên đường gặp rất nhiều nhân vật lớn ở Dong Thành. Cao Hách tuy là bác sĩ nhưng hầu như đều quen biết những nhân vật này, Lâm Văn Thu trầm mặc đi phía sau anh ta, hơi mất tự nhiên khi bị những cặp mắt soi mói ghim thẳng vào người. Những ánh mắt tràn ngập vẻ mập mờ, chọc ghẹo, thêm những vẻ mặt như muốn hỏi lại thôi với Cao Hách... Cô tuy chậm hiểu nhưng cũng lơ mơ nghĩ ra mùi vị bất thường.

Lâm Văn Thu trầm nghĩ, chắc chắn phải tìm cơ hội, nói chuyện rõ ràng với Cao Hách.

Hồn vía Lâm Văn Thu tiếp tục trên mây, cho tới khi cái tên quen thuộc lôi tuột nó xuống.

"Thuật Bác?" Cao Hách bất chợt dừng chân, nhúm mày một cái, "Sao anh lại ở đây?"

Lâm Văn Thu ngạc nhiên ngẩng đầu, Bạch Thuật Bác vận bộ đồ thể dục màu đen, phác họa rõ ràng những đường cong săn chắc của cơ bắp. Ngũ quan lạnh lùng hợp thành gương mặt nghiêm trang, khóe môi hơi mím, đôi mắt sâu đen nhìn đắm đắm vào cô.

Ánh mắt sắc bén như một cây đao nhọn, khiến mọi người rùng mình, đổ mồ hôi lạnh chỉ bằng chiêu "nhân sát".

Lâm Văn Thu không dám chơi trò đầu mắt với Bạch Thuật Bác, khôn ngoan dời tầm mắt tới cô nhóc đứng bên cạnh anh.

Manh Manh mặc quần sọt cùng chiếc áo may ô, đầu môi ra chiều mắt húng, nhưng khi thấy Lâm Văn Thu liền nở nụ cười tươi rói: "Dì ơi."

Lâm Văn Thu tiếp được cô nhóc đang bổ nhào vào mình, buồn cười quệt nhẹ sống mũi bé: "Sao thế? Ai dám chọc cục cưng của dì mất vui vậy?"

Manh Manh âm ỉ, đưa bàn tay mũm mĩm chỉ về phía Bạch Thuật Bác: "Ba ngốc lắm, lại đưa con đến phòng dành cho con trai để thay quần áo, người ta là con gái mà!"

Lâm Văn Thu tức cười: ". Cục cưng, ba con là đàn ông mà."

"Nhưng con là con gái." Manh Manh vẫn kiên trì với tư tưởng "nam nữ hữu biệt", ôm chặt Lâm Văn Thu, nũng nịu: "Con đi với dì nha. Ba ngốc lắm, lát nữa sẽ dẫn con vào phòng tắm nam đấy, xấu hổ lắm dì ơi"

Lâm Văn Thu dở khóc dở cười, chợt nghĩ đến việc Manh Manh không có bàn tay phụ nữ chăm sóc, sau này phải lẻo đẻo theo sau Bạch Thuật Bác đến nhiều nơi không thích hợp, trong lòng dấy lên nỗi khổ sở.

Bạch Thuật Bác cùng Cao Hách đứng tán gẫu vài câu. Cao Hách cảm thấy giữa Bạch Thuật Bác và Lâm Văn Thu có điểm khác thường, nhưng Lâm Văn Thu không nói, anh ta sẽ không hỏi.

Dù gì trong tim Bạch Thuật Bác đã có bóng hình khác, như vậy, anh ta chắc chắn còn cơ hội.

Hai người nhất trí không nói chuyện liên quan đến Lâm Văn Thu. Lúc Cao Hách vừa buông lỏng cảnh giác, Bạch Thuật Bác bất ngờ xoay người, nói với Lâm Văn Thu: "Để Manh Manh theo em đi, xong việc nhớ gọi cho tôi."

"Việc này——" Lâm Văn Thu còn chưa kịp chối từ, Bạch Thuật Bác đã nhét tay vào túi quần, thông dong bước đi thẳng. Trong lòng cô vừa sột ruột vừa lo âu, người đàn ông đó không phải ghét nhất việc Manh Manh ở một mình với cô sao? Hôm nay bị ai nhập mà trở nên tốt tính thế!

Mẫu chốt là cô có việc khẩn cấp cần giải quyết, dẫn theo Manh Manh rất bất tiện. Lâm Văn Thu tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, dậm dậm hai chân, nhưng Bạch Thuật Bác là kẻ thân cao chân dài, chẳng mấy giây sau đã biến mất ở khúc quanh trên hành lang.

Cao Hách liếc nhìn cô bé "bóng đèn nhỏ" đột ngột chui ra, giờ tay vuốt ve đầu bé, mỉm cười: "Hình như Manh Manh rất thích em."

Lúc trước anh ta từng nghe Lâm Văn Thu kể sơ qua, biết được lúc khi đi lạc đã đến ở nhà cô. Manh Manh là đứa trẻ thiếu mất tình thương của mẹ, khó trách lại yêu quý Lâm Văn Thu như vậy.

Lâm Văn Thu không biết nên giải thích ra sao, đành qua quýt một câu "Không còn chuyện gì nữa, anh bận tập luyện thi cử đi trước, để em trông bé."

Cô đi vài bước, lại quay đầu: "Còn chuyện mời cơm, em sẽ gọi điện hẹn với anh sau."

"." Cao Hách còn đang trợn mắt há mồm, Lâm Văn Thu đã ôm Manh Manh vào phòng thay quần áo.

Không phải Lâm Văn Thu muốn bồi dưỡng tình cảm nên mới hẹn anh ta sao ? Quái gì giờ lại vứt anh ta qua một bên?

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Chả biết Bạch Thuật Bắc đi nơi nào, Lâm Văn Thu tìm hoài không thấy.

Vì dẫn theo Mạnh Mạnh, Lâm Văn Thu làm việc gì cũng chẳng thuận lợi. Hơn nữa cô nhóc còn quá nhỏ, phải tránh xa nhiều dụng cụ trong phòng. Sau cùng, Lâm Văn Thu quyết định mang bé đến máy tập chạy bộ.

Cô chọn vị trí gần cửa ra vào, sẵn tiện ngắm chừng anh chàng người mẫu khi nào tới.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Mạnh đến phòng tập, thấy những thứ mới lạ thì hai mắt sáng rực, tò mò muốn đưa tay sờ loạn, Lâm Văn Thu cẩn thận chú ý động tĩnh của bé, hù dọa: "Mạnh Mạnh à, không được sờ lung tung, coi chừng ngón tay bị ăn mất xương đấy."

Thường ngày Mạnh Mạnh rất nghe lời cô nói, ngoan ngoãn thu tay, học theo động tác của cô, thông thả đi trên máy chạy bộ.

Cao Hách thay quần áo xong cũng mò đến, Lâm Văn Thu có chút kinh ngạc, cô cứ nghĩ anh ta phải tập riêng với huấn viên, vội nói: "Em tập một mình được mà, anh không cần phải tập với em đâu."

Lâm Văn Thu không dám yêu cầu thẳng thừng anh ta hãy tránh đi nơi khác, cô sợ anh ta sẽ phát hiện động cơ đến đây của mình, dù sao cũng có chút mờ ám, khó nói.

Cao Hách vận bộ đồ thể dục màu trắng, cup mắt xem đồng hồ hiển thị trên máy, khóe môi hơi nhếch lên: "Một mình em trông Mạnh Mạnh rất vất vả, anh đi cùng em."

Anh ta nói xong, nghiêng đầu cười với cô, khoe ra hàm răng trắng đều sáng lóa, biểu cảm ngây ngô trên gương mặt hết như anh chàng sinh viên vừa tốt nghiệp đại học.

Lâm Văn Thu nhấp máy môi không lên tiếng, ngược lại Mạnh Mạnh xoay qua nhìn Cao Hách: "Chú Cao, Mạnh Mạnh là bé ngoan biết vâng lời, Mạnh Mạnh không bướng bỉnh, quậy phá."

Cao Hách cười rộ lên, ánh mắt sâu xa liếc nhìn Lâm Văn Thu một cái: "Đúng rồi, Mạnh Mạnh rất ngoan, không bướng bỉnh. Chú Cao chỉ lo lắng cho đi con thôi."

Đầu óc Lâm Văn Thu tạm đình công trong vài giây, Mạnh Mạnh cũng lim dim hai mắt, cảnh giác nhìn Cao Hách. Cao Hách nói xong thì im lặng, không khí giữa ba người bỗng chốc trở nên kì dị.

Đúng lúc này, anh chàng người mẫu cùng cô ả đại diện đi vào, Lâm Văn Thu vội cúi thấp đầu, tránh tầm mắt của đối phương, chỉ thấy cô đại diện dặn dò anh chàng vài câu xong thì rẽ sang hướng khác.

Lâm Văn Thu nhìn theo hướng cô ta rời đi, rồi tiếp tục quan sát anh chàng người mẫu.

Anh chàng tên là Aaron, đang là ngôi sao được ưa chuộng trong giới quảng cáo. Lâm Văn Thu và cô ả đại diện đã nhiều lần họp bàn với nhau, cuối cùng nhất trí nhận phần hợp đồng để anh chàng làm người phát ngôn cho một thương hiệu điện tử.

Thế nhưng kí được vài ngày, bỗng từ trên trời rơi xuống bản hợp đồng anh chàng nhận đóng phim điện ảnh và truyền hình trùng với thời gian hợp đồng quảng cáo, hơn nữa đối phương toàn là những ông tai to mặt lớn, có máu mặt trong ngành giải trí. Lâm Văn Thu nghi ngờ đây là kế sách của Ngô tổng, muốn phá bỏ bản hợp đồng với thương hiệu điện tử. (Móa ơi! Khúc này Thủy không trong ngành nên không thể diễn đạt rành rẽ, đã cố hết sức, mong các bạn thông cảm)

Sau khi cô ả đại diện đi khuất, Aaron không vội vào tập, mà nhanh chân xoay người đi ra. Lâm Văn Thu chau mày, cảm thấy sốt ruột, đành “mặt dày” làm phiền Cao Hách: "Anh trông Mạnh Mạnh giúp em một tí được không? Em muốn đi phòng vệ sinh."

Cao Hách không chút nghi ngờ, cố ý gạt đầu thật mạnh để cô yên tâm.

Lâm Văn Thu lén bám Theo Aaron, phát hiện anh chàng không có ý định tập luyện, mà đang vội vàng chạy tới phòng thay đồ dành cho nhân viên nữ ở cuối hành lang.

Lâm Văn Thu nhìn anh chàng thân nhiên mở cửa tiến vào, cô đứng phía ngoài đắn đo thật lâu, sau cần môi kéo nhẹ cánh cửa còn chưa khép chặt, luôn người chui vào trong.

-

Thì ra trong này còn có gian phòng đơn, phòng thay quần áo rất lớn, vòng qua phòng ngoài tiến vào bên trong liền đụng ngay phòng thay đồ dành riêng cho nhân viên nữ của trung tâm. Lâm Văn Thu nép người sau chiếc tủ treo quần áo, mơ hồ đoán ra mục đích của Aaron khi đến đây.

Trời đã ban cho cô cơ hội tốt như vậy, có ngu mới đi phí của trời.

Lấy điện thoại di động ra, cô khẽ nghiêng người quan sát bên trong, quả nhiên liếc mắt liền thấy Aaron đang chơi trò tình cảm mùi mẫn với một cô gái. Dựa vào bộ quần áo trên người, Lâm Văn Thu đoán cô ta là giáo viên dạy múa bụng ở đây, vòng eo trắng mịn dẻo dai lộ ra mớ da thịt to đùng.

Bàn tay Aaron du ngoạn trên vòng eo ấy, cô gái kia nở nụ cười đậm đàng, không bao lâu sau, Aaron trực tiếp đặt cả người cô ta lên cái bàn thấp, cô gái rất biết cách phối hợp, lấy hai chân thon dài quặp chặt vào hông của anh chàng.

Lâm Văn Thu thấy hình ảnh bốc lửa này, hai má bắt gặp nóng lên, nhưng tay vẫn không quên nhấn nút quay phim.

Hai người kia không lãng phí một giây thời gian, nhanh chóng quấn vào nhau, ôm hôn kích tình. Thường ngày Aaron luôn giữ hình tượng chàng trai ngọt ngào thân thiện, không ngờ hôm nay lại quá táo bạo, môi anh chàng hôn thẳng một đường, cuối cùng vùi sâu vào u cổ của cô gái.

Lâm Văn Thu rùng mình, há mồm hít một hơi khí lạnh, nhắm tịt mắt mà quay.

Aaron vùi đầu vào giữa hai chân cô gái. Lâm Văn Thu không thấy được khuôn mặt của cô ta, chỉ có thể quay được hai chân thon dài cùng đường cong của cặp đùi trắng nõn.

Hai người hành động như sói đói! Khuôn mặt Lâm Văn Thu đã thuần một màu đỏ, ở khoảng cách gần như vậy, cảm giác kích thích hơn gấp trăm lần khi xem phim A-V đây chứ.

Lát sau, trong phòng vang lên tiếng rên rỉ thỏa mãn của cô gái, thậm chí còn có...âm thanh tiếng nước chảy...Lâm Văn Thu tò mò liếc nhìn màn hình điện thoại, hình ảnh sắc nét, âm thanh sống động khiến cô thập phần xấu hổ.

Cô nhanh tay chụp lại vài tấm hình, nhưng miệng Aaron vẫn cứ chơi đùa trong vùng kín của cô ta, nên góc độ chụp không rõ, hoàn toàn không thấy được gương mặt của hai người. Lâm Văn Thu cứ đứng rình mò sau tủ quần áo, cảm thấy bản thân ngày càng biến thái.

Hai người trong phòng lại chẳng buồn để ý đề tứ, liền ngay cả cửa cũng không thêm khóa. Lâm Văn Thu vừa đóng vai kẻ rình mò vừa kiêm luôn việc canh chừng, bảo vệ cho hai người.

Tiếng rên rỉ dần chuyển thành tiếng hét chói tai, Lâm Văn Thu nghe thấy mà đỏ mặt tía tai, trái tim đập thùm thụp. Qua mấy phút sau, tới lượt anh chàng Aaron lên “sàn diễn”, phát ra tràng cười trầm thấp, nói lời thô tục: "Mẹ nó, dám * đầy mặt ông đây, xoay người nằm úp sấp lại mau."

Cô gái kia vờ ồng ẹo mắng một câu, mặt nhăn mày nhí xoay người. Lâm Văn Thu cố kìm nén cơn buồn nôn trong dạ dày, ép mình nhìn thẳng vào trong, đã đến hồi “tình hoa cốt lõi” rồi.

Aaron đang cời dây nịt, Lâm Văn Thu chuẩn bị tư thế sẵn sàng chụp cảnh “mẫu chốt” lại bất ngờ bị luồng sức mạnh kéo qua một bên, thân thể "Bùm" một tiếng, bả vai đụng mạnh vào cái tủ gỗ, đau điếng người.

Cô tức giận ngẩng đầu lên, chạm ngay vào đáy mắt của anh.

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc u ám xoáy thẳng vào mắt cô, tuy không nói chuyện, nhưng hai chữ “Mất Hứng” hiện to rõ trên gương mặt.

Trời ơi! Cái ông này chui từ đâu ra thế? Cô rõ ràng đã canh gác cẩn thận, lưu ý kỹ càng tình huống bên ngoài mà. Nhưng ngẫm lại với nghề nghiệp của Bạch Thuật Bắc, việc anh đứng sau lưng mà cô không phát hiện cũng chẳng có gì lạ.

Trong lòng cô tiếc hùi hụi, ảo não vô cùng, chắc chắn đã bị hai người bên trong phát hiện.

Quả nhiên Aaron rất nhanh đi ra ngoài, gương mặt hằm hằm tức giận, thấy Lâm Văn Thu liền ngăn người: "Cô ——"

Lâm Văn Thu cực kì lúng túng, chưa biết ứng đối ra sao.

Cô gái kia cũng lẻo đẻo chạy sau Aaron, khuôn mặt đỏ thắm.

Trong đầu Lâm Văn Thu rất nhanh xẹt qua vô số lý do, nhưng nhất thời nhiều quá, không biết chọn cái cơ nào cho thích hợp, đầu óc dần rối loạn.

Đột nhiên trước mắt bỗng tối sầm, làn hơi lạnh áp sát vào đôi môi cô, tiếp theo một bàn tay ép chặt sau gáy, buộc cô ngửa đầu chấp nhận sự tấn công hung hãn của Bạch Thuật Bắc.

Aaron cùng cô gái kia trở mắt nhìn nhau, nhìn đôi môi hai người như bị keo dính sát dán vào, lúc này mới hiểu ý, khẽ đằng hắng một tiếng: "Không ngờ

Lâm tiểu thư cũng cười mở như vậy."

-

Sau khi Aaron cùng cô gái kia rời đi, Lâm Văn Thu dùng hết sức đẩy mạnh tên đàn ông đang áp sát vào mình, thân thể anh cường tráng tựa như một bức tường, cô cơ hồ rút cạn hết khí lực mới khiến anh thối lui một tẹo.

"Anh rảnh lắm hả, sao lại theo dõi tôi?" Lâm Văn Thu đã suy nghĩ rất kĩ, trừ việc lên đi theo cô thì người đàn ông này không có lí do để xuất hiện tại nơi đây.

Bạch Thuật Bắc không đáp lời cô, làn hơi lạnh che phủ đôi mắt, nhìn cô chằm chằm mấy giây và nói: "Bây giờ còn kiếm luôn công việc “chó săn”"

Lâm Văn Thu lười giải thích với anh, không thể để anh nhúng tay vào chuyện của Ngô tổng nữa, nếu không sẽ gây thêm vài chuyện động trời. Cô cúi đầu, thận trọng cất đi động vào túi, qua loa trả lời: "Chuyện này không liên quan đến anh."

Dứt lời, cô chuẩn bị ra ngoài, nhưng cổ tay bị anh giữ chặt, sức lực tựa sắt thép, cứng rắn kéo cả người cô lại, chỗ đau nơi bả vai lần nữa đụng phải tù quần áo, cô hoàn toàn bộc phát: "Anh điên à!"

Bạch Thuật Bắc điềm nhiên cười ra tiếng: "Nếu tôi tới trễ một bước, thì hai mắt của em đã bị thân thể lỏng lẻo của gã đàn ông kia làm bắn, tôi rất bất mãn đây."

Anh gần như đã mặc định Lâm Văn Thu là người con gái của mình, thế nên sao anh chấp nhận được việc cô lên xem “của quý” của thằng đàn ông khác ngay dưới mí mắt của mình?

Lâm Văn Thu nhìn anh như kẻ điên, tự hỏi tham muốn chiếm giữ của người đàn ông này từ đâu trời lên vậy? Cô cố vận vẹo thân người tránh thoát sự giam hãm của anh: "Buông ra, chuyện của tôi không liên can tới anh."

Bạch thuật Bắc vốn đang kìm nén lửa dục, mà Lâm Văn Thu cứ vô tư “uốn éo” thân thể trong ngực anh, vì thế... ngọn lửa tình nhanh chóng cháy rực lên.

Màu đỏ ngầu xâm chiếm dưới đáy mắt, anh từ từ cúi xuống, đầu ngón tay nắm chiếc cầm thon nhọn, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình: "Việc của chúng ta chỉ vừa bắt đầu, em chạy cái gì?"

Lâm Văn Thu nhú chặt mi tâm, vừa định hỏi rõ ý tứ trong lời anh nói, thân thể lại bị anh dùng lực thuyền chuyển, cả người dính sát vào tù quần áo. Tiếp theo, cơ thể anh nhanh chóng đè lên, quá nặng, suýt nữa cô hộc máu.

Những lời kể tiếp đặc nghen ngay cổ họng, lòng bàn tay to lớn dùng sức xoan nắn hai bầu ngực mềm mại, đôi môi mỏng rơi vào sau tai.

"Tôi muốn em." Hơi thở ấm áp như có như không phả trên vành tai mẫn cảm, khiến nó hơi ngửa ngáy, có tí tê dại. Nhưng ngữ điệu trong lời nói vẫn lạnh tanh như thường.

Khuôn mặt Lâm Văn Thu biến sắc, cắn răng mắng: "Bạch Thuật Bắc!"

"Hờ ——" Bạch Thuật Bắc nhè nhẹ ngậm vành tai cô, cảm nhận được cô run rẩy, ác ý thổi hơi khí nóng vào khoang tai và trêu chọc: "Đầu phải lần đầu tiên, giả vờ giả vịt chi nữa."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Lưỡi của Bạch Thuật Bắc dò xét tới lui vách tường trong khoang tai, vành tai Lâm Văn Thu như thể có vô số dòng điện chạy ngang qua. Cô cảm nhận rõ nhiệt độ nóng rang của người đàn ông sau lưng: cằm của anh, sống mũi của anh, hơi thở của anh. Tất cả kết thành tấm lưới rộng, giam chặt chẽ toàn thân cô lại.

Thằng thần mà nói, mỗi lần Bạch Thuật Bắc chạm vào người, đều mang đến cho cô cảm giác thụ sủng nhược kinh. Đồi là thế đấy, khi bạn len lén yêu một người, đối với những tiếp xúc gần gũi của người ấy, bạn đều tôn quý nhưng trần châu ngọc ngà.

Trước kia, dù là nằm mơ, cô cũng chưa từng hi vọng anh sẽ gần mình đến thế, sẽ có những hành động như vậy.

"Đừng khấn trương." Giọng nam trầm thấp, mang theo khí nóng mê nị truyền sâu dưới đáy tai. Hai cánh tay kiên cố kìm hãm thân thể mảnh mai trước ngực, lòng bàn tay thành thực nâng niu “chị em thô trắng”.

Anh dùng hàm răng cắn nhẹ vành tai mềm mại của cô, nhỏ giọng ní non: "Tôi đã khóa cửa, sẽ không có người rình trộm giống em đâu."

Lâm Văn Thu cắn chặt hàm răng, gồng mình chống lại luồng điện nóng, đang hăm he rút sạch khí lực toàn thân. Cô cắn bản không lo vấn đề đấy. Lần trước nhờ có rượu làm tê dại lí trí, còn lần này, cô hoàn toàn tỉnh táo, hoàn toàn biết rõ người đàn ông phía sau là ai, cô không có biện pháp tự thôi miên chính bản thân thêm lần nữa.

Lâm Văn Thu siết chặt quả đấm, đè thấp giọng khiển trách: "Bạch Thuật Bắc, anh buông tay cho tôi!"

Sức lực của Bạch Thuật Bắc rất lớn, không hề để những lời uy hiếp, cảnh cáo của cô vào mắt. Đối với Lâm Văn Thu, anh chưa từng nghĩ đến hai từ “tôn trọng”, chưa bao giờ để ý cảm thụ của cô. Chỉ cần anh muốn, thì những kiến nghị của cô đều như gió thoảng mây bay.

Một tay Bạch Thuật Bắc nắm chặt bầu ngực non nớt, trắng mềm. Cảm xúc mềm mại, đàn hồi co giãn từ lòng bàn tay khiến anh trầm mê. Trong đầu bắt gặp về nền tư vị tốt đẹp của cô, cơ thể theo phản ứng cũng dần nóng lên.

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ còn vang vọng hai giọng thờ ngậm nga của đôi nam nữ.

Bàn tay nóng rẫy ve vuốt làn da bóng loáng, anh say mê gặm cắn chiếc cổ thon thả, chặn ngang đường thở của cô. Mùi hương ngào ngạt đặc trưng của người con gái khiến máu toàn thân anh dồn về bộ vị cứng rắn đang sưng cứng.

Anh giữ cầm cô, vội vã xoay đầu cô lại.

Đôi môi nhỏ nhắn bị anh cắn đến sưng đỏ, đôi con ngươi trong mắt cô vừa giận vừa sợ, ánh lên tia hờn trách lại ẩn chứa vài phần phong tình. Bạch Thuật Bắc cúi đầu ngậm chặt hai cánh môi, ác độc mút thật mạnh, khóa trụ chiếc lưỡi trong khoang miệng cô, hai chiếc lưỡi cùng đảo vòng, xoắn chặt vào nhau. Lâm Văn Thu không thể ngậm miệng, mở đường cho sợi tơ bạc chảy từ trong miệng dọc xuống chiếc cằm.

Bạch Thuật Bắc phải thừa nhận một điều: anh đã bắt đầu nghiện Lâm Văn Thu. Nhưng loại nghiện này không hề liên quan đến yêu hận. Anh càng cố khắc chế thì dục vọng ngày càng lên men nồng đậm dưới đáy lòng, thế thì tội gì phải tự dày dora bản thân? Chẳng bằng thỏa mãn dục cảm cho mình, vậy thì ngược lại sẽ không còn mãnh liệt như trước.

Câu nói Vật Cực Tắt Phản * rất đúng trong trường hợp này. Chỉ đơn giản như thế, anh chắc chắn không thích Lâm Văn Thu.

*: có nghĩa là sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại.

Có lẽ cô gọi lên trong anh bản tính chinh phục của đàn ông, chỉ cần ném thêm vài lần nữa, ắt hẳn sẽ ngán đến tận cổ.

Khuôn mặt Lâm Văn Thu đỏ bừng, vì kịch liệt giãy giụa mà quần áo trên người đã xóc xếch, nhăn nhúm lại. Vạt áo bị tay anh vén lên, lộ ra áo lót màu đen cùng hai đồi tuyết trắng bị tay anh nhào nặn thành đủ loại hình thù kì dị.

Ngón tay thon dài khảy khảy chiếc áo lót, chuẩn bị kéo lên trên. Miệng Lâm Văn Thu không thể thốt nên lời, đành lấy hai tay ngăn cản ngón tay anh.

Bạch Thuật Bắc tạm nhường cô một bước, một tay nắm vòng eo nhỏ, tay kia lên tấn công cái quần phía dưới, chỉ cần một giây lơ là, Lâm Văn Thu đã bị “tuột quần”.

Phía sau lạnh lẽo, bụng cô bị anh áp vào tú quần áo, tầm nhìn bị hạn chế. Trước mặt là chiếc tủ gỗ cứng ngắc, sau lưng là người đàn ông đang giờ trò ám muội, cô không nhìn thấy bộ dạng của anh, chỉ cảm nhận được những chuyển động nhỏ cùng âm thanh “xột xoạt” của hai lớp vải đang ma sát.

Thân thể Lâm Văn Thu dính chặt vào tú quần áo, hai chân bị Bạch Thuật Bắc đẩy ra. Cô mơ hồ biết được chuyện gì sẽ đến nhưng đầu óc trở nên ngu muội, trước mặt chỉ tồn tại luồng ánh sáng mờ ảo.

Cực vật nóng rang từ từ đi vào, chà xát tại cửa động rất lâu. Vật thô to, cứng rắn của anh khiến toàn thân cô phát run.

Vật này đã khắc sâu trong trí nhớ, mỗi lần đều hành hạ cô đến đau đớn nhưng có chút vui sướng, khó nhịn.

-

Bạch Thuật Bắc bắt Lâm Văn Thu cùng mình đắm chìm trong nụ hôn sâu, cô không thể lui bước, cảm giác không khí trong lồng ngực đều bị anh hút cạn. Khi anh nhân từ chịu buông tha thì bờ môi cô đã sưng trướng, cổ họng đau rát, khó khóc.

Cô tức giận định há miệng mắng to, nhưng phía dưới đột ngột bị trướng căng. Cụ thú xâm nhập một cách dữ tợn, hùng dũng tiến công, không cho cô thời gian thích ứng.

Cơ thể bị đâm mạnh không thể đứng vững, hai tay cô phải chống đỡ trên tú quần áo.

Tay Bạch Thuật Bắc nắm chặt eo cô, mãnh liệt ra vào. Chiều cao của cô lại có hạn, cả người lao đảo, hai mui chân phải cố chầm đất.

". Anh, " Toàn thân cô căng thẳng, không ngờ anh trắng trợn xông vào như vậy. Hai người thậm chí còn chưa cởi quần áo, trong lòng vừa thẹn vừa cáu, chỉ biết oán trách mắng: " Anh đi ra ngoài mau."

Bạch Thuật Bắc siết chặt vòng eo nhỏ gầy, nhấn vào rồi rút ra, vì cô chưa đủ ướt át nên quá trình có chút khó khăn. Nhưng điều này càng khiến bên trong cô càng đầy, thắt chặt hơn, anh mới vào một nửa đã muốn phát điên.

"Hút chặt như vậy, em vẫn nhẫn tâm đuổi tôi ra ngoài sao?"

Anh cúi đầu nhìn nơi hai người giao hợp, cô gất gao cắn chặt anh, hai bên cửa động vẫn không ngừng co rúm lại. Bởi vì đang tư thế đứng nên anh không thấy rõ ràng, nhưng tư vị tuyệt diệu khiến anh mất kiểm soát.

Anh không đợi cô thích ứng, vòng hông tinh trắng đã liên tiếp chĩa vài cái lên trước.

Lâm Văn Thu bị anh hành hạ suýt kêu ra tiếng, đôi tay không có nơi bám trụ, mười ngón tay chỉ có thể bấu chặt cái tử: "Bạch Thuật Bắc, anh xéo đi cho tôi."

Bạch Thuật Bắc mặc kệ cô, vẫn đang thả mình hưởng thụ khoái cảm. Thế nhưng, trong tư thế này, anh không thể bung hết lực, phải giữ một phần sức để giữ thăng bằng cho cô, mặc dù cô không nặng, nhưng không cách nào tiếp nhận hết sự cường hãn của anh. Anh mất sức bèn quét một lượt khắp phòng, dừng trên một tấm gương to lớn.

Lâm Văn Thu cảm thấy anh hơi dừng lại, vội mở miệng thờ dõc, nhin không được mắg to: "Khôn kiếp, tôi sẽ kiện anh ra tòa, kiện anh tội cưỡng bức."

"Chờ em lên tới đỉnh thì tội cưỡng bức sẽ vô hiệu." Anh thuận miệng đáp lời, giữ nguyên tư thế ôm cô đi tới tấm gương, Lâm Văn Thu trơ mắt nhìn hình ảnh hai người phản chiếu qua tấm gương sáng.

"Anh!" Thân thể cô vẫn vẹo càng hút chặt anh hơn. Bản tính Lâm Văn Thu vốn hiền dịu, trước giờ chưa bao giờ gây sự hay mắg chửi người, vì vậy, vốn từ tích lũy cho việc mắg chửi không nhiều, gần như không có, loay hoay một hồi chỉ biết tức tối ghim anh qua gương, mắg đi mắg lại một câu, "Không biết xấu hổ."

Bạch Thuật Bắc cười khẩy, đưa tay giữ chặt cắ của cô, nâng lên cái đầu đang cúi xuống, tầm mắt hai người giao nhau trong gương: "Lâm Văn Thu, hãy nhìn kĩ cho tôi, người đàn ông của em chỉ có thể là tôi."

Lâm Văn Thu ngắ nhìn gương mặt tuấn tú của anh, thần sắc sáng ngời. Bạch Thuật Bắc tiến vào vòng chạy nước rút, quay cô trong trắ mưa to bão lớn. Lâm Văn Thu bị hai cánh tay cứng như thép giữ cố định sát tấm gương lạnh, cự thủ tác quái tác quái trong thân thể, tựa như muốn chém đôi cả người cô ra.

Mọi suy nghĩ đều bị động tác xô xuyên của anh đánh cho tan nát.

Anh tiến vào quá sâu, cô gần như bị bức điên.

Lâm Văn Thu dùng sức cắn mạnh môi dưới, chỉ sợ bất cẩn lộ ra cảm xúc chân thật của mình. Nhưng không có cách che lấp được phản ứng của cơ thể, chỉ ngắ ngùn vài phút, dòng dịch nhờn đã thấm đầy mặt trong của hai chân, đem đến cảm giác nhóp nhép, nhầy nhụa.

Trong phòng vang lên âm thanh va chạm của hai cơ thể hòa cùng hương vị ái dục, Bạch Thuật Bắc cảm thấy cô đã động tình đáp lại, nụ cười thêm phần càn rỡ, chắ chọc "Muốn tôi đến thế sao?"

Lâm Văn Thu cực kì xấu hổ. Cho dù cô cố gắng đến mức nào, cuối cùng vẫn không đo lại Bạch Thuật Bắc. Bất kể nguy trắ nhiều bao nhiêu cũng không loại trừ được lòng yêu mến, nỗi khát vọng đối với anh.

Quá thật, quá đáng buồn.

-

"Văn Thu?" Bất chợt vang lên tiếng gõ cửa, bên ngoài truyền đến giọng nói trầm ỏn của Cao Hách.

Lâm Văn Thu ngắ ra, tựa như có nguồn sức mạnh kéo cô trở về thực tại. Cô khẽ nâng mắt, nhìn người con gái có bộ dạng xốc xếch, bừa bộn trong gương. Người đàn ông phía sau vẫn hung hãn tấn công vào người cô gái, hai người trong tư thế dính sát cực kì quý dị.

Lâm Văn Thu nhớ rõ Cao Hách đang đi cùng Mạnh Mạnh, cắ rằng không dám lên tiếng, sao cô dám ra ngoài với dáng vẻ chắ vật này?

Bạch Thuật Bắc như hiểu được suy nghĩ trong lòng cô, nhưng lại chơi xấu, cố ý nhấn vào sâu hơn, dùng sức mài mòn nơi mắ cảm nhất. Thậm chí bàn tay còn ác liệt mò xuống hoa huyệt, bắt lấy viên thị nhỏ, rồi nghiền ép vắ về chơi đùa.

Lâm Văn Thu hung hắ trừng anh qua gương, Bạch Thuật Bắc càng cười đến quý dị, chắ rãi rút ra, lại tàn nhẫn đâm sâu vào.

Lâm Văn Thu chính xác là lính mới trên chiến trường giường chiếu, làm sao có thể chịu được kích thích lớn như vậy. Toàn thân cô run lắ bắ, hai cánh mũi phập phồng, cảm giác hồ thẹn tràn ngập trong lòng vì cứ mãi đóng vai kẻ bại trận.

Cao Hách không nghe tiếng đáp lại, gõ thêm vài cái lên cánh cửa, vài giây sau, giọng trẻ con cũng vang lên: "Chú Cao, di thật sự ở trong này à?"

"Ừm, người phục vụ đã nói với chú như thế." Cao Hách cau mày, híp mắt nhìn cô nhóc bên cạnh, "Hay chúng ta đi nơi khác tìm?"

Manh Manh gật đầu một cái: "Nếu đi ở trong đó, thì chắc chắn sẽ lên tiếng."

Cao Hách bế Manh Manh chuẩn bị rời đi, nhưng bất chợt nghe tiếng rên rỉ nhỏ, tựa như tiếng mèo kêu: vồ vụn, đứt quãng.

Anh ta dừng chân, trong lòng dâng lên cảm giác lo lắng, trong đầu anh ta luôn có linh tính rằng Lâm Văn Thu chắc chắn ở bên trong.

Manh Manh nghi ngờ nhìn anh ta: "Chú Cao? Sao chưa đi tìm đi?"

Cao Hách nhìn con người trong veo của bé, có chút buồn cười, rốt cuộc anh ta đang suy nghĩ về điều gì? Nếu như Lâm Văn Thu ở bên trong, nghe được giọng nói của Manh Manh thì đã sớm đi ra.

Anh ta lần nữa chuyển động hai chân, và trong phòng lần nữa vang lên tiếng rên nhỏ, lần này...anh ta xác định đó là âm thanh của Lâm Văn Thu. Chỉ là âm thanh này có chút.

Nhịp tim đột ngột tăng nhanh, Cao Hách không chế bản thân không được suy nghĩ lung tung.

Anh ta đã quen Lâm Văn Thu được ba năm, thời gian không dài nhưng cũng chẳng ngắn, đủ để anh ta hiểu được con người cô. Lâm Văn Thu là một cô gái ít nói, bề ngoài nhìn dịu dàng mềm yếu nhưng bản tính bên trong vô cùng kiên cường.

Từ khi còn nhỏ, cô đã gánh trên vai sức nặng của một gia đình, cố gắng leo lách, chống đỡ tất cả mọi khắc nghiệt, khó khăn trong cuộc sống.

Đúng! Lâm Văn Thu là người con gái tốt, không phải kiểu người xằng bậy như thế.

Cao Hách khắc chế tình cảm khác thường trong lòng, bình tĩnh gõ tay gõ cửa: "Văn Thu, đã xảy ra chuyện gì?"

Cánh cửa được mở ra, nhưng người bên trong không phải là Lâm Văn Thu.

Cao Hách liền giật mình, bàn tay đang buông xuôi tức thời co thành quả đấm, trên mặt anh ta chưa bao giờ hiện lên thần thái hung ác như lúc này, ánh mắt u trầm nhìn người đàn ông trước mặt, gần từng chữ: "Văn Thu đâu?"

Hai tay Bạch Thuật Bắc thọc vào túi quần, đôi mắt đen khê nheo lại, tựa người vào cánh cửa, biểu cảm vẫn lạnh te: "Đang mặc quần áo."

Manh Manh nhìn chăm chăm vào đôi mắt tối đen như mực, ngờ ngác đứng giữa hai người.

Cao hách yên lặng trong chốc lát, sau đó hung hăng hướng quả đấm đến ngay mặt Bạch Thuật Bắc: "Mẹ kiếp! Bạch Thuật Bắc, không phải anh yêu Cố An Ninh đến chết đi sống lại sao? Tại sao còn đụng đến người phụ nữ khác?"

Tuy rằng vóc người Cao Hách cao trên 1m8, nhưng khi đứng gần Bạch Thuật Bắc – một quân nhân cường tráng, vẫn thấp hơn một tẹo. Bạch Thuật Bắc dễ dàng tránh thoát quả đấm, ngũ quan toát lên hàn ý lạnh lẽo: "Người phụ nữ khác? Nực cười, cô ấy là người phụ nữ của tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Cao Hách vừa nghĩ tới việc Bạch Thuật Bắc vốn luôn chán ghét Lâm Văn Thu, nhưng hiện tại lại ở chỗ này.Trong nháy mắt, sợi dây cót trong đầu anh ta đột ngột đứt đoạn, vứt luôn cả lí trí trầm ổn ra ngoài địa cầu.

Bàn tay vẫn nắm chặt quả đấm, những khớp xương vang lên tiếng “rắc, rắc”, anh ta cố nhẫn nại lý luận với Bạch Thuật Bắc: "To mồm thế à? Xin hỏi anh dựa vào đâu để nói như vậy? Dựa vào gia thế hay cậy mạnh lộng hành? Chính anh là kẻ hiểu rõ nhất, Lâm Văn Thu bị anh áp bức hay là cam tâm tình nguyện."

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc tối dần, vóc người to cao vẫn giữ nguyên khí chất trầm tĩnh, chỉ là đôi môi mím rất chặt, tiết lộ nỗi bức dọc trong lòng anh.

Anh thừa nhận mình luôn dùng sức mạnh để ép buộc Lâm Văn Thu, nhưng như vậy có gì không ổn? Trước giờ, người phụ nữ này luôn ăn ở hai lòng, giỏi về nguy trang lấy lòng người người khác. Cao Hách không biết chân tướng sự việc, mới bị Lâm Văn Thu liên tiếp lừa gạt.

Cao Hách không hề muốn kích thích Bạch Thuật Bắc, đôi đầu vì phụ nữ không phải là tác phong của hai người bọn họ, nhưng lần này Bạch Thuật Bắc thật sự rất quá đáng. Anh ta chưa từng thấy Bạch Thuật Bắc cư xử khốn nạn với ai như vậy, lại càng không biết mối hận tận xương tủy của Bạch Thuật

Bắc với Lâm Văn Thu từ đâu mà ra?

Bạch Thuật Bắc chợt cười nhẹ một tiếng: "Trong lòng cậu, cô ta quả là nữ thần."

Cao Hách khẽ nhếch khóe môi, lạnh nhạt gạt đầu: "Đúng thế! Người nông cạn như anh, mãi mãi không thấy được chỗ tốt của cô ấy."

Anh ta cảm thấy rất may mắn, may mắn vì Bạch Thuật Bắc không nhìn ra được những điểm đáng trân trọng của Lâm Văn Thu.

Bạch Thuật Bắc khẽ liếc nhìn bộ dạng khảnh trương của Manh Manh, những lời muốn phản bác đã tràn ra khóe miệng lại cắn răng nuốt xuống, chỉ nhếch mép và nói: "Mong cô ta đừng làm cậu thất vọng."

Cao Hách nhíu mày, ánh mắt khẽ lóe lên tia sáng, liếc nhìn Lâm Văn Thu đang đứng sau Bạch Thuật Bắc.

Cô yên tĩnh tựa như một thân cây nhỏ lặng lẽ giữa đất trời, không biết đã xuất hiện từ khi nào và đã nghe được bao nhiêu? Cô chỉ trầm mặc đứng nơi đó, khuôn mặt vô hồn, không chút cảm xúc.

Cô đang buồn hay vui, anh ta hoàn toàn không nhận ra.

Trái tim Cao Hách như bị ép lại, hô hấp tắt nghẽn trong cổ họng. Y phục trên người Lâm Văn Thu làm bằng vải bông, rất dễ tạo thành những nếp gấp. Giờ phút này, quần áo từ trên xuống đều nhăn nhúm nhúm, anh ta không thể không chú ý.

Vừa nghĩ tới việc đã phát sinh trong phòng, đầu óc anh ta liền vô cùng rối loạn.

Manh Manh là người phản ứng đầu tiên, chạy ủa đến ôm cổ Lâm Văn Thu, khuôn mặt nhỏ nhắn ra vẻ đáng thương, tội nghiệp: "Di ơi, Sao đi vào phòng vệ sinh lâu thế? Manh Manh rất lo lắng."

Lâm Văn Thu giờ tay vuốt ve đỉnh đầu của bé, cong nhẹ khóe môi: "Đi đi nhầm chỗ."

Manh Manh bĩu môi, khó tin nhìn lại Bạch Thuật Bắc: "Ba cũng đi nhầm chỗ hả?"

Lâm Văn Thu không nhìn Bạch Thuật Bắc, không quan tâm biểu tình trên gương mặt anh, chỉ kiên trì nhắm mắt gạt đầu.

Con người đen nhánh đảo vòng trong đôi mắt, Manh Manh che miệng cười trộm: "Ba cùng đi ngốc quá, lớn rồi còn đi nhầm đường, về sau để Manh Manh dẫn đường, hai người chắc chắn sẽ không bị lạc."

Bởi vì có Manh Manh, bầu không khí dịu đi đôi chút, nhưng hai người đàn ông vẫn tiếp tục giằng co trong im lặng, không ai chịu giơ tay chào thua trước.

Lâm Văn Thu bế Manh Manh đi lướt qua Bạch Thuật Bắc, dừng trước mặt Cao Hách: "Em không sao, anh đừng lo lắng."

Nỗi lo âu vượt trên mức tình bạn của anh ta khiến Lâm Văn Thu hơi áy náy, cô chưa từng nghĩ sẽ có người quan tâm đến mình như vậy. Từ nhỏ đến lớn, cô hầu như đều tự ngậm đắng nuốt cay vào lòng, không dám cùng ai san sẻ.

Trong lòng Cao Hách ngổn ngang trăm mối, ánh mắt phức tạp nhìn cô hồi lâu, đưa tay cẩn thận chỉnh lại tóc mai trên trán cô: "Không có việc gì là tốt rồi, đi thôi, anh đưa em về."

Lâm Văn Thu bắt giắc siết chặt hai cánh tay đang ôm Manh Manh, cố ý né tránh ánh mắt thâm tình mà nóng bỏng của Cao Hách. Anh ta là người lương thiện, tốt bụng, cô thật sự không xứng.

Bạch Thuật Bắc đứng một bên quan sát ánh mắt của người, mi tâm càng lúc càng nhíu chặt.

-

Cuối cùng Cao Hách và Lâm Văn Thu rời đi trước, Bạch Thuật Bắc chở Manh Manh về nhà. Ngồi trên xe, cô nhóc Manh Manh thở dài thở ngắn, giọng người lớn phê bình ba mình: "Ba của con thật ngốc."

Bạch Thuật Bắc khó chịu nhíu mày, tầm mắt vẫn nhìn về phía trước, Manh Manh tiếp tục than thở: "Tuy con còn bé, nhưng cũng rất thích chú Cao nha. Một người dịu dàng lại biết cách săn sóc, ba hoàn toàn thất bại rồi."

Bạch Thuật Bắc im lặng hồi lâu, lái xe thêm một đoạn đường mới mở miệng: "Vậy à? Thế ba nên làm gì?."

Lúc này, Manh Manh mới có tí hài lòng, tuôn ra lời ngọc lời ngà: "Đầu tiên, ba không được hung dữ với di nữa, hung dữ quá sẽ dọa di sợ. Sau đó ba phải thường dỗ dành, chiều chuộng di, giống như đối với con đây, đặc biệt phải tỉ mỉ cẩn thận."

Manh Manh tiếp tục thao thao bất tuyệt, nhưng Bạch Thuật Bắc không nghe vào một câu. Trong đầu anh vẫn cứ lờn vờn hình ảnh lúc Cao Hách cùng Lâm Văn Thu rời đi, lúc ấy, cánh tay Cao Hách đặt trên vai Lâm Văn Thu, quả thật nhìn rất gai mắt.

Anh đối với Lâm Văn Thu đương nhiên không có nhiều yêu thích, thậm chí đến giờ vẫn còn nghi ngại lòng dạ thâm sâu của cô. Nhưng nghĩ đến Manh Manh và tình huống hiện tại của chính mình thì chỉ có Lâm Văn Thu là người thích hợp ở bên cạnh anh nhất.

Thôi thì người phụ nữ này vốn yêu “diễn xuất”, vậy anh nhường nhịn, phối hợp một chút cũng không tệ.

Tay Bạch Thuật Bắc ôn nhu vuốt ve đỉnh đầu Manh Manh, thỏa hiệp: "Sau này ba sẽ đối tốt với dì."

Manh Manh kinh ngạc tròn to mắt, vài giây sau cao hứng vỗ tay bốp bốp: "Thật không? Cuối cùng ba con đã hiểu chuyện."

"."

Bên này Cao Hách lái xe đưa Lâm Văn Thu trở về, không khí trong xe đầy phiền muộn, đè nén. Không ai trong hai người lên tiếng, Lâm Văn Thu phóng tầm mắt ra ngoài cửa kính, không biết đang suy tư điều gì.

Cao Hách trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng vẫn không nhìn được, mở miệng: “ Em và Bạch Thuật Bắc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lời này, anh ta đã từng hỏi Lâm Văn Thu, lúc ấy hiển nhiên Lâm Văn Thu trả lời qua loa, trốn tránh. Nhưng cô càng giấu diếm, anh ta lại càng để ý . Vì sao chuyện ấy phải được giữ kín như bưng? Hơn nữa, rõ ràng những sự khinh khi, thành kiến của Bạch Thuật Bắc ở hiện tại đều liên quan đến những chuyện trong quá khứ.

Lần này Lâm Văn Thu không trực tiếp trả lời, mà im lặng hồi lâu, chậm rãi xoay người: "Cao Hách, thật ra em không tốt như anh nghĩ đâu, Bạch Thuật Bắc chán ghét em là có lí do, em ——" không xứng với anh.

Cao Hách đột ngột nhìn sâu vào mắt cô, kiên định đáp: "Anh tự có suy nghĩ, phán đoán của riêng mình."

Lâm Văn Thu mở to hai mắt, bất ngờ trước câu nói của anh ta, sau lại cong khóe môi, cười rộ lên: "Cám ơn anh, cảm ơn vì đã tin tưởng em"

Quan hệ của cô và Manh Manh không thể cho ai biết, nên cân nhắc trả lời Cao Hách: "Trước kia, em đã làm sai một chuyện, vì thế. đã khiến Bạch tiên sinh tổn thương."

Cao Hách chú ý đến cách xưng hô của cô đối với Bạch Thuật Bắc, có sự thận trọng cùng nhún nhường, điều này chứng tỏ trước kia hai người không thể là tình nhân. Đặc biệt . . . Lâm Văn Thu còn nói cô đã làm sai một chuyện.

"Có liên quan đến Cố An Ninh?"

Cao Hách chỉ cần hỏi một câu đã trúng điểm mấu chốt, sắc mặt Lâm Văn Thu trắng không còn hột máu, luống cuống xoắn chặt những ngón tay, âm thanh lí nhí như tiếng muỗi: "Anh cũng quen Cố tiểu thư."

Cao Hách cảm nhận được tâm tình đột ngột xuống thấp của cô, bàn tay bất giác siết chặt vô lăng, lạnh nhạt gật đầu: "Chỉ cần quen Bạch Thuật Bắc thì sẽ biết người con gái tên Cố An Ninh. An Ninh hoạt động trong đội văn nghệ của quân đội, trong một buổi hội diễn đã quen Bạch Thuật Bắc."

Ánh mắt thâm sâu liếc nhìn Lâm Văn Thu: "Hai người đây là nhất kiến chung tình."

Lâm Văn Thu chưa được nghe Cố An Ninh kể lại tình huống bọn họ quen biết, trong đầu cô đã từng tưởng tượng rất nhiều phiên bản. Nhưng chưa bao giờ nghĩ đến tình huống “vừa gặp đã yêu”. Bạch Thuật Bắc là người đàn ông lạnh lùng, lại có thể yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên?

Trái tim có tí đau nhói, cô trầm mặc cúi đầu, nhỏ giọng lên tiếng: "Cố tiểu thư rất đẹp, hai người họ rất xứng đôi."

Lời này cần bao nhiêu dũng khí mới có thể thốt ra miệng, Cao Hách lẳng lặng nhìn cô: "Em thích Thuật Bắc."

Không cần suy đoán nữa, anh ta đã sớm thấy được sự mất mát dưới đáy mắt của cô, chỉ vì anh ta là gã khờ trong chuyện tình cảm, nên đến giờ mới chậm chạp chấp hiểu ra.

Đầu ngón tay bấm mạnh vào lòng bàn tay, cô không trả lời cũng không phủ nhận.

Cô thích thì có lợi ích gì, chẳng qua chỉ là tình cảm đơn phương vô vọng. Nếu cô mở toan lòng đến trước mặt anh, chắc chắn anh sẽ trêu cợt, thoái mạ nó.

Thật đáng buồn.

Đi nhầm một bước dẫn đến cả đoạn đường đều sai, đời này, cô ở trước mặt anh, mãi mãi không thể ngóc đầu lên nổi.

"Chuyện Cố An Ninh rồi đi, có liên quan đến em?" Trong đầu Cao Hách liên tưởng đến vở kịch cầu huyết, nhanh miệng xác nhận "Em và Thuật Bắc. . . . hai người tình một đêm, bị An Ninh bắt gặp, sau đó cô ấy tức giận bỏ đi?".

Lâm Văn Thu sững sờ, vội vàng lắc đầu: "Không phải, không phải như vậy."

Sự loạn tưởng của Cao Hách khiến Lâm Văn Thu càng khó mở miệng, những việc này cô đã cam kết giấu kín trong lòng, mặc dù Cố An Ninh không ở đây, cô vẫn phải tuân thủ lời hứa.

"Chuyện Cổ tiểu thư rồi đi, thật sự có liên quan đến em, nhưng tình huống không như anh suy đoán." Cô nhỏ giọng trả lời, không dám giải thích rõ ràng. Bạch Thuật Bắc chán ghét cô còn vì nguyên nhân nữa, chuyện không đơn giản như thế, nguyên nhân ấy khiến cô không đáng để người đời coi trọng hoặc đối xử tử tế.

Cao Hách trầm tư suy nghĩ một lúc, hơi mơ hồ hiểu được vấn đề, tiếp tục hỏi : "Cố An Ninh giận lâu đến thế ư?"

Cũng đã sáu năm trôi qua, chuyện lớn đến cỡ nào mới trở thành gút mắc trong lòng suốt thời gian dài như vậy? Hơn nữa còn bất vô âm tín. Cao Hách có vài lần tiếp xúc với Cố An Ninh, cô gái ấy là một người đơn thuần. Khi quen Bạch Thuật Bắc, cô ấy vẫn còn khá nhỏ, trên người luôn luôn toát lên sự ngây thơ thuần khiết, hoàn toàn khác kiểu phụ nữ chanh chua, nhỏ mọn.

Lâm Văn Thu không nói nữa, Cao Hách cũng không nài ép, chỉ dịu dàng trấn an: "Có ai chưa từng phạm sai lầm đâu, anh tin là em không cố ý, có thể là do sự bất đắc dĩ của hoàn cảnh. Cho dù làm sai việc gì, Bạch Thuật Bắc cũng không thể đối với em Văn Thu à, em đã biết trong lòng anh ta có hình bóng người khác, hãy giữ vững lí trí, anh ta không phải là người dành cho em"

Không ai biết rõ tình cảm của Bạch Thuật Bắc hơn Lâm Văn Thu, nhưng nếu tình cảm tựa như vôi nước chảy, dễ dàng điều chỉnh thu hay phóng, thì trên thế giới này, đâu còn tồn tại hai chữ “kẻ ngốc”.

-

Cao Hách chờ cô đến dưới nhà liền lái xe rời đi, Lâm Văn Thu chờ anh ta đi xa, lúc này, mới từ tòa nhà băng qua bên kia đường. Ở đường đối diện có tiệm thuốc tây, lần này cô đã có kinh nghiệm, không cần người ta phải nhắc nhở.

Cô về đến nhà, vội vào phòng bếp rót ly nước ấm, lúc đi ra phát hiện điện thoại có một cuộc gọi nhỡ, là Bạch Thuật Bắc gọi tới. Cô nhìn chằm chằm vào dây số kia, hộc mắt dân cay xè, căng đaut.

Nghĩ đến những lời Cao Hách kể, hình dung ra cảnh tượng khi Bạch Thuật Bắc và Cố An Ninh ở bên nhau, cô chợt phát hiện, trong vở kịch này, từ đầu đến cuối mình đều đóng vai kẻ hề.

Thuận tiện lấy viên thuốc ngừa thai uống vào miệng, nghe nói loại thuốc này chỉ được uống một lần trong một tháng, nhưng cô hết cách, đâu có sự lựa chọn thứ hai. Ép buộc mình không được loạn tưởng, kiên quyết xóa đi dây số vừa rồi. Tiếp theo, cô chuyển đoạn phim và hình ảnh đã chụp trong điện thoại sang màn hình laptop.

Mặc dù không thể chụp cận mặt của Aaron và cô gái kia, nhưng dựa theo gò má cùng dáng người vẫn có thể nhận ra anh chàng. Đặc biệt hình ảnh “kích tình bằng miệng” đã đủ gây nên cơn chấn động trong làng giải trí, lúc đấy không cần cô ra tay, giới truyền thông sẽ tự động đào ra chuỗi tin tức tương quan.

Nhìn một loạt hình ảnh “mất mề” của đôi nam nữ, Lâm Văn Thu bỗng nhiên nhớ lại hình ảnh điên cuồng của mình và Bạch Thuật Bắc trong phòng thay đồ, nghĩ đến mà chua xót. Đối với người đàn ông mình yêu, cô chỉ đơn giản là công cụ phát tiết, điều này còn đáng cay hơn so với việc bị anh chê cười, châm chọc.

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, cô giật mình, vẫn là số của Bạch Thuật Bắc, từ bao giờ người đàn ông này đã trở nên kiên nhẫn?

Dường như chỉ có một khả năng.

Cô bấm nút nhận, kìm nén cảm xúc mênh mông dưới đáy lòng, chủ động nói rõ: "Bạch tiên sinh, tôi vừa uống thuốc xong, không cần anh phải phí tâm nhắc nhở."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Ở đầu dây bên kia, đầu tiên Bạch Thuật Bắc sững sờ, ngay sau đó liền hiểu được từ “thuốc” ám chỉ điều gì. Cô ngoan ngoãn nghe lời như vậy, đúng lí ra anh phải gạt đầu hải long. Nhưng vì sao lại có cảm giác. bản thân bị cô ghét bỏ?

Anh căn bản không nghĩ tới vấn đề thuốc than khô khan đấy, chỉ là nghe lời Mạnh mạnh nói, thử thực hiện kế sách dụ dỗ, nhưng người phụ nữ này thật biết cách giết chết cảm hứng của người khác!

"Mạnh Mạnh tìm em" Anh dứt khoát đưa điện thoại cho Mạnh Mạnh, còn mình ngồi khoanh tay xem tivi. Tuy nhiên hình ảnh trên tivi không lọt vào mắt anh tạo nào, ngược lại những đề tài tán gẫu thiếu dinh dưỡng của Mạnh Mạnh và Lâm Văn Thu đều chui tọt xuống đáy tai.

Manh Manh ôm con gấu nhỏ, nằm nghiêng chân, đầu kê trên đùi ba mình, thư thả hàn huyên cùng Lâm Văn Thu: "Đi về nhà an toàn chưa? Có bị lạc đường không?."

Lâm Văn Thu dở khóc dở cười: "Về rồi con à, đi đâu có ngốc đến vậy."

"Đi không lạc đường thì lại té ngã, chẳng khi nào khiến con yên lòng." Manh Manh véo nhẹ lỗ mũi chú gấu, giọng nói đặc biệt nghiêm túc.

Lâm Văn Thu nhớ lại lần bị Tri Hạ đánh, cô nói dối với bé là do té ngã, không ngờ bé vẫn nhớ trong lòng. Trong phút chốc, toàn thân như được một rừng hoa vây trụ, mềm mại và ngọt ngào: "Sau này đi sẽ cẩn thận."

Bạch Thuật Bắc thỉnh thoảng liếc nhìn con gái, phát hiện khóe môi bé luôn cong thành nét cười, anh tự hỏi những đề tài nhằm chán ấy lại có sức hút đến thế ư? Manh Manh xác thực rất cao hứng, nói một hồi thì nghiêng đầu, im lặng nghe Lâm Văn Thu kể truyện, rồi mơ mơ màng màng tiến vào giấc ngủ đẹp.

Nếu là trước kia, Bạch Thuật Bắc sẽ lập tức cúp máy, thế nhưng lần này, anh có chút do dự, sau cùng quyết định đặt điện thoại bên tai.

Lâm Văn Thu không biết Manh Manh đã thiếp đi, vẫn giữ ngữ điệu du dương êm ái: "Chú ngựa nhỏ hỏi sóc con ở trên cây, con sông này có sâu không? Sóc con liền xua xua tay, sông này sâu ời là sâu, mấy ngày trước, đồng loại của tôi không cẩn thận té xuống, đã bị chết đuối đấy."

Bạch Thuật Bắc nghe xong, không nhịn được tràn ra tiếng cười nhẹ: "Ngựa và sóc có cùng chiều cao à? Con ngựa kia sao mà đàn thế."

"." Lúc này, Lâm Văn Thu mới biết điện thoại đã đổi người cầm, hơi trầm tư, lát sau nói thẳng, "Manh Manh đã ngủ, vậy tôi cúp."

Đôi mắt Bạch Thuật Bắc tối sầm lại, không vừa ý với thái độ của cô, nín kén hỏi: "Kết thúc truyện thế nào?"

Lâm Văn Thu sừng sốt: "Khi còn bé, anh chưa bao giờ được nghe câu chuyện “Chú ngựa nhỏ qua sông” à?" Đây không phải là đồng thoại mà mấy bạn nhỏ đều thuộc lòng sao?

Bạch Thuật Bắc im lặng không hồi đáp, trong điện thoại chỉ còn dư lại tiếng hô hấp nhẹ nhàng của hai người. Lâm Văn Thu không biết mình có lỡ lời đụng chạm hay không, cũng chẳng có tâm tư suy đoán, nói: "Tôi còn có việc, cúp đây."

"Đợi chút."

Bạch Thuật Bắc gọi cô lại, Lâm Văn Thu ngạc nhiên, những điều nên nói đều đã nói, anh còn muốn thế nào?

Bạch Thuật Bắc đột ngột thay đổi giọng điệu, ôn nhu một cách dị thường: "Hôm nay là tôi không đúng. Lúc ấy, tôi quá muốn em, có làm em bị thương không?"

Lâm Văn Thu quả thật hoài nghi mình nghe lầm, đem điện thoại đến trước mắt, xác nhận là số của Bạch Thuật Bắc, không bị kết nối sai.

Bạch Thuật Bắc không nhận được câu trả lời, nhưng vẫn tiếp tục dụ dỗ: "Tôi thừa nhận bởi vì những chuyện trong quá khứ nên tôi có chút thành kiến với em, có lẽ giữa chúng ta vẫn còn hiểu lầm. Văn Thu, coi như vì Manh Manh, hãy cho chúng ta một cơ hội để hóa giải hiểu lầm, để hiểu nhau thêm, được không em?"

Nếu Bạch Thuật Bắc vẫn giữ giọng điệu ra lệnh của bề trên như ngày xưa, Lâm Văn Thu chắc chắn sẽ cự tuyệt, nhưng hôm nay, hành động của anh cực kỳ quý dị, khiến toàn thân cô nổi hết gai ốc.

"Tôi rất nghiêm túc." Giọng nói của Bạch Thuật Bắc hòa lẫn trong màn đêm vô cùng mê người, trầm thấp từ tính, xuyên qua làn sóng điện rớt vào đáy tai cô, hơn nữa mỗi câu đều đánh trúng “xương sườn mềm” của cô, "Manh Manh càng ngày càng hiểu chuyện, con bé cần một người mẹ. Đây là vấn đề hai ta cùng lo lắng, em cũng hiểu mà, trên đời này sẽ không ai đối xử tốt với con bé bằng mẹ ruột của nó."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

"Hôm nay có món tôm hùm nổi tiếng, Bạch tiên sinh muốn dùng thử không?" Quản lý nhà hàng khẽ cúi người, đưa thực đơn đến trước mặt Bạch Thuật Bắc, ánh mắt tò mò liếc nhìn Lâm Văn Thu.

Bạch đại thiếu là khách quen ở đây, nhưng đã sáu năm qua, đây là lần đầu tiên ngài ấy đến cùng một cô gái.

Bạch Thuật Bắc nghe người quản lý giới thiệu, mí mắt chà buồn nâng, tiếp tục lật xem thực đơn: "Không cần, cô ấy dị ứng với hải sản."

Lâm Văn Thu kinh ngạc ngẩn đầu, trong ánh mắt chứa đầy cảm xúc phức tạp, sau đó bất chợt nhớ ra, quả thật Bạch Thuật Bắc biết cô dị ứng với hải sản. Khi đó, cô đang mang thai Mạnh Mạnh ở tháng cuối cùng, rất gần với ngày dự tính sinh. Người bảo mẫu không biết chuyện, nấu cho cô một chén canh hải sản, đêm ấy, toàn thân cô nổi đầy mẩn đỏ, vô cùng ngứa ngáy, tựa như người mắc bệnh sởi.

Cô bụng mang dạ chửa suốt cả năm trời, tuy Bạch Thuật Bắc chưa từng một lần ghé thăm, nhưng vẫn nắm rõ tình hình của cô.

Trong lòng Lâm Văn Thu rối như tơ vò, trong nháy mắt, những do dự, chần chừ, thấp thòm hết như bong bóng xà phòng, vỡ vụn tan biến. Đúng rồi! Đây mới chính là thực tế, làm sao cô có thể mê muội để suýt nữa rơi vào tay giặc?

"Nghĩ gì thế?" Bạch Thuật Bắc cắt đứt suy nghĩ của cô. Ánh mắt Lâm Văn Thu kín đáo rơi trên người anh, âu phục làm bằng thủ công cao cấp, tôn lên thân hình rắn rỏi, tư thái tôn quý thu hút mọi ánh nhìn xung quanh.

Lần trong đám đông, anh vẫn hết sức nổi bật, cực kì bắt mắt.

Lâm Văn Thu cúi đầu nhìn y phục trên người mình, áo lụa mỏng phối với váy màu đen, là hàng thứ cấp, được bày bán cả đồng ngoài chợ.

Đây chính là sự chênh lệch giữa cô và anh, ước vọng và hiện thực, vĩnh viễn cách một con đường dài mang tên giấc mộng.

Cô móm móm móng tay, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh: "Không nghĩ gì cả."

Bạch Thuật Bắc đại khái cũng đoán được suy nghĩ trong lòng cô, khoe môi hơi nhếch lên, vẽ ra đường cong nhu hòa: "Trước kia tôi hành động chẳng khác gì kẻ khôn, em nhất thời chưa chấp nhận là chuyện bình thường. Đừng tự gây áp lực cho bản thân, hãy nghe lời tôi nói, vì Mạnh Mạnh, chúng ta nên cho đối phương một cơ hội."

Lâm Văn Thu ngẫm nghĩ, nếu là vì Mạnh Mạnh thì mọi chuyện có thể giải thích được, có điều... sự biến chuyển đột ngột của Bạch Thuật Bắc khiến cô khiếp sợ.

Bữa cơm diễn ra trong bầu không khí nặng nề, ngọt ngào, phần lớn thời gian đều do Bạch Thuật Bắc chủ động gọi chuyện, nhưng chỉ nói được vài câu liền tịt ngòi. Giữa bọn họ bất chợt biến đổi thành hòa hợp, anh cũng chưa kịp thích ứng.

Cơm nước xong xuôi, Bạch Thuật Bắc kiên trì muốn đưa cô về, Lâm Văn Thu không lay chuyển được anh, miễn cưỡng bước lên xe.

Hôm nay, Bạch Thuật Bắc cố gắng biểu hiện galant hết mức có thể, còn phong độ mở cửa xe giúp Lâm Văn Thu, hoàn toàn khác biệt với tên đàn ông vô cơ ép buộc cô ngày hôm qua. Lâm Văn Thu kim nén đến khó thở, vừa bước xuống xe liền thở phào một hơi.

Bạch Thuật Bắc tựa hồ cũng không thoải mái, gờ tay cời hột nút trên cổ áo, chân mày rậm nhíu lại: "Công việc của em, có cần tôi giúp một tay không? Lão Tam quen biết rất nhiều công ty giải trí." (Lão tam: là Bạch Trầm Nam – em trai thứ hai của BTB)

Lâm Văn Thu vội vàng xua tay từ chối: "Không cần, tự tôi có thể giải quyết."

Cô không muốn lệ thuộc vào Bạch Thuật Bắc, hoặc chính xác hơn, cô muốn tự chứng minh thực lực cho anh thấy. Trước kia, anh luôn nghĩ cô là kẻ mê tiền hám lợi, hiện tại không thể nhờ anh làm chỗ dựa cho mình.

Và lại, ngày trước đã có vài công ty giải trí bí mật lôi kéo cô, chuyện tìm một công việc mới chắc sẽ không khó khăn lắm.

Lâm Văn Thu thẳng thắn khước từ khiến mi tâm Bạch Thuật Bắc càng lõm sâu vào, dưới đáy lòng có chút thất vọng, nhưng vẫn thản nhiên gạt đầu: "Được, nếu cần tôi giúp thì cứ mở lời."

Lâm Văn Thu "Ừ" một tiếng, sau đó không còn chuyện để nói, hai người rơi vào trạng thái lúng túng, tay cô siết chặt túi xách, cổ họng hơi khô rát: "Vậy tôi lên nhà trước, anh lái xe cẩn thận."

Cô không đợi anh hồi đáp, quay người, chân đạp trên đôi giày xăng-đan, chạy thoăn thoắt tới cầu thang tối đen như mực.

Bạch Thuật Bắc không nhìn được há miệng cười sang sảng. Nhìn cô trong tình trạng túng quẫn, tay chân lúnh quýnh, anh lại cảm thấy rất dễ thương, so với một Lâm Văn Thu vừa thấy anh đã trợn mắt nhíu mày thì đáng yêu hơn gấp vạn lần. Tại sao lúc trước anh không phát hiện ra nhờ?

Không ngờ “kẻ sách dụ dỗ” lại hiệu quả đến thế.

Bạch Thuật Bắc xoay người chuẩn bị lên xe, ánh mắt lướt qua hộp giấy ở ghế phía sau, cô gái này thật đúng là

-

Lâm Văn Thu vào nhà đổi dép, rồi thò thân ngồi trước tủ đựng giày, bàn tay hung hăng chà mạnh hai má, tự nhủ: "Không thể tin! không thể tin! Lâm Văn Thu, phải giữ vững tôn nghiêm của mày đây. Người ta vừa theo đuổi mà mày đã đồng ý là không được, tự trọng vứt cho chó ăn rồi à."

Vừa đọc “thần chú” xong thì tiếng gõ cửa bất ngờ vang lên, Lâm Văn Thu hoảng hồn, mắt mèo trên cửa không thể quan sát tình hình tối đen bên ngoài, bóng đèn hồng trên hành lang vẫn chưa được thay, hơn nữa chính quyền đã ra thông báo, tòa nhà sắp bị dỡ bỏ, hạn trong vòng một tháng người dân phải dời đi nơi khác.

Cô cho rằng cán bộ nhà nước đến đây làm công tác tư tưởng sẵn tiện hỏi thúc, vội mở cửa nói: "Tôi tìm được nhà mới sẽ lập tức ——"

Bạch Thuật Bắc ôm hộp giấy của cô trong ngực, thân hình cao ngất hòa trong bóng đêm nồng đậm, nổi bật lên gương mặt tuấn tú với những góc cạnh hoàn mỹ, khẽ nhếch hàng chân mày ngọn núi: "Chẳng buồn hỏi xem là ai mà đã vội mở cửa?"

Lâm Văn Thu ngược ngung, khỏe môi cứng đờ, nhìn hộp giấy trong ngực anh, cảm thấy có lỗi: "Phiền anh quá, lúc này tôi quên mất."

Bạch Thuật Bắc không trả lời, dùng ánh mắt mang nhiều hàm ý hướng vào trong phòng: "Không mời tôi vào nhà ư?"

Lâm Văn Thu ngập ngừng, Bạch Thuật Bắc từng có "vết nhoe đen", cho dù tối nay anh biểu hiện khá tốt nhưng cô vẫn còn e ngại, dè chừng. Đã được trải nghiệm sự chênh lệch thể lực giữa anh và cô tại phòng thay đồ, ngộ nhỡ lát nữa anh xúc động bộc phát thú tính, cô chỉ còn biết khóc ròng.

"Đã muộn quá." Cô nói vòng vo cự tuyệt, cẩn thận quan sát sắc mặt anh, "Lần sau vậy."

Bạch Thuật Bắc làm sao không hiểu cô ý tứ trong lời cô nói, cười nhẹ một tiếng, hoàn đồ cho chính chủ, còn thừa cơ "ăn vạ", đặt nhanh một nụ hôn xuống môi cô.

Lâm Văn Thu cả kinh lui về sau vài bước, bộ dáng hệt như cô nàng thổ trắng, ra sức đề phòng con sói đen nham hiểm. Bạch Thuật Bắc mém cười ngất nghẻo, nhẫn nại lấy tay che miệng, đằng hắng một tiếng: "Tôi không cảm thú đến thế đâu, bất quá nếu như em muốn, tôi sẵn sàng lấy thân phục vụ."

Anh cố ý nén thấp âm điệu trong câu cuối cùng, hơi thở nhuộm mùi nhục cảm, mặt Lâm Văn Thu nóng rực, tự ảo não với dáng vẻ buồn cười của mình.

Bạch Thuật Bắc thấy bộ điệu đứng ngồi không yên của cô thì càng há hê, thỉnh linh vòng tay ra sau gáy cô, cúi đầu đặt môi mình vào môi cô.

Bị tấn công bất ngờ, Lâm Văn Thu không kịp trở tay, chỉ kinh hoàng trừng mắt, con ngươi trong suốt ánh lên làn hơi nước, mờ mịt nhìn gương mặt phóng to của anh. Khoảng cách rất gần, cô có thể nhìn rõ hàng mi dài đang nhấp nhô lay động, hơi thở của anh tràn ra khắp đầu lưỡi, đầy rẫy trong khoang miệng cô.

Trong miệng anh còn thoang thoảng mùi thơm của rượu đỏ, ngọt dịu dịu, hơi rượu bốc lên tận đầu khiến cô hơi ngây dại, dần quên đi tất cả.

Anh tiến quân thần tốc, đùa bỡn thỏa thích với chiếc lưỡi thơm tho xinh xắn, trước khi thối lui còn dùng sức mút mạnh làn môi dưới của cô, quá mềm mại, hương vị cực kì tuyệt hảo.

Hồ hấp Lâm Văn Thu dồn dập, nhìn anh không chớp mắt. Tay Bạch Thuật Bắc mon trón trên suối tóc đen mềm mượt, tại môi cô thì thăm to nhỏ: "Ngọt ngon, đừng bắt cần mở cửa loạn xạ nữa, lần sau không may mắn đụng phải gương mặt đẹp trai của tôi đâu."

Lâm Văn Thu mím môi không nói, lòng bàn tay anh rơi trên đỉnh đầu cô, vỗ nhẹ hai cái, đáy mắt hiện lên tia cung chiều: "Cô bé ngốc, ở một mình phải đặc biệt cẩn thận."

Sau khi Bạch Thuật Bắc rời đi, trái tim Lâm Văn Thu chưa thể hồi phục lại nhịp đập bình thường.

Cô vẫn không ngừng cố gắng chặt đứt, diệt trừ những tình cảm xa xỉ dưới đáy lòng, nhưng không ngờ... sự biến chuyển của Bạch Thuật Bắc tựa như cây đuốc hồng, lần nữa làm cho đốm lửa nhỏ đang le lói chút tro tàn bùng lên mạnh mẽ.

-

Mấy ngày sau, Bạch Thuật Bắc không tới tìm Lâm Văn Thu. Ngược lại, vào mỗi buổi tối, Mạnh Mạnh đều gọi điện trò chuyện với cô, kể lể việc Bạch Thuật Bắc đã trở về đơn vị, không ngừng oán than cho tấm thân bé nhỏ không được ai quan tâm.

Lâm Văn Thu thầm thở dài ngao ngán, đau lòng cho đứa bé, miệng không ngừng dỗ dành: "Cục cung ngoan, ráng chờ tới chủ nhật, đi sẽ đến thăm con."

Bạch Thuật Bắc trở về đơn vị, đối với cô cũng là chuyện tốt, cô sẽ có thêm thời gian để thư thả suy nghĩ, đưa ra quyết định đúng đắn nhất. Thừa dịp này, Lâm Văn Thu tranh thủ ổn định công việc mới, đầu óc bận bịu lo toan trăm bề, gần như không còn thời gian suy nghĩ vẩn vơ.

Gọi điện cho những người quen biết, đối phương đều dùng ngữ điệu mập mờ, lấp lờ nước đôi. Lâm Văn Thu dần phát hiện điểm bất thường, liên tục gọi thêm ba người, đối phương đều lấy những lí do trời ơi đất hời để thoái thác.

Lúc này, Lâm Văn Thu mới ý thức bản thân vẫn còn xanh và non lắm, đời nào có chuyện đơn giản như vậy, ăn một mạch mà không bị hóc xương mới là lạ. Về sau, cô bạn đồng nghiệp Vịnh Nhi còn lên tiếng nhắc nhở: "Ngô tổng bị một vô nặng nề, có điên mới bỏ qua cho cô. Có lẽ gã ta đã sớm rào trước đón sau rồi!"

Lâm Văn Thu nhớ đến những lời cảnh cáo của cô nàng đại diện, một mình thân cô thể cô, không gia thế không tiền bạc, còn lâu mới được đối xử công bằng. Nhưng Lâm Văn Thu không hề hối hận, một người đã nếm đủ trái đắng như cô, thì những gian truân ấy tựa hồ đã biến thành "gia vị" trong cuộc sống.

Vịnh Nhi sốt ruột, lo lắng: "Nếu vẫn không tìm được việc, cô dự định sẽ làm gì. Phí chữa bệnh cho anh Tri Hạ là cái máy nuốt tiền không biết mệt mỏi đấy."

Lâm Văn Thu nhún nhún vai, cười bất đắc dĩ: "Tôi đâu tính tới đó, ông trời bịt kín con đường này, tôi đành tự mở lối đi khác."

Lâm Văn Thu rút tất cả tiền gửi trong ngân hàng, những năm nay, cô cắt lặt tiết kiệm, ít nhiều cũng tích được một khoản, chia đều thành các phần tiền rõ ràng, phân dùng vào việc chữa bệnh cho Tri Hã tuyệt đối không thể đụng, phần còn lại có thể dùng làm vốn để kinh doanh, buôn bán.

Căn nhà sắp bị dỡ bỏ, không còn ở được bao lâu. Tiền phòng ở Dong Thành tương đối đắt đỏ, nếu đi mướn phòng, mỗi tháng phải tốn một khoản "hụi chết" không nhỏ. Chẳng thà lấy số tiền ấy tìm một nơi có mặt bằng rộng rãi, vừa dùng để ở vừa có khả năng làm ăn buôn bán, kiếm chút tiền trang trải sống qua ngày.

Khi còn bé, Lâm Văn Thu từng phụ giúp ba mình bán cháo, hơn nữa cô không có nhiều vốn để kinh doanh mặt hàng khác, mở tiệm cháo là vừa sức. Tìm một quán ăn trong con ngõ nhỏ, giá thuê ắt hẳn sẽ mềm hơn những nơi khác.

Ý tưởng vừa lóe lên, cô lập tức bắt tay vào hành động, mỗi ngày đội mũ lưỡi trai đi lang thang khắp các hẻm nhỏ. Những cửa hàng nằm ngoài mặt tiền sẽ rất đắt, cô chỉ có thể lần tìm trong những con ngõ nhỏ hẻo lánh.

Rất cuộc cũng tìm được nơi thích hợp, ông chủ quán ăn là người Thiểm Tây, vốn đang bán mì, nhưng hiện tại đã lớn tuổi, có tâm niệm về với quê cha đất tổ để an hưởng tuổi già. Ông ta thấy Lâm Văn Thu là người thành thật, cũng không ép giá, phí chuyên nhượng rất vừa phải.

Lâm Văn Thu chỉ tốn bốn vạn đồng đã trở thành bà chủ quán, tuy quán ăn rất nhỏ, nhưng dưới bàn tay sắp đặt khéo léo của cô, trở nên gọn gàng, thơm mát. Cô quét lại tường thành màu vàng sáng, đổi tất cả bàn ăn mới, bên trong còn trồng thêm những thực vật màu xanh, tạo bầu không khí thoáng đãng, trong lành, nhàn hạ.

Xung quanh có mấy trường Đại học, không thiếu những nữ sinh vì muốn giảm cân nên buổi tối sẽ tránh bữa ăn chính. Quán của cô vừa vận bán cháo, món ăn vô cùng nhẹ bụng, thích hợp cho bọn họ ăn thay thế bữa chính.

Lâm Văn Thu bận tới mất tới mấy, gần như quên đi sự tồn tại của Bạch Thuật Bắc. Anh dường như cũng bận rộn, không thấy tới làm phiền cô. Chỉ chủ động gọi điện một lần, đúng lúc Lâm Văn Thu đang vội vàng, cô quơ đại chiếc điện thoại, không nhìn số đã bấm nút nhận.

Cô hơi gắt giọng, ngữ điệu thiếu bình tĩnh: "Ai thế?"

Bên kia, Bạch Thuật Bắc tĩnh lặng vài giây, giọng nói âm trầm: "Mấy ngày không liên lạc, đã vội quên số của tôi?"

Lâm Văn Thu ngẩn người, nhận ra giọng điệu của anh hơi cáu kỉnh, bèn đề thấp giọng nói: "Tôi đang bận, liên lạc với anh sau nhé."

Câu nói "liên lạc với anh sau nhé" kéo dài đến tận mấy ngày. Quả thật cô rất gấp, việc tòa nhà bị dỡ bỏ và dời đi đã bị đăng lên báo, trong quán chỉ có mình cô, mọi việc đều phải tự thân tự lực.

Bạch Thuật Bắc cũng không gọi nữa, trời sinh anh đã thủ sẵn tâm cao khí ngạo, Lâm Văn Thu đoán rằng tâm tình anh vẫn còn lẩn tránh mâu thuẫn, thậm chí dằn, cuộc sống bây giờ đã đủ tốt, tội gì phải tự chuốc thêm những chuyện phiền lòng, khổ não?

-

Mấy ngày sau, buổi tối trước khi đóng cửa quán, Lâm Văn Thu liên lạc với công ty chuyển nhà, vận chuyển đồ đạc trong nhà đến căn phòng phía sau quán ăn. Đang loay hoay dọn dẹp phòng thì bỗng dung vang lên tiếng đập cửa.

Không sai, chính là đập.

Cửa quán ăn là kiểu cửa cuốn đã cũ, mỗi lần bị đập đều vọng lên tiếng "Rầm, rầm" chói tai, thọc mạnh vào màng nhĩ, tiếng vang trong con hẻm nhỏ vào đêm khuya khiến lòng người hoang mang kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Bây giờ đã rất trễ, hơn nữa dựa vào lực đập của bàn chân, chứng tỏ người bên ngoài mang theo ý đồ không tốt, Lâm Văn Thu không dám mở cửa bừa. Cô lặng lẽ đi tới cửa, khắc chế nhịp tim đập loạn, thấp giọng hỏi: "Ai đó?"

Người ngoài cửa chẳng hề hử tiếng nào, đáp lời cô là những cú đập càng gia tăng lực.

Lâm Văn Thu xác định kẻ ngoài cửa chẳng phải người tốt, trong đầu xẹt nhanh qua muôn vàn sự suy đoán, có lẽ là người do gã Ngô tổng phái tới hoặc là bọn lưu manh côn đồ... Tóm lại, ngàn vạn lần không thể mở cửa.

Cô lùi về góc hẹp trong căn phòng, gắt gao dùng chân trùm kín người, cắn chặt môi không dám lên tiếng, ngay cả tiếng hô hấp cũng khẽ khàng, yếu ớt.

Xã hội bây giờ đầy rẫy những tên tội phạm cướp bóc, cưỡng hiếp... từng dòng tin tức chấn động thay phiên nhau hiện trong trí nhớ. Nhưng hết cách rồi, dù sợ hãi đến đâu cũng chỉ có một mình cô phải gồng mình chống đỡ.

Ngoài cửa đột nhiên trở nên yên tĩnh, đầu Lâm Văn Thu từ hai đầu gối ngẩng lên, hơi thở nín nhịn. lát sau, một tràng tiếng bước chân nối đuôi nhau rời đi, quả nhiên không chỉ có một người.

Nỗi sợ hãi ập vào lòng, Lâm Văn Thu co mình nằm trên giường không dám gây tiếng động. Tiếng bước chân xa dần rồi biến mất, trả lại sự yên ắng cho màn đêm.

Trong phòng yên tĩnh, xung quanh không một tiếng động, nhưng nỗi sợ trong cô vẫn không cách nào tan biến, cứng mình nằm trên giường.

Giờ phút này, cô vô cùng nhớ nhung gia đình nhỏ ngày xưa của mình: có ba, có mẹ kế và có cả... Tri Hạ.

Cuộc sống xô bồ chốn thành thị, chỉ một mình cô đơn lẻ bóng, trong thân tâm mình, Lâm Văn Thu khao khát một mái ấm gia đình, có người bên cạnh chia ngọt sẻ bùi, cùng cô an ổn trải qua những ngày dài là đủ.

Cô xếp gọn lại chân mền, uể oải nằm thừ người, không muốn động chân động tay vào bất kì thứ gì, thầm nghĩ ngày mai sẽ làm sao? Những người vừa nãy rốt cuộc có mục đích gì? Phải báo cảnh sát ư? Nhưng chưa có chuyện gì xảy ra, có báo cũng như không.

Lâm Văn Thu vẫn nghĩ những điều vẩn vơ, không chút buồn ngủ, cho đến khi cửa cuốn bị gõ vang lần nữa, trái tim cô giật thót, như treo lủng lẳng trên sợi dây.

Lần này tiếng gõ rất có tiết tấu, không loạn xạ như lúc nãy, không có hung hăng, nóng nảy. Nhưng Lâm Văn Thu vẫn tập trung cảnh giác, nhìn lên đồng hồ, đã hơn 10 giờ.

"Lâm Văn Thu." Giọng nam trầm thấp, âm sắc quen thuộc, như ngọn nến lấp lánh trong màn đêm đen, chiếu sáng thế giới u tối của cô, đẩy lùi nỗi sợ hãi.

Lâm Văn Thu bỗng chốc ngẩng đầu lên, cảm thấy rất khó tin, rất không chân thật, ngờ ngác ngồi ôm gối, mím môi không trả lời.

Thế nào lại là anh đây? Cô nhất định là đang nằm mơ rồi.

Bạch Thuật Bắc cau mày, bắt đầu mất kiên nhẫn, Mạnh Mạnh vẫn hay gọi điện oán trách với anh, mặc Lâm Văn Thu càng ngày càng lơ là bé, hôm bữa còn lỡ hẹn với bé, việc trước đây chưa từng xảy ra.

Cô nhóc cực kì thất vọng, trong lời nói nhuộm đầy niềm tủi thân, cả ngày đều buồn rười rượi.

Bạch Thuật Bắc thương con gái, đau lòng khi thấy bé chịu uất ức, vội vàng bớt chút thời gian đi tra xét Lâm Văn Thu. Người phụ nữ này đang làm cái quái gì? Vì sao lại dám cúp điện thoại của anh, còn dám lỡ hẹn với Mạnh Mạnh?

Gõ cửa thật lâu nhưng không có tiếng đáp, sự nguy trang nho nhả, dịu dàng của anh đang rơi dần về con số không, ngữ điệu bất giác tăng thêm: "Lâm Văn Thu, mở cửa!"

Màn cửa bất thành linh được kéo lên, Bạch Thuật Bắc chưa có phòng bị, bất ngờ bị ánh đèn chiếu thẳng vào mắt. Anh theo bản năng nhắm mắt, mày rậm nhíu lại, đáy lòng càng buồn bực.

Tính khí anh vốn chẳng hay ho gì, sự nguy trang cũng đã tiêu biến, vừa định nổi giận, lại bị dáng vẻ của cô gái trước mắt khiến cho nger ngẩn.

Hai vành mắt của Lâm Văn Thu đỏ au, khuôn mặt dưới ánh đèn trắng bệch như giấy, cô dường như có điều muốn nói với anh, khóe môi run rẩy, ngập ngừng hồi lâu mới mở miệng: "Anh... vì sao lại tới?"

Bạch Thuật Bắc nghi ngờ nhíu mày: "Sao sắc mặt kém thế?"

Lâm Văn Thu siết chặt quả đấm, hàng mi đen rủ xuống, tránh tầm mắt anh và nói: "Có lẽ vì quá mệt mỏi."

Người đàn ông trước mắt vĩnh viễn sẽ không biết, giờ phút này, tâm tình cô phức tạp đến mức nào. Cô nhìn anh, tựa như trên người anh phủ một tầng sắc màu ảm, khẽ khàng lan tỏa vào lòng cô.

Bạch Thuật Bắc nheo mắt quan sát Lâm Văn Thu, cảm thấy tâm trạng cô bất ổn, nhưng cô đã cố tình giấu, anh cũng lười tra cứu. Chỉ giờ tay vuốt nhẹ gò má trắng và nói: "Vậy đừng làm nữa, cái quán bé tựa lỗ mũi này có kiếm được bao nhiêu đâu."

Không bằng trực tiếp nhận lời anh, một bước lên mây, ăn sung mặc sướng cả đời không tốt sao?

Anh không biết trong hồ lô của cô rốt cuộc chứa thứ gì nữa, cần chi phải lằng nhằng, vòng vèo mãi thế? Chẳng lẽ vẫn còn đắn đo giữa anh và Cao Hách?

Lâm Văn Thu nghe anh nói xong, lặng lẽ nuốt lại những từ đã trào lên cổ họng. Tuy giọng điệu của anh mang theo cung chiều nhưng ý tứ vẫn ẩn chứa sự ngạo mạn của tầng lớp trên cao.

Cô trầm mặc, nhẹ nhàng tránh thoát lòng bàn tay ấm áp: "Tôi rất hài lòng với tình hình hiện giờ, mỗi ngày trôi qua rất tốt."

Quán ăn này do cô tự tay gây dựng lên, mặc dù rất nhỏ, mặc dù số tiền kiếm được chẳng bằng những đồng lẻ trong túi của Bạch Thuật Bắc, thế nhưng nó là nơi cô đã kí thác tất cả mọi hi vọng, mọi niềm tin vào tương lai.

Lời cự tuyệt thẳng thừng thoảng qua tai Bạch Thuật Bắc, trong mắt anh nhanh lóe lên tia khinh thường. Anh cố ẩn nhẫn, im lặng chuyển đồ trong tay qua cho cô. Lâm Văn Thu nhìn đồ vật trong tay thật lâu, hơi ngạc nhiên hỏi: "Cho tôi?"

Bạch Thuật Bắc nhướn mày, gật đầu: "Có cần không?"

Lâm Văn Thu mở túi ra nhìn, là pepper spray *, còn có đèn pin, thêm vài dụng cụ phòng vệ mà cô chưa từng thấy qua, mọi thứ đều được đóng gói kĩ lưỡng. Trong lòng cô nhất thời trở nên nặng trĩu, đồ vật trong tay tựa như một chiếc bàn là to lớn, rất nặng và cực kì nóng.

*: bình xịt hơi cay hoặc tiêu cay, dùng để tự vệ.

Bạch Thuật Bắc đòi nào biết cách chăm sóc tỉ mỉ như vậy, chẳng là thời gian này, anh gửi Mạnh Mạnh cho Bạch Trạm Nam chăm sóc. Cô nhóc cả ngày buồn chán, chỉ còn cách ngồi “buồn đưa lê” về chuyện của hai người lớn cho chú của mình nghe. Trước kia, Bạch Trạm Nam đã từng gặp qua Lâm Văn Thu, có ấn tượng khá tốt về cô, bèn thay anh trai nghĩ ra những tuyệt chiêu dụ dỗ phụ nữ.

Trước khi Bạch Thuật Bắc tới đây, Bạch Trạm Nam đã có một bài bỏ túi cho anh, dạy anh một loạt những lời ngon tiếng ngọt, luôn nhấn mạnh ý chính: con gái lúc nào cũng cần phải dỗ dành, chiều chuộng.

Tóm lại, những tuyệt chiêu “dụ vợ” từ trước tới giờ đều do một tay Bạch Trạm Nam truyền thụ cho Bạch Thuật Bắc. Bạch Thuật Bắc buộc phải thừa nhận một điều, sự dịu dàng của đàn ông là một ngọt trí mạng đối với phụ nữ.

Khuôn mặt Lâm Văn Thu tràn đầy sự cảm động, mặc dù cô cố kìm nén, nhưng vẫn bị anh nhìn thấu được.

Bạch Thuật Bắc không hiểu rõ tư vị dưới đáy lòng, đứng trước ánh mắt đưa tình ẩn tình của Lâm Văn Thu, cơn sóng thỏa mãn dâng cao dưới đáy lòng.

Lâm Văn Thu vội vàng gật đầu, nói: "Tôi sẽ dùng, bên trong chắc có tài liệu hướng dẫn."

Bạch Thuật Bắc im lặng ngắm cô, nhìn học mắt ửng đỏ của cô, thấy bộ dạng nhu mì hiền thực của cô, sự thỏa mãn dưới đáy lòng dần chuyển đổi sang trạng thái khác, anh vô thức nhấc chân tiến lên, ôm chặt cô vào lòng.

“Bùm” một tiếng, đồ vật trong tay Lâm Văn Thu rơi xuống sàn nhà.

Tiếp theo, đôi môi cô bị Bạch Thuật Bắc bắt làm tù binh, anh tỉ mỉ gặm cắn hai cánh môi đỏ, dùng lực mút, dùng sức hút, đợi cô dần mê muội, thân người dần mềm nhũn, anh mới đẩy đầu lưỡi vào.

Lâm Văn Thu không kháng cự như trước, tuy nhiên thân thể vẫn còn hơi cứng, hai cánh tay Bạch Thuật Bắc vòng chặt lấy cô, cả người cô lọt thỏm trong vòm ngực rộng lớn của anh.

Hai người đứng trước cửa tiệm, bóng hình bao trùm lên nhau, được ánh đèn trên cao kéo thật dài. Lâm Văn Thu vụng về không biết đáp lại, trong lòng hỗn loạn đủ loại cảm xúc.

Bạch Thuật Bắc hôn rất sâu, lòng bàn tay chậm chậm ve vuốt vòng eo thon gọn. Tuy cách lớp quần áo nhưng vẫn mơ hồ cảm nhận được làn da nhăn nhui, căng tràn của cô.

Chờ đến khi thỏa mãn, anh mới chịu thả cô ra.

Khuôn mặt Lâm Văn Thu thuần một màu đỏ, sống mũi cao thẳng cũng đỏ bừng bừng, Bạch Thuật Bắc thay cô chỉnh lại mái tóc, thừa cơ khom người hôn nhẹ lên hai cánh môi, nói nhỏ: "Ngủ ngon."

Lâm Văn Thu nhìn lom lom vào anh, ngập ngừng muốn nói lại thôi, con ngươi trong suốt sáng ngời trong bóng đêm.

Bạch Thuật Bắc nhìn dáng vẻ của cô, phút chốc hiểu được lý do chần chừ của cô, nói đơn giản: "Tôi không có ý gì khác, em đừng quá khắt khe. Tôi đã nói nói lý do cho em biết rồi mà. Vì gia đình luôn hối thúc tôi cưới vợ, mà em chính là lựa chọn tốt nhất cho Mạnh Mạnh, nên tôi muốn thử thích em. Chỉ đơn giản thế thôi."

Anh hoàn toàn không nói láo, kể từ khi tiếp xúc với Lâm Văn Thu, trong anh dần sinh ra tham muốn độc chiếm. Với anh, Mạnh Mạnh mãi là người quan trọng nhất, bé muốn Lâm Văn Thu làm mẹ bé thì anh sẽ cưới Lâm Văn Thu làm vợ.

Có thích hay không, sau này hãy nói, có ai nắm chắc chuyện tương lai đâu?

Lâm Văn Thu chẳng biết phải phản ứng ra sao, có nằm mơ cũng không ngờ sẽ có ngày người đàn ông mình yêu nói những điều này với cô, anh nói, anh

muốn thử. thích cô?

Cả đêm trần trọc, lăn qua lộn lại, không cách nào vào giấc ngủ, đầy lòng chộn rộn, trái tim trong lồng ngực cứ như biến thành chủ thổ nhỏ, rạo rục nhảy nhót.

Ngày hôm sau, Lâm Văn Thu vẫn rời giường từ sớm, bắt đầu một ngày bận rộn. Buổi sáng từ 7h – 11h là giờ vàng đón tiếp khách, loay hoay làm xong việc, cô chủ động gọi cho Mạnh Mạnh.

Gần đây, cô quả thật có chút lơ là, lạnh nhạt với bé, nhớ đến bộ dạng tủi thân, uất ức của bé, tim cô bắt gặp nỗi đau.

Mạnh Mạnh ôm theo óan khí tích tụ cả mấy ngày trời, không ngừng thanh trách qua điện thoại: "Dì chỉ lo kiếm tiền thôi, Mạnh Mạnh không còn quan trọng với dì nữa phải không?"

Lâm Văn Thu cười khổ giải thích: "Dì sai rồi, chủ nhật hai dì cháu mình đi chơi nha, Mạnh Mạnh muốn đi đâu nè?"

"Con không muốn đi đâu hết." Cô nhóc xụ mặt, ra vẻ mất hứng, ánh mắt liếc về Bạch Thuật Bắc, hai con người đen xoay vòng, "Con giận lắm, không còn sức nói chuyện với dì nữa, dì tự nghĩ biện pháp khiến con nguôi giận đi."

Mạnh Mạnh nói xong bèn đưa điện thoại cho Bạch Thuật Bắc, che miệng, nói nhỏ vào tai ba mình: "Hẹn dì đi xem phim nha ba, nói là ba muốn dẫn con đi."

Bạch Thuật Bắc cau mày, nhìn biểu cảm tha thiết của bé, miễn cưỡng áp điện thoại bên tai: "Là tôi."

Đầu ngón tay của Lâm Văn Thu khựng lại, im lặng nghe giọng nói khô khan, cứng nhắc của Bạch Thuật Bắc vang đều: "Mạnh Mạnh tức giận, muốn em dẫn nó đi xem phim"

Nụ cười trên mặt Mạnh Mạnh cứng đờ, giận đến nghiêng răng dậm chân, hai nắm tay quơ quào kháng nghị: "Ba ngốc quá, tại sao nói là con muốn."

Lâm Văn Thu loáng thoáng nghe được giọng nói non nớt của bé, không nhịn được cười ra tiếng, sự lúng túng vừa nãy vui đi ít nhiều, cô định trả lời, đã nghe Bạch Thuật Bắc nói tiếp: "Tôi có thể giúp em mua vé, mua đồ ăn, còn làm tài xế miễn phí cho em nữa, mang tôi theo được không?"

Tim Lâm Văn Thu đập dồn dập, sự dịu dàng của Bạch Thuật Bắc vẫn như cũ, không thể xóa đi tràng ý lạnh, nhưng cô không có cách chối từ.

Mạnh Mạnh giơ ngón tay cái hướng về phía ba mình, híp mắt cười vui vẻ.

"Bây giờ tới tới đón em." Bạch Thuật Bắc chốt câu nói cuối cùng rồi nhanh chóng cúp máy.

Lúc này, trong quán có khách đến, Lâm Văn Thu đành buông điện thoại, tiếp tục lo việc bán hàng.

Buổi tối, Bạch Thuật Bắc còn chưa tới, trong quán đã rước phải một đám khách không mời mà đến. Mấy gã đàn ông hung hăng xộc vào, hai chân một đường quét sạch mọi chướng ngại trong quán.

Lâm Văn Thu nhìn bộ dáng hung tợn của bọn chúng, trong đầu liên tưởng tới đám người đập cửa tối qua.

Đám người tự tiện bày chỗ ngồi một hàng, một gã mặc áo da màu đen lên tiếng, ám chỉ ý đồ của bọn chúng: "Tự ý mở quán ăn ở chỗ này mà không hỏi ý các anh? Phí an toàn của các anh đâu chừng?"

Phí an toàn? Lâm Văn Thu suy nghĩ thật lâu mới hiểu được hần ta đang nói đến "phí bảo hộ". Cô không ngờ cái quán bé tẹo này lại bị bọn chúng "chiếu tướng". Cô đứng sau quầy tính tiền, khẽ mấp máy môi "Thật xin lỗi, tôi chỉ mở quán buôn bán nhỏ, không kham nổi phí này."

Gã đàn ông đối diện ném cho cô cái lườm độc ác, ngay sau đó đá mạnh chiếc ghế bên cạnh, âm thanh cắt cao chói tai: "Không trả nổi thì đừng buôn bán nữa, không kiếm nổi tiền thì mau đóng cửa đi. Anh em à, mau giúp em gái của chúng ta một tay nào."

Mấy gã đàn ông vô tư đập phá, không chút e dè kiêng kị. Hiện tại trời còn chưa tối hẳn, ven đường thỉnh thoảng có người qua lại, nghe tiếng động họ tò mò liếc mắt nhìn, khi thấy cảnh tượng bên trong thì tròn tròn mắt, hoảng sợ lùi đi xa.

Vốn là quán ăn chỉnh tề sạch sẽ, trong chốc lát hoàn toàn mất đi diện mạo.

Lâm Văn Thu nắm chặt tay nấp sau quầy thu tiền, một tay gắt gao giữ chặt điện thoại, chuẩn bị gọi đến 110, một gã đàn ông lướt qua bàn, sai bước đến trước mặt cô, thô lỗ đoạt lấy chiếc điện thoại, vút mạnh xuống chân tường, ánh mắt tóe lửa giận: "Bảo cảnh sát? Cô cho rằng cảnh sát sẽ quản."

Gã đàn ông ngang nhiên cầm quầy, lời nói chả có chút kiêng kị.

Lâm Văn Thu không biết những người này có bối cảnh đặc biệt hay không, chỉ cảm thấy bọn chúng không giống những tên côn đồ chuyên thu phí bảo hộ. Nếu quả thật muốn moi tiền, hù dọa vài cái là đủ, cần gì cố ý đập nát quán ăn của cô.

Chương 25

Thời điểm Bạch Thuật Bắc đến quán, đi từ xa đã thấy một phòng bữa bãi. Anh khẽ liếc nhìn con gái trong ngực, có tí phân vân nên tới hay không. Nhưng khi nhìn thấy bóng hình của Lâm Văn Thu, anh lại chạnh lòng, đáng người cô mảnh khảnh gầy gò, đứng cúi đầu giữa đồng hỗn độn.

Bộ dáng kia khiến anh. Vừa thấy đã thương.

Bạch Thuật Bắc cau mày, trong lòng xót xa, sức chống cự của anh trước sự nguy trang của cô càng ngày càng yếu, biết rõ bản tính thật của cô vốn chẳng giống vậy, mà anh vẫn bị lừa vào chiếc bẫy ngọt xót.

Cuối cùng không địch nổi tình cảm mãnh liệt trong lòng, Bạch Thuật Bắc ôm Manh Manh sai bước đi vào.

Giấy da sáng bóng dẫm trên mảnh thủy tinh vỡ, phát ra âm thanh vụn vặt, Lâm Văn Thu ngẩng đầu, lộ đôi mắt đỏ kinh người, tuy nhiên nó quật cường không rơi một giọt nước mắt, cô luống cuống nhìn anh một cái: ". Anh đã đến rồi."

Tại sao cô lại quên mất phải gọi điện hỏi cuộc hẹn với anh, bị anh nhìn thấy tình huống này, thật sự rất mất mặt. Ông trời đúng trên người, luôn đem những tình cảnh chật vật nhất của cô làm trò hề cho anh xem.

Bạch thuật Bắc cúi đầu nhìn cô, ánh mắt hai người giao thoa, phút chốc đôi bên cùng hoảng hốt. Anh đặt Manh Manh đang còn hoảng sợ ngồi xuống ghế, ánh mắt rét lạnh quét khắp phòng.

Căn phòng vốn chật hẹp, thêm cảnh bữa bộn khiến nó càng tù túng, ngột ngạt, mất đi sự sạch sẽ, chính chu ngày thường. Ánh mắt anh tối xuống, hơi thở lạnh lẽo bao khắp phòng.

Gương mặt nghiêm nghị ngập tràn u ám, anh kéo cô từ dưới đất đứng lên: "Em dẫn Manh Manh ra ngoài trước đi."

Anh lạnh giọng phân phó, lấy di động chuẩn bị gọi điện. Lâm Văn Thu biết dự định của anh, địa vị như Bạch Thuật Bắc, quả thật chỉ cần một cuộc gọi thì mọi việc sẽ êm xuôi.

Cô đứng bên cạnh anh, so với anh thấp hơn một cái đầu, giống như khí thế bên trong mãi không theo kịp anh: "Bạch tiên sinh, chúng ta cứ báo cảnh sát thôi."

Bạch Thuật Bắc lạnh lùng liếc cô một cái: "Dám đụng đến người của tôi, đương nhiên phải được dạy dỗ cho xứng đáng."

Lâm Văn Thu mím môi không biết nên nói gì, vẻ mặt của anh ử dột mà tàn nhẫn, nhưng đáy mắt tối đen lại phát ra tia sáng quan tâm, ân cần, cảm giác an toàn dần xua đi nỗi sợ trong lòng cô.

Vẫn có một người đàn ông tình nguyện đứng phía trước cô, đồng ý làm điểm tựa cho cô.

Ánh mắt sùng bái của cô gắt gao theo sát mọi cử động của người đàn ông đối diện, Bạch Thuật Bắc không nhìn cô, tập trung gọi điện cho đồng đội trong đơn vị. Anh đứng nghiêng người nói chuyện, chừa lại cho cô sườn mặt sắc lạnh, đường cong của sống mũi cao tuyệt đẹp, môi mím thành đường thẳng sắc nhọn.

Manh Manh ngồi trên ghế, trong ngực ôm chú thỏ bông nhỏ, khấn trương nhìn Bạch Thuật Bắc cùng Lâm Văn Thu. Bé chưa bao giờ thấy qua bộ dạng nghiêm túc đến đáng sợ như thế của ba mình, nên biết khôn ngồi im lặng trên ghế.

Bạch Thuật Bắc nói chuyện điện thoại xong, muốn xoay người cùng Lâm Văn Thu nói chuyện, nào ngờ còn chưa kịp há miệng, thân thể đã bị hai cánh tay vòng chặt.

Anh cứng người, khẽ cúi đầu, chỉ thấy cái đầu nhỏ đang úp xuống cánh tay mình, cô không nói lời nào, dùng hết sức ôm chặt anh.

Bạch Thuật Bắc không quen việc cô chủ động áp vào mình, nhưng vẫn cố nén, ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú vào cô.

"Thật xin lỗi, tôi biết anh không thích tôi chạm vào anh, nhưng tôi không nhịn được ——" Lời cô nói vấp vấp, câu nọ xọ câu kia, cuối cùng chốt thành câu cuối: "Cám ơn."

Thanh âm của Lâm Văn Thu nồng đậm giọng mũi, mỗi chữ đều mang theo hơi thở run rẩy. Trong khoảnh khắc, một dòng điện lưu xâm nhập trái tim anh, mang tới cảm giác thỏa mãn, vô cùng ấm áp.

Anh chần chờ đặt tay lên bờ vai cô, đợi cô ngẩng đầu, mới nhỏ giọng nói: "Đừng lo lắng nữa, mọi việc cứ để tôi xử lí."

Những tên lưu manh kia đập tan nát quán ăn, nhưng không hề đa thương đến Lâm Văn thu. Có điều, buổi tối đã không còn chỗ ngủ, Manh Manh nhanh miệng đề nghị cô về nhà mình ở.

Lâm Văn Thu có chút do dự, Bạch Thuật Bắc không đợi cô đồng ý, tự nhiên đi vào căn phòng nhỏ bên trong, giả vờ muốn lục tủ quần áo của cô. Lâm Văn Thu hồi hã đuổi theo, ngăn động tác của anh đến xuất mồ hôi: "Tự tôi làm được."

Quần áo lót trong tủ đều treo ở những vị trí cực kì "bất mắt", tuy cô cùng anh đã làm những chuyện vô cùng thân mật, nhưng không thể thoải mái để anh xem mọi thứ riêng tư được.

Bạch Thuật Bắc khoanh tay đứng chờ một bên, cứ lù lù đứng trong phòng riêng của phụ nữ, chẳng có gì gọi là ngượng ngùng, Lâm Văn Thu đành nhỏ giọng nhắc nhở: "Tôi. Tôi muốn thay quần áo."

Mới vừa nãy, cô liêu minh cản trở bọn lưu manh, bị bọn chúng thô bạo đẩy ngã mấy lần, quần áo trên người dính đầy vết bẩn, nhăn nhúm khó nhìn.

Đáy mắt Bạch Thuật Bắc lóe lên tia sáng, cúi đầu, khoe môi vẽ lên đường cong mập mờ: "Trên người em, có nơi nào tôi chưa từng thấy qua đâu."

Hai má Lâm Văn Thu nóng như lửa, Bạch Thuật Bắc không tiếp tục trêu chọc cô, cười tủm tỉm đi ra, cùng Manh Manh chờ cô bên ngoài.

Cả ba người chẳng còn hứng thú đi xem phim, cũng không còn sức dọn dẹp đồng bừa bãi trong quán, Lâm Văn Thu bị Bạch Thuật Bắc nhét vào xe, ôm Manh Manh ngồi ở ghế phó lái.

Trong xe vang lên âm điệu du dương, trầm bổng của một bài hát tiếng anh, thỉnh thoảng Manh Manh lo âu hỏi Lâm Văn Thu vài câu, cảm xúc hoảng loạn vẫn chưa tan biến trên khuôn mặt bé.

Lâm Văn Thu ôm chặt bé, không ngừng an ủi, Manh Manh nằm ở trong ngực cô, hít sâu mùi hương quen thuộc của dì, dần an tâm tiến vào giấc ngủ.

Bạch Thuật Bắc chờ thẳng Lâm Văn Thu về nhà. Nơi này chỉ có anh, Manh Manh và vú Trình cùng nhau sinh sống. Vú Trình hiện tại về với gia đình mình, nên chỉ còn hai cha con anh ở với nhau.

Trong nhà yên tĩnh, tuy không có bàn tay phụ nữ chăm nom nhưng vẫn gọn gàng sạch sẽ, chùm đèn thủy tinh treo trên trần chiếu ra tầng ánh sáng lộng lẫy, trắng lè, chỉ cần liếc mắt là biết hàng xa xỉ.

Lần đầu tiên Lâm Văn Thu tới đây, vừa bước vào cửa đã choáng ngợp, Manh Manh đã tỉnh ngủ, hớn hờ kéo tay cô đi thẳng vào: "Đi nào đi, con dẫn đi đến xem phòng con."

Bạch Thuật Bắc không tỏ thái độ, tay cởi nút áo trên cổ, vội vàng đi vào phòng tắm.

Lâm Văn Thu biết anh nghiện sạch sẽ, có lẽ cả người bứt rứt vì mồ hôi khi hai người giằng co trong phòng cô.

Cô đi theo Manh Manh vào phòng bé, căn phòng trẻ con nhưng lớn đến kinh người. Bên trong trang trí những sắc màu tươi sáng, ấm áp thoải mái phù hợp với độ tuổi của bé, từng chi tiết nhỏ đều nói lên dụng tâm của Bạch Thuật Bắc dành cho con gái.

Manh Manh kéo cô ngồi lên giường, nệm rất mềm, giống như ngồi trên một đàn hoa nhỏ. Lâm Văn Thu cảm nhận được sự chênh lệch của bản thân với địa phương mình đang đứng. Trước mặt là con gái ruột của mình, nhưng trong lòng cô biết rõ, dù có phần đau cả đời, cô cũng không thể đem lại điều kiện sống tốt như vậy cho con gái.

Manh Manh vất vác theo cuốn album ảnh to đùng, đặt mạnh trên nệm, cởi giấy leo lên giường, cười híp mắt với cô: "Dì ơi, con cho dì xem hình lúc nhỏ của con nè."

Lâm Văn Thu âu yếm nhìn bé, trong lòng hơi chua chát, gạt đầu một cái và trả lời: "Được."

Manh Manh vui vẻ mở từng trang ảnh, Lâm Văn Thu nhìn thân thể bé trong ảnh, trái tim như bị một bàn tay vô hình bóp nát.

Lúc Manh Manh xa cô, bé còn chưa cai sữa mẹ, hình dáng nhỏ gầy bé tẹo khắc sâu vào trí nhớ của cô. Lúc ấy, Bạch Thuật Bắc không xuất hiện, chỉ sai tài xế của Bạch gia lái xe đến đón bé.

Ai chưa từng làm mẹ, sẽ không thấu được nỗi đau đứt từng khúc ruột khi phải chia lìa máu mủ của mình.

Đứa bé lúc ấy đang ngủ say, tài xế không thèm nói câu nào, ôm đứa bé rồi lạnh lùng xoay người rời đi. Lâm Văn Thu trơ mắt nhìn con gái càng lúc càng khuất xa, trái tim bị xé rách, vỡ vụn tan nát.

Cô không biết con cô có tên là gì, sẽ ở nơi đâu, tương lai sau này sẽ lớn lên như thế nào. Lần đầu tiên biết lật người, chiếc răng đầu tiên của bé, câu nói đầu tiên. Rất nhiều lần đầu tiên, cô đều không thể biết được.

Lâm Văn Thu tham lam ngắm kĩ từng tấm ảnh, Manh Manh khi được một tháng, hình dáng Manh Manh lúc một tuổi, bộ dáng dễ thương khi tết bím tóc nhỏ, còn có tư thế nghiêng nghiêng đảo đảo lúc bé con tập đi.

Lâm Văn Thu nhìn, đáy lòng sớm vỡ tung thành muôn ngàn mảnh nhỏ.

"Sao đi lại khóc?" Mạnh Mạnh ngạc nhiên trừng mắt, lo lắng nhìn chăm chăm Lâm Văn Thu, tay nhỏ bé cuống quýt lau nước mắt cho cô.

Lâm Văn Thu nhất thời không kiềm nén nổi, giờ tay ôm chặt bé vào lòng, đây là con gái của cô, do cô hoài thai suốt mười tháng trời, vì sao lúc ấy cô lại——

Tiếng gõ cửa bất chợt vang lên, bóng dáng cao lớn của Bạch Thuật Bắc đã đứng tựa cửa từ khi nào, trên người mặc đồ ngủ màu trắng, ánh mắt lạnh lùng. Lâm Văn Thu không biết anh đã đứng bao lâu, đã thấy được những gì?.

Gương mặt anh không nhìn ra bất kì tâm tình nào, đôi mắt tựa loài chim ưng sắc bén cuốn lấy cô: "Muốn ăn gì?"

Lâm Văn Thu vẫn chưa ăn cơm tối, nhưng không cảm thấy đói bụng, dưới ánh nhìn soi xét của Bạch Thuật Bắc, lật đặt bụng Mạnh Mạnh ra: "Để tôi tự làm."

Bạch Thuật Bắc cau mày, giọng nói trầm khàn: "Trong nhà không có nguyên liệu nấu ăn đâu, gọi ở ngoài thôi."

Anh nói xong thì xoay người rời đi, Lâm Văn Thu âm thầm thở phào nhẹ nhõm, Bạch Thuật Bắc có vẻ bớt khó chịu khi thấy cô tiếp xúc với Mạnh Mạnh.

Sau đó Bạch Thuật Bắc ở trong thư phòng suốt mấy giờ liền, không biết đang vội xử lí việc gì. Lâm Văn Thu ăn xong thức ăn nhanh thì dọn dẹp chút đỉnh rồi ôm Mạnh Mạnh ngồi trên ghế xem tivi. Trẻ con ham ngủ, Mạnh Mạnh ngồi xem chưa bao lâu thì đã ngủ gật.

Bạch Thuật Bắc vẫn trong thư phòng. Lâm Văn Thu không muốn quấy rầy anh, tự mình đem Mạnh Mạnh vào phòng tắm, giúp bé rửa mình sạch sẽ, rồi dẫn bé lên giường, ôm bé vào lòng, kể chuyện xưa cho bé nghe. Thời gian như quay lại thời điểm ba năm trước, hai mẹ con sớm chiều cận kề trong suốt ba tháng trời.

Tâm tình của Mạnh Mạnh rất vui sướng, đôi mắt đen như mực mở to nghe cô kể chuyện. Lâm Văn Thu kể hoàn tất một câu chuyện dài, cô nhóc kia vẫn tỉnh như sáo. Lâm Văn Thu bất đắc dĩ khép lại cuốn sách, nhắc nhở: "Cục cưng ngoan, sáng mai con phải tới nhà trẻ sớm đấy."

Mạnh Mạnh ôm cánh tay cô, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc, thở thỏ nói: "Di ơi, ước gì mọi ngày sau này đều giống như hôm nay."

Lâm Văn Thu cười thầm, véo nhẹ chóp mũi của bé: "Di cũng muốn mỗi ngày được nhìn thấy Mạnh Mạnh."

Mạnh Mạnh nghe cô nói như vậy, nghiêng đầu nghiêm túc nói: "Vậy thì đi kết hôn với ba con đi, kết hôn rồi di sẽ trở thành mẹ của con... Thế thì mỗi ngày ba người chúng ta sẽ được sống cạnh nhau."

Lâm Văn Thu khựng người, biểu tình ngưng ngừng: "Mạnh Mạnh ——"

"Không phải di rất thích ba con sao?" Mạnh Mạnh ra vẻ chững chạc ôm lấy cánh tay cô, nghiêm túc nói từng chữ, "Trước kia ba con không thích di, nhưng ba bảo với con là ba đang cố gắng thích di đấy. Di tốt như vậy, sớm muộn gì ba con cũng thích. Di đối với bản thân phải có lòng tin chứ."

Lâm Văn Thu kinh ngạc nhìn khuôn mặt ngây thơ đơn thuần của Mạnh Mạnh.

Cô hiểu ý tứ của bé, đúng là trước kia cô không bao giờ ôm những vọng tưởng hảo huyền. Phải có lòng tin với bản thân ư? Trừ khi cô chưa từng gặp qua Cố An Ninh thì còn may ra.

Trước mặt Cố An Ninh, cô chỉ là chú vịt con xấu xí. Giữa hai cô có sự chênh lệch vô cùng lớn, hơn nữa... giữa cô và Bạch Thuật Bắc đã xảy ra những chuyện thậm tệ.

Lâm Văn Thu vỗ nhẹ đỉnh đầu Mạnh Mạnh, nụ cười mang theo vài phần lạc lõng, tiêu điều: "Di biết rồi, Mạnh Mạnh ngoan, mau ngủ đi con"

Mạnh Mạnh đem đầu nhỏ núp trong chăn, sau lại bất ngờ bật dậy, trông mắt nhuộm màu vàng của ánh đèn, chăm chú nhìn Lâm Văn Thu: "Di muốn ngủ cùng ba sao?"

Lâm Văn Thu tròn to mắt, đốm lửa rực bùng lên dưới đáy lòng, đỏ mặt lắc đầu: "Di ngủ một mình, sẽ ngủ phòng khách."

Mạnh Mạnh bĩu môi, có chút thất vọng: "Di ghét quá di ơi, cơ hội tốt như vậy lại không chịu tận dụng, di ngủ với ba đi, nhớ phải làm nũng với ba nha."

Lâm Văn Thu càng thêm lúng túng, dờ khóc dờ cười trước ý kiến của bé: "Làm nũng?"

"Đúng vậy." Mạnh Mạnh lắc đầu thờ dãi, vừa mới giáo dục cho ba mình, giờ phải quay sang dạy cho di nữa, hai người lớn này hợp phết... rầy rà, ghét ghét nhau.

Khuôn mặt Mạnh Mạnh kéo căng ra, thận trọng chỉ chiều cho Lâm Văn Thu: "Hôm nay di bị hoảng sợ, đương nhiên phải làm nũng với ba, yêu cầu ba ôm di hoặc hôn hôn di nữa, ba nhất định sẽ dịu dàng an ủi di."

"."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Lâm Văn Thu kinh ngạc trước sự trưởng thành sớm của Manh Manh. Hằng năm, Bạch Thuật Bắc đa phần ở trong đơn vị. Người chăm sóc chủ yếu cho Manh Manh là vú Trinh. Vú ấy đã lớn tuổi, rất yêu thương cưng chiều đứa trẻ nhưng lại ít coi trọng tư tưởng giáo dục.

Đứa bé đã năm tuổi, sẽ tự mày mò, tìm hiểu mọi chuyện.

Ánh mắt cô phức tạp liếc nhìn Manh Manh, thay bé chính lại chần mèn: "Được rồi, không nói lung tung nữa, ngủ đi cục cưng."

Manh Manh le lưỡi, trước khi ngủ còn lật đật xác định một việc: "Sáng mai con rời giường phải nhìn thấy dì nha. Dì không được lặng lẽ biến mất đó."

Lâm Văn Thu mỉm cười trấn an: "Ừm, sáng mai dì sẽ nấu cơm cho Manh Manh ăn, dẫn Manh Manh đến nhà trẻ được không?"

Lúc này, Manh Manh mới hài lòng nhắm mắt. Lâm Văn Thu ngắm nhìn khuôn mặt non nớt, ngây ngô của bé, làn da trắng trẻo bung ra sữa. Cảm xúc thỏa mãn chậm rãi lưu động trong thâm tâm. Nếu mỗi ngày đều được ngắm bé ngủ thì hạnh phúc biết bao.

Nhẹ nhàng khép cửa ra ngoài, đứng ngay gương mặt của Bạch Thuật Bắc trên hành lang, Lâm Văn Thu bắn khoăn nhìn anh: "Tôi ngủ phòng nào?"

Trong tay Bạch Thuật Bắc kẹp nửa điều thuốc lá, giữa hai hàng lông mày tích tụ vòng cung nhỏ, anh suy nghĩ một lúc rồi chỉ căn phòng bên cạnh.

Lâm Văn Thu không dám đơn độc đối diện với anh, nếu anh vẫn giữ tư thái kiêu ngạo lạnh lùng như trước, cô có thể ép mình lãnh cảm với anh. Nhưng thái độ lạ lùng của anh trong hai ngày gần đây khiến cảm xúc cô rối loạn.

Lâm Văn Thu cúi đầu đi lướt qua anh, chúc nhỏ hai chữ “ngủ ngon”. Cô đẩy cửa phòng đi vào, đang tính xoay người khép cửa, ai ngờ người đàn ông kia đã theo sát cô vào phòng.

Lâm Văn Thu chưa kịp thối lui, thân thể liền bị anh xoay tròn một vòng, sau lưng áp sát cánh cửa, “cách” một tiếng, cửa phòng ngủ đã bị khóa.

Đôi con ngươi đen thẳm mà thâm trầm, sâu trong đáy mắt cuộn lên hai ngọn sóng lớn đang hăm he cắn nuốt linh hồn cô.

Lòng ngực Lâm Văn Thu kịch liệt đập phòng, tựa vào cửa, cố gắng giữ vững cơ thể, bàn tay quờ quạng, muốn tìm tay cầm của cánh cửa: "Khuya lắm rồi, anh nhanh về phòng ngủ đi——"

"Về phòng nào?" Anh khàn giọng ní non, bàn tay đang ôm vòng eo nhỏ trượt xuống chiếc mông vênh của cô, nghiêng đầu thổi khí vào tai cô, cánh môi như có như không chà xát viên tai xinh xắn, "Đây là phòng của tôi."

Lâm Văn Thu trừng mắt, kinh ngạc nhìn bố cục căn phòng, cả phòng nổi bật hai tông màu đen trắng, phù hợp với khí chất của Bạch Thuật Bắc, nào phải là phòng dành cho khách.

"Tôi đi nhầm." Cô mở to mắt, cong chân muốn chạy.

Bạch Thuật Bắc một tay ôm hông cô, khóa chặt mọi cử động của cô: "Không nhầm, tối nay chúng ta ngủ chung giường."

Lâm Văn Thu sợ tái mặt, cả người bị anh đẩy ngã trên giường, giường rất mềm, rơi vào khiến đầu óc cô có tí mơ màng, mụ mị. Tiếp theo, anh khom người, che kín cơ thể cô.

Anh chống tay quan sát người con gái phía dưới, trong phòng chỉ mở chiếc đèn treo trên tường, nguồn sáng mờ lung huyền ảo, làm nền cho bầu không khí mập mờ. Mái tóc đen dài tán loạn khắp giường, đôi mắt mở to, ánh lên tia khiếp sợ.

Tay Bạch Thuật Bắc vuốt nhẹ mái tóc cô, những ngón tay luồn sâu vào những sợi tóc mượt, kiên nhẫn chờ ánh mắt cô nhu hòa, môi cúi người hôn lên môi cô: "Ôm tôi."

Lâm Văn Thu chỉ cảm thấy hơi thở bất ổn của mình, giống như bị khuếch đại vô số lần, ngập ngừng nâng hai cánh tay, tiến đến người đàn ông phía trên. Bắp thịt anh căng đầy, bờ vai to lớn mạnh mẽ, tiếp xúc với lòng ngón tay cô mang đến dòng điện nóng rẫy, đây là Bạch Thuật Bắc, là người cô yêu thầm nhiều năm, hôm nay cô có thể ôm anh một cách nồng nàn, thân thiết nhất.

Bạch Thuật Bắc tỉ mỉ ngậm mút hai cánh môi đỏ, dùng sức hút chặt hương vị thơm ngọt, đợi cô dần động tình thả lỏng, từ từ trượt đầu lưỡi vào trong khoang miệng cô.

Vòng ôm của Lâm Văn Thu rất khẩn căng, anh gần như không thể nhúc nhích, Bạch Thuật Bắc bèn đỡ gáy cô, dùng ánh mắt nghiêm túc mở lời: "Lần này sẽ không ép buộc em, Lâm Văn Thu, tôi muốn em, cho tôi được không?"

Lâm Văn Thu cắn môi dưới, mặt trên còn sót lại hương vị của môi anh. Gương mặt tuấn tú của anh chìm trong vàng sáng óng ánh, nhấn chìm cô trong cơn mê tình. Nghĩ đến Mạnh Mạnh, nhớ đến làn hơi ấm từ anh, biết rõ cuối cùng mọi thứ có thể như bong bóng xà phòng tan vỡ, có lẽ ngày mai tình giấc hết thảy sẽ biến thành mộng ảo, nhưng cô vẫn không khống chế nổi tình cảm và ước muốn trào dâng, vẫn muốn nắm bắt cơ hội này ——

Ai bảo cô yêu thâm thiết người đàn ông này?

Lâm Văn Thu cẩn thận từng li từng tí, nhẹ nhàng giúp anh cởi bỏ áo choàng tắm.

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc càng thêm u tối, mặc dù trong thân tâm vẫn còn bài xích Lâm Văn Thu, nhưng không thể không thừa nhận cô gái này rất biết cách dụ hoặc, khiến anh liên tiếp mất kiểm soát, không để anh thao túng tất cả trong tay.

Chỉ cần khuôn mặt ửng hồng của cô cũng đủ để máu toàn thân anh sôi sục. Ngọn lửa dục thiêu rụi cơ thể, anh không thể đợi cô lấy lòng mình, tay gấp gáp tấn công hai gò ngực phập phồng lên xuống.

Trái với dáng người gầy gò, vòng một của cô lại rất đầy đặn, nắm trong tay vô cùng thoải mái.

Miệng Bạch Thuật Bắc gặm cắn hàng xương quai xanh xinh đẹp, môi lưỡi ấm nóng một đường đi xuống, cách lớp vải mềm, dùng răng cắn nhẹ đỉnh nhọn nhạy cảm.

Lâm Văn Thu đè nén tiếng kêu rên trong cổ họng, rất sợ âm thanh xấu hổ ảnh hưởng đến bầu không khí đang tốt đẹp.

Lớp vải vóc khiến anh khó chịu, hấp tấp bóc sạch thân thể cô.

Thân thể trắng nõn của Lâm Văn Thu nằm co ro trên giường, hơi cong lại, phát hiện tia thương thức trong mắt anh, cô ngưng ngừng kéo chăn che lại: ". . . . Nhìn gì thế?"

Bạch Thuật Bắc đè hai bàn tay đang giãy giụa, cơ thể cô bắt buộc phơi bày dưới ánh đèn, ánh mắt anh di chuyển trên từng milimet, thu hết mọi “quang cảnh” xinh đẹp, quý báu.

Hai hạt anh đào trên bầu ngực rực lên màu sắc động lòng người, hoàn mỹ khôn cùng. Anh nâng niu đưa chúng vào mồm, cảm nhận trái tim đập dồn dập bên trong lồng ngực trắng, tiếp theo hạt anh đào đã vào sâu trong miệng, mặc lưỡi anh thỏa thích chơi đùa.

Toàn thân Lâm Văn Thu phỉm màu đỏ nhạt, run rẩy núp trong lòng anh, khuôn ngực săn chắc ma sát với cái bụng mềm mại, dần dần trượt xuống, đốt lên ngọn lửa nóng.

Lâm Văn Thu mắc cỡ che lại mục tiêu anh muốn tiến công, lắc đầu: "Không cần." Tại sao anh có thể hôn nơi đó, quá mất thể diện.

Bạch Thuật Bắc nhìn bộ điệu tung quần của cô, ý cười lan trên đôi mắt, mở rộng hai mắt cá chân của cô, cổ ý cúi sát người hôn lên mu bàn tay cô: "Hãy để tôi nhìn."

Rõ ràng cách một bàn tay, lại cảm thấy dòng điện từ nụ hôn xuyên qua vật trở ngại, đánh thẳng vào bộ vị e ấp của cô.

Lâm Văn Thu đỏ bừng mặt, vội lấy chăn che mình: "Đừng nhìn mà."

Bạch Thuật Bắc cũng không miễn cưỡng cô, phía dưới anh vô cùng trướng đau, cự vật cứng rắn chĩa thẳng vào mu bàn tay cô, giọng nói khàn đục: "Vậy em nhìn của tôi đi, hãy sờ nó."

Lâm Văn Thu tò mò liếc mắt, nhất thời như cắn phải đá.

Cô hiển nhiên chưa bao giờ nhìn qua vật ấy của đàn ông, mặc dù đã cùng anh quan hệ vài lần, nhưng cô đều nhắm mắt, không có can đảm ngó đến nó. Lần này nhìn, cô tránh không được kinh hãi trước hình dáng và kích thước của nó.

Bạch Thuật Bắc thấy sắc mặt hồng hồng của cô, buồn cười cúi đầu hôn chụt môi cô, trấn an: "Đừng sợ, nó sẽ giúp em dễ chịu."

Bình thường anh lạnh như băng, thời điểm này lại nói ra những lời trêu chọc khiến cô đỏ mặt tía tai, ắt hẳn đây là bản tính chung của cánh đàn ông, nhưng cô vẫn cảm thấy xấu hổ.

Bị anh lấy tay ra, tiếp theo cự thủ thăm dò trước cửa động, đỉnh đầu trắng nõn nhẹ nhàng đâm vào rồi khẽ rút ra. Lâm Văn Thu bị khoái cảm tê dại kích thích, toàn thân rệu rã, nơi đó. . . . lại có cảm giác trống rỗng đáng xấu hổ.

Con người ướt át mở ra, cô không chớp mắt theo dõi anh.

Bàn tay ấm áp của anh che trên đỉnh đầu cô, con người đen sáng rực hết như bầu trời sao trong đêm tối, ngũ quan nhuộm tầng ánh sáng vàng, anh kiên nhẫn chà xát, đợi bên trong cô tiết đủ dịch thể mới tiến thẳng vào.

Ánh mắt hai người hút hồn đối phương, động tác xô xuyên cẩn thận của anh khiến đáy lòng cô thỏa mãn, lấp đầy trái tim.

Bạch Thuật Bắc bị cô cắn thật chặt, cả người sung sướng tràn trề, anh thừa nhận mình cũng có thói hư tật xấu đặc trưng của đàn ông, anh mê luyến thân thể cô, thả mình hưởng thụ dục vọng nguyên thủy của loài người.

Lần này khác với hai lần trước, anh chuẩn bị kĩ cho màn dạo đầu, ra sức trên chộc cô. Hiện giờ, bên dưới cô đã ướt đầm, sẵn sàng chờ anh thả phật, cặp mắt khát vọng nhìn anh: "Bạch tiên sinh ——"

Đôi môi đỏ tươi lập tức bị chặn lại, tiếp đó là cú nhấn hung mãnh, cô cảm thấy linh hồn cũng đang đưa theo nhịp điệu của anh, nguồn nước chảy siết, vọt khắp toàn thân.

Thế lực của anh lớn kinh hồn, mười ngón tay bấm hai bên hông cô, cái sau thúc sâu hơn cái trước.

Cô bị anh bịt kín miệng, không thể kêu ra, tiếng thét chói tai bể tan trên hai bờ môi đỏ, nhuộm sắc thái mê tình, càng tôn phần tuyệt hảo. Trong phòng chỉ còn tiếng trầm thấp rên rỉ hòa cùng âm thanh va chạm của hai cơ thể.

Cô bị anh giằng co rất lâu, toàn thân mềm nhũn, anh dứt khoát đẩy người cô nằm sấp trên giường, từ sau tiến vào.

Trước kia Lâm Văn Thu từng nghe các chị em đồng nghiệp trò chuyện, bảo rằng nếu ai có chồng là quân nhân, mỗi lần chồng về nhà là sẽ bị giày vò thê thảm. Có vài lần cô len lén ảo tưởng qua Bạch Thuật Bắc. Nhưng trên người anh đều tỏa ra hơi thở của thầy tu, lờ đi dục vọng, cô cho là anh. . . .không như người thường, chỉ mang sắc thái thần bí của riêng mình.

Nhưng mặc kệ anh như thế nào, cô đều yêu thích.

Bạch Thuật Bắc nhắc cầm cô, xoay đầu cô lại, cắn vào bờ môi dưới, không vui nhìn cô: "Nghĩ cái gì?"

Lâm Văn Thu cảm giác được mạch đập của thứ trong cơ thể mình, thở hổn hển: "Không nghĩ gì cả, chỉ cảm thấy ——"

"Hửm?" Bạch thuật Bắc thấy cô không đáp, chau mày, cánh tay xuyên qua eo cô, lần xuống nơi mềm mại đang tiếp nhận mình, đầu ngón tay kẹp mạnh viên thịt nhỏ trôi lên.

Lâm Văn Thu tràn ra tiếng thở gấp, mặt càng thêm đỏ: "Anh, anh thật lợi hại."

Thật muốn tìm cái lỗ chui vào, cô cúi mặt, biểu cảm thẹn thùng, e lệ. Bạch Thuật Bắc yêu chết đáng vẻ này của cô, khóe môi nhếch thành nụ cười xấu xa, đầu ngón tay ác ý đè mạnh.

Cô gạt nẩy mình, vách tường ấm nóng bỗng nhiên co rút mạnh, tiếp theo tuôn ra dòng dịch nóng. Anh trầm mặt nhìn cô, nhẹ giọng ní non: "Thoải mái sao? Nhưng hiện tại tôi chỉ mới bắt đầu thôi đấy."

Lâm Văn Thu không nhớ đã bị anh chiếm hữu mấy lần, cả đêm mơ màng, cuối cùng mềm giọng xin tha thứ, vẫn không thể ngăn sự cuồng dã của anh.

Sáng hôm sau, Lâm Văn Thu bị tiếng gõ cửa đánh thức, mở mắt nhìn trần nhà, ngơ ngác hồi lâu rồi từ từ nghiêng mặt, nhìn gương mặt anh tuần phát ra ánh sáng lóa mắt.

Hình ảnh điên cuồng tối qua kéo đến, cô ngượng ngùng mím môi cười, lặng lẽ hôn nhẹ đôi môi anh.

Không phải là mộng, mở mắt ra là nhìn thấy gương mặt người mình yêu, điều này hạnh phúc biết bao nhiêu.

Manh Manh đứng bên ngoài dùng sức gõ cửa, giọng trẻ con lanh lảnh, vang khắp hành lang yên tĩnh: "Ba, sắp trễ giờ rồi!"

Lâm Văn Thu mở cửa, ngón trỏ ép vào cánh môi: "Suyt, ba còn ngủ, đi đưa con đi học nha?"

Manh Manh trừng mắt nhìn Lâm Văn Thu, tay che miệng cười trộm: "Đi hôm qua làm nũng với ba hả? Hai người có thom nhau không?"

Lâm Văn Thu bị bé chế nhạo đến cứng người, véo mạnh hai cái má bầu, mắng yêu: "Quý lạnh chanh."

Bây giờ đã trễ, Lâm Văn Thu không thể làm điểm tâm cho Manh Manh, làm vệ sinh sạch sẽ cho bé rồi dẫn bé đến nhà trẻ. Trên đường trở về, cô mua một gói gạch cua – món Bạch Thuật Bắc thích ăn.

Cầm gói thức ăn đến tòa chung cư cao cấp, lại bị chặn đường, đối phương cau mày quan sát cô: "Cô tìm ai?"

Lâm Văn Thu sực nhớ mình không có chìa khóa hay thẻ mở cửa, lúng túng giải thích với bảo an: "Bạch Thuật Bắc ——"

Bảo an nghi ngờ liếc xéo cô, ánh mắt khinh bỉ bộ trang phục trên người cô: "Chờ đi, tôi xác nhận đã."

Bạch Thuật Bắc nhanh chóng đi xuống, anh mặc bộ quần áo màu xám tro ở nhà, tóc còn ướt, xem ra vừa mới rời giường, trên mặt còn vẻ biếng nhác: "Sao dần thế, đi ra ngoài lại không báo với tôi?"

Lâm Văn Thu siết thật chặt gói thức ăn trên tay: "Vì anh đang ngủ."

Bảo an quan sát hai người, anh ta biết trong nhà Bạch Thuật Bắc không có phụ nữ trẻ, thế nào lại thỉnh linh xuất hiện một cô gái?

Bạch Thuật Bắc thấy cô như vậy, sao còn phát hỏa nổi, nắm chặt tay cô, xoay người đối diện với bảo an, nói rõ ràng từng chữ: "Nhớ kỹ, đây là phu nhân của tôi."

Lâm Văn Thu và bảo an đồng loạt khiếp sợ nhìn anh.

Bạch Thuật Bắc ngắm nhìn cô gái trong ngực, gương mặt không biểu cảm, hỏi nhỏ: "Thế nào? Sau chuyện tối qua, em không định chơi xỏ lá tôi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Văn Thu biết, nếu lựa chọn chấp thuận, có thể cô sẽ rơi vào vực thẳm không đáy. Con đường phía trước là gì? Cô không thể tự định đoạt, tấm lòng của anh, luôn luôn bị làn sương mù che phủ.

Nhưng cô vẫn muốn thử một phen, nếu cô dùng tình yêu chân thành để đối xử, có lẽ sau này sẽ cảm hóa được trái tim anh chăng?

Trước kia, cô không dám hi vọng chuyện xa vời, hiện tại, thái độ của anh khiến cô cảm động, bắt đầu tạo nên tia hi vọng nhỏ nhoi. Cô yên lặng ngẩng đầu nhìn anh, khóe miệng cong lên: "Không chơi xỏ lá, em đồng ý với anh."

Bạch Thuật Bắc ngấm nụ cười hòa trong tia nắng ban mai, trái tim bất giác hồi nhip, tựa như mục đích của anh không phải là tìm người mẹ thích hợp cho Mạnh Mạnh, mà là con tim anh đã mong đợi sự đồng ý của cô từ rất lâu rồi.

Anh không tự nhiên dời tầm mắt, trầm mặc không nói chuyện. Sau khi vào thang máy, cánh tay đang khoác trên vai Lâm Văn Thu thuận thế trườn lên, véo nhẹ mặt cô: "Sớm ngoan ngoan chấp nhận tôi thì đâu phải chịu khổ."

Lâm Văn Thu nghe anh nói, nhớ lại chuyện xảy ra với quán ăn, lập tức cẩn thận hỏi: "Anh phải về đơn vị?"

"Thế nào?" Bạch Thuật Bắc hài hước giương khóe môi, trêu chọc, "Không nhớ xa tôi à?"

Lâm Văn Thu quả thật có tí không nhớ, bọn họ đã xem như chính thức hẹn hò, nhưng chưa tìm hiểu được bao lâu lại phải xa cách một thời gian.

Bộ dạng ngượng ngùng của cô là câu trả lời chính xác nhất, Bạch Thuật Bắc thu lại vẻ mặt cười cợt, trầm ngâm mấy giây và nói: "Đã hoãn lâu rồi, tôi bắt buộc phải nhanh chóng trở về."

Lâm Văn Thu thấu hiểu gật đầu "Anh yên tâm, em sẽ chăm sóc Mạnh Mạnh thật tốt, sẽ dẫn bé đến quán ——"

"Em còn muốn trở về nơi đó?" Gương mặt anh u ám, bất mãn mờ mờ, "Quán ấy có thể kiếm được bao nhiêu tiền, em bận bịu buôn bán, còn đâu thời gian chăm sóc Mạnh Mạnh?"

Lâm Văn Thu bị anh chất vấn, có chút khó chịu: "Em cũng có công việc của riêng mình chứ, ban ngày Mạnh Mạnh đến nhà trẻ, sẽ không bị ảnh hưởng."

"Vậy sau khi nó tan học? Em định chăm sóc nó như thế nào?"

Bạch Thuật Bắc lạnh lùng phản bác, giọng điệu rét lạnh, không chút nhiệt độ. Trong khoảnh khắc, Lâm Văn Thu cảm thấy anh lại trở về con người của ngày xưa. Nhưng cô bình tĩnh suy xét, có lẽ vì quá quan tâm Mạnh Mạnh nên giọng điệu anh mới gay gắt như vậy.

Cô do dự giờ tay khoác lấy cánh tay anh, xuống nước thương lượng: "Mỗi ngày em chỉ bán buổi sáng, đến khi Mạnh Mạnh tan học thì đóng cửa, được không?"

Mặc dù buổi chiều là thời gian khách khứa đổ xô đến, nhưng Bạch Thuật Bắc nói đúng, Mạnh Mạnh ở quán rất không an toàn. Và lại trong ngõ có nhiều xe cộ qua lại, ngộ nhỡ xảy ra chuyện bất trắc, tổn hại đến Mạnh Mạnh, cô có hối hận cũng không kịp.

Bạch Thuật Bắc nhìn bàn tay đang nắm chặt cánh tay mình, một màu trắng xanh, biểu cảm trên khuôn mặt cô cũng nhu thuận, lấy lòng.

Lâm Văn Thu thấy anh vẫn nhìn hau háu vào tay mình, cho rằng anh khó chịu khi bị cô đụng chạm, vội vàng thu tay, trong lòng mất mát: "Xin lỗi, Bạch

tiền sinh."

Bạch Thuật Bắc nắm chặt cầm cô, đợi con người đen trong vạt phản chiếu bóng hình anh, lúc này mới lên tiếng: "Nhớ kĩ, việc chính của em là trông coi Mạnh Mạnh. Nếu cần tiền, cứ nói thẳng với tôi."

Lâm Văn Thu mấp máy môi, khóe miệng khẽ bứt lên, cô không cần bất cứ đồng nào từ Bạch Thuật Bắc. Đúng là tiệm cháo kiếm được rất ít tiền, nhưng cô sẽ cố dành dụm, tiết kiệm. Một khi dính líu đến tiền bạc, mối quan hệ của anh và cô sẽ chuyển theo chiều hướng khác, mang theo sự lợi dụng làm vấy bẩn tình cảm đơn thuần.

-

Buổi chiều, Lâm Văn Thu nhất quyết muốn trở lại quán, vẫn còn một đồng bừa bãi đang chờ cô thu dọn, Bạch Thuật Bắc không lay chuyển được cô, đành lái xe đưa cô về.

Xe dừng ở đầu ngõ, Bạch Thuật Bắc kéo cửa kính xuống, dặn dò: "Tôi còn có việc, em đừng lo lắng về đám người tối qua, bọn chúng sẽ không xuất hiện nữa."

Nguy ý là anh đã biết kẻ đứng đằng sau sai khiến, Lâm Văn Thu cân nhắc hỏi: "Không phải do bọn lưu manh bình thường gây ra phải không?"

Cô nghĩ mãi vẫn không ra kẻ chủ mưu đứng sau chuyện này, nếu như là Ngô tổng, làm sao chỉ đập quán mà không nói ra yêu cầu của gã.

Bạch Thuật Bắc chau mày nhìn cô một cái, lơ đi câu hỏi, nghiêng người thay cô mở cửa xe: "Buổi tối, tôi tới đón em."

Vì sao anh lại né tránh, hay là việc hôm qua có liên quan đến anh? Nhưng lý do, mục đích là gì? Vì sai lại đối phó cô? Chẳng lẽ kẻ kia không biết Lâm Văn Thu chả có địa vị gì trong lòng Bạch Thuật Bắc hay sao?.

Lâm Văn Thu vừa bước xuống, Bạch Thuật Bắc liền nhấn ga rời đi, không nói thêm câu dư thừa. Cô đứng dưới ánh mặt trời chói chang, yên lặng nhìn theo bóng xe khuất dần trong tầm mắt.

Tâm tình cô bỗng chốc nặng nề, cố gắng hít thở thật đều, Bất luận là chuyện gì, cũng đều có cách giải quyết, quan trọng là anh và cô đang ở bên nhau, tình cảm của họ vừa mới chớm nở.

Bước trên con hẻm nhỏ, quang cảnh xung quanh cũng như tâm trạng con người, bỗng dừng đẹp lên một cách lạ thường. Còn chưa đi tới quán, xa xa đã thấy bóng hình cao dong dong, bóng lưng thẳng tắp được ánh nắng in dài trên mặt đất.

"Bác sĩ Cao?" Lâm Văn Thu bất ngờ, chau mày nhìn người đàn ông nhể nhể mồ hôi, quan tâm hỏi, "Sao anh lại tới đây?"

Cao Hách nhướn miệng cười hiền, áo sơ mi trắng tinh, gọn gàng sạch sẽ bật lên gương mặt tuấn lãng, thanh cao: "Bữa giờ bận quá, chưa đến ủng hộ quán của em. Hôm nay, rảnh rồi đến đây, nhưng không ngờ quán lại đóng cửa."

Lâm Văn Thu không thể nói lí do quán bị đóng, lảng sang chuyện khác: "Bên ngoài rất nắng, anh vào trong đi."

Lâm Văn Thu cầm chìa khóa mở cửa, cánh cửa cuốn từ từ được kéo lên trên. Cao Hách không ngại bẩn, xông xáo giúp cô một tay, nhưng khi thấy cảnh tượng bên trong thì trợn mắt há mồm.

"Anh ngồi đây nè." Lâm Văn Thu vát và thu dọn sạch một góc nhỏ, đánh thức người đàn ông đang sững sờ.

Cao Hách nhử mày, ánh mắt phức tạp lia khắp phòng, chén đĩa vỡ vụn rơi đầy đất, bàn ghế bị xô ngã, nằm lộn lốc trên sàn nhà, vừa nhìn đã biết chuyện gì xảy ra.

"Báo cảnh sát chưa? Có cần anh giúp không." Anh ta biết một cô gái tự tử ngoài đời thật không dễ dàng. Lúc biết Lâm Văn Thu định mở tiệm cháo, trong lòng anh ta vô cùng lo âu, không ngờ anh ta chỉ đi dự hội thảo vài ngày, trở lại đã thấy một màn như vậy.

Ánh mắt Cao Hách bộc phát niềm thương tiếc: "Anh có rất nhiều bạn bè làm cảnh sát."

Lâm Văn Thu xua tay từ chối: "Không sao mà, em đã. báo cảnh sát rồi."

Cô muốn nói cho Cao Hách biết, Bạch Thuật Bắc đã giải quyết xong mọi việc, nhưng chợt nhớ màn tan rã không vui của hai người đàn ông tại trung tâm tập thể hình, cô lặng lẽ nuốt lại lời giải thích.

Hàng chân mày của Cao Hách giãn ra đôi chút, vẫn không yên tâm Nhắc nhở: "Về sau nhớ phải gọi điện ngay cho anh đấy, một mình em ở nơi này không an toàn, anh tìm phòng giúp em nhé."

Lâm Văn Thu thụ sùng nhược kinh, liên tục lắc đầu: "Không cần đâu, bác sĩ Cao, anh đã giúp em nhiều lắm rồi. Em có thể tự chăm sóc bản thân."

Thấy đáng về luống cuống của cô, Cao Hách không nỡ ép uống nữa. Anh ta nhận ra trong lòng cô đang chất chứa muôn vàn tâm sự, nhìn cô nhẫn nhịn chịu đựng, anh ta rất đau lòng, nhưng chỉ có thể nương theo ý cô, giả vờ làm ngơ tất cả.

Cao Hách đem ống tay áo cuộn tròn lên, khom người dựng lại cái bàn nhỏ. Lâm Văn Thu định ngăn cản, anh ta bèn cười điềm đạm: "Một mình em dọn dẹp chắc tới sáng luôn đó. Để anh giúp em."

Lâm Văn Thu nhìn nụ cười của anh ta, mím môi nói lời cảm ơn.

Thời tiết mùa hè, trời nóng đỏ lửa, hai người mãi mê dọn dẹp, mặc cho mồ hôi ướt đầm cơ thể cũng không ai lên tiếng than van.

Cao Hách khiến Lâm Văn Thu phải thay đổi cách nhìn. Ngày trước, trong mắt cô, anh ta là người đàn ông lương thiện, sạch sẽ, cả ngày chỉ tiếp xúc với dao mổ, bàn tay không đụng vào những thứ dơ bẩn hay việc nặng nhọc.

Nhưng hiện tại, Cao Hách chăm chỉ phụ giúp cô từng việc nhỏ, tỉ mỉ xếp lại từng chiếc ghế, từng cái bàn. Đặc biệt, ý thức công cộng của anh ta rất tốt, tuyệt đối không ném đồ lung tung, kiên nhẫn đi đến thùng rác ngoài xa để vứt đồ.

Quán cháo gần như lấy lại diện mạo tươm tất, lúc này, áo sơ mi của Cao Hách đã ướt nhẹp mồ hôi, Lâm Văn Thu xấu hổ tự trách, nói với anh ta: "Anh nghỉ đi, em vào pha nước ô mai cho anh uống."

Cao Hách đang rửa tay, nghe cô nói xong thì xoay đầu lại: "Không cần mệt mỏi như vậy, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi, em còn nợ anh một bữa đấy."

Được Cao Hách giúp cả buổi chiều, đương nhiên cô phải đáp lễ, nên mời anh dùng cơm. Nhưng còn Bạch Thuật Bắc——

"Em không keo kiệt đến mức không dám mời anh một bữa cơm đấy chứ?"

Khóe miệng Cao Hách chứa ý cười, thân hình to cao lười biếng tựa vào bồn rửa mặt, Lâm Văn Thu nghe anh ta nói thế, càng thêm áy náy: "Em cần gọi điện thoại một tẹo, anh cứ quyết định chỗ ăn đi."

Dứt lời, cô xoay người ra khỏi quán, tay bấm bàn phím điện thoại. Cao Hách dõi theo bóng lưng của cô, ánh mắt dần âm đạm.

-

Bạch Thuật Bắc lái xe trở về Bạch gia, cổ dằn lửa giận trong lòng. Quân gia thấy bộ dáng hung hăng của anh, không nhịn được phải nhắc nhở: "Đại Thiếu Gia, Tứ thiếu đang ở đây, cậu đừng sinh sự với lão gia!"

Mỗi lần anh về nhà với dáng vẻ này, ngay sau đó liền có một trận cãi vã long trời lở đất của hai cha con.

Quân gia nhìn bọn họ lớn lên từ nhỏ, hiển nhiên biết được mấy anh em Bạch Thuật Bắc rất bài xích Bạch Thâm, luôn đoàn kết chống lại Bạch Thâm.

Bạch Thuật Bắc nghe lời quân gia nói, đáy mắt liên tục bắn ra tia sáng lạnh, cời áo khoác giắt trên cánh tay: "Tôi đúng lúc lắm."

Quân gia không ngăn được anh, chỉ biết nhìn trời than thở.

Bạch Thuật Bắc tiến vào nhà, trong phòng khách, Bạch Hữu Niên đang nhỏ giọng bàn bạc chuyện gì đó với Bạch Thâm. Thấy anh vào, hai người kia đồng thời ưỡn thẳng sống lưng, im lặng không nói tiếp.

Bạch Thuật Bắc nheo mắt quan sát, đi thẳng đến ghế sofa, ngồi đối diện với hai người, hai chân bắt chéo, phò ra tư thế "có việc cần bàn".

Bạch Hữu Niên khảy điều thuốc lá vào gạt tàn, theo thói quen nhíu mày: "Sao chưa về đơn vị?"

Bạch Thuật Bắc cười lạnh một tiếng, ánh mắt chế giễu liếc khế Bạch Thâm: "Không phải ba đã biết rõ nguyên nhân à? Chẳng phải luôn có người báo cáo với ba mọi hành động của con sao?"

Bạch Hữu Niên nhìn anh đăm đăm, làn khói mờ che khuất tâm tình mỗi người, lát sau ông ta dứt khoát dụi tắt điều thuốc: "Cho nên hôm nay đến tìm ba tính sổ?"

Bạch Thuật Bắc chán nản nhìn ba mình, khi tra được bọn lưu manh do Bạch Thâm sai khiến, anh liền biết mọi việc đều do ông già an bài. Bạch Thâm không phải là kẻ nhàn chán đến thế, tự dưng nổi khùng đi đập quán của Lâm Văn Thu, giải thích hợp lý nhất chính là nghe theo sự sai bảo của Bạch Hữu Niên.

Bạch Hữu Niên dựa lưng vào sofa, dửng dưng nhìn lại anh: "Cô gái này ba cũng không hài lòng, mắt nhìn phụ nữ của con ngày càng kém. Ba chỉ kêu thằng Tư đi thử một chút, xác thực là gan không nhỏ, nhưng gia cảnh quá kém."

Bạch Thuật Bắc vô cùng chướng mắt với tư thái độc đoán, bảo thủ của Bạch Hữu Niên.

Anh khoanh tay, khóe miệng nâng lên, nở nụ cười trào phúng: "Thôi thì ngài cứ nói thẳng, ngài bằng lòng người phụ nữ nào? Con trực tiếp cưới về cho ngài."

Bạch Hữu Niên bùng lên lửa giận: "Hỗn láo, anh đang nói chuyện với ai đấy?"

Bạch Thuật Bắc giữ nguyên nét cười lạnh: "Ba à, ngài nghĩ thế nào về lời đề nghị của con? Xưng hô này đã làm ngài hài lòng chưa?"

Hai cha con đã từng cãi nhau vô số lần, nhưng chưa bao giờ xé rách mặt mũi của đối phương như hôm nay. Bạch Hữu Niên cúi gắt nhìn con trai: "Ba cứ tưởng con vẫn đang chờ Cố An Ninh cơ đấy. Tuy Cố An Ninh hành động hồ đồ nhưng vẫn tốt hơn người phụ nữ kia!"

Ngày trước, ông ta chê gia cảnh của Cố An Ninh không xứng với gia đình họ. Nhưng so với người phụ nữ kia, vẫn còn tốt chán. Mở một tiệm cháo lụp xụp, có thể giúp được gì cho sự nghiệp của con trai ông ta. Sau này, dẫn ra ngoài giao thiệp, không khéo còn làm bẽ mặt gia đình ông ta.

Sắc mặt Bạch Thuật Bắc dâng tràn tầng sát ý, nhìn chằm chằm Bạch Hữu Niên, hai nắm tay bên hông siết chặt lại, đáy mắt đỏ ngầu: "Đừng nhắc đến An Ninh. Chính ba đã đẩy con tới bước đường này. Nếu không phải ba kiên quyết phản đối, con cùng An Ninh sẽ không phải cách xa nhau, và cuộc đời con cũng không bị Lâm Văn Thu phá hỏng!"

Bạch Hữu Niên cứng mình, lập lại ba chữ: "Lâm Văn Thu?"

Ông ta nhanh chóng lục lại trí nhớ, vài giây sau, hai mắt ông ta tròn to, khó tin nhìn Bạch Thâm: "Chính là cô ta sao? Mày lại cùng con nhò đó ——"

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, cắt ngang bầu không khí này lửa, cả ba người đều lấy lại sự trầm mặc.

Bạch Thâm vẫn quy củ ngồi trên sofa, thư thả thưởng thức chén trà Long Tỉnh, tách biệt bản thân với mọi thứ xung quanh.

Bạch Thuật Bắc không kiên nhẫn liếc nhìn dây số, là Lâm Văn Thu gọi tới, lúc này, tên cô chính là điều cấm kị trong lòng anh, nhìn thấy nó, con tức giận bốc lên tận não.

Không cần suy nghĩ, anh cúp ngay điện thoại, nhìn thẳng Bạch Hữu Niên, gằn từng chữ: "Không sai, chính là người phụ nữ đấy, người đã cùng Cố An Ninh ký bản hiệp ước - Lâm Văn Thu."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Lâm Văn Thu nhìn màn hình tối đen, hơi sững sờ, có lẽ Bạch Thuật Bắc đang bận, không tiện nhận điện thoại của cô? Buổi chiều anh đã bảo mình có việc, nhất định là công việc quan trọng.

Cô tự an ủi mình xong, cất điện thoại, bước vào trong quán.

Cao Hách an tĩnh ngồi cạnh cái bàn tròn, thấy tâm trạng cô bất ổn, nửa trêu đùa nửa dò xét: "Điện thoại không có người nhận đã thất vọng như vậy rồi, bạn trai của em đúng không?"

Ngữ điệu của anh ta rất bình tĩnh, nhưng thật ra, trái tim đang đánh trống thùm thùm trong vòm ngực. Trước kia, Lâm Văn Thu từng có vài người theo đuổi, nhưng chưa bao giờ cô đồng ý chấp nhận, tuy nhiên tình hình trước mắt, xem ra không đơn giản như xưa.

Bạn trai? Hai chữ này khiến Lâm Văn Thu hơi ngây ngốc. Hiện giờ, cô và Bạch Thuật Bắc có thể xem như là người yêu không? Tuy cảm giác yêu đương chưa nhiều, nhưng ——

Cô nghĩ ngợi chốc lát, thản nhiên gật đầu: "Vâng"

Trái tim bỗng dưng co thắt lại, Cao Hách trầm mặt nhìn cô, bầu không khí đang nhu hòa bất giác chùng xuống. Lâm Văn Thu khản trương siết chặt quả đấm, muốn nói điều gì đó để hòa hoãn không khí, nhưng cuối cùng cô lựa chọn im lặng. Giờ phút này, nói gì cũng vô ích, nói nhiều quá có khi càng phản tác dụng.

Ánh mắt Cao Hách vô cùng phức tạp: ". Là Bạch Thuật Bắc?"

Không biết vì sao, theo phản xạ, Cao Hách thốt ra cái tên ấy. Anh ta rất không cam lòng, người Bạch Thuật Bắc yêu chỉ duy nhất một mình Cố An Ninh. Vì sao cô lại ngốc đến thế?

Lâm Văn Thu cảm thấy anh ta ngập ngừng muốn nói lại thôi, cô trầm ngâm hồi lâu và nghiêm túc trả lời: "Cao Hách, cảm ơn anh luôn đối tốt với em."

Đây có phải là từ chối một cách uyển chuyển không, Cao Hách buồn khổ, nhếch khóe môi, không lên tiếng. Lâm Văn Thu tiếp tục nói: "Anh biết không, em chưa từng chủ động theo đuổi một thứ gì cả. Đây là lần đầu tiên, em muốn ích kỷ một lần vì bản thân"

Bởi vì thực tế, cả người cô đã sớm bị mài mòn, mười mấy tuổi phải gánh trên vai trách nhiệm nặng nề, cố chèo chống gia đình qua những cơn nguy khốn.

Cô biết rõ cuộc sống chẳng hề dễ dàng, phải biết nhịn nhục để vượt qua. Không có quyền cũng chẳng có tiền, cô không dám vọng tưởng những thứ xa vời, chỉ có cách thỏa hiệp với cuộc sống để có thể tồn tại.

Đôi khi, Lâm Văn Thu cũng hận sự hèn mọn của mình, nhưng gánh nặng cuộc đời luôn là cái lưới đen, bủa vây cả người cô, ép cô phải co mình trong góc tối.

Cho nên với cô, Bạch Thuật Bắc mãi chỉ là ước mơ xa xỉ.

Nhưng khi người đàn ông đầy chủ động đưa tay về phía cô, Lâm Văn Thu liền mất khống chế, khát vọng sâu dưới đáy lòng chợt rộn thức tỉnh. Cô muốn thuận theo lòng, quyết tâm cố gắng một lần. ...có lẽ ước mơ sẽ trở thành sự thật.

Tâm tình Cao Hách hơi đặng chất, trong lòng vừa mệt vừa đau, cô gái này luôn có thể khiến anh ta đau lòng. Trong mắt nhiều người, cô chỉ là người phụ nữ bình thường, nhưng đối với anh ta, cô là người đặc biệt nhất, là người con gái quật cường, dùng cảm đối mặt với mọi khó khăn gian khó, vậy vùng để tiến tới cuộc sống tốt đẹp hơn. Những điều tuyệt vời từ cô, người khác mãi mãi nhìn không thấy.

Anh ta không biết từ khi nào mình đã thích Lâm Văn Thu, tựa như nó ập đến bất ngờ, khiến anh ta vô cùng thương tiếc người con gái ấy, luôn muốn bảo vệ, thay cô gánh vác tất cả thử thách khắc nghiệt.

Nhưng chung quy vẫn chậm hơn người, tình cảm của anh ta sinh ra không đúng thời điểm.

Cao Hách không muốn tiếp tục đề tài này, không muốn tát gáo nước lạnh vào dũng khí đang cháy bùng quyết tâm của cô, nhưng người đàn ông như Bạch Thuật Bắc, có thể cho cô hạnh phúc không?

Đến giờ, Cố An Ninh vẫn bất vô âm tính. Trong đầu Bạch Thuật Bắc đang tính toán điều gì, anh có thành thật với Lâm Văn Thu không?

Hai người lặng lẽ đi trong ngõ hẻm, ánh tà dương nhuộm màu sắc bi thương, anh ta và cô đều đang thả mình trong những tâm tư riêng biệt, không ai chủ động phá vỡ bầu không khí đè nén giữa họ.

Cho đến khi ngồi lên xe, Cao Hách không lập tức khởi động, mà là suy tư trong thoáng chốc rồi nghiêng người nhìn cô: "Em biết rõ quan hệ của anh ta và Cố An Ninh, nhưng vẫn lựa chọn ở bên anh ta, chắc em đã suy nghĩ kỹ với quyết định của mình. Dù sao, anh luôn hi vọng em có thể sống vui vẻ"

"Văn Thu, chúc em may mắn."

Lâm Văn Thu hoàn toàn không biết nên nói gì, ngàn lời vạn chữ chỉ hóa thành câu: "Cám ơn." Cao Hách luôn khiến cô cảm thấy an tâm, ấm áp. Có một người bạn như anh là phúc đức đời này của cô.

Cao Hách nhoen miệng cười, giờ tay xoa nhẹ trán cô: "Trừ hai chữ này ra, không còn muốn nói điều gì với anh sao?"

Lâm Văn Thu mím môi, biểu cảm so với khóc còn khó coi hơn, Cao Hách bất đắc dĩ tràn ra tiếng cười nhẹ: "Được rồi, nếu kết quả thất bại, anh sẽ cố gắng tiếp nhận em."

Thấy vẻ mặt Lâm Văn Thu cứng ngắc, anh ta không đùa nổi nữa, thua lại nét cười gượng gạo, đáy mắt phát ra tia nghiêm túc: "Văn Thu, anh vẫn không yên lòng."

"."-

Bạch Thuật Bắc bấm mã số mở cửa, phát hiện trong nhà tối đen như mực, không một bóng người, ngay cả Mạnh Mạnh cũng chưa trở lại, Lâm Văn Thu đã dẫn con bé đi đâu?

Cởi cái nút trên cổ áo, toàn thân anh đổ vật xuống ghế sofa, để mặc bóng đêm bao trùm, cắn nuốt chính mình, nhưng suy nghĩ dần trở nên thanh tĩnh.

Bạch Hữu Niên cùng đoạn quá khứ trần trụi, đáng xấu hổ.....

Hình như lâu rồi, anh không nghĩ đến Cố An Ninh, đã từng là một tình yêu khác cốt ghi tâm, nhưng cuối cùng, vẫn không địch nổi sự hờ hững, vô tình của năm tháng. Thời gian thấm thoát trôi đi, yên lặng xóa mờ những cảm xúc đọng đầy trong quá khứ.

Anh lấy ra di động, đầu ngón tay trượt trên màn hình, chậm rãi mở ra một file ảnh, chứa tấm hình đã lâu anh không ngó. Gương mặt thanh xuân tươi trẻ, tinh thần căng tràn sức sống, những thứ anh thiếu sót, cũng chính là lực hấp dẫn của cô đối với anh. Vì sao bây giờ hồi tưởng, nhiều thứ đã không còn rõ ràng như trước kia?

Ngón tay vô thức hạ xuống, không cần thận quay lại trang nhắc nhở, tên tuổi Lâm Văn Thu xuất hiện trước mắt anh.

Anh ghim mắt nhìn ba chữ kia, ánh mắt phức tạp. Thật ra, lí do anh chán ghét Lâm Văn Thu rất đơn giản. Trong quan niệm của Bạch Thuật Bắc, hai chữ "người mẹ" là điều thiêng liêng, thần thánh nhất đời, không kẻ nào được phép khinh nhờn.

Ngày xưa, Bạch Hữu Niên nuôi nhân tình bên ngoài, mẹ anh vẫn luôn biết sự thật. Nhưng vì ba đứa con, bà cố nén nhịn, nuốt lệ mà sống. Khi còn nhỏ, anh vẫn hay bắt gặp hình ảnh mẹ ngồi khóc một mình trong bóng đêm, lặng lẽ lau từng giọt nước mắt chua chát. Trước mặt người khác, bà cố mỉm cười, khoe ra hạnh phúc giả tạo. Khi quay lưng, nét cười biến thành nỗi đau xót không nguôi. Nếu không vì các con, bà đâu cần phải tự giam mình trong cuộc

sống ngọt ngào, chất chứa đầy mâu thuẫn đó.

Về sau, khi sinh Bạch Tiểu Lê, bà mắc chứng bệnh trầm cảm nghiêm trọng, sau cùng lựa chọn cách tự tử để giải thoát cho bản thân.

Bạch Thuật Bắc là người đầu tiên vọt vào, anh trở mắt nhìn máu tươi dần nhuộm đỏ cả bồn tắm lớn, dạ dày từng trận co thắt.

Khuôn mặt xinh đẹp, hiền hậu của mẹ ngày càng mờ hồ trong trí nhớ, cuối cùng, hóa thành giọt nước lạnh lẽo, lăn dài trên má anh.

Bạch Thuật Bắc rất yêu mẹ mình, từ nhỏ, anh đã cố chấp với suy nghĩ tình yêu của mẹ bao la như biển, là thứ tình cảm vô tư nhất trần đời. Nhưng chấp niệm của anh đã bị Lâm Văn Thu đập đổ, anh vô cùng ghê tởm, chán ghét con người cô.

Đề mướn! Cả đời anh không thể lý giải được, vì sao cô lại chấp nhận làm việc ấy?

Thành kiến ban đầu dần bén rễ, ăn sâu trong lòng anh, vô pháp dao động. Huống chi, sau này còn xảy ra sự việc Mạnh Mạnh đi lạc, càng khiến anh chắc chắn, trong mắt cô, chỉ có tiền là quan trọng nhất.

Bạch Thuật Bắc nhớ đến những việc này, ánh mắt càng thêm âm lãnh, rất lâu sau mới gọi lại cho Lâm Văn Thu. Nghe được giọng nói êm dịu, tâm trạng càng tồi tệ: "Ồ đâu vậy?"

Ngữ điệu gắt gỏng của anh khiến Lâm Văn Thu hơi choáng váng, khẽ liếc nhìn Cao Hách đang chơi đùa cùng Mạnh Mạnh, nhẹ nhàng cầm điện thoại đi ra ngoài, đến hành lang mới hạ thấp giọng: "Em dẫn Mạnh Mạnh ra ngoài ăn cơm."

Ăn cơm? Bạch Thuật Bắc đến bây giờ vẫn chưa ăn gì, cãi nhau một trận với Bạch Hữu Niên, toàn bộ quá trình lại bị Bạch Thâm theo dõi, giận đủ no rồi, cục tức ghen ứ trong cổ họng, còn nuốt trôi cơm mới lạ.

"Ăn xong lập tức trở về."

Lâm Văn Thu cau mày, khó chịu với tính tình "sáng nắng chiều mưa" của anh, nhưng vẫn dễ chịu trả lời: "Em biết rồi."

Đang chuẩn bị cúp máy, Cao Hách vừa đúng lúc đứng trước cửa phòng bao, thúc giục: "Mạnh Mạnh không thấy em, đang làm ầm bên trong kia."

"Em phải đi xem Mạnh Mạnh đây."

Lâm Văn Thu gấp gáp nói với Bạch Thuật Bắc, bỗng nhiên nghe được âm thanh lạnh lẽo thấu xương, biểu hiện nổi bực dọc: "Ăn cùng ai?"

Lâm Văn Thu siết chặt thân máy, cảm nhận được Bạch Thuật Bắc đang mất hứng, nhớ đến thái độ đối nghịch của hai người đàn ông, cô cố trấn tĩnh trả lời: "Buổi chiều, Cao Hách giúp em dọn dẹp quán, nên em ——"

Bạch Thuật Bắc không có kiên nhẫn nghe cô giải thích, thẳng thừng ngắt lời: "Địa chỉ?"

Lâm Văn Thu kinh ngạc tròn to mắt: "Anh muốn tới đây?"

"Thế nào, không tiện cho hai người à?"

Trái tim như bị tảng đá đè nặng trước lời chế nhạo của anh, nặng nề không thở nổi, Lâm Văn Thu mệt mỏi đọc địa chỉ, trở lại phòng bao, khẩu vị nhạt như nước ốc, không màng đụng đến bàn thức ăn thơm nồng hương vị.

Cao Hách và Mạnh Mạnh nhanh chóng phát hiện điểm bất thường, Cao Hách liếc nhìn chiếc điện thoại di động đặt một bên, đại khái đoán được chuyện gì xảy ra.

"Anh ta nổi giận?"

Lâm Văn Thu phân vân chốc lát, nhỏ giọng trả lời: "Có vẻ anh ấy đã hiểu lầm."

Cao Hách gấp rau vào chén cho Mạnh Mạnh, ngũ quan anh tuần se se cái lạnh của mùa đông: "Đến hai việc cơ bản nhất là tin tưởng cùng tôn trọng, anh ta cũng không làm được, còn dám mạnh miệng nói sẽ thử thích em."

Lâm Văn Thu cuộn tròn đầu ngón tay trên đầu gối, tay kia im lặng gấp thức ăn.

Khi Bạch Thuật Bắc tới nơi, bữa ăn đã kết thúc, anh lách qua người Cao Hách, thấy áo khoác nam trên người Lâm Văn Thu, ánh mắt anh thêm phần bén nhọn.

Anh thô lỗ cởi cái áo ra khỏi người cô, vút mạnh vào ngực Cao Hách, một tay bế Mạnh Mạnh, tay kia khoác vai Lâm Văn Thu hướng lên xe, không thèm liếc nhìn Cao Hách.

Lâm Văn Thu lúng túng tạm biệt Cao Hách, hơi hèn giận trước hành động của Bạch Thuật Bắc: "Em và Cao Hách chẳng có gì hết, anh ——"

"Tôi thì sao?"

Bạch Thuật Bắc lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt kia đâm thẳng vào trái tim Lâm Văn Thu, cô chần chờ, sợ sệt hỏi một câu: "Tình anh không tốt?"

Buổi chiều, anh không gắt gỏng như vậy, vì sao chỉ qua vài tiếng đồng hồ, anh lại nhìn cô bằng cặp mắt tràn ngập chán ghét.

Tâm trạng Bạch Thuật Bắc đúng là đang hồng hồng, chuyện cũ tựa như một con dao, cắt từng nhát vào trái tim anh, chẳng chừa những vết thương loang lổ. Nhưng khi thấy thủ phạm trước mặt, lửa giận nghìn nghìn lại không thể bùng trào, vừa không khống chế được vừa không... đành lòng. Đáng giận thay, khi anh đang vùng vẫy như con cá chết, cô lại đi hẹn hò vui vẻ với tên đàn ông khác. Anh vừa nghe Cao Hách tiếp cận cô, bộ não liền mất kiểm soát, lật đật chạy đến như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Đây là tín hiệu cực kỳ nguy hiểm.

Anh nóng nảy đập mạnh tay vào vô lăng, Lâm Văn Thu sợ hết hồn, vội vàng cầm tay anh: "Anh làm gì thế? Có tức giận cũng không thể tự xả giận lên mình."

Bạch Thuật Bắc nhìn bộ dáng khẩn trương của cô, ngọn sóng trào dâng trong lồng ngực chậm rãi chảy xuôi, anh chăm chú nhìn cô, ma quỷ xui khiến lại bật lên câu hỏi: "Lâm Văn Thu, em đã từng thích ai chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Lâm Văn Thu nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, ngũ quan tuấn tú hoàn mỹ, ngay cả biểu cảm nhíu mi cũng vô cùng tuyệt đẹp. Cô đoán, lời thổ lộ sắp thốt ra khỏi cổ họng.

Bạch Thuật Bắc là người đầu tiên cô thích, và cũng là người duy nhất. Ai cũng biết điều đấy, chỉ mình anh không biết. Có lẽ, vì anh không hề để cô trong mắt, hoặc là, chưa bao giờ nhìn cô lâu hơn một tí.

Ngay cả đứa trẻ nhỏ như Mạnh Mạnh cũng biết đáp án, thế mà, anh chưa bao giờ phát hiện.

Trong lòng Lâm Văn Thu nhói từng cơn, anh có tiếp nhận lời tỏ tình bất ngờ của cô không? Chỉ sợ cô đem trái tim mình đặt vào tay anh, anh lại bực bội hất đi, tận lực tránh xa.

Có một số việc Bạch Thuật Bắc không hề ghi nhớ, nhưng nó lại tồn đọng dưới đáy lòng cô, cô một khắc cũng không quên.

Mùa đông năm mười ba tuổi, cô gặp anh lần đầu. Lần thứ hai, bọn họ hội ngộ là vào mùa hè khi cô thi tốt nghiệp trung học. Tình cảm của cô dành cho anh được sinh ra trong ngày nắng chói chang đỏ lửa ấy.

Lúc đó là đầu tháng chín, trường đại học của Tri Hạ đã tựu trường sớm, cô tự đi làm thủ tục học nhập học dành cho tân sinh viên.

Cô không ngại đi đường xa vất vả, chỉ thấp thỏm lo âu một điều, trong túi cô có chứa hơn 4000 đồng, gồm học bổng của Tri Hạ và tiền lương làm thêm mùa hè của cô, còn một ít là mượn họ hàng thân thích.

Cô nắm chặt chiếc túi, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi lạnh. Ngày đó trời rất nóng, trên đường hầu như không có người qua lại, mặt trời nướng cháy mặt đất, thêm làn gió hanh khô thổi tới, khiến tinh thần con người mệt mỏi, rã rời.

Không biết có phải vì bộ dáng khẩn trương của cô làm bại lộ, hay đối phương đã theo sát từ lâu, khi còn cách trường học một dãy phố, bất thành linh xuất hiện tên đàn ông mặc quần áo màu đen, giục mạnh chiếc túi trên tay cô.

Lúc ấy, Lâm Văn Thu vô cùng khiếp đảm, đầu óc trống rỗng. Từng vô số lần chứng kiến những vụ cướp bóc xảy ra trên tivi, nhưng khi "người thật việc thật" kéo đến, cô lại không biết phản ứng như thế nào. Cô dơ mình, đứng tại chỗ, vài giây sau mới hồi hồn nhắc chân đuổi theo.

Đó là số tiền còn sót lại trong nhà, tương lai của cô phụ thuộc vào nó. Nếu không có nó, giấc mộng đại học hoàn toàn tan biến.

Cô vừa chạy vừa há miệng kêu cứu, nhưng không có ai chịu ra tay giúp sức. Xã hội thực dụng bây giờ đã ăn mòn những tấm lòng nghĩa hiệp, không ai muốn xen vào chuyện rắc rối, lo mơ tự chuốc họa vào thân thì khổ.

Thế chất Lâm Văn Thu không tốt, đuổi theo một lúc đã kiệt sức, hai chân mềm nhũn lê lét từng bước, tro mắt nhìn bóng lưng tên đàn ông càng lúc càng xa, hi vọng dần bị bóp chết.

Nỗi tuyệt vọng ập đến, tầm mắt mông lung mờ ảo, cô gào thét đến khản cổ: "Ăn cướp! Ăn cướp! Có kẻ giật đồ ——" Mọi cảm xúc dồn nén trong tiếng kêu la, tựa như cọng cỏ cứu mạng cuối cùng của cô, dù biết rõ sẽ chẳng ai thèm quan tâm, nhưng cô vẫn vô dụng la lên, trút bỏ mọi uất hận.

Bỗng nhiên chiếc xe việt dã xuất hiện, một người đàn ông bước xuống xe. Lâm Văn Thu không thấy rõ hình dáng của người đàn ông đó, chỉ cảm thấy một trận gió mạnh tạt qua người, tiếp theo, thân hình cao lớn trong bộ quân trang màu xanh lục vọt nhanh theo tên cướp.

Lâm Văn Thu kinh hãi nhìn màn truy đuổi phía trước, thờ mạnh ra rồi cong chân đuổi theo.

Đó là một quân nhân, cô không thấy rõ mặt mũi của anh, nhưng bóng dáng mạnh mẽ rắn chắc tựa như ánh rạng đông ngày mới, thấp sáng thế giới tuyệt vọng của cô. Trong khoảnh khắc đáng nhớ ấy, anh hùng dũng giống như một Đấng Cứu Thế, kéo cô đến vùng sáng của ánh mặt trời.

Rồi sau đấy, anh dùng vẻ mặt lạnh te trả túi xách cho cô, và đáng về ấy của chàng trai đã đi sâu vào trái tim người thiếu nữ.

"Lâm Văn Thu?" Bạch Thuật Bắc cau mày nhìn cô, trong lòng mất vui, câu hỏi có tính chất bộc phát, hệt như anh bị trúng tà, vô thức thốt lên mà không cần suy nghĩ.

Thế nhưng sao cô lại đắm chiều như vậy?

Lâm Văn Thu trở về từ quá khứ, tầm mắt lại dừng trên mặt anh. Cô nhấp nháy môi, khuôn mặt hơi ửng hồng, thều thào trả lời: "Đã từng thích."

"Là ai?" Bạch Thuật Bắc gần như bật ra câu chất vấn ngay tức thời, sau lại cảm thấy phản ứng của mình có chút mất mặt, không kiên nhẫn mở to mắt, "À, tôi thật tò mò, không biết người đàn ông xui xẻo đấy là ai?"

"." Nếu nói người đàn ông xui xẻo đấy là anh, anh sẽ không nổi điên chứ?

Lâm Văn Thu khó xử, không biết trả lời thế nào, Mạnh Mạnh ngồi ghé phía sau, rút cuộc nhịn hết nổi: "Ba ngốc ơi là ngốc, tức chết con mắt."

Câu hỏi này ai cũng biết đáp án, ba thông minh như vậy mà trong chuyện này, y như gã khờ khạo.

Bạch Thuật Bắc đen mặt nhìn Mạnh Mạnh, cô nhóc bất đắc dĩ thở dài: "Ba ngốc quá đi, thứ tư tuần sau, nhà trẻ có hoạt động vui chơi diễn xuất, ba đừng làm mất thể diện, phong độ của con đấy nhá."

Cô nhóc vừa dứt lời, hai người lớn đồng thời sùng sốt.

"Hoạt động vui chơi, diễn xuất là sao?" Bạch Thuật Bắc vô cùng coi trọng việc của con gái, nghe lời cô bé nói, không khỏi có chút nghi ngờ, "Sao trước giờ ba chưa từng nghe qua?"

Mạnh Mạnh dẫu cái môi nhỏ nhắn, con ngươi trong suốt khề âm đạm vài phần: "Đây là là hoạt động của cha mẹ các bé, ngày trước con không có mẹ."

Lâm Văn Thu và Bạch Thuật Bắc cùng trầm mặc, tay Mạnh Mạnh bấu lấy thành ghế, ánh mắt mong đợi nhìn hai người: "Hiện tại đi đã ở đây, có thể cùng tham gia với ba không? Mấy bạn của con cũng chưa từng gặp qua mẹ."

Câu nói sau cùng đã đầy sự tủi hờn, khuôn mặt nhẵn lại vì thiếu máu. Lâm Văn Thu chưa xót nhìn bé, Mạnh Mạnh theo bản năng giơ tay đòi cô ôm.

"Đi xin lỗi." Lâm Văn Thu ôm Mạnh Mạnh trong ngực, cúi đầu hôn cái trán tròn bóng của bé.

Mạnh Mạnh nghi ngờ, vịn vịn hàng chân mày: "Sao đi phải xin lỗi?"

Tại sao ư? Là vì tất cả. Vì đã đưa bé đến thế giới này lại không chịu trách nhiệm, không làm tròn bổn phận của một người mẹ, cho dù là nguyên nhân gì, cô vẫn nợ bé hàng vạn câu xin lỗi.

Về mặt Bạch Thuật Bắc vô cùng phức tạp, nhìn đắm đắm Lâm Văn Thu, biểu tình của cô rất chân thật, không giống đang nguy trang. Thần sắc của cô khi nhìn Mạnh Mạnh, giống y như dáng vẻ buồn thương của mẹ anh khi đối diện với anh em bạn anh.

Trong nháy mắt, tâm tư của Bạch Thuật Bắc teo thất lại, anh hồ đồ lắm rồi, sao có thể đặt hai người ở chung một vị trí, Lâm Văn Thu không xứng.

Anh giơ tay vuốt nhẹ đầu bé, khởi động xe: "Thứ tư ba cùng đi sẽ tham gia hoạt động, con vui không?"

Mạnh Mạnh hưng phấn vỗ tay bốp bốp, miệng nhỏ liên tục tấn công mặt Lâm Văn Thu, còn muốn chồm qua hôn Bạch Thuật Bắc, bị anh nghiêm mặt đẩy ra: "Đừng làm rộn, ba đang lái xe."

Có Mạnh Mạnh làm người điều hòa, không khí giữa hai người cũng thoáng đáng hơn. Đoạn đường trở về, Bạch Thuật Bắc im lặng lái xe, chỉ có tiếng nói riu riu của Mạnh Mạnh, thảo luận chuyện hoạt động sắp tới với Lâm Văn Thu.

Nụ cười tỏa nắng vẫn nở trên môi cô nhóc, Mạnh Mạnh chưa bao giờ vui như lúc này. Lúc trước, mỗi khi trong trường có hoạt động, chỉ có ba đi cùng bé, những khi Bạch Thuật Bắc bận công tác ở đơn vị, thì chú hai hoặc chú ba thế chỗ đi với bé.

Mấy bạn trẻ đều há to mồm trước sự thay đổi xoành xoạch này, tò mò hỏi Mạnh Mạnh: "Bạch Nhất Mạnh, ba của cậu rốt cuộc là ai vậy?"

Lần này thì tốt rồi, có đi tham gia cùng bé, Mạnh Mạnh vô cùng kích động, chỉ hận không thể biến ngày mai thành thứ tư.

Manh Mạnh ôm cánh tay Lâm Văn Thu, con người trong vắt gọn lèn sóng nhỏ, được nước lặn tới: "Dì ơi, đến lúc đó, con sẽ nói với các bạn dì là mẹ của con nha?"

Lâm Văn Thu liền gạt mình, cô luôn chờ mong, có một ngày bé gọi mình là “mẹ”, dù trong hoàn cảnh nào, dù bé có biết sự thật hay không.

Nhưng Bạch Thuật Bắc ——

Cô quay đầu, mắt hỏi ý anh, bắt gặp tia phiền não lóe trong đáy mắt người đàn ông.

Bạch Thuật Bắc không nhìn hai người họ, tập trung chú ý tình huống trên đường, môi mím thành đường thẳng.

Lâm Văn Thu có thể thấy được sự đấu tranh trong anh, hiệp nghị cô kí với Cố An Ninh là khi Mạnh Mạnh ra đời, trên giấy khai sinh của bé, ở mục họ tên mẹ, sẽ điền ba chữ Cố An Ninh.

Quả nhiên, vẫn chỉ có mình cô mơ mộng hão huyền.

Lâm Văn Thu nhói lòng nhìn đứa bé, rụt rè lên tiếng: "Manh Mạnh ——"

"Tùy con, muốn gọi thế nào thì gọi." Bạch Thuật Bắc bỗng cắt lời cô nói, nhanh chuyển tầm mắt, giọng nói trấn định, không tí dao động.

Lâm Văn Thu khiếp sợ quay đầu, hàng loạt cảm xúc xộc đến trái tim, có mừng rỡ, có vui sướng, có cảm kích... Cô xúc động mấp mấp đôi môi: "Cám ơn anh, Bạch tiên sinh."

Bạch Thuật Bắc nhìn về mặt hạnh phúc của cô, không thể nói lên tư vị trong lòng, chỉ một sự đồng ý nhỏ cũng khiến cô vui mừng khôn xiết, ánh mắt sùng bái của cô thỏa mãn cái tôi của anh.

Sau khi về nhà, Lâm Văn Thu dẫn Mạnh Mạnh đi tắm. Khi ôm bé ra phòng khách, đã thấy Bạch Thuật Bắc thay bộ đồ khác, xem chừng muốn đi ra ngoài.

Đã rất trễ rồi ——

Cô thẳng tắp nhìn anh, Bạch Thuật Bắc bình thản đáp lại ánh mắt cô: "Buổi tối không cần chờ tôi."

Lâm Văn Thu rất muốn hỏi anh định đi đâu, nhưng thái độ lạnh nhạt của anh khiến cô không thể mở miệng, anh đứng trước cửa đối diện, rồi quay đầu bước đi, không buồn nhìn lại.

"Chắc chắn ba đi uống rượu." Mạnh Mạnh chán chường ôm cổ Lâm Văn Thu, cái miệng nhỏ nhắn chu ra thật dài.

Lâm Văn Thu bất ngờ nhìn bé: "Ba có thường uống rượu không?"

Manh Mạnh gật đầu một cái, vẻ mặt ghét bỏ, tay bóp chặt hai cánh mũi: "Mỗi lần trở về, người ba toàn hơi rượu."

Lâm Văn Thu liếc nhìn cánh cửa khép chặt, nghe tiếng máy xe vọng lên từ dưới lầu, trong lòng cô thầm thở dài, ôm Mạnh Mạnh vào phòng ngủ: "Tối giờ cục cưng phải lên giường rồi."

Lâm Văn Thu mất ngủ cả đêm, tâm trạng hôm nay của Bạch Thuật Bắc rất tệ, có liên quan tới cô không? Hay là bởi vì Cố An Ninh? Cô không dám suy nghĩ nhiều, mọi chuyện đã là dĩ vãng, cứ mãi xoắn xuýt cũng không thay đổi được gì.

Trước mắt, Bạch Thuật Bắc nguyện ý thử thích cô. Việc cô cần làm là không ngừng nỗ lực cố gắng, để anh hiểu được con người thật của cô, để anh biết được một tâm chân tình trong suốt nhiều năm vẫn không bị mai mòn.

Lâm Văn Thu! Hãy cứ nỗ lực đi, cho dù kết quả vẫn không lay chuyển được người đàn ông đấy, nhưng ít ra mày đã sống hết mình cho một tình cảm khác cốt ghi tâm cả đời.

Lâm Văn Thu chưa bao giờ dừng cảm như lúc này, đây là lần đầu tiên cô hành động vì mình. Cô ngồi trong phòng khách, một mình xem kịch giữa đêm khuya, là bộ tiểu thư cá ngựa, kéo dài đến tận hai giờ rưỡi sáng.

Cuối cùng, cánh cửa cũng “cạch” một tiếng, mở ra, Lâm Văn Thu hồi hộp đứng lên, bóng dáng cao lớn của Bạch Thuật Bắc đứng chắn ngang trước cửa.

Anh uống không nhiều lắm, vẫn có thể nhận ra Lâm Văn Thu, chỉ là có chút nhấp nhô không rõ "Em còn chưa ngủ?"

"Đang chờ anh." Lâm Văn Thu nắm chặt quả đấm, từng bước tiến lên.

Bạch Thuật Bắc cúi đầu đối diện, bỗng nhiên cảm giác được thân thể mềm mại đang tới gần, hai bàn tay trắng mịn khẽ nâng lên, quan tâm cời áo khoác giúp anh: "Em đi nấu canh giải rượu, anh chờ một tí."

Phòng khách chỉ mở một chiếc đèn nhỏ, pha lẫn ánh sáng vàng hắt ra từ phòng bếp, thân thể nhỏ gầy đi tới đi lui. Nhìn một này, trái tim đang trống rỗng của anh, phút chốc được lấp đầy.

Anh ngồi trên sofa, một mối rê nhẹ mi tâm, cho đến khi trước mặt xuất hiện chén canh giải rượu, anh chậm chậm ngẩng đầu, khuôn mặt trắng nõn nghịch chiều ánh sáng, đôi con ngươi đen tựa như ánh trăng rằm, tròn vành vạnh: "Khó chịu hả? Nhanh uống đi, uống xong sẽ hết khó chịu."

Bạch Thuật Bắc không nói lời nào, giương mắt, quan sát cô thật tỉ mỉ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Dưới ánh mắt tìm tòi của Bạch Thuật Bắc, Lâm Văn Thu căng thẳng siết chặt những ngón tay. Cô đánh bạo ngồi xổm trước mặt anh, đặt chén canh lên khay trà, tay nhẹ nhàng xoa nắn hai bên huyệt thái dương cho anh: "Mỗi lần ba em nhức đầu, mẹ em vẫn thường làm vậy cho ông."

Bạch Thuật Bắc không trả lời, nhắm mắt hưởng thụ.

Lâm Văn Thu thấy anh không muốn nói với mình, hai cánh môi rung nhẹ, nuốt lại những câu muốn nói vào bụng.

Trong phòng khách tĩnh lặng, chỉ còn tiếng chuông của chiếc đồng hồ cổ thi thoảng vang lên. Lực tay của Lâm Văn Thu rất vừa phải, đem đến cho anh cảm giác vô cùng thoải mái. Bạch Thuật Bắc suy tư vài giây rồi chậm rãi thông báo: "Ngày mai tôi phải trở về đơn vị. Thứ tư tuần sau sẽ cố gắng về nhà, tham gia hoạt động trong trường với Mạnh Mạnh. Em ở nhà, nhớ cẩn thận chăm sóc con bé."

Lâm Văn Thu buồn bã trả lời: "Vâng."

Hai người lại rơi vào sự im lặng nặng nề, Lâm Văn Thu không có kinh nghiệm yêu đương. Cô không biết khi người ta yêu sẽ làm những việc gì? Còn cô và Bạch Thuật Bắc rất hiếm khi tâm sự, tìm hiểu lẫn nhau, phần lớn thời gian đều dành cho việc lên giường.

Điều này khiến Lâm Văn Thu thất vọng, dù biết nửa thân dưới của đàn ông giống y như động vật, nhưng cô không hi vọng, Bạch Thuật Bắc đối với cô, chỉ có đam mê về thể xác.

Bạch Thuật Bắc yên lặng trong chốc lát, tiếp theo cảm đầu ngón tay lạnh lạnh của cô, Lâm Văn Thu ngừng lại, tự nhiên nhìn anh.

"Ngăn kéo ở tủ đầu giường có chứa vài xấp tiền, khi nào cần thì em cứ lấy. Tạm thời đừng trở lại quán." Anh nghĩ vài giây rồi bổ sung thêm, "Vừa cực nhọc vừa chẳng kiếm được bao nhiêu"

Lâm Văn Thu há miệng, song thấy ánh mắt u trầm của anh, cô im miệng không nói.

Cô vẫn muốn tiếp tục công việc buôn bán. Tuy chỉ kiếm được vài đồng bạc lẻ, nhưng nó giúp cuộc sống của cô thêm ý nghĩa. Đồng tiền do tự tay mình làm ra, đáng trân trọng hơn tất cả.

Tuy nhiên hôm nay, cô không muốn tranh cãi với anh. Tâm trạng của anh đang tệ, thể hiện qua việc anh đi quán bar, mượn rượu tiêu sầu.

Bạch Thuật Bắc thấy cô ngoan ngoãn nghe lời, sắc mặt dần sáng lên, đầu ngón tay vân vê chiếc cầm nhon: "Em quá gầy, ngày thường nhớ chú ý ăn uống, nghỉ ngơi cho kĩ. Tôi thích những người đầy đặn."

Dứt lời, anh kéo cô vào ngực. Lâm Văn Thu rất nhẹ, cả người ngồi trên đùi anh mà anh chẳng có tí tạo cảm giác.

Ngón tay Bạch Thuật Bắc thuần thực ve vuốt thân thể Lâm Văn Thu, cô chỉ mặc váy ngủ màu trắng, cách lớp vải mỏng, anh tỉ mỉ miêu tả những đường cong hấp dẫn, dọc theo mắt cá chân đi lên, rê nhẹ cái chân thon dài, cuối cùng chuẩn xác chạm tới ngực.

Tay anh nhẹ nhàng mân mê đôi thỏ trắng mềm mại, ánh mắt thâm trầm theo sát cô, tiếp sau, cúi đầu ngậm đôi môi anh đào.

Trong miệng anh, nồng nặc hương thơm rượu vang đỏ, Lâm Văn Thu bắt đầu vắng vất theo hơi rượu, thả mình đắm chìm trong nụ hôn nồng nhiệt.

Tiếp theo, anh ôm cô ra khỏi phòng khách, hai người tiến đến phòng tắm.

Lâm Văn Thu bị anh áp sát vào bức tường lạnh lẽo, hai chân cuống cuống bấu chặt vòng eo cường tráng, một tay anh nâng toàn thân cô, tay kia mở khóa vòi sen.

"Hãy tắm cùng tôi." Bạch Thuật Bắc cắn cắn vành tai Lâm Văn Thu, giọng nói trầm khàn, phả ra hơi rượu nồng, đầu lưỡi trơn ướt lướt qua vùng cổ trắng.

Nhiệt độ dòng nước ấm áp, muôn vàn giọt nước nhỏ, chảy xuống thân hai người. Nhiệt độ trong phòng mỗi lúc mỗi cao, sắp dung hòa cơ thể hai người.

Váy ngủ của Lâm Văn Thu nhanh chóng ướt nhẹp, dán sát đường cong thân thể, tôn lên tuyệt tác của tạo hóa. Màu trắng biến thành trong suốt, khoe ra hai hạt đào hồng, mọc trên đồi tuyết trắng.

Cô ngượng ngùng hạ mi mắt, thò thè "Dạ" một tiếng.

Anh đặt cô xuống, hai cánh tay chống đỡ vách tường sau lưng cô, đôi mắt anh sáng quắc, bạo dạn yêu cầu: "Giúp tôi cởi quần áo."

Lâm Văn Thu giờ tay cởi từng chiếc cúc, y phục trên người anh đều đã ướt sũng, lớp vải màu trắng dính sát người, lộ ra những bắp thịt săn chắc, căng tràn.

Toàn bộ cúc áo đã được cởi ra, đầu ngón tay cô run rẩy, lòng bàn tay đụng vào những múi bụng rắn chắc, chỗ lồi chỗ lõm, sờ lên cực kì khoan khoái.

Ham muốn lấp đầy trong đôi mắt người đàn ông, khuôn mặt người phụ nữ hoàn toàn cháy sạch

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc nhìn cô hau háu, mọi tế bào trong cơ thể như đang vẫy vùng đòi sự giải phóng, muốn lập tức quán lấy người con gái trước mặt.

Anh giữ chặt gáy cô, nụ hôn mãnh liệt dữ dội kéo đến, Lâm Văn Thu ngược mặt, thuận theo sự đòi hỏi của anh, ngoan ngoãn đưa ra đầu lưỡi cùng anh dây dưa.

Con say khiến anh choáng váng, hơi thô bạo nhắc người cô lên, chen mình vào giữa hai bắp đùi của cô.

Cách lớp quần lót, tay anh khuấy đảo vài cái, nơi mềm mại đã sớm nhầy nhụa trơn ướt. Không có bất kì động tác chuẩn bị nào, anh trực tiếp xé nát chiếc quần lót, dưới sự kinh ngạc của cô, mạnh mẽ đâm vào.

Anh dường như rất yêu thích tư thế này, ép cô sát tường, khóa chặt hông cô, hung mãnh chuyển động.

Y phục trên người Lâm Văn Thu vừa ướt vừa xộc xệch, thân thể càng lúc càng nóng. Chiếc áo sơ mi trắng hồ hững treo trên người Bạch Thuật Bắc, phần giữa lộ lớp da thịt màu đồng bèn chắc, vài giọt nước dính lấm tẩm trên lồng ngực rộng, bật lên nét quyết rũ của phái mạnh. Mái tóc ngắn ứ đọng dòng nước ẩm, từng giọt chảy qua chính giữa hàng chân mày, khiến đôi mắt hẹp dài khẽ nheo lại.

Lâm Văn Thu ôm cổ anh, rụt rè dâng đôi môi thom ngát.

Anh bắt giác đình chỉ động tác, ngưng mắt nhìn cô đang mút mát môi mình. Động tác vụng về lại ngây ngô trúc trắc, thế nhưng tựa như cây đuốc đỏ, vẩy từng đốm lửa khắp trái tim anh.

Lâm Văn Thu cảm nhận được cự vật của anh, đang không ngừng lớn mạnh trong thân thể mình, hình như Bạch Thuật Bắc thích cô chủ động lấy lòng anh.

Được cổ vũ, Lâm Văn Thu tăng thêm dũng cảm, dùng đầu lưỡi trơn mịn, cẩn thận miêu tả viền môi Bạch Thuật Bắc, từ từ đi xuống, mút mạnh hầu kết của người đàn ông.

"Học từ đâu?"

Anh bóp mạnh chiếc mông vênh của cô, dùng sức nhấn vào, Lâm Văn Thu bất ngờ bị đau, chau mày: "Đau, nhẹ một tí, anh...anh thích không?"

Đôi mắt cô ánh lên niềm khao khát, háo hức muốn được anh tán thưởng. Những việc này cần chỉ phải học, đều là bản năng trong tình yêu. Khi đã yêu một người, bạn luôn cam tâm tình nguyện làm tất cả mọi việc để họ được vui vẻ, hạnh phúc.

Bạch Thuật Bắc không hồi đáp, thả một chân cô xuống, đem chân kia giắt trên khuỷu tay anh. Lâm Văn Thu bị anh mở thật rộng, nhưng bên trong vẫn nhiệt tình cắn nuốt lửa nóng của anh.

Bạch Thuật Bắc khom người nhìn hai bên cửa động mềm mại, liên tục khép khép mở mở, co rúm khít khao, tựa hồ muốn lấy mạng anh.

Bạch Thuật Bắc thừa nhận, anh đối với Lâm Văn Thu, quá nửa là dục vọng. Cô là người phụ nữ duy nhất mà anh quan hệ. Ở phương diện tình dục, anh rất kén chọn, vô cùng thích sạch sẽ, tuyệt đối không cầu thả, không bậy bạ đến mức hứng là lên. Mấy năm nay, Lâm Văn Thu cũng không có tình cảm mập mờ với bất cứ người đàn ông nào, điều này khiến anh hài lòng.

Đặc biệt, thân thể của bọn họ cực kì hòa hợp, đem lại cho anh khoái cảm tràn trề. Quả thật Lâm Văn Thu chính là sự lựa chọn chính xác dành cho anh.

Lúc ở quán bar, Bạch Cẩn Tây có hỏi: "Anh vẫn nhớ đến Cố An Ninh? Nếu như cô ấy trở lại, có lẽ sẽ không còn là Cố An Ninh của ngày xưa nữa."

Bạch Thuật Bắc làm sao không hiểu đạo lý này, không cần nói đến Cố An Ninh, chính anh đã không còn là Bạch Thuật Bắc của quá khứ.

Chỉ là, trong lòng có vài cảm xúc khác lạ mà anh không thể xác định.

Người con gái trong ngực lâu bầu một tiếng. Chân thon dài gác lên người anh. Bạch Thuật Bắc nghiêng đầu nhìn cô, lúc này, anh muốn cô hai lần, kết quả... cô oanh oanh liệt liệt ngất xỉu khi anh sắp đến cao trào. Thể lực cô chả ra hồn, toàn yếu với kém, tay anh véo nhẹ vòng eo gọn, bỗng nhiên cảm thấy đau lòng.

Ngày trước, anh chưa từng nhìn kĩ cô, bây giờ tỉ mỉ quan sát, phát hiện một điều, nỗi chán ghét của anh đã nguôi ngoai rất nhiều, nhìn thân thể cô gầy gò, tong teo, thật sự có chút thương cảm.

Anh không tìm hiểu căn kễ gia đình cô, chắc là khó khăn lắm đây, nên mới gầy teo gầy tóp đến độ này. Về sau, nhất định phải đối tốt với cô, cho dù thế nào, cô cũng là mẹ ruột của Manh Manh.

Bạch Thuật Bắc khép tay, dùng sức ôm chặt Lâm Văn Thu, đôi gò bồng đảo chống đỡ khuôn ngực rần rởi, cực kì thoải mái, anh dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, Bạch Thuật Bắc tỉnh dậy, bên cạnh đã trống không. Anh rửa mặt xuống lầu, thấy Lâm Văn Thu bận rộn làm điểm tâm trong bếp, lâu lâu khạc ra vài tiếng ho khan.

Bạch Thuật Bắc không để ý, ngồi trên bàn xem báo, chờ ăn. Lúc Lâm Văn Thu bùng thức ăn lên, ho khan càng lúc càng nhiều. Bạch Thuật Bắc ngừng đầu nhìn cô, lúc này mới phát hiện, mặt cô đỏ bừng.

"Sao vậy?" Anh giơ tay sờ trán cô, hơi âm ẩm.

Lâm Văn Thu cầm tay anh, đem cái thìa đặt trong lòng bàn tay, nhắc nhở: "Anh ăn nhanh đi, coi chừng trễ đây."

Ánh mắt anh phức tạp nhìn cô, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn giữ im lặng.

Bạch Thuật Bắc thay xong quần trang, thấy sắc mặt Lâm Văn Thu kém đi nhiều, đỏ rục tựa như tô cả tấn son môi, anh nhíu mày: "Sao đang khỏe mạnh lại lần đùng ra bệnh?"

Lâm Văn then thùng, ấp úng trả lời: "Có thể tôi qua bị cảm lạnh."

Hôm qua nước không đủ nóng, sau anh lại bóc sạch toàn thân cô, ép cô vào bồn rửa tay, vận động thật lâu, thể chất của cô không chịu nổi cũng dễ hiểu.

Bạch Thuật Bắc trầm ngâm chốc lát, đưa tay vuốt ve hai má nóng của cô, ngữ điệu nhu hòa: "Em đến bệnh viện khám đi, sức đề kháng của Manh Manh rất yếu, không cẩn thận sẽ bị lây nhiễm" (Muốn đập chết anh ghê)

Ngón tay Lâm Văn Thu khẽ run lên, lòng hụt hẫng, buồn tui gặt đầu.

Bạch Thuật Bắc không phát hiện tinh thần cô sa sút, vô tâm cầm chìa khóa xe ra ngoài, đến cửa lại quay đầu, dặn dò: "Em đừng quan tâm đến tiệm cháo nữa, tôi về sẽ giúp em xử lí."

"Em——"

Lâm Văn Thu muốn thương lượng với anh, nhưng Bạch Thuật Bắc giơ tay xem đồng hồ, tỏ ra gấp gáp: "Tôi đi đây, em nhớ đến bệnh viện."

Lâm Văn Thu đứng trơ trọi trong căn nhà, chán nản ngẫm nghĩ, Bạch Thuật Bắc gia trưởng quá, làm việc đa phần theo ý thích, không chịu thương lượng với người khác.

Bạch Thuật Bắc trở về đơn vị, trong nhà chỉ còn 2 người phụ nữ, Lâm Văn Thu ngày càng nóng sốt, toàn thân như bị rút hết khí lực. Cô cố gắng đưa Manh Manh đến nhà trẻ, tiếp theo đi mua thuốc hạ sốt rồi ghé qua tiệm cháo.

Lần trước cơ bản đã dọn dẹp xong, chỉ cần chuẩn bị thêm nguyên liệu nấu, ngày mai sẽ có thể bán lại, Lâm Văn Thu mang theo con sốt gần 38 độ, đi lang thang khắp ngõ ngách trong chợ, tìm mua thức ăn về nấu, mồ hôi thấm ướt chiếc áo sơ mi trắng.

Xế chiều, cô đến rước Manh Manh, bé nhìn mái tóc ướt nhẹp của cô, đau lòng nâng tay lau mồ hôi trên trán cô: "Hôm nay đi làm việc gì? Sao lại mệt đến vậy?"

Một lời quan tâm của Manh Manh đã xua hết mọi khổ cực cả ngày của Lâm Văn Thu, cô mỉm cười: "Manh Manh hôn đi một cái, đi sẽ hết mệt."

Manh Manh vui mừng ôm cô cô, hôn mạnh lên má cô, hứa hẹn: "Đi ráng chờ Manh Manh lớn lên nha. Lúc đó, Manh Manh sẽ đi làm, kiếm tiền nuôi đi, đi sẽ hết khổ."

Lâm Văn Thu nhìn khuôn mặt non nớt, đáng yêu của bé, trong lòng ấm áp, tuy cô và Bạch Thuật Bắc vẫn chưa có tiến triển, nhưng mỗi ngày được sống với Manh Manh, đã đủ khiến cô vừa lòng thỏa ý. So với cuộc sống lẻ loi trước đây, hiện giờ, Manh Manh và Bạch Thuật Bắc đã tặng cho cô một cái "nhà" đúng nghĩa.

Chương 31

Trước kia, Lâm Văn Thu toàn lướt bệnh đề qua. Nhưng lần này, cảm lạnh kéo dài, liên tục ho khan. Ngày đầu bán lại, cả người cô mệt lả, hoa mắt chóng mặt, xém tí ngất xỉu. Buổi chiều, cô đóng cửa sớm, đến nhà trẻ rước Mạnh Mạnh.

Manh Mạnh thương xót cô, khi hai người đi siêu thị, cô nhóc lấy rất nhiều đồ ăn vặt, bỏ vào xe đẩy hàng. Lâm Văn Thu nhìn thoáng qua, ngạc nhiên nhắc nhở: "Cục cung, những thức ăn này rất nóng."

Manh Mạnh ngược khuôn mặt nhỏ nhắn: "Đây là mua cho dì đó, ăn ngon lắm, Manh Mạnh mê nhất."

Lâm Văn Thu dở khóc dở cười, cảm thấy ấm lòng trước cách thức quan tâm ngây thơ của Mạnh Mạnh, khom người, véo véo hai cái má bầu: "Manh Mạnh ngoan quá, rất biết quan tâm người khác."

Hai người mua sắm không ít nguyên liệu nấu ăn, Manh Mạnh đứng sau Lâm Văn Thu, vui vẻ nhón chân đẩy chiếc xe hàng, y như cái đuôi nhỏ, vẩy vẩy theo sau Lâm Văn Thu ở quầy bán rau.

Ra khỏi siêu thị, Lâm Văn Thu nắm chặt tay Mạnh Mạnh, tay còn lại xách giỏ hàng to, vất vả chen lên xe điện ngầm. Ngồi trên xe, cô lấy điện thoại ra nhìn thời gian, thấy có hai cuộc gọi nhỡ, đều của Bạch Thuật Bắc.

Lâm Văn Thu gọi lại, giọng điệu của Bạch Thuật Bắc không được tốt: "Sao lâu thế?"

Lâm Văn Thu trả lời: "Lúc này ở siêu thị nên em không nghe thấy."

"Em chuyển điện thoại cho Mạnh Mạnh đi." Bạch Thuật Bắc vội vàng muốn trò chuyện cùng con gái, ánh mắt Lâm Văn Thu u buồn, khẽ đặt điện thoại bên tai Mạnh Mạnh. Trên xe chật chội, Mạnh Mạnh phải ngồi trên đùi cô, cho nên những gì hai cha con nói, đều truyền rõ vào tai Lâm Văn Thu, ngữ điệu của anh dịu dàng nhỏ nhẹ, hoàn toàn khác xa khi nói chuyện với cô.

Bạch Thuật Bắc hỏi thăm những câu đơn giản, cùng bé hàn huyên một tẹo, cuối cùng Mạnh Mạnh bất bình thay Lâm Văn Thu: "Khi nào ba về? Dì vất vả lắm, ngã bệnh còn phải chăm sóc Mạnh Mạnh."

Bạch Thuật Bắc im lặng vài giây, sau yêu cầu bé chuyển điện thoại cho Lâm Văn Thu. Khi cô nhận, anh trầm ngâm rồi mở miệng: "Không phải tôi đã bảo em đi khám bệnh sao? Tại sao bệnh thêm nghiêm trọng?"

Lâm Văn Thu không dám nói vì cô bận bịu chuyện trong quán, chỉ trả lời: "Em đã uống thuốc rồi, có lẽ nghỉ ngơi không tốt."

Ngữ khí của Bạch Thuật Bắc giảm vài phần nghiêm nghị, nhưng vẫn đem đến cảm giác áp bức quen thuộc: "Em bận gì à? Mạnh Mạnh ở nhà trẻ từ sáng tới chiều mà, chẳng lẽ... em mở lại quán cháo?"

Nghe ra giọng điệu mất hứng của anh, tự dưng Lâm Văn Thu muốn nói dối. Cô hiếm khi dối gạt người khác, mỗi lần nói đều bị cà lăm, nhưng lần này lại nói cực kì suôn, giống như phát ra theo bản năng.

"Không có, vì em... đang ghiền theo dõi một bộ phim Hàn quốc."

Đáp lại cô là sự trầm mặc thật lâu, có thể anh cảm thấy lý do này quá buồn cười, cuối cùng thậm chí cũng lười chê cười, hơi trầm giọng bảo: "Tôi sẽ liên lạc với bác sĩ, sáng mai đến khám cho em."

Lâm Văn Thu đành đồng ý với anh, thầm nghĩ sáng mai phải nghỉ bán buổi sáng. Tốt nhất nên nhanh chóng nói rõ với Bạch Thuật Bắc về việc buôn bán của quán. Nếu cô không có công việc ổn định, suốt ngày chỉ ăn không ngồi rồi, lấy gì để anh tôn trọng cô?

Bạch Thuật Bắc không nói thêm, giữa hai người chỉ có tẹo gì gọi là tình chàng ý thiếp, anh lạnh lùng bỏ lại câu "Tôi bận rồi, cúp đây" và dứt khoát ngắt máy.

Lâm Văn Thu nhìn màn hình điện thoại tối đen, có chút hụt hẫng, mắt mát.

Manh Mạnh ngược mắt, lên quan sát Lâm Văn Thu, phát hiện tâm tình cô sa sút, bàn tay mồm mím bèn chìa ra một thỏi chocolate, toét miệng cười tươi: "Ba gốc quá, chẳng biết dỗ dành phụ nữ. Dì đừng quan tâm ba nữa."

Mùi vị chocolate đầy rẫy khắp khoang miệng, vị đắng đắng tựa tựa đáy lòng cô, nhìn nụ cười tươi xinh của bé, không khỏi có chút cảm động. Trong xe mở máy điều hòa không khí, nhưng cô lại bị dày vò khổ sở trong hai tầng lửa băng dung hòa.

Ngày hôm sau, bác sĩ riêng của Bạch gia đến nhà Bạch Thuật Bắc theo lời hẹn, là một người phụ nữ trung niên mang gọng kính thật dày, tuy nhiên vẫn

không thể che khuất khí thế bén nhọn của khoe đuôi lông mày sắc sảo.

Lâm Văn Thu cẩn trọng nói chuyện: "Mời vào ạ."

Không biết là do tính cách hay bà ta thật sự không thích Lâm Văn Thu, vẻ mặt của bà ta cứng ngắc, không một nụ cười dư thừa, trực tiếp hỏi thẳng: "Còn nóng không? Đo nhiệt độ đi."

Lâm Văn Thu nhận lấy nhiệt kế, kẹp vào người, ngồi ở trên sofa không biết nói gì. Đối phương cúi đầu, xem xét trong túi thuốc, khoe mắt không mấy may liếc nhìn Lâm Văn Thu, hiển nhiên không muốn hàn huyên vô ích với cô.

Lâm Văn Thu không biết vì sao vị bác sĩ lại có thái độ như vậy, dường như vừa gặp mặt đã khinh bỉ bộ dáng của cô, không biết có sự hiểu lầm không nữa.

Dựa theo nhiệt độ trên người Lâm Văn Thu, bà ta đưa thuốc cho cô, tiếp teo, móc ra hai hộp thuốc tránh thai, thân nhiên đặt trên khay trà. Lâm Văn Thu nhìn hai hộp thuốc, bàng hoàng không thốt nên lời.

Hành động của bà ta khiến cô khó thở, giống như.

"Bạch tiên sinh vô cùng thích sạch sẽ, cô hãy chú ý giữ mình thật kĩ. Cô là người đầu tiên Bạch tiên sinh dẫn về đây. Sau này, phải hết mình chăm sóc, hầu hạ Bạch tiên sinh và Manh Manh, đây là lời dặn dò của Bạch lão tiên sinh." Lời nói đi cùng vẻ mặt khinh khi, xem thường. Lúc này, Lâm Văn Thu mới nắm bắt được trọng tâm vấn đề.

Đối phương cho rằng cô là nhân tình của Bạch Thuật Bắc? Còn có... Bạch lão tiên sinh trong miệng của bà ta là cha của Bạch Thuật Bắc?

Lâm Văn Thu cực kì túng quẫn, vội vàng xua tay: "Bác sĩ đã hiểu lầm, tôi không phải ——"

"Xin cáo từ." Đối phương không đợi cô giải thích, thẳng bước đi ra cửa.

Lâm Văn Thu ngồi trong phòng khách to lớn, trong lòng hỗn tạp mọi loại cảm xúc. Cô cùng Bạch Thuật Bắc, bất luận là gia cảnh hay địa vị đều có khoảng cách vô cùng lớn, khó trách người nhà của anh tỏ ra xem thường cô.

Trong lòng Lâm Văn Thu càng thêm quyết tâm, nhất định không thể dựa vào Bạch Thuật Bắc, cô tuyệt đối không để người ta hạ hê với sự suy đoán chủ quan của họ.

Nhưng khi nhìn hai hộp thuốc trên bàn, trái tim bất giác nhói đau.

Rốt cuộc, quan hệ của cô và anh là gì? Người yêu, hoặc thật sự là. bao nuôi?

Thái độ của anh với cô vẫn dậm chân tại chỗ, và lại, từ khi cô dọn về đây, anh không hề đề cập đến chuyện kết hôn. Nỗi sợ hãi ủa nhanh vào lòng, cô sẽ không nguyện ý biến mình thành về thứ hai. Ngày xưa, cực chẳng đã cô mới kí hiệp nghị với Cố An Ninh, Bạch Thuật Bắc không thể năm lần bảy lượt vịn vào việc đó để sỉ nhục hay thỏa mại cô hoài.

Nếu không lâm vào đường cùng tăm tối thì đâu ai ngu ngốc lựa chọn bán mình.

Lâm Văn Thu không ngừng xây dựng niềm tin cho bản thân, Bạch Thuật Bắc không phải là loại người ti tiện đến mức chỉ muốn bao nuôi cô. Cô không quyền, không tiền, bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Nếu Bạch Thuật Bắc muốn bao nuôi một người, với điều kiện của anh, đại gì không chọn những ngôi sao nổi tiếng hoặc là những cô gái trẻ trung xinh đẹp.

Anh từng nói, anh sẽ thử thích cô. Anh nói bọn họ hãy kết giao, từ từ tìm hiểu, kết hôn là chuyện quan trọng cả đời, nhất định anh đang suy tính kĩ.

Lâm Văn Thu tự tìm lý do thuyết phục bản thân, hoặc căn bản, không muốn tin Bạch Thuật Bắc sẽ là kẻ xấu xa, hư hỏng như vậy.

Mấy ngày sau, Bạch Thuật Bắc thường xuyên gọi điện về nhà, cũng quan tâm tới bệnh tình của cô. Lâm Văn Thu dần quên đi chuyện không vui đó. Hằng ngày, cô chờ đợi được nghe thanh âm giọng nói của anh, đếm ngược thời gian anh về, chìm trong cảm giác yêu xa, lún sâu vào đoạn tình chưa biết kết cục.

Ngày thứ tư quan trọng đã đến, Bạch Thuật Bắc vẫn chưa xuất hiện. Lâm Văn Thu có tí thất vọng, nhưng người thất vọng nhất chính là Manh Manh. Cô nhóc đứng trước cửa trường, liên tục nhìn ngó xung quanh, lo lắng nắm chặt tay dì.

Lâm Văn Thu đau lòng ôm bé trong ngực, an ủi: "Manh Manh ngoan, đừng buồn, chắc ba có việc nên trì hoãn"

Manh Manh ôm tia hi vọng nhỏ nhoi: "Vẫn chưa đến giờ ——"

Lát sau, một chiếc xe màu đen chạy băng băng hướng tới nhà trẻ, người đàn ông bước xuống xe, xuyên qua tròng kính đen, quan sát hai di cháu. Manh Manh tỉnh mắt, nhìn lướt qua đã thấy anh ta, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời xụ xuống: "Không cần chờ nữa, ba sẽ không tới."

Lâm Văn Thu nghi ngờ cúi đầu, Manh Manh chỉ phía đối diện: "Chú ba con kia."

Thì ra người tới là Bạch Trạ Nam, Lâm Văn Thu nhận ra anh ta chính là người đã tới nhà cô đón Mạnh Mạnh. Nhớ đến vẻ mặt kiêu căng, lạnh lùng ngày đó, Lâm Văn Thu khần trương, ngón tay co thành nắm đấm chặt.

Ánh mắt Bạch Trạ Nam rất giống Bạch Thuật Bắc, nhưng mặt mày anh ta đúng chuẩn phong lưu, đa tình, vóc người cao ráo vận bộ âu phục sậm màu, thư thả tiến về phía hai người.

Bạch Trạ Nam tháo mắt kính, giờ tay véo mạnh một bên má của Mạnh Mạnh, môi mỏng nhếch thành đường cong trêu chọc: "Cô bé nhỏ, không vui khi thấy chú à."

Mạnh Mạnh vênh môi, hai đầu chân mày nhíu chặt: "Chú ba bạo lực, không có lễ độ."

Đây là phương thức trao đổi tình cảm khác người của hai chú cháu. Mạnh Mạnh càng nhăn nhó, dỗi hờn, Bạch Trạ Nam càng cười sung sướng, ra sức trêu đùa cô nhóc. Giốn với Mạnh Mạnh một lúc lâu, Bạch Trạ Nam mới quay sang nhìn Lâm Văn Thu.

Gần đây, anh ta thường nghe nhắc đến cô gái này, cũng biết rõ những "ân oán tình thù" của cô và Bạch Thuật Bắc, nhưng mà, anh ta không mấy ấn tượng với người mình đã gặp cách đây ba năm, giờ gặp lại, ấn tượng đầu tiên của anh ta là...bề ngoài nhìn không tệ.

"Anh cả không đến được." Anh ta khách sáo thông báo với cô, tiếp theo chỉ tay vào trong, ý bảo "chúng ta vào thôi".

Lâm Văn Thu không quen đi cùng anh ta, nhưng vì Mạnh Mạnh, cô cố gắng thả lỏng, phối hợp với anh ta.

Mở màn là tiết mục nhạc kịch của các bạn nhỏ, Mạnh Mạnh cùng các bạn đứng trên sân khấu, lời kịch toàn bằng tiếng anh. Biểu hiện của Mạnh Mạnh rất tuyệt, diễn xuất tự nhiên, phát âm tiếng anh rất chuẩn.

Có điều, khuôn mặt bé vẫn hiện lên nỗi mất mát khó che giấu, nhiều lần lên đưa mắt nhìn xung quanh, rồi lại thất vọng thu về.

Lâm Văn Thu chưa xót, liên tưởng đến những lần cô không thể tham gia, bé phải kiên cường như thế nào để vượt qua sự thiếu hụt về mặt tinh thần đấy.

Bạch Trạ Nam cảm mấy quay, quay lại cảnh các bé biểu diễn, ánh mắt liếc nhìn người phụ nữ đang cụp mắt rĩ mi, tràn trề thất vọng, anh ta ác ý chế nhạo: "Anh cả không tới nên cô thất vọng?"

Lâm Văn Thu đỏ mặt: "Không phải, tôi chỉ đau lòng cho Mạnh Mạnh."

Đáy mắt Bạch Trạ Nam ánh lên nét cười bí hiểm, nhếch mép cười gian, đợi cô quay đầu mới nhả ra từng chữ: "Tối qua, anh cả về rồi, hiện tại, đang bị ba tôi giam ở nhà, bắt đi xem mắt. Tôi được ông già sai đến."

Cả người Lâm Văn Thu bần thần, hô hấp tắc nghẽn trong lồng ngực.

Bạch Trạ Nam nhìn vẻ mặt tái xanh, không còn tia máu của cô, mắt hình tượng cười ra tiếng. Những người xung quanh đưa mắt nhìn, anh ta giờ tay làm dấu hiệu xin lỗi.

Trở lại ngắm nhìn nét mặt mông lung của cô, Bạch Trạ Nam nén cười nói: "Xem ra chị rất để ý đến anh ấy? Thôi đừng lo lắng, ông già không quản nỗi anh ấy đâu. Nếu Bạch Thuật Bắc dễ bị người khác thao túng, có lẽ đã kết hôn từ sớm rồi"

Lâm Văn Thu cau mày, cảm thấy con người anh ta quá nhàm chán.

Bạch Trạ Nam thấy cô chả buồn để ý đến mình, không hề tức giận, ngược lại, trắng trợn quan sát từ đầu đến chân cô: "Tôi thật sự rất tò mò, không biết chị có ma lực gì khiến anh tôi phát sinh ý niệm kết hôn."

Vừa dứt lời, sau gáy Bạch Trạ Nam liền bị phang một cú đau điếng, anh ta cau mày quay đầu, thấy được ông anh cao quý của mình đang đứng trên bậc thềm ngay cửa ra vào.

Mặt mũi Bạch Thuật Bắc u trầm, lớp băng lạnh phủ đầy con ngươi đen nhánh: "Anh cùng ai kết hôn liên quan khi gì đến cậu, cút đi cho anh nhè."

Bạch Trạ Nam nhíu mày, ngay sau đó nở nụ cười giàn tà, thân hình cao lớn chắn tầm mắt Lâm Văn Thu, thấp giọng bên tai Bạch Thuật Bắc: "Nóng lòng thế, coi chừng mất phong độ đấy nhá."

Bạch Thuật Bắc trừng anh ta. Anh bị Bạch Hữu Niên lừa gạt trở về, kết quả phải đi gặp mặt người phụ nữ xa lạ. Ngay cả tên người phụ nữ kia, anh chả buồn để ý, trong lòng vừa nghĩ đến Mạnh Mạnh vừa lo lắng cái tên cả chón này sẽ nói hươu nói vượn với Lâm Văn Thu.

Bạch Thuật Bắc vô cùng ảo não, cảm thấy bản thân càng ngày càng giống bà cô già ế chồng, suốt ngày lo được lo mất

Chương 32

Sau khi đuổi Bạch Trạm Nam đi, Bạch Thuật Bắc yên lặng ngồi bên cạnh Lâm Văn Thu, cánh tay hai người cọ sát vào nhau, lớp vải quần trang tiếp xúc với nửa đoạn cánh tay trần của cô.

Lâm Văn Thu lặng lẽ nhìn vầng trán cao rộng, rịn ra lớp mồ hôi mỏng, còn có, hai cúc áo phía trên rộng mở.

Nhìn như vậy, giống như anh đã vội vã chạy đến.

Trong lòng Lâm Văn Thu vừa chua vừa chát, cô muốn hỏi thực hư chuyện xem mắt của anh, chỉ sợ anh không muốn giải thích cùng cô. Nhưng bọn họ không phải là người yêu của nhau sao?

Đang miên man suy nghĩ, ngón tay bị nắm lấy, thân thể cô chợt cứng đờ, từ từ nghiêng đầu.

Anh không nhìn cô, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn trên sân khấu, khoe miệng nở nụ cười hân diện, vừa lòng, hồn nhiên không hay biết mười ngón tay hai người đan chặt vào nhau, cứ như đây là động tác quen thuộc, cực kì tự nhiên giữa bọn họ.

Lâm Văn Thu thu hồi tầm mắt, tâm tình phức tạp nhìn Mạnh Mạnh biểu diễn. Cô bé đã nhìn thấy Bạch Thuật Bắc, trong lòng cao hứng, biểu diễn sống động hẳn lên.

Chờ các bạn nhỏ kết thúc màn biểu diễn, Mạnh Mạnh hào hứng chạy vọt xuống, một tay nắm Lâm Văn Thu, tay kia lôi kéo Bạch Thuật Bắc. Hai người ngoan ngoãn đi theo hướng Mạnh Mạnh dẫn dắt, xuyên qua đám đông chật chội.

Cô bé vui vẻ đứng trước mặt các bạn, đặc ý mở to miệng giới thiệu: "Đây là ba mẹ của tớ"

Mạnh Mạnh đặc biệt chuyển trọng tâm chủ ý đến người Lâm Văn Thu: "Mẹ tớ nè, xinh đẹp không? Mẹ tớ nấu ăn vô cùng ngon đấy nhé."

Hai chân Lâm Văn Thu khóa chặt trên mặt đất, cả người gần như không nhúc nhích. Chữ "mẹ" phát ra từ miệng Mạnh Mạnh mang theo ma lực kì bí, chỉ trong nháy mắt, hạnh phúc vỡ òa trong trái tim cô.

Bạch Thuật Bắc an tĩnh đứng một bên, có tí kinh ngạc trước biểu hiện của Mạnh Mạnh. Anh biết con bé vẫn luôn ước ao có một người mẹ, nhưng không ngờ niềm khao khát của bé lại lớn đến thế.

Hơn nữa Mạnh Mạnh. thật lòng yêu quý Lâm Văn Thu.

Nghĩ đến chuyện hỏi hôn trong nhà, anh tức thời phiền chán, ánh mắt nhìn Lâm Văn Thu cũng biến thành ý vị sâu xa.

Lâm Văn Thu mỉm cười đứng cạnh Mạnh Mạnh, lòng ngọt ngào nhưng vẫn có cảm giác gai gai tựa kim đâm, bé khiến cô đau lòng, khuôn mặt tươi cười cùng trái tim ngầy thơ trong sáng của bé đâm mạnh vào đáy lòng cô, máu tươi loang lổ.

Cô thật có lỗi với Mạnh Mạnh, chưa một khắc nào cô làm tròn bổn phận của một người mẹ, hơn nữa nguyên do cô sinh bé cũng khó có thể chấp nhận.

Mạnh Mạnh biểu hiện càng vui vẻ, trong lòng cô càng khó chịu.

Tiếp sau là hoạt động dạo chơi trong khuôn viên trường, các bậc phụ huynh và các bé đều tham dự. Mạnh Mạnh nắm tay hai người, vừa hào hứng vừa lo lắng nói: "Ba, con muốn có phần thưởng hạng nhất, ba phải cố lên nha, phối hợp với mẹ cho tốt vào."

Lâm Văn Thu vẫn chưa quen với cách xưng hô này của Mạnh Mạnh, giọng nói hơi khàn khàn: "Cục cưng, phần thưởng của giải nhất là gì?"

Mạnh Mạnh tự hào ngẩng đầu: "Là bằng khen "Gia đình hạnh phúc"!"

"."

Bạch Thuật Bắc không có hứng thú với tấm bằng trẻ con ấy, anh lười biếng quan sát những chương ngại vật trước mắt. Trò chơi này cực kì đơn giản, trong TV đã từng chiếu vô số lần. Một chân của ba mẹ bị cột chung vào nhau, sau đó hai người phải vượt qua các chương ngại vật đã được sắp sẵn, cuối cùng lấy trái bóng đưa cho con của mình. Trong thời gian quy định, gia đình nào lấy được nhiều bóng nhất sẽ trở thành người thắng cuộc.

Bạch Thuật Bắc nhìn mấy thứ "đồ chơi" được gọi là chương ngại vật, cảm thấy các giáo viên nhà trẻ ngầy thơ, màu mè quá. Nhưng vì Mạnh Mạnh, anh cố nhẫn nại phối hợp, cởi áo khoác quần trang, khom người dùng dây băng cột chân bọn họ.

Để tiện cho vận động, hôm nay, Lâm Văn Thu cố ý vận bộ trang phục thể thao bằng vải nhung màu tím nhạt, làn da trắng muốt tỏa sáng dưới ánh mặt trời, mái tóc dài búi cao trên đầu, lộ ra chiếc cổ thiên nga mảnh khảnh, hoàn toàn nổi bật giữa biển người xung quanh. Có điều, bây giờ là giữa mùa hè, nên cô bận cái quần chỉ dài tới đầu gối, Bạch Thuật Bắc nhìn rất không vừa mắt.

Anh liếc nhìn bắp chân non mềm của cô, không dám dùng dây trói quá chặt.

Đứng bên cạnh, một bé trai có khuôn mặt kháu khỉnh, hướng về phía Mạnh Mạnh le lưỡi: "Gia đình của tôi nhất định đứng thứ nhất, Bạch Nhất Mạnh là đồ đại ngốc."

Mạnh Mạnh lườm cậu bé, quả đầu nhỏ quơ quơ trước mặt cậu: "Cậu mới là kẻ ngốc, đến cây củ cải cũng biết cậu ngốc nhất trên đời đó."

Hai đứa bé say sưa cãi vã, Lâm Văn Thu cùng phụ huynh của bé trai đều ngại ngùng lúng túng, ba cậu bé không ngừng nói lời xin lỗi: "Thật ngại quá."

Lâm Văn Thu mỉm cười đáp lễ: "Không có gì đâu, trẻ con vốn vậy mà."

Bạch Thuật Bắc buộc dây xong, đứng dậy, bắt gặp Lâm Văn Thu đang trò chuyện vui vẻ với người đàn ông kia. Vốn anh không để bụng, nhưng khi nghe đối phương giới thiệu người phụ nữ bên cạnh là dì của thằng nhóc kia, ánh mắt anh bèn híp lại.

"Mẹ thằng bé mắt sớm, nên tính tình nó có chút quái gở ——"

Lâm Văn Thu vừa định an ủi đối phương vài câu thì bị Bạch Thuật Bắc bá đạo kéo vào trong ngực. Cô kinh ngạc quay đầu, đụng phải ánh mắt âm hiểm bức bối của anh.

Anh nhỏ giọng nói: "Sao em cứ thích tùy tiện tán gẫu với người lạ thế?"

Lâm Văn Thu bất đắc dĩ trả lời: "Chỉ nói vài câu thôi mà."

Bạch Thuật Bắc hung hăng trừng cô, lời nói sắc mùi cảnh cáo: "Ngoan ngoãn đứng yên một chỗ cho tôi."

Người đàn ông kia liếc nhìn khuôn mặt hằm hằm một đồng của Bạch Thuật Bắc, biết ý cười lịch sự rồi quay đầu đi hướng khác, Lâm Văn Thu thấy thần sắc u tối của anh, lặng lẽ nắm lấy ngón tay anh.

Bạch Thuật Bắc phụng phịu nghiêng đầu, bắt gặp khuôn mặt sáng bừng nét cười của cô.

"Anh, ghen sao?"

Lâm Văn Thu nhỏ giọng hỏi, không dám nhận định bừa, nhưng vẫn cảm thấy ngọt ngào. Thì ra, anh là người đàn ông khó tính đến vậy, còn có, đây là lần đầu tiên Bạch Thuật Bắc ghen vì cô.

Bạch Thuật Bắc bị vạch trần bí mật trong lòng, càng thêm cáu bẳn, biểu cảm thẹn quá hóa giận: "Em im miệng."

Lâm Văn Thu tủm tủm cười, đôi mắt nheo thành vầng trăng khuyết, con ngươi đen phát tia sáng rực, đáng về kia gãi nhẹ vào trái tim anh, khiến nó rạo rực mà ngứa ngáy, Bạch Thuật Bắc ôm sát cô bên mình, ri nhò vào tai cô: "Tạo nỡ về giường sẽ dạy dỗ lại em."

Lời nói ái muội cộng thêm giọng điệu gợi cảm, hơi thở nóng nóng lọt sâu xuống dưới đáy tai, khiến toàn thân Lâm Văn Thu bắt giác mềm nhũn, cô giương mắt nhìn anh, ở khoảng cách gần trong gang tấc, anh đẹp đến khó tin.

Lâm Văn Thu nhón miệng cười, móng tay cào nhẹ vào đường vân trong lòng bàn tay anh.

Bạch Thuật Bắc giật mình, véo nhẹ eo cô: "Đừng giỡn nữa, sắp bắt đầu rồi đấy."

Tiếng còi báo hiệu trò chơi bắt đầu, khóe môi Bạch Thuật Bắc cong nhẹ, tâm tình dường như tốt lên rất nhiều. Lâm Văn Thu mấp máy đôi môi, mừng thầm trong lòng, hóa ra cô cũng có thể khiến anh dao động.

Loại trò chơi này đối với Bạch Thuật Bắc dễ như trở bàn tay, một tay anh ôm eo Lâm Văn Thu, ép sát cô trước vòm ngực rộng, hai người phối hợp hành động, ăn ý đến bất ngờ.

Mạnh Mạnh liên tục nhún nhảy, cổ vưỡ: "Ba mẹ ơi! Cố gắng lên!"

Những chướng ngại vật ở giữa đường đều rất đơn giản, người chơi chỉ cần đi lượn vòng để vượt qua chúng, sau đó nhảy qua một tấm rào nhỏ để lấy bóng. Khi thời gian trôi qua quá nửa, Bạch Thuật Bắc cảm giác bước chân của Lâm Văn Thu dần chậm lại.

"Mệt sao?"

Anh hạ mắt nhìn cô, trên trán Lâm Văn Thu xuất đầy mồ hôi hột, đôi môi có chút khô khốc. Nhưng nghe câu hỏi của anh, cô miễn cưỡng lắc đầu: "Không mệt."

Bạch Thuật Bắc nhìn cô đầy lo lắng, cánh tay đang ôm eo cô bỗng nhiên siết chặt hơn: "Vì Mạnh Mạnh, em cố chịu đựng."

Lâm Văn Thu đưa mắt nhìn Mạnh Mạnh đứng cách đó không xa, bé hồi hộp theo sát hành động của bọn họ. Thấy khuôn mặt lo âu của bé, cô quả quyết gật đầu: "Tiếp tục đi, em không sao cả."

Bạch Thuật Bắc nửa ôm cô, gánh một phần sức cho cô, thể lực anh rất tốt, vận động này đối với anh chỉ như muỗi. Về sau, tốc độ của anh ngày càng nhanh, Lâm Văn Thu dần hụt hơi, khó khăn đuổi theo những bước chân sải rộng.

Đến thời điểm công bố kết quả, Manh Manh nhìn giáo viên đếm từng trái bóng trong rổ nhỏ, số lượng vượt qua hai mươi trái, bé vui mừng nhảy bật lên: "Ba mẹ thật giỏi!"

Làm một người mẹ, khi thấy con mừng vui vẻ thì hạnh phúc biết bao, Lâm Văn Thu nhìn nụ cười tươi rói của bé, khoe môi bất giác nhếch lên.

Manh Manh chạy nhào vào lòng hai người, khuôn mặt nhỏ úp vào hông ba mẹ: "Ba mẹ con là số một, cực kì lợi hại!".

Bạch Thuật Bắc khom người chuẩn bị cời dây băng, phát hiện mắt cá chân của Lâm Văn Thu bị trầy một vết lớn, nhiều tia máu tuôn ra. Mặc dù anh đã cố ý cột hơi lỏng, nhưng vẫn gây ra vết bầm cho cô. Khi gần hết thời gian, anh còn hấp tấp đi nhanh hơn, Lâm Văn Thu vì phối hợp với tốc độ của anh, vẫn cứ cố, im lặng chịu đựng đi tới cuối cùng, tiêu hao hết phần lớn sức lực.

Bạch Thuật Bắc trầm mặc tháo dây băng, cái gì cũng không hỏi.

Nhóm giáo viên mang bằng khen trao tặng, Manh Manh cẩn thận nhận lấy, nhất quyết đòi đóng bằng khen vào khung hình.

Bằng khen này đối với ba người bọn họ có chút bất đồng ý nghĩa, Lâm Văn Thu qua loa trả lời bé: "Ừm, đều chiều theo ý Manh Manh."

Hôm nay, gia đình Manh Manh thu hết mọi danh tiếng, những hoạt động tiếp sau, một mình Bạch Thuật Bắc hầu như chiến thắng tất cả. Từ đầu đến cuối, nhiệm vụ Manh Manh đều ngoác to hết cỡ, liên tục hôn hai người.

Hoạt động kết thúc, Bạch Thuật Bắc bế Manh Manh đi phía trước, Lâm Văn Thu ôm áo khoác của anh lẻo đẻo theo sau. Cô sợ Bạch Thuật Bắc chê cô vô dụng, không dám nói chân mình đau, cố biểu lộ bình thường. Thật ra, lúc này cảm giác đau đớn đã tiêu tán vài phần, chỉ còn chỗ da bị trầy hơi đau rát.

Bạch Thuật Bắc đi rất mau, cô nhanh chóng bị bỏ lại phía sau. Nhìn bóng dáng cao to của anh gấp khúc trên mặt đất, chớp mũi cô cay xè, thầm tự an ủi, Bạch Thuật Bắc là đàn ông, không được tinh tế như phụ nữ, cô không thể trách móc anh được.

Cô tiếp tục đi về phía trước, đi không bao xa thì đụng phải vật cản trước mặt, mũi thuốc là quen thuộc phảng phất quanh chớp mũi, cô kinh ngạc ngẩng đầu.

"Em định chịu đựng một mình tới bao giờ?" Bạch Thuật Bắc chau mày, cúi người, bế ngang cô lên, gương mặt hung dữ: "Lâm Văn Thu, em đàn thế, chân đau sao không biết lên tiếng."

Lâm Văn Thu ôm cổ anh, chớp mũi cách mặt anh rất gần, cho dù lời anh nói vẫn hằn học khó chịu, nhưng đem đến cho cô sự ấm áp đến tận xương tủy.

Hóa ra, anh không phải là người vô tâm vô tính ——

Cô không hề do dự nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, dán sát hai cánh môi mềm mại vào môi anh, dè dặt mát, hút nhẹ đôi môi lạnh lẽo của người đàn ông, cử chỉ nâng niu, cẩn thận từng li từng tí.

Từ lúc bắt đầu yêu anh, cô đã dần đến hết thuốc chữa, chỉ mong sự đàn độn của cô không làm anh chóng mặt, như vậy đã đủ.

Bạch Thuật Bắc đứng cứng mình tại chỗ, động tác của Lâm Văn Thu vụng về không lưu loát, hơn nữa, còn chủ động thân thiết ngay giữa nơi công cộng làm anh có tẹo.

Cô chỉ cắn mút vài giây rồi chóng vành lui ra, ánh mắt Bạch Thuật Bắc phức tạp nhìn cô, đầu Lâm Văn Thu gần như gập đùng ngực.

"Ai cho em hôn tôi?"

Anh chợt trầm mặt, giọng nói khắc khe lạnh lùng hết như trong quá khứ, Lâm Văn Thu hốt hoảng, lúng lúng nhìn anh: "Em ——". Cô lại vượt qua giới hạn ư, nhưng đây là cử chỉ bình thường của hai người yêu nhau mà.

Đang lúc cô thất vọng hụt hẫng, anh bất ngờ hôn chụt môi cô, cổ họng bật ra tiếng cười khê: "Tôi muốn hôn lại em."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Bạch Thuật Bắc không ý thức được hành động của mình mang theo ý tứ tán tỉnh, ve vãn rõ rệt. Khi nhìn thấy đôi đồng tử sáng ngời của Lâm Văn Thu mê mẩn nhìn mình, trong lòng anh trào dâng nỗi rung động khó tả.

Anh khẽ cắn bờ môi dưới của cô rồi buông lỏng ra, đẩy lồng ngực lên luồng nhiệt nóng. Tuy nhiên, nơi này cách nhà trẻ không xa, xung quanh vẫn còn nhiều phụ huynh cùng các bé qua lại, hai người cố dằn lòng, không dám có những hành động càn rỡ.

Vào trong xe, Manh Manh cười hệt như con tiểu hồ ly gian xảo, ngã ngửa ra ghế phía sau và che mắt: "Con không nhìn thấy gì cả."

"Con bé thôi tha." Bạch Thuật Bắc cười cười, lấy tay thắt dây an toàn, ánh mắt quan sát cô nhóc qua kính chiếu hậu.

Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên bé vui như vậy, khoe miệng xinh xắn vênh cao, có thể thấy được tâm trạng đang rất vui mừng hoan hỉ. Lâm Văn Thu vừa lên xe, Manh Manh liền đưa bằng khen đến trước mặt cô: "Mẹ, cái này treo chỗ nào mới đẹp?"

Hai má Lâm Văn Thu còn hơi ửng hồng, nghe tiếng « mẹ » giòn giã phát ra từ miệng Manh Manh càng thêm xúc động: ". Hòì ba con đi."

Niềm hạnh phúc đột nhiên kéo đến khiến cô bản thân, chưa kịp trở tay.

Bạch Thuật Bắc liếc nhìn tấm bằng, và nhìn ánh mắt mong đợi của Manh Manh, tuy lòng còn hiềm khích nhưng vẫn vì con gái mà quyết định: "Tùy ý Manh Manh."

Manh Manh vát óc suy nghĩ nên treo chỗ nào cho tốt, với bé, bằng khen này cực kì quý giá.

Bạch Thuật Bắc khởi động xe, đề nghị dùng cơm tối bên ngoài, Lâm Văn Thu kiên trì bảo anh hãy về nhà để cô nấu. Bạch Thuật Bắc cảm thấy ý kiến của cô rất hợp lí, cơm ăn bên ngoài chẳng tí ngon miệng, bèn lái xe thẳng về nhà.

Khi vú Trinh còn ở đây, Bạch Thuật Bắc ít khi dùng cơm ở nhà. Sau khi ba người trở về, Bạch Thuật Bắc bị Manh Manh đeo sát bên người, một mực đòi anh mau treo tấm bằng giúp bé, cô nhóc hùng hổ đứng trên sô pha, giọng chỉ huy: "Ba đem nó treo lên đi!"

Thình thoảng mùi thơm thức ăn ngào ngạt tràn ra phòng khách, Bạch Thuật Bắc lơ dềnh đưa mắt nhìn bên trong, liếc thấy bóng lưng mảnh khảnh đang mang chiếc tạp dề ca rô, ngọn đèn trên cao chiếu sáng khắp người cô, đẹp tựa như một bức họa gia đình khiến người ta ấm lòng.

Trong khoảnh khắc, anh cảm thấy bản thân đã tìm được “ngôi nhà” đúng nghĩa.

Bạch Thuật Bắc ngẫm nghĩ, cuộc sống hiện giờ thật ra cũng tốt, Lâm Văn Thu hiền dịu đảm đang, lại là người Manh Manh yêu quý, có cô bên cạnh, anh rất yên tâm

Mãi mê ngắm mỹ nữ nên khung hình bị anh treo lệch, Manh Manh tức giận muốn nhảy dựng lên: "Làm ơn tập trung, làm ơn tập trung ! Ba đừng nhìn lên mẹ nữa!"

Bạch Thuật Bắc tức giận trừng cô nhóc: "Con cầm miệng."

Manh Manh le lưỡi một cái, thẳng thừng vạch trần: "Xấu hổ chưa kìa ! Ba đã nhìn lên còn không dám thừa nhận."

Anh nhìn lên Lâm Văn Thu? Có mà bị quỷ ám đấy! Bạch Thuật Bắc lờm cánh cáo con gái, không quên nguy hiểm: "Ba đang coi di nấu cơm xong chưa?"

Manh Manh đòi nào tin anh, trực tiếp nhảy xuống ghế, chạy ào vừa bếp, miệng kêu oai oái: "Ba chắc chắc nhìn lên mẹ, vì sợ quê nên không dám thừa nhận."

"." Bạch Thuật Bắc dứt khoát nhét tay vào túi, giả vờ mất diếc tai ngơ đi lên lầu, bỏ lại Lâm Văn Thu đang mù mờ cùng tiểu quỷ tinh nghịch.

-

Cơm nước xong xuôi, Manh Manh mở tivi xem hoạt hình, Lâm Văn Thu lên lầu thay quần áo, cửa phòng ngủ bất chợt bị đẩy ra.

Mặc dù đây là phòng ngủ của anh, thế nhưng bị người ta ngang nhiên xộc vào chiếm ngưỡng cơ thể, Lâm Văn Thu vẫn cảm thấy khó chịu, vội vàng kéo lại y phục vừa mang được một nửa xuống.

Bạch Thuật Bắc lặng thinh tiến tới, đứng đằng sau lưng cô, mạnh mẽ ôm cô đặt trên chiếc giường lớn.

Lâm Văn Thu tròn to mắt, lắp bắp nói: "Manh...Manh Manh vẫn còn ở ——"

Bạch Thuật Bắc nghiêm mặt nhìn cô một hồi, ngay sau đó, nhếch miệng cười xấu: "Em cho rằng tôi định làm gì, hửm?"

Anh nói xong, thò tay ra phía sau, lấy một hộp thuốc mỡ, đầu ngón tay lạnh lạnh sờ nhẹ mắt cá chân cô: "Định bôi thuốc cho em thôi, đầu óc em chứa toàn thứ đen tối."

Dứt lời, anh cong khoe miệng, ngược xuống nhìn cô, tâm tình hả hê vui sướng. Anh phát hiện việc trêu chọc cô cũng có cái thú riêng của nó, cô gái này

sao mà ngây thơ thế, hù dọa tí là giật mình thon thót?

Lâm Văn Thu cực kì xấu hổ, vừa ảo não vừa thẹn đỏ mặt, cúi thấp đầu, ấp úng mắng: "Đồ đều!"

Ngón tay Bạch Thuật Bắc khẽ dùng sức, lông mày Lâm Văn Thu vặn ngược, tức giận nhìn anh chăm chăm. Nhưng người đàn ông chẳng có tạo áy náy, nâng mắt cá chân trắng nõn của cô đặt lên đầu gối mình, âm thanh trầm thấp: "Phải đau mới mau hết, em cố chịu đi."

Trước tiên, anh giúp cô khử trùng, sau đó, nhẹ nhàng thoa thuốc vào vết thương, lớp thuốc lạnh thấm thấu qua da, mang đến cảm giác tê rất, nhưng cô đã lãng quên sự đau đớn, thất thần ngắm mái tóc đen tuyền của anh.

Hôm nay, mọi việc cứ như mơ, nhưng khi đầu ngón tay khẽ dùng lực, cô cảm thấy đau đớn, điều này chứng minh, tất cả đều là thật, vậy mà, cô vẫn không tin nổi.

Hôm nay cô được thấy nhiều mặt khác nhau của con người anh. Anh vì con gái có thể làm mọi việc, cố gắng giành lấy những thứ hạng cao nhất tại hoạt động trong nhà trẻ. Cô thậm chí còn có ảo giác, chỉ cần anh nguyện ý, anh có thể vì cô và Manh Manh mà hi sinh chống đỡ cả vùng trời bao la, rộng lớn.

Anh bình thường nói năng lạnh lùng, bạc bẽo, tuy nhiên, trong con người anh vẫn ẩn chứa một mặt dịu dàng nguy hiểm, chỉ cần nó xuất hiện, cô liền buông giáp đầu hàng, vô pháp kháng cự.

Lâm Văn Thu nhìn hàng chân mày tinh tế tuấn lãng của anh, khẽ ngượng ngùng quay mặt đi.

Một bên mặt Bạch Thuật Bắc in bóng trên tường, vẫn khí chất rạng ngời sáng lóa. Ánh mắt cô dừng ở hình bóng trên đấy, chậm rãi giờ tay, miêu tả những đường nét mờ in trên tường.

Trên tường, bóng tay cô ôn nhu vuốt ve đỉnh đầu anh, tựa như hai người thân mật nhất, nhưng trên thực tế, cô chỉ dám hành động lén lút khi anh không thấy.

Bạch Thuật Bắc ngẩng đầu, bắt tại trận hành động ngây ngô của cô, anh không lên tiếng chê cười, chỉ nhìn cô đắm đắm.

"Cám ơn." Lâm Văn Thu mỉm cười, giọng nói bộc lộ xúc động: "Hôm nay em rất vui."

Không chỉ có Manh Manh hưởng trọn một ngày vui, cô cũng giống bé, đến giờ cảm giác vẫn còn lơ lửng trên mây, không chút chân thật. Niềm hạnh phúc hôm nay là tài sản trân quý dành cho kí ức của cô.

Không phải ngày nào, Bạch Thuật Bắc cũng dịu dàng như vậy, có lẽ giây tiếp theo, giấc mộng sẽ vỡ tan, cô bất an nhưng không không làm gì được, chỉ có thể hưởng thụ trong sự hoảng loạn.

Bạch Thuật Bắc nghe cô nói, về mặt giữ nguyên sự trấn tĩnh, có điều, đáy lòng hơi rung động, thái độ của cô quá mức rụt rè, e dè làm anh khó chịu.

Mọi việc anh làm đều thuận theo lòng, không suy nghĩ hay tính toán nhiều. Lâm Văn Thu là mẹ ruột của Manh Manh, anh đối tốt với cô xem như hồi đáp việc cô đã hết lòng chăm sóc Manh Manh.

Nhưng nhìn dáng vẻ này của cô, anh ngược lại có chút tội lỗi.

Hầu kết Bạch Thuật Bắc chuyển động lên xuống, không vội trả lời, nắm bàn tay giữa không trung của cô, đặt tại đỉnh đầu mình: "Tôi không phải là cạp, sẽ không ăn thịt em, làm gì sợ tôi thế."

Lâm Văn Thu cứng đờ nhìn anh, bàn tay được anh nắm liền run bần bật.

Bạch Thuật Bắc cân nhắc một hồi, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn vào mắt cô và nói: ". Sau này hãy gọi tên tôi."

Đáy mắt Lâm Văn Thu càng thêm kinh hãi, ngồi bất động, hồi lâu sau, từng giọt, từng giọt nước mắt trào ra từ hốc mắt đỏ hoe.

Bạch Thuật Bắc nhú mày: "Lâm Văn Thu, em——"

"Em thích anh."

Lâm Văn Thu không đầu không đuôi thốt lên câu tỏ tình, âm thanh nồng giọng mũi trầm, nhưng hoàn toàn lọt vào tai Bạch Thuật Bắc. Lần này, đổi lại là anh khiếp sợ nhìn cô, khó tin như rụng mắt.

Lâm Văn Thu nắm chặt đấm tay, ánh mắt cùng anh giao thoa, quyết tâm bày tỏ hết nỗi lòng: "Em biết, anh không hề thích em, nhưng em thật sự rất rất thích anh, đã thích từ lâu."

-

Bạch Thuật Bắc không biết hình dung tâm tình của anh ra sao khi nghe lời tỏ tình đột ngột của Lâm Văn Thu, hiện tại cần thận suy nghĩ, ánh mắt Lâm Văn Thu nhìn anh có chút bất thường, mặc dù luôn sợ hãi né tránh, nhưng mơ hồ vẫn lóe lên tia ái mộ pha lẫn sự lầy lờn không thể che giấu.

Tại sao anh mãi không nhận ra?

Có lẽ, trước kia vì chán ghét cô, nên anh luôn dùng thái độ bàng quang đối xử với cô, lười để tâm những chuyện liên quan đến cô.

Chữ “thích” này, anh đã nghe đến nhàm cả tai. Gia thế hoành tráng cộng vẻ ngoài tuấn tú khiến nhiều cô gái mê anh như điều hiển nhiên, nhao nhao hướng anh tỏ tình, nhưng rốt cuộc chữ “thích” mà họ luôn miệng nói, có bao nhiêu phần là thật tâm đây?

Ít ra, Lâm Văn Thu khác bọn họ, lời tỏ tình của cô khiến anh cực kì hưởng thụ, hài lòng đến khác thường.

Lâm Văn Thu và Mạnh Mạnh ở trong phòng tắm, thi thoảng truyền ra tiếng nói chuyện, chơi đùa ồn ào. Bạch Thuật Bắc ngậy người nhìn cửa phòng tắm, thầm nghĩ, anh không thích Lâm Văn Thu tiếp xúc với người đàn ông khác, bất mãn khi cô phản kháng, chống cự lại anh, anh mê luyến thân thể trẻ trung của cô, và biết... cô thật lòng yêu thương Mạnh Mạnh.

Thế nhưng, tất cả những điều ấy, chưa đủ để anh yêu cô, tình yêu không đơn giản như thế, tuy nhiên, anh có thể cảm thấy, trái tim anh đang từng bước rung động.

Hiện tại, Bạch Hữu Niên rất ghét Lâm Văn Thu, còn ra sức ép buộc anh kết hôn. Bạch Thuật Bắc suy đi nghĩ lại, đã như vậy rồi, chẳng bằng liền ——

"Ba ơi, Mạnh Mạnh quên áo ngủ bên ngoài rồi!"

Gọng nói lạnh lạnh làm gián đoạn suy nghĩ của anh, anh khẽ dừng lại và hỏi: "Gì thế con?"

"Không cần, để em ra lấy cho con bé." Lâm Văn Thu hấp tấp trông lại quần áo vào người, trợn mắt nhìn Mạnh Mạnh: "Mẹ không có bận quần áo đấy."

Vừa dứt lời, Bạch Thuật Bắc đẩy cửa tiến vào, Lâm Văn Thu cuống quýt lấy khăn choàng tắm che lại, tên đàn ông này, không biết lịch sự gõ cửa sao?

Bạch Thuật Bắc thấy quần áo Mạnh Mạnh vào ngực Lâm Văn Thu, ánh mắt tiện thể lướt nhìn toàn thân cô, môi mím nâng lên: "Mạnh Mạnh ngây thơ không suy nghĩ nhiều, Lâm Văn Thu, cả ngày trong đầu em toàn suy nghĩ những thứ không đâu."

Mạnh Mạnh tò mò, tay vẩy vẩy nước: "Mẹ đang suy nghĩ gì vậy, Mạnh Mạnh cũng muốn biết!"

Lâm Văn Thu nghiêng răng tròng Bạch Thuật Bắc, người đàn ông kia đứng khoanh tay, tựa người trên cửa, nhìn cô cười cười, chậm rãi giải đáp thắc mắc cho Mạnh Mạnh: "Mẹ đang suy nghĩ ——"

"Bạch Thuật Bắc, anh đủ rồi." Lâm Văn Thu tức giận, mặt đỏ như gấc, tiện tay vứt đồ đang nắm vào ngực anh.

Bạch Thuật Bắc chuẩn xác chụp lấy, cúi đầu nhìn một tẹo, tự nhiên cảm ra ngoài.

Lâm Văn Thu trở mặt vài giây, không biết người đàn ông kia lại giờ trò quỷ gì, xoay người tiếp tục mặc quần áo, lúc này mới phát hiện. Quần lót mất tiêu.

-

Lâm Văn Thu đỡ Mạnh Mạnh ngủ xong, vừa vào cửa đã thấy một màn kinh dị, ngón tay Bạch Thuật Bắc đang sờ mó đáy quần của cô. Lâm Văn Thu đứng hình vài giây, tức giận chạy đến giật lại đồ: "Anh ——" (Má ơi! Anh biến thái gớm)

Bạch Thuật Bắc nghiêng mình tránh thoát, thuận đà ôm hông cô, đẩy cô nằm dưới thân mình: "Hôm nay em rất muốn, đúng không? Cứ một mực phóng điện, ra ám hiệu với tôi."

Lâm Văn Thu vừa tức vừa buồn cười: "Nói xàm, em không có."

Bạch Thuật Bắc kéo hai chân cô ra, luồn tay vào trong áo choàng tắm vuốt ve, ngón giữa thon dài lần xuống u cốc huyền bí, đầu ngón tay không chút do dự, đột ngột đâm vào.

Cô cứng người, ánh đèn nhuộm vàng con ngươi đen, lóe ra ánh sáng mờ mờ lung, mờ ảo, mê mê nhìn gương mặt anh.

"Xem này cô bé, hút anh chặt như vậy? Còn mạnh mẽ nói không có." Tay anh ra vào, chốc chốc nghiêng mạnh lớp thịt non mềm bên trong. Anh cúi đầu xem xét, dễ dàng nhìn thấy hai cánh hoa màu phấn nộn nà, từ từ thoát ra dòng chất lỏng trong suốt, vẫn không ngừng sít sao co quắp lại.

Môi anh tìm đến môi cô, nhẹ giọng dụ dỗ: "Mở rộng chân ra."

Lâm Văn Thu cắn môi dưới, nghe lời duỗi thẳng chân, rồi gấp thành vòng cung mà anh yêu thích.

Phía dưới cô gắt gao cắn chặt ngón tay anh, Bạch Thuật Bắc ngắm nhìn dòng dịch nhờn chảy qua khe mông người con gái, thấm ướt một mảng ga giường lớn, ánh mắt dần tối đen, u trầm.

Mông cô bắt gặp lạnh lạnh, anh dùng tay kia vân vê bóp nặn, quan sát cách nó dần trở nên mềm mại mê người, sau đó đưa tay vỗ vỗ: "Xoay người qua, tư thế nằm sấp đây."

Lâm Văn Thu cảm nhận tay anh đang lục lọi trên đầu tủ cạnh giường, tiếp theo, tất nhiên là tầng cao su ngăn cách giữa hai người họ.

Anh rõ ràng chân thật ở trong cô, còn cường tráng bất thường, nhưng cô vẫn thấp thòm, lo được lo mất.

Không biết bị anh xuyên qua mấy lần, cô mơ màng dựa sát vào khuôn ngực ấm áp, anh nghiêng người, từ phía sau tiến vào, từ dưới đội lên trên. Cô bám chặt bắp tay anh, nhỏ giọng rên rỉ.

Cuối cùng, thanh âm giống như chú mèo nhỏ kêu rên, âm thanh dồn nén, khàn đục như cọng lông tơ mềm mại, khẽ nhẹ từng té bào trong cơ thể anh, khiến nó nhồn nhột.

Bạch Thuật Bắc nắm hông cô, hàm răng trắng đều để lại chi chít những vết đỏ trên xương bướm của cô. Lửa nóng vẫn không ngừng mài mòn cơ thể cô, hai cánh hoa mềm mại bị anh liên tục đè ép, rút ra một tí rồi đâm vào thật sâu.

Thân thể nóng hừng hực, bên dưới trương căng khó chịu, đầu óc Lâm Văn Thu trống rỗng, nhiều lần tưởng mình sắp chết.

Cao triều đang vậy gọi, cô bị tốc độ tăng đột biến của anh bức cho tan vỡ, đầu óc văng vất kịch liệt, há to miệng nhưng không còn sức phát ra âm thanh.

Anh nằm trên cô, nhìn khuôn mặt cô đỏ ửng, cúi đầu mút lấy mút để đôi môi cô, cảm thấy còn chưa đủ, anh ra sức đột phá đến tầng sâu nhất, cảm thụ nỗi run rẩy của người con gái phía dưới, tiếp theo, bắn ra dòng dịch nhờn ấm nóng.

Tất cả quy về im lặng, Lâm Văn Thu nằm trong ngực anh, mười ngón tay hai người đan xen chặt chẽ.

Ngày trước, Lâm Văn Thu chưa từng nghĩ, sẽ có ngày, vòng ôm ấm áp này thuộc về mình. Cô ngơ ngác nhìn vàng sáng tỏa ra từ ngọn đèn treo trên tường, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện anh đi xem mắt——"

Thật ra cô muốn hỏi anh về quan hệ hiện giờ giữa họ, nhưng lại chần chừ lảng tránh, cô sợ câu trả lời của anh sẽ chọc phá mọi thứ tốt đẹp trước mắt.

Bạch Thuật Bắc siết chặt tay trên vòng eo nhỏ: "Không quan trọng, quên đi."

Anh không nói nhiều, chôn đầu vào cổ Lâm Văn Thu, bắt đầu rải những nụ hôn vụn vặt.

Lâm Văn Thu kìm nén nỗi thất vọng trong lòng, dù Bạch Thuật Bắc đối xử tốt với cô hơn, nhưng cô vẫn không đoán được suy nghĩ của anh, và lại, anh rõ ràng thích cơ thể cô hơn hẳn tâm hồn cô.

-

Ngày hôm sau, Bạch Thuật Bắc không nói một câu đã bỏ ra ngoài. Lâm Văn Thu đưa Mạnh Mạnh đi học, trở lại vẫn chưa thấy anh về, nhìn căn phòng trống trải, cả người cô chán chường, uể oải.

Buổi trưa ở trong quán, Lâm Văn Thu nhận được tin nhắn của anh, là địa chỉ của một nhà hàng.

Anh muốn hẹn cô ăn cơm?

Lâm Văn Thu suy nghĩ một tí, vẫn quyết định đi tới đó. Cô chọn bộ trang phục thích hợp cho một bữa hẹn hò, hình như đây là buổi hẹn đầu tiên của cô và anh?

Bạch Thuật Bắc lựa chọn một nhà hàng lộ thiên, phòng ăn ở tầng cao nhất, được bao bọc bởi những tòa cao ốc chọc trời, có cảm giác một mình một khoảng trời riêng. Anh vận bộ âu phục màu đen lịch thiệp, an tĩnh chờ cô đến. Khi thấy Lâm Văn Thu, khóe môi anh bất giác cong lên, yên lặng nhìn cô đi từng bước đến gần mình.

Lâm Văn Thu nghi ngờ nhìn anh: "Sáng nay anh đi đâu vậy?"

"Mua ít đồ." Bạch Thuật Bắc trả lời đơn giản, hai tay bắt chéo, đôi mắt thâm trầm: "Thích nơi này không?"

Lâm Văn Thu liếc nhìn xung quanh, không gian cực kì đẹp, lơ dềnh gập đầu một cái. Cô thầm nghĩ, nên vận dụng cơ hội này, bàn bạc với anh chuyện của quán cháo. Tình cảm hai người vừa mới bắt đầu, không thể để những khúc mắc gây ảnh hưởng tiêu cực.

"Thuật Bắc, em——"

"Ăn cơm trước đã."

Phục vụ đi tới, dọn lên những món ăn mà Bạch Thuật Bắc đã chọn, Lâm Văn Thu không thể làm gì khác ngoài việc yên ổn dùng cơm cùng anh, trong lòng tính toán chọn thời cơ thích hợp để mở miệng.

Cho đến khi ăn món điểm tâm ngọt, Lâm Văn Thu vẫn còn miên man suy nghĩ, muỗng nhỏ đâm vào lớp bơ kem ngon ngọt, đầu óc thì đang lơ lửng tận nơi nao.

Một lát sau, trong lớp bơ kem phát ra ánh sáng kim loại, chiết xạ dưới ánh mặt trời, tăng phần óng ánh sáng lóa, Lâm Văn Thu ngẩn người, lơ mơ nhìn ra nửa vòng kim loại.

Hình như là. một chiếc nhẫn ?

Giọng nói Bạch Thuật Bắc đúng lúc vang lên, trầm thấp từ tính, như từ nơi xa vọng đến: "Lâm Văn Thu, kết hôn cùng anh nhé."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Lâm Văn Thu nhìn Bạch Thuật Bắc, như rơi vào mộng.

Trước kia, cô từng xem qua vô số cảnh cầu hôn lãng mạn trên những bộ phim truyền hình chiếu trên TV. Mặc dù cách cầu hôn của anh đã lỗi thời, nhưng trái tim cô vẫn đập rộn ràng, cảm động khôn nguôi. Cô ngồi thừ người, quên mọi phản ứng, chỉ đờ đẫn nhìn anh chăm chú.

Bạch Thuật Bắc nhú mày một cái, hơi ngần ngại liếc mắt nhìn xung quanh: "Em muốn phải diễn ra theo đúng bài bản à? Muốn anh quỳ xuống sao?"

Hốc mắt Lâm Văn Thu chưa xốt, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mơ hồ nghe lời anh nói, vội vàng xua tay: "Không, không cần, em——"

"Em không muốn gả cho anh?"

Sắc mặt Bạch Thuật Bắc bỗng chốc trầm xuống. Lúc quyết định cầu hôn, anh chưa tính kỹ phản ứng của Lâm Văn Thu. Trong tiềm thức, anh luôn cho rằng cô nàng này sẽ không bao giờ cự tuyệt lời yêu cầu của anh. Hơn nữa, tối qua nghe được câu tỏ tình của cô, anh tựa hồ đã nắm chắc trong tay. Nhưng phản ứng hiện giờ của cô, quả thật khiến anh không biết đường đâu mà lần.

Lâm Văn Thu gấp rút nói: "Không phải, không phải, em sẽ gả cho anh." Nói xong, cô mới phát hiện phản ứng của mình hơi lố, thật muốn cắn nát đầu lưỡi.

Bạch Thuật Bắc lặng thinh, khóe miệng đắc ý cong lên.

Khi nhận được sự đồng ý từ cô, anh vui vẻ hơn nhiều so với tưởng tượng. Với anh mà nói, việc kết hôn không mang mấy ý nghĩa, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ ngại ngùng, vụng dại của Lâm Văn Thu, anh bất giác liên tưởng đến hình ảnh khi cô mặc chiếc áo cưới trắng muốt, sẽ đáng yêu, xinh đẹp biết bao.

Lâm Văn Thu cắn môi không dám nhìn anh, gợn tay nhẹ nhàng lấy chiếc nhẫn kia.

Thiết kế rất đơn giản, nhưng cô cực kì yêu thích, tay cẩn thận nâng niu lau sạch lớp bơ kem dính trên bề mặt nhẫn. Tiếp sau, bàn tay Bạch Thuật Bắc phủ lên.

Lâm Văn Thu thẳng tắp nhìn anh, thân thể anh cao lớn tựa như cây tùng ngạo nghễ giữa đất trời, đứng sừng sững trước mặt cô. Anh từ tốn khom người, cầm chiếc nhẫn kim cương sáng lóa, chậm rãi đeo vào ngón áp út cho cô.

"Lâm Văn Thu, em không còn cơ hội đổi ý nữa đâu."

Nụ cười anh khiến cô ngây ngất, luôn tồn tại loại cảm giác không chân thật, mãi đến khi tay anh chống mặt bàn, chòm người qua hôn môi cô, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt Lâm Văn Thu.

Cô không giống những cô gái khác, sẽ có phản ứng làm kiêu một tí, hoặc rụt rè, e thẹn hay ra vẻ đã muốn nhưng vẫn giả vờ đưa đẩy. Được gả cho anh là kỳ vọng suốt nửa đời người của cô, cho nên cô liền gật đầu đáp ứng, không trì hoãn một giây.

Từ khi quyết định kết giao với anh, cô luôn hi vọng sẽ có kết quả mãn nguyện cùng anh. Mỗi cô gái khi quyết định bắt đầu một mối quan hệ, đều thật tâm mong ước, con thuyền tình yêu sẽ cập vào bến bờ hôn nhân mỹ mãn.

Bạch Thuật Bắc chỉ mút nhẹ hai cánh môi đỏ rồi thả ra, anh úp mặt vào trán cô, cất giọng trầm ấm: "Lâm Văn Thu, gả cho anh có thể không tốt như em nghĩ đâu, công việc của anh rày đây mai đó, giờ giấc không ổn định. Có đôi khi quá bận, sẽ không quan tâm em, sẽ vô tình lạnh nhạt với em. Anh cũng không phải là tủy người lãng mạn hay biết cách chiều chuộng, dỗ ngọt phụ nữ, em——"

"Không sao cả." Cô nâng đôi mi đầm lệ, âu yếm nhìn anh, nhấn mạnh từng chữ "Chỉ cần là Bạch Thuật Bắc, tốt xấu gì em cũng yêu." (muốn khóc trước câu nói của VT quá)

Hàng mi đen của Bạch Thuật Bắc khẽ nhấp nhô chuyển động, ánh mắt nhìn cô càng thêm thâm thúy, bỗng nhiên, anh cúi đầu hung hăng hôn cô, lần này, đúng chuẩn nụ hôn sâu, đầu lưỡi anh xộc mạnh vào miệng cô, tùy ý liếm láp, khuấy đảo.

Nổi lòng Lâm Văn Thu vẫn ngẩn ngang trăm mối, suýt nữa quên cách hô hấp. Giờ phút này, ngọn sóng hạnh phúc ào ào ập tới. Cô như người đi trên lớp băng mỏng, chợt có chút sợ hãi, nếu cô không cẩn thận, lớp băng ấy sẽ tan vỡ, hết thấy lại bay biến như chưa từng tồn tại, bên cô mãi chỉ là mộng ảo.

Còn anh, vẫn ngự tại miền xa xăm, một nơi không thuộc về cô.

-

Hai người dùng com xong thì đi ra ngoài, thời tiết hôm nay rất đẹp, lòng bàn tay Bạch Thuật Bắc luôn bao bọc bàn tay nhỏ bé của cô, dẫn cô đi đến bãi đỗ xe. Dọc đường đi hai người không trao đổi nhưng nét cười vẫn vẹn nguyên nơi khóe môi.

Sau khi lên xe, Bạch Thuật Bắc giúp cô thắt dây an toàn, vén sợi tóc bay lòa xòa trước mặt cô ra sau tai: "Buổi chiều, anh cần ghé qua đơn vị, phải báo cáo chuyện kết hôn với cấp trên, tối sẽ về nhà."

Lâm Văn Thu có nghe qua, quân nhân muốn kết hôn, thủ tục rắc rối hơn người thường, phải xác minh rất nhiều việc. Cô thông cảm gật đầu: "Ừm, đi đường nhớ cẩn thận."

Bạch Thuật Bắc nhìn cô hau háu, gương mặt anh tuấn tiến sát, âm thanh hơi trầm khàn: "Không thể bày tỏ bằng cách khác sao?"

Hai lỗ tai Lâm Văn Thu đỏ rực, chủ động nhường người, đặt xuống bên má anh nụ hôn nhẹ. Bạch Thuật Bắc lòng vui như trẩy hội, xoay người khởi động xe: "Trước tiên, phải chờ tiểu thư Lâm về đã."

Lâm Văn Thu ngẫm nghĩ, không khí hiện giờ rất tốt, lỡ phá vỡ thì vô cùng tiếc nuối. Nhưng hai người sẽ nhanh chóng kết hôn, việc bán buôn của quán không thể lấp lửng với anh hoài. Hơn nữa, dạo gần đây, tình hình kinh doanh không tốt, buôn bán mà dăm ba ngày nghỉ một bữa, khách khứa người ta đi hết.

"Thuật Bắc?"

Bạch Thuật Bắc nhìn cô qua kính chiếu hậu, trả lời theo phản xạ: "Hả?"

Lâm Văn Thu đắn đo vài giây, quyết định thẳng thắn với anh "Em không muốn đóng cửa quán, em cần có công việc của riêng mình, muốn gắng sức hoàn thành những việc mình đã chọn, hy vọng anh có thể. . . . hiểu cho em"

Mỗi lần nghe cô nhắc tới việc quán cháo, tâm tình Bạch Thuật Bắc bỗng chốc trầm xuống, bán cháo....qua thật có hơi làm mất mặt gia đình anh. Đây là một trong những nguyên do khiến Bạch Hữu Năm bắt bẻ cô, có điều, hiện giờ anh không muốn cùng cô cãi vã.

Bạch Thuật Bắc chưa vội trả lời, biểu tình trên mặt vẫn y như lúc nãy. Xe chạy cách bãi đỗ khá xa, anh bỗng nói: "Em thích thì cứ làm tiếp, anh chỉ sợ cực cho em thôi."

Lâm Văn Thu không ngờ anh dễ thương lượng như vậy, vui mừng lác đác: "Không cực đâu ạ, có việc làm, mỗi ngày của em sẽ trôi qua phong phú hơn, nếu không ——"

Cô nói phân nửa liền dừng lại, Bạch Thuật Bắc nhủ mảy nhìn cô, ý bảo cô nói tiếp. Lâm Văn Thu đưa mắt ra ngoài cửa kính, nhỏ giọng than thở: "Nếu không những lúc anh vắng nhà, em sẽ rất nhớ anh."

Bây giờ, những khi bày tỏ nỗi lòng, Lâm Văn Thu đã nói rất trôi chảy, có lẽ, lời cầu hôn của anh, đem lại dũng khí cho cô.

Bạch Thuật Bắc liếc nhìn cô một cái, tâm trạng anh vốn còn hơi khó chịu, trong nháy mắt, hoàn toàn chuyển tốt. Ánh mắt anh phức tạp nhìn cô, phát hiện bản thân đối với cô Càng ngày càng quan tâm để ý.

-

Buổi chiều, Lâm Văn Thu cũng có việc, cô đi thăm Tri Hạ.

Bệnh tình của Tri Hạ ngày càng chuyển biến tốt, cô không cần lo lắng như xưa. Chuyện kết hôn của cô và Bạch Thuật Bắc, nhất định phải báo với anh một tiếng, anh là người thân duy nhất của cô.

Tri Hạ mặc áo sọc màu trắng xanh của bệnh nhân, lặng thinh ngồi trên giường bệnh, sắc mặt hơi tái làm nổi bật con ngươi đen tuyền của anh, tinh thần có vẻ tốt lên nhiều.

Anh trầm mặc mấy giây, âm thanh hơi khàn đục: "Em đã quyết định chắc chắn?"

Lâm Văn Thu nhìn ra được sự bi thương và mất mát của Tri Hạ, đáy mắt anh đặc nồng nét bi thương khiến cô khó xử, hơi thờ tắc nghẹn trong cổ họng,

khó khăn trả lời: "Vâng ạ, em muốn kết hôn với anh ấy."

Tri Hạ không đáp lời, cũng không có những hành động thái quá như lúc trước. Anh bình tĩnh ngồi ngay ngắn trên giường bệnh, tầm mắt phóng ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, âm thanh róc rách của thiên nhiên, thay phiên truyền vào phòng. Tấm màn cửa sổ chập chờn lay động, hòa mình trong tiếng nhạc của đất trời. Văn Thu muốn nói chuyện, tìm cách phá vỡ cục diện bế tắc này, nhưng vô dụng, cô không biết nên nói điều gì.

Tri Hạ chủ động đánh vỡ sự trầm mặc: "Người đàn ông như Bạch Thuật Bắc, không phải là loại người dễ em dễ dàng nắm bắt."

Lâm Văn Thu liền giật mình, vừa rời gương mặt anh còn hằn nổi bi thương, bây giờ đã chuyển thành lo lắng. Đôi đồng tử u trầm thẳng tắp nhìn cô, muốn nói lại thôi.

Lâm Văn Thu trầm lặng, cô làm sao không biết điều đấy. Chỉ là, cô là người chủ động đi bước đầu tiên về phía anh, nếu cố gắng, có lẽ một ngày nào đấy, cô sẽ hoàn thành 99 bước còn lại.

Lâm Văn Thu biết rõ, bây giờ Bạch Thuật Bắc vẫn chưa yêu cô, nhưng cô nhìn thấy sự cố gắng từng ngày của anh. Hướng chi, cô đồng ý kết hôn, không chỉ vì yêu anh, mà còn vì con gái Manh Manh của cô.

Lâm Văn Thu chậm rãi ngừng đầu, lộ ra nụ cười bình thản: "Lần đầu tiên gặp anh ấy, em biết mình phải cố gắng sống tốt hơn, sống có trách nhiệm hơn. Anh ấy dễ dàng đi vào lòng em, ảnh hưởng đến nhân sinh của em. Vào lúc em tuyệt vọng, tưởng chừng đánh mất tất cả, anh ấy xuất hiện như một Đấng Cứu Thế, giành lại niềm tin giúp em. Em nguyện đánh đổi tất cả sự may mắn trong suốt cuộc đời, để có được tình yêu của anh ấy"

Về mặt cô trầm tĩnh, đôi đồng tử sáng rực như ngàn vì sao tinh tú trên bầu trời: "Tuy không biết cuộc hôn nhân này sẽ đi về đâu, nhưng em vẫn muốn thử."

Tri Hạ im lặng nhìn cô, đây chính là Lâm Văn Thu. Bề ngoài nhìn mềm yếu, nhu nhược nhưng lại có trái tim bền bỉ nhất thế giới. Có lẽ, Bạch Thuật Bắc là người duy nhất có thể kích phát tiềm năng to lớn trong con người cô——

Tri Hạ thở dài, nở nụ cười chua chát: "Anh có thể nói gì nữa, anh không muốn hắt gió nước lạnh lên dũng khí của em, lại không nỡ nhìn em tự đâm đầu vào bức tường lạnh lẽo đó."

Lâm Văn Thu nhẹ nhàng nắm lấy những ngón tay anh, mỉm cười trấn an: "Nếu đâm đến đâu rơi máu chảy, anh cũng không vứt bỏ em, phải không?"

Lâm Tri Hạ nhìn cô vài giây, không nhìn được cong khóe môi: "Anh không phải là trạm thu hồi."

Lâm Văn Thu ngẩn người, Tri Hạ giả vờ nhàu mày, che đi hốc mắt trướng hồng, lát sau mới nhỏ giọng thì thầm: "Anh vẫn dậm chân tại chỗ, còn em, ngày càng cách xa anh ——"

Lâm Văn Thu đau lòng cúi mặt, Tri Hạ thở dài mấy hơi, gơ tay vuốt ve đỉnh đầu cô: "Cô út nhà họ Lâm muốn lập gia đình, anh trai em sẽ không làm kẻ ngăn đường, anh chúc phúc cho em. Văn Thu, em tốt như vậy, nhất định phải hạnh phúc."

-

"Cho nên anh đã cầu hôn à?" Bạch Trạ Nam kinh ngạc nhìn Bạch Thuật Bắc, một hồi lâu sau vẫn chưa hết choáng ngợp, tay đang rót rượu, bất cẩn làm tràn ra ngoài.

Bạch Thuật Bắc nhàu mày nhìn anh ta, có chút bức bối. Lúc anh trở về từ đơn vị, thời gian vẫn còn sớm, vốn định dùng cơm cùng Lâm Văn Thu, sau đó ôm cô ngồi xem phim. Nào ngờ hiện tại phải cùng thẳng nhóc này uống rượu giải sầu.

"Liên quan gì đến cậu." Bạch Thuật Bắc ghét bỏ nghiêng đầu sang chỗ khác, lườm xéo anh ta, "Sao vậy, thất tình hả?"

Bạch Trạ Nam cười châm chọc: "Không có tình lấy gì mà thất, anh thì sao. thật sự đã quên Cố An Ninh?"

Bạch Thuật Bắc lật mặt nhanh như lật sách, trong nháy mắt, mây đen kéo đầy khắp mặt anh. Anh trầm mặt nhìn Bạch Trạ Nam, tựa như muốn nói, chỉ cần cậu dám nói bậy thêm một câu, tôi liền bẻ gãy cổ cậu.

Bạch Trạ Nam đời nào sợ anh, nhường nhường hàng chân mày, ngả ngón bày ra vẻ mặt «Ồ ồ, anh bị thẳng này nói trúng rồi nhá» cực kì đáng đánh đòn: "Ồi giờ, tội gì phải thế. Vì muốn chống đối ông già, anh nguyện tự trói chân mình cả đời? Coi như không vì bản thân anh đi, còn Lâm Văn Thu? Cô ấy ngày thơ yếu đuối tựa chú thỏ nhỏ. Nếu sau này bị anh làm tổn thương, làm sao có thể lập tức nhảy «sống đào bảo vệ thành»." (ý bảo làm sao Lâm Văn Thu trở tay kịp)

Mi tâm Bạch Thuật Bắc hăm sâu vào, ánh mắt tối tăm nhìn anh ta: "Mẹ kiếp, ông đây kết hôn, cậu không thể nói chuyện dễ nghe hơn à."

Miệng anh hùng hồn mắng mỏ, trong lòng lại mơ hồ bất an, những lời Bạch Trạ Nam nói, đánh sâu vào lương tâm của anh. Trước đây không biết tình cảm của Lâm Văn Thu, anh còn có thể vô tâm vô tính. Giờ đã biết rõ cô ấy thích mình, mà còn lợi dụng tình cảm của cô, quả thật rất khốn nạn.

Nhưng anh không nỡ buông bỏ Lâm Văn Thu.

Bạch Thuật Bắc nốc mạnh ly rượu vào trong miệng, rượu nóng hừng hực như muốn đốt cháy cổ họng anh, hòa cùng khí nóng dâng trào trong lồng ngực.

"Anh sẽ không phụ cô ấy."

Không biết do tác dụng của men rượu hay suy nghĩ thật của tấm lòng, ánh mắt Bạch Thuật Bắc nhìn thẳng Bạch Trạ Nam, ánh lên tia quả quyết, giọng nói trầm khàn lẫn vào tiếng nhạc xập xình khiến người ta đau tai nhức óc .

Bạch Trạ Nam hơi kinh ngạc, nheo mắt nhìn anh và hỏi: "Đây là suy nghĩ thật tâm? Hay là mượn rượu hứa bừa."

Bạch Thuật Bắc không nhin nổi nữa, mắmg xối xá: "Mẹ kiếp, đừng nói vòng vo nhảm nhí nữa, hứa bừa cái con khỉ? Tôi hiện tại muốn kết hôn cùng Lâm Văn Thu, rất hài lòng khi cô ấy chịu gả cho tôi. Cậu dám nói xâm thêm một câu, chet ngang niềm vui của tôi xem"

Bạch Trạ Nam cười đến nghẹn, ngón tay thon dài chỉnh sửa cà vạt: "Hóa ra Lâm Văn Thu thích sự bạo lực của anh? Khẩu vị nặng thế!."

Bạch Thuật Bắc "Chặc" một tiếng, giờ tay kéo mạnh cà vạt của anh ta, cùng lúc đấy, điện thoại đặt trên bàn đồ chuông, lóe ra tia sáng chói mắt trong quán bar tối mờ.

Bạch Thuật Bắc và Bạch Trạ Nam đồng thời nhìn về phía màn hình điện thoại, là Cố Bá Bình ——

"Bố vợ tiền nhiệm của anh?" Bạch Trạ Nam thu lại vẻ mặt cười cợt, nghiêm túc nhìn Bạch Thuật Bắc.

Bạch Thuật Bắc nhìn cái tên không ngừng lóe sáng trên màn hình, bỗng chốc do dự, nhịp tim anh tăng nhanh đột biến, cuối cùng vẫn nhấn nút nhận. Chú Cố rất ít khi gọi cho anh, nhất định là có chuyện khẩn cấp cần báo với anh.

Quả nhiên, âm thanh của Cố Bá Bình mang theo vài phần hỗn loạn, còn thờ hỏn hển, mỗi một chữ bật ra từ miệng chú đều bóp nghẹt trái tim anh: "Thuật Bắc, con bây giờ đừng nói gì cả, hãy nghe chú nói, con bé An Ninh, con bé sắp tỉnh dậy rồi!"

Tác giả có lời muốn nói: Ách, mặc dù tôi vẫn yêu cầu huyết, nhưng mọi người bình tĩnh chút nhé, Cố An Ninh xuất hiện là có dụng ý riêng. Hơn nữa, cô ấy không phải là nữ phụ xấu xa điển hình.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Tỉnh dậy rồi ? Ý chú Cố là gì?.

Đầu óc Bạch Thuật Bắc trống rỗng, suy nghĩ không thể bắt kịp lời nói của Cố Bá Bình. Ngôn ngữ chú phát ra cực kì quen thuộc, nhưng khi gộp chung tất cả, Bạch Thuật Bắc lại không thể lí giải.

"Chú Cố, có ý gì vậy?" Bạch Thuật Bắc khó khăn nặn ra một câu hỏi, khớp xương ngón tay đang cầm điện thoại dần trắng bệch.

Qua điện thoại, Cố Bá Bình thuật lại sự việc một cách cặn kẽ. Hiện giờ Cố An Ninh đang tiếp nhận trị liệu trong một bệnh viện ở nước ngoài, bác sĩ bảo cô ấy có dấu hiệu sắp tỉnh lại.

Cố Bá Bình rất kích động, giọng nói già nua khó nén nổi vui sướng: "Thuật Bắc, năm đó An Ninh có nỗi khổ tâm, con. Sau này, chú sẽ giải thích cho con hiểu, giờ chú phải quay lại phòng bệnh. Khi An Ninh khỏe hơn, chúng ta sẽ trở về nước."

Nói xong chú Cố vội vàng cúp điện thoại, dường như chú gọi cho anh chỉ để tìm người chia sẻ niềm vui mừng khó nén, chưa hề đề cập đến những vấn đề chính. Tại sao Cố An Ninh lại hôn mê, còn chuyện năm ấy.....rất cuộc như thế nào? Quá nhiều vấn đề quấy nhiễu tâm trí anh.

Cố Bá Bình vẫn chưa nói cho Bạch Thuật Bắc biết, Cố An Ninh nằm ở bệnh viện nào. Chỉ vài câu nói sơ lược từ chú đã thành công đảo lộn mọi tâm tư của anh.

Những ngọn đèn mờ hắt ánh sáng tối lạnh lên sườn mặt Bạch Thuật Bắc. Bạch Trạ Nam lặng thinh quan sát vẻ mặt vui buồn lẫn lộn của anh. Anh chàng này vẫn ngồi đờ đẫn nhìn chăm chú màn hình di động đã tối đen, Bạch Trạ Nam không khỏi nhủ mày: "Anh không sao chứ?"

Suốt cuộc điện thoại, Bạch Thuật Bắc không hề nói chuyện nhiều, nhưng nét mặt vô cùng đặc sắc, Bạch Trạ Nam bắt an nhìn anh: "Anh vừa mới cầu hôn Lâm Văn Thu, giờ tính sao, không định hủy bỏ đấy chứ?"

Bạch Thuật Bắc chậm rãi quay đầu liếc anh ta một cái, không trả lời, chỉ đem chất lỏng còn hơn phân nửa ly nốc vào dạ dày.

Giờ phút này, sự xuất hiện của Cố An Ninh không khiến anh vui mừng kích động như trong tưởng tượng, ngược lại để anh nôn nóng, thấp thỏm không yên. Vì sao cố tình xuất hiện vào lúc này, có cản trở treu đến thế không?

-

Bạch Thuật Bắc ở quán bar đến khuya, khi về nhà, Lâm Văn Thu đã lên giường ngủ. Anh máy móc đi tắm rửa rồi vén chăn leo lên giường, cô nàng kia theo bản năng tìm hơi ấm, dịch người tới bên anh, thân thể mềm mại quấn anh thật chặt.

Cúi đầu nhìn cô yên ổn say trong giấc nồng, Bạch Thuật Bắc không diễn tả nổi cảm xúc phức tạp dưới đáy lòng.

Đã đến lúc nên hò ngừng trò chơi này rồi ư? Ngừng bây giờ, tất cả vẫn còn cứu vãn được.

Nhưng mà——

Anh bị quý ám nặng, không nỡ rời xa Lâm Văn Thu.

Đây rốt cuộc là gì? Bạch Thuật Bắc nghĩ mãi không ra, anh thừa nhận mình đối với Lâm Văn Thu có chút động lòng, nhưng chưa đủ để gọi là yêu. Hay là thói quen? Không hợp lý, bọn họ chỉ mới tiếp xúc mấy tháng, chính thức ở chung còn chưa lâu.

Bạch Thuật Bắc nấn vuốt mi tâm, men rượu bắt đầu phác tác, đầu đau dữ dội, suy nghĩ cũng chẳng đâu vào đâu.

"Anh về rồi?" Lâm Văn Thu nhấp nhem mở mắt, trầm lặng nhìn anh trong bóng đêm, để ý đến động tác nấn vuốt mi tâm của anh, "Anh uống rượu nữa à....nhức đầu hả?"

Cô hỏi hai câu, anh chẳng thèm trả lời một câu, giữ nguyên ánh mắt phức tạp nhìn cô, đôi đồng tử tối đen nhuộm quầng ánh sáng trầm khó phân biệt.

Lâm Văn Thu không nghĩ nhiều, ngồi dậy, lấy tay xoa nắn hai bên huyệt thái dương cho anh: "Anh uống rượu mà còn lái xe, sau này đừng như vậy, nguy hiểm lắm."

Âm thanh của cô vang trong bóng đêm rất êm dịu, âm sắc có tí thấp, nghe rất bùi tai, tựa như một bài hát ru con ngủ, bình ổn con tim đang loạn nhịp của anh.

Bạch Thuật Bắc nhỏ giọng "ừ" một tiếng, Lâm Văn Thu nghiêng đầu quan sát anh, thấy anh vẫn xụ mặt không nói lời nào, cô nhoen miệng cười, đưa tay véo nhẹ hai vành tai anh: "Say rồi phải không? Có nhận ra em là ai không đấy?"

Ánh mắt anh u ám, bất chợt vươn tay ôm cô vào lòng.

Lâm Văn Thu đột nhiên ngã lên anh, cách lần khi tò ra từ máy điều hòa, có thể cảm nhận được những bắp thịt cường tráng của anh. Ánh mắt cô lóe lên tia sáng, hai cánh tay trắng mịn từ đặt lên bờ vai anh, dâng lên đôi môi chín mọng.

Bạch Thuật Bắc để mặc bờ môi cô làm loạn trên môi anh, cụp mắt tỉ mỉ quan sát cô. Cô nàng này luôn cho anh cảm giác bản thân được cô chiều chuộng, được cô ra sức lấy lòng. Sự cố gắng của cô khiến một thứ tình cảm xa lạ lên men nồng đậm dưới đáy lòng anh, EQ anh dù thấp vẫn có thể cảm nhận được.

Tình cảm ấy xuất hiện một cách dè dặt kín đáo, âm thầm ăn mòn trái tim anh.

Lâm Văn Thu hôn một lúc lâu, phát hiện anh không buồn đáp lại. Ngay cả khi cô cố tình cọ nhẹ vào nơi nhạy cảm, thân thể anh vẫn an tĩnh, tựa như đang ngủ đông.

Khẽ mở cặp mắt trợn utor, cô lúng túng nhích người ra: ". Hôm nay anh không có tâm tình?" Lần đầu tiên bắt chước người ta câu dẫn, không ngờ thất bại ê chề, cô chán nản cúi thấp đầu.

Khuôn mặt trắng nõn ẩn sau mái tóc dài đen mượt, hình ảnh đầy mỹ cảm phản chiếu trong đôi mắt đen sâu của người đàn ông đối diện, khuấy động luôn khí nóng dâng trào. Bạch Thuật Bắc giờ tay nắm cầm cô, tay kia khóa chặt vòng eo gọn, vật cả người Lâm Văn Thu xuống giường.

"Cô bé này, ngày càng hư hỏng." Anh cười nhẹ một tiếng, khẽ cắn chóp mũi cô, tiếp sau cúi người ngậm lấy môi cô, hôn rất chuyên chú, từ từ cắn nút hai lần môi trên dưới.

Bạch Thuật Bắc không cách nào mở miệng, yêu cầu Lâm Văn Thu đừng kết hôn nữa, anh sợ nhìn thấy ánh mắt thất vọng, bi thương của cô, và lại, anh cũng không thể từ bỏ người con gái này.

Lâm Văn Thu mặc áo ngủ thất dây lưng đơn giản, vô cùng thuận tiện cho người nào đó động tay động chân. Tay anh chỉ vừa khẩy vài cái, áo ngủ liền nhẹ nhàng tuột xuống, roi đến trước ngực thì bị chặn lại, như có như không bao lấy đường cong nhấp nhô của hai gò ngực trắng.

Bàn tay Bạch Thuật Bắc bao trùm lên, ngưng mắt dõi theo hai hạt đào hồng từ từ cứng lại rồi đứng thẳng, tiếp sau, cúi đầu ngậm chúng vào mồm.

Áo ngủ bị anh thuận đà lột sạch, “chị em thô trắng” nhảy bật ra ngoài, lộ ra hai hạt phấn đỏ. Đầu nhũ sau khi bị anh ngậm mút trở nên sáng loáng, nổi bật trên đồi núi tuyết trắng, nhìn cực kì mê hồn.

Lâm Văn Thu nhỏ giọng rên rỉ, Bạch Thuật Bắc luồn tay vào giữa hai chân cô, hai ngón tay đem quần lót kéo qua một bên, đầu ngón tay xâm nhập khe hở ẩm ướt, đào bới khắp bên trong.

Lâm Văn Thu cau mày, dị vật đâm vào khiến cô hơi khó chịu, nhưng vẫn hết sức kiềm nén.

Lần này, anh dùng tư thế truyền thống, nam trên nữ dưới, cả quá trình vẫn theo sát biểu cảm trên khuôn mặt cô.

Phía dưới bị anh hung hăng thảo phạt, ánh mắt nồng nàn như muốn chìm cô chết đuối trong đấy, Lâm Văn Thu yêu chết người đàn ông này, hai chân cô siết chặt vòng hông tinh trắng, gât gao hấp thụ anh, hận không thể đem hết mọi thứ của bản thân, dâng hết cho anh.

Một tay Bạch Thuật Bắc giữ chặt hông cô, vì để quan sát kĩ nên anh không hôn, chỉ mãi mê nhấn người vào dải đất mềm mại ướt rượt bên trong. Anh biết mình không còn khả năng buông bỏ Lâm Văn Thu. Tín tức bất ngờ của Cố An Ninh chỉ làm tăng thêm nỗi phiền não trong lòng anh, không khiến anh vui sướng, thỏa mãn như khi ở cạnh cô.

Ngày hôm sau, Manh Manh lẻo đẻo theo sau Bạch Thuật Bắc, hỏi: "Ba ơi, khi nào ba mới kết hôn cùng mẹ?"

Lâm Văn Thu đang dọn dẹp trong phòng bếp, Bạch Thuật Bắc đặt tờ báo trong tay xuống, nhìn chằm chằm Manh Manh: "Sao con hỏi thế?"

"Con thấy trên tay mẹ đeo nhẫn." Manh Manh nháy mắt, leo lên ngồi trên đùi Bạch Thuật Bắc, đề thấp giọng nói, "Ba, mẹ coi vậy chứ rất đào hoa nhá. Con đề ý, dạo này chú Cao hay gọi điện cho mẹ lắm, ngày hôm qua mới gọi đấy."

Manh Manh nói tiếng “mẹ” cực kì thuận miệng, Bạch Thuật Bắc nhướng mày, có chút khó chịu liếc nhìn bóng dáng trong phòng bếp: "Bảo bối hi vọng ba cùng đi kết hôn?"

Manh Manh không ngừng gật đầu, mắt mở cực to: "Đương nhiên rồi! Nếu ba cùng đi khác kết hôn, con sẽ bỏ nhà đi bụi. À không! Con sẽ ở lại quậy cho đi ấy phiền chết!"

Bạch Thuật Bắc không nhìn được cong lên khóe mắt, lần nữa lật xem tờ báo.

Manh Manh thấy ba không để ý tới mình, đầu nhỏ cúi xuống, chui vào khe hở giữa tờ báo với ngực Bạch Thuật Bắc, hai mắt chớp chớp: "Ba là đàn ông, nói phải giữ lấy lời. Nhanh chóng kết hôn cùng mẹ đi!"

Bạch Thuật Bắc bực bội đề đầu bé: "Lắm chuyện."

-

Bạch Thuật Bắc nhìn chằm chằm tin tức in trên tờ báo, nhưng suy nghĩ đã bắt đầu phiêu diêu. Tối hôm qua, anh thao thức cả đêm, cố gắng hạ quyết tâm. Có lẽ, anh là kẻ khốn, nhưng ít nhất vẫn biết chịu trách nhiệm. Huống chi, không ai ngoài anh có thể hiểu được tầm quan trọng của người mẹ đối với một đứa trẻ. Tuổi thơ của anh đã chẳng tốt đẹp, anh không thể để vết xe tang thương đau lặp lại trên người Manh Manh.

Không biết có phải tự kiểm soát cho mình hay không, sau khi nghĩ như vậy, tâm trạng anh thư thái hơn nhiều.

Giống như sợ bản thân sẽ hối hận, nên ngay trong ngày, Bạch Thuật Bắc lái xe chở Lâm Văn Thu đến cục dân chính. Lâm Văn Thu ngồi trong xe, mơ hồ cảm thấy có chuyện khác thường: "Sao gấp thế anh?"

Hôn nhân của hai người ập đến một cách vội vã, không có bất kì sự thương lượng hoặc thảo luận của hai phía. Mặc dù cô đồng ý để anh sắp đặt mọi việc, nhưng vẫn có cảm giác rất qua loa, làm giảm đi sự thiêng liêng, quan trọng vốn có của hôn nhân.

Bạch Thuật Bắc tháo dây an toàn, chưa bước xuống xe ngay, anh thông thả châm một điếu thuốc: "Lâm Văn Thu, khi anh quyết định gắn bó cuộc đời cùng em, anh sẽ cố gắng đối với em thật tốt. Anh ——"

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, đối diện với con người đen trong suốt, phút chốc có chút chần chừ: "Anh sẽ thử yêu em, chưa chắc có thể thành công, nhưng anh cam kết, không bao giờ làm chuyện có lỗi với em."

Lâm Văn Thu kinh ngạc nhìn anh rất lâu, lời này của Bạch Thuật Bắc là cho cô một sự đảm bảo trước hôn nhân? Có người từng nói với cô, không nên tin tưởng những gì đàn ông nói, nhưng giờ phút này, cô tình nguyện tin tưởng anh vô điều kiện.

"Em đã hiểu." Lâm Văn Thu nhỏ giọng trả lời.

Bạch Thuật Bắc dụi điếu thuốc trong tay, lòng bàn tay đưa tới trước mặt cô: "Nếu đã quyết định, đưa hộ khẩu cho anh."

Lâm Văn Thu nhìn gương mặt nghiêm túc của anh, khom người, lấy trong túi ra sổ hộ khẩu. Bạch Thuật Bắc chồng hai cuốn sổ lên nhau, rõ ràng vật trong tay rất nhẹ, lại có cảm giác lồng ngực như bị tảng đá ngàn cân đè ép.

Anh hít sâu một hơi, mở cửa bước xuống.

Tay trong tay, hai người trực tiếp đi đến chỗ ghi danh đăng kí. Thủ tục rất đơn giản, điền lí lịch, chụp ảnh, lĩnh giấy chứng nhận. Hôm nay không có nhiều người đang kí, không bao lâu sau, chỉ cần bỏ ra 9 đồng 9 liền có cuốn sổ đỏ đưa tới trước mặt họ.

"Chúc mừng hai vị đã là vợ chồng hợp pháp của nhau." Nhân viên công tác mỉm cười, khoe ra hàm răng trắng đều, thẳng tắp.

Con dấu màu đỏ thẫm chiếu thẳng vào mắt, khiến hốc mắt Lâm Văn Thu ê ẩm, cô cầm giấy hôn thú trong tay, nói nhỏ: "Cám ơn."

Tay Bạch Thuật Bắc khoắc trên vai cô, cảm nhận được hai bờ vai gầy đang run rẩy.

Nhìn giấy hôn thú, tâm tình của Bạch Thuật Bắc bỗng dưng vô cùng sáng tỏ, nhận thức đúng đắn những điều nên làm và không nên làm. Về sau, anh chính thức là chồng của Lâm Văn Thu, gánh trên vai trách nhiệm của người chồng. Còn với Cố An Ninh... hãy để tất cả ngu vùi trong quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Hai người kết hôn nhưng chưa lên kế hoạch tổ chức hôn lễ. Bạch Thuật Bắc và Lâm Văn Thu mới từ cục dân chính đi ra, anh liền nhận được điện thoại, thông báo có nhiệm vụ mới.

Trước khi đi, anh cảm thấy áy náy, hạ cửa kính, trầm ngâm nhìn cô: "Về chuyện hôn lễ, khi anh trở về, sẽ bù đắp cho em."

Lâm Văn Thu thông cảm gật đầu: "Nhiệm vụ của anh quan trọng hơn."

Biết rõ tính chất công việc của Bạch Thuật Bắc, Lâm Văn Thu không hề than trách nửa lời. Có điều, buổi tối sau khi dỗ Mạnh Mạnh ngủ, một mình cô ngồi nhìn căn biệt thự xa hoa trống rỗng, trong lòng không tránh khỏi có chút mất mát.

Đây là ngày đầu tiên bọn họ kết hôn——

Mấy ngày sau, Bạch Thuật Bắc không gọi điện về nhà, Lâm Văn Thu xem tin tức mới biết nhiều nơi đã vào mùa lũ định kì. Ở một huyện lân cận bị cơn lũ tàn phá nặng nề, gây nhiều thiệt hại cho người và tài sản. Bạch Thuật Bắc cùng đồng đội được điều động đến nơi đó, trợ giúp dân chúng những việc cần thiết.

Mỗi ngày Lâm Văn Thu đều hồi hộp theo dõi tin tức, ban ngày trong quán cũng xem, tối về nhà vẫn phải xem lại. Thời sự đưa tin rất toàn diện, Lâm Văn Thu chăm chú nhìn những anh lính trong bộ quân trang màu xanh, nhưng nhìn mỗi con mắt vẫn không thấy đáng đáp anh.

Điện thoại anh không gọi được, Lâm Văn Thu lo lắng bất an, lại không nghĩ ra biện pháp giải quyết. Cô còn phải chăm sóc Mạnh Mạnh, bé còn quá nhỏ, sinh hoạt hằng ngày phải có người trông nom, diu dắt. Hơn nữa, Mạnh Mạnh càng ngày càng lệ thuộc vào cô, một khắc cũng không muốn rời xa mẹ.

Sáng hôm nay, Lâm Văn Thu đang trong phòng ngủ giúp Mạnh Mạnh mặc quần áo, ngoài cửa bỗng “cạch” một tiếng, mở ra, người bên ngoài có mã số khóa cửa.

Trái tim Lâm Văn Thu đập dồn dập, bé Mạnh Mạnh chạy vội ra ngoài: "Thuật Bắc?"

Không phải là Bạch Thuật Bắc, mà là một cô gái trẻ có mái tóc ngắn.

Cô gái sững sờ đứng tại chỗ, trong tay còn xách một túi hàng, mắt nhìn chằm chằm Lâm Văn Thu, sau chuyển sang nhìn Mạnh Mạnh đang trong ngực cô.

"Cô ơi."

Mạnh Mạnh lớn tiếng gọi. Lúc này, Lâm Văn Thu mới biết đây là em gái của Bạch Thuật Bắc, trước kia, cô từng nghe qua, anh có một đứa em gái.

Sau những giây phút kinh ngạc ban đầu, Bạch Tiểu Lê rất nhanh lấy lại sự bình tĩnh. Cô tiến lên phía trước, gật đầu chào hỏi Lâm Văn Thu, ánh mắt tò mò đánh giá một lượt: "Xin chào, em tên là Tiểu Lê."

Lâm Văn Thu mỉm cười, gật đầu: "Chào em, chị tên Lâm Văn Thu".

"Đây là mẹ con." Mạnh Mạnh lắc lắc cái đầu nhỏ, tất nhiên không hài lòng với câu giới thiệu "khiêm tốn" của Lâm Văn Thu.

Bạch Tiểu Lê ngơ ngác, mẹ Mạnh Mạnh? Là người phụ nữ năm xưa vì tiền mà chấp nhận đẻ mướn? Thái độ của đôi phương khiến Lâm Văn Thu lúng túng, ngần ngại đi vào phía trong: "Em muốn uống gì không?"

Bạch Tiểu Lê thu tầm mắt, đem túi thức ăn đặt trên bàn, khuôn mặt tươi trẻ khoe ra nụ cười sáng lạn: "Không cần, em chỉ ghé qua đưa chút đồ ăn, anh em bình thường rất lười đi siêu thị mua đồ."

Bạch Tiểu Lê nói xong, cất bước đến phía tủ lạnh. Cánh cửa tủ mở ra, bên trong chất đầy đủ các loại thức ăn, đa phần là những nguyên liệu tươi mới, rất ít những thực phẩm đông lạnh.

Ánh mắt Bạch Tiểu Lê trầm xuống, cô đoán được quan hệ không tầm thường của anh cả và người phụ nữ này. Cô xoa xoa đôi bàn tay, ngồi trên sofa, cười híp mắt: "À Hôm nay, em xin ăn chùa một bữa, được không?"

Lâm Văn Thu chưa kịp phản ứng với sự biến chuyển của Bạch Tiểu Lê, nhưng vẫn mỉm cười đồng ý. Mạnh Mạnh hào hứng chạy đến trước mặt cô mình khoe khoang: "Mẹ con nấu cơm ngon lắm."

Lâm Văn Thu cười cười, xin phép quay về phòng dọn dẹp chăn giường. Bạch Tiểu Lê nhân cơ hội thăm dò Mạnh Mạnh: "Này nhóc mập, người đó là mẹ con thật à?"

"Dạ." Mạnh Mạnh gật đầu, lấy viên kẹo của Bạch Tiểu Lê cho, ngậm vào miệng, từ tốn quăng ra trái bom hẹn giờ, "Ba và mẹ đã có giấy hôn thú rồi."

Đã kết hôn?

Bạch Tiểu Lê kinh hãi, giật mình thon thót, anh cả kết hôn? Chơi trò “tiềm trầm hậu táo”, không hề tiết lộ bất kì tin tức nào?

Lúc Lâm Văn Thu trở ra thì phát hiện ánh mắt Bạch Tiểu Lê nhìn mình hoàn toàn thay đổi, có tí suồng sã: "Chị dâu, hôm nay chị định nấu món gì?"

Lâm Văn Thu thờ người trước hai chữ “chị dâu”, ngay sau đó liền ngưng ngưng xấu hổ: "Chị.Mà em muốn ăn món gì?"

Bạch Tiểu Lê có ấn tượng tốt trước thái độ và cách cư xử của người chị dâu này, có nét e thẹn đặc trưng của con gái, tình tình lại hòa đồng dễ chịu. Ôi gọi ơi! Đây chính là hình tượng người vợ lí tưởng đấy. Bạch Tiểu Lê đi tới, kéo cánh tay Lâm Văn Thu: "Thôi chị đừng làm nữa, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn đi."

Bạch Tiểu Lê cố chấp kéo Lâm Văn Thu và Mạnh Mạnh ra ngoài. Ba người đi dạo cả nửa ngày trời. Bạch Tiểu Lê rất hoạt bát, nói chuyện rất đáng yêu. Lâm Văn Thu dần dần bị cô em chồng thu hút, vui vẻ hàn huyên với Tiểu Lê.

Lúc đang dùng cơm, Bạch Tiểu Lê ra về bí ẩn nói với Lâm Văn Thu: "Thật ra hôm nay anh cả nhờ em tới nhà, anh ấy chỉ bảo em tới chơi với chị, còn chuyện kết hôn thì giấu kín như bưng, đều thế không biết."

Bạch Tiểu Lê cắn ống hút, căn bản không lưu tâm đến nét mặt Lâm Văn Thu. Lâm Văn Thu hơi ngẩn người, trong lòng có chút hụt hẫng. Nhưng nghĩ lại, có lẽ Bạch Thuật Bắc chưa kịp công bố chuyện kết hôn với gia đình anh. Anh bạn như thế mà vẫn nhớ đến cô, như vậy đã rất có lòng.

Lâm Văn Thu luôn có thể tự an ủi bản thân. Có đôi khi, con người nên biết cách thỏa hiệp, làm ngơ với một số thứ để cuộc sống được tốt hơn, hoặc có lẽ, vì Bạch Thuật Bắc, hiện tại Lâm Văn Thu vẫn tự nguyện lừa mình dối người.

Bạch Tiểu Lê suy nghĩ một lát, hướng về phía Lâm Văn Thu, hai mắt ánh lên tia mập mờ: "Chị dâu, hai người vừa mới kết hôn đã phải xa cách. Có phải chị rất nhớ anh cả không?"

Lâm Văn Thu ập ứng, hai tai đỏ ửng, giả vờ cúi đầu uống nước chanh: "Không sao, công việc của anh ấy quan trọng hơn."

Bạch Tiểu Lê nở nụ cười gian: "Hiện tại công tác khắc phục lũ lụt cơ bản sắp hoàn thành. Hay là. Chị đến thăm anh ấy đi, tặng anh ấy niềm vui bất ngờ."

"Niềm vui bất ngờ?" Lâm Văn Thu ngẫm nghĩ, tự nhiên có cảm giác mong đợi.

"Vâng ạ " Bạch Tiểu Lê gật đầu như giả vờ, hai tay chống cằm, phờ ra dáng vẻ ngưỡng mộ và ước ao, nói: "Mạnh Mạnh cứ giao cho em. Em đang nghĩ hè, rảnh lắm "

Bạch Tiểu Lê rất cưng chiều, thương yêu Mạnh Mạnh, đem bé giao cho Tiểu Lê, Lâm Văn Thu cũng rất yên tâm. Cuối cùng, dưới sự thúc giục của Bạch Tiểu Lê và Mạnh Mạnh, Lâm Văn Thu quyết định đi huyện J thăm Bạch Thuật Bắc.

Bạch Thuật Bắc bận rộn nhiều ngày liên tiếp, buổi tối đang lúc họp thì có anh lính cần vụ chạy vào báo cáo: "Đội trưởng, anh có điện thoại."

Bạch Thuật Bắc khẽ nhíu mày, anh ghét nhất bị quấy nhiễu trong lúc đang họp, cất giọng khó chịu: "Ai vậy?"

Anh lính cần vụ không được tự nhiên, đề thấp giọng trả lời: "Là một phụ nữ."

Lời vừa thốt ra, xung quanh lập tức xôn xao, bàn tán bằng ánh mắt với nhau. Bạch Thuật Bắc phỏng đoán là Lâm Văn Thu, đầu không buồn ngẩng, lạnh lùng nói: "Cúp đi."

"Nhưng ——"

Anh lính cần vụ gãi đầu khó xử, Bạch Thuật Bắc thấy anh ta vẫn chưa ra ngoài, ngẩng mặt, trầm giọng hỏi: "Nhưng cái gì?"

Anh lính cần vụ vội đứng thẳng lưng, trả lời to rõ khác thường: "Cô ấy nói là đang gọi cuộc điện thoại quốc tế đường dài, mong anh hãy nhận!"

Trong khoảnh khắc, thời gian như ngưng đọng, Bạch Thuật Bắc lẳng lặng nhìn chàng trai trẻ tuổi đối diện, rất lâu không thể nói nên lời. Cuộc gọi quốc tế, có thể tra ra được số điện thoại tạm thời tại địa phương hẻo lánh này, mà còn là phụ nữ. Như vậy, chắc chắn chỉ có cô ấy.

Bạch Thuật Bắc trầm mặc hồi lâu, chậm rãi cúi đầu: "Làm theo lời tôi bảo, ra ngoài đi!"

"..... Vâng" Anh lính cần vụ cùng những người xung quanh có chút mơ hồ. Thần sắc đội trưởng rất khác lạ, các cơ mặt đều trở nên căng cứng như tượng.

Anh lính cần vụ vừa đi ra lều, sau lưng chợt vang lên tràng tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo, tấm màn che bị tốc mạnh. Gương mặt lạnh lùng của Bạch Thuật Bắc xuất hiện trước anh ta và nói: "Khoan đã."

Bạch Thuật Bắc không biết vì sao mình lại thay đổi chủ ý, những nghi vấn trong nhiều năm qua vẫn luôn là cái gai trong lòng anh. Nếu đột ngột buông bỏ, thật sự anh không cam tâm. Anh đi đến chiếc điện thoại bàn cũ kỹ, nhìn đăm đăm cái ống nghe đang gác qua một bên, cuối cùng, những đầu ngón tay run rẩy chạm vào nó.

Anh không nói chuyện, lặng thinh lắng nghe động tĩnh bên kia, tiếng hô hấp khê khàng truyền đến, tựa như vượt trăm núi ngàn sông, kè sát tai anh than thở.

Đối phương nhay bén nhận ra hơi thở của anh, dò xét hỏi: "Thuật Bắc?"

Là âm thanh của cô ấy, cho dù đã sáu năm chưa từng được nghe, nhưng chỉ với hai chữ này, anh liền có thể phân biệt.

Anh vẫn lặng yên, lồng ngực kịch liệt phập phồng lên xuống, bàn tay đang buông thõng bên người cuộn thành nắm đấm chặt, đôi đồng tử bắn ra tia sáng lạnh lẽo bức người.

Giọng nói Cổ An Ninh hơi khàn đục, nói chuyện cũng không lưu loát. Ngủ một giấc nhiều năm như vậy, giờ tỉnh lại, mọi thứ có chút mông lung mờ mịt. Cô chậm rãi thốt ra từng chữ: "Em vừa tỉnh lại. . . nhớ anh. hôn lễ. thật xin lỗi."

Câu nói đầy không liên mạch, nhưng Bạch Thuật Bắc hoàn toàn hiểu rõ. Trước khi Cổ An Ninh bị "mất tích", hai người đã quyết định kết hôn. Nếu cô không xảy ra chuyện rủi, thì bây giờ, vợ của anh chính là Cổ An Ninh.

Lâm Văn Thu theo địa chỉ của Bạch Tiểu Lê đưa, một đường đi thẳng đến nơi anh ở. Thật vất vả mới đến được huyện J. Nơi này đang khắc phục tốt tình hình thiệt hại sau con lũ, nhưng vẫn lưu lại những vết tàn dư thâm trầm: nhà cửa, xe cộ...tan hoang tiêu điều. Khắp dọc đường đều hiện hữu những nét mặt bi thương, những đôi mắt tê liệt vì quá đau đớn.

Tâm tình Lâm Văn Thu bất giác nặng nề. Với tình hình này mà cô còn chạy đến làm phiền, chắc chắn Bạch Thuật Bắc không hài lòng.

Nhưng dù sao cũng đã tới, cô chỉ muốn nhìn anh một cái.

Lâm Văn Thu trầm hạ quyết tâm, đeo túi xách trên lưng, bước chân hướng đến doanh trại tạm thời của anh. Thân hình nhỏ nhắn nhìn y như cô sinh viên tình nguyện, đi đến cửa tất nhiên bị chặn lại, binh sĩ trực cửa quan sát cô: "Đồng chí, cô tìm ai?"

Lâm Văn Thu báo tên tuổi của Bạch Thuật Bắc. Đối phương nghe xong bèn bảo cô đứng chờ một bên. Lâm Văn Thu gỡ túi trên lưng xuống, cầm trên tay, an tĩnh đứng chờ anh.

Hoàng hôn dần buông lơi, một ngày lại chóng tàn, trong doanh trại thấp thoáng những ngọn đèn dầu, xua bớt bóng tối thể lương của thị trấn.

Sau lưng truyền tới tiếng bước chân trầm ổn, Lâm Văn Thu từ từ quay đầu. Anh nhìn đen hơn nhiều. Chiếc áo may ô bao lấy thân hình cường tráng, chiếc giày màu đen làm nổi bật đôi chân dài thẳng tắp. Cô ngây ngốc nhìn anh, quên mất nên nói chuyện gì với anh.

Bạch Thuật Bắc đi tới, không kiêng dè những ánh mắt "bất quá" xung quanh, gương mặt hơi nhăn nhó: "Sao em tới đây?"

"Em——" Lâm Văn Thu túng quẫn, muốn nói thật là cô nhớ anh, thế nhưng không cách nào thốt ra lời, miệng mở ra lại biến thành câu nói: "Vì Mạnh Mạnh rất lo cho anh."

Ánh mắt thâm thúy của Bạch Thuật Bắc nhìn cô lom lom, như đang tra xét mức độ thật giả trong câu nói, lát sau, khoác vai cô đi vào doanh trại: "Vào rồi nói sau."

Lâm Văn Thu theo anh đi vào, nơi đây vốn là sân vận động của thị trấn, bọn anh tạm thời trưng dụng, dựng lên những túp lều trắng hàng chỉnh tề, mang màu sắc xanh đặc trưng của quân đội, lộ ra khí thế uy nghiêm của quân đội.

Bạch Thuật Bắc dẫn Lâm Văn Thu tới lều của mình. Cô vừa bước vào liền bị anh từ phía sau ôm lấy.

Anh vùi đầu trên bờ vai cô, mùi thuốc lá nhàn nhạt vẫn vương quanh chóp mũi, lát sau, âm thanh trầm khàn vang lên: "Lâm Văn Thu, hình như anh...có tí nhớ em."

Lời thổ lộ động chân tình, nhưng Lâm Văn Thu lại sinh ra ảo giác, dường như anh đang khó khăn, vùng vẫy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Lâm Văn Thu không biết có phải chính mình suy nghĩ nhiều hay không, người đàn ông như Bạch Thuật Bắc, sao có thể dễ dàng bộc lộ nỗi khổ tâm trước mặt người khác? Quả nhiên Bạch Thuật Bắc nhanh chóng buông cô ra, vuốt ve mái tóc rối tung bừa bộn của cô, hỏi: "Đói không?"

Lâm Văn Thu đã đói đến váng đầu, suốt đoạn đường đi gần như chẳng có gì vào bụng. Huyện J là một trong những khu vực gặp nạn nặng nhất, nhiều đường xá bị nước lũ phá hủy. Xe đi trên những đoạn đường núi gập ghềnh, uốn lượn. Chất lượng đường xuống thấp ảnh hưởng đến tốc độ di chuyển, kéo dài gấp đôi thời gian cần đến.

Cô dùng sức gạt đầu một cái, sau đó nhìn anh dẫn tay mình đến ngồi trên chiếc giường đơn. Ánh chiều tà phủ lớp màu vàng lợt lên gương mặt tuấn tú của người đàn ông, âm sắc trầm thấp cất lên: "Em chờ một lát."

Bạch Thuật Bắc nói xong thì ra khỏi lều, Lâm Văn Thu ngồi ngay ngắn trên chiếc giường nhỏ, nhướn mắt quan sát, tỉ mỉ đánh giá “gian phòng”: bài trí rất đơn giản, trừ chiếc giường cô đang ngồi, chỉ có thêm một cái bàn thấp và một cái ghế. Chăn trên giường được xếp gọn gàng ngay ngắn, tạo thành khối hình lập phương đẹp mắt.

Lâm Văn Thu đưa tay sờ sờ, lại sợ xê dịch không đúng li gấp nên vội vàng thu tay.

Bạch Thuật Bắc rất nhanh đã trở lại, cầm trong tay hai tô mì ăn liền, mi tâm hờm sâu và nói: "Chỉ còn cái này thôi."

Lâm Văn Thu biết tại khu vực gặp nạn mà có được thức ăn đã là may mắn lắm, hơn nữa cô cũng chẳng kén ăn, giờ tay nhận lấy. Cô khẽ nhìn anh một cái, phát hiện tô mì của mình được ưu tiên thêm một trái trứng mặn.

Bạch Thuật Bắc ngồi cạnh cô, một tay đặt trên đầu gối, tay kia bưng phần mì của mình, ánh mắt nghiêm túc nhìn cô: "Không được kén ăn, phải ăn hết đây."

Lâm Văn Thu buồn cười trước bộ điệu của anh, mím môi gạt đầu.

Bạch Thuật Bắc nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang nuốt những sợi mì, vài giây sau mới bắt đầu ăn phần của mình. Trời chiều dần buông xuống, sắc trời bên ngoài đã tối mịt, thỉnh thoảng có tiếng bước chân dồn dập của các chiến sĩ qua lại.

Ngoài ăn, hai người tựa hồ không có gì để trao đổi, Lâm Văn Thu không biết, anh vì quá đói hay quá mệt mỏi mà hình như đang cố ý tránh cô.

Lâm Văn Thu vốn không giỏi giao tiếp, vào lúc này bị anh cố ý xa cách, nên nghĩ mãi vẫn không ra đề tài để nói, bầu không khí trầm muộn khiến người ta hít thở không thông.

Cô nhin không được bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ, vừa nãy anh còn bảo nhớ cô, nhưng tình huống trước mắt thật sự không giống.

Loáng một cái, Bạch Thuật Bắc đã xử lý xong tô mì, quay đầu nhìn cô, anh có chút do dự nói: "Hôm nay anh bận đến khuya, em tranh thủ ngủ sớm đi, đừng chờ anh."

Lâm Văn Thu ngửa đầu nhìn anh, cô có rất nhiều lời muốn nói cho anh nghe, nhưng anh giống như đang có chuyện gấp. Có lẽ vẫn còn nhiều vấn đề cần giải quyết sau khi đã bước đầu khắc phục được tình hình thiên tai? Lâm Văn Thu không muốn trì hoãn công việc của anh, vẫn thông cảm gạt đầu đáp ứng: "Anh không cần lo lắng cho em đâu."

Bạch Thuật Bắc muốn nói lại thôi, đứng im lặng một hồi lâu, cuối cùng xoay người rời đi.

Lâm Văn Thu nhìn trái trứng mặn còn vẹn nguyên trong tô, vừa rồi cô định nhường cho anh, nhưng anh thật sự ăn quá nhanh. Anh ở cạnh cô chỉ mới được vài phút ngắn ngủi.

Bóng đêm càng lúc càng sâu, bên ngoài có tiếng huyền não khác thường, Lâm Văn Thu từ khe hở của tấm màn che nhìn ra ngoài. Ngoài kia, có rất nhiều chiến sĩ đang bận rộn, còn có những quân y vội vã mang túi thuốc, cứu chữa những người gặp nạn, khu trị thương tạm thời đang trong tình trạng rối tung rối mù.

Lâm Văn Thu suy nghĩ một lúc, quyết định đi ra ngoài. Địa thế của sân vận động tương đối cao, phần lớn những người bị thương đều được đưa đến đây chữa trị, Lâm Văn Thu đi ra giúp đỡ mọi người, phụ trách vận chuyển những thứ lặt vặt, thỉnh thoảng tán gẫu cùng mọi người mấy câu

Sau khi đã quen thuộc, mấy cô y tá bắt đầu tò mò về quan hệ của Bạch Thuật Bắc và Lâm Văn Thu, hình ảnh hai người tay trong tay vào buổi chiều thu hút không ít những cặp mắt xung quanh.

"Chị là người yêu của đội trưởng?"

Đối với cô y tá cứ ba lần bốn lượt dò hỏi, Lâm Văn Thu hết cách, đành khề gật đầu cam chịu.

Mấy cô gái cực kì kinh ngạc: "Trời ạ! Bạch đội đã kết hôn sao? Chúng tôi chẳng biết gì cả."

Lâm Văn Thu lúng túng, gò má đỏ ửng: "Chúng tôi chỉ vừa đăng kí, còn chưa kịp tổ chức hôn lễ." Ánh mắt hâm mộ của các cô gái khiến tim Lâm Văn Thu đập loạn, người đàn ông như Bạch Thuật Bắc, chắc chắn sẽ có nhiều cô gái yêu thích.

"À, hóa ra là chị." Một người trong số đó bỗng lên tiếng, nháy mắt mờ ám với cô, "Vậy nên người tới qua gọi điện là chị, mọi người còn đang nhức óc, đoán xem người đó có quan hệ gì với đội trưởng, không ngờ lại là người yêu."

Nụ cười trên mặt Lâm Văn Thu trong nháy mắt bị đông cứng, tối hôm qua——

Cô đâu biết số điện thoại ở nơi đây, di động của anh thì không gọi được. Sau đó, mặc dù Bạch Tiểu Lê có đưa số điện thoại và địa chỉ, nhưng cô quyết định không gọi nữa, bởi vì muốn cho anh một niềm vui bất ngờ.

Mấy cô y tá tiếp tục ríu ra ríu rít, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt âm thầm của Lâm Văn Thu.

Lâm Văn Thu không muốn suy nghĩ nhiều, thậm chí điện thoại có thể do Bạch Tiểu Lê gọi tới, phải chăng em ấy muốn nói cho Bạch Thuật Bắc biết chuyện cô sẽ tới?

Có điều phản ứng hôm nay của Bạch Thuật Bắc. Anh không hề biết chuyện đấy, biểu cảm kinh ngạc lúc đầu không thể là nguy trạng được.

Lâm Văn Thu càng nghĩ càng khó chịu, tâm tình đang tốt đẹp bỗng chốc hóa hư không, nhưng cô không cách nào tra xét, càng không thể trực tiếp hỏi thẳng Bạch Thuật Bắc.

Giữa vợ chồng cần phải tin tưởng, tôn trọng lẫn nhau, Bạch Thuật Bắc từng nói sẽ không bao giờ làm chuyện có lỗi với cô, cô không nên vì những lời vu vơ mà suy nghĩ không tốt cho anh.

Lâm Văn Thu nghĩ như vậy, cố gắng khắc chế nội tâm rối loạn, tiếp tục giúp đỡ mọi người làm chút chuyện đơn giản. Lâm Văn Thu tập trung làm việc, bỏ quên thời gian, đến khi mọi người thúc giục cô về nghỉ thì phát hiện đã sắp rạng sáng.

Lâm Văn Thu sợ Bạch Thuật Bắc đang tìm mình, vội vàng cùng mọi người tạm biệt, hấp tấp trở về khu nghỉ ngơi.

Trong lều Bạch Thuật Bắc vẫn sáng đèn, nhưng không có ai, có lẽ anh đã trở về một lần nhưng không đi tìm cô. Anh không quan tâm chút nào sao ?

Mặc dù suy nghĩ như vậy có chút chủ quan hoặc “giả mồm cái lão”, hay biết rằng việc anh không yêu cô thì hành động như vậy cũng bình thường, nhưng trong khoảnh khắc, trái tim cô như bị bóp nghẹt đau nhói.

Lâm Văn Thu mệt mỏi rửa mặt, mở to mắt nằm trên giường. Đi một chuyến đường dài khiến toàn thân cô rệu rã, còn mối hiềm nghi lại ảnh hưởng đến tinh thần cô, khiến nó không thể an ổn tiến vào giấc ngủ.

Bên ngoài thi thoảng có ánh đèn cùng tiếng người bàn tán. Đây là một địa phương xa lạ, cô chẳng quen biết ai ngoài anh. Trong giây phút nông nổi, cô đột nhiên chạy đến, chắc chắn khiến anh và mọi người cảm thấy không được tự nhiên thoải mái.

Lâm Văn Thu nghiêng người nhìn cái gối đầu của anh, mặt trên gối còn phảng phất mùi hương thơm mát của dầu gội đầu, tựa như anh vẫn hiện hữu bên cạnh cô. Tuy nhiên, trong chăn vẫn rất lạnh lẽo. Sau khi con lũ tàn quét, vẫn còn đọng lại lớp khí giá lạnh, rét buốt.

Thân thể Lâm Văn Thu co ro lại, đem chiếc chăn còn đọng hơi ấm của anh, trùm kín lên người.

Mãi đến ba giờ sáng, Bạch Thuật Bắc mới trở về lều, điềm nhiên nằm xuống bên cô. Lâm Văn Thu khẽ mở mắt, đập vào mắt là lồng ngực màu đồng rần rori, nửa thân trên trần trụi kề sát thân thể cô, hoàn toàn giam cầm cô trước ngực anh.

Giường quá nhỏ, cơ thể hai người sát rạt không còn chút khe hở, ngửi thấy mùi hương quen thuộc, tâm tình Lâm Văn Thu dần lắng xuống, chủ động co người sát bên anh.

"Ngủ đi." Tay anh nhẹ nhàng vỗ vỗ tấm lưng mềm mại, giọng nói thều thào lười nhác, cho thấy anh rất mệt.

Lâm Văn Thu hơi lạ chỗ, thấy anh mệt muốn dứt hơi, cô không nỡ làm phiền. Nhưng bị anh ôm như vậy, cô không thể ngủ được. Trên người anh mang

theo khí lạnh ngoài trời, giống như khối băng lạnh ép sát cô.

Cô mở mắt nhìn anh, lên quan sát bộ dạng của anh trong bóng đêm mờ tối, loáng thoáng thấy được hai hàng chân mày đang chau chặt, dưới cằm lúng phúng lớp râu đen, xem ra anh thật sự bề bộn nhiều việc.

Hô hấp của anh dần dần kéo dài, Lâm Văn Thu vô cùng đau lòng, cảm thấy tự trách vì những suy nghĩ nhỏ mọn của bản thân. Tại sao cô có thể hồ đồ như vậy, vừa nghe người khác nói một câu đã bắt đầu hoài nghi anh.

Lâm Văn Thu nắm anh rất lâu, dường như muốn nhìn bù cho những ngày xa cách vừa rồi. Rất lâu sau, vì sợ làm anh thức giấc, cô nuối tiếc thu tầm mắt, ngoan ngoãn nép vào lòng anh.

"Sao nhìn anh lâu thế?" Anh bất chợt mở mắt, con ngươi đen trong bóng tối phát ra những tia sáng rực.

Lâm Văn Thu có cảm giác bị bắt tại trận khi làm chuyện xấu, cực kì xấu hổ, cô nhỏ giọng hỏi: "Việc em tự ý đến đây khiến anh không vui?"

Những tia sáng nhạt từ bên ngoài rọi vào lều, ngũ quan Bạch Thuật Bắc chìm trong màn đêm mông lung, Lâm Văn Thu nhìn không tới, chỉ có thể lơ mơ dõi theo hình dáng cao lớn của anh.

Thật lâu sau anh mới trả lời: "Làm sao vui nổi."

Trái tim Lâm Văn Thu như rơi xuống vực thẳm, khuôn mặt khổ sở ngược nhìn anh, nhưng chắc chắn anh sẽ không thấy nét bi thương hằn sâu trên đấy.

Anh siết mạnh vòng tay, ôm chặt cô hơn, lúc này mới nhỏ giọng ní non: "Đường xá xa xôi hiểm trở, em lại đi một mình. Nhờ đâu gặp chuyện không may, đời này anh làm sao sống thanh thản được."

Thân thể đang cứng ngắc từ từ thả lỏng, Lâm Văn Thu giờ tay ôm lại vòng eo của anh, khuôn mặt vui trong lồng ngực ấm áp, trong lòng có chút ngọt ngào: "Nhưng em thật sự rất nhớ anh, nhớ đến không chịu nổi."

Bạch Thuật Bắc trầm mặc, cơ thể hơi động đậy.

"Đừng nhúc nhích, cứ để em ôm anh." Lâm Văn Thu then thùng yêu cầu, sau chuyển sang thương lượng, "Chỉ một chút thôi, lát sau anh hãy ngủ."

Trong bóng đêm, hai mắt Bạch Thuật Bắc vẫn mờ to, tạm thời buông bỏ mọi thứ, cánh tay đặt trên eo Lâm Văn Thu càng lúc càng dùng sức, khóa chặt cô vào lòng.

Lâm Văn Thu hơi bị ngạt thở, khó khăn nói: "Mỗi ngày, những suy nghĩ về anh cứ lớn vồn trong tâm trí em. Giờ phút này anh đang làm gì? Có mệt mỏi, có gặp nguy hiểm hay không?.... Em chỉ muốn tới thăm anh một tí, nhìn anh một cái để yên lòng rồi lập tức rời đi, không hề muốn gây phiền phức cho anh đâu."

Bạch Thuật Bắc cúi đầu, hô hấp dần nặng nề.

Lâm Văn Thu cảm nhận được hơi thở của anh, không dám tiếp tục bày tỏ, khẽ ngừng mặt nhìn anh. Bạch Thuật Bắc không lên tiếng, bất chợt hôn ngấu nghiêng cánh môi mềm mại của cô, đè thấp giọng khiển trách: "Mẹ kiếp, em chính là muốn gây phiền phức cho anh, đêm nay em chắc chắn có ý phá giấc ngủ của anh."

Lâm Văn Thu sững sờ, thân thể nặng nề của người đàn ông đã đè ép xuống. Anh chống tay, nằm trên người cô, giọng nam trầm thấp đầy khiêu gọi vang nhẹ bên tai "Em phải cố kìm nén đấy, nơi này cách âm cực kì kém. Nếu đêm nay anh không có hành động gì, chắc chắn khi về em sẽ loạn tưởng."

"."

Ngày hôm sau, Bạch Thuật Bắc gấp gấp rời đi, những dịu dàng lưu luyến của hôm qua cứ như một giấc mộng. Buổi sáng, Lâm Văn Thu quyết định trở về nhà, lúc đi chỉ để lại cho anh tờ giấy nhắn, cô không muốn làm phiền anh nữa.

Chuyến đi này quả thật có chút thất vọng. Lâm Văn Thu cố gắng bình ổn tâm tình hỗn loạn, tiếp tục tự an ủi, thái độ của anh rất phù hợp với tình cách lạnh lùng của anh.

Về phần cuộc điện thoại kia, từ đầu đến cuối cô vẫn không hỏi Bạch Thuật Bắc, bọn họ đang trong thời kì tân hôn, không nên xuất hiện những chất vấn hay tranh cãi không cần thiết.

Ba ngày sau khi cô rời doanh trại, Bạch Thuật Bắc cũng quay về nhà.

Lúc này, trong nhà mới có chút không khí vui mừng, ấm áp của một gia đình. Mỗi ngày, Lâm Văn Thu đều trông đợi Bạch Thuật Bắc cùng cô thương lượng chuyện kết hôn, thế nhưng, anh lại không có bất kì động tĩnh gì.

Thật ra Lâm Văn Thu cũng không chấp nhận cái nghi lễ đấy, hiện tại Mạnh Mạnh luôn miệng gọi cô là mẹ, Bạch Thuật Bắc vẫn đối xử khá tốt với cô. Nhưng nếu không có hôn lễ, trong cô vẫn cảm thấy có chút thiếu sót.

Dạo này Bạch Thuật Bắc có vẻ rất bận rộn, có lẽ anh bắt đầu đi phải trì hoãn chuyện hôn lễ, Lâm Văn Thu dần lãng quên đi, không muốn cứ xoắn mãi

một vấn đề. Được cùng anh và Mạnh mạnh chung sống, với cô đã đủ.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, đảo mắt đã tới mùa đông.

Buổi sáng, Lâm Văn Thu phát hiện thân nhiệt của Mạnh Mạnh hơi nóng, mỗi khi bé bệnh sẽ cảm thấy rất khó chịu. Lâm Văn Thu kẹp nhiệt kế vào người Mạnh mạnh, phát hiện nhiệt độ có chút cao, liền đón xe đưa con gái đến bệnh viện.

Hôm nay, Bạch Thuật Bắc có cuộc họp ở đơn vị, hai ngày tới sẽ không ở nhà. Lâm Văn Thu đã thích ứng với cuộc sống như vậy. Kết hôn không bao lâu, đa phần thời gian cô đều sống chung với Mạnh Mạnh. Mình cô chăm sóc bé vẫn nhẹ nhàng chán, đã có kinh nghiệm chăm sóc Trị Hạ, giờ chuyển sang Mạnh mạnh, cô cảm thấy rất thoải mái.

Lâm Văn Thu đi lòng vòng tại tầng trệt của bệnh viện, đang muốn đến quầy đăng kí đóng tiền. Cô quá quen thuộc với những trình tự của bệnh viện, cho nên mọi việc đều thực hiện rất thuận tay, chỉ là, loay hoay một hồi, trên trán cô đã chảy đầy mồ hôi, hai má dần đỏ hây hây, trái ngược với thời tiết mùa đông lạnh lẽo.

Cô cầm đơn thuốc chuẩn bị lên tầng ba nhận thuốc. Đến góc rẽ cầu thang, cô cúi đầu xem kĩ lại hóa đơn, vừa ngẩng đầu đã thấy một dáng dấp quen thuộc bước vào thang máy.

Lâm Văn Thu thất thần đứng tại góc rẽ, đến khi cửa thang máy khép chặt vẫn chưa thể hồi hồn.

Nếu bóng lưng kia chỉ là trùng hợp giống nhau, vậy còn bộ quần trang quen thuộc trên người thì sao? Người đàn ông đang bận họp trong đơn vị, thế nào lại xuất hiện ở đây?

Đặc biệt, còn một điều khiến hô hấp của cô ứ đọng trong cổ họng. Đó là anh cùng đi với Cố Bá Bình – ba của Cố An Ninh.

Lâm Văn Thu thả mình mặc cho sự sai khiến của ma quỷ, cất bước đuổi theo hai người.

Bọn họ đi đến khu nội trú ở tầng mười hai, Lâm Văn Thu biết hành động lén lút theo dõi rất ti tiện, nhưng cô không khống chế được, não bộ mất đi sự kiểm soát. Những thứ hỗn loạn, vô định ào ào ập đến, bủa vây đầu óc cô.

Hai người Bạch Thuật Bắc tiến vào một phòng bệnh cao cấp, Lâm Văn Thu đứng tại hành lang, bên tai là nhịp đập loạn của trái tim mình, hai chân từ từ mềm nhũn, cố gắng lết đi từng bước.

Chỉ cần tiến lên một đoạn nữa, một đoạn nữa là có thể nhìn thấy tình hình bên trong phòng bệnh.

Cô nắm chặt tay thành nắm đấm, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi lạnh, mồ hôi chảy ròng ròng như xuất ra từ thùng đá lạnh.

Cuối cùng, bước chân Lâm Văn Thu dừng trước cửa phòng bệnh, đắn đo hồi lâu mới thu hết dũng khí nhìn vào bên trong. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt, chính là khuôn mặt người phụ nữ vô cùng quen thuộc, tuy không sáng rực như trong quá khứ, nhưng vẫn đủ để người xung quanh phải lóa mắt nhìn.

Cố An Ninh, rốt cuộc cô ấy đã quay về.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Lâm Văn Thu không thể diễn tả nỗi tâm tình của mình vào giây phút này, tựa như khiếp sợ, lại tựa hồ không có kinh ngạc đến vậy. Cô vẫn luôn chuẩn bị tâm lí, vẫn luôn giữ suy nghĩ có lẽ một giây kế tiếp Cố An Ninh sẽ xuất hiện.

Tuy nhiên Lâm Văn Thu vẫn không kịp trở tay, thật giống như một tử tù cuối cùng cũng bị tuyên án tử hình.

Ánh mắt Lâm Văn Thu di chuyển sang bên cạnh, nhìn thấy anh.

Cô chưa từng thấy Bạch Thuật Bắc cười dịu dàng đến thế. Trong mắt anh chỉ chất chứa duy nhất bóng hình kia, mắt thì chăm chú nhìn, còn khóe môi vẫn thủy chung nhếch thành độ cong hoàn hảo, vẻ mặt nghiêm túc, tập trung nghe Cố An Ninh nói chuyện.

Dường như, cô ấy chính là cả thế giới của anh.

Trong phút chốc, dáng vẻ trước kia của anh khi đối mặt với cô không ngừng lóe lên trong tâm trí. Đó chỉ là những châm chọc, đùa cợt, lạnh lùng. Giống như những thước phim màu đen trắng đơn điệu vô hồn. Nhưng khi Cố An Ninh xuất hiện, ngay lập tức nhuộm tầng màu sắc xinh đẹp, sống động.

Lâm Văn Thu đứng cứng người trước cửa phòng bệnh, tâm tính thiện lương như bị ngấm trong thùng đá lạnh, cả người cũng tràn đầy khí lạnh. Cô nhiều

lần tự nhắc nhở mình nên đi đi, nhưng hai chân lại không hoạt động nửa phần, tựa như bị oán khí nhốt chặt tại chỗ.

Cô không nghe được bọn họ nói gì, chỉ nhìn thấy khuôn mặt Cố An Ninh hơi tím tái nhưng trên miệng vẫn nở nụ cười ngây thơ. Cô ấy nghiêng đầu nhìn Bạch Thuật Bắc, hai người say sưa trò chuyện với nhau, dường như khi nói chuyện, Cố An Ninh còn mang theo chút nũng nịu đặc trưng của con gái——

Lâm Văn Thu nhìn mà cực kì hâm mộ. Cho tới bây giờ, cô chưa hề làm nũng trước mặt anh. Cô sợ sẽ làm anh chướng mắt, sợ anh sẽ ghét bỏ.

Trước người không yêu mình, cô không dám thoải mái bộc lộ các khuyết điểm, ưu điểm chưa chắc đã được yêu, nói chi tới khuyết điểm.

Không biết Cố An Ninh nói câu gì, Bạch Thuật Bắc có chút bất đắc dĩ nhận lấy đĩa táo đã gọt vỏ trong tay Cố Bá Bình, lấy thêm cái nữa, ghim từng miếng táo, đút vào miệng Cố An Ninh.

Hình ảnh kia quá chói mắt, người đó là chồng của cô, thế nhưng sự dịu dàng của anh mãi mãi vượt quá tầm tay cô.

Lâm Văn Thu lao đảo lui về phía sau mấy bước, nụ cười dịu dàng của anh cứ ẩn hiện trước mắt, không cách nào xóa đi khỏi. Lòng đau gay gắt, hành lang phía trước cũng vện vạc thành những đường cong uốn lượn gấp khúc. Hình ảnh trước mắt đảo đảo nghiêng nghiêng, đầu óc cô choáng váng đến lợi hại.

Tay cô chống vách tường, cố gắng đứng cho vững, cổ họng khô rát, vô cùng đau đớn. Cô ép buộc mình đừng nghĩ đến nữa, nhưng vẫn không khống chế nổi.

Đã sớm biết ngày này rồi cũng tới, thật ra kết quả cũng không khác biệt so với dự đoán ban đầu. Từ khi quyết định đến với anh, cô đã chuẩn bị tâm lí để đón nhận kết cục này.

Đời này cô chỉ hành động đúng cảm một lần duy nhất, muốn tranh thủ cơ hội cho tình yêu của bản thân. Đáng buồn thay, thất bại vẫn hoàn thất bại, kỉ tích không bao giờ xảy ra.

Kế tiếp phải làm sao? Lâm Văn Thu lặp đi lặp lại câu hỏi đó. Một giây trước còn đắm chìm trong niềm hạnh phúc huyền hoặc, giờ khắc này, tất cả cảnh tượng huyền ảo đã bị xé nát ra.

Đầu óc cô cực kì hỗn loạn, không biết đâu mà lần, chẳng lẽ cứ im lặng, chờ anh chủ động mở miệng.

Nhớ đến sự lạnh lùng của anh trong khoảng thời gian gần đây, có lẽ chính là để cô biết khó mà lui. Nếu không vì sao anh cứ ậm ờ, không muốn nói đến chuyện hôn lễ.

Lâm Văn Thu nở nụ cười tự trào, sâu dưới đáy mắt, hàng lệ đã trào dâng.

Niềm hạnh phúc luôn cách cô một bức tường vững chắc. Cô nỗ lực lâu như vậy, cẩn thận từng li từng tí, cuối cùng vẫn không đạt được chút tình cảm quyến luyến nào từ anh.

Lâm Văn Thu không biết mình làm cách nào để xuống lầu, cô hoảng hốt trốn chạy, không hề hay biết bản thân đi lướt qua người Cao Hách. Cao Hách đi thêm hai bước, thân hình trong chiếc áo blouse trắng chậm rãi dừng lại.

Chờ xác định người đi ngang qua là Lâm Văn Thu, anh ta nhắc chân đuổi theo: "Văn Thu?"

Bọn họ đã lâu không gặp, thỉnh thoảng chỉ liên lạc qua điện thoại, tán gẫu vài câu với nhau. Giờ phút này, nhìn thấy thân thể gầy gò yếu ớt, hàng chân mày đậm của Cao Hách chau chặt: "Sao thế em? Sao đi giống người mất hồn vậy?."

Lâm Văn Thu nhìn chăm chú hồi lâu, mới mơ hồ nhận ra người đàn ông đứng đối diện, cô miễn cưỡng giương khóe miệng: "Cao Hách."

Cao Hách nhìn cô cười gượng ép, trong lòng càng thêm lo lắng, cẩn trọng dò xét: "Sao em tới bệnh viện? Thân thể em không khỏe?"

Lâm Văn Thu lắc đầu một cái, ngay sau đó lại gật đầu: "Người Mạnh Mạnh hơi sốt."

Cô giống như bưng bình từ giấc mộng, lúc này mới nhớ tới Mạnh Mạnh vẫn còn đang nằm trong phòng bệnh, đang được cô y tá trông coi giùm, cô vội vàng vẫy tay với Cao Hách: "Em đi trước đây."

Cao Hách giờ tay ngăn cô lại, trầm mặc, khó khăn hỏi: "Em biết rồi phải không?"

". Biết cái gì?" Lâm Văn Thu lảng máng hiểu được ý tứ của Cao Hách, nhưng vẫn giả bộ ngờ ngác. Hóa ra cả thế giới đều biết, chỉ có mình cô là kẻ ngốc.

Có lẽ, Cố An Ninh đã trở về từ lâu.

Não bộ giống như bị chích điện, trong nháy mắt liền tỉnh táo vô cùng. Cuộc điện thoại tại khu vực gặp nạn, còn có việc vắng nhà thường xuyên của Bạch Thuật Bắc. Tất cả đã sớm rõ ràng, chỉ mình cô cố chấp tự nhốt mình trong ốc đảo riêng, không chịu đối mặt với sự thật.

Cao Hách bất an nhìn sắc mặt của cô, trắng bệch như giấy, anh ta càng thêm chắc chắn với suy đoán của mình. Cao Hách từ từ hỏi, sợ kích động đến

cô: "Em Em thấy bọn họ rồi?"

Lâm Văn Thu dùng sức nắm quả đấm, khẽ rũ đầu xuống. Cô cảm thấy rối quá, Cố An Ninh vắng mặt, cô còn có thể tự an ủi, ít nhiều gì Bạch Thuật Bắc vẫn dành chút tình cảm cho mình, nhưng giờ cô ấy trở lại, cô chỉ nắm trong tay tờ giấy hôn thú đỏ.

Những dừng khí, những sự cố gắng ngày trước giống như một trò hề nhảm, bày biện trước mặt người ta, thật sự chỉ là tôm tép nhai nhép.

Đại sảnh bệnh viện chật chội huyền ảo, người đến người đi vô tình lướt qua nhau. Lâm Văn Thu cùng Cao Hách trầm mặc đứng chung một chỗ, cả hai không biết nên nói gì.

"Em dự định sẽ làm gì?"

Giọng nói Cao Hách trầm êm như tiếng nước chảy, Lâm Văn Thu nghe xong liền ngớ ngẩn, cô quả thật không biết nên làm gì, coi như bỏ qua Bạch Thuật Bắc, cô cũng không buông bỏ được con gái.

Hốc mắt trướng đau, Lâm Văn Thu né tránh ánh mắt Cao Hách, nhỏ giọng lên tiếng: "Em cần thời gian để suy nghĩ."

Cao Hách bất đắc dĩ thở dài: "Còn cần nghĩ điều gì? Anh ta bây giờ không hề kiêng dè làm tổn thương em, đây chẳng phải là do ý lại em sẽ không bao giờ rời xa anh ta hay sao?"

Lâm Văn Thu khép mi mắt, cô không cách nào giải thích cho Cao Hách hiểu, hiện tại cô đau đầu dữ dội.

Bọn họ kết hôn, hơn nửa những tháng ngày ở chung với Mạnh Mạnh, khiến cô nảy sinh tham vọng cái gọi là “Gia đình”, cô đơn quá lâu khiến cô quý trọng những thứ bình dị đây. Người như Cao Hách, chưa bao giờ chống chọi một mình với giá lạnh mùa đông, mãi mãi sẽ không hiểu được lòng cô.

Tạm biệt Cao Hách, cô trở về phòng bệnh dành cho trẻ em, Mạnh Mạnh đang ngồi trên giường, nói chuyện với cô y tá, thấy cô đi vào, ánh mắt bé sáng rỡ, hơi đổi hờn: "Mẹ đi lâu quá!"

Tiếng kêu của bé kéo Lâm Văn Thu trở về thực tại, cô nhìn đứa con gái ruột gần trong gang tấc, tâm tính thiện lương hoàn toàn bị một đao chém vụn.

Cô thậm chí đã quên mất, Cố An Ninh trở lại, đồng nghĩa với việc cô sẽ mất toàn bộ, ngoại trừ Bạch Thuật Bắc, còn có Mạnh Mạnh.

Cô không cách nào nắm giữ mọi thứ trong tay. Trong lúc xúc động, cô đi tới ôm chặt lấy bé, niềm hạnh phúc ngăn ngừa trở nên vô cùng quý giá, cô phải tranh thủ từng phút từng giây. Lâm Văn Thu không đành lòng từ bỏ, tình cảm giữa hai mẹ con đã khắc sâu vào tận xương tủy.

Nếu phải chia ly thêm lần nữa, vết thương vừa mới nguôi ngoai lại bị xé toạc ra.

Mạnh Mạnh bị mẹ ôm chặt, hơi ngẩn người, tiếp sau, bé cười tủm tỉm ôm lại mẹ: "Mẹ đang muốn bồi thường cho con phải không?"

Bồi thường. Cô lấy gì để bồi thường bé, hết thấy còn chưa bắt đầu, đã đến hồi kết thúc.

Lâm Văn Thu kìm nén những giọt nước mắt, thừa dịp Mạnh Mạnh không chú ý, lấy tay chùi sạch hai khóe mắt, nói: "Ừm, mẹ gặp được chú Cao, cho nên ——"

Mạnh Mạnh nghe tới đó liền tròn mắt, kêu to: "Chú Cao? Không phải hai ngày trước, chú ấy vừa gọi điện cho mẹ sao?"

Lâm Văn Thu bị bộ dạng hung hăng của bé làm cho tức cười, véo nhẹ sống mũi bé: "Mẹ và chú ấy chỉ tán gẫu vài câu thôi."

Mạnh Mạnh chu cái miệng nhỏ xinh, nói ra những câu “già hơn tuổi” của bé: "Ba đang vắng nhà, con phải có nhiệm vụ bảo vệ, trông chừng mẹ, không để bất kì chú nào tiếp cận mẹ."

Lâm Văn Thu đang khom người xỏ giày cho bé, nghe xong những lời bé nói, khẽ dừng động tác.

Mạnh Mạnh còn nhỏ, luôn mong ba mẹ ở cùng với bé. Bé chỉ nhìn thấy những điều xảy ra trước mắt, cố gắng ngăn cản những người đàn ông khác tới gần Lâm Văn Thu. Nhưng nếu Bạch Thuật Bắc muốn tiếp xúc với người phụ nữ khác?

Hơn nữa, xưng hô “mẹ” này, đã sắp không còn thuộc về cô.

Bạch Thuật Bắc vẫn chưa nói với Mạnh Mạnh, cô là mẹ ruột của bé. Hóa ra. trái tim anh luôn tồn tại vách ngăn trở.

Lâm Văn Thu mang giày xong cho bé, ngồi xỏm xuống, tay vuốt nhẹ đỉnh đầu bé, nở nụ cười buồn: "Không cần lo lắng, mẹ chỉ yêu một mình Mạnh Mạnh."

Mạnh Mạnh nghiêng đầu, ulla vào lòng cô, mỉm cười ngọt ngào: "Mạnh Mạnh cũng yêu mẹ nhất, không gì sánh được với mẹ của Mạnh Mạnh."

Lâm Văn Thu cười híp mắt, cổ họng lại khô khốc, cuối cùng bế bé ra ngoài: "Người con bớt nóng rồi, chúng ta về nhà thôi. Con muốn ăn món gì để mẹ nấu."

"Thật hả mẹ?" Mạnh Mạnh ôm cổ của cô, bắt đầu liệt kê, "Con muốn ăn sườn xào chua ngọt, muốn ăn cánh gà Quý Phi, còn món trứng chim cuốn bột gạo nữa."

Mạnh Mạnh mãi mê đếm đếm ngón tay, Lâm Văn Thu ghi nhớ mọi thứ trong lòng. Trước kia, vì ngại dầu mỡ, cô hạn chế không cho bé ăn. Hiện tại cô quyết định chiều theo ý bé, trong khoảng thời gian cuối cùng, cô không muốn thấy vẻ mặt thất vọng của con gái.

Lúc đứng ở ven đường chờ taxi, điện thoại trong túi đồ chuông, Lâm Văn Thu lấy ra nhìn, trái tim bất chợt đau thắt, là số của Bạch Thuật Bắc.

Theo phản xạ, cô quay đầu liếc nhìn phương hướng của bệnh viện. Cô gấp gấp rời đi, căn bản không chú ý đến tình hình trong căn phòng đấy nữa.

Lần đầu tiên Lâm Văn Thu do dự không muốn nhận điện thoại của anh. Mạnh Mạnh đứng bên cạnh nắm lấy tay cô, khó hiểu nhắc nhở: "Mẹ ơi, ba gọi tới kìa."

Lâm Văn Thu nhấn nút nhận điện, áp thẳng điện thoại vào tai Mạnh Mạnh. Mạnh Mạnh có tí bất ngờ, nhưng vẫn tự nhiên trò chuyện cùng Bạch Thuật Bắc, vẫn giống mọi ngày, nói những chuyện về bé hoặc những việc trong nhà.

Mạnh Mạnh rất hiểu chuyện, sợ ba lo lắng nên cố tình không nói chuyện bé bị bệnh.

Lâm Văn Thu ngắm nhìn hàng cây bên ven đường, lá xanh đã sớm rơi rụng, nơi nơi đều trống rỗng hoang tàn, tựa như đáy lòng cô.

"Mẹ, ba muốn nói chuyện với mẹ." Không biết thất thần đã bao lâu, Mạnh Mạnh bất ngờ để điện thoại bên tai cô, bàn tay nhỏ tẹo có hơi lạnh lẽo. Lâm Văn Thu khắc chế cảm xúc khác thường, giờ tay giữ thân máy.

Âm thanh giọng nói của anh vẫn trầm thấp, từ tính như xưa, nhưng giờ lọt vào tai cô, cứ như đã cách cả một đời một kiếp: "Hai ngày nữa anh mới về nhà, trong đội còn bận chút chuyện."

Lâm Văn Thu cũng không biết chính mình ngụy trang như thế nào, mà có thể điềm nhiên cùng anh trò chuyện: "Vâng, công việc của anh quan trọng hơn."

Bạch Thuật Bắc nói xong thì trầm mặc, hình như đang cố tìm vấn đề khác để nói. Lâm Văn Thu quá mệt, nói thẳng: "Xe tới rồi, em cúp đây."

Đây là lần đầu tiên cô chủ động cúp điện thoại của anh. Cô không muốn trò chuyện cùng người đàn ông đó nữa, không dám nghe anh nói nhiều thêm một câu. Anh rốt cuộc đã lừa dối cô bao nhiêu, càng nghĩ trái tim càng lạnh dần.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Quả nhiên trong hai ngày tới, Bạch Thuật Bắc không trở về nhà. Lâm Văn Thu vẫn giữ nếp sinh hoạt bình thường. Mỗi ngày cô đưa Mạnh Mạnh đi học, sau quay trở về quán, bận rộn buồn bán tới chiều thì rước Mạnh Mạnh về. Khi cùng Mạnh Mạnh ở chung một chỗ, cô tận lực biểu hiện một cách tự nhiên nhất, vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mỗi lúc ngồi một mình trong quán, Lâm Văn Thu gỡ bỏ toàn bộ ngụy trang, bản thân thường hay thất thần, đầu óc thường hay nghĩ về Bạch Thuật Bắc.

Lúc này anh đang làm gì? Có phải cùng Cố An Ninh ——

Nghĩ tới đây thì lòng đau như cắt, trái tim như bị bàn tay vô hình bóp nghẹt, không cách nào thở nổi. Cô chỉ có thể vùi đầu vào công việc, lấy bận rộn để phân tán những suy nghĩ vớ vẩn. Cô lau sạch mọi dụng cụ trong bếp, cứ lau đi lau lại sàn nhà, mặc dù nó đã sạch bóng. Cô không dám để tay chân rảnh rỗi, không muốn cho tâm trí có cơ hội suy nghĩ về anh nữa.

Cô cũng đã nghĩ tới việc ngã bài với anh, nghĩ tới việc mình chủ động rời đi, nhưng còn Mạnh Mạnh của cô? Bạch Thuật Bắc chắc chắn sẽ không để cô nuôi bé, cô cũng không có tư cách đấy. Tuy nhiên cô không từ bỏ được con gái. Đã mất mà tìm lại được, đối với cô càng trân quý hơn.

Buổi tối, Lâm Văn Thu thường lặng lẽ ngắm nhìn Mạnh Mạnh ngủ, lệ rơi đầy mặt, thấm ướt hết gối đầu. Tại sao? Tại sao cô cố gắng nhiều như vậy mà cuối cùng vẫn thua triệt để?

Ba ngày sau, Bạch Thuật Bắc về nhà.

Lúc đấy, Lâm Văn Thu đang trong phòng bếp xắt thức ăn, nghe tiếng hô giòn giã của Mạnh Mạnh: "Ba ơi!". Bàn tay cùng trái tim run lên bần bật, cô không cẩn thận bị dao cửa vào ngón tay, quá đau đớn.

Theo bản năng, cô rên lên một tiếng, không ngờ anh có thể nghe được.

Bạch Thuật Bắc vội vàng đi tới, hai cánh tay to khỏe khóa chặt cả người cô, anh khẽ cau mày: "Sao lại bất cẩn thế?"

Lâm Văn Thu không nói lời nào, ánh mắt phức tạp nhìn anh chăm chú. Vẫn là một Bạch Thuật Bắc như ngày thường, không có thái độ hay biểu tình gì đặc biệt, thậm chí trên mặt anh còn hiện lên vẻ lo lắng pha lẫn tia trách cứ khi thấy cô bị thương.

Anh thật tài tình, che giấu quá kỹ, cô không thể nhìn ra bất kỳ sự nguy trang nào.

Hai người đứng rất gần nhau, Lâm Văn Thu không cách nào ép mình xem nhẹ cái mùi nước hoa phụ nữ vương vấn trên người Bạch Thuật Bắc, tựa như làn khí độc, muốn ép cô chết ngạt trong đây.

"Em rốt cuộc là cắt thức ăn hay là tự cắt thịt mình?"

Bạch Thuật Bắc tự nhiên đem ngón tay trắng nõn hướng vào trong miệng, nhẹ nhàng mút sạch máu, sau đó, anh kéo nó xuống vòi nước, rửa thật kỹ. Thái độ của anh rất lạ, giống như câu kinh, tựa hồ còn có chút ghét bỏ: "Em đúng là đàn mà."

Lâm Văn Thu cúi đầu không nhìn anh, chậm rãi rút ngón tay mình ra: "Để em đi tìm băng keo cá nhân."

Cô nhanh chóng ra khỏi phòng bếp, hai mắt đỏ hoe. Nhưng sợ Mạnh Mạnh phát hiện, cô không dám khóc, bây giờ ngoài bé ra, cô chỉ còn hai bàn tay trắng.

Bạch Thuật Bắc đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm bóng lưng đang rời đi của cô. Hai hàng chân mày nhíu chặt, chính giữa lỗm thật sâu, hôm nay Lâm Văn Thu rất khác lạ, vài ngày không gặp, hình như cô đã gầy đi nhiều.

Sau đó, Lâm Văn Thu vẫn nhất quyết tự mình nấu cơm, Bạch Thuật Bắc đứng phía sau quan sát một hồi, chậm chạp rút cà vạt, nói: "Anh đi tắm."

Lâm Văn Thu nín thở gật đầu một cái, anh khom người đặt một nụ hôn lên má cô. Cánh môi lạnh lẽo dính sát làn da như xuyên thấu qua nó, đông lạnh đáy lòng cô.

Lâm Văn Thu chú ý lắng nghe tiếng chân xa dần của Bạch Thuật Bắc, nước mắt rơi là chảy.

Cô thật là kẻ vô dụng, không dám thẳng thắn chất vấn anh. Có lẽ, cô là kẻ hèn nhất, luôn luôn sợ hãi kết quả của việc hai người cùng ngã bài. Chỉ cần một câu nói, mọi thứ sẽ đi vào tuyệt lộ, không còn chút hi vọng.

Chiếc điện thoại đặt trong túi tạp dề rung lên vài lần, tiếng chuông rất ngắn và gấp rút. Cô cầm lên nhìn, là tin nhắn đến từ một số điện thoại xa lạ, ngón tay nhẹ nhàng ấn nút mở tin.

Đến khi Lâm Văn Thu nhìn thấy tấm hình trong điện thoại, sau giây như bị người ta giáng xuống cây gậy sắt, đau đớn đến mức muốn lịm đi.

Lâm Văn Thu thờ người nhìn tấm hình kia. Trong tấm hình, có một người đàn ông mặc áo sơ mi màu trắng tinh, gương mặt thanh tú hiện lên nét dịu dàng, kế bên là một cô gái ngồi trên chiếc xe lăn, phía trên hai người là tán cây to rộng lớn.

Bọn họ mỉm cười nhìn vào mắt nhau, bầu không khí giữa hai người vô cùng kín kẽ, căn bản không để người thứ ba xen vào. Bức hình cho người ta một cảm giác....chính là vô cùng thân mật.

Lâm Văn Thu khó chịu ưỡn người, trái tim quá đau. Đường như nhát dao vừa rồi, không phải cứa vào tay cô, mà là chém mạnh vào chính giữa trái tim, bỏ nó thành hai nửa.

Dù biết rằng những ngày qua, anh chắc chắn ở bên cạnh Cố An Ninh, nhưng khi tận mắt chứng kiến, nó vẫn như đòn đánh chí mạng, khiến cô hoàn toàn tan vỡ.

Bạch Thuật Bắc tắm xong liền ra ngoài, cơ thể sạch sẽ khoan khoái đứng sau lưng Lâm Văn Thu. Thấy đôi mắt cô tựa như ứ máu, anh vội vàng nâng cằm cô lên, để cô nhìn vào mắt mình.

"Sao vậy?"

Trong lòng anh nhói lên một cái, giọng nói cũng mềm đi hẳn, sau đó cúi đầu thấy trong tay cô đang cầm một vật nhỏ, miệng anh bất đắc dĩ tràn ra tiếng cười nhẹ: "Cắt cả rốt cũng khiến em khóc đến đỏ hai mắt?"

Nhìn đôi mắt đỏ hồng tựa như mắt chú thỏ nhỏ, trái tim Bạch Thuật Bắc đập loạn một nhịp.

"Nào, để anh trai thương em." Nói xong, anh bèn nâng khuôn mặt cô lên, dùng miệng tỉ mỉ hút sạch những giọt lệ còn vương trên hai khóe mắt cùng hàng mi đầm nước, lòng ngón tay dịu dàng vuốt ve môi cô, "Ngốc chết đi được. Thôi để anh làm cho."

Lâm Văn Thu thấp giọng "Ừ" một tiếng, đứng qua một bên, bắt đầu cắt salad. Hiện tại, cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, nhìn rồi sẽ không không chế được bản thân liên tưởng nhiều hơn.

Bạch Thuật Bắc giúp cô cắt hết phần cà rốt còn lại, sau liền dán sát cô, không chịu ra ngoài. Thi thoảng còn phụ giúp cô rửa cá, lấy dầu ô liu, ăn cần một cách khác thường.

Sự ôn hòa của anh ngày hôm nay, nếu như là trước kia, cô cầu còn không được. Nhưng bây giờ, chỉ thấy châm chọc. Vì sao anh như vậy? Nội tâm cảm thấy có lỗi nên muốn bù đắp, bố thí cho cô sao?

Một nhà ba người dùng cơm xong, Bạch Thuật Bắc cùng Manh Manh xem phim hoạt hình.

Anh ôm Manh Manh trong ngực, chốc chốc lại đút mũi quýt vào miệng bé, còn kiên nhẫn thảo luận những tình tiết trẻ con với bé, nhìn ra được tâm tình anh rất tốt.

Đang xem thi di động của Bạch Thuật Bắc đổ chuông, anh cúi đầu nhìn, biểu cảm bỗng chốc phức tạp, trực tiếp cúp máy không nhận.

Lâm Văn Thu không ngồi ở dưới nữa. Cô lên lầu, vào phòng ngủ, ngồi trên giường gấp quần áo vừa mới giặt sạch cho Manh Manh, tâm trí bất giác lại suy nghĩ miên man. Bạch Thuật Bắc đang đợi cô chủ động mở miệng sao? Hoặc là anh căn bản không thể lý hôn. Dù sao quân hôn cũng khắc nghiệt hơn hôn nhân bình thường. Nếu Bạch Thuật Bắc xem trọng sự nghiệp sẽ không dễ dàng mở miệng đòi ly hôn.

Đang suy nghĩ liên miên, cửa phòng ngủ bị đẩy ra. Lâm Văn Thu ngẩng đầu liền đón nhận đôi đồng tử đen nhánh, trầm tĩnh của Bạch Thuật Bắc. Anh mặc bộ quần áo ở nhà, có màu xám tro, hai tay nhét vào túi quần.

Dáng vẻ kia thật khiến người ta mê muội, Lâm Văn Thu vội vàng cúi thấp đầu: "Sao anh lên đây?."

Bạch Thuật Bắc đến ngồi cạnh cô, không lập tức nói chuyện, ngược lại cẩn thận quan sát cô: "Tâm tình em không tốt?"

Động tác gấp quần áo của Lâm Văn Thu hơi chậm lại, gật đầu một cái: "Ừ, cả ngày bận bịu trong quán nên hơi mệt."

Lúc này, Bạch Thuật Bắc giống như thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo, lòng bàn tay anh dịu dàng mân trớn đỉnh đầu cô, giọng nói trầm thấp: "Công việc cực quá thì đừng làm nữa, em ở nhà nghỉ ngơi, tập trung chăm sóc cho Manh Manh đi."

Không biết Lâm Văn Thu lấy đâu ra dũng khí, bỗng chốc ngẩng đầu lên, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, ánh mắt cô lóe ra tia trào phúng thêm chút hoạnh học, nhìn thẳng mắt anh: "Anh muốn biến em thành bảo mẫu?"

Bạch Thuật Bắc liền gạt mình, giọng điệu của cô làm anh không vui, sắc mặt đột nhiên tối xuống vài phần: "Nói bậy bạ gì vậy? Lâm Văn Thu, tôi chỉ quan tâm em thôi."

Lâm Văn Thu cắn môi, khóe môi khẽ mấp máy, cuối cùng vẫn lặng thinh, tiếp tục cúi đầu làm việc.

Bạch Thuật Bắc chau mày, biểu cảm có chút khó coi, lát sau nhẹ giọng vỗ về cô: "Nếu em thích, anh sẽ giúp em mở một cửa hàng lớn hơn, ở khu vực nào thì tùy em chọn."

Lâm Văn Thu chợt sinh ra ảo giác, Bạch Thuật Bắc bắt đầu ra điều kiện rồi à? Một giây sau, cô phải anh sẽ đề cập đến chuyện ly hôn? Định tặng viên kẹo trước khi giáng một bạt tay cho cô sao?

Lâm Văn Thu gấp xong quần áo bèn đem đóng đồ bỏ vào trong tủ của Manh Manh. Cô trầm tư đứng trước tủ quần áo, tay run lẩy bẩy, nhét nhiều lần mới có thể xếp chỉnh tề vào tủ. Nào ngờ câu nói tiếp theo của Bạch Thuật Bắc hoàn toàn bất đồng với những lời kịch cầu huyền trên truyền hình, khiến cô ngơ ngác.

"Sinh nhật vui vẻ ——" Anh bỗng nhiên vươn tay ôm lấy cô, hơi thở ấm nóng phả vào sau tai.

Cần cổ đột nhiên lạnh lẽo, cô cúi đầu ngắm nhìn sợi dây chuyền. Viên kim cương sáng dưới ngọn đèn phát ra hào quang chói mắt, sợi dây dính trên da thịt, mang tới làn khí lạnh thấu xương.

Cô từ tấm gương của tủ quần áo liếc nhìn Bạch Thuật Bắc. Anh cúi đầu cúi nhẹ cần cổ thon dài của cô, từ từ ngẩng đầu, nét mặt cực kì chuyên chú, miệng kề sát tai cô, nói nhỏ: "Hôm nay là sinh nhật em đấy. Bé ngọc, quên rồi à?"

Quả thật cô đã quên, ngày trước là Tri Hạ cùng cô ăn mừng. Năm nay, anh ở viện an dưỡng, cô đã sớm quên bống đi. Không ngờ còn có người nhớ, thế nhưng lại là Bạch Thuật Bắc.hơn nữa lại vào lúc này.

Bạch Thuật Bắc xoay người cô qua, đối diện với anh: "Dạo này anh quá bận, tạm thời tặng món quà này, lần sau sẽ bù đắp thứ tốt hơn."

Lâm Văn Thu có cảm giác một giây trước cô vẫn còn khỏ sở dưới địa ngục, một giây sau anh đột ngột kéo cô lên đám mây bông. Nhưng bởi vì câu nói cuối cùng, đám mây ấy từ từ tan vỡ, cô dần rơi xuống chỗ cũ.

"Cám ơn." Lâm Văn Thu thấp giọng nói lời cảm ơn, trong lòng ngửi vị tạp trần, vừa đắng vừa chát, lại thêm những cảm xúc không thể nói rõ. Hóa ra, ngày trước cô là kẻ tầm thường đến thế, dễ dàng bị những biểu hiện giả dối của anh mê hoặc, còn bây giờ, cô xin chừa, không dám tin tưởng bất kì điều gì nữa. . . .

Thấy cô như vậy, trên mặt Bạch Thuật Bắc lộ vẻ thất vọng, tay đang nắm bả vai cô thoáng dùng sức: "Em không thích cái này?"

"Không phải." Lâm Văn Thu ngẩng đầu cười cười, chỉ là nụ cười ấy không cách nào che dấu được tia khổ sở, "Em rất thích, cũng rất vui mừng, anh xem này, em mừng đến sắp khóc rồi."

Hai cánh mũi dùng sức hít thật sâu, cô không muốn lộ tâm tình thật trước mặt người đàn ông giả dối này.

Bạch Thuật Bắc nhìn đắm đắm vào hai con ngươi của cô, thấy trong đáy lóe lên những tia nước mờ, anh có chút thỏa mãn mà chua xót. Cô gái này rất dễ bị anh làm cảm động, luôn mềm lòng với anh. Anh mỉm cười, véo nhẹ mũi cô: "Anh muốn dành cho em sự bất ngờ, nhưng không phải là biểu hiện bất ngờ đến mức này."

Lâm Văn Thu nghi ngờ liếc anh một cái. Anh nắm cằm rồi cắn cắn đôi môi cô: "Em có nên đáp lễ cho anh không?"

Lâm Văn Thu luống cuống trả lời: "Em không có. Tiền."

"Không cần tiền, lấy thịt đáp lễ là được." Khóe miệng anh lộ vẻ xấu xa, đầu ngón tay nhẹ nhàng vôn về lỗ tai cô, "Buổi tối anh sẽ nhận phần lễ của em"

Buổi tối, Lâm Văn Thu hoàn toàn không thể hòa nhập cùng anh. Mặc anh trêu đùa thật lâu, thân thể cô vẫn khô khốc. Xoay qua xoay lại một hồi, Bạch Thuật Bắc cũng dần chán nản, lửa dục tắt lịm, uể oải nằm xuống cạnh cô: "Ngủ đi."

Lâm Văn Thu lặng lẽ xoay người, khép chặt hai mắt.

Bạch Thuật Bắc trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng vẫn xoay người, từ đằng sau ôm cô vào lòng. Thanh âm của anh thật trầm thấp, vang trong bóng đêm có chút không chân thật: "Văn Thu, không có em bên cạnh, anh không cách nào ngủ ngon được."

Câu này tựa như làm nũng, tựa như cảm thán, lại không thể giúp thân người lạnh ngắt của Lâm Văn Thu nóng lên nửa độ.

Bạch Thuật Bắc nói xong, càng dính sát cô hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Buổi sáng vừa tới quán, Lâm Văn Thu nhận được điện thoại của viện an dưỡng nơi Tri Hạ đang nằm. Họ muốn nhắc nhở cô nên nộp phí trị liệu của tháng này. Tháng trước, bởi vì chăm sóc Manh Manh, sáng sớm phải làm điểm tâm và đưa bé tới trường, nên cô thường mở quán rất trễ, bỏ lỡ thời gian vàng để buôn bán, thành ra chẳng kiếm được bao nhiêu tiền.

Lâm Văn Thu dùng thái độ mềm mỏng, nhân nhượng tiếp điện thoại. Sau khi cúp, cô lại ngồi thất thần.

Mỗi tháng, Bạch Thuật Bắc đều đưa cho cô một khoảng tiền lớn dùng để chi tiêu trong gia đình. Nhưng Lâm Văn Thu chưa bao giờ dùng đến số tiền ấy để nộp phí điều trị cho Tri Hạ, huống chi bây giờ quan hệ của họ lại đi đến mức này.

Lâm Văn Thu thờ dãi, có ảo giác trên vai đang gánh cả ngọn núi lớn. Đã từng mê luyến Bạch Thuật Bắc, hơn nữa còn ảo tưởng người đàn ông đấy sẽ làm chỗ dựa vững chắc cả đời cho cô. Hóa ra vẫn chỉ có một mình cô, vẫn luôn dậm chân tại chỗ, không khác gì cô bé của hơn mười năm trước, vô cùng túng quẫn mờ mịt khi người ba yêu quý qua đời, và lúc biết Tri Hạ phát bệnh.

Không có bất kỳ thay đổi.

Lâm Văn Thu ngẩng đầu nhìn gian phòng nhỏ trong quán, cô bây giờ hai mươi sáu tuổi, đã vật lộn với cuộc sống ở thành thị trong suốt nhiều năm. So với những người đồng trang lứa, cô chắc chắn phải hi sinh, bỏ ra nhiều thứ hơn, nhưng kết quả lại hoàn toàn đi ngược.

Cô vẫn hoàn cô độc, vẫn là hai bàn tay trắng.

Đôi mắt có chút ê ẩm sưng đau, cô chùi mạnh hai hốc mắt, đứng dậy chuẩn bị tiếp tục bận rộn. Điện thoại đặt trên bàn đúng lúc rung lên. Cô cúi đầu nhìn qua, là Bạch Thuật Bắc gọi tới.

Lâm Văn Thu chán chờ nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, thật sự không muốn nhận.

Hôm nay, Bạch Thuật Bắc không đi đâu cả, sáng sớm còn cố ý dậy sớm chờ Manh Manh đến nhà trẻ, anh quả thật rất khác so với trước kia, bỗng dưng ân cần trên mức bình thường.

Thế nhưng sự thay đổi đấy khiến Lâm Văn Thu cảm thấy buồn cười, giống như bản thân bị châm chọc một cách trắng trợn.

Bạch Thuật Bắc đứng giữa phòng khách trống hoác, thần sắc âm u, chờ điện thoại càng lâu anh càng nóng nảy. Cả ngày hôm qua, Lâm Văn Thu kiếm lời đến thương cảm, hơn nữa, nhìn thân thể càng ngày càng gầy gò của cô, lòng anh có vài phần đau xót.

Sáng nay chờ Manh Manh đi học rồi trở về, lại không thấy Lâm Văn Thu ở nhà. Vất vả lắm anh mới có một ngày rảnh rỗi, chẳng lẽ cô không thể nghỉ bán một ngày để ở cạnh anh? Cái quán rách nát đầy rỗ cuộc kiếm được bao nhiêu tiền?

Anh biết lòng tự trọng của Lâm Văn Thu rất cao. Trong lòng anh còn đang tính toán, không cần trung cầu ý kiến cô, cứ lặng lẽ mở một cửa hàng lớn hơn, nói không chừng, đến lúc đó cô không có cách nào cự tuyệt.

Nhưng hiện tại thái độ bất thường của Lâm Văn Thu khiến anh hơi hờn giận, chờ bên kia tiếp máy, anh liền mở lời trước: "Em đi đâu?"

Đáp án không hề ngoài ý muốn, giọng nói dịu nhẹ của Lâm Văn Thu xuyên qua làn sóng điện, truyền tới: "Trong quán."

Bạch Thuật Bắc vốn không muốn tức giận, thế nhưng giọng điệu lạnh nhạt của cô khiến lửa giận không cách nào đè nén, âm thanh trong nháy mắt cất cao lên: "Hôm nay anh về nhà mà em vẫn đến quán?"

Lâm Văn Thu khẽ dừng động tác đang làm, cup mắt, thốt ra từng chữ rõ ràng: "Em muốn kiếm tiền."

Hồ hấp của Bạch Thuật Bắc ứ nghẹn trong cổ họng, lại là kiếm tiền? Anh mất tự chủ, cao giọng trách móc: "Em nên sớm đóng cửa cái quán rách nát đó đi, tiền tôi đưa cho em còn thiếu nữa à? Lâm Văn Thu, trong đầu em, ngoại trừ tiền còn có——"

Anh muốn hỏi cô ngoại trừ tiền còn có anh không, có điều câu hỏi đã nhảy đến cổ họng nhưng không cách nào thốt ra lời, Bạch Thuật Bắc trầm giọng nói: "Trong lòng em còn có gia đình này không?"

Lâm Văn Thu trầm mặc không nói, Bạch Thuật Bắc cũng không đề ý, nói tiếp: "Quần áo anh đưa em đi giặt ủi, đã lấy về chưa? Còn có trang phục mùa của Manh Manh nữa. Trong nhà còn cả đồng việc, em mau trở về đi."

Lâm Văn Thu vì tức giận mà hai tay run bần bật, trước kia cô chưa từng đề tâm những điều này, chỉ cảm thấy đây là trách nhiệm của một người vợ và một người mẹ, nhưng bây giờ nghĩ lại, những việc cô làm có khác gì công việc của một bảo mẫu đâu? Hoàn toàn không sai lệch.

Lòng ngực đau dữ dội, cô cắn chặt môi dưới, cho đến khi bờ môi nóng rực và truyền đến cảm giác đau nhói, mới gằn giọng trả lời: "Tôi rất vội, không đi được."

Dứt lời, cô trực tiếp cúp điện thoại, đầu ngón tay dùng sức bấm vào lòng bàn tay, toàn thân đều nhức nhối. Bạch Thuật Bắc vốn dĩ chỉ muốn nhục nhã cô. Tại sao cô lại ngốc nghếch cho rằng anh thật lòng. Anh nói sẽ cố gắng thử thích cô, cô đại khờ tin ngay lập tức? Lúc anh hướng cô hứa hẹn mình sẽ "cố gắng", bất quá chỉ là đang diễn trò để có được một người "bảo mẫu" khiến anh an tâm mà thôi.

Lâm Văn Thu ngồi trên chiếc ghế gỗ trong quán, hốc mắt đỏ hoe nhìn dòng người di chuyển bên đường. Bọn họ đắm chìm dưới ánh nắng mặt trời, trên khuôn mặt lộ nét vui vẻ hoặc nóng nảy, có điều mỗi người đều tràn đầy sức sống, tinh thần luôn phấn chấn. Còn cô thì sao? Chỉ mới hai mươi sáu tuổi, tâm lại quá mệt mỏi, chẳng chịt những vết thương đau nhói.

Sắp đến mười một giờ, quán bắt đầu đông khách, Lâm Văn Thu đang loay hoay phục vụ, ánh mắt chợt lướt qua gương mặt u ám của Bạch Thuật Bắc. Anh đi vào trong quán, nhìn chăm chú vào cô, không nói một lời, chỉ lặng thinh ngồi trong góc.

Lâm Văn Thu không đến chào hỏi anh, làm việc của mình quan trọng hơn. Ánh mắt không dám dừng trên người anh nửa giây, cô mệt mỏi, không muốn nhìn nữa.

Chỉ cần nhìn một cái thì sẽ đau đến tê tâm liệt phế. (ý nói đau đến tận cùng)

Bạch Thuật Bắc mặc áo sơ mi màu sọc xám, tay áo cuộn lên phía trên, để lộ nửa cánh tay trần bần chác. Anh đặt một tay lên mép bàn, ánh mắt thâm thúy gắt gao theo sát cô.

Trước kia, anh chưa từng thấy qua dáng vẻ khi cô buồn bán. Trong quán bán rất nhiều loại cháo, cô cẩn thận múc cháo đổ vào trong chén thủy tinh, sau đó đặt chén trên cái khay nhỏ rồi bung lên cho khách, còn khuyến mãi thêm cho họ nụ cười lấy lòng.

Bạch Thuật Bắc nhìn một lúc lâu, trong lòng cực kì mất hứng. Anh không muốn nhìn Lâm Văn Thu làm những việc này, cô cật lực lấy lòng người khác, chỉ để kiếm những đồng bạc lẻ. Quả thật không đáng.

Lâm Văn Thu làm xong, thật sự không muốn đi đến dây dưa với Bạch Thuật Bắc. Nhưng người đàn ông to lớn ấy cứ ngồi lì trong quán, còn phát ra luồng áp suất ngột ngạt, đè nén khắp nơi. Cô hét cách, đành nhắm mắt đi tới.

Bạch Thuật Bắc ngồi đối diện cô, thấy cô đi tới, sắc mặt cũng khá hơn bao nhiêu. Ngồi quan của anh vốn sắc lạnh, hiện tại im im không nói, thật giống như đang muốn ăn thịt người.

Lâm Văn Thu không muốn tốn thời gian vô ích với anh, chủ động mở miệng hỏi: "Sao anh tới đây?"

Hai cánh mũi Bạch Thuật Bắc tràn ra tiếng hừ lạnh, nói: "Anh không thể tới quán ăn của bà xã anh à?"

Anh nói hai chữ “bà xã” vô cùng tự nhiên khiến Lâm Văn Thu hơi sợ sệt, nhưng rất nhanh cô liền tỉnh táo. Cô không thể tùy tiện tin tưởng Bạch Thuật Bắc nữa, tin một lần đã đủ khiến xương cốt đau như đứt lìa.

Cô bình tĩnh nhìn anh, giọng điệu thản nhiên, không một tia gọn sọng: "Vậy anh cứ ngồi đi."

Cô nói xong thì đứng lên, bàn tay Bạch Thuật Bắc tức thì nắm lấy cổ tay cô, mi tâm nhú chặt: "Lâm Văn Thu, có phải em đang cáu kỉnh với anh?"

Tâm trạng anh có chút khấn trương khi hỏi câu này, chỉ sợ Lâm Văn Thu đã nghe phong phanh điều gì ở bên ngoài, nhưng nhìn Lâm Văn Thu như vậy, lại có chút không giống.

Lâm Văn Thu không phải là người am hiểu ngụy trang giả dối. Dù im hơi lặng tiếng thì vẫn không thể che dấu phần oán khí đang tích tụ dưới đáy lòng. Tuy nhiên vì Manh Manh, cô tạm thời chưa thể cùng anh ngã bài. Lâm Văn Thu cố kìm chế, ánh mắt dừng trên những ngón tay thon dài của anh: "Em chỉ là. quá mệt mỏi."

Bàn tay kia của cô co chặt thành quả đấm, gắng hết sức né tránh tầm mắt của anh: "Anh nghĩ nhiều rồi."

Lúc này, tâm tình Bạch Thuật Bắc mới hơi buông lỏng, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái: "Khi nào có thể đi?"

"Đi đâu?" Lâm Văn Thu nghi ngờ hỏi.

Bạch Thuật Bắc hạ thấp giọng, hơi giảm bớt sức lực đang giữ cổ tay cô, lòng ngón tay cái khẽ ve vuốt làn da mịn nơi cổ tay: "Ngày hôm qua chúng ta còn chưa ăn mừng sinh nhật em. Hôm nay tổ chức bù, chỉ có hai chúng ta thôi."

Lâm Văn Thu nhìn nét mặt dịu dàng của anh, quả giống y như thật. Đôi mắt ánh lên tia ân cần quan tâm rõ rệt, cô đàn như vậy, làm sao có thể phân biệt thật giả.

Lâm Văn Thu không muốn đi, nhưng thái độ của Bạch Thuật Bắc rất cứng rắn, chờ mấy người khách đang có mặt ăn xong, liền bá đạo đóng cửa quán rồi kéo cô đi.

Bạch Thuật Bắc lái xe đi đến một chỗ hơi xa, trên đường đi, Lâm Văn Thu thủy chung phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ. Bây giờ cô chịu rất nhiều áp lực, mỗi khi một mình đối mặt với Bạch Thuật Bắc, cả người luôn trong tình trạng khấn trương cao độ. Và lại, còn có việc của Tri Hạ, cô tựa hồ chẳng còn thời gian và tinh lực để tính toán những chuyện khác.

"Biết bơi không?" Anh bỗng nhiên thò tay nắm lấy bàn tay đang đặt trên đầu gối của cô, ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve những đầu ngón tay mềm mại.

Lâm Văn Thu nghiêng đầu nhìn anh, khóe môi anh đang cong lên, còn có những nếp nhăn xuất hiện trên gương mặt khi anh cười. Trong đầu cô bất giác nhớ tới hình ảnh của tin nhắn kia, Bạch Thuật Bắc cũng cười như vậy với Cố An Ninh, chỉ là ánh mắt nhu hòa hơn bây giờ rất nhiều.

Lâm Văn Thu vội vàng xoay mặt đi, lắc đầu: "Không biết."

Bạch Thuật Bắc cảm thấy tâm tình gần đây của Lâm Văn Thu tệ lắm. Những câu nói nhiệt tình của anh đều không ảnh hưởng tí tẹo nào đến cô, cứ như ném vào đám bông vải mềm. Anh chau mày, đốt điếu thuốc ngậm vào miệng.

Suốt đoạn đường còn lại, hai người không ai lên tiếng, xe im lặng tiến đến một sơn trang nghỉ mát.

"Manh Manh đâu?" Lâm Văn Thu bị anh dắt vào trong, hai hàng chân mày vặn ngược lên. Hình như Bạch Thuật Bắc có kế hoạch ở lại qua đêm, vậy ai sẽ chăm sóc Manh Manh?

Bạch Thuật Bắc quay đầu, mỉm cười với cô: "Đừng lo lắng, Tiểu Lê sẽ chăm sóc cho con bé."

Ngay sau đó, anh cảm thấy không vui, ngày trước, anh thật sự muốn Lâm Văn Thu trông nom Manh Manh thật tốt. Nhưng bây giờ cô đều dồn hết mọi tâm tư lên người con bé, anh hơi khó chịu. Vì sao càng ngày càng kì quái?

Lâm Văn Thu không nói chuyện nữa, tâm tình chẳng khá lên nổi, lồng ngực luôn nặng trĩu.

Sơn trang nghỉ mát này rất nổi tiếng, không ít những người có địa vị ở Dong Thành thường xuyên đến đây nghỉ phép. Hai người mới tiến vào đại sảnh thì một người ăn mặc như quản lý đến chào đón bọn họ: "Bạch thiếu gia, mọi thứ đã chuẩn bị xong."

Bạch Thuật Bắc gạt đầu, dắt tay Lâm Văn Thu đi qua dãy hành lang yên tĩnh. Quang cảnh nơi đây vô cùng tốt, bầu không khí trong lành mát mẻ, khắp nơi đều trồng những thảm thực vật có màu xanh lá mạ, có nhiều loại cây mà Lâm Văn Thu chẳng biết gọi tên chi.

Trước tiên, Bạch Thuật Bắc dẫn Lâm Văn Thu đi ăn cơm, sau đó mang cô đi ra bờ biển. Lâm Văn Thu đã thay đồ tắm, khéo léo che đậy những nơi nhạy cảm, thế mà Bạch Thuật Bắc vẫn chưa hài lòng: "Phủ thêm cái này ở ngoài."

Anh ném lên người cô một cái khăn lụa lớn, Lâm Văn Thu kinh ngạc: "Ồ đâu ra thế?"

Bạch Thuật Bắc mỉm môi không lên tiếng. Vừa nãy lúc cô đi thay quần áo, anh đã yêu cầu phục vụ đưa cái khăn này. Nghĩ đến những tên đàn ông khác

có thể chiêm ngưỡng dáng người cô trong bộ đồ tắm, toàn thân anh đều bùng lên lửa giận.

Lâm Văn Thu không biết bơi lội, bị Bạch Thuật Bắc kéo tới chỗ nước cạn chơi đùa một lúc lâu. Anh cố ý trêu chọc cô, tạt nước lên toàn thân cô. Chiếc khăn lụa trên người Lâm Văn Thu không phát huy được tác dụng che đậy, ngược lại còn dính sát vào cơ thể, tôn lên những đường cong lồi lõm.

Nửa lộ nửa che chính là “cảnh giới cao nhất” của sự quyến rũ, thấy cảnh này, máu nóng liền tràn lên đầu Bạch Thuật Bắc.

Lâm Văn Thu cực kì quần bách, Bạch Thuật Bắc trực tiếp kéo cô vào trong ngực: "Sao em không mặc đồ tắm kín đáo một chút?"

"....." Lâm Văn Thu lặng thinh, chẳng biết trả lời anh sao, áo tắm không lộ eo không lộ ngực, dài quá nửa bắp đùi, anh còn muốn sao nữa?

Bạch Thuật Bắc ôm cô rất chặt, hận không thể lấy thân mình che kín khắp người cô. Áo tắm Lâm Văn Thu có thiết kế dây cột qua cổ, nãy giờ ngâm mình trong nước, nút buộc bị trơn, có hơi lỏng lẻo. Sau đó lại bị Bạch Thuật Bắc ôm tới ôm lui một hồi, nút buộc đã bị tháo ra, hai dây áo liền tụt xuống.

Cũng may còn có khăn lụa ngăn trở toàn bộ cảnh xuân trước ngực, nhưng hai luồng trắng nõn mềm mại liền in theo đường hoa văn chiếc khăn, sắc đẹp ẩn hiện bên trong khiến người ta dấy lên ngọn sóng dục.

Hầu kết Bạch Thuật Bắc chuyển động lên xuống, cánh tay đang siết eo cô càng tăng thêm lực: "Chúng ta về phòng."

Cô bị anh mang về phòng riêng, ngay cả tắm cũng không kịp, cánh cửa vừa khép thì trận mưa hôn đã ào ào ập tới. Lâm Văn Thu tránh không được, hai tay bị anh kiềm chặt, bị động tiếp nhận những nụ hôn hơi thô bạo của anh.

Chiếc khăn lụa ngăn trên người cô đã sớm ướt nhẹp, không bao lâu sau, hai luồng non mềm dưới lớp vải đã nhảy bật ra ngoài.

Bạch Thuật Bắc cúi đầu nhìn hai hạt non màu phấn, đầu ngón tay vân vê xoa nắn chúng. Lưỡi anh mon trón trên hai cánh môi đỏ, nhỏ giọng ní non: "Văn Thu, em thật đẹp."

Khuôn mặt Lâm Văn Thu bị cháy sạch, nhưng bây giờ cô không có tâm tình, hai tay chống đỡ vòm ngực rộng: "Thuật Bắc, em——"

"Anh không muốn nhịn." Anh nhắc một chân cô giắt trên khuỷu tay mình, khiến cô không thể trụ vững, ngón tay anh chen vào giữa hai chân cô, tùy ý khuấy đảo vài cái, "Ôm anh đi."

Vừa dứt lời, anh liền nhấn người vào, không còn thời gian suy tính đến cảm thụ của cô. Lâm Văn Thu bị đau, ngũ quan tựa hồ nhấn nhúm lại một chỗ: "Đau."

"Lập tức sẽ thoải mái." Bạch Thuật Bắc chau chặt mi tâm, cúi đầu nhìn nơi cô bao lấy của mình, anh chậm rãi rút ra một nửa rồi hung hăng đâm vào, "Gần đây em sao thế? Trước kia không phải em rất thích à?"

Anh nói xong vẫn không dừng tốc độ thảo phạt, tay kia mò xuống nơi mềm mại nhất của cô, nhẹ nhàng đùa bỡn.

Anh nhịn cả mấy ngày trời, muốn cô đến sắp phát điên. Lần này anh trở về, thái độ của cô rõ ràng rất khác thường. Nhưng cho dù là nguyên nhân gì, anh tự tin mình hiểu rất rõ Lâm Văn Thu, cô rất dễ mềm lòng, chỉ cần anh bỏ chút công sức dỗ dành, chắc chắn mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Lâm Văn Thu cảm thấy thân thể giống như bị cây đao cưa qua cưa lại, nơi bộ vị thâm kín vô cùng nóng rát. Cô chẳng cảm nhận được bất kì khoái cảm nào. Hai người họ đang làm chuyện thân mật nhất, nhưng vì sao cô không cảm nhận được một tia yêu thương nào đến từ con người anh.

Có lẽ, cô còn không bằng một người bảo mẫu——

Thời điểm sau cùng, cô chịu đựng đau đớn, cắn răng dặn dò: "Đừng ra bên trong."

Bạch Thuật Bắc chau mày nhìn cô, khẽ ngừng động tác: "Có ý gì?"

"Em không đem thuốc cũng không muốn uống loại thuốc đó nữa." Giọng nói cô thều thào tựa hồ không phát ra âm thanh, Bạch Thuật Bắc bỗng chốc trầm tư, lát sau lại càng dùng sức đâm vào nơi sâu nhất, phun toàn bộ dòng dịch nóng bỏng vào bên trong cơ thể cô.

"Đừng uống thứ ấy nữa." Anh hôn khỏa môi cô, nhẹ giọng ní non, "Có thì sinh ra, đâu phải chúng ta không nuôi nổi."

Tâm trí Lâm Văn Thu có tí mờ mịt, khẽ liếc nhìn anh. Trên trán anh rịn ra tầng mồ hôi, trông mắt tối đen nhìn đắm đắm vào cô, tựa như có trăm câu nghìn lời muốn nói với cô, sau cùng lại từ từ lắng đọng xuống.

Trong phòng tắm, Lâm Văn Thu quan sát cơ thể mình qua tấm gương sáng, biểu tình đờ đẫn. Càng ngày cô càng sợ đối mặt với Bạch Thuật Bắc, tùy thời tùy lúc đều có nguy cơ lâm vào cạm bẫy, cô sợ bản thân lại mất đi sự kiểm soát.

Bạch Thuật Bắc nằm ở trên giường xem ti vi, sau khi làm xong, Lâm Văn Thu lặng thinh không nói chuyện, càng lúc cô càng trầm mặc. Anh suy nghĩ có nên đưa cô đi du lịch xa một chuyến, để tinh thần cô được thoải mái. Nhìn cô mất hứng, anh so với bất kì ai khác, cũng đều khó chịu hơn nhiều.

Bạch Thuật Bắc biết chính mình càng ngày càng dụng tâm đối với Lâm Văn Thu, và lại tâm lý anh đã không còn mâu thuẫn như trước kia, yêu thích vợ của mình có gì là không đúng? Dù thế nào, anh đã quyết định, cả đời này, sẽ không xa rời Lâm Văn Thu.

Thời điểm Bạch Thuật Bắc nghĩ như vậy, lại không thể dự liệu được, cuộc đời luôn luôn có những biến hóa bất ngờ. Người con gái mà anh luôn tin tưởng sẽ không bao giờ rời xa anh, bỗng một ngày, cô ấy lại quyết liệt biến mất trong cuộc sống của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Bạch Thuật Bắc bảo Lâm Văn Thu ở lại khu nghỉ mát một đêm, tâm tình của anh dường như rất tốt, kiên nhẫn dụ dỗ cô. Buổi chiều, anh đưa cô đi du ngoạn những cảnh đẹp xung quanh. Đến một thị trấn lân cận, hai người thuê một chiếc xe đạp đôi, chạy vòng vòng quanh thị trấn cổ.

Giữa trưa, ánh nắng vàng nhạt của mặt trời lằng lằng chảy xuôi theo những con đường trên thị trấn. Lâm Văn Thu ngồi ở ghế sau, hai chân máy móc đạp theo tốc độ của Bạch Thuật Bắc. Không thể nói lên cảm giác chân thật trong lòng cô vào lúc này, mặc kệ anh làm gì, cô luôn luôn không tự chủ, bắt đầu suy đoán mục đích của anh.

Có phải anh và Cố An Ninh hay làm những điều này? Suy nghĩ đầy phá tan hết mọi hứng thú, tò mò của cô đối với những điều đang xảy ra, nhưng cô không từ chối Bạch Thuật Bắc, hiện tại cô không có sức lực cùng anh tranh cãi.

Hai người đi đến một cửa hàng chuyên về các mặt hàng thủ công mỹ nghệ, Bạch Thuật Bắc tùy ý liếc nhìn, phát hiện Lâm Văn Thu đứng bất động, nhìn chăm chú vào chủ nhân của cửa hàng. Thật may, chủ cửa hàng là một người phụ nữ trung niên khá lớn tuổi, nếu chẳng may là một người đàn ông, chắc chắn "lửa ghen" của Bạch Thuật Bắc sẽ thiêu rụi luôn cửa hàng của người ta.

"Sao vậy em?" Bạch Thuật Bắc đứng sau lưng cô, hai tay đặt lên bờ vai cô, tò mò hỏi, "Sao đứng ngẩn ngơ vậy."

Lâm Văn Thu nhìn lướt qua anh, không trả lời. Cô từ tốn khom người, ngồi xổm xuống trước mặt bà chủ, giọng nói chân thành lễ phép: "Bác ơi, cái đó có thể làm bằng tay không?"

Cô chỉ một cái khóa bạc, kích thước nhỏ, bề ngoài nhìn rất tinh xảo.

Đôi mắt nằm dưới gọng kính dày của bà chủ từ từ liếc nhìn theo phương hướng cô chỉ, hơi bất ngờ trả lời: "Cái đấy làm rất khó, cực nhọc lắm."

"Không sao đâu ạ." Lâm Văn Thu mỉm cười, tự giác cầm cái ghế gỗ tới ngồi bên cạnh bà chủ, biểu tình tựa như những đứa bé ham học hỏi, "Cháu muốn tự tay làm tặng cho con gái."

Bạch Thuật Bắc liền giật mình, nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp.

"Đây là khóa Cát Tường, cháu hi vọng cả cuộc đời con bé đều bình an, thuận lợi." Lâm Văn Thu vuốt ve chiếc khóa bạc, đầu ngón tay hơi run rẩy. Cô và Bạch Thuật Bắc có khả năng bị gậy gánh giữa chừng. Cô muốn lưu lại cho Mạnh Mạnh chút kỉ niệm thuộc về mình, món quà tự tay làm nên, có ý nghĩa hơn việc chỉ bỏ tiền ra mua.

Bà chủ lặng thinh nhìn cô một hồi, cuối cùng, ánh mắt bà đầy thâm ý liếc nhìn Bạch Thuật Bắc.

Mặc dù Bạch Thuật Bắc không hiểu rõ về bạc, nhưng biết quy trình mài nhẵn, chế tác ra thành phẩm rất phiền toái, mỗi anh kẻ sát tai cô, thấp giọng nói: "Bên ngoài có bán rất nhiều mà em?"

Lâm Văn Thu nhìn anh, cười cười: "Em muốn tự tay mình làm."

Bạch Thuật Bắc chau mày, bắt đầu đi ngồi trong cửa hàng xem Lâm Văn Thu học hỏi tay nghề của bà chủ, phải công nhận Lâm Văn Thu ở phương diện này rất có thiên phú, cô đặc biệt cẩn thận, tập trung làm nghiêm túc.

Bạch Thuật Bắc ngắm nhìn, dần dần đắm chìm trong hình ảnh trước mắt, tiếng náo nhiệt cùng dòng người xung quanh từ từ biến mất, trong khoảnh khắc này, thế giới chỉ còn anh và cô, trong đôi mắt anh chỉ còn tồn tại sườn mặt nghiêng thanh lệ.

Khuôn mặt trắng nõn của Lâm Văn Thu toát ra lớp mồ hôi mỏng, chốc chốc cô lại giơ tay quạt chúng. Trên làn da mịn màng thấp thoáng những giọt nước óng ánh, lộ dưới ánh sáng mặt trời, khiến người ta ngửa ngáy. Bạch Thuật Bắc cảm thấy hình ảnh đấy quá đẹp, lần đầu tiên trong đời anh không xuất hiện những ý niệm không trong sáng.

Trong khi làm việc, tính khí của bà chủ hơi nóng nảy, lời nói thẳng đuột, có chút khó nghe. Lâm Văn Thu chỉ cần làm sai một bước liền bị mắng xối xả, nhưng cô vẫn nhẫn nại học hỏi, tiếp thu những lời dạy bảo của bà.

Suốt cả buổi chiều, hai người đều ở cửa hàng. Bạch Thuật Bắc chưa khi nào cảm thấy thời gian trôi nhanh đến thế. Hơn nữa nhìn Lâm Văn Thu dốc sức làm những chuyện này. anh lại vô cùng hạnh phúc.

Hai người ngồi đến khi hoàng hôn buông xuống, Bạch Thuật Bắc nhìn không chớp mắt chiếc khóa Lâm Văn Thu vừa làm xong. Mặc dù không tinh xảo, nhẵn nhụi bằng cái của bà chủ làm, nhưng tổng thể vẫn chỉnh chu, có thể thấy được Lâm Văn Thu rất dụng tâm.

Cuối cùng, Bạch Thuật Bắc giờ chiều “ăn vạ”, cứ nằng nặc đòi Lâm Văn Thu làm cho mình một chiếc nhẫn. Lâm Văn Thu khó hiểu: "Những thứ này không mắc đâu, và lại bình thường anh không thể đeo nhẫn ——"

Không biết lời cô nói có chọc trúng “ổ kiến lửa” hay không, mà người đàn ông kia liền đánh mặt: “Đeo hay không là việc của anh, trong mắt em chỉ có tiền cùng Manh Manh thôi à?”

Đây chẳng phải là nhận định từ trước đến giờ của anh sao? Lâm Văn Thu khó hiểu nhìn anh.

Sắc mặt Bạch Thuật Bắc càng khó coi : "Em có làm cho anh không?"

Lâm Văn Thu bắt đầu đi mài cho anh một chiếc nhẫn bạc đơn giản, thao tác này dễ hơn nhiều. Vì đã có kinh nghiệm từ trước, nên cô làm rất mau lẹ, chiếc nhẫn có phần tinh xảo hơn chiếc khóa Cát Tường

Bạch Thuật Bắc đặt chiếc nhẫn bạc sáng lóa ngay giữa lòng bàn tay, trong lòng dâng trào những tình cảm khác lạ.

Trên đường trở về, anh cực kì cao hứng, hành động ngu ngơ y như một đứa trẻ, thích thú ngắm nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay áp út: "Đúng ra nên khắc chữ ở bên trong, khắc tên của em là tốt nhất."

Lâm Văn Thu ngạc nhiên nhìn anh mấy lần, bộ dạng này của anh, sắp khiến cô không thể phân biệt thật giả. Cô mấp má môi không lên tiếng, an tĩnh đi phía sau anh.

Buổi tối, Lâm Văn Thu từ phòng tắm đi ra, phát hiện Bạch Thuật Bắc không có trong phòng ngủ, cô đi ra gian phòng bên ngoài, thấy Bạch Thuật Bắc đang nói chuyện điện thoại ngoài ban công.

Một khắc kia, cô chợt đắn đo do dự, theo bản năng suy đoán, anh gọi cho người nào hoặc ai gọi cú điện thoại đó cho anh. Nếu như không đi tới, cô có thể tiếp tục giả vờ, lừa mình dối người cái gì cũng không biết. Còn nếu đi nghe lén cuộc nói chuyện đấy, hình như người chịu đau khổ cũng chỉ có cô thôi.

Lâm Văn Thu siết chặt dây buộc áo choàng tắm, cổ họng từng trận căng đau, nhìn lom lom vào thân hình to lớn của anh, cuối cùng vẫn nhấc chân đi tới.

"Bây giờ có thể ngủ được chưa? Em vừa mới hồi phục, phải nghỉ ngơi thật tốt."

Bạch Thuật Bắc đưa lưng về phía cô, cô không xem được biểu cảm của gương mặt anh, chỉ nhìn thấy điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay đã cháy đến hơn nửa. Âm thanh giọng nói của anh theo làn gió đêm truyền đến bên tai cô, âm sắc nhu hòa, êm nhẹ khiến trái tim người ta như muốn mềm nhũn.

Lâm Văn Thu dựa vào bức tường lạnh ngắt, toàn thân đều lạnh đến thấu xương.

Thật may cô đã không còn tin tưởng anh, đối với con người Bạch Thuật Bắc, hiện giờ cô có thể nhìn rõ. Ở trên thị trấn nhỏ này, suýt nữa cô lại bị thôi miên.

Bạch Thuật Bắc kiên nhẫn dụ dỗ từng chút từng chút một, cô gần như chắc chắn xác định đối tượng bên kia là ai. Có thể khiến anh nhẫn nại dễ dàng đi vào giấc ngủ, ngoài Manh Manh, cũng chỉ có người con gái kia.

Cách nhau một bức tường, hai người bên kia là “lưỡng tình tương duyệt”*, mà cô. mãi chỉ đóng vai kẻ thứ ba, luôn mơ mộng hão huyền phần tình cảm không thuộc về bản thân.

* ý nói tình cảm được xuất phát từ hai phía.

Lâm Văn Thu lặng thinh đứng nghe những lời tâm tình dịu dàng của Bạch Thuật Bắc, tuyến lệ đã bị tê liệt, nước mắt chảy ngược vào tim. Những hình ảnh buồn cười vào buổi chiều kéo về trong trí nhớ, nó thật châm chọc, trào phúng biết bao. Người đàn ông này, cô quả thật đã nhìn lầm anh ta.

Trở về từ khu nghỉ mát, Lâm Văn Thu dần thay đổi, trở nên trầm lặng ít nói. Cô lần lượt suy tính những việc nên làm, ngại một điều là vướng phải Manh Manh, bé chính là tâm bệnh của cô. Trong khoảng thời gian này, cô dồn toàn bộ tâm tư lên người Manh Manh, hết mực đối tốt với bé, tốt đến mức Manh Manh cảm thấy kì quái, có lần bé hỏi: "Mẹ ơi, dạo này mẹ sao vậy? Không thoải mái hả mẹ?"

Lâm Văn Thu lắc đầu, nhìn đôi mắt trong suốt của bé, chần chờ hỏi: "Manh Manh, nếu mẹ làm sai chuyện gì đó, Manh Manh sẽ tha thứ cho mẹ chứ?"

Cô sợ sẽ có ngày bé phát hiện việc cô dè dặt. Manh Manh vẫn còn quá nhỏ, liệu bé có thể hiểu được nỗi khổ tâm của cô không?

Manh Manh mở to hai mắt, ngay sau đó nhếch môi cười: "Hóa ra là mẹ làm chuyện có lỗi, bây giờ mẹ muốn lấy lòng Manh Manh à?"

Manh Manh mỉm cười nhìn Lâm Văn Thu, gợn hai bàn tay nhỏ bé ôm lấy cô, hai chân nhón lên muốn hôn cô. Lâm Văn Thu phối hợp, bế bổng bé lên, khuôn mặt bé cọ vào tóc mai của Lâm Văn Thu: "Mẹ yên tâm, dù mẹ phạm lỗi gì, Manh Manh đều tha thứ hết, vì Manh Manh yêu mẹ nhất."

Lâm Văn Thu nghe giọng nói non nớt bên tai, trong lòng cực kỳ khó chịu, cô thật muốn bắt chập tất cả, đưa Mạnh Mạnh rời đi. Nhưng cô lấy gì để tranh quyền nuôi dưỡng con với Bạch Thuật Bắc? Không khéo cuối cùng còn mất luôn cơ hội được gặp mặt bé.

Cuộc sống cứ vô tình trôi qua, trong khoảng thời gian này, Lâm Văn Thu vẫn đều đặn nhận được tin nhắn của số điện thoại kia, nội dung cơ bản giống nhau, đều là những tấm hình chụp lại cảnh thân mật của Bạch Thuật Bắc và Cố An Ninh.

Bọn họ rất xứng đôi, tựa như một cặp tình nhân yêu nhau say đắm.

Cô xem hết một lượt, tay run run muốn xóa những hình ảnh chướng mắt đấy. Nhưng hình như cô là loại người thích tự ngược đãi mình, không cách nào xuống tay xóa đi những tấm hình đấy.

Viện an dưỡng của Tri Hạ thỉnh thoảng lại hối thúc cô đóng tiền, Lâm Văn Thu chịu áp lực cực lớn mà không thể hướng ai bày tỏ. Cô không dám nói Tri Hạ, không muốn khiến anh lo lắng, gần đây bệnh tình của anh đang chuyển biến tốt.

Lâm Văn Thu dần phát giác, càng ngày cô càng khó khống chế tâm tình, không thể kiểm soát cảm xúc của bản thân. Có lúc, cô tự dưng gọi điện cho Bạch Thuật Bắc, khi máy thông thì cô lặng thinh không nói. Dường như cô mắc phải chứng bệnh nặng, cứ muốn gọi kiểm tra hoàn cảnh anh đang sinh hoạt, cố gắng cảm nhận trong đồng tap âm xung quanh anh, có phát ra âm thanh giọng nói của người con gái kia không?

Mọi dây thần kinh trong cơ thể cô đều trong tình trạng căng cứng, bất cứ khi nào cũng có thể đứt đoạn.

Cuộc sống đè nén kéo dài thật lâu, cho đến ngày đó, tất cả đều bùng nổ.

Ngày đó, Lâm Văn Thu đưa Mạnh Mạnh đến nhà trẻ, sau đó chuẩn bị đón xe điện ngầm quay về quán. Nhưng lúc cô đi đến con phố đối diện, trước mắt cô xuất hiện một chiếc xe tải nhỏ, cửa xe nhanh như chớp được kéo ra, tiếp sau có hai người đàn ông nhảy xuống xe.

Lâm Văn Thu giật mình, theo bản năng lui về sau, nhưng đã muộn, hai người kia đã đi tới trước mặt cô.

Lâm Văn Thu bị chúng nhét lên xe, không ngừng giãy giụa chống cự: "Mấy người là ai!"

Vừa dứt lời, cô phát hiện ở phía đối diện có một người phụ nữ đang bị trói chặt tay chân, miếng băng dán màu đen bịt kín miệng khiến cô ấy không thể nói chuyện, đôi mắt cô ấy mở to cực lớn nhìn chằm chằm Lâm Văn Thu.

Hai người khó tin nhìn nhau, đủ để biểu đạt sự kinh ngạc cùng khiếp sợ.

Lâm Văn Thu kinh hãi ngậm miệng, Cố An Ninh. Tại sao cô ấy ở đây?

Từ ngày kí bản hiệp nghị kia, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp lại nhau, tâm tình của hai người đều hỗn loạn, chỉ biết nhìn nhau, không thể thốt nên lời.

Ngược lại, gã đàn ông đứng một bên chủ động phá vỡ bầu không khí quỷ dị giữa hai cô: "Cái thằng Bạch Thuật Bắc cũng biết hưởng thụ quá nhỉ, cả hai người đều là những mỹ nữ."

"Hai em có quen nhau không? Có cần anh giới thiệu giúp không?" Gã đàn ông ngồi bên cạnh Lâm Văn Thu ngả ngón vuron tay, véo nhẹ cằm của Cố An Ninh, "Bạch phu nhân, vị này là Cố tiểu thư, là ——"

"Im đi!" Lâm Văn Thu mở miệng cắt đứt lời hán, ánh mắt kinh ngạc của Cố An Ninh khiến trái tim cô rơi xuống đáy vực.

Thì ra, Cố An Ninh chưa biết Bạch Thuật Bắc đã kết hôn.

Con ghen tuông đánh úp vào hốc mắt, cô khó chịu hạ mi mắt, hỏi: "Rốt cuộc mấy người là ai?" Cô cố dời đi sự chú ý, không dám suy nghĩ tới việc Bạch Thuật Bắc giấu Cố An Ninh chuyện kết hôn. Cô dễ dàng suy đoán được nguyên nhân anh giấu diếm, nhưng nguyên nhân ấy tựa như một cái tát, hung hăng đánh thẳng vào mặt cô.

Một gã đàn ông nhướng nhướng mày, ngồi dựa vào thành ghế, cười nói: "Xin lỗi, tôi cũng không muốn liên lụy tới người vô tội. Nhưng mà, Bạch Thuật Bắc đã hại chết em trai tôi, thù này tôi nhất định phải báo."

Lâm Văn Thu và Cố An Ninh bị mang tới một kho hàng bỏ hoang, hai người đưa lưng về phía nhau, tay bị cột chung một chỗ.

Bọn chúng trói vô cùng chặt, Lâm Văn Thu hầu như không thể nhúc nhích. Miệng bị chúng dùng khăn tay nhét vào, không thể phát ra âm thanh. Lâm Văn Thu cảm nhận được toàn thân Cố An Ninh đang run rẩy. Cô cảm thấy hơi kì quái, trong trí nhớ của cô, Cố An Ninh không phải là loại người yếu đuối, dễ dàng hoảng hốt hay mất bình tĩnh.

Có lẽ sự nguy hiểm trước mặt kích phát bản năng sợ hãi của cô ấy.

Gã đàn ông cầm đầu đứng một bên gọi điện thoại, có lẽ đang gọi cho Bạch Thuật Bắc. Dĩ nhiên Lâm Văn Thu không nghe thấy những điều Bạch Thuật Bắc nói, nhưng cô nghĩ, hiện giờ người khiến Bạch Thuật Bắc lo lắng cũng chỉ có một mình Cố An Ninh.

Quả nhiên Bạch Thuật Bắc tới rất nhanh, cửa kho hàng cũ kĩ bị lực đá mạnh mở tung ra. Thân hình trong bộ quân trang màu xanh cao ráo tựa như một

cây tùng vững chắc, lẳng lẳng đứng giữa kho hàng

Cái nón che đi phần nào ngũ quan sắc lạnh của anh, bóng hình anh in phía dưới mặt đất, tựa như con sói dữ đang ngủ đông chờ vận sức.

Lâm Văn Thu đứng cách anh hơi xa, không thấy được vẻ mặt chân thật của anh. Cô có cảm giác ánh mắt anh dừng tại nơi hai cô bị trói rất lâu, chỉ không biết là đang nhìn người nào.

"Trần Chiêu, tôi làm theo yêu cầu của anh, chỉ đến một mình, anh mau thả họ ra."

Giọng nói anh trấn định, không nghe ra bất kì sự hoang mang hay lo lắng, đôi gầy da sáng bóng đậm trên nền đất, cả người toát lên khí thế uy nghiêm cùng khí lực mạnh mẽ.

Gã đàn ông có tên gọi Trần Chiêu nở nụ cười tà, lười biếng dựa người vào thùng giấy lớn, tay vuốt cằm, ánh mắt quét dọc theo bộ quân trang của Bạch Thuật Bắc: "Tương tào ngu ngốc hả? Dưới thắt lưng của mày giấu gì đó? Lấy ra mau."

Bạch Thuật Bắc im lặng, lát sau móc khẩu súng, ném xuống đất.

Trần Chiêu chậm rãi đi tới, nhặt khẩu súng, vuốt ve nó, âm trầm cười lên tiếng: "Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Bạch đội trưởng đáng yêu của tao cũng không ngoại lệ. Để tao đoán thử xem, ai trong hai người này khiến mày lo lắng khẩn trương đến thế."

Hắn vừa nói vừa từ tốn đi đến trước mặt Lâm Văn Thu và Cố An Ninh, đề hòng súng lạnh lẽo lên huyết thái dương của Lâm Văn Thu, thanh âm ghê tởm của Trần Chiêu truyền xuống đỉnh đầu "Là cô ta?"

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc rét như băng, năm ngón tay buông thõng ở bên người từ từ siết thành quyền.

Trong lòng Lâm Văn Thu cực kì khiếp sợ, nhưng không dám biểu hiện ra mặt, hoặc nói, cô vẫn tin tưởng Bạch Thuật Bắc, cô cảm thấy anh nhất định sẽ có cách cứu thoát bọn họ.

Giây tiếp theo, hòng súng thay đổi vị trí, Lâm Văn Thu không nhìn thấy được, nhưng có thể đoán Trần Chiêu đã chuyển nó sang đầu Cố An Ninh.

"Hay là cô này?"

Trần Chiêu vừa dứt lời, Lâm Văn Thu cảm thấy Cố An Ninh càng run lẩy bẩy, ngón tay cô ấy chạm vào Lâm Văn Thu, lạnh như băng, không còn chút nhiệt độ.

"Trần Chiêu, con mẹ nó, nếu mày là đàn ông thì cứ đối đầu trực diện với tao đi" Bạch Thuật Bắc bỗng nhiên đánh mất tự chủ, giọng điệu cộc cằn đầy rẫy mùi thuốc súng, giống như tùy thời đều có thể nổ cháy tất cả.

Trần Chiêu nở nụ cười xảo trá, sắc mặt lại hung tợn: "Không đùa không vui đâu, mất hết cả ý nghĩa. Chúng ta cừ từ từ dày vò mày thôi."

Thần sắc Bạch Thuật Bắc trầm xuống, yên tĩnh như chảy ra nước, ánh mắt anh đỏ rực, gắt gao theo sát động tác của Trần Chiêu, toàn thân dấy lên lửa giận lại không cách nào phát tác. Cuộc đời anh chưa bao giờ phải kìm nén, áp chế con điên cuồng đến mức độ này.

"Hai người đẹp này, mày thích ai hơn?" Trần Chiêu nói xong, khẩu súng trong tay phối hợp quơ tới quơ lui, "Hay chính mày cũng không biết mình thích người nào? Hai người bọn họ, chỉ có một người được sống sót, Bạch đội trưởng thân yêu ơi! Mày sẽ chọn ai đây?"

Bạch Thuật Bắc sừng sốt, "ầm" một tiếng, mọi thứ trong đầu vỡ tung.

Lâm Văn Thu cùng Cố An Ninh gần như đồng thời ngẩng đầu về phía anh, ánh mắt Bạch Thuật Bắc trở nên vô định, anh đứng tại chỗ, trừ quả đám căng thẳng nổi đầy gân xanh, thì thật sự không thể nhìn ra cảm xúc chân thật của anh.

Đầu óc Lâm Văn Thu rối tung, hai chân mềm nhũn không còn tí sức, khí lực toàn thân dần bị rút đi, không dám suy nghĩ đến bất kì điều gì.

Bước chân Bạch Thuật Bắc khẽ nhúc nhích, Trần Chiêu lập tức đề phòng, chĩa súng vào giữa mi tâm Cố An Ninh: "Bạch Thuật Bắc, mày muốn hai người này lập tức chết trước mặt mày?"

Bạch Thuật Bắc tựa hồ muốn bóp nát quả đám, anh có thể cảm nhận nỗi sợ hãi của họ. Mặc dù Lâm Văn Thu cực lực kiềm chế, nhưng tia khiếp đảm phát ra từ ánh mắt cô khiến trái tim anh bị xoắn chặt, co thắt từng hồi.

Cố An Ninh thì khỏi phải nói, khuôn mặt phờ phạc, thuần một màu trắng bệch, cặp mắt với hai màu đen trắng tràn ngập nỗi kinh hãi và luống cuống. . . . Đầu ngón tay của Bạch Thuật Bắc cuộn tròn trong lòng bàn tay, quyết định không do dự nữa.

Lâm Văn Thu cảm thấy ánh mắt anh và cô cùng nhau giao thoa tại một chỗ. Tuy ánh mắt đầy quá phức tạp, nhưng chỉ cần liếc nhìn thì cô đã hiểu.

Không ngoài dự liệu của cô, từ miệng anh nhả ra từng chữ rõ ràng: "Tôi, chọn, Cố, An, Ninh."

Lâm Văn Thu đơ người tại chỗ, dường như có chậu nước lạnh dội khắp toàn thân cô, trái tim không chỉ lạnh đến phát run mà còn có chút tê dại.

Đáp án này, không phải mày đã đoán trước rồi sao?

Lâm Văn Thu, mày còn khóc làm chi nữa?

Nhưng nước mắt cứ như vòi nước hồng, rơi là chẳng cách nào ngăn được, bung khỏi tuyến lệ, liên tục trào ra hốc mắt. Rất nhanh, tầm mắt cô trở nên mờ hồ mờ ảo, cuối cùng xóa đi diện mạo của người đàn ông kia.

Yêu lâu như vậy, yêu không chút đắn đo, thậm chí vút luôn cả tự ái... Để rồi sau cùng chỉ tự rước lấy nhục.

Bạch Thuật Bắc đứng tại chỗ, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Lâm Văn Thu giàn giụa trong nước mắt. Đầu cô càng lúc càng rũ xuống thấp, anh thấp thoáng thấy được nụ cười châm biếm nở trên môi cô. Nụ cười đầy khiến trái tim anh như bị một dao đâm xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 42

Trần Chiêu nghe Bạch Thuật Bắc nói xong, phản ứng đầu tiên của hắn là sùng sốt. Hắn không ngờ Bạch Thuật Bắc sẽ thật sự lựa chọn. Trước giờ, Bạch Thuật Bắc vốn là kẻ ranh ma, láu lỉnh, hôm nay sao có thể dấn đột xuất mà cho rằng hắn sẽ nhận từ tay một trong hai.

Tay hắn bất giác bóp chặt khẩu súng, chau mày, cảnh giác nhìn Bạch Thuật Bắc.

Bạch Thuật Bắc cũng biết năng lực do thám và phản kích của Trần Chiêu rất cao. Hiện tại, việc anh cần làm là kéo dài thời gian, chờ đợi sự viện trợ. Trước mắt, có lẽ Trần Chiêu đang cố ý dùng hai cô gái để nhục nhã anh, thậm chí cố tình hành hạ, chuyển sự tập trung của anh vào một người duy nhất.

Tạm bỏ qua việc tâm tư anh đang thật sự lo lắng bất an vì người nào, thân là quân nhân, nhận thức đầu tiên của anh là phải ưu tiên bảo vệ cho người mới khỏi bệnh - Cố An Ninh. Nhưng đứng trên lập trường của một người đàn ông, cả hai cô, anh đều dốc hết sức mình để cứu.

Sự lựa chọn này, có thể khiến Lâm Văn Thu đau khổ, thậm chí cực kỳ thương tâm. Nhưng cô là người dễ dàng mềm lòng, về sau nếu anh bỏ chút công sức dỗ dành, chắc chắn cô sẽ hiểu. Anh tin tưởng bản thân có thể mang hai người an toàn rồi khỏi nơi đây.

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc kín đáo quét qua bên ngoài cửa sổ: "Mày

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 43

Bạch Thuật Bắc bàng hoàng đứng tại chỗ, trong khoảnh khắc, đầu anh chỉ còn dư lại một vùng ánh sáng trắng hoang vu. Không ngờ câu đầu tiên Lâm Văn Thu muốn nói với anh lại là câu này, đặc biệt, cô còn kinh thường nhìn vào mặt anh?

Anh biết cô sẽ tức giận, cũng khẳng định cô sẽ oán hận anh. Anh thừa nhận lần này mình hành động sai lầm, thế nhưng, anh có thể giải thích cho cô hiểu.

Nhìn lên vẻ mặt cố tình khiêu khích của cô bác sĩ, Bạch Thuật Bắc lờ mờ đoán được nguyên do trong đó. Có lẽ cô ta và Cao Hách có quan hệ khá tốt, nếu không, cô ta sẽ không vô cớ khiêu khích, đối địch ngầm với anh.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, anh lạnh nhạt phun ra câu nói: "Không thể nào, tôi muốn gặp cô ấy."

Anh tựa hồ cực kỳ bình tĩnh, thân hình cao ráo nhanh nhẹn lách qua người cô bác sĩ, thẳng hướng đi đến phòng phẫu thuật. Có điều lòng anh đã sớm rối thành nùi. Nếu đứa bé không còn, khẳng định Lâm Văn Thu sẽ rất thương tâm, anh không thể để cô một mình gặm nhấm nỗi đau ấy.

Nghĩ đến tình trạng hiện giờ của cô, anh vô cùng ân hận.

Cô bác sĩ cũng không vừa, cô chấp sải bước đến trước mặt anh. Tuy vóc dáng không cao nhưng trên người toát lên khí thế bén nhọn, sắc sảo: "Anh có đầu óc không, hay chỉ ích kỷ cho riêng bản thân mình, tôi đã bảo tâm tình cô ấy không ổn định, cảm xúc rối loạn, anh vẫn nhất định đi vào trong, để tiếp tục đã kích tinh thần cô ấy?"

Bạch Thuật Bắc chau mày, mặt mày xanh lét, sự xuất hiện của anh sao có thể đã kích Lâm Văn Thu?

Cố An Ninh đứng cách đây không xa, không nhìn được lên tiếng khuyên nhủ: "Thuật Bắc, anh trước. nên nghỉ ngơi đi, hãy để Lâm tiểu thư, có thời gian yên tĩnh."

Cô tận lực khuyên bảo, ánh mắt vẫn lo lắng nhìn vết thương nơi bả vai anh. Bạch Thuật Bắc đánh mặt, yên lặng giằng co cùng cô bác sĩ, hồi lâu sau mới chịu xoay người rời đi.

Nhưng anh không trở về phòng bệnh. Cố An Ninh thấy anh không hề liếc mắt nhìn cô một cái, chỉ rảo những bước chân thật dài đến trước thang máy. Năm ngón tay cô bắt giắc siết mạnh chiếc áo khoác quần trang bên người, bắt an nhắc chân đuổi theo anh.

Cô một đường chạy theo anh, mệ là thờ dốc dồn dập, thật vất vả mới đuổi kịp. Vào thang máy, gương mặt của người đàn ông vẫn sa sầm, thần sắc tím tái, không còn chút huyết sắc, khiến người xung quanh sinh ra vài phần e dè, sợ sệt. Mọi người trong thang máy đều cảm nhận được luồng khí « rợn tóc gáy » tỏa ra từ người anh, tò mò liên tiếp liếc mắt nhìn.

"Thuật Bắc, anh định đi đâu?" Cố An Ninh mở miệng hỏi, còn anh lặng thinh, cất bước rời khỏi khu nội trú.

Cố An Ninh lo ngại cho vết thương của anh, chỉ biết lẽo đẽo theo sau.

Bạch Thuật Bắc không nói chuyện, môi mím chặt thành một đường thẳng. Khi đến bãi đậu xe thì bộp phát tất cả những nỗi bức dọc, thô bạo đã một phát lên cửa xe, sức lực quá khủng, mấy chiếc xe xung quanh đồng loạt phát ra tiếng còi báo động.

Cố An Ninh đứng tại chỗ, kinh hãi không thốt nên lời. Người đàn ông với hai mắt đỏ ngầu, gương mặt hiện lên sự tàn bạo như muốn hủy diệt tất cả, chính là Bạch Thuật Bắc sao? Nhưng mà, vết thương đang bắt đầu rỉ máu trên người anh...

"Anh bình tĩnh chút đi." Lòng ngực Cố An Ninh như bị chặn tảng đá lớn, khó khăn bật ra từng lời, "Đừng tự dày dạn, gây thương tổn cho bản thân mình."

Khuôn ngực Bạch Thuật Bắc kịch liệt phập phồng, tựa như đã thú bị sập bẫy, thú tính hung tàn, cuồng bạo nổi lên khắp bốn phía, gân đen trên trán "nhảy múa" loạn xạ. Vừa nghĩ đến Lâm Văn Thu đang trong tình trạng yếu đuối suy sụp, nhưng người đàn ông bên cạnh cô lại không phải là anh, toàn thân liền bùng lên ngọn lửa vô danh, ngọn lửa cháy lan mọi góc ngách, như muốn thiêu rụi lý trí, tinh thần anh. Anh sắp điên mất rồi.

Anh muốn được thấy cô, muốn điên cuồng mà lại không được.

Cố An Ninh nhìn chăm chú sắc mặt méo mó khô sở của anh, thờ dài đi tới "Hiện tại, Lâm tiểu thư. đang giận dữ, từ từ, sẽ tốt hơn thôi anh."

Bạch Thuật Bắc nghiêng đầu nhìn cô, Cố An Ninh bị sắc mặt xanh lét của anh dọa một phen. Anh nhìn cô vài giây, giọng nói trầm khàn: "Anh kêu tài xế đưa em về. »

Anh trực tiếp gọi điện thoại, không thèm hỏi cô có đồng ý hay không, cúp điện thoại thì đưa lưng về phía cô và yêu cầu: "Em hãy để anh yên tĩnh."

Cố An Ninh há mồm, cô nghĩ mình nên nói một điều gì đó, lại cảm thấy bây giờ bản thân nên giữ im lặng. Quan hệ giữa bọn họ chưa bao giờ trở nên lạnh lẽo, tiến thoái lưỡng nan như lúc này, quả thật không biết phải mở miệng ra sao.

Hôn mê lâu như vậy, với cô cùng lắm chỉ là giấc mộng dài, nhưng khi tỉnh mộng, cả thế giới dường như đã thay đổi.

Chờ tài xế của Bạch gia lái xe đến rước Cố An Ninh, Bạch Thuật Bắc mới đón một chiếc taxi.

-

Bạch Thuật Bắc đi thẳng về nhà, đầu tiên anh gọi điện cho Tiểu Lê, nhờ em ấy đi đón Mạnh Mạnh. Tiếp sau, anh đi lấy quần áo và dụng cụ vệ sinh cho Lâm Văn Thu. Anh mở tủ quần áo, ngắm nhìn những y phục ít ỏi của Lâm Văn Thu mà dờ dẫm cả người.

Lâm Văn Thu có rất ít quần áo, y phục của hai người xếp chung một chỗ, liền có sự chênh lệch rõ rệt. Quần áo ít ỏi đặt bên cạnh loạt âu phục thẳng thớm của anh, đem lại cảm giác yếu kém, đồng dạng với khí thế tỏa ra từ người cô.

Anh bỗng trầm ngâm, hình như cô ít khi chủ động mua sắm trang phục. Ngày thường anh cũng lười để ý đến việc cô hay mặc quần áo gì, có màu sắc ra sao, hợp với dáng người hay không?

Bạch Thuật Bắc khó chịu chớp chớp hai mắt, sắp xếp quần áo xong xuôi, đi tới cái tủ đầu giường tìm chút đồ, khi kéo ra ngăn kéo, lần nữa anh lại ngây dại.

Bình thường anh hay vô tâm, mỗi lần đưa tiền chi tiêu hằng tháng cho cô, đều vứt trong ngăn kéo này. Những lần trước anh không chú ý tới, giờ nhìn lại, tiền bên trong hình như chưa hề bị động vào.

Anh thử kiểm tra, chỉ thiếu đi chút ít, chắc là khi nào cô cần gấp mới dùng đến. Vậy bình thường cô và Mạnh Mạnh ở nhà phải sinh hoạt như thế nào?

Ở tầng trên ngăn kéo có cái laptop màu đen, Bạch Thuật Bắc mở ra xem, trên màn hình có bảng ghi chép những con số, chỉ nhìn lướt qua anh đã hiểu.

Đây là bảng ghi chép tiền chi tiêu của cô, liệt kê từng mục rõ ràng, cô lấy tiền để làm gì, sau khi lấy đi, vài ngày sau, cô kiểm được tiền từ quán cháo, bèn bổ sung lại đúng số tiền đã lấy lần trước.

Đầu óc Bạch Thuật Bắc trở nên hoang mang chéch choáng, tay chống đệm, từ từ ngồi xuống giường.

Vết thương trên bả vai bắt đầu nhức nhối. Bác sĩ vốn không cho anh di chuyển tới lui, nhưng anh kiên quyết liều mạng trở về nhà. Mà khi nhìn thấy những thứ này, nội tâm càng đau đớn hơn vết thương nằm trên da thịt.

Vì sao Lâm Văn Thu lại hành động như vậy? Cô đang chứng minh điều gì với anh sao? Thật ngốc mà, bọn họ đã là vợ chồng, việc cô tiêu tiền của anh hoàn toàn thuận theo lẽ thường.

Bạch Thuật Bắc càng nghĩ càng khó chịu, trái tim như bị người ta nắm hai đầu, hung hăng xé đôi ra.

Anh vầng đầu càng lúc càng nặng, đây là kết quả của việc xem thường lời dặn dò của bác sĩ, cho dù sức khỏe anh có hơn người, cũng không chống đỡ được bao lâu, huống chi lúc này còn xảy ra xung đột với Cao Hách. Anh muốn lập tức tới bệnh viện đưa đồ cho Lâm Văn Thu, nhưng toàn thân mất đi hơi sức, mệt mỏi ngồi trên giường, cả người muốn lịm đi, bàn tay toát mồ hôi lạnh, bèn chà xát vào lớp vải quần, sờ trúng chỗ cộm lên ngay túi quần.

Bên trong có vật thể cứng cứng, lúc này anh mới sực nhớ, điện thoại của Lâm Văn Thu còn ở trong túi quần.

Bạch Thuật Bắc lấy nó ra, vuốt ve trong tay, tò mò mở lên nhìn. Số liên lạc trong danh bạ của cô không nhiều lắm, vẫn giữ vài số của những đồng nghiệp cũ, còn số của anh. mãi mãi xếp ở vị trí đầu tiên.

Bạch Thuật Bắc nhìn cái tên cô đặt cho anh, hốc mắt cay xè, ửng đỏ lên, cô chưa từng gọi anh như thế. Ngày trước, cô gọi anh là « Bạch tiên sinh », sau này sống chung, mỗi khi gọi hai chữ « Thuật Bắc » cô vẫn hay đỏ mặt, hoặc lâu lâu ở trên giường bị anh dụ dỗ mới mở miệng gọi hai tiếng « ông xã ».

Còn trong điện thoại di động, cô đặt cho anh cái tên thân mật là « Bạch Bạch ». Nhưng điều nhỏ nhặt mà các cô gái trẻ hay làm, với Lâm Văn Thu lại là những thứ xa xỉ, cô chỉ len lén thực hiện trong một góc bí mật của bản thân. Anh bất chợt nhớ đến Lâm Văn Thu chỉ vừa bước sang tuổi hai mươi sáu, vẫn còn rất trẻ, nhưng chưa bao giờ cô dám biểu hiện với anh những nét đặc trưng của người con gái khi yêu.

Trước mặt anh, cô không bao giờ nũng nịu hay hôn hít vu vơ. Cô rất hiểu chuyện, luôn luôn thông cảm cho anh, không so đo bất cứ việc gì. Có lẽ, chính vì như vậy, nên anh được voi đòi tiên, dần dà xem thường những suy nghĩ hay ý kiến của cô.

Bạch Thuật Bắc dùng sức nắm chặt điện thoại, ngón tay vô tình chạm tới biểu tượng tin nhắn trên màn hình menu, lập tức xuất hiện một loạt tin nhắn, đều đến từ một số điện thoại không có lưu trong danh bạ.

Bạch Thuật Bắc nghi ngờ liếc mắt nhìn, trong lòng chợt thấy khác lạ, tay anh run run mở ra. Chỉ với một tin nhắn đã khiến toàn thân anh lạnh lẽo, sống lưng toát mồ hôi lạnh.

Càng về sau càng bản thân, tất cả đều là hình ảnh của anh và Cố An Ninh. Trong những tấm hình ấy, cử chỉ của bọn họ cực kì thân mật, nhưng Bạch Thuật Bắc biết sự thật hoàn toàn khác biệt —

Anh cẩn thận nhớ lại chi tiết các sự việc, nhớ tới thái độ khang khác gần đây của Lâm Văn Thu, bây giờ thì mọi việc đã được giải đáp. Mà anh đúng là thằng chồng vô lương tâm, thiếu trách nhiệm, để vợ mình một mình chịu áp lực lâu như vậy, lại mảy may không biết.

Mỗi ngày cô dùng tâm tình gì để đối mặt với anh đây?

Tay Bạch Thuật Bắc tựa hồ bóp nát chiếc điện thoại, mặc kệ kẻ nào rắp tâm chia rẽ vợ chồng anh, việc trước mắt là anh cần giải thích cho Lâm Văn Thu hiểu, nếu tiếp tục chậm trễ thì chỉ khoét sâu thêm mối hiểu lầm của hai người.

Nghĩ tới việc lựa chọn của chính mình ngay tại kho hàng bỏ hoang ấy, còn vết mặt bị thương của cô, anh không ngờ mọi chuyện lại đi đến mức này.

-

Thời điểm Bạch Thuật Bắc đến bệnh viện, Lâm Văn Thu đã được chuyển đến phòng quan sát. Cao Hách từ trong phòng bệnh ra ngoài, thấy Bạch Thuật Bắc, sắc mặt anh ta liền trở nên u tối.

Bạch Thuật Bắc không để ý tới anh ta, điềm nhiên đi lướt qua anh ta.

"Cô ấy không muốn gặp anh." Cao Hách đưa lưng về phía anh, giọng nói lạnh tanh giống như tông lạnh đơn điệu của chiếc áo blouse màu trắng.

Bạch Thuật Bắc khẽ dừng bước, trầm giọng trả lời: "Chỉ có tôi mới có thể giải trừ khúc mắc trong lòng cô ấy."

Cao Hách chau mày, ngấm ngầm rồi xoay người. Bạch Thuật Bắc không nhiều lời nữa, dứt khoát đẩy cánh cửa ngăn cách giữa anh và Lâm Văn Thu.

Giây đầu tiên khi bước vào phòng bệnh, trái tim anh như vọt tới cổ họng, cổ họng cũng vô cùng khô khốc. Vòng qua cổng vòm, anh nhìn đến người con gái đang nằm trên giường bệnh.

Cô nằm nghiêng người, ánh mắt nhìn về phía hư vô bên ngoài cửa sổ, Bạch Thuật Bắc tiến tới gần, cô cũng không phản ứng, như thể hai tai cô không hề

nghe được tiếng động trong phòng bệnh.

Anh nắm quả đấm, nhắc chân đi từng bước trầm ỏn, khẽ khàng ngồi xuống cạnh cô, cất giọng khàn khàn: ". Văn Thu?"

Hàng mi dài của Lâm Văn Thu lay động, nhưng không quay người lại. Bạch Thuật Bắc khắc chế nỗi chua xót trong lòng, đằng hắng một tiếng rồi mới hỏi tiếp: "Em thấy đỡ hơn chưa?"

Anh rất muốn hỏi tình hình đứa bé, nhưng lại không dám, anh sợ cô tức giận, sợ mình đã kích tới cô, không thể làm gì khác ngoài việc lên tiếng giải thích: "Anh và An Ninh, quan hệ giữa bọn anh không phải như em nghĩ."

Lâm Văn Thu vẫn không quay người lại, dường như không muốn nhìn thấy người đàn ông này thêm một giây nào nữa, cố gắng phát ra âm thanh yếu ớt: "Tôi mệt lắm, muốn ở một mình."

Lời này y như lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng vào lồng ngực đang căng cứng của Bạch Thuật Bắc. Anh muốn giơ tay ôm cô, cánh đưa ra giữa chừng, lại chần nán rút về. Anh trở nên hèn nhát, chỉ sợ đụng vào cô, cô sẽ dùng thái độ kinh tởm hất mạnh ra.

"Trước hôn lễ cách đây sáu năm, cô ấy xảy ra tai nạn giao thông." Anh chỉ có thể tiếp tục giải thích, đau lòng nhìn miếng băng gạc to lớn quấn trên mái tóc dài của cô, hốc mắt trướng đau, giọng nói càng lúc càng khàn đục.

"Đoạn thời gian trước, cô ấy mới tỉnh lại, anh chỉ giúp cô ấy nhanh chóng hồi phục sức khỏe. Văn Thu, thật sự anh không làm điều gì có lỗi với em cả."

Lâm Văn Thu không phản ứng, y như một người điếc.

Bạch Thuật Bắc trầm mặc mấy giây và nói: "Anh biết ngày trước mình đã làm sai nhiều việc, sau này anh sẽ cố gắng bù đắp thật nhiều cho em, không giấu diếm em bất kì việc gì nữa, được không em?"

Anh căng thẳng nhìn cô. Thật sự anh không phải là người am hiểu giải thích hoặc là những kẻ luôn mồm hứa hẹn lấy lòng. Xưa nay cũng chưa từng dỗ dành phụ nữ, giờ lâm trận thì bắt đầu nao núng, chỉ biết nghĩ gì nói vậy. Trước giờ, Lâm Văn Thu vốn dễ mềm lòng, anh chỉ cần nói vài câu tâm tình ngọt ngào, cô liền vui vẻ nép vào lòng anh.

Tuy nhiên lần này, anh có dự cảm không tốt, tay chân luống cuống.

"Không cần." Lâm Văn Thu chợt mở miệng, tuy âm lượng rất nhỏ nhưng vẫn đủ lọt vào tai Bạch Thuật Bắc.

Bạch Thuật Bắc có phần ngỡ ngàng: "Em nói gì?"

Lâm Văn Thu khép mắt, trả lời rõ ràng: "Sự bù đắp của anh, tôi không cần."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Lời Lâm Văn Thu khiến Bạch Thuật Bắc triệt để cứng họng. Anh ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế dựa, đôi đồng tử đen lay lắt thẳng thốt nhìn tấm lưng gầy gò và một môi của cô, như thể anh đang nhìn một người hoàn toàn xa lạ.

Lâm Văn Thu không phải như vậy, lúc trước cũng có những lần cô giận dỗi, chống đối với anh, nhưng chỉ cần anh xuống nước, cô lập tức xuôi theo. Bạch Thuật Bắc biết lần này cơn giận của Lâm Văn Thu không đơn giản như những lần trước, nhưng anh vẫn có tự tin khiến cô lần nữa mỉm cười với mình.

Anh khẽ nghiêng tới trước, hai bàn tay đan vào nhau rồi đặt dưới cằm, mấp máy đôi môi: "Những tấm hình kia...Kê gửi đến cho em, chắc chắn có mục đích xấu, sao em có thể dễ dàng bị đánh lừa."

Lâm Văn Thu không trả lời, chỉ là, những ngón tay dưới tấm chăn bắt đầu cuộn tròn.

Bạch Thuật Bắc tất nhiên không phát hiện được, tiếp tục nói: "Anh đã cho người đi điều tra rồi. Văn Thu, anh chưa biết rõ mục đích chính của kẻ đó, nhưng chắc chắn kẻ đó hi vọng vợ chồng chúng ta sẽ xảy ra xào xáo, hiểu lầm không đáng."

Lúc này, Lâm Văn Thu mới khàn giọng ngắt lời anh: "Vay việc Cố tiểu thư trở lại, vì sao anh không nói cho tôi biết."

Bạch Thuật Bắc liền á khẩu, khẽ hạ mi mắt.

Lâm Văn Thu bật ra tiếng cười châm biếm: "Có phải anh cảm thấy chả cần thiết, hoặc là, tôi đối với anh chẳng quan trọng?"

Nói đoạn cô chống người ngồi dậy, quần áo bệnh nhân khoác trên người rộng thùng thình lại lỏng lẻo, khiến người ta sinh ra cảm giác thương xót vô ngần.

Bạch Thuật Bắc giờ tay muốn đỡ cô, lại bị cô nghiêng mình né tránh, hàng lông mày đen như mực bắt giác nhíu chặt.

Thần sắc Lâm Văn Thu xám xịt, sắc môi trắng nhợt, cất giọng phều phào: "Bạch Thuật Bắc, tôi chỉ muốn biết, từ lúc sống chung với nhau, anh đã bao giờ tôn trọng tôi chưa? Hoặc nói đúng hơn, anh có tôn trọng vợ của anh không?"

Cổ họng Bạch Thuật Bắc rất đau, hồi lâu sau cũng không biết trả lời như thế nào.

Anh thật sự không nghĩ tới việc cần nói cho Lâm Văn Thu biết chuyện Cố An Ninh trở về, thoát đầu là có ý lảng tránh, tiếp sau lại cảm thấy. Lâm Văn Thu dù biết hay không cũng chẳng quan trọng. Có lẽ, Lâm Văn Thu quá nhu thuận, quá hiểu chuyện nên trong tiềm thức của anh càng lúc càng bá đạo.

Lâm Văn Thu thấy Bạch Thuật Bắc không đối ứng được, trái tim càng lạnh ngắt. Trong lòng cô nhấn nại, kìm nén quá lâu rồi, đã mệt mỏi lắm. Bây giờ cô không muốn tự đẩy dọa mình nữa. Cuộc hôn nhân này đã cho cô thấy rõ sự bất lực của bản thân và sự phũ phàng của người đàn ông này.

"Ly hôn đi."

Lâm Văn Thu nói ra câu ấy một cách nhẹ tênh, đáy lòng cuối cùng đã bình lặng, không còn phải chịu đựng những cơn sóng nhấp nhô hành hạ. Bạch Thuật Bắc bỗng nhiên ngược mặt, neho hai mắt: "Em——"

Lâm Văn Thu cực kì bình tĩnh, nhìn thẳng vào đôi mắt sắc lạnh, bén nhọn của anh: "Thật ra anh chỉ muốn tìm người có thể khiến anh yên tâm, tới chăm sóc Mạnh Mạnh. Anh vốn dĩ không hề yêu tôi, bây giờ người anh yêu đã trở lại, thân là bảo mẫu, tôi nên tự động rút lui."

Mi tâm Bạch Thuật Bắc lờm lờ, hai màu trắng đen biến chuyển liên tục trên gương mặt, mắt hau háu nhìn cô, tựa như một giây kế tiếp sẽ nhào lên, cắn trúng tĩnh mạch nơi cổ cô.

Lâm Văn Thu chẳng còn gì để sợ, trái tim cũng đã tê dại rồi, còn có gì khiến cô phải sợ nữa?.

"Nếu như anh ngại ảnh hưởng tới địa vị Thượng tá của mình, anh có thể tùy ý lựa chọn bất kì lý do gì. Chỉ cần để tôi được tự do, điều kiện gì tôi cũng đồng ý."

Bạch Thuật Bắc nghe được câu này, sự bình tĩnh hoàn toàn bay biến, khóe miệng nhếch thành vòng cung giấu cợt, cười lạnh một tiếng: "Sao? Có thể tùy ý lựa chọn bất kì lý do à? Trong lòng em, tôi là loại người đều cẳng, bỉ ổi như vậy?"

Khóe môi Lâm Văn Thu giật giật, không phủ nhận.

Bạch Thuật Bắc chỉ cảm thấy toàn thân loạng choạng, như đang đứng ngay mép bờ vực thẳm. Anh thừa nhận bản thân chẳng phải là loại tốt đẹp, hơn nữa, ban đầu anh đến với Lâm Văn Thu, đúng là mang theo mục đích không trong sáng. Tuy nhiên, anh những tưởng cô yêu anh đến tận xương tủy. Người từng nhất mực mê luyến sùng bái anh, bây giờ quay ngoắt 180 độ, bình thần nói ra yêu cầu ly hôn, điềm nhiên ngẩng lên án, chỉ trích anh.

Lòng ngực Bạch Thuật Bắc như bị nện đá tảng, khắc chế nỗi đau nhói, trấn tĩnh mở miệng: "Em nhất định phải ly hôn?"

Đốt ngón tay Lâm Văn Thu bắt giác rút lại, quả quyết gạt đầu, cực kỳ kiên định trả lời: "Vâng"

Bạch Thuật Bắc bỗng đứng vững lên, lửa giận trong ánh mắt khi mờ khi tỏ, tức giận đến mức lồng ngực phập phồng, nhưng giọng điệu vẫn lạnh nhạt: "Như em mong muốn. Còn Mạnh Mạnh, cả đời này em đừng vọng tưởng đến việc gặp lại nó."

Trái tim Lâm Văn Thu căng lên, khi ngẩng đầu thì Bạch Thuật Bắc đã đóng sập cánh cửa.

Yêu lâu như vậy, bây giờ mới muộn màng phát hiện bản chất của con người anh ta, những mặt xấu xa, tồi tệ dần dần đã được bộc lộ. Anh ta biết rõ Mạnh Mạnh là sinh mệnh của cô. Ngày xưa, anh ta đã lấy đi của cô đúng "bảy tấc"*, bây giờ tiếp tục dùng lại chiêu cũ.

*: ám chỉ điểm mấu chốt, nhược điểm, bộ vị yếu ớt nhất.

Lâm Văn Thu nhìn ngoài cửa sổ, lặng lẽ lau khô khóe mắt. Thôi thì thà muộn còn hơn không, bây giờ đã nhìn thấu được con người này, về sau không cần vì anh ta mà thương tâm nữa.

Cô cũng nên suy nghĩ về cuộc sống thuộc về cô gái hai mươi sáu tuổi.

Lâm Văn Thu đưa tay vuốt ve cái bụng bằng phẳng, trong lòng càng giữ vững quyết định ly hôn.

Bạch Thuật Bắc tức giận rời khỏi phòng bệnh, anh biết mình nên nhẫn nại kiên trì thêm chút nữa. Phụ nữ đều thích nghe những lời dụ ngọt, sao anh lại nông nổi quên mất điều này? Thậm chí còn chưa kịp hỏi vấn đề của đứa bé, quả thật, giận quá mất khôn, mụ hết cả đầu.

Trong mắt Lâm Văn Thu, anh bây giờ có khác gì tên Trần Thế Mỹ* khôn nạn ngày xưa. Anh là loại người chó má đến mức bỏ vợ vứt con sao?

*: là một nhân vật trong kịch dân gian của Trung Hoa được truyền tụng gắn với giai thoại xử án của Bao Công. Trần Thế Mỹ xuất thân bản hàn nhưng học giỏi và đỗ trạng nguyên rồi kết hôn với công chúa nhà Tống trở thành phò mã. Sau đó, hấn bội tình, phản bội vợ con cũ của mình để theo vinh hoa phú quý. Trần Thế Mỹ đã bị Bao Công xử chém.

Anh chắc chắn Lâm Văn Thu không bỏ được Mạnh Mạnh, huống chi hiện tại bọn họ còn có thêm đứa bé, không thể dễ dàng vạch rõ giới hạn. Bạch Thuật Bắc nghĩ như vậy, tâm tình mới hơi thả lỏng.

Bây giờ Lâm Văn Thu đang nổi nóng, mấy ngày nữa sẽ nguôi ngoai, người như Lâm Văn Thu, chắc chắn không để bụng một việc quá lâu?

Bạch Thuật Bắc liếc nhìn túi đồ mình sắp xếp cho Lâm Văn Thu vẫn còn trên tay, vì nổi giận nên quên bưng đưa cho cô. Hiện tại, đầu còn mặt mũi quay lại phòng bệnh, anh dứt khoát gọi cho cô y tá.

Thuận tiện hỏi tình trạng sức khỏe của Lâm Văn Thu, cảm ơn trời, đứa bé vẫn còn. Quả nhiên, à bác sĩ thần kinh kia cố tình chơi anh một vỏ mả.

Tinh thần Bạch Thuật Bắc nhanh chóng lên dây cót, trầm nghĩ, trước giờ Lâm Văn Thu chưa từng giận anh quá lâu. Với lại, anh còn đang bị thương, lợi dụng việc này tiến hành khổ nhục kế một phen, biết đâu mang lại hiệu quả tốt.

Bạch Thuật Bắc thoải mái trở về phòng bệnh nghỉ ngơi. Sáng sớm hôm sau, anh tới tìm Lâm Văn Thu. Trước khi đi, còn yêu cầu y tá băng bó vết thương của mình, sao cho càng nhìn càng thấy thâm thâm, tốt nhất xuyên thấu qua bộ đồ bệnh nhân, có thể thấy được những lớp băng gạc dày đặc bên trong.

Cô y tá đỏ mặt gật đầu, còn Bạch Thuật Bắc thử người suy nghĩ vu vơ, tưởng tượng đến biểu cảm xụ mặt đáng yêu của Lâm Văn Thu khi nhìn thấy vết thương trên vai anh, trái tim bắt đầu ngứa ngáy khó nhịn.

Nhưng khi anh đến phòng bệnh ngày hôm qua, Lâm Văn Thu đã không còn ở đấy. Căn phòng trống rỗng, giường được dọn dẹp sạch sẽ, ga giường trải mới trắng tinh, vừa nhìn liền biết đã trả phòng.

Bạch Thuật Bắc nắm quả đấm, kéo cô y tá vừa đi ngang qua, hấp tấp hỏi: "Xin hỏi, bệnh nhân phòng này đâu rồi?"

"À, đã xuất viện."

Bạch Thuật Bắc trợn mắt há mồm: "Xuất viện? Thân thể cô ấy đã hồi phục rồi à?"

Cô y tá nhìn anh như kẻ quái dị: "Trên đầu bị vết thương dài như vậy, sao hồi phục thần tốc như thế được, là do bệnh nhân yêu cầu được xuất viện."

Bạch Thuật Bắc tựa hồ bị tát nguyên chậu nước lạnh, Lâm Văn Thu có ý tránh mặt anh, cô hiển nhiên không muốn bị anh làm phiền nên mới quyết định liêu lỉnh như vậy.

Bạch Thuật Bắc bỏ ngoài tai những lời ngăn cản, khuyên can của bác sĩ, kiên quyết ra khỏi bệnh viện, bác sĩ bó tay, cuối cùng dặn anh, khi nào cảm thấy khó chịu thì phải lập tức nhập viện. Bạch Thuật Bắc đâu còn lòng dạ để nghe, hiện giờ toàn thân anh đều đau đớn rệu rã, đặc biệt là trái tim ẩn trong lồng ngực rộng.

Sau khi về nhà, toàn bộ bài trí bên trong đều chứng tỏ Lâm Văn Thu chưa từng trở về. Trong nhà, những thứ thuộc về cô vẫn còn nguyên đấy, quần áo cô vẫn được xếp cùng chỗ với anh.

Bạch Thuật Bắc y như kẻ tâm thần nặng, điên cuồng lần theo những dấu vết chứng minh cô không rời bỏ anh. Trong phòng tắm, vẫn còn lưu lại những dụng cụ tắm rửa mà cô hay dùng, ngay cả kệ giày, vẫn còn nguyên vẹn những đôi giày nữ được xếp ngay ngắn, chỉnh tề.

Bạch Thuật Bắc thở phào nhẹ nhõm, Lâm Văn Thu chỉ là tức giận nên đi tìm một chỗ để khuây khỏa tâm hồn, cô vẫn không nhẫn tâm rời bỏ anh.

Nhưng thời điểm anh mở ngăn kéo của tủ đầu giường, khi thấy hộ khẩu và sổ tiết kiệm của Lâm Văn Thu biến mất, đầu óc anh chỉ còn một mảnh tan hoang, mục rỗng.

-

Ngay tức thời, Bạch Thuật Bắc lái xe đến quán cháo của Lâm Văn Thu. Cô không còn chỗ để đi, chắc chắn quay về nơi ở trước. Lúc này, Bạch Thuật Bắc lại cảm thấy thật may mắn. May mắn vì lúc trước anh không kiên quyết bắt Lâm Văn Thu đóng cửa quán, nếu không bây giờ, anh thật sự không biết phải đi đến nơi nào tìm vợ.

Từ đằng xa, anh đã thấy bóng dáng của Lâm Văn Thu, cô đứng dưới ngọn đèn đường trước cửa quán, có điều, tên đàn ông đứng cạnh cô khiến anh cực kì gai mắt.

Cao Hác chau mày liếc nhìn cái quán xập xệ sau lưng Lâm Văn Thu, không yên lòng, tiếp tục thuyết phục: "Ồ Bắc Giao, anh còn một nhà trọ để ở, em tạm thời dọn tới đó ở đi, nơi này thật sự không an toàn."

Lâm Văn Thu mỉm cười lắc đầu: "Không sao đâu ạ, với lại cũng không ở lâu nữa."

Cao Hách nghi ngờ nhìn cô, Lâm Văn Thu không giải thích rõ, ánh mắt cô sâu lắng nhìn một lượt khắp quán nhỏ. Nơi này cô đã buôn bán mấy tháng, không lỗ vốn nhưng cũng chẳng kiếm được bao nhiêu. Tiền thuốc men trị liệu cho Tri Hạ không thể tiếp tục kéo dài, giờ chỉ còn biện pháp chuyển nhượng quán cho người khác.

Sau khi chuyển nhượng, cô một mình nên đi đâu đây?

Vì Mạnh Mạnh, Lâm Văn Thu không đành lòng rời khỏi thành phố này. Cho dù Bạch Thuật Bắc không cho cô và bé gặp mặt, nhưng ít nhất thỉnh thoảng, cô sẽ núp vào một góc khuất gần nhà trẻ, len lén ngắm nhìn con gái.

Chuyện này, trước kia cô vẫn hay làm, nào ngờ qua mấy tháng ngắn ngủi, tất cả đều trở về quỹ đạo như xưa.

Cao Hách thấy tinh thần cô bất ổn, ngao ngán thờ dài: "Em nhớ phải uống thuốc dưỡng thai đúng giờ giấc, xảy ra chuyện gì thì phải gọi cho anh ngay lập tức đấy. Đừng để xảy ra chuyện giống lần trước, quán bị người ta đập cho tan nát."

Lâm Văn Thu ngoan ngoãn gật đầu. Cao Hách thấy cô nghe lời như vậy, trái tim mềm hẳn xuống. Trong đầu anh ta bèn xuất hiện một mệnh lệnh, thôi thúc anh ta hãy tiến tới, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhưng ——

Lâm Văn Thu nhìn thấy anh ta đứng bất động, miệng ngậm chặt mà ánh mắt cứ nhìn cô tha thiết, cô ngần ngại lên tiếng nhắc nhở khéo: "Tối nay, anh còn có ca trực đấy."

Cao Hách xấu hổ nắm chặt quả đấm, chống đỡ bên môi khẽ đặng háng một tiếng. Lâm Văn Thu càng buồn bực, đang lúc lúng túng thì Cao Hách bất chợt cúi đầu xuống.

Không biết vì sao Lâm Văn Thu bắt nhanh được cảm xúc lóe lên trong đáy mắt anh ta, cũng nghiêng đầu đi một cách chóng vánh. Đôi môi mềm mại của Cao Hách bèn đi lệch mục tiêu, chạm nhẹ làn tóc mai của cô, trộm được chút hương thơm của người con gái.

Lâm Văn Thu có chút gượng gạo, Cao Hách cũng không được tự nhiên: "Anh."

"Cao Hách, cảm ơn anh." Lâm Văn Thu vội vã ngắt lời anh ta, chỉ sợ Cao Hách mất kiểm chế nói ra những lời gây khó xử cho cả hai bên. Cao Hách bất mãn, nhíu mày, "Em nhất định cự tuyệt anh?"

Suy nghĩ một lát, anh ta mở to mắt nhìn cô chăm chăm: "Em vẫn còn nhớ đến anh ta? Còn muốn quay lại với anh ta."

Lâm Văn Thu nghĩ ngợi chốc lát, khẽ lắc đầu: "Hai việc này không liên quan đến nhau. Cao Hách à, hai chúng ta không thích hợp, tình cảm của anh đối với em chỉ là sự đồng tình thương xót. Anh chưa từng gặp phải người như em, một người gần như sống dưới đáy xã hội, có lẽ những thứ mới lạ này hấp dẫn anh. Tuy nhiên, chúng hoàn toàn không thể giúp chúng ta sống bên nhau cả đời."

Cao Hách cái hiểu cái không, đôi tay đặt lên hai bờ vai cô, giọng điệu đã bình thản trở lại: "Em không phải là anh, làm sao biết chắc thế?"

Lâm Văn Thu phì cười, giờ tay vỗ vỗ bả vai anh ta: "Đi nhanh đi, anh còn phải về nhà thay quần áo đấy."

Cao Hách nhìn cô dăm dăm, bất đắc dĩ tràn ra tiếng cười tự trào: "Văn Thu, em đối với ai, cũng đều giữ vững lý trí. Vì sao đối với Thuật Bắc lại hoàn toàn khác biệt?"

Lâm Văn Thu nhìn bóng lưng Cao Hách dần đi xa, không nhận được tự hỏi chính mình, tại sao cô không thể dùng lý trí để đối xử với Bạch Thuật Bắc? Bởi vì cô quá yêu anh ta, yêu đến mức tự mình tô vẽ cho anh ta một lớp vỏ bọc tràn ngập ánh sáng mỹ miều, hoa lệ, yêu đến mức lạc lối cả tâm hồn.

Lâm Văn Thu cảm thấy giờ khắc này cô như người được sống thêm lần nữa, nhẹ nhàng xoay người đi vào trong, sau lưng liền truyền tới giọng cười nhạo đầy cay độc "Chúng ta còn chưa ly hôn mà em đã vội gấp gấp tìm cho mình “nhà dưới”* mới rồi à."

*: ở đây có nghĩa là ông xã.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Nghe được giọng điệu giễu cợt quen thuộc, sống lưng Lâm Văn Thu lập tức cứng đờ, thế nhưng cô không quay đầu, vẫn tiếp tục đi về phía trước. Bạch

Thuật Bắc thấy cô xem mình như không khí, tức muốn học máu: "Lâm Văn Thu!"

Lâm Văn Thu rút cuộc ngừng bước, từ từ quay đầu liếc nhìn anh, ánh mắt kia cực kì lạnh nhạt: "Chuyện gì nữa?"

Gân xanh nổi gồ trên trán Bạch Thuật Bắc. Trong khi anh điên cuồng đi tìm vợ, vợ anh lại cùng tên đàn ông khác diễn vở kịch tình chàng ý thiếp vô cùng buồn nôn

Anh khác chế con giận đang bùng trào nơi đáy lòng, tròng mắt đen láy khóa chặt khuôn mặt cô, như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô vợ của mình, giọng nói cũng cộc cằn khó chịu: "Em dám để cho cậu ta hôn mình."

Lâm Văn Thu ngấm nghĩ, Bạch Thuật Bắc đứng ở góc độ ấy nên có thể đã nhìn lắm, cô chẳng buồn giải thích, chỉ hỏi: "Anh tìm tôi có việc gì?"

Câu nói này càng nung nấu lửa giận của anh. Anh giơ tay nắm cổ tay cô, kéo đến trước mặt mình, đôi mắt sâu đen hơi híp lại: "Chỉ cần chưa kí vào đơn ly hôn thì tôi vẫn là chồng em."

Lâm Văn Thu trầm lặng, con ngươi trong suốt sạch sẽ sáng ngời, thản nhiên nhìn anh, không mang theo bất cứ tâm tình nào. Cho dù Bạch Thuật Bắc nói gì cũng không đã động được đến cô.

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc rơi vào miếng băng gạc trên đầu cô, ngữ điệu dần dịu nhẹ, vòng tay ôm cô vào ngực, tựa hồ dùng hết sức lực siết chặt cô: "Văn Thu, chúng mình đừng cãi nhau nữa, sau này anh xin hứa sẽ không bao giờ lừa dối em."

Anh suy nghĩ cả đêm bèn rút ra kết luận, Lâm Văn Thu cứ canh cánh trong lòng chuyện giữa anh và Cố An Ninh, điều này chứng tỏ cô đang ghen với Cố An Ninh. Việc cô ghen, có phải chứng tỏ cô còn yêu anh rất sâu đậm? (Anh bị ngược là đáng lắm, đến giờ vẫn ko hiểu được điểm mấu chốt, y chang kẻ khờ)

Anh cúi đầu, cẩn thận hôn lên đỉnh đầu cô, âm thanh phát ra từ cổ họng dần theo mấy phần ám ức: "Bảo bối, về nhà với anh đi. Một mình em thì sống như thế nào? Trong bụng em còn có thêm đứa bé. Còn Mạnh Mạnh nữa, em nhẫn tâm vứt bỏ hai cha con anh sao?"

Lâm Văn Thu vẫn không lên tiếng, cũng chẳng buồn giãi bày, điều này khiến Bạch Thuật Bắc dấy lên tia hi vọng. Nhưng ngay giây kế tiếp, Lâm Văn Thu hờ hững nói: "Tôi không đùa giỡn đâu. Thuật Bắc, tôi thật sự muốn ly hôn."

Máu toàn thân Bạch Thuật Bắc như bị đông tụ, anh khiếp sợ cúi đầu, nhìn vào ánh mắt nghiêm túc của cô. Lâm Văn Thu nhìn anh không chớp mắt, cự kì chuyên chú: "Cuộc hôn nhân của chúng ta có quá nhiều vấn đề. Đến tận bây giờ anh vẫn không hiểu được cảm thụ của tôi."

Bạch Thuật Bắc không hề có lòng thành, thái độ của anh đối với cuộc hôn nhân này luôn trì trệ, hời hợt, chưa bao giờ chịu bỏ tâm để có thể suy nghĩ sâu xa thêm một chút. Điều này khiến Lâm Văn Thu dần mất lòng tin với anh. Cho đến bây giờ, anh vẫn không biết tôn trọng cô, thậm chí chưa từng chịu đứng ở góc độ của cô để suy nghĩ mọi việc, cứ khẳng khái đổ mọi lỗi lầm lên người Cố An Ninh.

Bạch Thuật Bắc trầm mặc, cuối cùng chậm rãi buông cô ra: "Giờ em mang thai đứa con của anh mà thản nhiên bàn chuyện ly hôn. Em nghĩ anh sẽ chấp nhận sao?"

Lâm Văn Thu biết Bạch Thuật Bắc sẽ không đồng ý, cô đã nghĩ đến việc trốn anh ta, lên đến nơi khác để sinh đứa bé. Nhưng Tri Hạ và Mạnh Mạnh đều là tâm can của cô, không thể nói đi là đi. Giấu diếm anh ta để sinh đứa bé, với cô mà nói, đó chuyện không tưởng.

"Tôi biết anh sẽ không đồng ý. Hiện tại, anh khó chấp nhận được việc tôi chủ động đề nghị ly hôn. Tôi sẽ kiên nhẫn chờ đợi, khi nào anh cảm thấy có thể chấp nhận được thì chúng ta bàn lại."

Nói xong, cô bình thản liếc nhìn anh một cái rồi đi thẳng vào trong quán. Bạch Thuật Bắc đứng chết trân tại chỗ, trơ mắt nhìn cô đóng cánh cửa ngăn cách giữa hai người.

-

Mấy ngày sau, Bạch Thuật Bắc không hề xuất hiện, Lâm Văn Thu nghĩ, Bạch Thuật Bắc không muốn ly hôn, chẳng qua là tự tôn của đàn ông quá cao, không thể chấp nhận việc mình bị vứt bỏ trước, hoặc có lẽ, cô đột ngột rời đi, khiến anh ta chưa kịp thích ứng. Quả thật đáng buồn, sáu năm đã trôi qua, cô gần như tiêu tốn toàn bộ tâm huyết, cuối cùng vẫn không đổi được câu "Anh cũng yêu em" từ anh ta.

Cô dán tờ thông báo chuyển nhượng trước cửa quán, có không ít người đến hỏi han, nhưng người thật lòng muốn mua lại không nhiều, phần lớn chỉ đến nghe ngóng tình hình, còn người muốn mua, lại trả giá quá thấp.

Qua tiếp thêm vài ngày, vết thương của Lâm Văn Thu căn bản đã hồi phục hoàn toàn. Ngày gỡ miếng băng gạc trên đầu xuống, cô liền đi thăm Tri Hạ.

Lúc gặp Tri Hạ, cô thấy gương mặt anh bất an, lo lắng, dưới đôi mắt đầy quầng thâm đen, xem ra nghỉ ngơi không tốt.

"Sao vậy? Anh cảm thấy không khỏe à?" Lâm Văn Thu thấy anh như vậy thì trở nên lo âu. Tri Hạ vốn mẫn cảm, khó có thể thích ứng với hoàn cảnh xa lạ. Nhưng anh ở nơi này đã gần nửa năm, nếu còn cảm thấy chưa quen là điều quá vô lý.

Tri Hạ khẽ lắc đầu, ánh mắt vẫn dừng trên khuôn mặt cô, chưa hề di chuyển một li một tấc: "Đã lâu rồi em không tới thăm anh, anh cứ tưởng ——"

Anh chỉ nói một nửa, đôi mắt bèn rũ xuống, chàng trai khôi ngô cao lớn, trong giờ phút này, cứ y như một cậu bé phải chịu áp lực suốt thời gian dài. Lâm Văn Thu làm sao không hiểu, bèn thờ dài, gơ tay nắm lấy ngón tay anh: "Anh tưởng rằng em không cần anh nữa hả? NGốc quá đi, không bao giờ có chuyện đấy đâu. Đạo này, em. quá bận rộn thôi."

Tri Hạ nghi ngờ nhìn cô, cuối cùng trở tay, nắm lại tay cô, siết thật mạnh: "Em gầy hơn nhiều so với lần trước. Anh ta đối với em không tốt?"

"Không có." Trong tiềm thức của Lâm Văn Thu không muốn Tri Hạ phải lo lắng, đành nhắm mắt nói dối, "Anh ấy đối với em tốt lắm, chúng em luôn sống hòa thuận với nhau."

Tri Hạ yên tĩnh nhìn cô, con ngươi đen nhánh như phát ra cỗ ma lực có thể nhìn thấu sự việc. Lâm Văn Thu hồi hộp, sợ anh sẽ nói ra điều gì khiến cô túng quẫn, nhưng may thay, Tri Hạ chuyển đề tài: "Hôn lễ của hai người thì sao? Anh ta vẫn còn bận?"

Tri Hạ đã hỏi vấn đề này rất nhiều lần, lúc trước Lâm Văn Thu đều ăn ngay nói thật, bảo rằng Bạch Thuật Bắc bận bịu nên chưa thể tổ chức. Nói mãi một lý do, cô cũng cảm thấy nực cười, đành chọn đại thời gian qua loa: "Mùa xuân. Mùa xuân sau đó anh."

Chuyện li hôn, cô muốn đợi sau khi Tri Hạ xuất viện mới nói cho anh biết. Hiện giờ, tinh thần anh vẫn chưa ổn định, không thể để chuyện của Bạch Thuật Bắc kích thích đến anh.

Tri Hạ lại trầm mặc, biểu hiện của anh khiến Lâm Văn Thu không thể ngẩng cao đầu. Tất cả mọi người đều biết Bạch Thuật Bắc không thích cô, đáng tiếc cô vẫn luôn muốn tự đánh lừa chính mình, hiện tại nghĩ lại, cảm thấy mọi việc cứ như câu chuyện cười. Thế nhưng, kể câu chuyện này trước mặt Tri Hạ, chỉ làm anh thêm buồn rầu lo lắng.

"Tiền thuốc của anh." Tri Hạ bất chợt nói đến vấn đề này, Lâm Văn Thu bèn ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn anh.

Tri Hạ giương giương khóe miệng, trong nụ cười phảng phất nỗi u buồn: "Em đừng lo nữa, Văn Thu, anh có khả năng chẳng còn sống được bao lâu đâu. Anh muốn đoạn thời gian này được sống cùng em, vậy thì chết cũng vui lòng. Ở chỗ này, mỗi ngày anh mở mắt, đều thấy một không gian xa lạ, lạnh lẽo. Anh biết trước kia mình mắc bệnh tâm lý rất nghiêm trọng, nhưng hiện tại, bác sĩ bảo anh đã khỏe hơn nhiều, anh đã có thể không chế được suy nghĩ và hành vi của mình. Anh chỉ muốn cùng em sống chung một chỗ, để em sống một mình, anh không yên tâm——" (tội Tri Hạ quá, edit đoạn này, thất cả ruột)

Trong khi bộc bạch, hai người vẫn luôn nhìn vào mắt nhau, hốc mắt cả hai đều ửng đỏ.

Trong lòng Lâm Văn Thu cũng cực kỳ khó chịu, hiện tại cô rất cô đơn, chưa bao giờ cô đơn đến thế. Mỗi ngày sống lẻ loi trong không gian chật hẹp, tù túng, vô cùng yên tĩnh, chỉ có thể nghe được âm thanh của chính mình.

Cô làm sao không muốn được sống cùng với anh, nhưng lý trí bắt cô phải lắc đầu cự tuyệt: "Tri Hạ, điều em hi vọng nhất chính là anh được sống tốt. Anh hãy gắng chờ em, chờ em tìm được tùy thích hợp với anh."

Tri Hạ bị thương nhìn cô, cuối cùng nhắm mắt: ". Được, em quyết định sao thì anh nghe vậy, cái gì anh cũng nghe theo lời em."

Cuộc nói chuyện với Tri Hạ chẳng vui về gì, Lâm Văn Thu mang tâm trạng nặng nề rời khỏi viện an dưỡng. Tri Hạ chắc chắn không thể rời xa cô được. Cô làm sao trốn khỏi thành phố này? Dù chạy trốn tới nơi nào cũng không bỏ được Tri Hạ và Mạnh Mạnh.

Nghĩ đến Mạnh Mạnh, đã rất nhiều ngày cô không gặp bé. Con gái cô bây giờ sống thế nào? Có khóc lóc ầm ĩ, đòi gặp cô không?.

Đang thất thần, di động trong túi xách đột nhiên đổ chuông, Lâm Văn Thu lấy ra, phát hiện là số điện thoại lạ, cô những tưởng là người đến xem quán ăn, lập tức nhận điện.

Nhưng ngoài ý muốn, đối phương lại là Cố An Ninh.

-

Cố An Ninh ngồi trong một góc của quán cà phê, thấy Lâm Văn Thu đi vào bèn chủ động gật đầu chào hỏi. Nụ cười của Cố An Ninh hơi cứng, nói thật chậm: "Lâm tiểu thư, chào cô."

Lâm Văn Thu ngồi đối diện với Cố An Ninh, nhìn người con gái trước mặt vài giây mới khẽ gật đầu, đáp nhẹ: "Chào chị."

Hai người có chút ngại ngùng, quan hệ giữa bọn họ hơi rắc rối. Bề nổi bên ngoài là tình địch, còn bề chìm là phản hiệp nghị không thể đưa ra ngoài ánh sáng. Phản hiệp nghị chấp nhận để mướn là vết sẹo cả đời của Lâm Văn Thu, cũng là vết sẹo trong lương tâm của cô.

Lâm Văn Thu nhìn người con gái xinh đẹp thoát tục trước mắt, trong đầu không tự chủ nhớ lại những việc chẳng mấy tốt đẹp. Trước mặt Cố An Ninh, cô vĩnh viễn là chủ vị xấu xí, mãi không ngóc đầu lên nổi. Cô gái này dùng tiền mua đứa bé của cô, cô gái này hôn mê những sáu năm trời, nhưng vẫn như cũ, khiến cô không chiến mà lui, thua một cách thảm hại.

Ngón tay Lâm Văn Thu bấu mạnh vào lòng bàn tay, kìm nén hỏi: "Chị tìm tôi có chuyện gì không?"

Cố An Ninh mỉm môi một cái, nâng mắt nhìn chăm chú Lâm Văn Thu: "Tôi nghĩ cô đã đoán được, tất nhiên liên quan đến Bạch Thuật Bắc."

Lâm Văn Thu trầm mặc, lát sau lắc đầu: "Chuyện của anh ta không liên quan đến tôi nữa. Tôi thật sự không muốn biết, Cố tiểu thư không cần phí tâm nói với tôi."

Nói đoạn cô đứng dậy muốn bỏ đi, Cố An Ninh vội vàng kéo cổ tay cô, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc: "Cô không còn quan tâm chút nào đến anh ấy?"

Cố An Ninh càng gấp gáp thì càng lắp ba lắp bắp, một hồi lâu mới có thể diễn đạt được ý chính: "Hiện giờ anh ấy rất không tốt, giữa hai người có sự hiểu lầm lớn. Tôi và anh ấy đã không còn bất kì quan hệ gì nữa. Lúc ở kho hàng, anh ấy chọn tôi, là có nguyên do."

Lâm Văn Thu đứng tại chỗ, lẳng lặng ngắm nhìn Cố An Ninh. Cô ấy thật xinh đẹp, khuôn mặt mộc không dính phấn son cũng đủ khiến người ta mê muội, khóe môi cô khẽ cong lên: "Nếu quả thật có hiểu lầm, anh ta nên tự mình giải thích với tôi. Cố tiểu thư, ngay cả giải thích anh ta cũng không muốn, điều này chứng tỏ, trong lòng anh ta, tôi không hề quan trọng. Hai người đã bỏ lỡ sáu năm rồi, chính tôi cũng cảm thấy tiếc cho một mối tình đẹp, bây giờ tôi chúc. chúc hai người hạnh phúc."

Miệng Cố An Ninh há rộng, trên mặt có chút lúng túng, tuy nhiên lực nắm cổ tay của Lâm Văn Thu không hề giảm: "Không được, cô không thể đi. Cô đi cùng tôi đến gặp Bạch Thuật Bắc, ba người chúng ta hóa giải hiểu lầm."

Bề ngoài của An Ninh nhìn vô cùng mỏng manh, mảnh khảnh, nhưng lực tay lớn đến kinh người. Lâm Văn Thu kinh ngạc, muốn tránh thoát lại không thể. Cô không muốn gặp Bạch Thuật Bắc, càng không muốn đẩy cả ba vào thế giằng co.

Như vậy chỉ chứng minh rõ một điều, cô vĩnh viễn là kẻ thứ ba, kẻ ngoài cuộc không hơn không kém.

"Cố tiểu thư, xin hãy tự trọng."

Lâm Văn Thu nghiêm giọng nói, nhưng Cố An Ninh vẫn cố chấp không buông tay. Tay còn lại của Cố An Ninh rút tiền trong túi xách, đặt lên bàn, lời Lâm Văn Thu ra ngoài: "Tôi không muốn mạng tiếng xấu là kẻ đi chia rẽ hạnh phúc của vợ chồng người khác. Lâm Văn Thu, xin phiền cô một chuyện."

Trước cửa quán đậu chiếc xe hơi màu đen, Lâm Văn Thu bị Cố An Ninh vừa lôi vừa kéo đến bên cạnh cửa xe. Lúc này, một người đàn ông bước ra, vóc dáng cao lớn rắn rỏi, đứng trước mặt Lâm Văn Thu tựa như một bức tường kín mít, thoáng dùng chút lực đã đẩy cô ngồi vào trong xe: "Lâm tiểu thư, xin đặc tội."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Sau khi bị ép buộc lên xe, Lâm Văn Thu tức tối trừng mắt với Cố An Ninh. Cô không ngờ một cô gái có bề ngoài nhìn mảnh mai, nhu mì, mà trong nội tâm lại bá đạo đến thế. Đặc biệt, hôm nay biểu hiện của Cố An Ninh rất dạn dĩ, thẳng thắn, hoàn toàn bất đồng so với cô gái run cầm cập khi bị bắt cóc lần trước.

Cố An Ninh ngồi cạnh Lâm Văn Thu, trên mặt có chút áy náy: "Tôi xin lỗi vì đã dùng cách thức này để ép buộc cô. Chẳng qua tôi chỉ muốn cô và Bạch Thuật Bắc có thể gỡ bỏ mối hiểu lầm, hoàn thuận trở lại như xưa"

Lâm Văn Thu lười giải thích với Cố An Ninh về mối quan hệ thật sự của cô và Bạch Thuật Bắc. Cô đàn động để mặc anh ta biến mình thành một bảo mẫu suốt gần nửa năm. Bây giờ chẳng lẽ "vạch áo cho người xem lưng", tự chuốc lấy nhục nhã. Hơn nữa, còn là trước mặt bạn gái cũ của anh ta.

Dù trái tim âm ỉ nhói đau nhưng Lâm Văn Thu vẫn ung dung nhìn Cố An Ninh, tự nhiên hỏi: "Nếu tôi cùng anh ta hòa hợp trở lại, vậy cô thì sao?"

Cố An Ninh hơi bần thần, bần khoản cắn môi.

Lâm Văn Thu vừa nhìn thấy biểu lộ đó, thừa biết trong lòng Cố An Ninh vẫn còn có Bạch Thuật Bắc. Vậy thì còn gì để bàn cãi nữa, người ta là tình chàng ý thiếp một đôi, còn cô thì mãi đóng vai tên hề.

Trước kia cô không biết nguyên do khiến Bạch Thuật Bắc và Cố An Ninh phải chia lìa, nhưng giờ có biết cũng chẳng còn ý nghĩa, chỉ cần biết bọn họ yêu nhau thì đã đủ.

Bầu không khí trong xe rơi vào bế tắc, bề ngoài trầm mặc nhưng bên trong lại giằng co dữ dội, lúc này, người đàn ông ngồi phía trên bỗng nhiên mở miệng: "Ý tứ của tiểu thư nhà tôi chính là, mặc kệ quan hệ giữa cô và Bạch tiên sinh sẽ đi đến đâu, điều quan trọng là cô ấy không muốn Lâm tiểu thư vì cô ấy mà hờn trách Bạch tiên sinh."

Lâm Văn Thu không khỏi liếc nhìn bóng lưng của người đàn ông đấy, từ kính chiếu hậu chỉ có thể nhìn thấy gương mặt tuấn tú hiện lên nét trầm ổn, thêm chút lời dòi. Có điều, ánh mắt của anh ta khi nhìn Cố An Ninh dường như hơi khác lạ.

Cố An Ninh nở nụ cười hiếm thấy, thờ phào gật đầu: "Đúng vậy, vì tôi hơi ngốc, không biết cách ăn nói nên giải thích mãi không xong."

Lâm Văn Thu trầm lặng, Cố An Ninh nói tiếp: "Ngay cả khi chuyện ở kho hàng không liên quan đến tôi, tôi vẫn muốn đem những khúc mắc trong quá khứ, nói rõ ràng một lần."

Lâm Văn Thu chán chường, biết rõ không thể lay chuyển ý định của Cố An Ninh rồi. Hình như những người từng làm việc trong quân đội, đều có máu bá đạo ăn sâu vào tận xương tủy .

-

Xe vững vàng chạy một đường, dừng trước tòa nhà quen thuộc. Lâm Văn Thu co tay thành nắm đấm cứng ngắt, ngồi yên không nhúc nhích. Bạch Thuật Bắc đang ở trên lầu, còn cô và Cố An Ninh lại cùng đến tìm anh ta, chuyện này càng nghĩ càng quý dị, vô cùng hoang đường, cô cảm thấy không được tự nhiên tẹo nào.

Cố An Ninh đứng bên cửa xe, khom lưng nhìn cô: "Nếu Lâm tiểu thư cứ chần chừ không xuống xe, vậy tôi nhờ Thiệu Đình bế cô xuống nhé."

Người đàn ông đứng bên cạnh Cố An Ninh rất biết cách phối hợp, cô vừa dứt lời, anh ta bèn khom người xuống, lộ ra ngũ quan khôi ngô thanh tú, con ngươi đen sáng ngời, nghiêm túc nhìn Lâm Văn Thu: "Lâm tiểu thư, xin mạo phạm"

Nói đoạn anh ta vươn tay định ôm cô, Lâm Văn Thu hoảng hồn, vội vàng xua tay, líu cả lưỡi: "Tôi tự mình xuống!"

Thiệu Đình khẽ cong khóe môi, nhẹ nhàng gạt đầu: "Lâm tiểu thư, cẩn thận."

Lâm Văn Thu không thể làm gì khác ngoài việc nhắm mắt đi cùng hai kẻ "vô lại" này lên lầu. Đến trước cửa, Thiệu Đình không đi vào tiếp. Lâm Văn Thu không biết quan hệ của Thiệu Đình và Cố An Ninh ra sao, nhưng lỡ mò cảm thấy Thiệu Đình cực kì quan tâm đến Cố An Ninh.

Cô cũng chả có tâm tư đi đào sâu suy nghĩ về vấn đề không liên quan tới mình, nghĩ tới Bạch Thuật Bắc đang ở cách cô một cánh cửa, loại tâm tình này phức tạp vô ngần, không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả được.

Lúc Bạch Thuật Bắc mở cửa, trên gương mặt vẫn còn lưu lại vẻ buồn bực, nhìn thấy Lâm Văn Thu, anh tức thời dờ dẩn. Đôi mắt không chớp tham lam ngắm nhìn cô, quên luôn cả việc nói chuyện.

Mấy ngày trước, anh phải quay về đơn vị. Vừa về nhà, đã bị Manh Manh quây cho đen mặt xám mày . Bé dường như thay đổi tính tình, từ một cô bé ngoan ngoãn biết vâng lời biến thành một cô nhóc mít ướt, suốt ngày la hét ầm ĩ, khóc lóc thảm thiết, luôn mồm đòi gặp mẹ.

Bạch Thuật Bắc dỗi dành mãi cũng chẳng được, Lâm Văn Thu lại lạnh lùng, kiên quyết ngó lơ anh. Anh nghĩ cô cần thời gian để lắng đọng, người ngoài con tức giận. Ai ngờ lần này Lâm Văn Thu hành động quá ngoan tuyệt, bỏ rơi anh không nói, liền ngay cả Manh Manh, cô cũng chẳng thèm quan tâm, ngó ngang.

Lâm Văn Thu nhìn thấy bộ dáng lờ lững thối lếch thếch của Bạch Thuật Bắc bèn giật mình. Bình thường, anh ta luôn chỉnh tề sạch sẽ, còn bây giờ, râu ria xồm xoàm. Áo sơ mi trên người nhăn nhúm, hoen ố những vết bẩn đen. Cả người tỏa ra hơi thở mệt mỏi, ngán ngấm.

Cô không dám suy đoán nguyên nhân, hoảng hốt tránh tầm mắt của anh ta, đầu ngón tay vô thức bấm mạnh vào lớp da mềm của lòng bàn tay.

"Chúng ta đi vào trước." Cố An Ninh phát hiện luồng khí khác lạ đang di chuyển giữa hai người, ánh mắt cô hơi trầm xuống, sau khoác vai Lâm Văn Thu đi vào nhà.

Mi tâm Bạch Thuật Bắc chau chặt, không biết Cố An Ninh định làm gì.

Cố An Ninh chưa vội giải thích, bình thân dẫn Lâm Văn Thu vào trong, Bạch Thuật Bắc theo sát phía sau, tổ hợp ba người cực kì cổ quái an tĩnh ngồi xuống sofa.

Dù Lâm Văn Thu không ngẩng đầu, vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực đang di chuyển trên thân mình. Cô không biết Bạch Thuật Bắc đang nghĩ gì, còn cô, vô cùng hối hận khi xuất hiện tại nơi này.

Cố An Ninh ho khan một tiếng, chủ động đánh vỡ sự trầm mặc, cô nói với tốc độ rất chậm, nhằm nhấn mạnh những ý chính qua từng câu nói: "Tôi vừa mới biết, có kẻ gửi cho Lâm tiểu thư những tấm hình chụp của tôi và Bạch Thuật Bắc. Xin Lâm tiểu thư chớ hiểu lầm, kì thật những tấm hình kia đều được chụp trong quá trình Thuật Bắc giúp tôi hồi phục lại sức khỏe."

Chuyện này Lâm Văn Thu từng nghe Bạch Thuật Bắc nói qua, giờ nghe lại cũng chẳng mấy ngạc nhiên.

Cố An Ninh nói tiếp: "Lúc tôi vừa tỉnh, ý thức vẫn còn dừng lại ở sáu năm trước, Thuật Bắc từng rất nhiều lần ám chỉ với tôi, có rất nhiều việc đã thay đổi trong khoảng thời gian dài như vậy. Chỉ là tôi quá ngu ngốc nên không hiểu được, một phần cũng do lỗi của ba tôi, ông lo lắng cho sức khỏe của con gái, nên yêu cầu anh ấy đừng nói rõ sự thật."

Thấy Lâm Văn Thu vẫn lặng thinh, Cố An Ninh từ từ quay đầu nhìn cô: "Ồ kho hàng, anh ấy chọn tôi là vì trước kia. tôi từng bị bắt cóc."

Ánh mắt Lâm Văn Thu lóe ra tia thẳng thốt, khó tin nhìn Cố An Ninh.

"Thuật Bắc chỉ lo lắng, sợ tôi bị đả kích lần nữa. Nguyên nhân tôi hôn mê là bởi vì, chiếc xe bắt cóc tôi khi đó, đã xảy ra tai nạn giao thông."

Cố An Ninh mỉm môi, bàn tay dần dần run rẩy: "Mặt khác, tôi từng gặp phải một chuyện không vui, cho nên... cho nên mới tìm cô, để cùng kí kết hiệp nghị đẻ mướn, mà việc đây cũng gián tiếp chứng minh, giữa tôi và Bạch Thuật Bắc thật sự không có gì cả."

Lâm Văn Thu tựa hồ đã hiểu rõ, lại tựa hồ chẳng hiểu gì hết.

Bạch Thuật Bắc bỗng nhiên mở miệng nói với Cố An Ninh: "Đề anh thay em giải thích với cô ấy——"

Cố An Ninh giọng cười, lắc đầu: "Không cần đâu ạ, trước sau gì em cũng phải đối mặt với nó."

-

Lâm Văn Thu hiếm khi nhớ lại câu chuyện đẻ mướn của ngày xưa, dễ hiểu thôi, loại chuyện chẳng mấy về vang này có gì hay ho để mà nhớ với chả nhưng.

Tuy nhiên, mọi thứ vẫn còn tồn tại rõ ràng trong đầu cô, khi đó cô vừa bước sang năm thứ hai đại học, bệnh tình của Tri Hạ đột ngột chuyển biến xấu. Lúc ấy, cô và anh vẫn còn ngồi trên ghế nhà trường. Học phí đắt đỏ khiến hai người vất vả lo toan, chạy vạy khắp nơi, bấy giờ lại xuất hiện thêm số tiền trị liệu khổng lồ. Chừng đấy thôi, cũng đủ khiến Lâm Văn Thu suy sụp.

Vốn vẫn còn ước ao một cuộc sống tốt đẹp, nhưng trong một đêm đã hoàn toàn đổ bể. Cô gái vừa bước sang tuổi mười chín ngây thơ, lại bị sự phũ phàng của đời thực dồn ép đến bờ vực thẳm.

Nhìn Tri Hạ nằm trên giường bệnh với sắc mặt vàng vọt tái nhợt, Lâm Văn Thu chỉ có thể yên lặng rơi nước mắt. Cô nên làm gì bây giờ? Cô không thể mất đi Tri Hạ, nhưng bản thân không có năng lực để gánh vác toàn bộ sức nặng này.

Bằng hữu cùng họ hàng thân thích thẳng thừng từ chối tiếp viện cho căn bệnh ngặt nghèo của Tri Hạ. Đoạn thời gian đó, Lâm Văn Thu sống chung với những áp lực, dần tới thân thể sứt cân, mặt mày hốc hác, chiếc cúc càng ngày càng dài. Tri Hạ không thể đợi được nữa. Mà cô biết đi nơi nào kiếm số tiền lớn như vậy?

Mạng của cô là do Tri Hạ cứu. Mẹ kể qua đời khi cô còn rất nhỏ. Ngày bé lơ ngơ không hiểu chuyện, cô lên ba và anh ra bờ hồ chơi, suýt chết đuối, may nhờ có Tri Hạ nhảy xuống cứu cô lên.

Vì vậy, coi như cô hi sinh tất cả, cũng nhất định phải dành lại mạng sống cho Tri Hạ!

Tuy nhiên, chí khí của con người làm sao địch nổi với sự khắc nghiệt của cuộc sống, đang lúc Lâm Văn Thu lo âu tuyệt vọng, thì cô tình cờ thấy được một thông báo trên mạng, đó là thông tin "tìm người đẻ mướn"..

Cô ngơ ngác nhìn thông tin này thật lâu, đây là việc làm luôn gây tranh cãi, hơn nữa, với cô mà nói, việc này đã động đến ranh giới đạo đức của cô. Trong nhận định của con người, đa phần đều cho rằng tình thương của người mẹ dành cho con cái là vô cùng thiêng liêng, vô cùng thần thánh, cô cũng không khác biệt. Vì thế, Lâm Văn Thu do dự, đắn đo rất lâu, đến khi bệnh viện hối thúc, không cho trì hoãn phí chữa bệnh, cô đành ngậm đắng nuốt cay, nhắm mắt dấn thân vào con đường đó.

Khi bên môi giới sắp xếp cho cô gặp người thuê mướn cũng là lần đầu tiên cô gặp Cố An Ninh. Thoạt nhìn bề ngoài của Cố An Ninh rất nhỏ, hình như vẫn chưa đến tuổi kết hôn, cho nên Lâm Văn Thu có ấn tượng đặc biệt với cô gái này. Với lại, lúc ấy vẻ mặt của Cố An Ninh rất kì lạ, tựa hồ luôn bất an, thấp thỏm không yên.

Cuối cùng cô biết được, Cố An Ninh và người đàn ông của cô ấy còn chưa kết hôn, mà đứa bé... được sử dụng với mục đích đẻ....bức hôn.

Thế nhưng đối tượng muốn bức hôn không phải là người đàn ông của cô ấy, mà là ba của người đàn ông đó.

Nhiều năm sau. Lâm Văn Thu mới biết rõ ngọn nguồn, hóa ra ba của Bạch Thuật Bắc không đồng ý cho anh ta và Cố An Ninh kết hôn, ông ta cố ý gây khó khăn cho An Ninh. Còn Cố An Ninh... Căn bản không có cách để mang thai.

Vô sinh không phải là chuyện hiếm lạ, sở dĩ người ta cần người đẻ mướn, phần lớn đều có nguyên do là người vợ bị vô sinh. Thế nhưng, khi tận tai nghe Cố An Ninh thừa nhận bản thân cô ấy vô sinh, Lâm Văn Thu vẫn hết sức chấn động.

-

"Chú Bạch đã bí mật gặp riêng tôi, chú ấy ám chỉ muốn làm con dâu của Bạch gia, điều kiện tiên quyết là phải sinh con cháu cho dòng họ. Nhưng tôi... . . căn bản là có tính lãnh cảm với quan hệ ái ân."

Nói đến đây, Cố An Ninh khẽ ngừng lại, giọng nói có chút nghẹn ngào, hai má đỏ như ửng ra máu: "Trước kia, tôi từng có một hoài ức đáng sợ, cho nên rất kháng cự sự thân mật của nam giới. Chú Bạch hẳn đã biết rõ quá khứ của tôi——"

Lâm Văn Thu càng nghe càng bàng hoàng, Cố An Ninh tiếp tục phát ra từng chữ một: "Ngày xưa, tôi từng... . . bị cưỡng bức nên rất bài xích đàn ông, không thể thân cận với bọn họ. Thuật Bắc, là người đàn ông đầu tiên tôi không hề bài xích. Trên người anh ấy tỏa ra khí chất chính trực nghiêm minh, đem đến cho tôi cảm giác an toàn. Thế nhưng chúng tôi... . . từ đầu tới cuối cũng không vượt qua được giới hạn kia."

Lâm Văn Thu giống như đang nghe một chuyện vô cùng li kì, quả thật cô không biết quan hệ giữa Bạch Thuật Bắc và Cố An Ninh lại rắc rối phức tạp đến vậy. Trước giờ cô những tưởng, bọn họ là đôi tình nhân yêu nhau say đắm, luôn được sự ngưỡng mộ và ủng hộ từ mọi người.

Nhưng càng như vậy, không phải càng chứng tỏ Bạch Thuật Bắc cực kì yêu Cố An Ninh sao? Ít nhất anh ta luôn trân trọng, bảo vệ Cố An Ninh. Còn đối với cô, người đàn ông đây chỉ có sự mê luyến thân thể, điều này thật đáng bị mỉa mai, châm chọc.

Cố An Ninh không nhận thấy phản ứng của Lâm Văn Thu, giải thích tiếp: "Tôi đã thử đi làm kiểm tra về việc thụ tinh nhân tạo, nhưng bác sĩ bảo quá trình rụng trứng của tôi có vấn đề. Vì vậy, tôi mới an bày cho cô và Thuật Bắc——"

Nhớ tới một đêm kia, Lâm Văn Thu bèn cắn môi không nói chuyện.

Mà Bạch Thuật Bắc chính là người sau cùng biết được hết thấy mọi việc. Đêm ấy, anh uống rất nhiều, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra. Ngày hôm sau tỉnh lại, cứ tưởng người con gái kia là Cố An Ninh, anh bèn đưa ra lời cầu hôn.

Vào ngày hai người hẹn đi đăng kí kết hôn thì Cố An Ninh mất tích, ban đầu anh còn nghĩ Cố An Ninh muốn đào hôn, nhưng khi thấy được bản hiệp nghị đề mướn, đầu óc anh hoàn toàn mơ hồ, mù mịt.

Sự việc này là một câu đố hóc búa, quấy nhiễu tâm trí anh nhiều năm.

Cho tới giây phút này, anh mới biết được toàn bộ chân tướng sự việc từ miệng Cố An Ninh. Sự hi sinh của Lâm Văn Thu cho Tri Hạ khiến anh vừa hâm mộ vừa ghen tị. Hóa ra, Lâm Văn Thu không phải là loại người như anh nghĩ.

Anh xấu hổ nhìn Lâm Văn Thu, không biết nên nói gì. Sự khó khăn, gian khổ mà cô phải chịu đựng quá khắc nghiệt so với lứa tuổi 19, ấy thế mà, anh hết lần này đến lần khác dùng nó nhục mạ cô, vô tình lấy dao cứa vào vết thương nhức nhối đó.

Thậm chí, lúc cô vừa sinh đứa nhỏ chưa được bao lâu, anh đã nhẫn tâm tống cô ra khỏi cửa

Bạch Thuật Bắc càng nghĩ càng day dứt, anh bất chợt hoài nghi, bất chợt lo sợ bản thân không thể tìm về Lâm Văn Thu được nữa.

Ánh mắt Lâm Văn Thu không rơi trên người Bạch Thuật Bắc, chỉ nhìn chăm chú Cố An Ninh. Viên mắt của Cố An Ninh đỏ ửng, đáng vẻ kia khiến người ta nhói lòng. Cố An Ninh gắng hết sức kìm nén cảm xúc, từ từ đứng lên: "Lâm tiểu thư, tôi đã nói hết những điều cần nói, hai người hãy bình tĩnh nói chuyện với nhau. Cuộc đời này ngắn ngủi lắm, thời gian là thứ quý giá nhất, mong cô sẽ quý trọng người bên cạnh."

Dứt lời, Cố An Ninh mở cửa đi ra ngoài. Thiệu Đình đứng ngay ngoài cửa, thấy cô bước ra thì thở phào, vẻ mặt của cô khiến hàng chân mày anh ta nhúu chặt: "Tiểu thư?"

Cố An Ninh xua xua tay: "Không có gì đâu."

Thiệu Đình dùng ánh mắt sâu xa liếc nhìn cánh cửa đã khép kín, cời áo khoác trên người, tiến tới trước mặt Cố An Ninh: "Cô muốn khóc thì hãy khóc đi, tôi sẽ không nhìn thấy gì hết."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Nằm Kề Bên Sói (Ngoại Truyện Cố An Ninh)

Không bao lâu sau khi Cố An Ninh và Bạch Thuật Bắc đến với nhau, trong nhà cô bỗng nhiên hiện diện thêm một người đàn ông, lúc đấy, trong tiềm thức của cô vẫn còn kháng cự những người xa lạ, nhất là người khác phái.

Người đàn ông này có phong cách lịch thiệp và khí chất trầm tĩnh sâu sắc, nhưng ánh mắt của anh ta khiến cô bất giác rung mình. Cố An Ninh cố gắng khắc chế cảm giác muốn chạy trốn thật xa, gồng mình nhẫn nại, đứng trước cửa nhìn thẳng vào mắt anh ta.

Ba cô giới thiệu cho hai người quen nhau, tên của người đàn ông là Thiệu Đình.

Thiệu Đình là tài xế mà ba cô mới thuê về, nghe nói là bà con xa của di quân gia trong nhà, tất nhiên thuê người quen biết khiến ba cô an tâm hơn.

Cố Bá Bình có vẻ rất hài lòng với con người anh ta, khen anh ta làm việc chuyên nghiệp, tính tình lại thật thà đúng đắn. Đây là những kết luận rút ra được sau khi ông đích thân khảo nghiệm anh ta.

Kể từ khi Cố An Ninh xảy ra sự cố ngoài ý muốn, Cố Bá Bình đặc biệt cẩn thận chăm sóc cô, cực kì quan tâm đến tâm lí của con gái.

Cô không muốn khiến ba mình lo lắng buồn rầu, quyết định im lặng đồng ý để Thiệu Đình làm tài xế riêng cho cô.

Từ đó bên cạnh Cố An Ninh, luôn xuất hiện một bóng dáng khôi ngô tuấn tú —— Thiệu Đình.

Thiệu Đình không phải là tuýp người lảm lòi, Cố An Ninh lại không bao giờ chủ động giao tiếp với những người xa lạ, vì thế bầu không khí trong xe luôn luôn tĩnh lặng dị thường.

Rất nhiều khi, Cố An Ninh có cảm giác đôi mắt của Thiệu Đình luôn quan sát cô qua kính chiếu hậu, nhưng khi cô ngước nhìn, lại thấy anh ta nghiêm chỉnh ngồi phía trước, ánh mắt chăm chú quan sát tình hình trên đường.

Những lúc đấy, Cố An Ninh đều thầm mắng chính mình, cái tính nhạy cảm đa nghi này, quả thật không tốt tẹo nào.

"Anh, năm nay bao nhiêu tuổi vậy?" Cố An Ninh bắt đầu thử cùng anh ta hàn huyên vài câu, cô còn nhớ lần đầu tiên cô chủ động nói chuyện, biểu cảm của Thiệu Đình vô cùng.

Xuyên qua kính chiếu hậu, anh ta nhìn cô, tựa hồ thời gian trôi qua rất lâu, chiếc xe suýt nữa tông phải hàng rào bảo vệ ven đường, rốt cuộc anh ta cũng nhỏ giọng trả lời: "26."

Anh ta nói chuyện gọn gàng, dứt khoát, Cố An Ninh nghe vậy cũng chẳng biết nên nói gì tiếp theo, hơn nữa hình như anh ta thích yên tĩnh để tập trung lái xe, không nên làm phiền anh ta thì tốt hơn.

Cố An Ninh quyết định nhắm mắt giả vờ ngủ, Thiệu Đình hạ thấp giọng hỏi: "Có muốn nghe nhạc không?"

Cố An Ninh hơi ngơ ngác, khẽ gật đầu.

Điều bất ngờ là Thiệu Đình lại biết ban nhạc mà cô yêu thích nhất, Cố An Ninh kinh ngạc, ngay cả ba cô còn không biết sở thích nghe nhạc của cô, vậy mà anh ta...

Tiếp xúc với Thiệu Đình càng lâu, Cố An Ninh càng cảm thấy người đàn ông này cực kì bí ẩn. Anh ta hiểu rõ về cô, có nhiều thói quen ngay cả chính bản thân cô cũng không để ý, thế như anh ta lại nắm kĩ trong lòng bàn tay.

Cố An Ninh không tránh khỏi hoài nghi: "Trước kia, anh từng biết tôi?"

Lúc ấy, Thiệu Đình vừa mới mua cho cô chai nước uống, đang thay cô mở nắp, nghe vậy thì khẽ dừng động tác. Anh ta lảng tránh câu hỏi, khéo miệng bông nhếch thành nụ cười đầy mỉa mai: "Cô bây giờ không nên uống lạnh, lát nữa cùng Bạch tiên sinh ra ngoài ăn, nhớ phải kiêng thức ăn lạnh."

Cố An Ninh không ngờ đến cả việc này anh ta cũng biết, máu đỏ tích tụ trên khuôn mặt, nghiêng đầu sang một bên, không thèm nhận chai nước uống.

Ý cười lan tràn trong khóe mắt hẹp dài của Thiệu Đình, anh ta thản nhiên khom người, ngồi cạnh cô trên chiếc ghế dài.

Quảng trường phía trước có cái hồ phun nước, xung quanh có nhiều trẻ con xúm xít chạy vòng quanh hồ, các bậc cha mẹ luôn trông chừng phía sau chúng. Cố An Ninh ngẩng nhìn những đứa bé kia, sự ảm áp nhu hòa tràn ngập trong đôi mắt.

Thiệu Đình không phải là người đàn ông giỏi bàn luận về những chuyện nhân tình thế thái. Đôi lúc anh ta tựa như khúc gỗ, Cố An Ninh có thể ở cạnh anh ta cả ngày mà tâm trạng cũng không bị ảnh hưởng. Trong thoáng chốc, cô bất chợt hiểu kì, bèn quay sang hỏi anh ta: "Vì sao anh lại làm công việc này?"

Làm một tài xế quên quá thật vô cùng uống phí khí chất trời ban cho anh ta. Thiệu Đình có diện mạo trầm tĩnh, thanh tú sạch sẽ, tựa như một cậu sinh viên nổi bật trong môi trường đại học.

Anh ta nghe cô hỏi vậy thì nhướn mày, con ngươi đen đáy lên tia sáng khác thường: "Bởi vì tôi có thể đến gần ước mơ của mình thêm một bước."

Cố An Ninh chau mày, cảm thấy khó hiểu. Thiệu Đình cũng không giải thích nhiều, đôi mắt anh ta trầm xuống, buồn buồn nhìn về phương xa.

-

Từ buổi đầu còn kháng cự, dần dần hai người trở nên quen thuộc, Thiệu Đình hao tổn rất nhiều tâm tư trên người Cố An Ninh, từ từ anh ta trở thành một trong những thói quen của Cố An Ninh. Cô thoải mái trải lòng với anh ta, sự gần gũi dần đẩy lùi sự ngại ngùng, mâu thuẫn.

Cô và Bạch Thuật Bắc là người yêu của nhau, nhưng do tính chất công việc, hai người gần nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều. Ngược lại thời gian cô ở bên cạnh Thiệu Đình hoàn toàn lấn áp anh chàng người yêu của cô. Nhưng Thiệu Đình vẫn dễ dàng nhận ra, Cố An Ninh rất yêu thích Bạch Thuật Bắc.

Mỗi ngày đề tài trò chuyện của hai người đều xoay quanh một chủ đề: Bạch Thuật Bắc, cô gái nhỏ lần đầu biết yêu, hễ nhắc đến Bạch Thuật Bắc, ánh mắt liền sáng ngời như sao: "Mấy ngày nữa, Bạch Thuật Bắc sẽ đến xem buổi biểu diễn của tôi, anh nhớ khéo léo nhắc nhở anh ấy mua hoa tặng tôi nha, anh ấy còn ngây ngô lắm, chắc chắn một mình sẽ không nghĩ ra đâu."

Thiệu Đình lặng thinh gật đầu đồng ý, còn tâm hồn Cố An Ninh bắt đầu phiêu diêu, tay chống cằm than vãn: "Sắp tới sinh nhật của anh ấy rồi, tôi nên chuẩn bị quà, đưa trước cho anh ấy, vì ngày đó anh ấy phải về đơn vị."

Thiệu Đình liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu, vô thức đạp mạnh chân ga.

Trách nhiệm hàng ngày của Thiệu Đình là đưa đón Cố An Ninh, trong khi Cố An Ninh thường xuyên cảm râm vào tai anh ta những chuyện liên quan đến Bạch Thuật Bắc.

Cố An Ninh thuộc loại người không có tầm nhìn xa hay tâm hồn tinh tế. Tuy gia thế và trình độ học vấn của cô đều cao hơn người, nhưng đầu óc vẫn giống như một đứa trẻ ngây thơ thuần khiết. Thỉnh thoảng cô mua vài thứ tặng Thiệu Đình, nhưng nói thẳng ra, anh ta chỉ "ăn ké" Bạch Thuật Bắc, cô mua đồ tặng người yêu, thuận tiện có lòng tốt cho anh chàng tài xế "hường sái".

"Cái áo sơ mi này mặc trên người Bạch Thuật Bắc chắc chắn rất hoàn mỹ." Cố An Ninh nghiêng đầu ngắm nghía chiến lợi phẩm, ngồi trong quán cà phê mà miệng cười tủm tỉm, hai mắt cong híp lại.

Thiệu Đình ngồi bên cạnh, từ đầu đến cuối đều giữ im lặng, năm ngón tay thon dài ở dưới bàn, vò nát đôi bao tay màu trắng, đáy mắt sâu đen tựa loài chim ưng, chậm rãi lưu động những tia cảm xúc khác thường.

Cố An Ninh vừa định hỏi ý kiến của Thiệu Đình, điện thoại trong túi xách đúng lúc đổ chuông.

Đó là lần đầu tiên cô nhận được điện thoại của Bạch Hữu Niên, yêu cầu cô gặp riêng ông ta.

Thiệu Đình chờ Cố An Ninh đến cuộc hẹn với Bạch Hữu Niên. Buổi tối hôm đó, hai người ngồi cùng nhau trên sân thượng, uống rượu giải sầu.

Lần đầu tiên Thiệu Đình trông thấy đáng vẻ bị thương của Cố An Ninh. Cô ngồi bất động trên sàn nhà lạnh lẽo, bên chân vương vãi những lon bia, mái tóc đen dài xõa hai bên vai, trong đêm yên tĩnh càng tăng phần thê lương, đau khổ, khuôn mặt trắng nõn chôn vùi giữa hai đầu gối.

"Chú Bạch muốn tôi phải sinh con cho Thuật Bắc."

"Tôi cũng muốn sinh con cho anh ấy. nhưng tôi thật sự không sinh được."

"Hai chúng tôi đã từng thử qua, nhưng hễ anh ấy đến gần thì tôi liền không chịu nổi. Bác sĩ tâm lý cũng từng giúp tôi, kết quả... vô ích."

Cố An Ninh cứ lăm nhăm một mình, chốc chốc khịt khịt hai cánh mũi, Thiệu Đình duỗi đôi chân dài thẳng tắp, lưng dựa vào thùng bia phía sau, đôi đồng tử đen lay lắt ngược nhìn bầu trời đêm bao la, đôi môi mím rất chặt.

Cố An Ninh đã quen với việc anh ta thích giữ im lặng lắng nghe cô tâm sự, tiếp tục ngẩng đầu đổ bia vào miệng: "Nhưng tôi không muốn chia tay với Thuật Bắc, tôi rất thích, rất thích anh ấy."

"Chú Bạch có tình gây khó dễ cho tôi đấy. Tôi biết rõ chú ấy lên tiếp xúc cùng Thẩm cục trưởng, hai người đó muốn kết thông gia với nhau. Cho dù tôi làm gì, nhất định cũng bị chú Bạch bới móc, chê bai hết."

Thiệu Đình có thể cảm thấy giọng nói của cô đã biến chuyển, nòng đậm giọng mũi, thậm chí nhất định cô gái ngốc nghếch này đã lặng lẽ khóc.

Rốt cuộc anh ta cũng hồi ứng, chậm rãi xoay đầu, giọng nói u trầm vang trong bóng đêm có chút không chân thật: "Nếu cô đã thích anh ta đến thế, chẳng bằng sử dụng vài thủ đoạn nhỏ nhỏ."

Cố An Ninh uống rất nhiều, đầu óc đã chênh choáng. Cô nghĩ chắc chắn mình say lắm rồi, nếu không vì sao lại cảm thấy trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, đôi mắt của Thiệu Đình y như loài lang sói tàn bạo, vẫn đầy những tia máu đỏ.

Thiệu Đình khẽ cúi xuống, gương mặt hai người gần trong gang tấc: "Tôi sẽ giúp cô."

-

Cố An Ninh như bị quỷ ám, trong tích tắc, nghe theo răm rắp lời xúi giục của Thiệu Đình, đi tìm người đẻ mướn. Sau khi tỉnh táo, cô lại do dự không muốn làm. Trước kia, cô đã kiểm tra sức khỏe, biết mình không thể mang thai do quá trình rụng trứng có vấn đề. Vì thế chuyện đẻ mướn có chút rắc rối, muốn Bạch Thuật Bắc tự nguyện giao ra tình trùng của anh thì quá khó khăn, gần như bất khả thi, chỉ có thể dùng chút thủ đoạn khiến anh "tác chiến" trực tiếp với người phụ nữ đẻ mướn.

Nghĩ tới đây, cô liền muốn cự tuyệt ngay lập tức.

Nhưng lời nói của Thiệu Đình cứ lăm quẩn trong đầu: "Một khi có đứa bé, cô có thể thuận lợi gả cho Bạch Thuật Bắc, ngay cả Bạch Hữu Niên cũng hết cách ngăn trở. Nếu không, ông ta nhất định sẽ còn gây thêm nhiều khó khăn cho cô."

Trong tiềm thức của Cố An Ninh bất giác đã lệ thuộc vào Thiệu Đình. Đối với cô, Thiệu Đình tựa như một người anh trai, cô thật sự tin tưởng anh ta, cho nên cần răng, gặt đầu đồng ý.

Chuyện này chỉ có cô và Thiệu Đình biết, chắc chắn sẽ không bị ai phát hiện. Dù sao, người cuối cùng ở bên Thuật Bắc vẫn là cô, dù sao Thuật Bắc cũng yêu cô.

Cố An Ninh giống như tự thôi miên bản thân, không ngừng xây dựng lòng tin cho chính mình. Việc này đều do một tay Thiệu Đình an bày lo liệu, anh ta đưa cho cô xem rất nhiều tài liệu, ảnh chụp về những người tình nguyện đẻ mướn.

Thế nhưng, tuổi của Cố An Ninh còn khá nhỏ, đa số những người phụ nữ này đều trên tuổi 24, chênh lệch lớn với tuổi của cô. Cô sợ Bạch Thuật Bắc sẽ hiềm nghi, cho nên rất cẩn trọng trong từng chi tiết nhỏ.

Sau cùng, cô tìm được một cô gái tương đương với tuổi của mình, thật ra thì ít hơn vài tuổi. Nhưng diện mạo nhìn thành thực hơn tuổi. Gia cảnh của cô gái kia ắt hẳn rất khó khăn, nên mới chấp nhận làm loại chuyện này, ngay cả bề ngoài của cô ấy cũng không được chăm sóc, bảo dưỡng tốt.

Cô gái kia e dè ngồi trước mặt cô, không dám ngẩng đầu.

Cố An Ninh biết cô ấy vẫn còn học đại học, trong lòng tự nhiên sinh ra sự thương xót. Sau một buổi trò chuyện, Cố An Ninh ít nhiều biết được hoàn cảnh của cô gái, cuối cùng đề cập đến những điều kiện cơ bản.

Quả nhiên lúc cô gái kia nghe được bản thân không phải thực hiện nhiệm vụ "đẻ mướn" bình thường, sắc mặt bèn khó coi đến cực điểm.(Lúc đầu LVT nghĩ rằng dùng cách thụ tinh nhân tạo để mang thai)

Cố An Ninh bèn nâng cao giá tiền, cô gái kia vẫn phân vân.

Sau đó, Cố An Ninh nhiều lần hẹn tìm cô gái có tên Lâm Văn Thu, cố gắng năn nỉ thuyết phục nhưng Lâm Văn Thu vẫn luôn từ chối, chưa thể đưa ra quyết định dứt khoát. Vào một ngày hai người hẹn gặp trong quán cà phê, lúc kết thúc buổi hẹn thì Bạch Thuật Bắc đến đón Cố An Ninh. Cố An Ninh nhay bén nhận ra ánh mắt Lâm Văn Thu khi nhìn thấy Thuật Bắc có chút đặc biệt. Ngoại hình của Bạch Thuật Bắc nổi trội hơn người, luôn hấp dẫn sự chú ý của những người xung quanh, cô không mấy bất ngờ khi thấy Lâm Văn Thu bị anh hút hồn.

Có điều, khi Lâm Văn Thu gật đầu đáp ứng những điều kiện trong bản hiệp nghị thì trong lòng Cố An Ninh bỗng nghèn nghẹn, tung tức. Tuy nhiên cô vẫn nhẫn nại chịu đựng, chỉ cần một đêm thôi, về sau hai người đẩy đường ai nấy đi, Thuật Bắc lại trở về bên cô.

-

Đêm đó Thiệu Đình thay cô sắp xếp chu đáo mọi việc, Cố An Ninh thần thờ ngồi trong gian phòng của Thiệu Đình, đầu óc hỗn loạn hoang mang. Thiệu Đình nói, để Bạch Thuật Bắc xuất tình thành công, anh ta phải hạ ít thuốc vào trong rượu của Thuật Bắc. Cố An Ninh không rõ anh ta đề cập đến thứ gì, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc Bạch Thuật Bắc mây mưa cùng người phụ nữ khác ngay trên giường của mình.

Cô quả thật sắp phát điên rồi.

Cố An Ninh không ngừng dùng rượu làm tê liệt nỗi đau, cuối cùng bật khóc nức nở.

Cô chỉ muốn có được một tình yêu đơn thuần, Bạch Thuật Bắc không để tâm đến quá khứ nhơ bẩn của cô. Anh đối với cô vô cùng tốt, nguyện ý cung chiều cô... Đây là động lực to lớn giúp cô thoát khỏi hố đen của quá khứ.

Nhưng tại sao số phận cứ thích trêu đùa cô.

Sau đó, cô mơ mơ màng màng, không nhớ được những chuyện tiếp theo. Khi tỉnh lại cảm giác trên người có tọng nặng nề. Vừa mở mắt đã thấy Thiệu Đình ở phía trên, hai tay chống hai bên người cô, nhìn cô đắm đắm, không hề chớp mắt

Cố An Ninh hoảng hồn, vội vàng dịch người lên phía đầu giường.

Ngơ ngác nhìn quanh một hồi, mới biết mình nằm trên giường Thiệu Đình

Áo sơ mi đen trên người Thiệu Đình hơi nhăn nhúm, đây mắt chưa kịp giấu đi những cảm xúc chân thật, anh ta khẽ ho khan một tiếng, cất giọng thật thấp: "Tôi đã đưa cô ta đi rồi, ga giường cũng xử lý xong xuôi, cô. về phòng đi."

Cố An Ninh cuống quýt gạt đầu, quần bách chính trang lại quần áo trên người. Cô nhảy xuống giường, không yên lòng liếc nhìn Thiệu Đình, ánh mắt không giấu nổi khát vọng được trấn an: "Không xảy ra việc gì, đúng không?"

Cô mong đợi nhìn Thiệu Đình.

Trong phòng, rèm cửa sổ khép kín, một phòng tối om, Thiệu Đình đứng giữa khe hở nhỏ, đón những tia sáng ban mai hắt vào mặt. Cố An Ninh không thấy rõ vẻ mặt của anh ta, chỉ nghe âm thanh trầm thấp đầy từ tính: "Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Cố An Ninh khóc rất lâu. Thiệu Đình ngồi ở ghế phía trước, liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu. Hai mu bàn tay của anh ta nổi gồ gàn xanh vì dùng sức bóp chặt vô lăng, mí mắt môi không lên tiếng an ủi cô.

Bạch Thuật Bắc đã sớm thoát khỏi quá khứ, còn Cố An Ninh vẫn sống cùng những hồi ức của ngày xưa.

Nhưng dù có đau đớn bao nhiêu thì vẫn phải tiếp tục con đường của chính mình, chỉ như vậy, cô mới có được tương lai, bằng không sẽ giống như con rùa rục cổ, suốt đời trốn tránh trong ốc đảo của riêng mình, không thể đối diện với thực tế. Thiệu Đình yên lặng làm nhiệm vụ tiếp trợ khẩn cấp, vừa vững vàng lái xe.

Qua kính chiếu hậu, Cố An Ninh ngắm nhìn tòa nhà quen thuộc, từng bước cách xa tầm mắt của cô, lòng ngậm ngùi khó thốt nên lời. Vậy là, cô chính thức từ bỏ anh rồi.

Lúc vừa tỉnh lại, cô cứ ngỡ mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn. Bạch Thuật Bắc đứng trước mặt cô, vẫn là chàng trai của sáu năm trước. Cô ngây thơ nghĩ rằng tất cả vẫn chưa muộn, cô vẫn còn cơ hội cùng anh tiến hành hôn lễ đang còn dở dang.

Vậy mà, trong một biến cố bất ngờ, cô mới biết, anh giờ đã là chồng người ta.

Trái tim không tránh khỏi đau đớn, hụt hẫng. Nhưng, cô vẫn cố chấp tự an ủi, xoa dịu nỗi đau bằng cách nghĩ, Bạch Thuật Bắc làm tất cả chỉ vì Mạnh Mạnh. Tình cảm anh dành cho Lâm Văn Thu không giống tình yêu anh từng dành cho cô. Vì thế, cô ôm chút hi vọng nhỏ nhoi, hèn mọn mong một kết cục thỏa nguyện.

Tuy nhiên trong khoảng thời gian này, cô đã tận mắt chứng kiến nỗi bi thương của Bạch Thuật Bắc.

Tinh thần lẫn ý chí của anh đều sa sút một cách nghiêm trọng. Với cô, Bạch Thuật Bắc dần trở nên xa lạ, hoàn toàn khác biệt với chàng trai của sáu năm trước. Đây chính là điểm bất đồng lớn nhất giữa cô và anh, một người vẫn dậm chân tại chỗ, còn người kia đã đi quá xa.

Mỗi ngày ở nhà, anh đều mang về mặt đồ dẫn, đôi mắt mỏi mòn nhìn ra cánh cửa, mà cánh cửa kia vẫn bất động, không chút nhúc nhích.

Cố An Ninh biết anh đang ngóng trông một người, và người kia là ai, cô cũng biết rõ.

Anh thường xuyên ngăn người, nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại. Bộ dáng thất thần của anh trực tiếp hành hạ trái tim cô.

Ngay cả Mạnh Mạnh cũng vậy. Đối với người đi bỗng nhiên xuất hiện, bé nâng cao cảnh giác tối đa, luôn đeo cứng Bắc Thuật Bắc, nhìn cô bằng ánh mắt đề phòng: "Mẹ con chỉ đi về nhà lấy chút đồ, sẽ trở lại nhanh đấy!"

Cố An Ninh đứng trong căn phòng từng rất quen thuộc, lại không tìm được cảm giác thân quen của ngày xưa. Cô bắt buộc phải thừa nhận, thời gian sáu năm, đủ để con người và cảnh vật thay đổi triệt để.

Nhưng cô còn muốn trốn tránh, tự lừa mình dối người. Cho đến ngày ấy, chính miệng Bạch Thuật Bắc nói thẳng với cô: "An Ninh, chúng ta không thể trở về như xưa."

Cố An Ninh làm sao không hiểu, sáu năm quá dài, tình cảm ngày ấy của hai người vẫn chưa đủ mặn nồng để khiến Bạch Thuật Bắc trở thành người đàn ông si tình cả đời. Tình cảm anh dành cho cô đã bị sự phù phàng của thời gian thổi bay sạch sẽ.

Bạch Thuật Bắc an tĩnh ngồi trên sofa, nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy bi thương: "An Ninh, anh không muốn giấu giếm em nữa, cũng không muốn lừa gạt chính mình. Tình cảm của anh đã thay đổi."

Ngày xưa, những đặc điểm trong tính cách của Cố An Ninh hấp dẫn anh. Nhưng đến từng tuổi này, có lẽ đã quá già để bị thu hút bởi sự ngây thơ đơn thuần của cô. Bây giờ, anh chưa hiểu thấu được tình cảm của mình dành cho Lâm Văn Thu là gì, có điều, anh không thể để Cố An Ninh lãng phí tình cảm trên người mình nữa.

Cố Bá Bình cầu xin anh che giấu Cố An Ninh. Nhưng làm như vậy có thật sự tốt cho cô không?

Mấy ngày Lâm Văn Thu rời đi, Bạch Thuật Bắc cảm giác trái tim mình như bị khoét một lỗ hổng. Sự thiếu hụt đấy không phải là vết thương trí mạng, nhưng khiến toàn thân anh rệu rã, tinh thần và thể xác suy sụp.

Viên mất Cố An Ninh đỏ hoe, kìm nén nỗi bi thương mà hỏi: "Anh yêu cô ấy?"

Yêu không?

Có thể những dấu hiệu này chưa chắc là tình yêu. Mà tình yêu là gì? Anh vốn không hiểu.

Trước kia anh đối với Cố An Ninh luôn nhẫn nhịn cùng bao dung. Khoảnh khắc nhìn thấy Cố An Ninh biểu diễn nhiệt tình trên sân khấu, lòng anh liền bồn chồn, xao xuyến. Những thứ anh thiếu hụt trong cuộc sống, vừa vận được Cố An Ninh bổ trợ. Rồi đôi trai tài gái sắc bắt đầu phát triển tình cảm, khi đó Bạch Thuật Bắc đang trong thời kỳ tuổi trẻ sôi nổi, xông xáo nhất, luôn muốn thể hiện "khí chất anh hùng" trước mặt bạn gái. Anh vô thức sinh ra sự

bảo vệ, che chở dành cho Cố An Ninh.

Tựa như bảo vệ hai đứa em trai và cô em út Tiểu Lê. Theo bản năng, anh ra sức che chở Cố An Ninh dưới “đôi cánh” của chính mình.

Đổi lập với quá khứ, Bạch Thuật Bắc vô cùng mù mờ về tình cảm của mình với Lâm Văn Thu, cho nên anh không dám mạnh mẽ nói “yêu” cô, chỉ biết hiện tại, Bạch Thuật Bắc không có cách nào rời xa Lâm Văn Thu.

Lúc vừa bắt đầu, mục đích của anh khi tiếp cận cô không hề trong sáng. Nhưng bây giờ, mọi thứ khiến anh hỗn loạn, hoàn toàn mất phương hướng.

Cố An Ninh thấy Bạch Thuật Bắc không trả lời, trái tim dần trùng xuống. Về nhà, cô tự nhốt mình trong phòng tròn hai ngày hai đêm, hai mắt nhắm lệ theo dõi những bộ phim hài được mở ra từ laptop.

Khi ra khỏi phòng, Cố An Ninh đưa ra quyết định, trong mỗi tình tay ba này, cô rút lui là chính xác nhất, hợp lý nhất.

Nếu như Bạch Thuật Bắc không kết hôn với Lâm Văn Thu, có lẽ cô sẽ cố gắng tranh thủ tình cảm. Nếu như hai người kia không có Manh Manh, cô sẽ vì chính mình đánh cược một lần. Nếu như. Bạch Thuật Bắc không do dự.

Quá nhiều “Nếu như”, thế nhưng thực tế mãi mãi phủ định hai chữ “Nếu như”..

Thực tế nói cho cô biết, cô vĩnh viễn bỏ lỡ.

Cô nên đứng trên lập trường của Bạch Thuật Bắc mà nhìn nhận vấn đề, không nên oán hận, trách cứ anh. Tự dưng biến mất sáu năm, anh không có trách nhiệm phải chờ đợi cô. Cô cũng không hối hận vì đã yêu anh. Cô yêu anh trong những năm tháng tươi đẹp nhất của người con gái. Anh đã tin tưởng, yêu thương, chiều chuộng cô, giúp cô thoát khỏi nỗi ám ảnh kinh hoàng của quá khứ.

Mà cục diện của ngày hôm nay, bắt quá là do vận mệnh trêu đùa bọn họ. Ai đúng ai sai, ai có thể nói rõ ràng?

-

Sau khi Cố An Ninh rời đi, trong phòng tĩnh mịch như chảy ra nước.

Chỉ còn Lâm Văn Thu và Bạch Thuật Bắc trầm mặc gặng co. Lâm Văn Thu từng nghĩ nơi này là “nhà” của mình, vậy mà giờ ngồi đây, lại cảm thấy nặng nề. Cô lặng thinh ngược nhìn người đàn ông đối diện, vào giây phút này, cô chợt thấu hiểu thế nào được gọi là “tâm như tro tàn”.

Cố An Ninh không nắm rõ quan hệ chân thật của bọn họ, nghĩ rằng sáu năm qua, bọn họ đã phát sinh tình yêu chân thành, cho nên mới nóng lòng giải thích toàn bộ sự việc.

Chỉ có Lâm Văn Thu và Bạch Thuật Bắc biết, sự giải thích hôm nay như “thuận nước đẩy thuyền”, đem quan hệ đang chơi vui giữa mép bờ vực thẳm của hai người, thẳng tay đẩy ngã xuống.

Lâm Văn Thu chủ động mở miệng, lạnh lẽo nhìn vào mắt Bạch Thuật Bắc: "Tôi đi đây."

"Văn Thu." Bạch Thuật Bắc không biết nên nói gì để cứu vãn tình thế. Giờ đây, Lâm Văn Thu cực kỳ hận anh, không muốn nhìn anh thêm một giây nào nữa.

Anh đứng dậy, đi lên trước mấy bước, đứng cách cô rất gần, lại không dám vươn tay chạm vào cô: "Xin lỗi em"

"Tại sao?" Lâm Văn Thu quay đầu nhìn anh, khóe miệng hiện lên nét cười. Nụ cười kia giống như dao nhọn, đâm thẳng vào ngực trái của anh, "Tại vì anh không thể yêu tôi?"

Cổ họng Bạch Thuật Bắc như bị một sức mạnh vô hình đè nén lại, không thể phát ra tiếng. Anh muốn phủ nhận. Nhưng phủ nhận trong hoàn cảnh này, liệu Lâm Văn Thu có tin không?

Lâm Văn Thu nhắm mắt, hạ thấp âm thanh: "Cổ tiểu thư không phải là nguyên nhân. Tình yêu là thứ không thể cưỡng cầu. Trong tim anh có hình bóng người khác, tôi rất buồn nhưng vẫn cố gắng chấp nhận. Nguyên nhân là do chính tôi, đã yêu lầm một người."

Trái tim Bạch Thuật Bắc nhức nhối, con ngươi đen thẫm kịch liệt co rút lại.

Đôi mắt cô uồn ướt nhìn anh: "Cứ như vậy Trương Vong Vu Giang Hồ*, đối với chúng ta là kết cục tốt nhất. Hề nhìn thấy anh, tôi sẽ nhớ lại bản thân đã có bao nhiêu điên rồ, bao nhiêu nực cười."

* Ý nghĩa đại khái là cả cùng nhau bơi lên bờ, phải giúp nhau qua con hoạn nạn, không bằng ở yên trong chốn sông hồ mà quên nhau, sống tự do tự tại. Ý tứ sâu xa là thời điểm mọi người gặp khó khăn phải nương tựa, giúp đỡ cho nhau, không bằng chúng ta là người xa lạ, sống cuộc đời bình yên của mỗi người. Có ý nhắc nhở mọi người phải biết lựa chọn, cẩn thận làm tốt mọi chuyện, chớ đừng tự đặt bản thân vào những hoàn cảnh khó khăn.

Bạch Thuật Bắc đại người nhìn Lâm Văn Thu, máu huyết toàn thân đông cứng, luồng khí lạnh thấu xương thâm nhập vào đáy lòng. Lời cô nói khiến anh khó chịu, cả người choáng váng, sắp không trụ vững.

Lâm Văn Thu không nói thêm nữa, nói nhiều chỉ thêm phí công uống sữa. Cô mở cửa, muốn rời khỏi đây, ngoài ý muốn chạm mặt Tiểu Lê và Manh Manh.

Hai người đứng ngoài cửa nhìn thấy cô thì hơi kinh ngạc, nhất là Manh Manh, bé kích động tròn to hai mắt, vừa định nói chuyện lại bị vệt nước mắt trên hai má cô làm cho sợ hãi, bé vừa giận vừa sợ, hỏi: "Mẹ, ai ức hiếp mẹ vậy?"

Lâm Văn Thu cúi đầu nhìn con gái, nước mắt ào ạt lăn xuống, cuối cùng khom người, dùng sức hôn mạnh vào trán bé "Cực cung, cho mẹ xin lỗi, mẹ rất xin lỗi con."

Manh Manh ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, biểu tình ngờ ngạc mù mờ. Lâm Văn Thu không nói nữa, liếc nhìn Bạch Tiểu Lê một cái, rồi vội vã chạy tới thang máy.

Bạch Tiểu Lê và Manh Manh cùng nhìn vào trong nhà, trong đây chỉ còn người đàn ông mắt hờn mắt vía, đứng chết trân ngay giữa phòng khách. Người đàn ông trước giờ vẫn kiêu căng, ngạo mạn, giờ khắc này, đôi mắt anh bên nhon với đôi con người đỏ sẫm như bị sung huyết.

Manh Manh nắm quả đấm nhỏ, vọt vào, đập mạnh vào lồng ngực Bạch Thuật Bắc, khuôn mặt đỏ ửng, nước mắt tuôn rơi: "Ba hư hỏng, ba xấu xa! Khó khăn lắm mẹ mới chịu về nhà, ba lại ức hiếp mẹ. Giờ mẹ bỏ đi rồi, ba đền cho con đi, trả lại mẹ cho con!"

Bạch Thuật Bắc nhìn con gái không ngừng khóc rống, một câu cũng không nói ra được. Trong đầu anh chỉ còn duy nhất ý niệm: anh đối với Lâm Văn Thu, rốt cuộc đã làm những gì?

Một Bạch Thuật Bắc hay ra về đạo mạo nghiêm trang trước mặt người khác, lại thỏa sức gây tổn thương đến Lâm Văn Thu. Anh ý vào việc cô thích anh, không ngần ngại lấy trái tim cô xé toạc thành từng mảnh vụn?

Anh quá khốn nạn, chưa từng phát hiện chính mình lại khốn nạn, đề tiện đến thế.

-

Sau khi về nhà, Lâm Văn Thu nhanh chóng bán đi quán cháo, cô không muốn dính líu tới Bạch Thuật Bắc nữa. Cuối cùng, cô sang nhượng quán cho đôi vợ chồng ở tỉnh khác tới, giá tiền hơi thấp. Lâm Văn Thu thà chịu thiệt một chút, chứ không muốn chờ đợi thêm. Cô có cảm giác Bạch Thuật Bắc vẫn chưa chịu bỏ cuộc, chắc chắn anh ta sẽ tiếp tục đến quấy rầy cô.

Lâm Văn Thu thu dọn đồ đạc, vốn cũng chẳng nhiều nhặn gì. Lần cuối cùng nhìn lại quán cháo mà mình buôn bán được mấy tháng, cô trở nên ngơ ngẩn.

Cô hai mươi sáu tuổi, trải qua cuộc sống chìm nổi khó lường, còn vì một người đàn ông mà suýt đánh mất cả tôn nghiêm, tự trọng. Hôm nay mọi việc đã ngã ngũ, kết cục là bị lừa gạt, âu cũng là do chính mình "gieo gió gặt bão".

Cô không oán trách trời đất, cũng không hận thù gì ai hết, chỉ muốn vì mình sống tốt một lần.

Điện thoại đặt trên bàn bỗng đổ chuông, Lâm Văn Thu cầm lên nhìn, là số điện thoại bàn của nhà Bạch Thuật Bắc. Cô không ngờ Bạch Thuật Bắc hấp tấp liên lạc như vậy, trầm mặc chốc lát, tay trực tiếp rút sim điện thoại.

Nơi này không thể ở thêm nữa, Lâm Văn Thu kéo hành lý, rời đi ngay trong đêm tối.

Trước tiên tìm một khu nhà nghỉ ở tạm, hôm sau bắt đầu đi tìm phòng ốc. Cô không thể tìm phòng trọ quá đắt, cũng không nên ở ghép với người lạ, rất không an toàn. Hơn nữa, cô đang mang thai, còn phải suy xét đến chuyện dưỡng thai trong tương lai.

Con đường phía trước tựa hồ rất chông gai gập ghềnh. Nhưng cô cảm thấy, bản thân lựa chọn cách xa Bạch Thuật Bắc là chính xác nhất.

Cô tìm vài ngày cũng không thấy phòng trọ thích hợp. Một mình ở một phòng thì quá tốn kém, còn phải giao tiền cọc trước nửa năm. Phần lớn tiền bán quán cô đều dành cho việc chữa bệnh của Tri Hạ, không còn dư bao nhiêu.

Chiều hôm đó, Lâm Văn Thu từ công ty môi giới trở về, đi ngang qua một viện phúc lợi, vừa lúc thấy có người phụ nữ đang dán một tờ giấy nhỏ trên cây cột trước cửa viện. Cô tò mò liếc mắt nhìn, phát hiện là thông báo tuyển người. Phúc lợi rất tốt, lương tuy không nhiều nhưng bù lại, họ bao ăn ở.

Lâm Văn Thu suy nghĩ một tẹo rồi trực tiếp đến hỏi thăm, người phụ nữ kia hình như là người quản lý, nghe Lâm Văn Thu nói, bèn quan sát đánh giá cô một lượt: "Tiền lương công việc không được cao đấy. Cô. trình độ học vấn như thế nào?"

Lâm Văn Thu thật thà nói ra trình độ của mình, người phụ nữ kia càng kinh ngạc: "Chúng tôi chỉ muốn tìm một người thu thập số liệu. Công việc này chỉ cần người tốt nghiệp phổ thông hoặc trung cấp là được."

Lâm Văn Thu vội vàng lắc đầu: "Không sao đâu ạ, tôi chỉ muốn sớm tìm được công việc, với lại. . . hiện giờ tôi không có chỗ ở."

Người phụ nữ kia nhận ra Lâm Văn Thu có chuyện khó nói, trầm ngâm một lát rồi hỏi: "Có phải cô đang gặp khó khăn? Tôi có thể giúp cô, với điều kiện cô phải đảm bảo không đề liên lụy đến chúng tôi——"

Lâm Văn Thu ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trước mặt, đành kể lại ngắn gọn hoàn cảnh của mình. Cô không dám nói rõ thân phận của Bạch Thuật Bắc, chỉ nói mình cùng chồng đang trong giai đoạn làm thủ tục ly hôn.

Phụ nữ luôn đồng cảm với nhau, nghe Lâm Văn Thu thuật lại sự việc xong, đôi phương bèn quyết định nhận cô vào làm.

Lâm Văn Thu dọn đồ vào ở, lúc này mới biết viện phúc lợi này được mở với danh nghĩa của tư nhân. Ông chủ là một người nhiều tiền, người trong viện chưa từng gặp qua ông ta.

Công việc rất dễ dàng. Mỗi ngày chỉ cần liệt kê và ghi chép lại cẩn thận số tiền và vật phẩm mà các tổ chức đoàn thể xã hội hoặc các cá nhân quyên góp cho viện, cộng với kiểm tra tình hình tài chính của viện phúc lợi.

Gian phòng Lâm Văn Thu ở cũng rất tốt. Người phụ nữ nhận cô vào làm là chủ nhiệm nơi đây, chủ nhiệm rất chiều cô, ưu tiên sắp xếp cho cô một gian phòng độc lập, tiện nghi khá đầy đủ.

Lâm Văn Thu gom hết tiền, nộp phí điều trị cho Tri Hạ. Cô không dám tự mình đi đến viện an dưỡng, ngại phải đụng mặt Bạch Thuật Bắc. Cô ở nơi đây cực kì an toàn, Bạch Thuật Bắc làm sao có thể dự đoán được, cô sống ngay dưới mí mắt của anh ta.

Bạch Thuật Bắc không thích cô, tuy nhiên lại muốn trói chặt cô không thả. Lâm Văn Thu biết loại thiếu gia như anh ta, có lòng tự ái rất cao. Cô càng chống cự, anh ta càng muốn gây khó dễ.

Nhưng giờ Lâm Văn Thu chỉ muốn vì mình sống thật tốt, còn người đàn ông kia...cho đi gặp quỷ là hay nhất.

Phía bên cô, căn bản đã sắp xếp mọi thứ đâu ra đấy. Còn Bạch Thuật Bắc thì sao? Hoàn toàn trái ngược.

Ngày đó điện thoại là do Mạnh Mạnh gọi. Bé bồn chồn lo lắng cho mẹ, tính gọi điện hỏi thăm. Lần thứ nhất Lâm Văn Thu không bắt máy, lần thứ hai thì trực tiếp tắt máy, Mạnh Mạnh thấy vậy thì hoảng sợ khóc thét lên.

Bạch Thuật Bắc vừa thấy điện thoại không gọi được, đầu óc liền hỗn loạn, tay chân luống cuống, vài giây sau, tự mình lái xe đi tìm Lâm Văn Thu.

Anh gõ cửa thật lâu mà chẳng có ai trả lời, bèn nghĩ chắc cô còn đang tức giận. Cánh cửa cuốn cũ kĩ tách biệt tầm mắt anh khỏi tình hình bên trong quán ăn. Bạch Thuật Bắc quyết định quay về xe chờ đợi.

Dù thế nào anh vẫn phải đem Lâm Văn Thu trở về, những gì thiếu cô anh nhất định sẽ hoàn trả, dùng việc tốt để bù đắp những sai lầm. Yêu là gì? Anh quả thật không hiểu, chỉ biết bản thân càng ngày càng không thể rời xa cô. Trước tiên phải thuyết phục cô trở về rồi hẵng tính tiếp.

Anh ngồi trong xe đến hơn nửa đêm. Bóng đêm dần dần dày đặc, bao trùm khắp không gian, trong ngõ hẻm thì thoáng có người ra ra vào vào, cơ mà không có bóng dáng của Lâm Văn Thu.

Bạch Thuật Bắc dứt khoát không đi, ngồi trong xe chờ suốt đêm. Chẳng lẽ ngày hôm sau cô không mở quán buôn bán? Chẳng lẽ cô tránh được anh cả đời?

Và Bạch Thuật Bắc không bao giờ ngờ tới, Lâm Văn Thu cứ tự nhiên biến mất. Thời điểm cửa quán mở ra, đối mặt với anh là đôi vợ chồng trẻ không thành thạo tiếng phổ thông, nói giọng lơ lớ. Anh gắng sức giao tiếp cùng họ, kết quả vẫn không thu được chút tin tức hữu dụng.

Bạch Thuật Bắc như ngồi trên đồng lửa, hóa đá tại chỗ, Lâm Văn Thu biến mất ngay dưới mí mắt của anh, còn biến mất một cách triệt để, không lưu lại bất kì dấu vết để anh lần theo.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Bạch Thuật Bắc tốn công tìm Lâm Văn Thu rất lâu. Dong Thành vốn không lớn, nhưng muốn tìm một người cố ý trốn tránh mình, quả thật giống như mò kim đáy biển. Lâm Văn Thu đã bán đi quán ăn - nguồn kiếm sống chính của cô, vậy cô sinh hoạt bằng cách nào? Nghĩ đến đây, đáy lòng Bạch Thuật Bắc như thể có ngọn lửa rừng rực thiêu đốt, dày vò từng tắc da thịt.

Tính tình của Mạnh Mạnh ngày càng ương bướng, khác biệt hoàn toàn so với cô bé ngoan ngoãn nghe lời lúc trước. Lấy chuyện ăn cơm làm điển hình, Bạch Thuật Bắc không yên tâm nên vẫn chưa tìm người giúp việc, đích thân tự mình xuống bếp.

Tài nấu nướng của anh tuy có hạn, nhưng vẫn có thể làm mấy món ăn gia đình đơn giản.

Cô nhóc Mạnh Mạnh lại không thèm nề tình ba mình đã cất công xuống bếp, trực tiếp ném đĩa trên bàn, khuôn mặt phụng phịu, lã chã nước mắt: "Không ăn, con muốn ăn đồ mẹ nấu!"

Chiếc đĩa va mạnh xuống mặt bàn, bắn lên phía trước, rơi trúng ngay người Bạch Thuật Bắc. Tay anh nắm chặt chiếc đĩa trong tay, gân xanh dần nổi

lên.

Anh hiếm khi nổi nóng với bé, cũng chưa bao giờ nói nặng bé một câu. Giờ phút này, vẫn như cũ, đè nén tức giận: "Cục cưng ngoan, tâm tình mẹ con không tốt nên đi du lịch vài ngày, hai ba con ta ở nhà, cùng chờ mẹ về, chịu không ? »

"Không chịu." Mạnh Mạnh trả lời dứt khoát, đôi mắt đen láy như thể nhìn thấu đáy lòng anh, "Ba nói xạo, ba gạt con. Mẹ bị ba chọc tức, khóc lóc bỏ nhà đi rồi. Vì ba mà mẹ không cần Mạnh Mạnh nữa, ba hại lây Mạnh Mạnh đó."

Tiếng khóc của bé thút thít đứt quãng, Bạch Thuật Bắc cảm thấy da đầu muốn nứt ra. Anh đặt chiếc đĩa xuống, lấy tay bóp mạnh mi tâm, hàng chân mày đen rậm nhăn nhúm lại: "Mạnh Mạnh, ba bảo đảm, nhất định sẽ tìm mẹ về cho con. Con ngoan ngoãn nghe lời dùm ba đi."

Lòng ngực bé nhỏ của Mạnh Mạnh nhấp nhô lên xuống, quả đấm dọng xuống mặt bàn, miệng nhỏ mím mạnh, bộ dáng cực kì ảm ức: "Nếu ba không tìm được mẹ thì con không bao giờ để ý tới ba nữa. Con chỉ cần mẹ, không muốn mấy đi khác."

Nói xong, bé bèn tụt người xuống ghế, lê dép dẫm « Bịch Bịch Bịch » lên lầu.

Bạch Thuật Bắc trầm tư áp người vào thành ghế, lặng thinh nhìn theo bóng lưng của con gái. Trước kia, chưa từng cảm thấy ngôi nhà này rộng lớn trống trải, chỉ cần hai ba con anh ở với nhau là đủ, nhưng bây giờ.....Sự im ắng vô tận khiến anh hít thở không thông.

Chỉ là thiếu Lâm Văn Thu, một người vốn sống trầm lặng, không ngờ lại đem đến nỗi mất mát lớn đến nhường này.

Bạch Thuật Bắc giờ tay lướt quanh cái bát sứ trước mặt. Bộ bát đĩa này là do Lâm Văn Thu mua về, có đường hoa văn màu xanh lam mềm mại, nổi bật trên nền trắng trang nhã, tựa như khí chất của con người cô.

Bạch Thuật Bắc biết chính mình là loại người sống kiểu nội tâm, luôn một mình lướt qua từng ngày, hoặc nói đúng hơn, anh chỉ thích hợp với lối sống trang nghiêm, gò bó trong những chuẩn mực. Tất cả đều do hoàn cảnh tạo thành, anh là trưởng nam trong gia đình, mẹ lại qua đời khi anh còn rất nhỏ. Người cha vốn là trụ cột trong nhà lại làm anh quá thất vọng, không thể nhờ cậy. Đứa em trai thứ hai thì không nói, chứ còn Bạch Trạ Nam và Bạch Tiểu Lê, đều do một tay anh chăm sóc từ nhỏ, thậm chí chính anh là người thay mặt phụ huynh đi họp trong trường cho hai đứa.

Bản tính của anh là gì? Chính anh cũng không biết.

Anh bị buộc phải trưởng thành sớm, bị buộc phải gánh trách nhiệm, phải sống thật nguyên tắc để làm gương cho các em noi theo. Vì thế, anh chọn một nghề nghiệp cực nhọc mà cao cả, yêu cầu tính kỷ luật và sự chính trực cao, để đi trên một con đường gian khổ mà nhiều vinh quang chói lọi.

Từng bước anh đi, đều để lại sau lưng một con đường đã trải sẵn thảm hoa dành cho những đứa em, biến những chuyện vụn vặt của chúng thành nhiệm vụ của mình. Cuộc sống gánh trên vai nhiều bốn phận, đồng nghĩa với việc có nhiều áp lực bị đè nén trong lòng. Ngày qua ngày, chúng tích tụ, dồn đặc nghẽn dưới đáy lòng anh, thời điểm gặp Lâm Văn Thu, chúng hoàn toàn bộc phát.

Bạch Thuật Bắc nghĩ, có lẽ anh chính là một gã đàn ông bi ối, có tất cả những khuyết điểm đánh khinh của cánh mày râu, nào là tự cao tự đại, nào là ích kỉ vô sỉ, muốn xấu bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Nhưng ngược lại, anh rất giỏi che giấu, đứng trước mặt người khác, thì vờ ra vẻ nghiêm chỉnh đàng hoàng. Còn trước mặt Lâm Văn Thu, anh không hề kiêng dè, cứ thoải mái phơi bày thói xấu.

Nói như vậy, hóa ra chỉ khi ở cạnh cô, anh mới sống thật với chính mình, sống một cách tự do không gò bó.

Bạch Thuật Bắc dùng đầu ngón tay miêu tả theo đường cong của cái bát, giống như phía trên còn lưu lại nhiệt độ bàn tay của Lâm Văn Thu. Anh phát hiện, bản thân càng ngày càng dựa dẫm vào cô. Cô giống như một loại độc vô hình, ngấm ngầm xâm chiếm toàn thân anh.

Buổi tối, Bạch Thuật Bắc nấu bột dinh dưỡng cho Mạnh Mạnh, dụ mỗi miếng bé mới chịu, vừa ăn vừa thút thít, thật lâu mới ăn xong. Lúc Bạch Thuật Bắc lau miệng cho bé, không nhịn được hỏi: "Ngày thường con ở nhà với mẹ, cũng bú bình như vậy hả?"

Mạnh Mạnh ngồi trên ghế, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu: "Mẹ không giống ba, chẳng nhẫn nại tẹo nào. Mẹ thấy Mạnh Mạnh giận dỗi, sẽ chạy tới dỗ dành, không như ba, nhẫn tâm để Mạnh Mạnh khóc đứng hai tiếng đồng hồ."

Bạch Thuật Bắc bỗng nhiên muốn trêu ghẹo cô nhóc lém lỉnh này, có biết hai tiếng là bao lâu hay không mà dám nói bừa? Nhưng lời nói của bé khiến anh lặng im, cúi đầu ném khăn giấy vào thùng rác.

Bé nói không sai, so với anh, Lâm Văn Thu kiên nhẫn hơn nhiều. Từ sau khi kết hôn cùng Lâm Văn Thu, anh tựa hồ không bận lòng về chuyện của con gái. Sinh hoạt ăn uống hằng ngày của bé, tình trạng sức khỏe đều do Lâm Văn Thu trông nom lo liệu, thậm chí cô còn chu toàn mọi việc trong nhà.

Anh rất an tâm, dốc sức làm việc, không phải bận tâm việc nhà.

Ngay cả với Bạch Tiểu Lê, Lâm Văn Thu cũng hết lòng quan tâm. Quần áo đi học của Bạch Tiểu Lê đều được cô đem về nhà, ngâm vào máy giặt, cô luôn nói: "Tiểu Lê ở trường học phải giặt tay, rất vất vả. Quần áo thì không nói, chứ giặt chăn bông hay ga trải giường thì mệt lắm."

Cô còn đem cơm cho Bạch Tiểu Lê, ngay cả Bạch Cẩm Tây và Bạch Trạ Nam cũng có phần.

Bạch Thuật Bắc nghĩ tới những thứ này, trái tim bèn trướng đau. Rõ ràng là những chuyện diễn ra hằng ngày, trước kia anh không hề có cảm giác với nó, còn bây giờ, cứ như "phương trình hóa học" có phản ứng chậm nhưng gây "kết tủa" mạnh.

Manh Manh nghiêng đầu nhìn Bạch Thuật Bắc, ánh sáng ban đêm mờ tối không nhìn rõ, tất nhiên bé không thấy được nổi bí ẩn trên gương mặt ba mình. Cô nhóc tròn to mắt, thân thể tiến lên phía trước, nhìn chằm chằm Bạch Thuật Bắc và hỏi: "Ba, có phải ba đang nhớ đến mẹ?"

Nhớ Lâm Văn Thu?

Bạch Thuật Bắc thờ người, lí trí muốn phủ nhận, nhưng bé nói chính xác, cả ngày hôm nay anh đều nhớ đến Lâm Văn Thu, một giây cũng không ngừng!

Bạch Thuật Bắc tối mặt, đè đầu của Manh Manh lại, nhắc bông bé lên, trực tiếp quăng vào giường, cất giọng nghiêm khắc: "Ngủ đi."

Manh Manh giùng giàng, bật người ngồi dậy, le lưỡi làm mặt xấu với anh: "Ba yêu mẹ mà không dám thừa nhận, đúng là quý nhất gan!"

"....."-

Ngày hôm sau, Bạch Thuật Bắc về Bạch gia. Bạch Hữu Niên vừa thấy bộ dạng u ám, lạnh giá của anh tiến vào phòng khách, tay đang cầm báo bất giác run lên: "Hôm nay về nhà là muốn cãi nhau với tôi nữa à?"

Bạch Thuật Bắc ngồi đối diện với ông ta, ném hai cuốn sổ màu đỏ xuống bàn trà.

Bạch Hữu Niên liếc nhìn, lập tức rũ mắt: "Chẳng phải đã sớm định đoạt sao, giờ lại giờ chứng, đột nhiên muốn tới thông báo với ba anh?"

Khóe môi Bạch Thuật Bắc tràn ra tiếng cười châm chọc "Con đến là để nhấn mạnh với ba một điều, cả đời này, con chỉ có duy nhất một giấy hôn thú với Lâm Văn Thu."

Lúc này, ánh mắt Bạch Hữu Niên mới nhìn thẳng vào anh, xếp tờ báo trong tay, động tác của ông ta rất chậm, mỗi một chuyển động như ẩn chứa sức mạnh áp bức to lớn như mưa gào gió thổi.

Thế nhưng, Bạch Thuật Bắc chẳng sợ, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, tựa hồ đã chuẩn bị tâm thế cùng ông ta tính toán rõ ràng.

"Những tấm hình kia là do tôi tìm người chụp, so với Lâm Văn Thu, hiển nhiên Cố An Ninh đỡ làm mất mặt gia đình này hơn." Sắc mặt Bạch Hữu Niên lạnh te, giống như việc ông ta làm là hợp tình hợp lý.

Bạch Thuật Bắc lười tranh luận cùng ông ta: "Phải nhân nhượng để đạt được mục đích, ngài cục trưởng chịu thiệt rồi."

Bạch Hữu Niên nhướng mày, đôi tay khoanh trước ngực, vì tức giận con trai mà mạch máu nhảy rần rật trong cơ thể. Bạch Thuật Bắc trầm mặc trong chốc lát, sau cầm giấy hôn thú đứng lên, từ trên cao nhìn xuống người đàn ông mà mình gọi là "ba".

"Nói thật lòng, trước kia con vẫn luôn hi vọng, một ngày nào đấy, sẽ nhận được từ ngài cái gọi là tình yêu của người cha. Nhưng hôm nay con đã thấu triệt vấn đề, từ đầu đến cuối ngài chỉ yêu chính bản thân mình. Còn con, được di truyền toàn bộ bản tính ích kỉ của ngài, trở thành kẻ tự lợi xấu xa. Có điều, lần này phải cảm ơn ngài, cảm ơn ngài đã nhắc nhở."

Dứt lời, anh xoay người rời đi. Bạch Hữu Niên bỗng đứng đờ đẫn, lạnh lùng quát: "Bạch Thuật Bắc, suy cho cùng là anh muốn ngỗ nghịch chống đối tôi, hay thật lòng thích người phụ nữ kia. Hãy tự thành thật với chính mình đi. Nếu như anh yêu cô ta, tại sao lại chần chừ không chịu tổ chức hôn lễ với cô ta. Tôi chỉ muốn giúp anh sửa chữa sai lầm. Nên nhớ tôi là ba anh, là người hiểu rõ về anh nhất."

Bạch Thuật Bắc ngừng bước, từ từ ngoái đầu nhìn ông ta, ánh mắt bén nhọn y như thanh kiếm sắc, khóe miệng nhếch thành đường cong châm biếm, chậm rãi nhả từng chữ: "Hiểu rõ? Ngay cả bản thân con còn chưa hiểu nổi mình đây."

Bạch Hữu Niên đen mặt nhìn anh, trong con ngươi ánh lên tia hung ác.

"Nếu ba không nhúng tay vào việc này, con cũng không có cơ hội biết mình vẫn còn có thể sống như một con người đúng nghĩa." Ánh mắt Bạch Thuật Bắc không rơi trên người Bạch Hữu Niên, anh vô thức cảm thán, nửa nói cho mình nghe, nửa không phải.

Bạch Hữu Niên chau mày: "Ăn nói xằng bậy. Lúc trước anh rất tốt, hiện tại mới tung tăng không bình thường!"

Bạch Thuật Bắc liếc nhìn Bạch Hữu Niên bằng ánh mắt thương hại, biết mình có nói nhiều hơn cũng vô ích, chỉ gằn giọng nói, mang theo vài phần rắn đe: "Ngài đừng can thiệp vào chuyện của con nữa. Chắc ngài cũng hiểu rõ những thủ đoạn của con, cũng biết con bây giờ, căn bản không e dè gì ngài. Sở dĩ con nhẫn nhịn là vì nghĩ cho Tiểu Lê, chứ thắng hai hay thắng ba, cũng chẳng làm gì được con."

"Lâm Văn Thu không giống Cố An Ninh. Nếu ngài dám xuống tay với cô ấy, thì đừng trách vì sao con bất hiếu, không nể tình quan hệ cha con."

Anh không nói tiếp, nhưng tia âm độc trong đôi mắt khiến Bạch Hữu Niên ngớ ngẩn. Đây là đứa con trai mà ông ta vẫn luôn tự hào hạnh diện. Ngày hôm nay, lại vì một đứa đàn bà mà nói với ông ta những lời này.

Bạch Thuật Bắc sai bước rời đi, một bóng dáng quyết tuyệt và cao ngạo.

Bạch Hữu Niên đỏ mặt xuống sô pha. Địa vị hiện giờ của con ông ta đều do chính nó phấn đấu để đạt được. Ông ta biết đứa con này có tính ỷ lại, nhưng tốt mà liều mạng cũng tới cùng. Quá khứ của nó luôn bị đè nén, vì nấy đứa em mà nhẫn nhịn ông ta. Những việc này, Bạch Hữu Niên đều biết rõ.

Về sự việc của Cố An Ninh năm đó, ít nhiều gì ông ta vẫn có thể không chế Bạch Thuật Bắc, nhưng bây giờ thời thế xoay vần, ông ta đã không thể coi thường con trai. Bây giờ, nó vì à đàn bà kia mà vạch rõ ranh giới với ông ta. Bạch Hữu Niên bất giác nhận ra, bản thân đã hết cách kiểm soát đứa con này, hiện tại nó không còn là người chịu nhần nhện, nuốt bực vào lòng.

Con của ông ta, dường như đã thay đổi.

Lâm Văn Thu ở viện phúc lợi làm việc rất thoải mái. Công việc không hề mệt mỏi, hơn nữa mọi người biết cô là phụ nữ có thai, thường xuyên quan tâm chăm sóc cô. Từ trẻ em đến người già đều có lòng tốt, nhiệt tình giúp đỡ, lúc nào cũng đem hoa quả đến cho cô.

Lâm Văn Thu vốn đẹp người đẹp nết, nên nhanh chóng cùng mọi người sống hòa hợp vui vẻ.

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua từng ngày. Lâm Văn Thu ít khi nhớ tới Bạch Thuật Bắc. Nghĩ về anh ta đồng nghĩa với việc tự đẩy dọa bản thân, cô bây giờ sẽ không u mê như vậy nữa.

Thỉnh thoảng cô len lén đi đến nhà trẻ nhìn Mạnh Mạnh, có vài lần thấy Bạch Thuật Bắc.

Anh ta tự mình tới rước Mạnh Mạnh, Lâm Văn Thu hơi thắc mắc, vì sao dạo này anh ta rồi rồi thế? Hơn nữa rất kỳ quái, Bạch Thuật Bắc luôn chọn những vị trí khuất để đỗ xe. Nếu cô không cẩn thận nhìn ngó xung quanh, nói không chừng đã sớm bị anh ta phát hiện.

Cô không dám tiến lên phía trước, cho dù có nhớ Mạnh Mạnh cũng cố kìm lòng. Có một lần, nhà trẻ đã tan học nhưng Bạch Thuật Bắc chưa xuất hiện. Lâm Văn Thu quan sát những nơi lân cận cũng không thấy xe của anh ta. Suy tí nữa cô đã đi tới, bởi vì Mạnh Mạnh buồn buồn đứng trước cổng nhà trẻ, ở đó chỉ còn cô giáo và một mình bé.

Mạnh Mạnh cúi thấp đầu, mũi giày màu đỏ rê rê trên mặt đất. Lâm Văn Thu không nhìn rõ nét mặt của bé, nhưng vẫn có thể cảm nhận được, bé có bao nhiêu buồn tủi và đau lòng.

Tìm cô như thế, hai chân nhịn không được tiến lên vài bước. Nhưng đúng lúc đó, tầm mắt lướt qua chiếc xe việt dã của Bạch Thuật Bắc không biết từ nơi đâu xuất hiện.

Bóng lưng cao lớn của anh ta tiến dần tới chỗ Mạnh Mạnh, còn đứng nói vài lời với cô giáo bé. Lâm Văn Thu có thể nhìn thấy gò má của anh ta, có vẻ anh ta gầy hơn, nhưng được một điều, thần thái của anh ta đã không còn chán chường mệt mỏi như lần gặp trước.

Lâm Văn Thu chú tâm nhìn con gái, lòng như bị đao xoắn. Cô chỉ còn cách thừa cơ hành động, lợi dụng lúc Bạch Thuật Bắc trở về đơn vị, sẽ bí mật tới thăm bé vậy.

Thật ra, bị Bạch Thuật Bắc phát hiện cũng chẳng có gì to tát. Chỉ là hiện tại cô không muốn gặp mặt anh ta. Hơn nữa, cô bây giờ không tiền không quyền, nếu cùng anh ta “cứng đối cứng” thì chỉ tự rước lấy thua thiệt.

Bạch thuật Bắc ôm đứa bé lên xe, đôi mắt tựa hồ vẫn lưu luyến quan sát xung quanh mấy lần. Lâm Văn Thu nép sát người vào khúc quanh của vách tường, cho đến khi phía bên kia truyền đến âm thanh của tiếng nổ máy xe quen thuộc, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Tình huống như vậy lặp đi lặp lại rất nhiều lần, càng về sau Lâm Văn Thu càng luyện được tính nhanh nhạy, cảnh giác cao.

Cuộc sống đơn giản cứ trôi qua, nhoáng một cái, cái thai đã đến tháng thứ ba, cần phải tới bệnh viện kiểm tra.

Lâm Văn Thu định xin nghỉ, vừa ra cửa bên gặp chủ nhiệm Lưu từ bên ngoài trở về. Đối phương nghe nói cô muốn đi bệnh viện, vội vàng ngăn cản: "Không cần phiền toái như thế....Hôm nay bệnh viện thành phố có cử vài bác sĩ tới khám sức khỏe cho người già và trẻ em trong viện, sẵn dịp, cô hãy nhờ họ khám giúp. Bữa trước hình như cô bị động thai, hôm nay có bác sĩ khoa phụ sản tới nữa đấy, cô nhớ nhờ bọn họ khám cẩn thận."

Lâm Văn Thu nghĩ như vậy cũng tốt. Viện phúc lợi cách bệnh viện khá xa, thời tiết lại rét lạnh, đi xa quả thật có hơi mệt mỏi, phiền hà.

Nhưng Lâm Văn Thu không ngờ, ở chỗ này có thể gặp được người quen. Cô đi theo chủ nhiệm Lưu vào căn phòng có chút ồn ào, náo nhiệt, lúc vừa đẩy cửa phòng, cô liền nhìn thấy một người phụ nữ đang ngồi giữa đám đông, chau mày nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Trần Nặc trừng mắt nhìn Lâm Văn Thu, khám cho người trước mặt xong thì ngoắc ngoắc mấy ngón tay, ý bảo Lâm Văn Thu tới đây.

Lâm Văn Thu đi tới ngồi đối diện với Trần Nặc, khoe mắt cong cong: "Ồ nơi này cũng có thể gặp lại chị, chúng ta quả đúng có duyên."

Trần Nặc mang khẩu trang, nói tiếng không được rõ, ánh mắt nhìn Lâm Văn Thu trong veo, sáng ngời. Cô ta quan sát Lâm Văn Thu vài giây, tiếp sau cúi đầu đo huyết áp cho cô: "Xem ra em và Bạch Thuật Bắc đã hoàn toàn chấm dứt."

Lâm Văn Thu mấp máy môi, ảo não gật đầu.

Trần Nặc ngược mắt, như có điều suy nghĩ, nhìn cô đắm đắm: "Lần trước ở bệnh viện, chị không nhìn được, mịa mai anh ta vài câu. Người đàn ông này quá ngạo mạn rồi, anh ta sao có thể nhẫn tâm vứt bỏ em ở nơi đây, quả thực là ——"

Trần Nặc không biết dùng lời gì để diễn tả, đối với Lâm Văn Thu, cô ta vừa thương xót vừa phẫn nộ tức giận.

Lâm Văn Thu từng nghe Cao Hách kể lại việc Trần Nặc gây khó dễ cho Bạch Thuật Bắc tại bệnh viện. Trước đó, hai cô không hề quen biết, Trần Nặc vốn là thanh mai trúc mã với Cao Hách. Trần Nặc là kiểu người thẳng thắn, nhanh mồm nhanh miệng, có sao nói vậy, chướng mắt người nào thì sẽ trực tiếp nhạo báng ngay trước mặt, chẳng thêm kiêng nể hay lo lắng bả đây sẽ đắc tội với ma nào.

Lâm Văn Thu rất quý mến Trần Nặc, mỉm cười với cô ta: "Cám ơn chị đã giúp em hả giận, nhưng mà em tự mình đến đây ở, anh ta không biết."

Trần Nặc ngoài ý muốn nhìn cô, Lâm Văn Thu nói tiếp: "Hi vọng chị giữ bí mật giúp em."

Trần Nặc tròn hai mắt, vẻ khinh khi hiện rõ trên khuôn mặt: "Chị đâu phải là kẻ ăn no rửng mỡ, không biết phân biệt phải trái, đi leo mép với tên đàn ông mắc bệnh tự kỉ nặng đó. Có điều nhìn em thì thâm quá, đã cùng anh ta đi đến bước này, thì ít gì cũng phải vor vét của anh ta một khoản tiền cho mình chứ. Sao mà đại đến mức ngay cả một ngôi nhà cũng không có."

Lâm Văn Thu có chút xót lòng, e là khó có thể giải bày cho Trần Nặc hiểu.

Trần Nặc đo xong huyết áp cho cô, giờ tay tháo khẩu trang, lộ ra khuôn mặt nghiêm túc: "Bạch gia có tiền có quyền, em tội gì tự chuốc khổ cho mình. Đối với loại đàn ông thiên cận như Bạch Thuật Bắc, cứ thẳng tay tính toán rõ ràng. Mà anh ta thiếu chi tiền, em có đòi bao nhiêu, anh ta cũng chả đau lòng."

Lâm Văn Thu dờ khóc dờ cười, đem tay áo phủ xuống: "Thôi chị ạ, em không muốn đụng tới tiền bạc hoặc bất kì vật gì của anh ta. Mắc công sau này xài tiền của anh ta, lại gián tiếp nhớ về anh ta."

Không phải cô ra vẻ ta đây thanh cao, cũng không phải có thù hằn với tiền bạc. Chỉ là nhớ đến anh ta, sẽ bị giày vò đau khổ, chỉ bằng buông bỏ mọi thứ, để tâm hồn được thanh tịnh, cần gì phải dính líu vì những việc không đáng.

Trần Nặc dẫu môi, chặc chặc lưỡi tiếc nuối: "Vì em quá hiền lành nên mới dễ bị ức hiếp, hèn gì Bạch Thuật Bắc không thêm không tôn trọng em."

Lâm Văn Thu biết tính tình của Trần Nặc, lời nói thẳng như ruột ngựa, dễ gây thương tổn, nên cô không để bụng, hướng chỉ những lời này hoàn toàn đúng, cô không thể phản bác. Đối với người mình yêu thì bao dung, nhân nhượng vô điều kiện, không so đo hay tính toán chi li. Đây chính là cách yêu của cô, đáng tiếc đến cuối cùng, đối phương vẫn không yêu, dù cô làm gì cũng giống như « đã trảng xây cát biển đông ».

Từ đầu tới cuối, chỉ có cô ra sức vun đắp tình cảm, còn với đối phương và những người khác, hệt như một trò hề rẻ tiền.

Trần Nặc tiếp tục kiểm tra những thứ khác cho Lâm Văn Thu. Thời kì nguy hiểm của ba tháng đầu đã an toàn vượt qua. Bởi vì sự cố lần trước cùng với những tác dụng phụ của thuốc men, Lâm Văn Thu luôn lo sợ đứa bé sẽ không chịu đựng nổi. Thế nhưng, đứa bé này thật sự quá ngoan cường, cùng cô trải qua bao sóng gió, vẫn có thể bình an vô sự.

Ngay cả Trần Nặc cũng phải thốt lời cảm thán: "Đứa bé này rất có duyên với em đấy, chịu biết bao hành hạ mà vẫn vượt qua. Cơ mà, nếu em giữ lại đứa bé, chỉ sợ cả đời sẽ cùng Bạch Thuật Bắc dây dưa không rõ."

Lâm Văn Thu trầm mặc, thật ra có nhiều người đã thắc mắc nguyên nhân cô giữ lại đứa bé. Trong lòng cô từng do dự, lý do giữ lại, cô không nghĩ ra được. Nhưng bắt cô phải phá bỏ, trừ khi cô chết thì có thể.

Trần Nặc không nhìn được, hỏi thẳng: "Không phải em còn muốn cho anh ta cơ hội, nên mới giữ lại đứa bé? Mấy cái tình tiết này xuất hiện nhan nhản trên phim ảnh, hai vợ chồng vì đứa con, quyết định gương vỡ lại lành."

Lâm Văn Thu ngớ ra, ngay sau đó bật cười khanh khách: "Đứa bé không phải của riêng anh ta, em cũng có phần. Em không thể bỏ rơi con mình."

Những năm cô mất đi Mạnh Mạnh, đã tạo thành một thói quen, hay ngấm nhìn những đứa trẻ cô tình cờ thấy ở ven đường, dần dần cô sinh ra cảm giác thương yêu, quý mến trẻ con. Hơn nữa, sống một mình cô đơn nhiều năm, nên khát vọng về tình thân của cô rất lớn, luôn ước ao hơi ấm của con người.

Trần Nặc nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, quyết định giữ im lặng.

Tuy cô ta ra mặt bất bình giùm Lâm Văn Thu, nhưng Lâm Văn Thu khiến cô ta không vừa mắt, đã biết rõ trong lòng người ta chỉ có bạn gái cũ, còn rắng đâm đầu vào, cuối cùng bị ruồng rẫy cũng đáng đời.

Có điều qua buổi nói chuyện hôm nay khiến cô ta phải thay đổi cách nhìn, ấn tượng với Lâm Văn Thu dần chuyển biến theo chiều hướng tốt.

"Em quá gầy, nhớ phải ăn nhiều thức ăn bổ dưỡng, còn phải nuôi đứa bé nữa chứ." Trần Nặc vừa dặn dò vừa cúi đầu ghi đơn thuốc, "Đừng quá tiết kiệm, thể trọng không đủ tiêu chuẩn thì sau này sẽ khó sanh đấy."

Lâm Văn Thu nghe cô ta nói, gật đầu lia lịa.

Lâm Văn Thu làm kiểm tra xong, bèn đi ra ngoài sân phơi nắng. Ánh nắng buổi sáng dịu nhẹ ảm áp, toàn thân Lâm Văn Thu buông lỏng thoải mái. Nghĩ đến trong bụng mình đang dưỡng dục nên một sinh mạng bé nhỏ, đứa bé này hoàn toàn thuộc về cô, niềm hạnh phúc dào dạt này, lấn áp mọi khó khăn gian khổ hiện tại.

Trần Nặc xong việc thì cầm theo ly nước, hướng đến cái ghế dài, lười biếng ngồi xuống: "Chị chắc chắn không nói cho Bạch Thuật biết, còn Cao Hách thì sao ? Thăng nhóc đó vẫn đang điên cuồng tìm em đấy. Lúc biết em đã bán quán cháo, cậu ấy nhốt mình trong phòng tự trách, mắng mình không đủ tỉ mỉ quan tâm em."

Nói đoạn, Trần Nặc quay đầu nhìn Lâm Văn Thu, giọng nói khẽ trầm: "Mặc dù Cao Hách là kẻ đến sau, nhưng cậu ấy là người đàn ông tốt, rất có ý thức trách nhiệm."

Khỏe môi Lâm Văn Thu nhẹ nhàng nâng lên, khuôn mặt đắm chìm dưới ánh nắng mặt trời, lộ ra tầng ánh sáng trắng muốt: "Chị biết chúng em không thể mà."

Trần Nặc nhìn chằm chằm Lâm Văn Thu mấy giây, cuối cùng không nhịn được xua xua tay, mi tâm chau chặt: "Thôi mệt quá, muốn đổi lòng, nói tốt cho thăng nhóc ấy vài câu mà sồn cả da gà. Cậu ấy có cả đồng tật xấu, chỉ giả vờ ra vẻ đàn ông tốt trước mặt em thôi. Hơn nữa, hai bác Cao cũng không dễ ứng phó, cho nên. chị không nhân tâm đây em vào hồ lừa."

Lâm Văn Thu rất mến mộ tính cách của Trần Nặc, không kiểu cách không giả tạo. Cô khẽ khàng hít thở, hơi bần thần nhìn quang cảnh xung quanh: "Bác sĩ Trần, cảm ơn chị. Nếu được, em hi vọng chị đừng nói với Cao Hách. Em không muốn liều lĩnh nữa, và muốn vĩnh biệt mọi thứ có liên quan tới quá khứ."

Trần Nặc cúi đầu nhìn ngón tay mình, lát sau thở dài thườn thượt: "Ừm, chị đồng ý. Dù sao chị nói láo với Cao Hách cũng không phải là lần một lần hai."

Sau đó, Trần Nặc thường đến viện phúc lợi khám bệnh từ thiện, quan hệ của hai cô càng ngày càng thân hơn, thường xuyên bí mật gặp nhau. Thỉnh thoảng, Trần Nặc không nhịn được, bàn luận vài câu về Bạch Thuật Bắc: "Chị nghe kể, anh ta đi làm nhiệm vụ, càng lúc càng liều mạng. Mới ba mươi mốt tuổi, chẳng lẽ còn muốn thăng chức cao hơn."

Lâm Văn Thu nghe xong, không hề có phản ứng, đưa quả cam đã bóc vỏ cho cô ta: "Chị ăn đi, ngọt lắm."

Trần Nặc lặng lẽ quan sát biểu cảm của cô, không nhìn ra được điểm đặc biệt, bất đắc dĩ đành hắng một tiếng: "Thật ra là. . . . là Bạch Thuật Bắc cứ làm phiền Cao Hách, chị ở bệnh viện nhìn thấy nhiều lần. Hai người đó vì chuyện này, còn suýt đánh nhau. Bạch Thuật Bắc khẳng khẳng khẳng định, Cao Hách biết chỗ của em ở. Chị có cảm giác, hình như anh ta thay đổi so với trước."

Lần đó gặp mặt anh ta ở bệnh nữa, xem nữa Trần Nặc không nhận ra.

Người đàn ông ấy vốn dĩ kiêu căng ương ngạnh hơn người, lúc đó, tuy anh ta vẫn giữ được khí chất lạnh lùng, vô cảm với mọi thứ, nhưng sự mệt mỏi, kiệt quệ nơi đáy mắt hiện lên rất rõ.

Động tác nhai nuốt của Lâm Văn Thu khẽ ngưng một giây, về mặt lại kín kẽ, không chút kẽ hở.

Cô không ngờ Bạch Thuật Bắc ngoan cố đến vậy, tự ái của anh ta lớn đến thế sao? Lâm Văn Thu vẫn giữ vững suy nghĩ, hiện giờ Bạch Thuật Bắc cố chấp không chịu ly hôn và tốn công tìm cô, chẳng qua là lòng tự trọng của anh ta bị tổn thương, không chấp nhận nổi. Nếu đổi lại, người yêu cầu chia tay trước là anh ta, kết quả có khả năng sẽ hoàn toàn khác biệt.

Trần Nặc xoa xoa ngón tay, tự lau bầu trong miệng: "Tuy chị nói năng chua ngoa đánh đá đấy, chứ lòng dạ thì y chang miếng đậu hũ mềm. Cái loại đàn ông tự cao tự đại đấy, suốt đời không có vợ là đáng nhắm. Bất quá nhìn đáng về suy sụp của anh ta, bỗng nhiên cảm thấy thương hại."

Lâm Văn Thu từ từ quay đầu nhìn cô ta, Trần Nặc có chút khó xử: "Con gái của anh ta đó, ngày hôm qua mới nhập viện. Bạch Thuật Bắc ở bên cạnh, trông nom con bé suốt một ngày một đêm, cũng không tìm hộ lí. Xem ra, anh ta cũng có điểm tốt. Quả thật, chị có chút bối rối, không xác định được, anh ta rốt cuộc là loại người gì"

Lâm Văn Thu không quan tâm đến những lời nhận xét liên quan đến Bạch Thuật Bắc, nghe thấy Manh Manh phải nhập viện, trái tim cô như bị kim châm đến mấy lỗ, lo lắng hỏi: "Nhập viện? Bé bị gì?"

Trần Nặc không biết quan hệ thật của Lâm Văn Thu và Manh Manh, hơi ngỡ ngàng với phản ứng thái quá của cô: "Là đau dạ dày, có thể là ăn đồ không hợp vệ sinh."

Trái tim Lâm Văn Thu co thắt từng cơn, Manh Manh còn nhỏ, bị đau bụng hay ói mửa sẽ vô cùng đau đớn, còn mất nhiều sức đề kháng.

Trần Nặc thấy mặt mày cô trắng bệch, cau mày nghi hoặc: "Em sao vậy? Không phải con bé ấy là con của Bạch Thuật Bắc và bạn gái cũ của anh ta sao? Em quan tâm đến nó thế ?"

Lâm Văn Thu không giải thích thêm, chỉ dùng sức nắm chặt tay Trần Nặc, chân thành nhìn cô ta: "Bác sĩ Trần, chị làm ơn giúp em với".

Mấy ngày nay, Bạch Thuật Bắc bận tối mắt tối mày, nhưng Mạnh Mạnh bị bệnh, anh đành bỏ dở hết công việc, tập trung lo cho con. Nhìn bộ dạng đau đớn của bé, anh hận không thể thay bé nằm trên giường. Con cái là trái tim của cha mẹ, con đau bao nhiêu thì cha mẹ đau hơn gấp trăm lần. Ở những phương diện khác, Bạch Thuật Bắc có thể là kẻ máu lạnh, là kẻ khốn kiếp, nhưng với Mạnh Mạnh, anh thật sự là người cha tốt.

Mạnh Mạnh đồ dẫn nằm trên giường, khuôn mặt nhăn nhó, ngay cả khi đang ngủ, vẫn nhúu chặt hai hàng chân mày. Bạch Thuật Bắc khoanh tay, trầm tư ngồi bên cạnh giường.

Trong mộng, bé thất thanh kêu vài tiếng « mẹ, mẹ », mỗi một tiếng đều khiến trái tim anh co thắt. Anh mạnh mẽ bảo đảm với bé, sẽ tìm về Lâm Văn Thu. Vậy mà đã qua một tháng, vẫn không có bất kì tin tức của cô.

Cứ như cô đã “bốc hơi” khỏi thế gian.

Bạch Thuật Bắc dùng mọi biện pháp. Cử người theo dõi ở viện an dưỡng của Tri Hạ, nhiều lần thăm dò Cao Hách.... Quan hệ trong cuộc sống của Lâm Văn Thu rất hạn hẹp, lúc đầu anh cứ tự tin mình thừa khả năng tìm được cô.

Nhưng đâu ai ngờ, một người chỉ có lựa thừa vài mối quan hệ, sau khi mất tích, muốn tìm được, lại gần như trở thành nhiệm vụ bất khả thi? Bây giờ Bạch Thuật Bắc mới biết, có một số việc khiến anh “lực bất tòng tâm”, hao tổn biết bao tâm huyết, vẫn chẳng đi đến đâu.

Mạnh Mạnh mở mắt, miệng tràn ra tiếng rên: "Ba ơi, bụng con đau quá."

Bạch Thuật Bắc xót lại tinh thần, nhào người nằm nghiêng cạnh bé, lòng bàn tay dầy rộng nhẹ nhàng nắn vuốt bụng bé, dùng lực vừa phải, nhằm xoa dịu nỗi đau cho bé.

Phòng bệnh đang an tĩnh, chợt vang lên âm thanh thều thào của cô bé nhỏ: "Tay mẹ cũng ấm áp như vậy nè. Ba, nếu mẹ biết Mạnh Mạnh bị bệnh thì có đến thăm con không?"

Hô hấp của Bạch Thuật Bắc đặc nghèn, từ trong khoang miệng tràn ra tiếng “ừm” nhẹ.

Lệ nóng đảo trong hốc mắt, Mạnh Mạnh ngược đầu nhìn trần nhà trắng xóa, hai cánh mũi thút tha thút thít: "Ba ngốc hết thuốc chữa, lâu như vậy mà chưa tìm được mẹ. Mạnh Mạnh nhớ mẹ lắm, lại không biết mẹ đang ở đâu. Giờ mẹ cũng không biết Mạnh Mạnh bị bệnh, không biết Mạnh Mạnh đang rất cần mẹ... cái gì mẹ cũng không biết nên mẹ sẽ không đến thăm Mạnh Mạnh."

Bạch Thuật nghe tiếng khóc của con, trong lòng khó chịu và hổ thẹn, anh đem bé ôm sát vào ngực, lặng im áp cằm vào mái tóc bé.

Anh không cách nào mở miệng an ủi bé, nói những câu trấn an qua quýt nữa, đầu thế trở mặt lừa dối bé hoài.

Có lẽ Lâm Văn Thu đã không còn ở Dong Thành. Nếu còn ở đây, chắc chắn cô sẽ xuất hiện xung quanh nhà trẻ của Mạnh Mạnh. Anh đã cố ý quan sát nhiều ngày, cơ bản không phát hiện được bóng dáng của cô.

Đứa bé khóc rất lâu, âm thanh từ lạnh lạnh dần chuyển sang tiếng nấc nghẹn ngào đè nén. Tâm tình Bạch Thuật Bắc ngày càng nặng nề, sau cùng tựa hồ như vùi vào hầm băng.

Bé cứ meo meo, vừa khóc vừa kể lể: "Thuốc đáng quá... mẹ sẽ mua Đại Bạch Thỏ* cho Mạnh Mạnh."

*: Là nhãn hiệu kẹo nổi tiếng ở Trung Quốc được mọi người yêu thích và gắn liền với thời thơ ấu của những đứa trẻ.

"Kim chích đâm vào da... mẹ sẽ ôm Mạnh Mạnh... Còn ba không trông nom kĩ Mạnh Mạnh..."

Bé nói đứt quãng, nhưng Bạch Thuật Bắc hiểu, bé đang nhớ về Lâm Văn Thu. Nỗi nhớ khắc sâu theo thời gian, tăng dần theo tình cảm. Thời gian bé ở cạnh Lâm Văn Thu không nhiều bằng anh, nhưng tình cảm thì bé chia đều cho cả hai.

Mạnh Mạnh khóc đến là người, ầm ứp thiếp đi trong lòng Bạch Thuật Bắc. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn in dấu những vết dài của những hàng nước mắt, vài giọt đọng trên hai hàng mi cong, vô cùng chói mắt.

Dáng vẻ đầy nhìn cực kì đáng thương, Bạch Thuật Bắc giờ tay lau sạch nước mắt cho bé, bất giác nhận ra, càng lớn bé càng giống Lâm Văn Thu, đặc biệt, bộ dáng ầm ứ, tui thân của bé hết như phiên bản nhí của Lâm Văn Thu, khiến ngực anh sắp nứt toác ra.

Một hồi muốn tìm đến hơi thuốc, Bạch Thuật Bắc bèn đứng dậy, dịch lại chăn cho bé, xoay người chuẩn bị ra ngoài hóng mát một tẹo.

Lúc này cửa phòng bệnh vừa vắn mở ra, một cô ý tá trẻ thông thả bước vào.

Đối phương hơi cúi thấp đầu, phần mặt lộ ra ngoài khẩu trang rất ít, trong đêm tối nhìn không thấy rõ. Bạch Thuật Bắc khẽ liếc mắt một cái, thấy cô ta đang cầm bệnh án trong tay, không để ý nhiều, thản nhiên ra khỏi phòng.

Chương 51

Trong bệnh viện nồng nặc mùi thuốc thang và mùi thuốc khử trùng. Khi Bạch Thuật Bắc đi lướt qua người cô y tá, mùi thuốc khử trùng xộc thẳng vào khoang mũi anh, sặc đến nhức đầu.

Mi tâm anh nhú chặt, khó chịu lờm cô y tá một cái.

Cô y tá kia không nhìn anh, bỏ qua bước chào hỏi thông thường, trực tiếp đi đến cuối giường làm nhiệm vụ ghi chép. Đầu cô ta luôn cúi thấp, nên không nhìn rõ đường nét khuôn mặt, cả người toát ra hơi thở lạnh nhạt.

Bạch Thuật Bắc ngủ không đủ giấc nên tâm trạng hơi gắt gỏng, cầm bao thuốc và cái bật lửa, rào bước thẳng ra ngoài.

Lúc cửa phòng khép lại, cô y tá lập tức dừng bút, nhìn lom lom cánh cửa hồi lâu, xác định bên ngoài không còn động tĩnh mới giờ tay tháo khẩu trang, lộ ra khuôn mặt nặng nề mệt mỏi.

Lâm Văn Thu thật sự không còn cách khác. Cô luôn nhớ rõ những lời Bạch Thuật nói, anh ta sẽ không cho cô gặp mặt con gái. Cô muốn gặp Manh Manh, chỉ còn cách lựa chọn phương thức lén lút lút, không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Đi tới cạnh giường, Lâm Văn Thu cúi đầu ngắm nhìn đứa bé đang ngủ say, trong mắt chất chứa sự dịu dàng pha lẫn nét bi thương. Đồi này, người cô có lỗi nhất chính là Manh Manh, cô vĩnh viễn không thể bù đắp những lỗi lầm đã gây ra với bé.

Giờ tay chạm vào gò má trơn mềm, xúc cảm so với trong mộng chân thật hơn nhiều. Lâm Văn Thu ngồi bên giường, hốc mắt đỏ hoe, nước mắt như thể thủy triều dâng rồi rút, từ từ nhấn chìm cô.

Manh Manh đang trong cơn mộng mị, bất chợt cảm thấy có người đụng vào mình. Bàn tay vô thức nâng lên, quơ quơ vài cái, hai mắt chậm rãi mở ra, nhìn chăm chăm Lâm Văn Thu.

Lâm Văn Thu vui mừng mà khóc, tâm tình cực kì phức tạp, vừa muốn khóc vừa muốn cười, ngón trỏ quẹt nhẹ sống mũi bé: "Cục cưng đã tỉnh rồi à?"

Manh Manh "Dạ" một tiếng, hai mắt tròn to, lắc đầu lia lịa, giờ tay nắm chặt ngón trỏ của Lâm Văn Thu "Mẹ đừng đi, để Manh Manh mơ dài thêm một lúc, chứ chốc nữa trời sáng, mẹ lại biến mất, không thấy tăm hơi."

Câu nói của Manh Manh khiến tuyến lệ tan vỡ, Lâm Văn Thu vội vàng cúi đầu, từng giọt nước mắt lạnh lẽo rơi xuống ga giường. Cô làm sao không hiểu cảm giác của bé, cô cũng giống vậy, đêm nào cũng nằm mơ thấy bé, khi tỉnh lại thì nỗi cô tịch trống vắng dạt dào trong tim.

Sau đó, cô mở to mắt đến khi trời sáng, chỉ nhớ về con gái.

Lâm Văn Thu hít mạnh hai cánh mũi, chờ đáy mắt khô ráo mới ngẩng đầu, mỉm cười: "Manh Manh, không phải nằm mơ, mẹ thật sự. Tới thăm con."

Đôi mắt Manh Manh bỗng chốc tròn xoe, miệng há thành hình chữ "O", lát sau thì mừng khôn xiết, nhồm người muốn ngồi dậy: "Mẹ!"

Hai cánh tay bé siết chặt cổ Lâm Văn Thu, sức lực lớn đến mức khiến cô kinh ngạc. Biểu hiện của bé làm cô vừa vui mừng vừa chua xót. Nỗi nhớ mong của bé, không hề kém cạnh so với cô.

Lâm Văn Thu cũng dùng sức khóa chặt thân thể nhỏ nhắn của bé, nhe răng: "Cục cưng còn đau không? Mẹ thổi chỗ đau cho con nhé."

Manh Manh tựa trên vai cô, hiểu chuyện lắc đầu: "Hết đau rồi, mẹ trở lại khiến Manh Manh vui sướng, đau đớn đã bay sạch."

Lâm Văn Thu càng ôm bé chặt hơn, không thốt nổi một câu. Trước kia, cô đồng ý kết hôn với Bạch Thuật Bắc, chỉ nghĩ đơn giản, về sau sẽ được sống cùng người mình yêu, và có thể ngày ngày ở bên cạnh con gái. Cô chịu cô đơn bao năm, cuối cùng cũng tìm được cho mình một "ngôi nhà".

Không ngờ kết cục lại nực cười như vậy, còn làm liên lụy đến con gái cô, bắt nó phải chịu đựng buồn tủi. Ngẫm lại, Lâm Văn Thu làm người thật quá thất bại, khó trách Bạch Thuật Bắc không thích.

"Mẹ, mẹ xem nè." Manh Manh từ trong cổ áo, móc ra một sợi dây chuyền bạc, từ từ đem chiếc khóa Cát tường lắc lắc trước mặt cô, "Ngày nào Manh Manh cũng mang theo đồ mẹ tặng. Mẹ thấy con có ngoan không?"

Lâm Văn Thu cắn mạnh môi dưới, cổ họng khô rát, căng đau, chỉ có thể dùng giọng mũi nghèn nghẹt "ừm" một tiếng.

Manh Manh cẩn thận quan sát phản ứng của cô, sau đó nhỏ giọng nói: "Mẹ, mẹ quay về nhà được không? Mẹ đừng giận ba nữa, ba đã biết lỗi rồi. Hay con bắt ba viết giấy cam kết ——"

Lâm Văn Thu nhìn bộ dáng nóng lòng muốn giải thích của bé, tế bào toàn thân như thể co ro một chỗ. Cô không có cách giải thích cho bé hiểu, cũng không thể nhẫn tâm chọc thủng sự kì vọng của bé.

Lâm Văn Thu trầm trầm thở ra, nói lảng sang chuyện khác. Cô giống như làm ảo thuật, co bàn tay thành quả đấm, lắc lắc trước mặt Manh Manh, ngay sau đó xòe ra: "Manh Manh xem mẹ mang cho con cái gì nè?"

Manh Manh chớp chớp hai hàng mi, thấy mấy viên kẹo Đại Bạch Thỏ nằm trong tay Lâm Văn Thu, mắt sáng rực: "Wow, mẹ biết không, ngày nào mấy cô y tá cũng bắt Manh Manh uống thuốc, đáng quá trời."

Lâm Văn Thu bóc vỏ một viên kẹo, cẩn thận nhét vỏ kẹo vào túi, cô không được bắt cần lưu lại dấu vết để người đàn ông kia phát giác. Đem kẹo đưa tới trước mặt bé, cô dịu dàng nói: "Manh Manh ngoan, sau này nhớ phải nghe lời cô y tá, uống thuốc đều đặn, sau đó mỗi ngày mẹ sẽ tới, cho con kẹo Đại Bạch Thỏ, chịu không?"

Manh Manh nghiêng đầu, cười híp mắt: "Mỗi ngày mẹ đều đến?"

Lâm Văn Thu không dám bảo đảm, bởi vì nếu Bạch Thuật Bắc ở đây, cô không thể xuất hiện, chỉ nhếch môi, đem kẹo nhét vào miệng bé: "Ăn ngon không?"

Manh Manh thỏa mãn nheo nheo hai mắt, nhào người chui vào ngực Lâm Văn Thu: "Ba không có năng khiếu dỗ dành phụ nữ, hèn gì mẹ muốn bỏ nhà trốn đi."

Lâm Văn Thu thở dài, lặng thinh không nói.

-

Lúc Bạch Thuật Bắc trở về, nhìn thấy Manh Manh nằm trên giường, hai tay chơi đùa chiếc khóa Cát tường. Anh có chút bất ngờ, tới gần thì phát hiện tâm tình của bé tốt hơn nhiều, khuôn mặt không giấu nổi nét cười thỏa nguyện.

"Lên tinh thần rồi à?" Bạch Thuật Bắc không tò mò nguyên do, chỉ cho rằng thân thể bé đã khỏe hơn.

Anh ngồi phịch xống ghế, kéo kéo cà vạt: "Con đã lên tinh thần, còn ba bị con giày vò cho đừ người."

Nói đoạn, Bạch Thuật Bắc nghiêng đầu nhìn bé, thấy bé không thêm đề tâm đến lời than vãn của anh, vẫn mãi mê cười híp mắt ngắm nghía chiếc khóa, đáng về thật sự có chút quái dị.

Bạch Thuật Bắc đứng dậy nhìn bé hồi lâu, gờ tay sờ trán bé, hẳn không phải sốt cao dẫn đến lơ ngơ đấy chứ?

Manh Manh bực bội hất tay Bạch Thuật Bắc, ánh mắt nhìn anh có chút.

"Con đang nằm nhớ đến mẹ, ba đừng quấy rầy con."

Bạch Thuật Bắc bị bộ dáng nghiêm túc cùng giọng nói nghiêm nghị của con gái làm cho cho dờ khóc dờ cười, quay lại nằm trên sofa: "Được được, con cứ tiếp tục nhớ đi."

Manh Manh liếc nhìn ba mình, hai con ngươi đen đảo lòng vòng, cuối cùng nói: "Ba, ba nói xem, nếu mẹ là y tá, có phải tốt lắm không ?."

Bạch Thuật Bắc nhắm hai mắt, chẳng biết đã ngủ hay chưa. Manh Manh thất vọng, hai cánh mũi tràn ra tiếng "hừ" nhẹ. Bé đã cố tình ám chỉ như vậy mà ba cũng không hiểu, chắc có ngày bé bị ba ngốc làm cho tức chết mất!

Mấy ngày tiếp theo, Lâm Văn Thu ghé thăm Manh Manh vài lần, vẫn đóng giả thành cô y tá, dĩ nhiên cô luôn chọn thời điểm Bạch Thuật Bắc vắng mặt mà đến.

Có lúc Bạch Thuật Bắc ngồi lì không chịu đi, cô chỉ có thể lặng lẽ vào xem một lát, sau đó thừa dịp Bạch Thuật Bắc lơ đãng không chú ý, vội vã nhét kẹo cho bé.

Manh Manh hi vọng mẹ về nhà, nhưng cũng cảm thấy phương thức « gặp mặt trong bóng tối » cực kì mới lạ thú vị.

Hai mẹ con cứ lén lút gặp mặt ngay dưới mí mắt của Bạch Thuật Bắc .

Manh Manh nằm viện đến ngày thứ tư, bác sĩ thông báo có thể xuất viện. Cô nhóc tự nhiên dờ dưng, sống chết không chịu đi, khóc hu hu, ghì chặt đầu giường: "Con còn muốn ở vài ngày, bụng bụng còn đau lắm."

Bác sĩ là một ông bác ôn hòa dễ gần, thấy bộ điệu của bé, không nhịn được bật cười: "Trước giờ, bác chỉ gặp trẻ con sợ bệnh viện, chưa gặp qua đứa bé nào một mực đòi ở lại bệnh viện, Manh Manh dũng cảm nhì."

Bạch Thuật Bắc nghi ngờ quan sát bé, quả thật, hành động của Manh Manh hơi quái lạ.

Sự kháng nghị của bé dĩ nhiên không có tác dụng, Bạch Thuật Bắc không có thời gian đòi co với con gái, trực tiếp đi làm thủ tục xuất viện, lúc trở lại thu dọn đồ đạc, nhìn thấy Manh manh bĩu môi: "Ba, con ghét ba nhất."

Bạch Thuật Bắc tự dưng bị liên lụy, ngạc nhiên bật cười: "Bé cứng cổ, là bác sĩ không cho con ở đây, liên quan gì đến ba."

Manh Manh nhìn anh chăm chăm, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà đỏ bừng. Bạch Thuật Bắc cảm thấy hứng thú, tạm đặt đồ đạc qua một bên giường, buồn cười bóp chóp mũi bé: "Ngày trước con rất ghét bệnh viện, sao giờ lại đột nhiên thay đổi?"

Manh Manh mím mạnh môi, lo sợ sẽ bất cẩn nói ra.

Bạch Thuật Bắc thấy bé như vậy, càng lúc càng cảm thấy kì quái, giờ tay muốn cởi quần áo bệnh nhân trên người bé: "Đi thôi, công việc còn đang chờ ba đây."

Manh Manh uốn éo người không muốn cởi quần áo, Bạch Thuật Bắc dùng lực lớn, lôi kéo chiếc áo của Manh Manh lên. Manh Manh vội vàng cúi đầu xem túi áo, ngay sau đó tức giận, la to: "Kẹo rớt hết rồi!"

Kẹo?

Tay Bạch Thuật Bắc dò xét túi áo bé, bên trong đầy ắp những viên kẹo Đại Bạch Thỏ. Không biết vì sao, trong khoảnh khắc, trái tim anh đập dồn dập như trống.

Thật ra cũng có thể mấy cô y tá cho bé kẹo, nhưng trong lòng anh. mơ hồ cảm thấy khả năng ấy không thể xảy ra.

Mấy ngày trước, bé nói Lâm Văn Thu hay mua kẹo Đại Bạch Thỏ cho bé, thêm sự việc hôm nay...thật quá trùng hợp rồi.

"Ở đâu ra?" Bạch Thuật Bắc nghiêm túc nhìn bé, tay nắm quả đấm siết căng.

Manh Manh cúi đầu, tay đè chặt miệng túi, giống như bên trong không phải là những viên kẹo bình thường, mà là báu vật trân quý của bé.

Bạch Thuật Bắc thấy bé không nói lời nào, tâm tư càng chìm ngấm. Nếu là y tá hoặc người nào cho, bé khẳng định sẽ trả lời ngay lập tức. Anh từ từ khom người, đứng đối diện khuôn mặt bé, giọng nói khàn đục khác thường: "Có phải hay không, mẹ đã tới?"

Chung quy từ miệng bé không thể phát ra lời nói láo, Manh Manh từ từ ngẩng đầu, lí nhí nói: "Là ba tự đoán được, Manh Manh không thất hứa với mẹ, lỗi mũi sẽ không dài ngoằn, đúng không ba?"

Bạch Thuật Bắc trầm mặc, như có cái búa gõ mạnh vào đầu, cả người choáng váng, thêm tâm trạng rầu rĩ, khổ sở.

Lâm Văn Thu đã tới, chọn những thời điểm anh vắng mặt. Cô chỉ quan tâm Manh Manh, chẳng buồn để ý đến anh. Trong đầu từ lâu đã có nhận thức này, nhưng khi hành động của cô diễn ra trong thực tế, trái tim vẫn không tránh khỏi đau đớn.

Cảm giác nhức nhối lan khắp toàn thân, tựa như thất vọng, tựa như thống khổ.

Những cảm xúc tiêu cực này, tuyệt đối không phải là do áy náy mà xuất hiện.

Manh Manh nhìn bộ dáng thất thần của Bạch Thuật Bắc, thấy tội tội, bèn đem một viên kẹo nhét vào miệng anh: "Ba đừng nóng giận, Manh Manh sẽ nhịn ăn kẹo, nhường cho ba một viên. Vì mẹ không cho con nói."

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc phức tạp liếc nhìn con gái đang ra sức nịnh nọt, lấy lòng, trong miệng anh tỏa ra mùi hương sữa nhàn nhạt, lại giống như mùi vị của sự đau khổ.

Manh Manh kể đứt quãng chuyện của bé và Lâm Văn Thu cho Bạch Thuật Bắc nghe. Bạch Thuật Bắc an tĩnh lắng nghe, anh ngồi bất động trên giường, như thể một bức tượng điêu khắc.

Trong lòng như có vật quan trọng bị hút mất, thân thể rã rời, não bộ mất kiểm soát, suy nghĩ hỗn loạn, chẳng đâu vào đâu.

Anh những tưởng Lâm Văn Thu không bao giờ rời xa anh. Khi trái tim cô hóa thành sắt đá, giữ vững quyết định, hướng anh tuyên bố cô thật sự đã buông bỏ, anh chỉ có thể tự mình gặm nhấm nỗi đau.

Chờ anh dần dần lấy lại tinh thần, chợt phát hiện lòng bàn tay vô cùng đau đớn, giống như bị vật cứng đâm vào, các ngón tay chậm rãi mở ra, hóa ra là chiếc nhẫn bạc.

Chiếc nhẫn này không đáng bao nhiêu tiền, nhưng mỗi ngày anh đều mang theo bên mình, cho dù có lúc không thể đeo vào tay, tuy nhiên nó vẫn theo sát anh như hình với bóng.

Anh chưa từng ý thức được tầm quan trọng của nó.

Giây phút này, anh bỗng nhiên bình tĩnh, nếu nó không phải là vật quan trọng, thì sao anh lại quý trọng đến vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Căn cứ theo lời miêu tả của Manh Manh, Lâm Văn Thu giả dạng thành y tá, tùy ý hành động trước mặt Bạch Thuật Bắc, Bạch Thuật Bắc nghĩ, nhất định có người đứng phía sau, ngầm giúp đỡ cô. Người đầu tiên xuất hiện trong đầu Bạch Thuật Bắc là Cao Hách, nhưng anh đã cử người theo dõi Cao Hách lâu như vậy, vẫn không tìm được manh mối. Bạch Thuật Bắc bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ mình đã đi nhầm hướng?

Ngay sau đó, anh liền nghĩ tới Trần Nặc, mang theo tâm lý ảm đạm, anh cử người theo dõi cô ta vài ngày. Khi đó, Bạch Thuật Bắc vừa đúng lúc nhận nhiệm vụ mới, phải trở về đơn vị. Thật ra trong lòng anh không dám ôm nhiều hi vọng, thế nhưng lần này lại có kết quả như ý.

Nghe đối phương báo cáo, đã tìm thấy chỗ ở của Lâm Văn Thu, trong đầu Bạch Thuật Bắc biến thành một vùng hoang vu trống vắng, không biết kế tiếp nên làm gì.

Nên làm như thế nào, tìm được Lâm Văn Thu rồi, sau này anh phải đối với cô ra sao? Những việc này anh chưa từng suy tính kỹ, thời gian qua, trong lòng chỉ tồn tại duy nhất ý niệm: nhất định phải tìm về Lâm Văn Thu!

Chờ anh từ đơn vị trở lại Dong Thành đã là chuyện của nửa tháng sau, lúc này thời tiết vô cùng lạnh lẽo, trời đông giá rét, ánh hoàng hôn dần buông lơi, khiến người ta sinh ra những cảm xúc buồn ngủ, tiều tuỵ.

Xe dừng trước cửa viện phúc lợi, Bạch Thuật Bắc dĩ nhiên không dám xông thẳng vào tìm vợ.

Lâm Văn Thu đã tỏ rõ thái độ, cô không muốn nhìn thấy anh, nếu Bạch Thuật Bắc còn lựa chọn phương thức dùng sức mạnh cực đoạn, ắt hẳn càng đẩy cô ra xa anh hơn.

Bạch Thuật Bắc rất muốn vào thăm Lâm Văn Thu, đứa bé của hai người đã được bốn tháng, đã nhìn thấy bụng chưa nhỉ? Nếu anh đặt tay trên bụng cô, có thể cảm nhận được động tĩnh của đứa bé hay không? Lúc Lâm Văn Thu mang thai Manh Manh, anh không buồn quan tâm săn sóc, lúc này đặc biệt muốn ở bên cạnh đỡ dần giúp cô, lại không dám, ngay cả việc đi thăm cô cũng khiến anh do dự.

Bạch Thuật Bắc sợ hãi, nếu Lâm Văn Thu bỏ trốn lần nữa, không biết bao giờ anh mới có thể gặp lại cô.

Bạch Thuật Bắc ngồi trong xe thật lâu, bất chợt thấy cửa viện phúc lợi mở ra, có mấy đứa bé cầm túi rác đi đồ, dáng người khoảng chừng 7,8 tuổi, trên miệng nở nụ cười toe toét.

Bạch Thuật Bắc bụng bảo dạ, nếu Lâm Văn Thu cũng đi ra thì tốt biết bao.

Giống như tâm linh tương thông, người kế tiếp Bạch Thuật Bắc nhìn thấy, chính là Lâm Văn Thu.

Trong giây phút nhìn thấy cô, trái tim tựa hồ ngừng đập, Bạch Thuật Bắc không chớp mắt, nhìn cô đắm đuối, dõi theo bóng dáng cô đi lướt qua chiếc xe, hai tay đặt trên vô lăng run rẩy bầy.

Anh sợ bị Lâm Văn Thu phát hiện, cố ý lái xe của Bạch Trạ Nam tới. Thật ra bây giờ Lâm Văn Thu đâu thèm chú ý đến anh, vậy mà anh vẫn hồi hộp căng thẳng.

Trong tay cô cầm túi rác, đứng một bên nói chuyện với một đứa bé. Hai tháng không gặp, thân hình cô có vẻ đầy đặn hơn, khuôn mặt vốn gầy nhợt nhỏ nhắn, giờ cũng có da có thịt, trắng hồng hơn hẳn.

Xem ra, cuộc sống hiện giờ của cô rất tốt.

Bạch Thuật Bắc không biết nên vui mừng hay khổ sở vì phát hiện này. Hai tháng qua, cuộc sống của anh tẻ đến cực điểm, nửa đêm thường giật mình tỉnh giấc, mỗi bữa chỉ ăn được nửa chén cơm thì cổ họng đã ứ nghẹn, không cách nào nuốt trôi.

Bạch Thuật Bắc đột nhiên cảm thấy có hai chữ rất thích hợp với mình—— đáng đời.

Cuối cùng, Bạch Thuật Bắc không vào gặp Lâm Văn Thu, ngược lại anh gọi điện hẹn Trần Nặc. Trần Nặc cực kì kinh ngạc khi nhận điện thoại của anh, không nhìn được, giờ giọng mỉa mai: "Bạch đội trưởng lại có thời gian tìm tôi sao, không bận rộn giúp bạn gái cũ, hồi phục sức khỏe à?"

Bạch Thuật Bắc không để ý thái độ châm chọc của cô ta, nói thẳng: "Tôi tìm được Lâm Văn Thu rồi."

Ở bên kia, Trần Nặc lập tức ngậm miệng, Bạch Thuật Bắc nói tiếp: "Là do tôi cử người theo dõi cô, chính cô làm bại lộ tung tích của cô ấy."

Trần Nặc nổi giận, đáp lại: "Bạch Thuật Bắc, anh thương tổn cô ấy còn chưa đủ sao? Không yêu thì hãy buông tha cho cô ấy, sao anh cứ như “âm hồn bất tán” vậy."

Bạch Thuật Bắc vẫn không tức giận, điềm nhiên nói một câu: "Tôi có việc cần cô giúp, chúng ta gặp mặt để nói chuyện hơn."

"."

Trần Nặc nghe Bạch Thuật Bắc nói, muốn nhờ cô giúp đỡ đã đủ kinh ngạc. Khi anh ta đem những túi đồ trong tay giao cho cô thì hai mắt cô tròn trĩnh: "Cho Văn Thu hả?"

Bạch Thuật Bắc đem những vật phẩm cần thiết cho phụ nữ mang thai cùng sữa, kén áo giao cho Trần Nặc: "Đưa nhiều quá sợ cô ấy ngại không lấy, cô nhớ nói là tự cô mua."

Trần Nặc cau mày, bình thần cúi đầu, kiểm tra đồng hồ: "Anh không có hạ độc bên trong đây chứ?"

Thần sắc Bạch Thuật Bắc trở nên cực kì khó nhìn. Trần Nặc chỉ muốn chọc tức anh ta một tẹo, nhìn thấy thần sắc anh ta như vậy, không nhịn được, nói: "Lúc trước chỉ biết thóa mạ, si nhục cô ấy, hiện tại mất đi mới biết hối hận."

Bạch Thuật Bắc mỉm môi không phản bác, cuối cùng dặn dò cô ta: "Đừng để lộ sơ hở."

Trần Nặc liếc mắt, tự đáy lòng đã thay đổi cách nhìn đối với anh ta.

Bạch Thuật Bắc vẫn bí mật thông qua Trần Nặc để đưa đồ cho Lâm Văn Thu, sẵn tiện thăm hỏi Trần Nặc về tình trạng sức khỏe của cô. Trần Nặc có chút bức bối với hành động lằng nhằng của anh: "Anh rốt cuộc là áy náy hay thật lòng thích cô ấy? Nếu thích thì hãy trực tiếp gặp mặt, lớn tiếng bày tỏ với cô ấy."

Bạch Thuật Bắc trầm tư, biểu lộ cô đơn.

Trước kia, anh cảm thấy mình không thích Lâm Văn Thu, nhưng ngày tháng dần trôi, anh phát hiện sự thật hoàn toàn trái ngược.

Sau vài lần, Trần Nặc không gánh nổi nhiệm vụ nữa, oán trách Bạch Thuật Bắc: "Văn Thu đã bắt đầu hoài nghi tôi, cô ấy cũng đâu ngu ngốc. Bà đây hạ mình tặng đồ cho cô ấy, cô ấy lại tỏ vẻ khinh bỉ việc giỡn tay nhận quà của người khác. Ôi dào! Anh chẳng hiểu cô ấy gì cả."

Về mặt Bạch Thuật Bắc sa sầm, hồ thẹn trong lòng.

Anh quả thật không hiểu nhiều về Lâm Văn Thu, sau này, đều từ miệng người khác, anh dần khám phá tính cách thật của cô, cảm giác theo đó, từ từ thay đổi.

Còn có người nào ngu ngốc như anh không? Chờ đến khi hoàn toàn mất đi, mới mơ hồ nhận ra, người ấy đối với mình quan trọng biết bao.

Trần Nặc nhất quyết từ bỏ công việc chuyển hộ quẻ, Bạch Thuật Bắc cũng biết đây không phải là biện pháp lâu dài, đành tìm cách khác.

-

Lâm Văn Thu nhìn tờ tài liệu vật phẩm quyên góp cho viện phúc lợi, lại nhìn cái danh hiệu bí ẩn phía sau mặt giấy——B tiên sinh.

Gần đây, người này thường xuyên tặng vật phẩm cho viện phúc lợi, nhưng từ đầu đến cuối đều không ra mặt, ngay cả cái tên cũng thay thế bằng danh hiệu đơn giản. Hóa ra, trên thế giới vẫn còn rất nhiều người tốt.

Lâm Văn Thu vừa ghi số liệu vừa sửa sang những vật liệu xung quanh, ngón tay không cẩn thận đụng mạnh, trong túi hàng liền trượt xuống vài bộ quần áo trẻ em.

Mấy bộ quần áo nhỏ nhỏ đáng yêu, cho dù cách lớp bọc ngoài, vẫn cảm nhận được xúc cảm mềm mịn, tròn mát.

Tay cô vuốt ve qua lại, trong lòng cực kì yêu thích, ngay cả màu sắc cũng là màu cô thích nhất - xanh dương. Ngắm nhìn một lát, Lâm Văn Thu phát hiện, những bộ quần áo này đều thuộc nhãn hiệu nổi tiếng, cô không nén nổi tò mò, lần đến bảng tiền xem giá, dĩ nhiên giá tiền đã bị xóa bỏ.

Lâm Văn Thu càng lúc càng hiểu kì về B tiên sinh, không ngờ người đàn ông đó rộng rãi đến vậy.

Trước kia ở viện phúc lợi, có một người phụ nữ mang thai ở nhờ, sau này đã bị công an địa phương trục xuất về quê hương, bây giờ trong viện chỉ còn mình cô là phụ nữ mang thai.

Nhưng có điều kì quái, B tiên sinh không chỉ cung cấp quần áo trẻ em cho viện, mà còn có những vật dụng dành cho các bà bầu, thêm vật dụng phòng phóng xạ. Vật dụng cần thiết cho quá trình mang thai đều có đầy đủ, tựa hồ đặc biệt chuẩn bị vì cô.

Lâm Văn Thu cảm thấy kì lạ, đồng thời lớn mật suy đoán..... Không thể...Bạch Thuật Bắc nào phải là người kiên nhẫn như vậy, nếu anh ta phát hiện ra cô, khẳng định đã sớm tìm tới cửa.

Thời gian trôi qua thêm một tháng, lúc này, Dong Thành bắt đầu xuất hiện những đợt rét đậm rét hại. Viện phúc lợi ngày càng nhận được nhiều vật phẩm quyên tặng từ B tiên sinh. Vì thế, viện quyết định tổ chức tiệc chiêu đãi anh ta.

Lâm Văn Thu cũng muốn được “diện kiến” người đàn ông bí ẩn kia, rồi bất chợt nghĩ đến danh hiệu B tiên sinh, không khỏi thở dài: "Có lẽ anh ta không muốn xuất hiện công khai trước mặt chúng ta đâu."

Viện trưởng chủ yếu vì phép xã giao và đạo đối nhân xử thế ở đời, nên mới gửi lời mời, trong lòng cũng không ôm nhiều hi vọng, nhưng không ngờ, người đàn ông bí ẩn kia rất vui vẻ khi nhận được lời mời.

Bọn trẻ con trong viện cực kỳ cao hứng, háo hức tập những tiết mục văn nghệ, trình diễn cho những nhà hảo tâm xem. Trong viện phúc lợi bỗng nhiên náo nhiệt hẳn, những tiếng cười giòn giã sườn ả khắp không gian của viện.

Lâm Văn Thu cùng những nhân viên khác phụ trách công việc bố trí hội trường, cả viện phúc lợi ngập chìm trong bầu không khí ấm áp. Cô ngắm nhìn những ngọn đèn màu tỏa sáng, bất giác nhớ Mạnh Mạnh da diết.

-

Buổi tối, tiệc bắt đầu từ sớm, những khách quý được mời dự tiệc đều đã đến, những màn trình diễn văn nghệ cũng sắp mở màn, nhưng B tiên sinh vẫn chưa tới. Vừa nãy Lâm Văn Thu ăn quá nhiều, bây giờ có tí nặng bụng, cô bèn chủ động đề nghị để mình ra đứng trước cửa viện, đón B tiên sinh.

Viện phúc lợi này không lớn, trước kia là tòa nhà được lưu lại từ thời dân quốc. Cửa chính được làm bằng gỗ tử đàn quý hiếm, màu hồng nhạt theo lối cổ xưa, trên ván cửa tỉ mỉ khắc những hoa văn cầu kì đẹp mắt, còn có hai tượng sư tử bằng đá canh giữ trước cửa.

Lâm Văn Thu để tay ở trong túi, đi tới đi lui, vẫn chưa thấy ai đi đến đây. Ánh đèn đường nơi xa tỏa ánh sáng tối vàng, nhích lên chút nữa thì đen như mực, hai mắt cô không nhìn thấy được.

Không biết đã trải qua bao lâu, cô loáng thoáng nghe được những tiếng bước chân trầm ổn, từ xa đến gần, càng ngày càng rõ ràng.

Lâm Văn Thu giương mắt nhìn sang bên kia, sương mù dày đặc trong màn đêm, trên hàng mi dài, ướt đẫm một lớp sương. Cô dùng ngón tay lạnh lẽo dụi dụi hai mắt, lờ mờ thấy được bóng dáng cao ráo bước ra từ màn đêm, từng bước đi về phía cô.

Anh ta mặc áo khoác ngoài màu đen, không nhìn rõ mặt mày, chỉ có thân hình cao lớn và tư thái trầm tĩnh khiến trái tim Lâm Văn Thu đột ngột nhói đau. Cô lắc đầu một cái, thầm an ủi mình: Tại sao có thể là anh ta? Không có khả năng.

Người nọ càng lúc càng đến gần, mọi suy nghĩ của Lâm Văn Thu đột nhiên ngưng trệ.

Cô đứng trên bậc thang, cách anh ta vài bước chân. Hơi thở của anh ta hết như trong trí nhớ, ào ào tấp đến, như tầng sóng dữ muốn nhấn chìm cô.

Bạch Thuật Bắc nhìn về mặt đờ đẫn của cô, không nói được cảm thụ trong lòng, hai chân cứ máy móc tiến lên, mỗi bước chân tựa hồ tiêu phí hết toàn bộ sức lực của anh.

Rốt cuộc Bạch Thuật Bắc cũng đứng đối diện với cô, hồi lâu không biết nên nói gì, cuối cùng cúi đầu liếc nhìn cô, ngại ngần mở miệng: "Anh có thể vào không?"

Đôi mày thanh tú của Lâm Văn Thu chau chặt, giọng nói vang trong đêm tối, khàn đục khác thường: "Là anh?"

Bạch Thuật Bắc im lặng nhìn cô chăm chú, mạch nước ngầm trong đáy mắt sâu đen, dần chuyển động, cuối cùng chỉ gật đầu thay câu trả lời.

Lâm Văn Thu nhìn anh mấy giây, không biết đang suy nghĩ điều gì, lát sau lạnh lùng xoay người vào trong: "Bạch tiên sinh, xin mời."

Bạch Thuật Bắc thất vọng nhìn theo bóng lưng cô, anh cho rằng ít nhất Lâm Văn Thu sẽ nói câu gì đấy, hoặc sẽ có chút cảm động vì những việc anh làm

Bạch Thuật Bắc nhắc chân đi theo, hai người đi dọc qua hành lang dài. Gió đêm thổi vào, khắp nơi đều mang luôn khí lạnh lạnh. Bạch Thuật Bắc ngắm nhìn chòm tóc đuôi ngựa của Lâm Văn Thu đung đưa theo gió, bỗng dưng trào niềm xúc động, muốn tiến tới ôm chặt cô trong ngực, nhưng toàn thân Lâm Văn Thu toát ra tầng khí lạnh lùng xa lánh.

Bạch Thuật Bắc dùng sức cuộn tròn những ngón tay được bọc trong lớp bao da, siết chặt nắm đấm.

Hai người đi đến hội trường, Lâm Văn Thu lịch sự mở cánh cửa chính: "Mời vào."

Dây thần kinh của Bạch Thuật Bắc luôn trong tình trạng căng cứng, đứng bất động trước cửa hội trường, hai người âm thầm giằng co, cuối cùng Bạch Thuật Bắc phải mở miệng: "Văn Thu, có thể đừng đối xử xa cách với anh không?"

Âm thanh của anh hòa vào màn đêm, đầy từ tính mê mẩn, còn mang theo mùi vị của nỗi buồn u uất.

Lâm Văn Thu yên lặng nhìn anh, đáy mắt biến chuyển theo màu ánh đèn, nhếch miệng cười khẩy: "Tôi không nhìn thấu được lòng anh...anh cũng không hiểu rõ con người tôi...chúng ta chẳng lẽ không phải là người xa lạ."

Bạch Thuật Bắc ngơ ngác, con người đen kịt ẩn chứa tầng ánh sáng lạ, sự sắc sảo của Lâm Văn Thu khiến anh trở tay không kịp.

Lâm Văn Thu mấp máy môi, giọng lên nhắc nhở: "Mời Bạch tiên sinh vào trong, viện trưởng đang chờ anh đấy."

Bạch thuật Bắc nhìn nụ cười rạng rỡ mà giả tạo của cô, hàng lông mày nhướng cao, cuối cùng đành cất bước đi vào hội trường.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Bạch Thuật Bắc ngồi ngay vị trí hàng đầu dành cho khách quý, viện trưởng và chủ nhiệm tiếp đón anh hết sức chu đáo, nhưng có phần khách sáo. Ánh mắt Bạch Thuật Bắc như có như không rơi trên người Lâm Văn Thu, đáng tiếc, vừa bước vào hội trường, cô gái vô tình nào đấy đã lấn vào một chỗ cách anh hơi xa, khiến anh không nhìn rõ.

Lâm Văn Thu ngồi sát vị trí tối nhất trong hội trường. Bạch Thuật Bắc chỉ nhìn thấy được gò má nghiêng của cô, hơn nữa, những ánh đèn liên tục chớp tắt khi chuyển cảnh, làm cản trở tầm nhìn của anh. Trong lòng anh chán nản thất vọng, cứ tưởng hôm nay sẽ được gần cô thêm một chút——

Anh thật sự không muốn bản thân trở thành kẻ luôn do dự, lo được lo mất, ảnh hưởng đến sự quyết đoán đặc trưng trong tính cách của anh. Loại tâm tình nóng ruột nóng gan, cả người thấp thỏm không yên khiến tinh thần anh ngày càng sa sút, đi theo chiều hướng tiêu cực.

Khi nào thì Bạch Thuật Bắc lại lâm vào con đường túng quẫn này? Trên mọi phương diện trong cuộc sống, thậm chí lúc đối diện với kẻ địch hung hãn nhất, anh đều giữ được sự bình tĩnh quyết đoán. Còn đứng trước tình yêu, anh quả thật là kẻ ngu ngốc và hèn nhát, không hơn không kém.

Với anh, tình yêu như một cuốn sách vô lòng mà anh chưa lĩnh hội được một chữ. Anh không biết nên làm thế nào với Lâm Văn Thu. Hơn nữa, những gì anh đã làm, Lâm Văn Thu hoàn toàn không tin tưởng.

Các màn biểu diễn trên sân khấu rất đặc sắc, xung quanh thỉnh thoảng phát ra tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, Bạch Thuật Bắc không hứng thú lắm, suy nghĩ rối loạn, liên tiếp thất thần nhìn về phía Lâm Văn Thu. Khi thấy cô trò chuyện khá lâu với đồng nghiệp nam bên cạnh, lòng anh chợt nổi lên cảm xúc phiền não khác thường.

Cứ đứng ngồi không yên, thậm chí lửa giận vọt lên đầu.

Sự biến chuyển đột ngột của anh khiến đám người viện trưởng chú ý, viện trưởng tưởng là Bạch Thuật Bắc tò mò về Lâm Văn Thu, mỉm cười giới thiệu: "Đó là Tiểu Lâm— cô ấy mới tới làm trong viện của chúng tôi. Tính tình thật thà, hiền lành lại chịu thương chịu khó, đáng tiếc hoàn cảnh gia đình của cô ấy bất hạnh. Vì cãi nhau với ông xã mà phải bỏ nhà đi vào lúc bụng mang dạ chửa, mọi người đều nói ông xã cô ấy là kẻ không có lương tâm."

Viện trưởng cũng chỉ nghe mọi người trong viện bàn tán. Tuổi của bà khá cao, lâu lâu hay để ý, hiếu kì về chuyện riêng tư của người khác, tuy nhiên bà vẫn biết điểm dừng, chỉ nói một nửa với Bạch Thuật Bắc. Viện trưởng nhìn thấy ánh mắt đọng đầy nhiều cảm xúc của Bạch Thuật Bắc khi nhìn Lâm Văn Thu, theo chủ quan cho rằng, anh có hứng thú với cô, nên cố ý cường điệu những từ nhạy cảm như “ông xã”, “bụng mang dạ chửa”.

Bạch Thuật Bắc mím môi, trầm mặc quay đầu, sắc mặt càng thêm khó coi. Viện trưởng thấy bộ điệu không muốn nói chuyện của anh, đành ầm ức ngậm miệng.

Màn biểu diễn cuối cùng kết thúc, viện phúc lợi cử hành nghi lễ tri ơn. Nội dung rất đơn giản, chính là để bọn trẻ cảm tạ tri ơn và phần quà, tặng cho các nhà hảo tâm.

Vóc dáng của Bạch Thuật Bắc n

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Bạch Thuật Bắc ngồi ngay vị trí hàng đầu dành cho khách quý, viện trưởng và chủ nhiệm tiếp đón anh hết sức chu đáo, nhưng có phần khách sáo. Ánh mắt Bạch Thuật Bắc như có như không rơi trên người Lâm Văn Thu, đáng tiếc, vừa bước vào hội trường, cô gái vô tình nào đấy đã lấn vào một chỗ cách anh hơi xa, khiến anh không nhìn rõ.

Lâm Văn Thu ngồi sát vị trí tối nhất trong hội trường. Bạch Thuật Bắc chỉ nhìn thấy được gò má nghiêng của cô, hơn nữa, những ánh đèn liên tục chớp tắt khi chuyển cảnh, làm cản trở tầm nhìn của anh. Trong lòng anh chán nản thất vọng, cứ tưởng hôm nay sẽ được gần cô thêm một chút——

Anh thật sự không muốn bản thân trở thành kẻ luôn do dự, lo được lo mất, ảnh hưởng đến sự quyết đoán đặc trưng trong tính cách của anh. Loại tâm tình nóng ruột nóng gan, cả người thấp thỏm không yên khiến tinh thần anh ngày càng sa sút, đi theo chiều hướng tiêu cực.

Khi nào thì Bạch Thuật Bắc lại lâm vào con đường túng quẫn này? Trên mọi phương diện trong cuộc sống, thậm chí lúc đối diện với kẻ địch hung hãn nhất, anh đều giữ được sự bình tĩnh quyết đoán. Còn đứng trước tình yêu, anh quả thật là kẻ ngu ngốc và hèn nhát, không hơn không kém.

Với anh, tình yêu như một cuốn sách vỡ lòng mà anh chưa lĩnh hội được một chữ. Anh không biết nên làm thế nào với Lâm Văn Thu. Hơn nữa, những gì anh đã làm, Lâm Văn Thu hoàn toàn không tin tưởng.

Các màn biểu diễn trên sân khấu rất đặc sắc, xung quanh thỉnh thoảng phát ra tiếng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, Bạch Thuật Bắc không hứng thú lắm, suy nghĩ rối loạn, liên tiếp thất thần nhìn về phía Lâm Văn Thu. Khi thấy cô trò chuyện khá lâu với đồng nghiệp nam bên cạnh, lòng anh chợt nổi lên cảm xúc phiền não khác thường.

Cứ đứng ngồi không yên, thậm chí lửa giận vọt lên đầu.

Sự biến chuyển đột ngột của anh khiến đám người viện trưởng chú ý, viện trưởng tưởng là Bạch Thuật Bắc tò mò về Lâm Văn Thu, mỉm cười giới thiệu: "Đó là Tiểu Lâm— cô ấy mới tới làm trong viện của chúng tôi. Tính tình thật thà, hiền lành lại chịu thương chịu khó, đáng tiếc hoàn cảnh gia đình của cô ấy bất hạnh. Vì cãi nhau với ông xã mà phải bỏ nhà đi vào lúc bụng mang dạ chửa, mọi người đều nói ông xã cô ấy là kẻ không có lương tâm."

Viện trưởng cũng chỉ nghe mọi người trong viện bàn tán. Tuổi của bà khá cao, lâu lâu hay đề ý, hiếu kì về chuyện riêng tư của người khác, tuy nhiên bà vẫn biết điểm dừng, chỉ nói một nửa với Bạch Thuật Bắc. Viện trưởng nhìn thấy ánh mắt đông đầy nhiều cảm xúc của Bạch Thuật Bắc khi nhìn Lâm Văn Thu, theo chủ quan cho rằng, anh có hứng thú với cô, nên cố ý cường điệu những từ nhạy cảm như “ông xã”, “bụng mang dạ chửa”.

Bạch Thuật Bắc mím môi, trầm mặc quay đầu, sắc mặt càng thêm khó coi. Viện trưởng thấy bộ điệu không muốn nói chuyện của anh, đành âm ức ngậm miệng.

Màn biểu diễn cuối cùng kết thúc, viện phúc lợi cử hành nghi lễ tri ơn. Nội dung rất đơn giản, chính là để bọn trẻ cảm tạ tri ơn và phần quà, tặng cho các nhà hảo tâm.

Vóc dáng của Bạch Thuật Bắc nổi trội về chiều cao, đứng nổi bật giữa đám người. Lâm Văn Thu dẫn bọn nhỏ lên sân khấu, trùng hợp đứng bên cạnh anh.

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc như có như không rơi trên người cô, tay chân lại không chịu nghiêm chỉnh đằng hoàng. Ngón tay như vô tình hoặc cố ý khẽ chạm đến cô. Những ngón tay thon dài lạnh giá, từng ngón từng ngón tiếp xúc với mu bàn tay, Lâm Văn Thu chau mày quan sát anh, phát hiện trên mặt anh không có biểu hiện khác thường.

Như thể sự tiếp xúc da thịt chỉ là ảo giác của cô.

Lâm Văn Thu thụt cánh tay về. Bạch Thuật Bắc được nước lấn tới, cánh tay như thể “vô ý” đụng trúng cô. Lâm Văn Thu tròn mắt nhìn vài lần, Bạch Thuật Bắc vẫn tĩnh như ruồi.

Lát sau, Lâm Văn Thu không phản kháng nữa, đang lúc Bạch Thuật Bắc vui sướng dạt dào, dưới chân bị người ta tàn nhẫn dẫm mạnh.

Lâm Văn Thu mang giày đế bằng, chân anh bị dẫm cũng không đau lắm, chỉ là cô nàng Lâm dùng toàn bộ sức lực xuống đôi chân, Bạch Thuật Bắc không nén nổi, nhún cao mày, thấy vẻ mặt khoái trá của cô: "Ngại quá, tôi trượt chân."

"."

Trên môi bọn trẻ nở nụ cười thuần khiết, nhón chân tặng hoa cho các nhà hảo tâm. Khi tới lượt mình, Bạch Thuật Bắc đứng im, không nhúc nhích. Lâm Văn Thu hạ giọng nhắc nhở: "Đây là tấm lòng của bọn trẻ, Bạch tiên sinh hẳn là không định hành động mất phong độ đấy chứ?"

Sắc mặt Bạch Thuật Bắc hơi kì quái, cuối cùng vẫn gượng tay tiếp nhận.

-

Trên sân khấu, viện trưởng phát biểu vài lời cảm ơn, kết thúc nghi lễ tri ơn, sau đó bà mời mọi người nán lại dùng tiệc tối. Lâm Văn Thu và đám trẻ ngồi chung bàn, người đàn ông nói chuyện với cô lúc ở hội trường, cũng ngồi xuống bên cạnh. Mọi người trên bàn đang nói cười vui vẻ, thỉnh thoảng xuất hiện thêm một người. Bạch Thuật Bắc đột ngột xen vào khiến bọn nhỏ đồng loạt ngậm miệng, tò mò nhìn anh.

Lâm Văn Thu cũng ngừng lại, giọng điệu cực kì khách sáo: "Bạch tiên sinh, anh nên ngồi chung bàn với viện trưởng."

Bạch Thuật Bắc không nhìn cô, giờ tay miết nhẹ cái bát sứ màu trắng, âm thanh cũng thật trầm thấp: "Gần đây dạ dày không tốt, không thể uống rượu."

Anh chàng đồng nghiệp yên lặng quan sát anh, vẻ mặt hơi khác thường.

Lâm Văn Thu trầm mặc, thân thể vừa động đã bị Bạch Thuật Bắc ngăn cản. Bạch Thuật Bắc từ từ quay đầu nhìn cô, ánh mắt lộ tia nài nỉ: "Miệng anh chỉ dùng để ăn, tuyệt đối không nói lời nào."

Lúc này, Lâm Văn Thu mới phát hiện sắc mặt bất thường của anh, chớp mũi đỏ ửng, hốc mắt dần bị màu máu xâm chiếm, bộ dáng kì dị đáng sợ.

"Anh ——" Lâm Văn Thu chỉ mặt mày của anh, nghi ngờ nhiu mày, "Sao vậy?"

Bạch Thuật Bắc bắt giác sờ lỗ mũi, lập tức sáng tỏ, cười gượng gạo, lạnh nhạt nói: "Bị dị ứng với phấn hoa."

Ngữ khí của anh như gió thoảng mây trôi, sau đó bắt đầu nhảy mũi lia lịa. Người đàn ông trầm lạnh như Bạch Thuật Bắc, giây phút này lâm vào tình cảnh chật vật, thật sự... hơi buồn cười.

Bạch Thuật Bắc nhìn cô, chậm rãi nói: "Lúc trước tặng hoa cho An Ninh mới biết được, về sau anh không bao giờ mua hoa nữa. Thật xin lỗi, hai chúng ta ở với nhau đã lâu, anh lại chưa bao giờ tặng em được một bông hoa."

Lâm Văn Thu không biết Bạch Thuật Bắc nói những lời này là có ý gì, cô chỉ biết bản thân rất bình tĩnh khi nghe những điều đấy.

Nhìn bộ dạng không ngừng nhảy mũi của Bạch Thuật Bắc, cô không nhịn được, nhắc nhở: "Bạch tiên sinh, đáng vẻ của anh có hơi bất tiện, trên bàn ăn mà cứ nhảy mũi. Anh có thể suy nghĩ cho bọn trẻ, đổi qua bàn khác được không?"

Bạch Thuật Bắc ngớ người, thái độ cứng ngắc, xấu hổ. Lời nói của Lâm Văn Thu rất khách sáo, nhưng hàm ý bên trong như cây dao nhọn, chọt thẳng cổ họng anh, hô hấp như tắc nghẽn.

Viện trưởng đứng lúc đi tới, thấy thái độ của Bạch Thuật Bắc và Lâm Văn Thu, bà càng thêm hoài nghi, úp úp mở mở nói: "Bạch tiên sinh, chúng ta qua bàn bên kia ngồi được không?"

Hai mắt Bạch Thuật Bắc vẫn cố chấp dán trên người Lâm Văn Thu, điềm nhiên thông báo cho mọi người xung quanh “mở rộng tầm mắt”: "Xin lỗi, tôi chỉ muốn ngồi cùng bà xã của mình, viện trưởng không đề ý chứ?"

Viện trưởng cùng chủ nhiệm đứng bên cạnh kinh ngạc không thốt nên lời, ánh mắt bàng hoàng di chuyển qua lại giữa hai vợ chồng.

Trong lòng viện trưởng không ngừng than khổ, thầm trách cái miệng bép xép của mình, đại đột đi lùi nhai với chồng của Lâm Văn Thu, còn hồn nhiên lên án người ta!

Bầu không khí nhất thời có chút xấu hổ, mọi người cùng trầm mặc, không biết nên nói gì.

Viện trưởng đành cười xòa, cố gắng vớt vát mặt mũi, hóa giải tình huống khó xử: "Hóa ra Bạch tiên sinh và Tiểu Lâm. ÔiTiểu Lâm à, Bạch tiên sinh bị dị ứng phấn hoa, cô dẫn cậu ta đến phòng y tế lấy thuốc đi."

Dù sao Bạch Thuật Bắc cũng là khách quý, viện trưởng vẫn nên làm tròn đạo đãi khách trước. Lâm Văn Thu gắng gượng đồng ý, chờ viện trưởng đi xa mới bình tĩnh quay đầu: "Anh rút cuộc có ý gì đây?"

Bạch Thuật Bắc lẳng lặng nhìn cô một lúc lâu, trong đáy mắt cô ẩn chứa sự mất kiên nhẫn. Khuôn mặt trắng nõn vì tức giận mà nhuộm sắc hồng tươi sáng, hai cánh môi xinh xắn mím chặt, đáng vẻ đó...quá thật có chút dụ hoặc.

Nhìn cô mấy giây, tiếp sau, Bạch Thuật Bắc nâng khóe môi, nở nụ cười dịu dàng: "Không có gì, chỉ muốn chặt đứt những ý niệm không trong sáng của một số người đối với vợ anh. Tuy chúng ta đang ở riêng, nhưng quan hệ vợ chồng vẫn không thay đổi. Văn Thu, anh và Mạnh Mạnh, một lòng chờ đợi em quay về."

"."

-

Đối với những lời nói của Bạch Thuật Bắc, Lâm Văn Thu đã chai sạn cảm xúc. Lòng người đôi khi thật đáng sợ, khi bạn yêu anh ta, bắt luận anh ta nói gì, bạn đều nguyện ý tin tưởng. Nhưng một khi tâm đã chết, không chỉ trong lời nói, mà những gì thuộc về anh ta, bạn đều hoài nghi hết thảy.

Vì thế, Lâm Văn Thu không buồn để tâm đến những câu nói mập mờ của Bạch Thuật Bắc, chỉ làm đúng chức trách, dẫn anh đến phòng y tế, tìm thuốc chống dị ứng đưa anh.

Bạch Thuật Bắc ngồi trên ghế, rút cuộc đã có thể thoải mái ngắm nhìn cô, khi cô xoay người nhìn lại, anh vẫn chưa chịu thu ánh mắt. Ánh mắt ấy cực kì nóng bỏng, trong đáy mắt dấy lên hai ngọn lửa rực, tựa như hận không thể chạy đến, kéo cô vào ngực, dùng nụ hôn bù đắp cho bao ngày nhung nhớ.

Nghĩ nhiều như vậy, thế nhưng cuối cùng, anh vẫn không có can đảm biến chúng thành hành động cụ thể.

Trong lòng Bạch Thuật Bắc thầm cười khỏ, ban đầu là Lâm Văn Thu lo sợ, khép nép khi đối diện với anh. Hiện tại thế thời thay đổi, đến phiên anh phải nếm chịu những tư vị đắng chất này.

"Uống ba viên." Lâm Văn Thu ném hộp thuốc tới người anh, đứng cách anh mấy bước.

Bạch Thuật Bắc cúi đầu, nhìn hộp thuốc, không nói chuyện, trực tiếp lấy ba viên thuốc đưa lên miệng, nuốt xuống.

Lâm Văn Thu thấy Bạch Thuật Bắc uống thuốc xong, xoay người ra ngoài: "Đi thôi, viện trưởng đang chờ anh đấy."

Bạch Thuật Bắc không di động, cất tiếng gọi cô: "Em đang sợ anh à? Gáp gấp muốn tránh anh."

Lâm Văn Thu đành chỉ bước chân, ánh mắt tĩnh mịch ngắm nhìn cảnh đêm ngoài cửa, chậm rãi xoay người, điềm tĩnh nở nụ cười lạnh nhạt: "Bạch tiên sinh có chuyện muốn nói với tôi ư? Tôi xin rửa tai lắng nghe."

Nói đoạn, cô đi đến ghế sofa, ngồi xuống, mỉm cười nhìn anh.

Hàng chân mày Bạch Thuật Bắc chau chặt. Nói thật, anh chẳng có chiêu trò gì để dỗ dành Lâm Văn Thu. Nếu như cô chăm chọc anh, hoặc nổi giận với anh thì ít nhất anh còn biết, trong lòng cô vẫn còn có anh. Nhưng dưới tình hình anh. anh bỗng nhiên cảm thấy mê muội.

Bạch Thuật Bắc trầm mặc chốc lát, nhỏ giọng thở dài: "Văn Thu, chúng ta hãy bình tĩnh nói chuyện với nhau. Cũng đã trôi qua thời gian dài, cảm xúc nên nhường đường cho lí trí, trong bụng em còn có đứa bé, chúng ta phải suy tính cho nó nữa."

Về mặt Lâm Văn Thu điềm tĩnh, nghe Bạch Thuật Bắc nói đến đó, bèn gật đầu tán thành: "Ừm."

Bạch Thuật Bắc thấy cô chịu phối hợp, thần sắc liền tươi tỉnh hơn, giọng nói cũng trở nên dịu dàng: "Văn Thu, đã qua lâu như vậy, em còn muốn trì hoãn đến bao giờ? Ngày trước là anh không tốt, em muốn trách phạt anh thế nào cũng được. Chỉ xin em hãy về nhà với anh đi, một mình em ở bên ngoài, rất khổ sở."

Lâm Văn Thu hơi bất ngờ, ngay sau đó bật cười lắc đầu: "Anh cho rằng tôi đang ghen tuông hoặc là hờn dỗi với anh?"

Bạch Thuật Bắc giật mình, Lâm Văn Thu bắt đắ dĩ cúi đầu: "Bây giờ cuộc sống của tôi rất tốt, thật đấy. Trước kia, tôi chưa từng trải qua cuộc sống thành thoi như thế này. Chung sống với những đứa trẻ, tôi như được tiếp thêm lòng tin vào tương lai. Ngày trước sống cùng anh, tâm trạng tôi luôn thấp thỏm bất an, lo lắng sẽ khiến anh buồn phiền tức giận, lo lắng mình làm chưa tốt, lo lắng mình không đủ đáng yêu. Thuật Bắc, anh không hiểu thế nào là yêu một người đâu. Cùng anh sống chung một chỗ, tôi mới khổ sở đấy."

Bạch Thuật Bắc ngây ngốc nhìn cô, về mặt cô thanh tao mà lạnh nhạt, tựa như đang nói về những chuyện tốt đẹp. Anh chưa bao giờ chứng kiến thần sắc của cô nhẹ nhàng thoải mái như lúc này. Thế nhưng những lời cô thốt ra khiến anh chấn động.

"Thuật Bắc, ly hôn đi, anh không yêu tôi, còn tôi, càng ngày càng không thương anh. Chúng ta cần gì phải níu kéo cuộc hôn nhân như vậy? Nhất định sẽ không có hạnh phúc."

Âm sắc trong giọng nói của Lâm Văn Thu chậm chạp và trong vắt, từng chữ tựa như làn gió nhẹ, thổi xuống đáy tai anh. Nó mang theo hơi hạnh khiến lòng người tan nát, dần dần đóng băng toàn bộ cõi lòng anh.

Cổ họng Bạch Thuật Bắc khô khốc, căng đau, nhìn thẳng đáy mắt sáng như trăng rằm của Lâm Văn Thu, lâu sau mới phát ra âm thanh: "Anh, không phải không yêu em"

Lời đã thốt ra, liệu Lâm Văn Thu có tin không? Nếu anh yêu cô, vì sao lại ép cô đi đến con đường này. Tình yêu vốn không phải như thế.

Lời yêu được thốt ra từ miệng anh, làm sao Lâm Văn Thu tin nổi?

Nỗi tuyệt vọng lần nữa nhấn chìm Bạch Thuật Bắc, tình yêu của anh đến quá muộn. Đáng buồn hơn, anh yêu một người mà người ấy vĩnh viễn không tin tưởng tình yêu của anh.

Hóa ra trong tình yêu, điều khó nhất là làm cách nào để đối phương tin tưởng —— mình đã yêu cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Sóng mắt Bạch Thuật Bắc lưu chuyển những cảm xúc phức tạp, anh muốn đưa tay chạm vào cô nhưng lại không dám, chỉ thò tay vào túi lấy một vật đặt trên bàn. Đó là giấy chứng nhận kế hoạch hóa gia đình. Những móng tay được cắt tỉa gọn gàng, nhẹ nhàng vuốt phẳng bề mặt giấy, lúc nói chuyện, câu văn vẫn trầm thấp: "Chúng ta bây giờ đã có con, anh không thể để em rời đi."

Mỉ tâm Lâm Văn Thu căng thẳng, Bạch Thuật Bắc chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía cô, hầu kết căng thẳng trượt động, lâu sau mới nói: "Hơn nữa, Lâm Văn Thu, anh yêu em"

Lâm Văn Thu mím môi nhìn anh, đầu ngón tay trắng muốt phát con run rẩy.

"Anh biết, bây giờ nói những lời này, chứng tỏ anh chỉ là một thằng hèn hạ. Nhưng anh không chịu đựng nổi, không chịu nổi sự cô độc khi bị em vứt bỏ. Cứ coi như em không còn yêu anh đi, anh vẫn muốn em quay về bên anh. Anh sẽ chờ cho đến khi. . . . em yêu anh thêm lần nữa." Khóe miệng Bạch Thuật Bắc chứa đựng ý cười, trong mắt lại tràn đầy nỗi tuyệt vọng lẫn bi thương.

Anh biết mình khổ nạn, nói với cô những lời này, chẳng khác nào tiếp tục gây sức ép, khiến cô khổ sở.

Nhưng anh đã hết cách. Thôi thì đã độc đoán nhiều năm, bây giờ ích kỉ thêm một lần vậy. Nếu thả cô đi, anh nhất định sẽ hối hận cả đời.

Những lời nói của Bạch Thuật Bắc khiến Lâm Văn Thu sùng sốt đến đơ người. Cô an tĩnh đứng dưới ngọn đèn, quảng sáng trên cao chiếu xuống khuôn mặt thanh lệ, tôn lên màu da trắng nõn động lòng người, chỉ là cặp mắt kia vô hồn không cảm xúc, tựa như có tầng sương mù dày đặc, phủ kín hết thấy.

Bạch Thuật Bắc hồi hộp khấn trương, dè dặt bước tới một bước, hạ thấp giọng: "Văn Thu, em đã từng rất yêu anh. Khi chúng ta sống chung, tuy có mâu thuẫn nhưng rất vui vẻ. Về sau, anh sẽ luôn đối xử tốt với em, luôn thương yêu em. Chúng ta có hai đứa con, có một gia đình hạnh phúc với bốn thành viên."

Anh còn chưa nói xong. Lâm Văn Thu đột ngột xen ngang. Cô bật cười thành tiếng, tiếng cười mang theo ý lạnh châm biếm, hòa vào màn đêm rét buốt, như thanh sắt nhọn, chọc mạnh vào màng nhĩ của anh.

Lâm Văn Thu không tin Bạch Thuật Bắc, cô khẽ nhướn mắt, con ngươi đen thẳm dưới ánh đèn hơi mờ tối lại sáng đến kinh người. Cô nhìn anh, ánh mắt kia thanh nhã mà lạnh tanh, không chút cảm xúc: "Những lời này, nghe quen tai quá."

Cô vẫn cố gắng kìm nén tâm tình, không muốn cùng anh ta đôi co tranh cãi, hai người quên nhau để sống là tốt nhất. Nhưng tại sao anh ta có thể, có thể mặt dày mày dạn nói ra những lời này ——

Anh ta đùa bỡn tâm lòng cô. Anh ta mạnh mẽ bảo muốn thử yêu cô, nhưng ý định chân chính của anh ta là gì? Chẳng qua là muốn tìm một bảo mẫu, thậm chí còn muốn nhục nhã cô. Vì đoạn tình cảm này, cô đã đánh đổi hầu như tất cả. Còn ngây thơ nghĩ, ít nhiều gì, anh ta cũng dùng tâm lòng đối xử với cô, nhưng không ngờ từ đầu đến cuối, chỉ vờn vện trong hai chữ “lừa gạt”.

Cô không hi vọng Bạch Thuật Bắc sẽ lấy tình yêu hồi đáp, anh ta không yêu cô là sự thật, cô cũng ép mình bình thản chấp nhận. Nhưng anh ta không được phép xem thường cô, cảm giác bị người ta đùa bỡn khiến cô cảm thấy, tình cảm của mình chẳng đáng giá một đồng. Ở trong mắt anh ta, mọi điều cô làm đều giống như một thằng hề đang ra sức diễn những trò rẻ tiền.

Mà thôi, cô đại thi cô chịu, tuy không cam lòng nhưng vẫn nén nhịn, nuốt phần uất xuống đáy lòng. Tuy nhiên, mọi thứ đều có giới hạn của nó. Khi anh ta không biết hổ thẹn, vô sỉ nói ra những lời kia thì tất cả hoàn toàn bùng nổ. Tại sao anh ta cố chấp trói buộc cô, không đoái hoài đến những suy nghĩ hay cảm xúc của cô.

Lâm Văn Thu khép mắt, khóe miệng khẽ động đậy: "Anh nói yêu tôi? Vậy cho tôi hỏi, tại sao anh luôn trù trừ không muốn tổ chức hôn lễ? Tại sao anh không nói cho Mạnh Mạnh biết, tôi là mẹ ruột của nó. Tại sao không dẫn tôi đến gặp người nhà hay bằng hữu của anh. Tại sao chuyện liên quan đến Cố tiểu thư, anh cũng giấu nốt, không hé răng về việc cô ấy đã trở lại. Bạch Thuật Bắc! Nếu đây là cách anh yêu, thì tình yêu của tôi được gọi là gì?"

Bạch Thuật Bắc nhìn thấy những tia bi thương lóe lên trong mắt Lâm Văn Thu, bị những câu hỏi liên hoàn “tại sao” của cô làm giật mình. Phản ứng đầu tiên của anh không phải là mau chóng giải thích, mà là. . . . anh nhận ra, trong lời cô nói chất chứa nhiều tia oán hờn, trách móc.

Phát hiện này làm dấy lên phần nào hi vọng cho anh, anh giờ tay muốn ôm cô: "Văn Thu."

Lâm Văn Thu làm sao hết yêu anh được. Tình cảm của cô sâu nặng đến thế, sao có thể nói thu hồi là thu hồi liền?

Sự vui sướng của Bạch Thuật Bắc còn chưa tiến đến đỉnh cao nhất, liền bị hành động kế tiếp của Lâm Văn Thu bóp nát. Lâm Văn Thu nghiêng người tránh anh, khuôn mặt không chút cảm xúc, nhìn anh bằng ánh mắt lạnh như băng, thậm chí có phần chán ghét.

Hai cánh tay Bạch Thuật Bắc dừng giữa không trung, bóng hình cô tịch in rõ trên sàn nhà.

Trong phòng tĩnh mịch, chỉ còn làn khí chảy xuôi dòng, thấm qua lòng người, đông cứng cõi lòng.

Thần sắc Bạch Thuật càng thêm khó coi. Anh là người có thói quen điều khiển mọi thứ trong tay, vô luận là người trong gia đình hay các đồng nghiệp ở đơn vị, ai cũng phải nể mặt, không dám ngỗ nghịch với anh. Lâm Văn Thu thấy được sự nhẫn nại đến cực độ trong mắt Bạch Thuật Bắc, hàng lông mày đen đậm của anh ta tựa hồ muốn nhảy lên tới trán.

"Anh nói rồi, anh sẽ không ly hôn." Anh cắn răng thốt lên từng chữ, đôi môi mím rất chặt, ngón tay thon dài co thành nắm đấm, khớp xương tay kêu răng rắc, gân xanh nổi mu bàn tay nổi gồ, căng rộng.

Lâm Văn Thu biết sự nhẫn nại của anh ta đã tới giới hạn, niềm kiêu hãnh thấm vào máu, không cho phép anh ta cúi đầu trước bất kì ai, có lẽ đã đến cực hạn rồi.

Cô định thừa cơ triệt để kích phát anh ta, khẽ hát cảm: "Tôi biết rõ việc ly hôn, nếu không có sự đồng ý của anh thì rất khó khăn. Có điều, sự nghiệp vất vả nhiều năm của anh, không định vì những thứ này mà bỏ dở giữa chừng chứ?"

Nói đoạn, cô giờ màn hình di động đến sát mặt anh. Bạch Thuật Bắc liếc mắt liền thấy được nội dung bên trong, là hình ảnh của anh và Cố An Ninh

Sóng mắt của Bạch Thuật Bắc cuộn cuộn nổi vân đen, giận dữ trùng hình ảnh trong màn hình. Ánh sáng đỏ của màn hình nhuộm vào đáy mắt anh, đôi đồng tử kịch liệt co rúc, đau lắm, tựa như bị vạn mũi kim đâm xuyên.

Anh chậm rãi giương mắt, ánh nhìn phức tạp rơi trên người Lâm Văn Thu.

Lâm Văn Thu lại có thể công kích anh đến độ này? Cô gái trong trí nhớ của anh, luôn dịu dàng thuận theo anh, cô gái từng nép mình vào ngực anh, nở nụ cười e thẹn. Hình ảnh cô gái trước mặt và trong trí nhớ giao chồng lên nhau, khiến đầu óc Bạch Thuật Bắc đau nhức, đôi mắt mờ mịt, thân hình chao đảo, đứng không vững.

Lâm Văn Thu nhìn sắc mặt xám ngoắc của anh ta, trái tim bất chợt co thắt một cái, nhưng lúc này, cô cần phải quyết đoán. Lần đầu tiên té ngã là ngoài ý muốn, lần thứ hai là ngu rúng chịu, người đàn ông này không phải là người chồng dành cho cô. Lâm Văn Thu, hãy nhìn thẳng vào sự thật đi.

Móng tay bấm mạnh lòng bàn tay, ánh mắt kiên định: "Còn có bản hiệp nghị đề mướn, trong đó nêu rõ quan hệ của anh và Cố An Ninh. Họ tên cha của Mạnh Mạnh, điền chính xác tên anh. Bạch Thuật Bắc, nếu tôi giao ra những thứ đó, tương lai của anh sẽ thế nào?"

Tâm tình hiện giờ của Bạch Thuật Bắc, không thể dùng hai chữ « khiếp sợ » để hình dung nữa. Đây là Lâm Văn Thu sao? Khuôn mặt ánh lên nét ngoan tuyệt, vẻ mặt trấn tĩnh khi nói chuyện, nào giống như tạm thời lấy cớ để đối phó anh.

Từ lúc nào cô trở nên hung hăng dọa người đến thế?

Bạch Thuật Bắc cảm giác toàn thân đều run bần bật, hai mắt đỏ sẫm nhìn chằm chằm Lâm Văn Thu, nhả ra từng chữ: "Em đã sớm chuẩn bị xong xuôi?"

Lâm Văn Thu nắm quả đấm, thần nhiên gạt đầu: "Ừ"

Cô đâu khôn ngoan lanh lợi đến vậy, dùng thứ này để uy hiếp Bạch Thuật Bắc ly hôn, cũng chỉ là cực chẳng đã phải ra chiêu cuối cùng, xé rách mặt nhau. Hôm nay, Bạch Thuật Bắc đã tỏ rõ ý định không muốn ly hôn. Nếu hai người cứ dây dưa như vậy, cô vĩnh viễn không thoát được anh ta.

Hai người trầm mặc nhìn đối phương, dùng ánh mắt xa lạ phòng bị lẫn nhau. Giữa bọn họ không có sự thấu hiểu, ai cũng muốn lưu giữ tầng phòng hộ cho riêng mình, vô hình trung, biến mối quan hệ của họ càng thêm xơ cứng.

Ngũ quan của Bạch Thuật Bắc tuần mỷ mà lạnh te, đôi mắt càng sắc lạnh khiếp người. Anh bỗng dưng cười ra tiếng, thân hình bất chợt tiến đến gần cô, cơ hồ vẩy cả người cô trước ngực.

Ngón tay lạnh lẽo nắm giữ cảm cô, đôi mắt nheo nheo, quan sát kĩ khuôn mặt nhỏ nhắn, trong con ngươi vẫn đầy tơ máu đỏ: "Uy hiếp tôi? Em cho rằng tôi sẽ sợ."

Anh tựa hồ dùng hết khí lực để thốt ra câu hỏi. Còn có thể đau đớn hơn không. Lâm Văn Thu từng đem đến cho anh niềm vui sướng hạnh phúc, và bây giờ chính tay cô "tặng" anh những nỗi đau ngọt ngào.

Lâm Văn Thu nhìn dáng vẻ hung ác của Bạch Thuật Bắc, trái tim như vọt đến cổ họng. Hai người gần trong gang tấc, hai làn hơi thở phả ra, đan quện vào nhau. Bọn họ từng là những người thân cận, gần gũi nhất. Vậy mà, giờ nhìn nhau chẳng khác gì kẻ thù.

Dường như mối quan hệ của bọn họ luôn luôn mâu thuẫn như vậy, thân thể khít khao chặt chẽ, nhưng hai tâm hồn cách nhau cả trăm núi nghìn sông.

-

Đang giảng co, điện thoại của Bạch Thuật Bắc chợt đổ chuông, phá vỡ bầu không khí trầm muộn. Bạch Thuật Bắc không thèm nhìn số, nhận ngay lập tức, anh mắt vẫn dán trên người Lâm Văn Thu.

Cách quá gần, Lâm Văn Thu vốn không muốn nghe chuyện riêng của anh ta, nhưng bất đắc dĩ, giọng nói bên kia điện thoại vẫn truyền đến tai cô. Âm thanh mềm mại, nhẹ nhàng vang lên, mơ hồ ngẹn ngào nức nở: "Thuật Bắc, anh có thể tới nhà em một chuyến không?"

Âm sắc đặc trưng của Cổ An Ninh, Lâm Văn Thu không cần đoán cũng biết.

Bạch Thuật Bắc khẽ nhủ mi tâm, ngay tức thời, đáy mắt thay đổi, anh chớp được một phản ứng rất nhỏ của Lâm Văn Thu, khóe môi khẽ nhếch lên: "Anh tới liền."

Anh cúp điện thoại, thân máy lạnh lẽo như có như không trượt qua mu bàn tay Lâm Văn Thu, tay anh phủ trên đốt ngón tay của cô.

Bạch Thuật Bắc thâm sâu nhìn cô, lia mắt tuần tra khắp khuôn mặt cô, tựa như cực lực tìm kiếm thứ gì đó. Quá bi ai, anh thất bại, không hề tìm thấy vết tích lưu lại của phản ứng lúc này. Về mặt cô vô hồn, hàng chân mày cũng không buồn nhíu.

Bạch Thuật Bắc thất vọng, nắm ngón tay siết chặt thân máy điện thoại, dùng sức như thể muốn bóp vỡ nó, gương mặt lại cố làm ra vẻ nhẹ nhàng, bàng quơ như gió thổi: "Bây giờ tôi định tới nhà Cổ An Ninh, em có muốn đi theo để chụp ảnh lại, thu thập thêm nhiều bằng chứng?"

Lâm Văn Thu cắn răng nhìn anh chằm chằm, cuối cùng hất mặt, nở nụ cười mỉa: "Cám ơn, ở bên anh suốt một buổi, tôi đã ngán tới tận cổ, tôi không muốn mấy ngày kế tiếp, ăn uống không vô đâu. Bạch tiên sinh, đi thông thả."

Bạch Thuật Bắc giận đến đen mặt xám mày, xoay người đi ra phía cửa.

Cánh cửa gỗ từ đàn vang lên tiếng « Ken Két » rồi rộng mở, làn gió đêm rót vào, lơ phơ lát phát bay trên hành lang nhuộm màu hoàng hôn.

Lâm Văn Thu dò dẫm nhìn hành lang không một bóng người, ánh đèn trên cao lác lác, nhuộm màu vàng nhạt vào đáy mắt cô.

Xem đi, đây chính là tình yêu của anh ta đó, rốt cuộc ai dám tin đây?

Lâm Văn Thu không dám cả tin nữa, yêu anh ta đã nhiều năm, một lần cố gắng hết sức lại dẫn đến kết quả buồn cười. Cô bây giờ chỉ có hai bàn tay trắng cùng tôn nghiêm nhất định phải giữ kĩ.

Lâm Văn Thu gột tay xoa nhẹ bụng mình, hàng mi khép chặt kịch liệt lay động.

Bạch Thuật Bắc ngồi trong xe rất lâu mà vẫn chưa bình ổn được hơi thở, lồng ngực phập phồng lên xuống. Khuôn mặt dửng dưng của Lâm Văn Thu lượn lơ trong đầu anh, lời nói lạnh nhạt cùng bộ dáng lạnh lùng càng không xoa đi được.

Sức ảnh hưởng của cô ngày càng lớn, chỉ cần tùy ý nói một câu, cũng đủ khiến anh tan rã quân lính.

Bạch Thuật Bắc nóng nảy đập mạnh vào vô lăng, gân xanh trên trán như muốn nảy ra ngoài, ánh mắt bi thương nhìn cánh cửa viện phúc lợi.

Một Lâm Văn Thu bẽn lẽn, sắc sảo khiến anh sợ hãi. Anh không biết nên làm sao cho đúng? Anh đối tốt với cô thì cô xua đuổi. Anh ngỏ lời yêu cô thì cô châm chọc. Thế thì anh còn làm được gì?

Hóa ra khi ta chân thành dâng trái tim cho một người, mà người kia lại tàn nhẫn đập đổ nó, cảm giác ấy rất khó chịu.

Từ trước đến nay, Bạch Thuật Bắc luôn đi bằng phẳng trên một con đường bằng phẳng, chưa bao giờ gặp phải thử thách nào khiến anh suy sụp, đương nhiên không biết cảm giác thất bại lại ê chề đến thế. Lâm Văn Thu khiến anh mất kiểm soát, để anh biết được, trên đời này, cũng có những việc khiến anh bó tay chịu trói. Tác phong của anh là mạnh mẽ tiến công cùng chiếm đoạt, bây giờ bị buộc ở thế yếu, chẳng khác nào muốn đoạt tính mạng anh.

Anh nhớ đến thái độ ngày trước với Lâm Văn Thu, so với cô hiện tại, cũng giống như kẻ tám lạng người nửa cân. Trong lòng anh không khỏi khâm phục sự nhẫn nại, bao dung của cô, xen lẫn nỗi buồn bã tiếc rẻ.

Hóa ra tình yêu của cô phải trả giá rất nhiều. Còn anh, đường đường là một người đàn ông mạnh mẽ lại thiếu dũng khí theo đuổi tình yêu của mình.

Ngoài cửa sổ, gió đêm không ngừng tấp vào cổ áo, động lại khí lạnh trên hàng xương quai xanh, rồi trượt xuống quả tim trong lồng ngực trái.

-

Ngày đó tan rã không vui, một thời gian dài Bạch Thuật Bắc không xuất hiện. Lâm Văn Thu biết anh ta là một người kiêu ngạo, bị cô liên tiếp đã thương hết lần này đến lần khác, ắt hẳn đã mất sạch sự kiên nhẫn. Hơn nữa, ngày đó anh ta nhận được điện thoại của Cổ An Ninh, có lẽ.

Lâm Văn Thu lắc đầu một cái, kìm nén những suy đoán vớ vẩn.

Không bị người đàn ông kia làm phiền, trong lòng Lâm Văn Thu dần tĩnh lặng. Mỗi ngày chăm chỉ làm việc, thi thoảng cùng đồng nghiệp đi ăn uống hoặc tán gẫu giải sầu. Lâm Văn Thu đem toàn bộ hi vọng gửi gắm vào đứa trẻ trong bụng, cuộc sống đơn giản mà phong phú, dần dần xóa nhòa những kí ức không vui của ngày xưa.

Vào chủ nhật, nhân viên trong viện thiếu hụt so với ngày thường. Lâm Văn Thu phụ giúp người chăm sóc vườn tưới cây, xong việc thì thu dọn chuẩn bị về phòng. Vừa lúc bác bảo vệ đi tới, gọi cô: "Tiểu Lâm, có người tìm cháu."

Lâm Văn Thu hơi sững sờ, không đoán được ai sẽ đến nơi này tìm mình. Cô nghi ngờ đi đến trước cửa, nhìn thấy bóng dáng ngoài kia, thân thể bất chợt

cứng đờ.

Tri Hạ mặc áo bành tô màu xám tro, mái tóc có chút dài, đứng giữa ánh mặt trời mùa đông làm nổi bật màu tóc đen như mực. Gương mặt tuấn tú sạch sẽ, đứng cách một khoảng, cười dịu dàng với cô.

Lâm Văn Thu không thể diễn tả cảm xúc hiện tại, hốc mắt sưng đau, trong lòng vừa ê ẩm vừa ấm áp.

Anh trai của cô xuất viện, rốt cuộc cô không phải một thân một mình cô độc nữa.

Tri Hạ đứng tại chỗ, một tay xách hành lý, tay kia hướng cô, vẫy vẫy: "Lâm Văn Thu, anh đã trở về."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Lâm Văn Thu cứng mình tại chỗ trong vài giây, nước mắt đã sớm tràn mi. Hai chân cô sai những bước dài, đi về phía Tri Hạ, miệng lắp ba lắp bắp: "Anh... Làm sao lại.... Vì sao không nói cho em biết để em tới đón anh?"

Tri Hạ ngắm nhìn cô thật kỹ, lòng ngón tay cái tỉ mỉ lau đi vệt nước mắt dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Anh đau lòng, khom lưng gần sát cô, thì thầm: "Cô bé ngốc. anh không muốn khiến em phải khóc nhưng cuối cùng vẫn thất bại."

Âm thanh của anh trầm thấp từ tính, như thể ngọc châu rơi trên mâm sứ quý, lòng bàn tay khoác trên bờ vai cô càng tăng thêm lực. Lâm Văn Thu nói không ra suy nghĩ của mình, chỉ hơn nửa năm ngắn ngủi, con người và cảnh vật đều có sự thay đổi lớn.

Như thể một giấc mộng dài, sau khi tỉnh dậy, hết thấy đều biến chuyển, duy chỉ có một thứ bất biến, đó là người anh trai vẫn luôn cùng cô nương tựa lẫn nhau.

Cô ngược mắt nhìn người đàn ông đối diện, hai cánh mũi hít mạnh, nhào vào ngực anh: "Anh trai, em nhớ anh lắm."

Khóe môi Tri Hạ giương lên, lòng bàn tay vỗ về sống lưng cô. Khi ánh mắt anh lia đến cái bụng nhô cao của cô thì hơi ảm đạm, nhưng vẫn dịu dàng mở miệng: "Đi thôi, anh dẫn em tới chỗ này."

Lâm Văn Thu hoài nghi nhìn anh, Tri Hạ vừa mới xuất viện, có thể dẫn cô đi đâu?

Tri Hạ không giải thích thêm, chỉ dắt tay cô, tiến về phía trước: "Đừng lo lắng, anh không mang em đi bán đâu."

Lâm Văn Thu không nhịn được cười rộ lên: "Làm sao anh ——"

"Cái gì?" Tri Hạ ngoái đầu nhìn cô, khóe mắt đuôi mày đều ánh lên nét vui mừng, hoan hỉ. Gương mặt nghịch chiều ánh sáng đẹp đến độ khiến người ta khó thở, đặc biệt hơn cả, đôi mắt của anh đã trong veo trở lại, không còn vẩn đục khó phân như lúc bị bệnh.

Lâm Văn Thu thấy anh đã bình phục, cảm xúc dưới đáy lòng bị khuấy động mãnh liệt, bàn tay nắm ngược lại tay anh: "Tri Hạ, tốt quá, anh đã trở về."

Tri Hạ gạt mình, ánh mắt phức tạp rơi trên mặt cô, như thể đang suy tư điều gì, lát sau, anh nhướn nhướn đuôi lông mày: "Có phải em thấy anh đẹp trai hơn lúc trước?"

". . . ." Lâm Văn Thu triệt để ngậm miệng, hai mắt tròn trắng. Đã bao lâu rồi, anh không trêu chọc cô? Hành động hôm nay của anh là mình chứng tốt nhất cho sự hồi phục của anh. Không chỉ trên phương diện tâm lý, cô cảm thấy cơ thể của anh cũng cứng cáp, khoẻ mạnh hơn xưa.

Đi theo Tri Hạ lên một chiếc taxi, trên đường, mặc kệ Lâm Văn Thu gặng hỏi thế nào thì miệng Lâm Tri Hạ vẫn kín như bưng, nhất quyết không chịu tiết lộ nơi sẽ dẫn cô đến. Lâm Văn Thu cố gắng hỏi lâu không có kết quả, bèn bủi môi rồi yên lặng ngồi cạnh anh.

Đã lâu mới có được cảm giác này, kể từ khi Tri Hạ mắc bệnh tâm lý, giữa hai người liền có một vách ngăn vô hình, không thể tháo gỡ. Còn bây giờ, hai người lại có thể thoải mái ngồi sóng vai bên nhau, chuyện trò vui vẻ, cứ như được trở về những ngày thơ ấu tươi đẹp.

Thật tốt.

-

Tri Hạ dẫn Lâm Văn Thu tới một khu chung cư, mặc dù nằm ở vị trí hẻo lánh nhưng quang cảnh xung quanh rất tốt, u tĩnh an hoà, đem đến bầu không

khí trong lành, thanh nhã.

Lâm Văn Thu nhìn một lượt khắp xung quanh, trong lòng càng thêm nghi ngờ, mà Tri Hạ vẫn giữ vẻ thần bí khó dò.

Cô theo anh bước vào thang máy, tiếp sau, hai tay Tri Hạ như thể đang làm trò ảo thuật, vặn vẹo xoay tới xoay lui, cuối cùng đưa ra một chiếc chìa khoá. Lâm Văn Thu kinh ngạc trừng to mắt, Lâm Tri Hạ mở cửa một căn nhà, khẽ hất cằm nhìn cô, ngũ quan anh tuần hiện vẻ tự hào: "Thích không?"

Lâm Văn Thu ngây ngốc đứng trước cửa, không biết làm sao cho phải. Căn nhà này so với căn nhà trước của bọn họ thì tốt hơn nhiều, bài trí bên trong rất thơm mát, nhìn rất "duyên". Căn nhà nằm ở vị trí có ánh sáng tốt, tia sáng của mặt trời len lỏi vào từng góc ngách nhỏ.

Tri Hạ thuê căn nhà này? Hèn gì từ nửa tháng trước, anh luôn tìm cơ không cho cô đi thăm anh, kế hoạch của anh đã bắt đầu từ lúc đấy?

Gương mặt Tri Hạ đắm chìm dưới ánh mặt trời, tươi cười chói sáng. Lâm Văn Thu lại cười không nổi, nhìn chòng chọc vào anh: "Đây là?"

Tri Hạ lặng thinh, dặt tay cô tiến vào sâu hơn, sau đó mới chậm rãi xoay người nhìn cô, biểu tình vô cùng trang trọng, nghiêm túc: "Văn Thu, em vì anh. . . đã chịu nhiều đau khổ. Anh là gánh nặng cho cuộc sống của em, chính anh là nguyên nhân đẩy em đến những tình thế khó xử, em vì anh mà chấp nhận đề mướn, thậm chí bây giờ."

Anh bỗng trầm ngâm, như thể hơi khó chịu, cuối cùng dùng sức bóp mạnh bả vai cô: "Trước kia anh hồ đồ làm tổn thương em. Hãy tha thứ cho anh, về sau anh sẽ không bao giờ làm như thế nữa."

Tri Hạ gian nan biểu đạt ý tứ xong, rồi giơ tay vén những sợi tóc rơi bên má ra sau vành tai cô. Lâm Văn nghe anh nói, trong lòng liên tục run rẩy, chỉ sợ anh nói ra điều gì khiến cô khó chấp nhận được.

Tri Hạ cầm tay cô, những ngón tay thon dài cùng cô đan giao, lát sau dẫn cô đến một gian phòng.

Lâm Văn Thu sửng sốt khi nhìn thấy cửa phòng, tâm tình càng thêm phức tạp.

"Đây là phòng của anh, đề phòng việc anh mất khống chế khiến em bị tổn thương."

Lâm Văn Thu thần thờ nhìn cửa phòng, ngoài cửa còn tăng thêm một cánh cửa phòng hộ, hơn nữa, còn là ổ khoá đặc biệt, chỉ có thể từ bên ngoài mở ra. Lâm Văn Thu có thể cảm nhận được nỗi lo lắng, bất an của Tri Hạ, trong lòng cô có chút khó chịu.

Cô xoay người, nghiêm túc nhìn anh: "Bây giờ có thể nói cho em biết, căn nhà này từ đâu ra không?"

Tri Hạ nhìn cô một lúc, bình thản nhoen miệng cười "Anh bán bản thiết kế, vừa đủ để giao tiền cọc (trong mua trả góp)."

Từ khi học đại học, Tri Hạ đã có niềm đam mê với thiết kế. Tuy thân thể anh không tốt nhưng đầu óc luôn có những sáng kiến mới mẻ, hễ rảnh rỗi là anh nghiên cứu, tìm tòi, tô tô vẽ vẽ đủ thứ. Đáng tiếc, sự nghiệp của anh phải dở dang khi anh vào viện an dưỡng, nhưng không ngờ, ở trong đấy, anh vẫn không buông bỏ niềm say mê của mình.

Tri Hạ khẽ khàng nhét chìa khoá vào trong tay cô: "Văn Thu, đây là món quà đầu tiên anh tặng em. Sau này sẽ có nhiều thứ hơn, anh hứa, sẽ không cho phép bất kì ai có cơ hội ức hiếp em nữa."

Lâm Văn Thu nhìn chiếc chìa khoá lấp lánh ánh sáng bạc trong lòng bàn tay, đáy lòng cô liêu hoang vắng dần dần được lấp đầy.

Ngày trước, đều do cô tự mình chống đỡ cuộc sống, bất luận gặp phải áp lực hay khó khăn nào, đều cắn răng nhẫn nại lướt qua. Bởi vì cô biết, ngoại trừ bản thân thì không thể dựa vào ai hết.

Mà giây phút này, rốt cuộc đã có người sống vai cùng cô, niềm hạnh phúc ập đến bất ngờ khiến cô cảm thấy không chân thật, hoặc là, thụ sủng nhược kinh.

Tri Hạ nhìn viên mắt đỏ hoe của cô, đau lòng vuốt ve mái tóc trên đỉnh đầu cô. Vì anh, cô phải chịu biết bao nỗi ám ức, ngâm đắng nuốt cay để sống. Mà anh, chẳng những không thương yêu cô, mỗi khi căn bệnh phát tác, tâm lí trở nên vặn vẹo, còn thẳng tay đánh đập, day đoạ cô.

Nghĩ đến những nỗi khổ cực của cô, trái tim anh như bị đao xoắn.

Không ai so với anh có thể biết rõ những tủi hờn mà Lâm Văn Thu phải gánh. Cô bé ngây thơ ngày xưa dần trở nên khép kín, dè dặt sống qua ngày, thậm chí khi hạnh phúc, cũng không biết nên biểu lộ vẻ mặt như thế nào.

Tri Hạ chưa xốt siết chặt tay cô, kiên định nói: "Về sau đã có anh ở đây, nhất định em. . . ." Anh cúi đầu nhìn xuống bụng cô, tiếp tục nói, "Em và đứa bé không cần khổ cực nữa."

Lâm Văn Thu ngửa đầu nhìn anh, dùng sức gật đầu một cái: "Em tin anh. Tri Hạ, cảm ơn anh đã trở lại."

Có lẽ anh không biết được, sự trở về của anh, có ý nghĩa với cô đến thế nào. Tựa như tia nắng ấm, rọi xuống mùa đông giá rét, xua tan đi khí lạnh buốt người. Rốt cuộc cô đã có thể tạm biệt cảnh tượng tịch mịch khi mà mỗi sáng mở mắt ra, chỉ có mình cô đối diện với căn phòng trống trải.

-

Tri Hạ sợ Lâm Văn Thu còn bị ám ảnh, cho nên anh dứt khoát dẫn cô đi đến bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe. Bác sĩ chẩn đoán, tâm lý của anh đã hoàn toàn bình phục, nhưng thân thể vẫn còn yếu.

Ba chữ "bệnh bạch cầu" là cái gai trong lòng Lâm Văn Thu suốt thời gian dài, chưa cách nào nhỏ bỏ được.

Ngược lại, tâm trạng của Tri Hạ rất tốt, thái độ vô cùng lạc quan, anh khoác vai cô, nói đùa: "Ngày xưa bác sĩ nói anh mệnh yếu, nhưng anh vẫn sống tốt cho tới bây giờ. Văn Thu ngốc, đừng lo lắng dư thừa, chúng ta cứ thoải mái sống trọn những giây phút hiện tại."

Lâm Văn Thu nhìn bộ dáng ung dung của anh, lắc đầu một cái: "Em sẽ không từ bỏ."

Hai người cùng nhau đi về nhà. Con đường dài thăm thẳm chậm rãi lên đèn, Tri Hạ khẽ nghiêng đầu nhìn Lâm Văn Thu, ánh mắt thâm trầm, như thể có lời muốn nói.

Cô cảm thấy anh trầm mặc, nghi ngờ giương mắt: "Sao thế?"

Khoé môi Tri Hạ nâng lên, khựng lại bước chân: "Vì em, anh sẽ cố gắng chống chọi với bệnh tật, cố gắng sống thật tốt, cho đến khi em không cần anh nữa mới thôi."

Lâm Văn Thu nhìn đôi đồng tử sâu hun hút của anh, nhất thời không biết đối đáp ra sao. Tri Hạ biết cô đang lúng túng, bèn giơ tay véo mạnh chóp mũi cô: "Tính khóc nhè hả, con sen."

Anh phì cười, lui về sau vài bước. Chóp mũi Lâm Văn Thu bị anh véo đến ê ẩm, hai mắt rung rung, tức giận đuổi theo, giả vờ muốn đánh anh: "Lâm Tri Hạ, anh mới là con sen đó! Khi bé còn chảy nước mũi."

Tri Hạ thấy cô đuổi theo, ý mình chân dài bèn không thêm chạy, chỉ cần vài bước lớn là có thể giữ khoảng cách an toàn với cô, vừa đi thong thả vừa ác ý giễu cợt: "Còn nhớ tấm hình ba chụp hồi xưa không? Có muốn anh treo nó trong phòng khách không hả?"

Khuôn mặt Lâm Văn Thu liền đỏ lựng, tức tối lấy chân dẫm mạnh xuống cái bóng của anh, ra sức đuổi theo: "Anh dám!"

"Khỏi thách, chắc chắn là dám rồi." Nói đoạn, Tri Hạ ngoái đầu, nhướn nhướn lông mày, tỏ vẻ khiêu khích, khoé miệng cười khẩy, "Em chú ý đường thai kia."

Lâm Văn Thu bực bội lấy kẹo trong tay ném vào người anh, Tri Hạ giơ tay chụp được, vui vẻ bỏ vào miệng thưởng thức. Hai người nói nói cười cười đi về khu chung cư, vừa mới chuẩn bị tiến vào trong, phía sau liền truyền đến tiếng kèn nhưc tai của ô tô.

Hai ngọn đèn xe bỗng chốc sáng chói, kéo dài hình bóng của hai người.

Lâm Văn Thu theo phản xạ nheo lại hai mắt, mơ hồ thấy được cửa xe mở ra, sau đó một bóng dáng cao ngất từ từ xuất hiện trong tầm mắt cô. Trên người anh ta còn vận bộ quân phục trang nghiêm, ngũ quan dưới quân mũ tối tăm khiến người ta sợ hãi.

Gương mặt Bạch Thuật Bắc sa sầm, ánh mắt quét tới người đàn ông đứng bên cạnh Lâm Văn Thu, Lâm Tri Hạ.

Anh lại bất cẩn quên mất. còn có một tình địch như vậy.

Anh ngồi trong xe, ngắm nhìn Lâm Văn Thu nói cười vui vẻ, thoải mái đùa giỡn với anh ta, trái tim đột nhiên thắt chặt, suýt nữa đã quên hô hấp.

Lâm Văn Thu rất ít khi thân mật với người khác phái. Nhìn thấy bọn họ, dây cung trong đầu anh như thể bị chặt đứt, cố nhẫn nhịn, chờ bọn họ tới gần.

Nào ngờ cự li càng gần, trái tim càng đau nhói.

Lần đầu tiên anh chứng kiến hai người bọn họ vui đùa như những đứa trẻ ngây thơ. Lâm Tri Hạ rất tự nhiên có những đụng chạm thân mật với cô, còn cô thoải mái tiếp nhận, không hề có dấu hiệu bài xích. Thậm chí còn cười rạng rỡ đến thế.

Bạch Thuật Bắc tức muốn bẻ phổi, so với hành động anh dùng Cố An Ninh để kích thích cô thì Lâm Văn Thu đã thành công vượt bậc. Anh thừa nhận, anh ghen, ghen đến phát điên, ghen đến mức muốn nhấn chìm nơi này trong biển dấm!

Nhìn cô đi từng bước ngang qua chiếc xe, tia sáng nơi khoé mắt không động lại tí nào trên người anh. Bạch Thuật Bắc không chịu nổi, trong nháy mắt, mắt sạch sự kiểm soát.

-

Sắc mặt của anh tựa như thời tiết tháng sáu, trời giăng đầy mây đen, nhưng Lâm Văn Thu chỉ liếc nhìn anh một cái, rồi thân nhiên kéo Tri Hạ rời đi.

"Lâm Văn Thu." Ba chữ nặng nề tràn ra từ kẽ răng nghiền chặt của Bạch Thuật Bắc. Được lắm! Cô gái này điềm nhiên xem anh như bầu không khí loãng, hoàn toàn trong suốt.

Hai bàn tay co thành nắm đấm, anh đánh giọng quát : "Đứng lại cho anh."

Lâm Văn Thu không còn gì để nói với anh ta, hai chân vẫn bước đều. Với lợi thế của quân nhân, chỉ cần vài bước, Bạch Thuật Bắc đã bắt được cổ tay cô, cặp mắt đỏ tươi nhìn cô chòng chọc: "Sao em phải chạy! Em——"

Anh không nói nên lời, từng cơn đau tê tái dội vào lồng ngực. Ngày đó ở viện phúc lợi, anh vốn muốn dựa vào cuộc điện thoại của Cố An Ninh để xem phản ứng của cô. Sau đó đợi cô ghen tức, phát tiết nỗi hận trong lòng thì anh sẽ dễ dàng rồi chân thành nhận lỗi với cô. Nhưng anh đâu ngờ, cô gái này, dầu muối đều không vào, anh hoàn toàn bí cách. Ngược lại, chính anh càng ngày càng mê đắm, chỉ vừa nhìn thấy cô thân thiết với Lâm Tri Hạ đã mất hết tự chủ.

Bạch Thuật Bắc âm trầm nhìn Lâm Tri Hạ. Lâm Tri Hạ cũng thản nhiên nhìn lại anh, đáy mắt bắn ra tia khiêu khích, không hề e ngại.

Lâm Văn Thu dùng sức gãy mạnh cổ tay, hàng chân mày chau chặt: "Anh buông tay, anh làm tôi đau đấy!"

Lúc này, Bạch Thuật Bắc như bừng tỉnh từ giấc mộng, vội vàng buông lỏng tay, lại không ngờ anh vừa thả ra, Lâm Văn Thu liền nhanh nhẩu nắm tay Lâm Tri Hạ, cong chân chạy vào hành lang.

Bạch Thuật Bắc không có chìa khoá, đành trơ mắt nhìn cánh cửa phía trên dần đóng kín, ngăn cách tầm mắt của anh với bọn họ.

Bạch Thuật Bắc trở lại trên xe, ngược nhìn căn nhà vẫn đang sáng đèn, trong đó có một gian phòng thuộc về Lâm Văn Thu, nhưng anh không có cách nào vào được, tựa như vô vọng bước vào trái tim cô thêm lần nữa.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Văn Thu luôn cẩn trọng trong từng bước đi. Mỗi khi ra khỏi chung cư, cô luôn quét mắt nhìn xung quanh, xem có chiếc xe việt dã xuất hiện gần đây hay không. Không phải cô sợ Bạch Thuật Bắc, chỉ là cảm thấy, cứ dấy dưng như vậy, thật sự chẳng có ý nghĩa. Cho đến bây giờ, người Bạch Thuật Bắc yêu nhất, chính là bản thân anh ta. Anh ta hành động luôn theo cảm hứng, lúc cao hứng thì tỏ ra thâm tình yêu thương, khi mất hứng thì mặt lạnh sập cửa.

Có lẽ, anh ta thật sự nhận thấy tầm quan trọng của cô, nhưng anh ta vẫn không có gì thay đổi. Biết sai mà không sửa thì sao có tiến triển được, cuối cùng vẫn là kết cục như cũ.

Bây giờ Lâm Văn Thu đã triệt để thông suốt, từ đầu đến cuối, cô và Bạch Thuật Bắc hoàn toàn không tương thích.

Lâm Văn Thu vẫn làm công việc ở viện phúc lợi. Hôm nay hết giờ làm, cô chuẩn bị ghé siêu thị mua đồ. Trên đường, cô lấy di động, gọi điện báo với Tri Hạ. Đang chuẩn bị băng qua đường, trước mặt cô bỗng nhiên dừng một chiếc xe.

Một màn này thật quá quen thuộc, Lâm Văn Thu vẫn còn bị ám ảnh bởi việc bắt cóc lần trước. Phản ứng đầu tiên của cô, chính là xoay người muốn chạy, nhưng cuối cùng vẫn bị bắt trối, quăng lên xe.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Văn Thu rất muốn chửi tục, quái gì cô lại xui xẻo đến vậy, có thể tranh hạng mục "người bị bắt cóc nhiều nhất" rồi đấy.

Lần này, Lâm Văn Thu không biết mình trêu chọc phải người nào, nhưng trực giác mách với cô, chuyện này chắc chắn liên quan đến Bạch Thuật Bắc. Trong lòng cô hung hăng mắng mỏ anh ta, quyết tâm cách xa anh ta càng tăng cao.

Có điều bọn bắt cóc lần này đối đãi với cô rất khách khí, dây thừng trói cô rất lỏng lẻo, như làm cho có lệ. Thân hình Lâm Văn Thu ngồi lọt thỏm giữa đám người to cao, hai mắt không nhìn tới đường sá bên ngoài cửa sổ. Xe chạy trên đường liên tục lắc lư xóc nảy, tựa hồ đang đi đến địa phương vắng vẻ.

Khi sắc trời tối mịt, chiếc xe mới mới dừng lại, cánh cửa gỗ bị đẩy ra, ánh mắt của cô và Bạch Thuật Bắc liền giao thoa cùng nhau.

Bạch Thuật Bắc mặc áo len màu xám nhạt, vẻ mặt như thể đang bất an lo lắng. Anh đứng ngay cửa, tay cầm áo khoác đen, hình như chuẩn bị ra ngoài.

Lâm Văn Thu vừa mới bước vào phòng khách, cửa gỗ sau lưng liền "rầm" một tiếng, khoá chặt

Giây phút Lâm Văn Thu nhìn thấy Bạch Thuật Bắc, máu nóng vọt lên đầu, căn bản không chú ý đến việc ánh sáng trong căn biệt thự dần tối xuống. Sắc mặt cô đỏ bừng, đi tới trước mặt anh ta, tức tối nện cú đấm vào khuôn ngực rộng lớn: "Cái tên này, anh điên lắm rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Trên người Bạch Thuật Bắc nồng nặc mùi cồn của rượu, tơ máu đỏ tươi giăng đầy trong đôi mắt. Nhìn thấy Lâm Văn Thu, anh còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, liền bị hành động của cô làm cho mù mịt : "Em có ý gì?"

Lâm Văn Thu nhìn chằm chằm Bạch Thuật Bắc, hai gò má đỏ bừng vì tức giận. Lát sau, Bạch Thuật Bắc mới bừng tỉnh hiểu được, mây đen u ám lập tức xâm chiếm gương mặt tuấn tú: "Em cho rằng anh làm?"

Lâm Văn Thu không nói lời nào, chỉ có tia sáng khẳng định phát ra từ đáy mắt đen.

Trong khoảnh khắc, Bạch Thuật Bắc không thể nói lên cảm xúc của mình, như thể có người cầm dao đục lỗ vào trái tim, lồng ngực nhói đau vì bị xé toạc. Cho dù anh khôn nạn hơn nữa, cũng sẽ không dùng thủ đoạn đê tiện này để cưỡng cầu cô. Giậm cầm chính vợ của mình, Bạch Thuật Bắc chưa cảm thấy, hèn hạ đến mức đấy.

Nhưng anh phải giải thích như thế nào? Anh xác thực không nhúng tay vào chuyện này, nhưng nó có liên quan đến anh.

Bạch Thuật Bắc trầm mặc hồi lâu, nhìn cô tức giận bưng bưng, đành nhỏ giọng giải thích: "Là chú ba, hôm nay. . . . sinh nhật anh, bọn họ muốn chúc mừng anh."

Lâm Văn Thu cắn môi không nói, Bạch Trạ Nam muốn chúc mừng sinh nhật anh ta, chẳng lẽ xem cô như quà tặng? Quả nhiên là anh em, hứng gì làm vậy, không hề đếm xỉa đến cảm nhận của người khác.

Bạch Thuật Bắc có cảm giác “càng tỏ càng đen”* Trước khi tới đây, anh hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Bạch Trạ Nam chỉ nói, Lâm Văn Thu có chuyện, bảo anh đến gặp.

*: càng giải thích càng phản tác dụng

Kết quả ——

Trong lòng anh nhiệt tình rửa sả em trai của mình, cái thằng nhóc Bạch Trạ Nam, càng ngày càng teo nhỏ!

Bạch Thuật Bắc nén bực, giọng nói đặc biệt e dè: "Đừng nóng giận, anh lập tức đưa em về."

Lâm Văn Thu không để ý Bạch Thuật Bắc, xoay người ra cửa. Cô gắng sức vận tay nắm cánh cửa, nhưng nó vẫn bất động, tất nhiên đã bị khóa trái. Giương mắt nhìn xung quanh, tất cả cửa sổ đều có hàng rào bảo vệ, đành bỏ quả phông án treo cửa sổ. Xem ra bọn người kia cố ý nhốt cô ở đây, phòng chừng cửa sau đã bị khóa kĩ.

Lâm Văn Thu Và Bạch Thuật Bắc nhìn nhau. Ngay cả Bạch Thuật Bắc cũng giật mình, hèn gì vừa nãy, Bạch Trạ Nam lại gửi cái tin nhắn mập mờ đấy cho anh: Nhớ giữ chặt cơ hội, không cần cảm ơn em

Bạch Thuật Bắc bỗng nhiên đau đầu, cảm giác chột dạ đánh úp vào ngực, bất giác kéo thẳng sống lưng: "Để anh thử coi."

Tay Bạch Thuật Bắc giả vờ vịn vịn mấy cái. Thật ra, mấy thứ ổ khóa vớ vẩn này không làm khó được một quân nhân lão luyện như anh. Nhưng anh ao ước ở chung một chỗ với cô, khoảnh khắc nhìn thấy cô, trong lòng anh bắt đầu rộn rạo. Anh nghiêng đầu, biểu cảm chán chường, diễn xuất y như thật: "Mở không được."

Lâm Văn Thu nóng nảy hỏi: "Anh có mang điện thoại không?"

Điện thoại của cô đã bị bọn người kia đoạt mất, bây giờ không cách nào liên lạc được với người bên ngoài.

Bạch Thuật Bắc vội vàng nhét tay vào túi áo khoác, vừa chạm tới di động, ngón tay không do dự, ấn nút tắt máy, trịnh trọng trả lời: "Không có, để quên ở quán rượu rồi."

Lâm Văn Thu chau mày, thất vọng liếc nhìn khắp phòng khách. Dường như nơi này ngày thường không có ai ở, điện thoại thì không có, đèn đuốc cũng không mờ.

Bạch Thuật Bắc nhìn đáng vẻ bất an, thấp thỏm của cô, cất tiếng cười khổ: "Em không muốn ở chung một chỗ với anh đến thế à?"

Lâm Văn Thu phức tạp nhìn anh một cái, rồi thờ ơ xoay người đi tới cửa sổ, quan sát tình huống bên ngoài.

Bị cô cố tình làm ngơ, trái tim Bạch Thuật Bắc lại nhói đau thêm. Anh ngồi trên sofa, quan sát bộ dạng lật đật tìm cách ra ngoài của cô, cuối cùng không nhìn nổi, khàn giọng khuyên lơn: "Đừng lãng phí thời gian, ngày mai bọn họ sẽ tự động thả chúng ta, chỉ cần ở lại một đêm thôi. . . ."

Nghĩ tới hiện tại Lâm Văn Thu chán ghét, bài xích chuyện ở chung với mình, trong lòng Bạch Thuật Bắc như thể có tảng đá ngàn cân đè ép. Cô gái ngày trước, luôn dùng ánh mắt mê luyến nhìn anh, đã đi đâu rồi?

Lâm Văn Thu cắn môi, cuối cùng vẫn mở miệng trả lời: "Tri Hạ sẽ lo lắng."

Không đề cập tới Tri Hạ thì thôi, Lâm Văn Thu vừa nhắc đến anh ta, gương mặt Bạch Thuật Bắc liền xám ngoét. Trước kia, Lâm Tri Hạ mắc bệnh tâm lý nên Bạch Thuật Bắc không hề đề phòng anh ta. Nhưng giờ thì khác, Lâm Tri Hạ đã bình phục, và lại, quan hệ giữa anh ta và Lâm Văn Thu ngày càng

thân thiết.

Anh càng không thể tha Lâm Văn Thu!

"Nơi này cách xa nội thành, giờ em ra ngoài cũng chẳng đón được xe, nán lại đến sáng mai đi." Anh ngẫm nghĩ một tí rồi bồi thêm lí do, "Trong bụng em còn có đứa bé."

Lâm Văn Thu nhìn những cánh cửa sổ bị bịt kín bởi hàng rào chắn, ngoài cửa, gió thổi ào ào. Mãn đêm buồn lo, nhiệt độ dần xuống thấp. Nơi đây hình như cách biển rất gần, không khí xung quanh hơi ẩm ướt. Lâm Văn Thu nghĩ đến tình huống hiện tại, rồi cuộc đi tìm một chỗ để ngồi.

-

Trong phòng quá yên tĩnh, chỉ còn tiếng lửa cháy hừng hực của chiếc lò sưởi gắn tường. Ngọn đèn trên cao tỏa ánh sáng lập lờ mờ ảo. Bầu không khí tuyệt mỹ dành cho các đôi tình nhân.

Lâm Văn Thu an tĩnh ngồi trên sofa, cách Bạch Thuật Bắc một đoạn khá xa, đôi mắt rũ xuống, ngắm nhìn cái bóng của chính mình, cố ý coi nhẹ sự hiện diện của người đàn ông bên cạnh. Nhưng ánh mắt của anh ta cứ như hai ngọn lửa nóng, nướng cháy khuôn mặt cô.

"Đói không?"

Giọng nam trầm nhẹ vang lên, Lâm Văn Thu muốn lắc đầu theo trực giác, sau nghĩ đến đứa bé trong bụng, cắn răng, chủ động đứng dậy: "Đề tôi vào bếp, xem thử có cái gì."

Trong phòng bếp tối đen như mực, tay Lâm Văn Thu chống vách tường, mò mẫm tìm công tắc mở đèn, nhưng bấm nút mấy lần, xung quanh vẫn tối mù.

Bạch Thuật Bắc đột ngột theo tới, "tách" một tiếng, chiếc bật lửa trong tay anh bùng lên đỏm sáng nhỏ, âm thanh của anh trầm thấp hơn mọi lần: "Hình như ngoại trừ phòng khách, những nơi khác đều mất điện."

Lâm Văn Thu bắt đầu dĩ thử dài, nửa thật nửa đùa nói: "Em trai của anh nhọc lòng quá."

Đôi môi Bạch Thuật Bắc mím chặt, tay lục tìm kệ tủ trong phòng bếp. Bật lửa hết tắt rồi sáng, lập lại liên tục mấy lần. Bóng dáng rần rỏi của anh khi tỏ khi mờ, lóe lên trong đôi đồng tử đen láy của cô.

Cuối cùng anh tìm được vài cây nến, có lẽ do Bạch Trạ Nam cố tình để lại. Sau khi đốt nến, không khí trong phòng bếp càng mập mờ, ám muội hơn.

Lâm Văn Thu mở tủ lạnh, nhìn thấy rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, đặc biệt toàn là những món Bạch Thuật Bắc ưa thích. Thông qua thức ăn, Lâm Văn Thu cũng có thể cảm nhận được sự kính trọng, mến yêu của Bạch Trạ Nam dành cho Bạch Thuật Bắc. Có lẽ, anh ta muốn tổ chức một buổi tiệc sinh nhật thật ý nghĩa cho anh trai, bỏ công đưa cô tới đây, còn chuẩn bị mọi thứ chu đáo.

Nhưng với Bạch Thuật Bắc, cô quan trọng đến thế sao? Không có cô, Bạch Thuật Bắc không thể vui vẻ trong ngày sinh nhật?

Nghĩ tới đây, Lâm Văn Thu bèn lắc đầu lia lịa. Cô phải vứt ngay những vọng tưởng xa vời. Cô không được yêu người đàn ông này, chịu nhục nhã còn chưa đủ à?

Lâm Văn Thu cúi đầu chọn nguyên liệu. Từ đầu đến cuối, Bạch Thuật Bắc đứng yên trước cửa phòng bếp, anh không dám đến gần cô, nhưng tiếc nuối những giây phút được ngắm nhìn cô.

Hình ảnh ám áp trước mắt, đã lâu anh chưa nhìn thấy. Hóa ra, bóng lưng của Lâm Văn Thu tắt bật trong phòng bếp lại đẹp mắt đến thế. Vì sao ngày trước anh không phát hiện được?

Lâm Văn Thu cúi đầu nhặt rau, Bạch Thuật Bắc nhìn một lúc, không nhận được cảm thán: "Nếu Mạnh Mạnh ở đây thì tốt quá, con bé rất nhớ em."

Động tác của Lâm Văn Thu khẽ ngưng trệ, trái tim co rúc đau đớn, cổ họng nạt không đáp lời.

Cô nấu ăn rất nhanh. Khi món ăn được dọn hết lên bàn, Bạch Thuật Bắc ngẫm nghĩ rất lâu, đôi đũa trong tay không động đậy. Bình thường, anh chủ yếu ở đơn vị, ít có cơ hội dùng cơm do Lâm Văn Thu nấu. Nhưng không hiểu sao, từ lúc cô bỏ đi, anh nhớ nhung da diết hương vị của những bữa ăn đó. Đây là... một loại hương vị mà nhiều năm qua, anh chưa từng nếm thử.

Hiện tại mơ hồ hiểu thấu, hình như là hương vị của gia đình.

Lâm Văn Thu chỉ nhìn anh một cái, rồi cúi đầu ăn cơm, suy tư một tẹo, bèn ngắt đầu: "À mà ——"

Bạch Thuật Bắc ngẩng lên, chạm vào ánh mắt lấp lánh của cô. Lâm Văn Thu nắm chặt đôi đũa, nói thật nhanh: "Sinh nhật vui vẻ."

Những ngón tay đặt trên bàn của Bạch Thuật Bắc từ từ cuộn tròn. Trong ánh sáng tù mù, Lâm Văn Thu không thể nhìn thấy những cảm xúc dịu dàng chuyển động dưới đáy mắt anh, chỉ nghe âm thanh khàn đục: "Cảm ơn."

Bạch Thuật Bắc tìm được một chai rượu vang đỏ, vừa ăn vừa nhâm nhi vài ly. Nghe câu chúc của cô, tâm tình của anh tốt lên hẳn, khoe miệng cong

cong, mắt nhìn cô chăm chú. Lâm Văn Thu mang thai nên không uống với anh..., chỉ tập trung vào động tác nhai nuốt, bụng bảo dạ, hôm nay là sinh nhật anh ta tạm thời nhân nhượng anh ta vậy.

Có lẽ buổi đêm thật tốt đẹp, hai người ngằm nhất trí, không đề cập đến những vấn đề nhạy cảm. Bọn họ như thể những người xa lạ, tình cờ gặp gỡ chung đường, mời nhau một bữa cơm, thảnh thơi trò chuyện vài câu. Cuối cùng, Bạch Thuật Bắc xử lý gọn ghẽ toàn bộ thức ăn, sau hôm nay, không biết bao giờ anh mới có cơ hội được ăn đồ cô nấu.

-

Thời gian trôi qua rất chậm, tiếng chuông của chiếc đồng hồ cổ báo hiệu vừa sang 9h tối, hai người ngồi yên không lên tiếng, bối rối lắng nghe hơi thở của nhau.

Lâm Văn Thu ngồi một lúc đã bắt đầu buồn ngủ. Phụ nữ khi mang thai rất thích ngủ. Bạch Thuật Bắc cố níu kéo thời gian gần bên cô, chủ động đề nghị: "Chúng ta xem ti vi?"

Lâm Văn Thu liếc nhìn cầu thang đen ngòm. Cô có chứng sợ bóng tối, không dám lên đó một mình, đành ưỡn thẳng sống lưng, dằn lòng gật đầu: "Ừm."

Ti vi trong phòng đã cắt hết dây cáp, chỉ có mấy cái DVD. Bạch Thuật Bắc không nhìn kĩ, quơ đại một cái nhét vào đầu đĩa. lát sau, Bạch Thuật Bắc chỉ muốn cắn lưỡi khi chứng kiến những hình ảnh tươi mát, đầy thịt thà xuất hiện to rõ trên màn hình.

Tên Bạch Trạ Nam ngu ngốc!

Lâm Văn Thu vốn đang gật gù gật gù, bên tai loáng thoáng tiếng rên rỉ mờ ám của phụ nữ, con buồn ngủ hoàn toàn bay biến. Cô hoảng hồn nhìn chăm chăm hình ảnh trước mắt, vừa lúc màn hình phóng to nơi giao hợp của đôi nam nữ, phối hợp với tiếng nước vậy, nâng hiệu ứng nghe nhìn đến mức cao nhất.

Cô vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, đầu óc cực kì hỗn loạn. Tiếng rên rỉ liên miên lọt sâu xuống đáy tai, quấy đến mức ngực cô căng cứng. Những ảnh cấm trẻ em dưới 18 tuổi cứ lờn vờn trong đầu.

"Anh...anh!" Lâm Văn Thu lắp bắp nói, "Mau tắt đi."

Bạch Thuật Bắc ảo não không dứt. Lâm Văn Thu đang mang thai, Bạch Trạ Nam lại dám bom những thứ đen tối vào đầu con anh ngay từ trong bụng mẹ! Anh vội vàng tắt ti vi, có điều, cổ họng trở nên khô rất, nhịp tim tăng đột biến.

Bạch Thuật Bắc cảm thấy kỳ quái, chẳng phải là những hình ảnh tầm phào thôi sao? Anh cũng không phải chưa từng nghĩa qua, thế nhưng phản ứng lần này.

Khuôn mặt Lâm Văn Thu đỏ lựng, cúi đầu không dám nhìn Bạch Thuật Bắc, cứng ngắc đứng dậy, thẳng lưng hướng tới cầu thang: "Tôi muốn đi ngủ."

Bạch Thuật Bắc biết cô sợ tối. Trước kia khi ngủ, cô luôn mở sáng đèn. Anh sốt sắng theo sau, cầm nến soi đường giúp cô: "Anh dẫn em đi."

Nói đoạn, anh lách người đi lên trước, dẫn đo vờn cánh tay về phía cô. Lâm Văn Thu nhìn bàn tay phía trước thật lâu, lắc đầu một cái: "Tối lắm, anh hãy tập trung nhìn đường."

Nói đoạn, cô bèn cúi đầu không nhìn anh, trong lòng bỗng dưng buồn khổ.

Dạo gần đây, Bạch Thuật Bắc thường lộ vẻ mặt bi thương khiến cô do dự. Cô ép mình không thể tin anh ta. Sau lần vấp ngã nhớ đời, cô luôn luôn hoài nghi mục đích trong lời nói hay cử chỉ của anh ta.

Bạch Thuật Bắc phát rầu, nhưng hoàn toàn không có biện pháp. Anh xoay người đi về phía trước, vừa đi được vài bước, bèn phát hiện có chuyện bất thường!

Toàn thân bỗng dội lên một ngọn lửa nóng, trí óc dần mơ màng hỗn loạn. Anh khẽ cúi đầu, nhìn nơi nào đó càng lúc càng trướng phồng, ngọn lửa toàn thân đang dồn về nơi đó! @\$%\$@, lần này hay thật, mặt mũi coi như mất sạch.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Bạch Thuật Bắc dẫn Lâm Văn Thu tới phòng ngủ chính. Bầu không khí bên trong tao nhã và ấm áp. Ngọn nến trong phòng phát ra quang sáng tròn nhấp nhánh, xua tan cảm giác sợ hãi của màn đêm tăm tối.

"Em ngủ đi." Bạch Thuật Bắc đặt giá cắm nến trên bàn trà nhỏ, đứng bên ngoài cách Lâm Văn Thu mấy bước. Gương mặt anh hòa lẫn với bóng đêm, giọng nói hơi kì lạ.

Lâm Văn Thu há mồm định nói chuyện, câu nói “Anh định đi đâu” tắc nghẽn nơi cổ họng, cô chỉ sợ nói ra, Bạch Thuật Bắc sẽ hiểu nhầm ý tứ.

Bạch Thuật Bắc đứng mấy giây, chần chờ nói: "Nếu em sợ, nhớ gọi anh."

Biết yếu điểm sợ bóng tối của cô, Bạch Thuật Bắc rất muốn dày mặt tận dụng lợi thế đó để ở cạnh cô. Thế nhưng, tẹo nữa nhờ anh hóa sói đối, Lâm Văn Thu chắc chắn sẽ càng căm ghét anh. Nghĩ đến Lâm Văn Thu mang thai, Bạch Trạ Nam lại hồ đồ, giờ chiều trò bậy bạ vợ vẫn lên người anh. Bạch Thuật Bắc càng nghĩ càng muốn nện cho thằng nhóc láo xược kia một trận như từ.

Lâm Văn Thu nhìn bóng hình trắng tấp của anh dưới sàn nhà, cần nhẹ môi dưới, gật đầu: "Ừ."

Bạch Thuật Bắc xoay người ra ngoài. Vừa khép cửa phòng, trong nháy mắt, mồ hôi rịn đầy từ sau gáy đến thắt lưng. Bình thường tự chủ của anh khá tốt, nhưng hệ động đến Lâm Văn Thu ——

Người con gái mà anh ngày đêm mong nhớ, có lực ảnh hưởng hay hấp dẫn đều bỏ xa mấy thứ thuốc trợ tình nhảm nhí kia.

Bạch Thuật Bắc đi đến gian phòng sát vách, dội liên tục vài gáo nước lạnh lên người. Trời đông giá rét, nước lạnh ào ào đổ xuống khiến đầu óc anh thanh tỉnh phần nào. Nhưng dục vọng vẫn không thể ngủ yên, anh tức giận, co tay đập mạnh vào vách tường.

Lúc trước anh tuyệt đối không ngờ, có ngày bản thân lại lâm vào tình cảnh sống dở chết dở như vậy. Thà gồng mình chịu đựng những cơn giả buột thắm thấu qua da thịt, chứ không dám chiêm đoạt cô. Trong lòng anh bất đắc dĩ cười khổ, nếu để bọn Bạch Trạ Nam biết chuyện, ắt hẳn sẽ bị cười cho thối đầu.

Anh đứng yên dưới dòng nước lạnh lẽo, đợi đến khi lửa nóng dần ngời ngoài mới mở cửa đi ra, ngoài ý muốn nhìn thấy Lâm Văn Thu đang ngồi an tĩnh trên giường chờ đợi.

Cô ngồi giữa quầng sáng tỏa ra từ ánh nến, vẻ mặt kinh ngạc nhìn anh, khi cặp mắt rơi vào lồng ngực trần trụi của anh thì bất giác mở tròn xoe.

Trên tóc mái của Bạch Thuật Bắc nhỏ xuống vài giọt nước, có một giọt vô ý chảy vào đáy mắt, khiến tầm mắt anh trở nên mơ hồ, nhất thời không phân biệt được hình ảnh Lâm Văn Thu ngồi trên giường là thực hay mơ.

Lâm Văn Thu ngược mắt, nhìn người đàn ông chỉ khoác hờ áo choàng tắm màu trắng, sững sờ mấy giây rồi mới lên tiếng: "Tôi nghe tiếng động, tưởng là ——"

Cô ngượng ngùng giải thích, bối rối rũ mí mắt, hai bên gò má chom chồm màu đỏ nhạt. Bạch Thuật Bắc ngấm nhìn, cơ thể tự động có phản ứng.

Mẹ kiếp, rốt cuộc cái thằng nhóc kia hạ bao nhiêu thuốc!

Bạch Thuật Bắc buồn bực, gương mặt u ám, lúc nói chuyện, giọng điệu có chút cứng nhắc: "Không có việc gì."

Ý thức được bản thân dần mất khống chế. Vừa nhìn thấy cô, ngay lập tức máu nóng trong người ào ạt chảy về một chỗ. Anh nóng nảy, nghiêng đầu sang chỗ khác, lên tiếng khô rát: "Em về phòng đi."

Lâm Văn Thu trầm ngâm vài giây, bỗng chốc đứng lên.

Vừa nãy nghe được âm thanh, nghĩ đến lúc anh ta ra khỏi phòng, không có vật gì để chiếu sáng. Cô lo sợ anh ta xảy ra chuyện, không nhận được phải đến đây tra xét. Kết quả, vẫn chỉ là tự mình đa tình.

Lâm Văn Thu càng nghĩ càng buồn phiền, gấp gáp đi tới cửa.

Vừa dứt lời, Bạch Thuật Bắc liền muốn cắn lưỡi. Nhìn sắc mặt ửng đỏ của Lâm Văn Thu, anh biết cái mồm của mình đã gây họa, vội vàng giơ tay kéo cô lại, nhỏ giọng giải thích: "Không phải như em nghĩ đâu, anh."

Anh chưa bao giờ trải qua tình cảnh chật vật như thế này. Nếu là trước kia, anh sẽ không do dự kéo cô lên giường, giải quyết hết thảy là xong. Nhưng bây giờ, anh dần học được hai từ “tôn trọng”, Lâm Văn Thu để ý điều đó nhất.

Thấy cô bực bội tránh né, đôi mắt Bạch Thuật Bắc tối xuống. Nói nhiều không bằng hành động chứng minh thực tế, anh dứt khoát nắm tay cô, đặt trực tiếp lên thanh sắt nóng rẫy: "Chai rượu đã bị người khác động tay động chân. Anh uống xong, nhìn em, cảm thấy không chịu nổi."

Lòng bàn tay Lâm Văn Thu tiếp xúc với thanh sắt nóng rẫy đó, chỉ cách nhau lớp áo choàng tắm. Xúc cảm và hình thù của nó thiêu đốt khuôn mặt cô. Những hình ảnh tình ái lúc nãy ủa và trong trí nhớ, cô kinh hãi rút tay, luống cuống mắng: "Biến thái."

Bạch Thuật Bắc cảm thấy vô cùng oan uổng, đây không phải là phản ứng sinh lí bình thường à? Nếu anh bị chuốc thuốc mà không có chút phản ứng, thì chết quách cho rồi. Ngắm nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô, anh quan tâm hỏi: "Có phải em sợ tối, không dám ở một mình?"

Bị nói trúng, Lâm Văn Thu thẹn thùng, xoay người muốn đi. Tay Bạch Thuật Bắc nhanh chóng vòng qua eo cô, vùi đầu vào chiếc cổ mảnh dẻ: "Để anh ở

bên em được không? Anh bảo đảm không làm điều xằng bậy."

Lâm Văn Thu giãy giụa mãi vẫn không thoát được, trầm giọng nói: "Tôi, tôi không tin anh."

Vật cứng nóng chống đỡ phía sau lưng cô, thật sự rất đáng sợ. Hơn nữa, lúc trước Bạch Thuật Bắc còn có “tiền sử” cưỡng ép cô.

Bạch Thuật Bắc cũng biết thân biết phận, từ lâu, lòng tin của Lâm Văn Thu đối với anh đã trượt đến cực âm không đáy, anh thở dài thườn thọt: "Văn Thu, anh biết bản thân có vô số tật xấu. So với tình yêu của em thì tình cảm của anh, chẳng đáng giá một xu. Nhưng trong lòng anh, em là người quan trọng nhất, vượt lên cả tưởng tượng của anh. Trước mặt em, anh sống một cách buông thả, sống thật với bản chất của mình, chỉ có em mới thật sự thích anh, mới chấp nhận tất cả những thói hư tật xấu đấy." -

Lâm Văn Thu từng sờ nhìn hình bóng hai người giao chồng dưới mặt sàn, hai tai như thê bị ù đi.

Đây không phải lần đầu tiên Bạch Thuật Bắc nói yêu cô. Lần thứ nhất nghe anh ta bày tỏ, cô cảm thấy nực cười và trào phúng. Lần thứ hai là hoài nghi. Còn lần này, tuy không nói được cảm xúc trong lòng, nhưng cô vẫn không tin nổi.

Bạch Thuật Bắc ôm cô, đôi tay xoa nhẹ bụng cô. Anh không dám có những hành động suồng sã, mặc dù trong lòng đang ôm cơ thể mềm mại, thơm mát, tỏa ra làn hương dụ hoặc, khiến anh gần như phải vận dụng toàn bộ lí trí để ngăn cản bản thân không mất đi kiểm soát.

"Văn Thu, chuyện giữa anh và Cố An Ninh đã là quá khứ. Lần trước đi gặp cố ấy, là anh cố ý. Anh muốn xem, em vì anh mà ghen tuông, tức giận. Thế nhưng ——" Lời nói của Bạch Thuật Bắc ẩn chứa chút nghẹn ngào, ầm ức, tựa như đang làm nũng với cô. Giọng nói trầm ấm, dịu dàng vang lên trong đêm tối, như muốn mê hoặc lòng người, "Em không hề có phản ứng."

Lâm Văn Thu nhớ lại dáng vẻ ngày đó của anh ta, hình như thật sự tức giận.

Bạch Thuật Bắc thấy cô không chống cự, nhân cơ hội tiếp tục giải thích: "Anh hiểu rõ, tính tình của mình không tốt, vừa dễ nóng nảy vừa hay mất kiên nhẫn. Anh hứa sẽ cố gắng sửa đổi. Bà xã, xin em đấy, về nhà với anh được không?"

Lâm Văn Thu từ từ xoay người, ngược nhìn gương mặt tuấn mỹ. Mí mắt của anh ta lộ vẻ mong đợi, những ngón tay đặt trên bờ vai cô, vô thức tăng thêm sức lực. Cô biết anh ta đang hồi hộp khẩn trương. Cũng biết để nói ra những lời này, quả là một khó khăn, thử thách cho anh ta.

Nghĩ đến việc, một người đàn ông kiêu căng ngạo mạn không ai bì nổi, bây giờ lại thốt ra những lời tâm tình này, tất nhiên cô không thể không có chút cảm xúc. Cô đã từng yêu anh ta suốt nhiều năm, đã từng vì một câu nói, vì một ánh mắt của anh ta mà xúc động khôn nguôi.

Cô trầm mặc hồi lâu, nhẹ giọng nói: "Thuật Bắc, tôi ——"

Những lời kế tiếp đã bị đòi hỏi anh ta nuốt gọn. Bạch Thuật Bắc hung hăng ngấu nghiến môi cô, mút lấy mút để chiếc lưỡi nhỏ, bàn tay ép chặt tấm lưng thon vào vòm ngực rộng.

Lâm Văn Thu giờ tay chống trên lồng ngực anh ta, ậm ờ cự tuyệt, lại chịu thua bởi thể lực chênh lệch giữa hai người.

Bạch Thuật Bắc như thể muốn hút cạn không khí trong ngực cô. Đầu lưỡi của anh tùy ý vẩy vùng, bơi lượn khắp khoang miệng cô. Anh không dám buông cô ra, không có dũng khí nghe những lời kế tiếp.

Anh biết bản thân tệ hại đến độ nào. Còn lâu anh mới bù đắp được những tổn thương đã gây ra cho cô. Nhưng anh sợ nghe câu nói cự tuyệt của cô. Hóa ra, bản thân anh chỉ là một kẻ yếu đuối, luôn ẩn mình trốn tránh, không dám đối mặt với hiện thực phũ phàng.

Hơi thở của cô phảng phất quanh hai cánh mũi của anh, cơ thể hoàn toàn xụi lơ trong lòng anh. Bạch Thuật Bắc lo cho sức khỏe của cô, ngại hôn lâu, đành luyến tiếc rời khỏi đôi môi đỏ hồng.

Anh tham lam nhìn cô, lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hai làn môi đỏ mọng: "Không biết bao giờ mới có cơ hội được hôn em nữa."

Lâm Văn Thu đã chuẩn bị một tràng câu mắng nhiếc, cuối cùng đành áp chế xuống, bởi vì vẻ khổ sở trên gương mặt anh ta. Loạn hết rồi! Vốn dĩ cô mới là người bị hại, mà nay tình thế đảo ngược, lúc nào anh ta cũng ra vẻ bản thân oan ức, vô tội lắm.

Ánh mắt Lâm Văn Thu phức tạp nhìn anh ta, yên lặng kéo bàn tay bên hông mình xuống: "Tôi...tôi mệt mỏi."

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc đo đỏ, làn da nóng đến dọa người. Bầu không khí hiện tại cộng với tác dụng của loại thuốc kia, khiến Lâm Văn Thu e dè, chỉ sợ thêm một bước đi sai, cả đời chôn vùi dưới vực thẳm tối tăm.

Bạch Thuật Bắc không ép buộc cô nữa. Lâm Văn Thu nằm trên giường. Ngoài cửa sổ, tiếng gió nhỏ dần, khí trời vẫn rét lạnh. Cô mơ màng suy nghĩ, có phải tuyết sắp rơi?

Bỗng dưng, nhớ tới cảnh tượng của mùa đông năm ấy, lần đầu cô gặp anh ta.

Cô rút đầu trong chăn, hốc mắt cay xè. Ban đầu cùng với anh ta, cô luôn mơ mộng hão huyền, vì thế chịu một bài học nhớ đời, bèn lui thủ tránh xa. Kết cục của cuộc hôn nhân này, là kết quả của việc cô chơi đùa với lửa. Cô không hề oán hận ai hết, tự làm tự chịu. Cô bắt đầu tập thói quen lạnh nhạt, thờ ơ với mọi thứ. Thực ra là đang tự nhốt mình vào thế giới riêng, để tránh những thương tổn do anh ta mang đến.

Người đàn ông như Bạch Thuật Bắc, không thể cho cô cảm giác an toàn. Trải qua tình yêu với anh ta, trái tim cô chẳng còn nguyên vẹn. Nếu đại đột yêu thêm lần nữa, chỉ sợ thân xác cũng không còn.

Dừng khí ngày xưa đã hoàn toàn tan biến.

Trước kia lớn mật theo đuổi tình yêu, chẳng qua tự cho là đúng, bây giờ thì cho xin đi, cô sợ lắm rồi.

Bạch Thuật Bắc lo lắng cô sợ tối, bèn đi tìm cái chăn trải dưới đất để nằm. Anh lặng thinh không nói chuyện. Thực ra, anh có rất nhiều điều muốn nói, muốn giải thích với cô. Nhưng vấn đề giữa bọn họ không đơn giản, không thể dùng ba chữ “anh yêu em” là có thể giải quyết hết thảy.

Anh cần phải chứng minh tình yêu của mình.

Bạch Thuật Bắc vô tình thấy được hốc mắt đỏ hoe của cô trước khi ngủ, trong lòng khó chịu, không cách nào đi vào giấc ngủ.

Nằm trong chăn, Lâm Văn Thu có thể nghe thấy động tĩnh của người bên dưới. Anh ta chưa ngủ, nãy giờ vào nhà vệ sinh hai lần. Lúc trở về, toàn thân mang theo hơi lạnh. Trời giá rét lại phải tắm nước lạnh, chỉ sợ người sắt cũng không chịu nổi.

Nhiều lần cô muốn mở miệng gọi anh ta, cuối cùng vẫn dần lòng im lặng.

Lát sau, cô mơ màng thiếp đi. Khi tỉnh lại thì ánh nến đã dập tắt, một phòng đen ngòm. Cô lơ mơ cảm nhận được bóng dáng quen thuộc đang ngồi cạnh giường, lòng bàn tay dày rộng cẩn thận vuốt ve bụng cô.

Lâm Văn Thu không lên tiếng, tận lực giảm nhỏ hơi thở.

Trong ánh sáng tù mù, Lâm Văn Thu không thấy rõ biểu cảm trên gương mặt anh ta, chỉ có thể lắng nghe tiếng hô hấp nặng nề. Tiếp sau, anh ta từ từ khom người, dịu dàng hôn khẽ môi cô.

Tư thế cẩn thận, nâng niu ấy khiến trái tim cô nhói đau.

Tay Bạch Thuật Bắc cảm thụ vòng bụng nhô cao của cô, loại tâm tình này rất khó hình dung. Đây là đứa bé của anh và Lâm Văn Thu, nhưng bình thường anh không dám chạm vào. Đành phải chờ cô thiếp đi, mới len lén cảm thụ nó.

Bạch Thuật Bắc thở dài xa xăm, tự nói thầm: “Giờ không tranh thủ hôn đủ, sau này, không biết bao giờ mới được hôn em.” Nụ hôn của anh nhẹ như cánh chim, là lướt trên khuôn mặt cô, bắt đầu từ trán trượt dần đến khóe môi, sau đó như thể ngại thiếu, mãi mê hôn liên tiếp mấy lần.

Lâm Văn Thu gắng gượng kìm nén. Thế nhưng anh ta càng hôn càng nghiện, đôi môi dần trượt xuống. Về sau, vung áo của cô lên, miệng anh ta mút mát ngay bụng cô.

Lâm Văn Thu đã đến giới hạn, chậm rãi mở mắt: "Bạch thuật Bắc!"

Cô trầm giọng cảnh cáo, Bạch Thuật Bắc bỗng chốc ngồi thẳng người. Trong bóng tối, anh nhảy bèn bắt gặp nét xấu hổ của cô, tình bơ kiếm có hợp lý: "Em đừng nghĩ bậy, anh chỉ chào hỏi, giao lưu với con thôi."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Lâm Văn Thu trừng Bạch Thuật Bắc. Một anh ta, nghĩ ra được cái cớ đều giả như vậy. Cô không buồn đôi co, trực tiếp lấy chân đạp cánh tay đang sờ soạng trên người mình: "Trở về chỗ của anh đi."

Bạch Thuật Bắc trầm mặc mấy giây, bất chợt xóc chăn, chui vào giường. Lâm Văn Thu giật nảy mình: "Anh!"

Anh dùng giọng nói đáng thương, tội nghiệp, giọng tay cầm ngón tay cô: "Văn Thu, phía dưới rất lạnh."

Quả thật ngón tay anh ta rất lạnh. Nghĩ đến việc anh ta giằng co, chống cự với tác dụng của thuốc, hơn nữa, trời đông giá rét mà phải nằm dưới đất. . . .
. Lâm Văn Thu không nỡ tàn nhẫn đạp anh ta xuống giường.

Nhưng nằm cùng giường với người đàn ông này, thật sự có thể bình yên ngủ đến sáng mai?

Lâm Văn Thu không có lòng tin đối với sự tự chủ của Bạch Thuật Bắc. Cô nghĩ ngợi chốc lát rồi đề nghị: "Vậy anh cầm chân và gối lên đây. Chúng ta không thể dùng chung, của ai nấy xài là tốt nhất."

Bạch Thuật Bắc chán nản nhìn cô. Rất độc đáo, rất đủ tàn nhẫn! Lúc trước, anh chán ghét một Lâm Văn Thu yếu đuối, tầm thường. Bây giờ lại hoài niệm người con gái dịu dàng, luôn nghe lời, khúm núm với anh.

Bạch Thuật Bắc không thể làm gì khác, ngoài việc xuống giường, mang chăn gối tới. Nằm cạnh cô, dục vọng trong thân thể vẫn chưa hoàn toàn tiêu biến. Hiện tại, đầu anh lấp đầy những hình ảnh Lâm Văn Thu quyến rũ nằm dưới thân anh, tiếp nhận sự yêu thương của anh. Người phụ nữ mà anh ngày đêm mong nhớ đang nằm bên cạnh, cô nam quả nữ chung một giường, anh còn nhìn được thì đi gặp quỷ cho xong.

Lâm Văn Thu đưa lưng về phía anh, cả người chỉ lộ ra cái đầu nhỏ đen tuyền. Bạch Thuật Bắc trầm mặc hồi lâu, cuối cùng lật người, ôm cả cô và chôn vào lòng.

Lâm Văn Thu mở mắt, nghiêm giọng quở trách: "Buông tay."

Anh dùng sức xoay người cô qua, những làn hơi thở ngắn phả vào mặt cô: "Em là vợ của anh, trong bụng còn có con của anh, để anh ôm một tí không được à?"

Lâm Văn Thu bó tay, không còn gì để nói. Bản chất của anh ta lộ rõ mười lăm rồi đấy. Sự nhẫn nại lúc này đều là trò ngụy trang! Sự kiên nhẫn của anh ta, chẳng qua chỉ được có thế.

Bạch Thuật Bắc cũng nhận ra, bản thân không cần thận lộ ra thói xấu, lập tức đổi thành giọng thô thể cầu xin: "Bà xã, anh. chỉ cọ xát bên ngoài thôi, bảo đảm không vào trong."

Lâm Văn Thu suy nghĩ đến lời của anh ta, mặt đỏ gay, lúnh quính muốn xoay người: "Không được."

Đã đi đến mức này, Bạch Thuật Bắc đòi nào buông tha cô. Cả đêm anh chịu giày vò đủ rồi. Không biết Bạch Trạm Nam mò đâu ra loại thuốc quái quỷ đó, tác dụng vô cùng mạnh, vọt ra mấy lần cũng không thể mềm lại.

"Văn Thu." Bạch Thuật Bắc dụ dỗ bên tai cô, chen mình vào chung chăn với cô, dùng hạ thể nóng rực ma sát với cơ thể cô, "Nếu còn nhịn nữa, anh sẽ nghẹn chết mất."

Lâm Văn Thu mím môi, nhìn anh chăm chăm. Cô không phải là đàn ông, không cách nào hiểu được cảm giác của họ, khi bị dục vọng xâm chiếm lí trí. Có điều, cự vật nóng rẫy của anh ta liên tục ép vào, khiến da đầu cô tê dại, theo bản năng, uốn éo người để tránh thoát: "Không được, sẽ làm con bị thương."

Bạch Thuật Bắc vội vàng cúi đầu, hôn trần an lên môi cô: "Anh hứa, anh sẽ không đi vào. Mặc dù em không tin lời cam đoan của anh, nhưng đầu gì anh vẫn là cha của đứa bé."

Lâm Văn Thu vẫn kháng cự, nhưng sức lực của Bạch Thuật Bắc quá lớn, anh luồn tay xuống dưới, định cởi quần jeans của cô. Lâm Văn Thu khiếp vía, vội vàng lấy tay ngăn cản. Nào ngờ, anh gian xảo đổi mục tiêu, nhanh tay đẩy vạt áo của cô cùng chiếc áo ngực lên tận cổ.

Sau khi mang thai, kích thước vòng một của cô tăng trưởng hơn. Theo động tác của anh, hai gò ngực trắng mềm, non mịn bất ngờ nảy cao. Bạch Thuật Bắc ngơ ngẩn nhìn. Viên anh đào đỏ hồng gần sát chóp mũi của anh, như có như không vờn qua sống mũi thẳng. Xúc cảm mềm dẻo, mùi hương thơm ngát khiến cự vật giữa hai chân anh phồng trướng thêm vài phần.

Đột nhiên da thịt phơi bày trong không khí lạnh, Lâm Văn Thu liền co rúm người. Vừa định mở miệng mắng mỏ, khoang miệng ảm áp, ướt rượt của anh ta đã ngậm vào phần đỉnh nhạy cảm.

Đầu lưỡi của Bạch Thuật Bắc chuyển động linh hoạt, ngoắt ngoéo tựa như con rắn nhỏ, trượt tới lui, thưởng thức hai hạt non mềm.

Cảm giác tê dại, ngứa ngáy lan tràn khắp hai phần đầy đà. Lâm Văn Thu kìm nén, ép mình không được phát ra âm thanh, cắn răng nói: "Anh...anh buông ra."

Bạch Thuật Bắc không nói lời nào, chuyên tâm đánh chiếm cơ thể cô. Lâm Văn Thu cứ vặn vẹo cơ thể, vô tình càng làm đẩy lên lửa dục trong anh. Một tay anh ghim chặt hai tay cô, tay còn lại "thăm hỏi" bộ vị e ấp của người phụ nữ.

Hồ hập Lâm Văn Thu cứng đặc, cổ họng khàn đục: "Bạch Thuật Bắc, anh còn tiếp tục, tôi sẽ tức giận!"

Anh ngừng đầu, cắn nhẹ làn môi dưới của cô, khoe miệng vênh thành ý cười xấu xa: "Ngoan nào, bây giờ anh dừng lại, chắc chắn em cũng tức giận."

"." Sắc mặt Lâm Văn Thu tái mét. Thân thể quen mùi, đã bắt đầu có phản ứng, nhưng tâm lí vẫn còn rối rắm, kháng cự. Cô nhắm mắt, biết giây dựa thêm cũng vô ích, nghiêng đầu không thèm nhìn anh ta.

Ngược lại, Bạch Thuật Bắc rất cẩn thận, anh nghiêng người, nằm sau cô. Cánh tay vắt qua hông, lòng bàn tay đội trên bụng cô, dùng lực nhẹ nhàng, dịu dàng ve vuốt.

"Em nói xem, đứa bé biết chúng ta đang làm gì không?"

Anh thì thâm bên tai cô, tựa hồ rất vui vẻ. Hai hàm răng đang nghiền chặt của Lâm Văn Thu, rít ra một câu: "Nó biết anh đang ức hiếp tôi!"

Bạch Thuật Bắc buồn cười, đáp trả: "Sai rồi, bé biết anh đang thương yêu em "

Nụ hôn của anh rải khắp bờ vai cô, cùng lúc đó, ngón tay lạnh lẽo dò vào giữa đôi chân thon. Toàn thân Lâm Văn Thu căng cứng. Quá lâu chưa cùng anh ta ân ái, với lại, cô đối với anh ta, vẫn còn có chút mâu thuẫn.

Bị anh ta quây một hồi, nơi đó đã không còn khô ráo, trái lại, đã ẩm ẩm và ướt ướt. Ngón tay Bạch Thuật Bắc lục lọi hai bên vách, tìm được viên thịt nhỏ, lập tức vặn về.

Lâm Văn Thu cắn môi, toàn thân phát con run rẩy khó áp chế. Bạch Thuật Bắc nắm rõ nơi mẫn cảm nhất của cô, biết cô thích nhất cách yêu nào. Anh ta không nhanh không chậm vặn vào, chơi đùa dưới thân cô, khuấy động những khoái cảm quen thuộc.

Trong thời gian mang thai, cơ thể phụ nữ rất nhạy cảm. Bị Bạch Thuật Bắc vặn vào không bao lâu, phía dưới đã tràn ra dịch lỏng. Tay anh nhóp nhép, rê nhẹ viên thịt trời lên: "Bảo bối, thử cảm nhận anh nhé...Anh không tin, em một chút cũng không muốn anh."

Trán Lâm Văn Thu túa đầy mồ hôi. Thân thể vượt khỏi tầm kiểm soát của lí trí, càng lúc càng tiết nhiều chất lỏng, minh chứng cho sự khao khát của cô với anh ta.

Ngón tay Bạch Thuật Bắc nhấn sâu hơn, khẽ điều chỉnh góc độ, chậm rãi chen vào – rút ra. Anh cảm thụ lối vào khít khao của cô. Ngón tay mới vừa biến mất, lại bị cô đẩy ra ngoài. Cảm giác hít thở không thông đấy, quả thật muốn giết người.

"Thả lỏng nào em " Bạch Thuật Bắc chậm rãi rút ra, rồi đột ngột đâm mạnh vào, Lâm Văn Thu hoảng hồn rên lên một tiếng.

Hơi thở gấp gáp của cô, như thể móng vuốt của chú mèo nhỏ, quào nhẹ lồng ngực anh. Bạch Thuật Bắc nhìn đến sắp điên, vội vàng cởi hết quần áo cô, kéo đôi chân dài sang hai bên. Nơi ấy hoàn toàn phơi bày trước mắt anh. Mặc dù ánh sáng không thể soi rõ, vẫn đủ khiến cô ngưng ngừng, xấu hổ.

"Anh muốn làm gì, thì làm mau đi." Lâm Văn Thu bực bội, mắt tự nhiên. Người đàn ông này tựa như hóa đá, nãy giờ cứ quỳ giữa hai đùi cô.

Cô tò mò ngẩng đầu, lại bị động tác kế tiếp của Bạch Thuật Bắc dọa cho đờ người. Anh ta nằm mọp xuống, dùng miệng ngậm vào nơi đó, đầu lưỡi liếm láp xung quanh, tiếp sau, trượt dọc theo khe hở đi vào.

Mười ngón tay của Lâm Văn Thu cố gắng bắt lấy mái tóc đen trên đỉnh đầu Bạch Thuật Bắc, cả người chơi voi, lắp lững, không có chỗ dựa. Hạ thể dần xuất hiện dòng điện nóng, vọt khắp toàn thân.

Phối hợp với môi lưỡi, ngón tay Bạch Thuật Bắc nghiền ép viên thịt màu đỏ tươi. Lâm Văn Thu cực kì hổ thẹn, cảm thấy bên dưới chảy quá nhiều nước, dòng dịch lạnh lạnh chảy qua bắp đùi, thấm ướt ga giường.

Anh ta cực kì kiên nhẫn, từng bước đưa cô đến đỉnh của cao trào. Trước kia, anh ta cũng từng hôn qua nơi đó, nhưng chưa bao giờ làm đến mức này. Lâm Văn Thu mờ mịt nhìn trần nhà, toàn thân rệu rã, hơi thở liên tục tăng nhanh.

Tiếp theo, lồng ngực bèn chắc của Bạch Thuật Bắc áp sát, dán khít khao vào tấm lưng cô. Cự vật nóng ran chen giữa hai đùi cô, bắt đầu lướt động với biên độ nhỏ.

Đôi tay Lâm Văn Thu siết chặt ga giường, cảm thụ lửa nóng của anh ta chà xát giữa hai đùi ướt sũng của mình. Hai cửa động bên trên còn chưa khép được, dư vị của cao trào vẫn còn quanh quẩn nơi đó, bị sự ma sát của anh ta gây ra cảm giác hư vô, trống hoác.

Lâm Văn Thu cắn môi, âm thầm chửi mình vô sỉ. Thân thể ngứa ngáy, khó nhịn. Nơi đó lại ẩm ướt và nhầy nhụa. Thậm chí khi anh ta chuyển động nhanh, nơi tiếp giáp của hai người, vang lên tiếng nước vẩy rõ rệt.

Lâm Văn Thu nghiêng mặt sang một bên, quá xấu hổ, bèn vùi khuôn mặt vào chiếc gối đầu.

Miệng bảo không muốn, thân thể lại như vậy. Cô hận chết bản thân mình.

Bạch Thuật Bắc biết cô xấu hổ, đầu đành lòng trêu đùa, giễu cợt cô. Anh im lặng nắm vòng eo thon, liên tục chuyển động hông mình. Tuy anh cố gắng không chế sức lực, nhưng ngẫu nhiên vài lần, không cẩn thận trượt vào cửa động ướt át, rồi cố nén nhịn, từ từ rút ra. Chuyển sinh hoạt vợ chồng trong thời kì mang thai, anh không có kinh nghiệm, nên không dám xằng bậy mà đâm thẳng vào, anh sợ tổn hại đến đứa bé.

Sự mong đợi của anh với đứa bé, không hề kém hơn Lâm Văn Thu.

Sau cùng, anh găm cán vành tai Lâm Văn Thu, đẩy mạnh tần suất. Giữ chặt eo cô, đong đưa thân mình giữa đôi chân thon dài, cuối cùng bắn lên đó. Đầu Bạch Thuật Bắc tựa trên bờ vai cô, yên lặng không xuống giường. Bình thường, một người mắc bệnh sạch sẽ như anh, mọi khi làm xong, phải chạy vào phòng tắm. Nhưng hôm nay, anh không quan tâm đến thứ dính dáp ấy, mãi miết dùng sống mũi cọ vào vành tai cô: "Văn Thu, Văn Thu, Văn Thu..."

Lâm Văn Thu nhắm nạy nhắm mắt, không đáp lời.

Cô biết mình vô dụng, cuối cùng vẫn không thể hạ quyết tâm cắt đứt với anh ta. Suốt đêm, cô hầu như không thể chợp mắt, anh ta cũng thế. Cả hai người đều biết, ngày mai khi bình minh lên tiếng, buổi đêm hôm nay sẽ chỉ là giấc mộng.

Bạch Thuật Bắc nhiều lần lưu luyến, ve vuốt, hôn khắp toàn thân cô. Thỉnh thoảng thốt lên những lời khiến lòng cô chua xót: "Anh thường hay nằm mơ, mơ thấy em về nhà, Mạnh Mạnh cũng thế. Mãi đến khi em gửi lại chiếc chìa khóa, anh mới bàng hoàng nhận ra, em thật sự muốn bỏ anh đi".

"Còn nhớ những chậu Hải đường, em trồng ngoài ban công không? Bây giờ nó nở hoa rất đẹp, khi nào rảnh, em trở về xem nhé?"

"Trong nhà không có em, rất yên tĩnh."

Lâm Văn Thu lắng nghe, hàng mi dài không ngừng lay động, cái nơi cô từng cho là "nhà" của mình, thật sự thuộc về cô sao? Những kí ức như thể sóng cuộn, lan tràn trong trí nhớ, cuối cùng đau đớn trả lời: "Đừng nói."

Đừng nói nữa... Nói quá nhiều, cô sợ mình sẽ tin tưởng. Sau khi tin tưởng, con đường nào sẽ chờ cô bước vào?

Cô mơ màng thiếp đi, lát sau bị anh ta làm thức giấc. Anh ta hôn cô thật lâu, để lại trên người cô vô số dấu vết. Nhưng rồi cũng có ngày, những dấu vết ấy hoàn toàn tan biến, còn cô, luôn muốn rời đi.

Bạch Thuật Bắc ôm chặt người con gái trong ngực. Cho dù hai người kề bên nhau, lòng anh vẫn lo lắng bồn chồn. Thế xác dung hòa nhưng tâm hồn dường như vẫn xa cách.

Bình minh dần hé lộ, lúc này hai người đều mệt mỏi. Lâm Văn Thu giục giàng, muốn đứng dậy trở về. Bạch Thuật Bắc thất vọng nhìn cô: "Em nghỉ ngơi thêm đi, anh đợi bọn họ trả xe rồi đưa em về."

Lâm Văn Thu lặng thinh mặc quần áo, chờ chinh trang xong mới quay đầu, liếc nhìn anh một cái, thản nhiên trả lời: "Tri Hạ sẽ lo lắng."

Lại là Lâm Tri Hạ!

Bạch Thuật Bắc cố khắc chế cơn ghen tức, nắm lấy ngón tay cô, nhẫn nại yêu cầu: "Dùng bữa sáng với anh?"

Lâm Văn Thu vẫn lắc đầu, Bạch Thuật Bắc tức giận, bắt người dậy, không bận tâm đến thân thể trần trụi của mình: "Bây giờ trong mắt em hoàn toàn không có anh. Với em, tối hôm qua là gì?"

Lâm Văn Thu không cần suy nghĩ, lạnh nhạt trả lời: "Giúp nhau giải quyết nhu cầu sinh lí."

Gương mặt Bạch Thuật Bắc xám ngoét vì tức giận, Lâm Văn Thu nói tiếp: "Kĩ thuật hôm qua của anh rất tốt, tôi rất hài lòng."

Bạch Thuật Bắc triệt để cảm nín, đành mặt nhìn cô. Dù vẫn biết khả năng cô trở mặt, không thừa nhận rất lớn, vậy mà anh vẫn không có biện pháp cứu vãn.

Bạch Thuật Bắc đành tự an ủi mình, ít nhất tối hôm qua, cô không nhẫn tâm nhìn anh bị hành hạ, khổ sở vì tác dụng của thuốc, anh chỉ cần cố gắng thêm, cố gắng thêm một chút.... Thời điểm nghĩ như vậy, anh đâu ngờ được, còn có một cửa ải tiếp theo đang chờ để thử thách bọn họ

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Trên đường trở về, tâm trạng Lâm Văn Thu tức tối nóng nảy. Thỉnh thoảng Bạch Thuật Bắc quay sang, liếc nhìn cô, thấy vẻ mặt cô như thế, anh càng thêm ảo não. Anh hạ cửa kính xe, tính đốt điều thuốc, nhưng nghĩ tới Lâm Văn Thu đang mang thai, đành chán nản vứt điều thuốc đi.

Gió lạnh buổi sáng như thể lưỡi dao sắc bén, lạnh lẽo cửa vào ngũ quan tuần tú của anh, làn khí lạnh len vào cổ áo mở rộng, Bạch Thuật Bắc không nhìn được, hắt hơi một cái. Nghĩ đến tối qua, ngẫm mình trong nước lạnh suốt mấy tiếng, dù có mình đồng da sắt cũng không chịu nổi.

Anh khẽ quay đầu nhìn cô. Từ này đến giờ, ánh mắt của Lâm Văn Thu không hề liếc qua người anh. Đôi mắt anh tối sẫm, trầm mặc lái xe.

Ngày trước, chỉ cần anh có chút không thoải mái, cô liền khăn trương quỳnh quáng hỏi thăm. So sánh với bây giờ, chỉ càng thêm thất vọng, anh ép buộc bản thân không nên suy nghĩ loạn, yên lặng tập trung lái xe.

Trong xe quá yên tĩnh, anh cố gắng tìm đề tài để nói. Nào ngờ giây tiếp theo, Lâm Văn Thu bất chợt quay đầu, đầu ngón tay trắng muốt chậm rãi mở ra: "Cho tôi mượn điện thoại."

Nghe cô nói, Bạch Thuật Bắc liền hồ thẹn, bối rối. Sáng nay, Bạch Trạ Nam tới mở cửa, thả bọn họ, vừa nhìn thấy anh, đã ngả ngón hỏi "Tất máy suốt

cả đêm, hai người tiến triển rất tốt?"

Lúc đó, Lâm Văn Thu đang trong phòng bếp, hâm lại sữa nóng. Thần sắc Bạch Thuật Bắc tái nhợt, trừng mắt với Bạch Trạ Nam: "Câm miệng!"

Đáng tiếc. Lâm Văn Thu đã nghe thấy. Về mặt cô vẫn bình thường, chỉ đem phần thức ăn của anh, vứt thẳng vào thùng rác. Bạch Trạ Nam tự biết nhờ lời, khẽ nhún vai, chẳng những không hối lỗi, còn thẳng tay dựng ngón giữa với anh trai, dùng khẩu hình miệng, bày tỏ sự xem thường của mình: "Văn chưa thu phục được? Kém quá."

Bạch Thuật Bắc biết Lâm Văn Thu ghét nhất bị lừa. Tuy anh chột dạ, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng giữ trấn tĩnh, không để cô thấy bộ dáng đuối lí của mình: "Anh chỉ muốn ở cùng em một đêm."

Lâm Văn Thu không lên tiếng, Bạch Thuật Bắc không đoán được tâm tư của cô. Đáy mắt cô hoàn toàn trong suốt, lạnh nhạt nhìn anh chăm chăm: "Cho tôi mượn điện thoại."

"."

Lâm Văn Thu gọi cho Lâm Tri Hạ, bên kia lại không bắt máy. Vì vậy, sắc mặt cô trở nên khó coi trên suốt đường về. Sau khi lên xe, không thèm đếm xỉa đến Bạch Thuật Bắc, không nói một lời với anh ta.

Lúc này cô muốn tiếp tục gọi. Bạch Thuật Bắc ngoan ngoãn đặt điện thoại vào tay cô. Dù tim đau nhói cũng không dám phản nản một chữ.

Nhưng hai hàng chân mày của cô vẫn không giãn ra, đôi mày thanh tú chau chặt, cho thấy sự bất an và sầu lo.

Bạch Thuật Bắc vội vàng tăng tốc, mặc dù anh vô cùng tiếc nuối, thì vẫn phải đem cô đến bên cạnh người đàn ông khác.

Đến nhà trọ, Lâm Văn Thu thậm chí quên mất chào tạm biệt với Bạch Thuật Bắc, vội vã chạy vào hành lang bên trong. Bóng lưng gầy gò dần xa khuất, sống lưng thẳng tắp không hề mang theo tia lưu luyến, đảo mắt liên tục.

Bạch Thuật Bắc ngồi trong xe. Lồng ngực hoang vu, chỉ còn tiếng gió thổi. Chuyện xảy ra tối qua tựa như là giấc mộng xuân ngắn ngủi, cô dứt khoát bỏ đi, còn anh mãi lạc lối trong mộng.

Khóe môi cong thành nụ cười tự trào, châm chọc với chính bản thân anh. Câu nói "tự làm tự chịu", chính là dành dành tặng cho những kẻ như anh.

Trầm ngâm chốc lát, Bạch Thuật Bắc mở cửa, bước xuống xe. Lúc trước, Lâm Tri Hạ vì anh mà "giận chó đánh mèo" với Lâm Văn Thu, trong lòng anh vẫn chưa quên được chuyện này. Mặc dù hiện giờ Tri Hạ đã hồi phục, nhưng anh vẫn lo lắng. Phải lên trên ấy, nhìn thấy cô an ổn, anh mới cam lòng rời đi.

-

Cửa thang máy vừa mở ra, Lâm Văn Thu liền chạy thẳng tới cửa nhà, bàn tay mở nắm cửa không ngừng run rẩy bầy. Tri Hạ chưa bao giờ không nhận điện thoại của cô. Nghĩ tới bệnh tình của anh, cô vô cùng hối hận. Nếu Tri Hạ gặp chuyện bất trắc, cả đời này, cô không thể tha thứ cho mình.

Cửa mở ra, bên trong phòng khách trống trải, không có bóng hình của anh. Bầu không khí tịch mịch, cô liêu bao trùm khắp không gian.

Nhịp tim Lâm Văn Thu tăng nhanh. Dự cảm xấu liên tục kéo tới, cô hấp tấp chạy lên lầu. Cố gắng giữ vững bình tĩnh, cô tới trước phòng ngủ của Tri Hạ, bàn tay nâng lên chưa kịp gõ cửa, cánh cửa tự động mở ra.

Thân hình cao gầy của Tri Hạ xuất hiện, đáy mắt vẫn đầy tơ máu. Anh kinh ngạc nhìn cô, thật lâu, cuối cùng nở nụ cười dịu dàng: "Rốt cuộc em đã về nhà."

Lâm Văn Thu khó chịu trong lòng, nụ cười của Tri Hạ khiến cô cảm thấy chua xót.

Anh đi từng bước chậm chạp, sắc mặt tái nhợt, đối lập với đôi mắt đỏ ngầu và con ngươi tối đen như mực.

Nhất định anh đã mất ngủ cả đêm qua.

Anh đến gần cô, giọng nói không còn trầm tĩnh như trước, mà nồng đậm giọng nữ: "Em ăn sáng chưa?" Anh không hỏi cô đi nơi nào, cũng không hề nổi giận, chỉ an tĩnh đứng đối diện cô, dùng ánh mắt ôn hòa, chất chứa yêu thương nhìn cô.

Những nỗi bất an, sầu lo của Lâm Văn Thu dần tan biến, ngay cả lời giải thích, cô cũng nuốt xuống bụng. cô gật đầu thật mạnh, rồi nhìn đến khóe mắt của anh, lại vội vàng lắc đầu: "Chưa ạ. Anh cũng thế phải không? Đề em đi làm bữa sáng"

Cô xoay người, định đi xuống bếp. Vừa đi được hai bước, liền bị người phía sau ôm lấy.

Sức lực của anh, như muốn khâm cô vào thân thể của anh ——

Ngoài cửa sổ, cơn gió lạnh tràn vào, cô liên rùng mình. Không biết có phải ảo giác hay không, cô cảm giác, lồng ngực đằng sau lạnh băng, không chút nhiệt độ. Còn chưa kịp suy nghĩ, giọng nói trầm lạnh của anh đã vang lên.

"Anh vô dụng quá, biết rõ em sẽ trở về, biết rõ em không vứt bỏ anh, nhưng trong lòng vẫn luôn sợ hãi." Âm thanh của Tri Hạ ngập tràn nỗi ưu thương. Nỗi sợ hãi ẩn giấu trong linh hồn, thể hiện rõ qua âm điệu giọng nói. Anh dừng một tẹo, rồi nói, "Tôi hôm qua, anh đi rất nhiều nơi tìm em, cả đêm không ngủ. Đợi hai giờ ở cửa viện phúc lợi, sau đó, đi tìm dọc theo con đường từ viện phúc lợi về nhà, tìm rất nhiều lần, ngoảnh đi ngoảnh lại, trời đã sáng."

Lâm Văn Thu giật mình, lúc này mới để ý thân nhiệt của anh lạnh đến mức khó tin. Cách chiếc áo khoác dày cộm, vẫn có thể cảm nhận được làn khí lạnh thấu xương. Tưởng tượng đến việc anh một mình, đi cả đêm trên đường, lòng cô đau nhói, theo bản năng muốn xoay người nhìn anh "Tri Hạ."

"Suyt." Gò má lạnh ngắt của anh dán trên cổ cô, âm thanh nghèn nghẹt: "Hãy để anh ôm em, để anh xác định em đã trở về."

Biết bản thân là một gánh nặng, nhưng anh luôn ích kỉ, muốn sống cùng cô, cho dù chỉ với tư cách của một người anh trai.

Lâm Văn Thu luôn biết Tri Hạ là người nhạy cảm. Kể từ khi mẹ kế qua đời, anh cảm thấy mình không còn người thân trên đời. Thêm căn bệnh bạch cầu hành hạ, anh tự nhiên có tính đa nghi hơn so với người thường. Nếu cô không kiên trì ở bên anh nhiều năm, chắc chắn anh đã buông xuôi từ lâu. Cô cho anh tình thân ấm áp, còn anh ngày càng lệ thuộc vào cô.

Lâm Văn Thu nhẹ nhàng nắm lấy những ngón tay anh, thân nhiệt lạnh lẽo phía trên khiến cô càng thêm khó chịu "Tri Hạ! Sau này, em không cho phép anh hành động đại dốt như vậy. Anh đã hứa sẽ chăm sóc em, không được đổi ý đấy."

Cô xoa nhẹ ngón tay anh, như cho anh một loại trấn an, ngoan ngoãn dựa vào ngực anh.

Trong phòng, hai người tựa sát nhau, dùng tư thế thân mật nhất. Còn bên ngoài, Bạch Thuật Bắc cứng đờ tại chỗ. Anh biết, tình cảm Lâm Văn Thu dành cho Lâm Tri Hạ, không phải là tình yêu. Thế nhưng tình cảm ấy còn bền vững, gắn kết hơn cả tình yêu. Tình cảm giữa bọn họ không cho phép người thứ ba xen vào, điều đó khiến anh ghen tỵ. Lâm Tri Hạ càng ngày càng nguy hiểm, anh ta có thể làm tất cả vì Lâm Văn Thu, rất khó đảm bảo cô sẽ không cảm động.

Xuyên qua khe hở cánh cửa, Bạch Thuật Bắc thẫn thờ nhìn bọn họ, mười ngón tay run bần bật.

-

Lúc cánh cửa bị đẩy ra, Lâm Văn Thu mới nhìn thấy cặp mắt âm thầm của Bạch Thuật Bắc. Cô mệt mỏi, không muốn suy đoán nguyên do anh ta có mặt ở đây, cũng không đẩy Tri Hạ, ngược lại, còn lấy một phong thái chấp nhận nhìn anh ta.

Bạch Thuật Bắc đăm đăm nhìn cô, không mĩa mai, không tức giận, từ từ giải thích lí do: "Anh không yên tâm, nên lên đây xem."

Tri Hạ buông cô ra, ánh mắt phức tạp nhìn Bạch Thuật Bắc.

Không gian bắt đầu chật chội, ngột ngạt vì sự xuất hiện của người thứ ba. Lâm Văn Thu không biết nên nói gì với Bạch Thuật Bắc, chỉ đứng bất động, cùng anh ta bốn mắt nhìn nhau. Tri Hạ vờ ho khan, lên tiếng phá vỡ cục diện căng thẳng. Lâm Văn Thu hồi hồn, dìu Tri Hạ đến sofa, khom người lục tìm hòm thuốc: "Anh uống thuốc trước đi, đợi tí nữa ăn cháo xong, rồi nằm nghỉ."

Cô không mời Bạch Thuật Bắc ngồi, cầm thuốc đưa tới cho Tri Hạ, tiếp sau, đi rót cho anh ly nước ấm.

Tri Hạ lặng thinh nhìn cô, đợi cô đi tới, bèn kéo cô ngồi cạnh mình: "Đừng vội, em ngồi nghỉ ngơi trước đã."

Anh ngửa đầu uống thuốc, bàn tay kia vẫn nắm chặt tay cô, năm ngón tay thon dài bóp mạnh mu bàn tay của cô, khiến cô hơi đau.

Tri Hạ uống thuốc xong, bèn nghiêng đầu nhìn cô, đáy mắt chứa tia cười nhàn nhạt: "Anh muốn cháo trắng với thịt nạc và trứng muối, ngăn ăn đồ ngọt rồi."

Lâm Văn Thu chiều ý anh, vui vẻ gật đầu, Tri Hạ nói tiếp: "Mấy ngày nữa là đến giờ của ba, chúng ta cùng về quê tảo mộ ba mẹ. Đến lúc đó, nhớ ghé nhà thím Ngô, lần trước anh trở về, thím ấy cứ hỏi thăm em suốt."

Nghe anh nói, Lâm Văn Thu mới nhớ ra, đã gần một năm, cô chưa về quê. Sau khi ba cô qua đời, ông và mẹ kế đều được an táng tại quê nhà. Sau này hai anh em chuyển tới Dong Thành, bà con gần đây có lòng tốt, luôn chiêu cố thấp hương giúp ba mẹ cô.

Cô và Tri Hạ bàn bạc xong, tâm trạng trở nên mong chờ và hoài niệm, hoàn toàn quên khuấy Bạch Thuật Bắc đang đứng trước cửa.

Bạch Thuật Bắc nhìn hai người, anh có cảm giác bản thân là kẻ dư thừa, vô pháp thâm nhập vào cuộc nói chuyện của họ. Nếu là lúc trước, bản thân anh sẽ không bao giờ cam chịu tình cảnh nhục nhã thế này. Còn bây giờ, anh lặng im chịu đựng, không làm gì cả.

Ngực rất đau, như thể thiếu không khí trầm trọng. Căn phòng này quá nhỏ, khắp nơi đầy rẫy tiếng cười nói của Lâm Văn Thu và Lâm Tri Hạ. Rõ ràng âm thanh của bọn họ rất nhỏ, vì sao anh lại đau đầu nhức tại đến thế?

Chờ Lâm Văn Thu nhớ đến Bạch Thuật Bắc, ngoài cửa đã không còn bóng người. Ánh mặt trời hắt những tia sáng vụn vặt ngay trước cửa, chỉ là bóng dáng ấy đã hoàn toàn biến mất.

Cánh cửa khẽ rơi, tro bụi, Cô không biết, anh ta đi lúc nào. Trong lòng cô, lưu chuyển những cảm xúc kì lạ, cuối cùng chán nản rũ mắt.

Bạch Thuật Bắc không biết mình làm cách nào để lái xe về nhà. Mãi đến khi vào nhà, tay anh vịn vách tường, lê từng bước nhỏ. Đầu anh dần choáng váng, dạ dày cuộn cuộn, muốn ọc ra ngoài. Bạch Thuật Bắc hết kiềm nôi, nhanh chân chạy vào phòng bếp.

Bạch Tiểu Lê dẫn Manh Manh xuống lầu, hai người vô cùng khiếp sợ khi nhìn thấy bộ dáng thê thảm của anh: "Anh cả?"

Manh Manh chạy ào tới, thấy sắc mặt Bạch Thuật Bắc trắng bệch, đầu chúi xuống bồn rửa tay, nôn thóc nôn tháo. Bé chưa từng chứng kiến đáng về chặt vật này của ba mình, hoảng sợ đứng yên tại chỗ, không biết làm sao.

Bạch Tiểu Lê sốt sắng cầm ly nước ấm mang tới. Một tay Bạch Thuật Bắc chống trên bồn, tay kia phát phát từ chối. Anh không quay đầu, khớp xương trên bàn tay nổi gồ trắng bệch.

Bạch Tiểu Lê và Manh Manh nhìn nhau, không ai lên tiếng trước.

Lúc Bạch Thuật Bắc xoay qua, Bạch Tiểu Lê giật mình hô lên "Anh, sắc mặt anh kém quá!"

Cô không yên tâm, giờ tay sờ trán anh, không khỏi cất cao âm điệu: "Trời ơi, nóng như lửa, anh...sao về nhà lại ra nông nổi này?"

Lúc này, Bạch Thuật Bắc mới nhìn thấy em gái, đôi chân mày dày đậm chau chặt, bức bối trừng mắt: "Ồn quá, em đừng lải nhải nữa...."

Manh Manh lo lắng, tay siết chặt tà áo của Bạch Thuật Bắc, cái miệng nhỏ mím mạnh, thò tay kia tiếp nhận ly nước trong tay Bạch Tiểu Lê, lặng lẽ đặt vào tay Bạch Thuật Bắc: "Ba ơi ba, uống nước đi."

Bạch Thuật Bắc cúi đầu nhìn đứa bé, nỗi bi thương khó nén xông thẳng lên đầu.

Đêm qua, anh nửa dụ dỗ nửa lừa gạt để Lâm Văn Thu thân mật cùng mình. Những tưởng chỉ cần có thế, cô sẽ dần mềm lòng. Thế nhưng, anh triệt để sai lầm, bây giờ Lâm Văn Thu không còn là cô gái mềm yếu, hay mũi lòng của quá khứ. Còn anh, vẫn giữ sự tự phụ ngu ngốc, nghĩ mọi việc quá mức đơn giản.

Hóa ra, khi càng quý trọng, thì sẽ càng chịu nhiều đau đớn nếu như bị tổn thương, và thời gian để hồi phục vết thương....không thể nằm trong tính toán của chúng ta?

Nhìn xuống đứa con gái chưa cao bằng eo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé ngược lên, thấp thoáng những đường nét quen thuộc của Lâm Văn Thu. Anh khom người, dùng sức ôm lấy bé, nhắm tịt đôi mắt.

Mi tâm của người đàn ông ảm đạm tia đau đớn. Bạch Tiểu Lê cảm thấy anh trai của cô đã khác xưa, không còn là người đàn ông đặt mình trên cao, không ai bì nổi.

Cô há mồm, cuối cùng chỉ nói: "Em đi gọi điện cho bác sĩ Lâm."

Sau khi Bạch Tiểu Lê đi, Manh Manh dang hai cánh tay mũm mĩm, ôm chặt Bạch Thuật Bắc, lòng bàn tay vỗ nhẹ lên sống lưng anh, gác khuôn mặt trên bờ vai anh: "Ba đừng đau buồn, cũng không thể ngã bệnh. Manh Manh đã không có mẹ, không thể mất luôn ba."

Thân thể Bạch Thuật Bắc mệt mỏi rã rời. Có lẽ, một người vốn luôn khỏe mạnh, khi bất chợt ngã bệnh thì đặc biệt yếu hơn người bình thường. Anh trầm ngâm hồi lâu rồi mới nhỏ giọng đáp lại: "Ba không sao, chỉ là... hơi đau một tí."

Manh Manh nghi ngờ nhủ mảy: "Đau chỗ nào? Manh Manh giúp ba xoa chỗ đau."

Bạch Thuật Bắc cười khổ sở, lặng thinh không nói.

Bác sĩ Lâm tới nhà truyền nước biển cho anh. Bạch Thuật Bắc an tĩnh nằm nghỉ trên giường. Manh Manh ngồi cạnh giường, lát sau mỗi người, bé bèn nhoài đầu, cùng anh kê chung cái gối, chốc chốc lấy tay dếm chân giúp anh.

Bạch Tiểu Lê nói chuyện với bác sĩ. Xong, cô quay lại phòng. Nhìn thấy thân thể ngày càng gầy của Manh Manh, Bạch Tiểu Lê vô cùng đau lòng, khom mình, vuốt nhẹ đỉnh đầu bé: "Con để ba ngủ một lát, ba con không có việc gì đâu."

Manh Manh lác đầu, ngược mặt, đôi mắt long lanh với hai màu đen trắng: "Một mình ba sẽ rất cô đơn. Manh Manh phải ở bên cạnh ba."

Bạch Tiểu Lê nhói lòng, cố nheo miệng cười. Manh Manh là đứa bé vô cùng hiểu chuyện, nhưng lại không thể có một gia đình đủ đầy như những đứa bé khác.

Giấc ngủ của Bạch Thuật Bắc không an ổn. Những cơn ác mộng tựa như mây đen giăng đầy bầu trời, ào ào kéo đến, vây bủa lấy anh. Anh nằm mơ rất nhiều chuyện, thậm chí có những chuyện đã bị anh quên lãng từ lâu.

Giấc mơ đưa anh trở về thời gian Lâm Văn Thu mang thai Mạnh Mạnh, anh từng gặp cô ở khu trung tâm thương mại. Lúc đó, Cổ An Ninh mắt tích chưa được bao lâu, tâm trạng của anh như chìm xuống đáy vực. Lần đó, anh không nhớ nguyên do mình đến khu trung tâm, hình như là đến tìm đồng đội lấy chút đồ.

Vừa đứng dịp vợ của bạn anh mang thai, hai vợ chồng đang ở lớp học dành cho các bà mẹ tương lai phía tầng trên. Khi Bạch Thuật Bắc đẩy cửa bước vào, vừa đúng thời gian nghỉ giữa giờ.

Anh và đồng đội đứng sang một bên nói chuyện. Tuy đang nói chuyện nhưng anh luôn cảm thấy, có một ánh mắt đang rơi trên người mình. Mặt anh khẽ nghiêng qua, liền nhìn thấy Lâm Văn Thu đang ngồi trong một góc.

Xung quanh là những đôi vợ chồng trẻ, mình cô ngồi đó, tạo thành sự đối lập rõ rệt. Ánh mắt cô khiếp sợ khi bị anh bắt gặp, và cho tới bây giờ... cô luôn dùng ánh mắt ấy để nhìn anh.

Bị bắt gặp, cô dường như trở nên do dự, không biết có nên tới chào hỏi anh hay không. Khi vừa nhìn, Bạch Thuật Bắc không lập tức nhận ra cô. Lát sau, quan sát một hồi, anh mới mơ hồ có chút ấn tượng.

Gương mặt anh sa sầm, quay ngoắt đi, đồng đội tò mò hỏi thăm: "Quen?"

Bạch Thuật Bắc lắc đầu, lạnh lùng nhả ra hai chữ: "Không quen."

Nói đoạn, anh nhìn lướt qua, thấy cô vừa mới đi được vài bước chân, nghe anh nói xong, đành ừ ừ bước trở về. Bạch Thuật Bắc không diễn tả được cảm giác lúc ấy, chỉ cảm thấy một con khoái cảm vận vẹo, méo mó xâm chiếm đầy lòng.

Khi rời khỏi lớp học, anh không thêm liếc nhìn cô thêm một cái. Thế nhưng đi được khoảng cách khá xa, anh tò mò quay đầu, xuyên qua mặt tường thủy tinh sáng bóng, nhìn về phía cô. Một mình cô ra sức uốn éo theo những tư thế giáo viên giảng dạy, vụng về mà chuyên chú.

Còn có lần, anh nghe bác bảo mẫu chăm sóc cô hồi báo, cô bị dị ứng hải sản. Phản ứng đầu tiên của anh, là hỏi thăm tình trạng thai nhi. Tuy không tình nguyện, nhưng anh vẫn lái xe đi đến bệnh viện. Sau khi nghe bác sĩ báo cáo rõ ràng tình huống, xác nhận thai nhi không bị tổn thương, anh bèn lái xe rời đi, không hề liếc mắt nhìn cô.

Những hình ảnh liên tục xoay tròn, chuyển đến thời gian sau khi bọn họ kết hôn.

Ngày đó, cô làm rất nhiều món ăn. Còn anh bận bịu ở bên cạnh Cổ An Ninh suốt cả ngày. Buổi tối về nhà, anh quá mệt mỏi nên chẳng còn chút khẩu vị nào. Anh miễn cưỡng ngồi trên bàn ăn, chau mày nghe cô nói chuyện.

Loáng thoáng nghe được cô nói, hôm nay cô đi tham dự hôn lễ của một người bạn. Người bạn đó còn hỏi, khi nào cô mới kết hôn.

Bạch Thuật Bắc lên tiếng xen ngang: "Em không nói cho cô ta biết, mình đã kết hôn?"

Lúc ấy, Lâm Văn Thu trầm mặc rất lâu, nhìn anh bằng ánh mắt thất vọng. Bạch Thuật Bắc không buồn để ý, cũng không thêm suy nghĩ nhiều. Buổi tối cùng cô làm tình, dường như cô không yên lòng. Lát sau, Bạch Thuật Bắc cũng chán, nằm vật ra ngủ. Trong cơn say ngủ, anh mơ mơ màng màng nghĩ, có phải Lâm Văn Thu đang ám chỉ với anh chuyện hôn lễ?

Con sốt không ngừng tăng cao, nhưng đầu óc Bạch Thuật Bắc đặc biệt minh mẫn rõ ràng, hình ảnh nối tiếp hình ảnh diễn ra trong đầu anh, không xua đi được. Hình ảnh cuối cùng lại là Lâm Văn Thu và Lâm Tri Hạ, hai người tay trong tay đi vào giáo đường. Mạnh Mạnh còn làm tiểu Hoa đồng cho họ. . .

Thời điểm Bạch Thuật Bắc giật mình tỉnh giấc, toàn thân đã ướt đầm mồ hôi.

Ngoài cửa sổ, màu vàng của ánh tà dương tràn ngập bầu trời. Một mình anh trong căn phòng có ánh sáng ảm đạm, điên cuồng nhớ nhung Lâm Văn Thu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Đêm đó, Tri Hạ hơi sốt. Lâm Văn Thu lo sợ cơ thể của anh sẽ xảy ra biến chứng. Ngày hôm sau, cô bèn xin nghỉ ở viện phúc lợi, dẫn Tri Hạ đến bệnh viện trị liệu.

Có cô đi cùng, tinh thần Tri Hạ như được lên dây cót, tâm tình vô cùng sáng khoái. Không giống trước kia, anh cực kì ghét bệnh viện, chỉ cần nhìn thấy chiếc áo blouse trắng, tâm trạng liền bị kích động, khó khống chế.

Thế nhưng lần này anh rất phối hợp, vẻ mặt trầm tĩnh lạnh nhạt, không nhìn ra cảm xúc khác thường. Lâm Văn Thu mang theo cháo gà nấu ở nhà tới cho

anh, cong khoe moi muc cho anh chen chao: "Mấy ngày nay, anh biểu hiện không tệ, xứng đáng có được phần thưởng. Em sẽ giúp anh thực hiện một nguyện vọng."

Tri Hạ mặc quần áo bệnh nhân, ngồi trên giường, gương mặt thanh tú nổi lên màu sắc sáng ngời. Lâm Văn Thu bất ngờ duỗi ngón trỏ, lắc lắc: "Anh không được tham quá, cũng không thể gây khó khăn cho em."

Tri Hạ bật cười, những ngón tay thon dài vuốt ve hoa văn trên chén kiêu: "Cơ hội khó có được, anh phải suy nghĩ thật kĩ."

Lâm Văn Thu ngồi ở bên giường, bởi vì mang thai nên phải lấy hai tay chống đỡ thân thể, thoáng nghiêng đầu, mỉm cười nhìn anh.

Tri Hạ ngẫm nghĩ một lát, nâng lên đôi mắt tối thẫm, nhìn cô muốn nói lại thôi, cuối cùng nói: "Đã nhiều năm chúng ta không chụp hình. Anh muốn chúng ta chụp chung với nhau một tấm"

Lâm Văn Thu không ngờ yêu cầu của anh đơn giản như vậy, sững sốt mấy giây rồi hớn hờ đồng ý.

Không cần địa điểm đặc biệt, Lâm Văn Thu di chuyển người đến sát Tri Hạ. Tri Hạ giờ tay khoát vai cô, lấy điện thoại di động, loay hoay điều chỉnh góc độ đẹp nhất.

Lâm Văn Thu cười miếnm chi, Tri Hạ bỗng nhiên vỗ vỗ bả vai cô, nói nhỏ bên tai cô: "Nhìn chỗ đó kìa."

Lâm Văn Thu nghi ngờ quay đầu, cùng lúc đó, điện thoại vang lên tiếng “tách”, bên gò má hồng rơi xuống một nụ hôn, nhẹ nhàng như cánh chim lướt qua.

Lâm Văn Thu nghiêng đầu nhìn Tri Hạ. Tay Tri Hạ nắm chặt điện thoại, anh không nhìn cô mà chuyên chú ngắm nhìn hình ảnh vừa mới chụp. Cho dù mặt mày anh rừ thấp, Lâm Văn Thu vẫn có thể nhìn thấy, khoe môi của anh cong thành nụ cười thỏa mãn.

Lâm Văn Thu không tức giận, chỉ là trong lòng hơi khó chịu.

Tri Hạ đưa tấm hình đến trước mặt cô, hệt như đứa trẻ khoe món đồ mình yêu thích: "Đẹp không?"

Trong tấm hình, người đàn ông có đôi mắt rất đẹp, hàng mi cong tựa cánh bướm, lượn lờ tựa nửa cánh chim. Cánh môi anh chạm nhẹ gò má cô, một nụ hôn chứa đầy sự nâng niu, quý trọng, thêm sự chân thành khiến lòng người chua xót.

Lâm Văn Thu cuộn chặt đầu ngón tay: "Rất đẹp."

"Anh gửi hình cho em." Nói đoạn, Tri Hạ bèn thực hiện thao tác gửi hình. Lâm Văn Thu quá bất ngờ, không kịp giờ tay ngăn cản.

Điện thoại của cô bị bọn người Bạch Trạm Nam lấy đi. Lúc thả cô ra, anh ta cũng chưa trả lại cho cô, chẳng biết hiện giờ, nó nằm trong tay ai. Mặc kệ nằm trong tay người nào. Nếu tấm hình bị đối phương nhìn thấy, quả thật không hay lắm.

Bàn tay Lâm Văn Thu dừng giữa không trung, dờ khóc dờ mếu nhìn hàng chữ “Đã gửi thành công”.

Tri Hạ khó hiểu nhìn cô. Lâm Văn Thu chưa nói cho anh biết, ngày hôm đó cô đã ở đâu, Tri Hạ cũng không hỏi tới. Hiện tại, cô cũng không muốn nhắc lại. Bất luận người nào trong Bạch gia nhìn thấy cũng được, với cô chẳng còn quan trọng.

Lâm Văn Thu giữ thái độ chấp nhận để đối mặt với mọi việc. Thậm chí cô còn nghĩ, nếu Bạch Thuật Bắc nhìn thấy hình ảnh thân mật đó, sẽ cho rằng, cô có hành vi không đoan trang đứng đắn. Anh ta tức giận, đồng ý li hôn với cô cũng không tệ.

Nhưng tấm hình tựa như viên đá chìm ngấm dưới đáy biển sâu, mấy ngày liên tiếp không có việc gì đặc biệt xảy ra. Lâm Văn Thu nghi ngờ, có phải Bạch Trạm Nam đã ném bỏ điện thoại của cô.

Cho đến ngày Tri Hạ xuất viện, cô nhận được điện thoại của Bạch Thuật Bắc.

Bạch Thuật Bắc gọi tới số của Tri Hạ. Tri Hạ không làm khó anh ta, bình thản chuyển điện thoại tới đến bên tai Lâm Văn Thu. Lúc đấy, cô không biết là Bạch Thuật Bắc gọi, nên dùng giọng điệu nhẹ nhàng, lịch sự lên tiếng “A lô”, và hỏi “Ai thế ạ”.

Đáp lại cô, là sự yên lặng đến kì dị. Lâm Văn Thu ghé mắt nhìn màn hình, thấy dãy số quen thuộc, trái tim chợt nhói đau, cắt đứt sự lúng túng giữa hai đầu điện thoại.

"Anh đến trả túi xách cho em. Bây giờ anh đang ở dưới lầu nhà em."

Lâm Văn Thu không nghe ra sự khác thường trong ngữ điệu của anh ta. Có nhẽ anh ta không nhìn thấy tấm hình kia. Nếu nhìn thấy được, chắc chắn anh ta đã nổi trận lôi đình.

Với tôn nghiêm cùng quyền uy có được, anh ta sẽ không cho phép bất kì sự khiêu khích nào diễn ra trước mặt anh ta. Lâm Văn Thu hiểu rõ ưu, nhược điểm của anh ta, sự tự phụ của anh ta.là vô hạn.

Bạch Thuật Bắc thật bình tĩnh, nói chuyện rất lạnh nhạt và khiêm tốn. Ngược lại, Lâm Văn Thu có chút không quen, chỉ nói: "Bây giờ tôi không có ở nhà. Anh có thể gửi ở phòng quản lí."

Lâm Văn Thu và Tri Hạ về đến nhà. Bạch Thuật Bắc vẫn an tĩnh chờ đợi dưới khu chung cư. Điều này khiến Lâm Văn Thu giật mình.

Tri Hạ vỗ vỗ sống lưng cô, truyền cho cô dũng khí. Lúc này, Lâm Văn Thu mới xuống taxi, thông thả đi từng bước đến chiếc xe Land Rover màu đen.

Bạch Thuật Bắc xuống xe. Anh ta vận bộ âu phục màu đen. Thân hình dưới màn trời tối đen thăm thẳm, nhìn có vẻ gầy hơn bình thường. Lâm Văn Thu hoảng hốt, chỉ mấy ngày không gặp, vì sao anh ta gầy đến thế.

Bạch Thuật Bắc an tĩnh đứng tại chỗ, đáy mắt thâm sâu như thể nhiễm màu mực đậm, tha thiết nhìn Lâm Văn Thu, tựa như muốn đem hình dáng của cô khắc sâu vào tâm trí.

Lâm Văn Thu đứng cách anh ta khá xa, lặng thinh trong chốc lát, ngập ngừng vờn tay: "Phiền anh quá."

Anh không lập tức trả túi cho cô, chỉ mãi mê ngắm nhìn cô. Trong khoảng khắc, thế giới như ngưng đọng, trong mắt anh chỉ còn bóng hình cô. Người con gái anh ngày đêm mong nhớ, khỏe môi mím chặt, gượng gạo đứng trước mặt anh, dùng tư thái xa cách để đối diện anh.

Cô xem anh như con dã thú hung tợn, luôn đề cao cảnh giác với anh.

Bạch Thuật Bắc thâm tự giễu. Nhớ đến đêm hai người thân mật, chỉ có mình anh sa vào ái ân. Còn cô... vốn là bị anh bắt buộc. Sau chuyện đó, quan hệ của hai người vẫn không thay đổi, hoặc có lẽ, cô chỉ càng chán ghét anh hơn.

Bạch Thuật Bắc không phải là loại người thường hay hối hận. Quan niệm của anh là chuyện gì đã qua, hãy để nói ngủ vùi trong quá khứ, anh hiếm khi nhớ lại những chuyện khiến mình lúng túng.

Thế nhưng mấy ngày gần đây, anh thường xuyên nhớ lại chuyện cũ. Những chuyện trước kia cứ thay phiên giày vò anh. Bởi vì bị bệnh, anh có nhiều thời gian rảnh rỗi, có nhiều thời gian để đối mặt với sự hành hạ của quá khứ.

Hiện tại, anh nhìn Lâm Văn Thu, vừa muốn tới gần, vừa e sợ tình cảm của cô, cuối cùng cất giọng trầm khàn: "Anh đã dạy dỗ chú ba, sau này, nó sẽ không chọc giận em nữa."

Lâm Văn Thu liền kinh ngạc, khẽ cắn làn môi dưới, tiếp sau thấp giọng "ừ" một tiếng.

Bạch Thuật Bắc siết chặt túi xách của cô, bàn tay nổi đầy gân xanh, hầu kết không ngừng trượt động, lát sau, cắn răng đưa túi xách tới trước mặt cô: "Em kiểm tra xem có thiếu gì không."

Lâm Văn Thu nhanh tay tiếp nhận, không cần tra xét, vội vàng nói cảm ơn rồi xoay người muốn chạy đi.

"Văn Thu." Bạch Thuật Bắc gọi cô, âm thanh trở nên khàn đục. Cô cho là, anh ta bắt đầu muốn lên giọng mỉa mai gì đấy, nào ngờ anh ta nói một câu băng quơ, "Trời rất lạnh, nhớ mặc thêm quần áo."

Lâm Văn Thu đưa lưng về phía anh ta, không hiểu lời anh ta nói có ý nghĩa gì. Tâm tình cô nặng trĩu, bèn gật đầu một cái. Còn chưa kịp tạm biệt, sau lưng đã truyền tới những tiếng ho khan kịch liệt.

Tiếng ho như thể tê tim liệt phổi, khiến màng nhĩ cô như nhói.

Cô chần chờ xoay người, nhìn thấy anh ta đang chống tay trên cửa xe, thân thể lệch sang một bên, có ý muốn tránh cô. Dường như anh ta cố đè nén, nhưng kết quả hoàn toàn trái ngược, tiếng ho khan càng lúc càng dữ dội.

"Anh ——" Lâm Văn Thu chợt nhớ tới tình cảnh anh ta tắm nước lạnh cả đêm, chau mày hỏi, "Bị bệnh?"

Bạch Thuật Bắc không nói lời nào, vẫn đưa sống lưng thẳng tắp về phía cô.

Lâm Văn Thu bụng bảo dạ, Bạch Thuật Bắc dù ngã bệnh, cũng không thiếu người chăm sóc. Trong nhà có bác sĩ riêng, còn có các anh em lo lắng, đỡ dằn. Nghĩ tới đây, cô bèn ngoái đầu, nhìn Tri Hạ đang đứng ở phía xa chờ cô.

Anh đứng trong gió lạnh, hai tay nhét vào túi áo khoác. Sóng mắt thấp thỏm bất an nhìn về bên này, như thể một gốc cây cô thụ, tịch mịch đứng giữa đất trời. Lâm Văn Thu kìm nén cảm xúc khác thường, bỏ lại câu nói: "Nhớ uống thuốc."

Giây phút cô xoay người, những ngón tay chống trên cánh cửa của Bạch Thuật Bắc từ từ cuộn tròn. Cổ họng anh khô rát, hơi ngứa ngáy, tuy nhiên không thể phát ra bất kì âm thanh gì.

Tầm lưng dần cong vòng, anh chậm rãi ngoái đầu, ngắm nhìn hình ảnh Lâm Văn Thu từng bước đi về phía Lâm Tri Hạ.

Lâm Tri Hạ nhìn cô, cười dịu dàng. Còn cô... cũng cười với anh ta như thế?

Lâm Tri Hạ nắm tay cô, tay kia xách túi giúp cô, khỏe miệng mang theo ý cười cung chiêu.

Bạch Thuật Bắc cảm thấy hai chân tê cứng, ngón tay run lẩy bẩy vì lạnh. Lúc này, anh mới ý thức được, bản thân đang đứng dưới nhà cô không biết đã bao lâu. Bóng dáng của hai người kia đã sớm mất hút, ngoài này, trừ anh ra, chẳng còn một bóng người.

Anh vào xe, ngón tay thử nhiều lần vẫn không thể khởi động xe. Toàn thân mệt lả, anh bèn dựa mình vào thành ghế, trong đầu bỗng nhiên hiện lên tấm hình kia.

Trong tấm hình, tư thế của hai người khít khao chặt chẽ, không gian xung quanh kín kẽ, lẩn lẩn cho sự thân mật của bọn họ. Anh nhìn mà ghen tỵ, pha lẫn niềm ước ao.

Bạch Thuật Bắc cảm thấy cực kì vô lực. Anh từng nắm trong tay niềm hạnh phúc và sự dịu dàng khiến người ta khao khát. Vì bản thân không biết quý trọng nên những thứ quý giá ấy dần dần rời bỏ anh. Anh trở mắt nhìn chúng chuyển sang tay người khác, gần như bất lực cam chịu.

Anh không dám ép buộc Lâm Văn Thu, không dám khiến cô bị kích động. Nếu cô chạy trốn, anh sẽ không tìm được. Trong bụng cô có đứa con của anh. Cô gần như trở thành toàn bộ thế giới của anh. Cô dễ dàng điều khiển cảm xúc của anh, cô khiến anh hoàn toàn thay đổi.

Đầu Bạch Thuật Bắc như muốn nổ tung, cuối cùng phải gọi người đến đón.

Sau khi về nhà, bệnh tình của Bạch Thuật Bắc ngày càng nặng, ho khan nghiêm trọng, thỉnh thoảng còn sốt cao.

Ngày trước, thể trạng của anh rất tốt. Lần bị bệnh này, khiến anh chân thật trải qua cảm giác, thế nào là bệnh tới như núi sập*. Con sốt của anh lúc nhẹ lúc nặng, giống như một căn bệnh kinh niên, không thể trị tận gốc.

*một vế trong câu tục ngữ: Bệnh tới như núi sập, bệnh đi như kéo tơ (bệnh lai như sơn đảo, bệnh khứ như trừu ti); hình dung về tốc độ phát tác nhanh chóng của bệnh tật.

Bác sĩ tới nhà, khám cho anh nhiều lần, vẫn không thấy xuất hiện dấu hiệu lạ trong cơ thể, đành áp dụng theo phương pháp chữa bệnh cảm thông thường ngẫu nhiên thờ dài xa xăm: "Cậu đây, rốt cuộc là mắc tâm bệnh."

Bạch Thuật Bắc không nói, cũng dần phát hiện tình trạng nghiêm trọng của mình.

Anh không thể ngủ yên. Vừa nhắm mắt, những con mộng đáng sợ ào ào ập đến. Trong giấc ngủ mê man, những hình ảnh về Lâm Văn Thu lại xuất hiện, như thể một thói quen. Nhưng giữa hai người, không có khoảng thời gian tốt đẹp nào để tái hiện trong giấc mơ. Anh luôn đối xử không tốt với cô, anh phụ lòng cô... Từng kí ức của sáu năm quen biết lần lượt trở về, cho thấy sự đau khổ của Lâm Văn Thu khi gặp phải loại người như anh.

Anh hồ thẹn, không muốn nhớ đến. Nhưng vô dụng, chỉ cần khép mắt, những hình ảnh kia tựa như cuộn phim đen trắng vào những năm 1970, tự động bật phát lên, dẫn theo áp lực đè nén, pha lẫn chút ma lực khiến anh lạc lối.

Còn có nhiều con ác mộng kinh khủng hơn. Có lúc anh thấy Lâm Văn Thu kết hôn cùng Lâm Tri Hạ, có khi Lâm Văn Thu dẫn Mạnh Mạnh rời đi, bỏ lại mình anh cô độc đến già. Hình ảnh cứ luân phiên biến chuyển, dần dà, Bạch Thuật Bắc không dám ngủ. Anh tìm mọi cách giúp mình tỉnh táo, ép mình phải phân tán lực chú ý.

Nhưng vô dụng, anh vẫn như cũ, sa lầy vào những hình ảnh biến ảo khôn lường, bị trói chặt trong không gian điên rồ, quỷ dị.

Bạch Tiểu Lê làm nhiệm vụ ở nhà chăm sóc Bạch Thuật Bắc. Cô hầm cháo, cẩn thận đút từng thìa cho anh: "Anh cả, anh ráng ăn một tí, nếu không sẽ không có sức khỏe chống đỡ với bệnh tật."

Sắc mặt Bạch Thuật Bắc trắng bệch, hai cánh môi không còn chút huyết sắc. Anh nghiêng mặt, né tránh thìa cháo bên môi. Giữa hàng chân mày rậm ản nhẵn nổi đau đớn. Mu bàn tay bên ngoài chần, lấp đầy những vết máu ứ đọng bầm tím. Dáng vẻ bề ngoài hoàn toàn thay đổi.

Có điều, sự bá đạo bẩm sinh vẫn còn tồn tại ít nhiều, anh bệnh đến mức cổ họng tắc nghẽn, không thể phát ra âm thanh, nhưng vẫn si diện, giữ thái độ quật cường.

Bạch Tiểu Lê ngừng động tác, khó chịu ngồi bên giường.

Đã từng là một người hùng chống đỡ cả thế giới cho ba đứa em nhỏ, anh cả tựa như ngọn núi vững chắc, là chỗ dựa đáng tin cậy cho ba đứa em. Bất luận là chuyện khó khăn hay đau khổ, anh luôn sẵn sàng giúp bọn họ giải vây. Trong lòng cô, Bạch Thuật Bắc tựa hồ là một anh hùng bất bại, không gì có thể khiến anh gục ngã.

Cô thở dài thườn thượt, cúi đầu, e dè hỏi han anh: "Anh, có phải anh đang nhớ chị dâu? Để em đi kéo chị ấy về."

Lâm Văn Thu rất tốt với anh cả, chắc chắn chị ấy sẽ không trở mắt nhìn anh chịu khổ.

Bạch Tiểu Lê đứng lên, nhưng cổ tay lại bị bắt giữ. Trán của anh nóng hổi hổi, bàn tay lại lạnh ngắt, không chút nhiệt độ.

Ánh mắt anh phức tạp nhìn em gái, khẽ lắc đầu.

Bạch Tiểu Lê không giải thích được tâm tư của Bạch Thuật Bắc, khó hiểu nhìn anh.

Hai cánh môi Bạch Thuật Bắc khó khăn nhúc nhích, tựa hồ không thể phát ra âm thanh. Bạch Tiểu Lê nhìn chăm chú vào hai cánh môi anh, lò mò đoán ra câu nói: "Đừng làm khó dễ cô ấy, cô ấy sẽ không tới đâu."

Bạch Tiểu Lê cực kỳ đau lòng. Nhìn bộ dáng tự ngược đãi của anh trai, không kìm được những giọt mắt lăn dài trên đôi má. Cô dậm chân, vừa sốt ruột vừa nóng giận: "Vậy anh ăn đi. Tội gì phải tự hành hạ chính mình, chị dâu cũng không nhìn thấy được!"

Bạch Thuật Bắc trầm mặc quay đầu, anh nào dám để Lâm Văn Thu nhìn thấy. Nhìn thấy rồi, chỉ khiến cô thêm chán ghét, khinh thường.

Bạch Thuật Bắc bị bệnh suốt thời gian dài. Trong đơn vị nhiều lần gọi điện thúc giục, anh bèn gắng gượng, thu xếp trở về đơn vị, không để ý những lời khuyên bảo của Bạch Tiểu Lê.

"Anh về đơn vị với tình trạng như vậy? Trên đường đi, nhờ xảy ra chuyện thì sao?" Bạch Tiểu Lê tức tối, lấy gối ném mạnh vào người anh, "Bạch Thuật Bắc, coi như anh không vì mình, nhưng cũng phải suy nghĩ cho Mạnh Mạnh chứ."

Bạch Thuật Bắc cúi đầu thu dọn đồ đạc, thỉnh thoảng ho khan mấy tiếng. Anh cầm giấy bút, viết mấy chữ thay lời nói: "Có nhiệm vụ gấp, anh không thể trì hoãn nữa."

Bạch Tiểu Lê còn muốn khuyên anh mấy câu, điện thoại của Bạch Thuật Bắc bỗng nhiên đổ chuông. Cô hùng hổ đi tới, nhìn thấy dãy số trên màn hình thì kinh ngạc hét to: "Anh! Điện thoại của chị dâu nè!"

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Bạch Thuật Bắc không ngờ Lâm Văn Thu sẽ chủ động gọi cho mình, hai tay anh ngừng ngay động tác đang làm. Trong lòng luân phiên những cảm xúc: vui mừng, do dự, mâu thuẫn. Cả người đứng chết trân, không dám nhận điện thoại.

Lâm Văn Thu không phải gọi điện hỏi thăm anh, đây chắc chắn là sự thật.

Bạch Tiểu Lê quýnh quýnh hướng anh nháy mắt, lát sau mới nhớ Bạch Thuật Bắc hiện giờ không nói chuyện được. Cô lo lắng Lâm Văn Thu sẽ cúp máy, vội vàng giúp anh trai nhận điện, âm lượng hơi vút cao: "Chị dâu."

Lâm Văn Thu tĩnh lặng, giọng nói mang theo ý cười ôn hòa: "Tiểu Lê."

"Chị chờ một lát, để em chuyển máy cho anh em. Anh ấy ——"

Bạch Tiểu Lê chưa nói xong, Lâm Văn Thu bèn xen ngang. Ngữ điệu của cô hơi gấp gáp, như thể sợ phải trò chuyện với Bạch Thuật Bắc: "Không cần, em giúp chị chuyển lời tới anh ta là được. Mạnh Mạnh đến nhà tìm chị. Chị muốn dẫn bé cùng về quê tảo mộ cho ông bà ngoại, chỉ đi ba ngày thôi. Ba ngày sau, chị dẫn bé trở lại."

Hai bờ vai Bạch Tiểu Lê trĩu xuống, biểu hiện cho sự thất vọng. Cô không ngờ, bây giờ chị dâu lại đối xử lạnh nhạt với anh cả như vậy, bèn chán nản quay đầu, dùng ánh mắt hỏi ý người đàn ông bên cạnh.

Sắc mặt Bạch Thuật Bắc tái mét, đôi con ngươi đen tuyền phát ra tia âm đạm. Anh chuyển dời tầm mắt, khẽ gật đầu đồng ý.

Bạch Tiểu Lê nhìn đường cong ẩn nhẫn của gò má Bạch Thuật Bắc, lồng ngực bỗng căng đau, cô quyết định thử thăm dò: "Chị dâu, chị không định ghé qua nhà một chút sao?"

Ở bên kia, Lâm Văn Thu đột nhiên im lặng. Bạch Tiểu Lê biết mình vượt quá giới hạn. Đây là chuyện riêng của hai vợ chồng họ, không tới lượt cô nhúng tay vào. Hơn nữa, quan hệ rối rắm của hai người họ, không thể chỉ đôi ba câu là giải quyết được.

Lâm Văn Thu ậm ờ cho qua: "Tiểu Lê, cảm ơn em."

Nói xong, cô bèn cúp điện thoại, ngôi nhà yên tĩnh chỉ còn tiếng điện thoại kêu "tút, tut". Bạch Thuật Bắc đã xoay lưng lại, tiếp tục thu dọn đồ đạc. Bạch Tiểu Lê không nhìn thấy vẻ mặt của anh, song có thể phỏng đoán, trong lòng anh đang rất khó chịu.

"Anh." Bạch Tiểu Lê luống cuống nắm điện thoại. Trong đầu suy nghĩ rất nhiều câu an ủi, cuối cùng chỉ nói đơn giản: "Có lẽ chị dâu vẫn còn giận. Anh đừng từ bỏ nhé. Chắc chắn sẽ có ngày chị ấy trở về."

Bạch Thuật Bắc nhồm người dậy, chậm rãi xoay người nhìn Bạch Tiểu Lê. Khóe môi anh chứa ý cười nhàn nhạt, giờ tay vuốt ve đầu em gái.

Tuy thấy anh cười nhưng Bạch Tiểu Lê vẫn không yên tâm, ngược lại còn bị đè nén hơn. Bạch Thuật Bắc chia tờ giấy, chỉ vào dòng chữ vừa mới viết: anh đi đưa vài bộ đồ cho Manh Manh.

Bạch Tiểu Lê hơi sững sốt, sau nhếch mép cười giả hoạt: "Anh ngồi đợi em một tẹo. Anh cả, anh phải cố gắng tới cùng, chị dâu nhất định sẽ tha thứ cho anh."

Dứt lời, cô bèn chạy vào phòng của Manh Manh, giúp bé thu dọn vài bộ quần áo. Bạch Thuật Bắc buồn bã ngồi xuống sofa, quan sát bộ dáng phần khời của em gái.

Anh làm sao có thể buông tha Lâm Văn Thu? Chẳng qua mấy ngày gần đây, anh dần hiểu được vài lý lẽ trên đời. Với cô, anh đã gây ra quá nhiều tổn thương sâu sắc. Hiện tại, không thể gấp gáp, anh phải hành động cẩn thận, từng bước cảm hóa cô.

Anh tựa như bắt đầu thấu hiểu, yêu một người thì nên làm thế nào. Không phải kiêu căng ngạo mạn, chỉ ích kỉ cho bản thân, càng không phải thô bạo chiếm đoạt một cách trần trụi. Đáng tiếc lúc này, Lâm Văn Thu hoàn toàn mất lòng tin nơi anh, không buồn để tâm đến sự thay đổi của anh.

Bạch Thuật Bắc thầm mong mọi thứ không quá muộn, hi vọng cuộc đời này sẽ cho anh cơ hội tìm về Lâm Văn Thu.

-

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Văn Thu từ phòng khách đi vào phòng ngủ, chuẩn bị thu dọn hành lý. Manh Manh hết như cái đuôi nhỏ, lèo đèo theo sau cô. Lúc Lâm Văn Thu xoay người, suýt nữa đụng trúng bé. Cô chau mày, khom người nhìn bé: "Cục cưng, sao vậy?"

Manh Manh cắn môi, đắn đo thật lâu mới nói: "Mẹ ơi, mẹ thật sự không chịu tha thứ cho ba hả? Nếu em bé không có ba, sẽ rất đáng thương đó."

Nụ cười cứng đờ trên khuôn mặt Lâm Văn Thu. Phản ứng của Manh Manh khi biết tin mình sắp có thêm một đứa em, không giống những đứa bé bình thường. Bé không ghen tỵ kháng cự hay vỗ tay vui mừng, chỉ thản nhiên chấp nhận, còn biết dùng đứa em nhỏ để dụ dỗ cô.

Manh Manh chăm chú nhìn vào bụng Lâm Văn Thu, khẽ nắm tay cô: "Mẹ ơi, em bé đang nhìn mặt mũi của con đó.... Chúng ta đi thăm một ông bà ngoại xong, rồi trở về nhà với ba được không?"

Đôi mắt bé trong vắt, nhìn cô chăm chăm. Lâm Văn Thu bối rối, không biết giải thích sao cho bé hiểu, cuối cùng ôm vai bé: "Manh Manh, mẹ không còn tức giận với ba nữa."

Manh Manh mừng rỡ mở to mắt. Ngay sau đó, nhanh chóng thu lại nụ cười: "Vậy sao mẹ không chịu về nhà? Vừa nãy cũng không muốn nói chuyện với ba."

Lâm Văn Thu kinh ngạc trước sự nhạy cảm của bé, cúi đầu suy nghĩ một tẹo, lựa những lời đơn giản để giải thích: "Manh Manh, nếu như có một con thỏ, hết lần này đến lần khác, cứ ngã nhào xuống một cái hố. Nó sẽ dần sợ hãi, ghét bỏ cái hố đấy. Song, nó vẫn phải tiếp tục bước đi trên đường, chỉ là lần sau khi gặp cái hố kia, con thỏ có nên tránh xa không?"

Về mặt Manh Manh u mê khó hiểu. Bé nghiêng đầu ngẫm nghĩ, hai con ngươi đảo vòng trong đôi mắt, cuối cùng đưa ra kết luận: "Mẹ nói ba là cái hố đáng ghét, hại mẹ té ngã."

"."

Chuyện tình cảm của người lớn vốn phức tạp. Manh Manh còn nhỏ không thể hiểu được. Lâm Văn Thu nghe bé nói, mỉm cười véo nhẹ hai cái má bầu bĩnh của bé.

Cô thừa nhận, ban đầu cô vô cùng tức giận trước sự trêu đùa và lừa gạt của Bạch Thuật Bắc. Song, cảm xúc ấy đã tan thành mây khói theo thời gian. Vì hoàn cảnh, cô tiếp xúc với xã hội khá sớm, đã sớm quen thuộc cách thức nhìn sắc mặt của đối phương mà xử trí. Cô không có bối cảnh để dựa vào, phải bôn ba, lặn lội với nhiều công việc khác nhau. Về sau, cô gia nhập ngành giải trí, vào đúng cái vòng luẩn quẩn đầy thị phi, vào đúng nơi mà con người dùng nhiều lớp mặt nạ để lừa gạt nhau.

Vậy nên, sự lừa dối của Bạch Thuật Bắc không đánh gục được cô. Nó chỉ có tác dụng, giúp cô nhìn rõ khoảng cách giữa hai người.

Bạch Thuật Bắc không thích cô, cho nên những điều anh ta đã làm, nhìn theo một phương diện nào đó, cũng khá hợp lí.

Bây giờ, cô chẳng muốn oán hay hận, như vậy quá mệt mỏi. Cô chỉ cần nhớ, bản thân mình từng dốc lòng yêu một người đàn ông, đáng tiếc, tình yêu ấy chỉ đem lại bất hạnh và nỗi nhục nhã.

Sau thất bại, Lâm Văn Thu rút ra được bài học, tự nhủ với bản thân, không bao giờ được đến gần người đàn ông đó nữa. Nào có ai không sợ đau đớn? Nào có ai bị tổn thương liên tiếp mấy lần mà không chịu rút kinh nghiệm?

Manh Manh vẫn giữ khuôn mặt nghiêm túc, nhìn cô chòng chọc. Lâm Văn Thu bắt đầu cười cười, quyết định thu dọn tiếp đồ đạc.

Manh Manh phòng má đứng tại chỗ, vừa đứng lúc Tri Hạ đi tới, thuận tay vuốt đầu nhỏ của bé: "Nhóc con, đã chuẩn bị xong hết chưa."

Manh Manh nghiêng đầu tránh tay anh, ngũ quan tràn ngập ý tứ cảnh giác, đề phòng.

Tri Hạ buồn cười lắc đầu: "Ôi giờ, hai cha con giống nhau như đúc. Ngay cả bộ dáng tức giận cũng y chang."

Manh Manh nắm quả đấm nhỏ, dè chừng liếc nhìn phòng ngủ của Lâm Văn Thu, hạ giọng nói thầm: "Trong bụng mẹ con có em bé. Chú ừ còn cơ hội."

Tri Hạ xém bật cười thành tiếng, anh khom người, mặt đối diện với bé, khe thờ dài: "Cô bé ngốc, chú thật sự rất yêu mẹ cháu. Nhưng chú không xen vào tình cảm của ba mẹ cháu. Chú không phải là kẻ địch của ba cháu. Về sau, khi gặp chú, cháu đừng đứng ngược hai hàng chân mày được không? Nhìn xí nhảm!"

"Cháu không tin." Manh Manh tỏ vẻ nghi ngờ. Bàn tay mồm mồm lắc lắc, nheo nheo cặp mắt và nói: "Cháu bắt gặp nhiều lần rồi. Chú luôn nhìn lên mẹ cháu. Chú không gạt được cháu đâu nhé."

Tri Hạ buồn cười trước dáng vẻ của cô nhóc. Trong nhà, một lớn một nhỏ đang chơi trò đầu mắt thì tiếng chuông ngoài cửa vang lên.

-

Bạch Thuật Bắc tới rất nhanh. Lâm Văn Thu nhìn xuống cái vali nhỏ chứa đồ của Manh Manh trong tay anh ta, hơi bất ngờ tiếp nhận. Cô còn tưởng anh ta sẽ giống như trước kia, tìm mọi cách ngăn cản cô tiếp xúc với Manh Manh, chứ không nghĩ tới anh ta đột nhiên rộng lượng đến thế.

Lâm Văn Thu đứng trước cửa, cùng Bạch Thuật Bắc bốn mắt nhìn nhau, đoán đo giờ tay chỉ vào trong nhà: "Muốn vào ngồi một tí không?"

Xem ra Bạch Thuật Bắc chuẩn bị trở về đơn vị. Bộ quân trang uy nghiêm bao quanh thân thể bền chắc của anh ta, nút cài thật cẩn thận, cả người toát lên khí thế oai phong và nghiêm trang. Nhưng, sắc môi của anh ta quá nhạt, cô đứng gần có thể nhìn thấy, dưới tóc mái đen của anh ta, rịn ra lớp mồ hôi mỏng.

Bạch Thuật Bắc lướt nhìn bên trong căn nhà, khi thấy Lâm Văn Thu đang ngồi trong phòng khách, anh bèn dời tầm mắt, tất nhiên không có ý định vào nhà. Anh chuyển đồ trong tay cho Lâm Văn Thu, nén tiếng ho khan dưới cổ họng, nói không lưu loát: "Manh Manh giao cho em, để bé ở chơi thêm vài ngày cũng được."

Lâm Văn Thu thụ sủng nhược kinh, ngay sau đó, cô cảm thấy, giọng nói của anh ta có vấn đề.

"Tình trạng anh như vậy mà vẫn về đơn vị?" Lâm Văn Thu mềm lòng khuyên nhủ một câu. Nói xong bèn hỏi hận, cô sợ Bạch Thuật Bắc hiểu nhầm ý, vội vàng bổ sung, "Người nhà anh sẽ lo lắng đấy."

Bạch Thuật Bắc im lặng cười cười, giữa hai hàng chân mày ẩn chứa nét dịu dàng: "Không sao cả, sẽ có người đưa anh đi."

Lâm Văn Thu không còn gì để nói. Bạch Thuật Bắc vẫy vẫy tay với Manh Manh. Cô nhóc nhảy chân sáo tới, ôm đôi chân dài của anh: "Ba ơi! Lần này ba phải đi bao lâu?"

Bạch Thuật Bắc khom người bế bé lên. Lúc nói chuyện, hai đầu chân mày của anh nhíu chặt, phồng chùng là cổ họng rất đau rát, âm lượng cực kì nhỏ: "Manh Manh nhớ phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ đấy."

Manh Manh gật đầu, hai tay nhỏ ôm chặt cổ Bạch Thuật Bắc.

Bạch Thuật Bắc trầm mặc vài giây, bất chợt xoay khuôn mặt của Manh Manh sang phía khác, chính xác là để bé nhìn thẳng Lâm Văn Thu, phát ra từng chữ thật chậm: "Cục cưng, trước giờ ba vẫn luôn giấu giếm con một việc. Thật ra thì người trước mắt con, chính là mẹ ruột của con. Người đã sinh ra con đấy."

Tay Bạch Thuật Bắc đỡ dưới cằm Manh Manh. Đôi mắt cô bé tựa như quả nho đen, dần dần mở to, kinh ngạc nhìn Lâm Văn Thu, không thốt thành lời.

Lâm Văn Thu cũng ngỡ ngàng. Cô không ngờ Bạch Thuật Bắc sẽ chọn lúc này để nói rõ chân tướng. Trái tim cô đập dồn dập, hơi thở cũng rối loạn.

Cô cảnh giác liếc nhìn anh ta, lo sợ Bạch Thuật Bắc sẽ nói đến vụ đẻ mướn năm đó.

Vì sao Bạch Thuật Bắc lại tốt bụng đến thế. Vì sao anh ta đồng ý để hai mẹ con cô nhận mặt nhau?

Song, Bạch Thuật Bắc không tiếp tục nói, anh chỉ cúi đầu, hóm hỉnh lên má Manh Manh: "Ba xin lỗi vì đã lừa gạt con."

Manh Manh giương khoe miệng, hàng mi dài như thể bị đông cứng. Lâm Văn Thu căng thẳng nhìn Manh Manh, nhìn thấy ánh mắt của bé, cô bèn cảm thấy chột dạ và áy náy: "Manh Manh ——"

Manh Manh an tĩnh dựa vào lồng ngực Bạch Thuật Bắc, hai người lớn không thể đoán được suy nghĩ của bé. Thời gian trôi qua rất chậm, tựa hồ bị

thượng đế kéo dài từng giây từng phút. Cho đến khi Lâm Văn Thu cảm thấy khó thở, Mạnh Mạnh mới há miệng, “oa” lên một tiếng, bắt đầu khóc meo meo, từng giọt nước mắt trong suốt rơi xuống mu bàn tay của Bạch Thuật Bắc.

Mạnh Mạnh vừa khóc vừa nghiêng đầu, hai bàn tay múp míp co thành hai quả đấm nhỏ, dùng sức nện vào ngực của Bạch Thuật Bắc: "Ba xấu xa, ba hư hỏng lắm. Mai mốt lỗ mũi của ba sẽ dài ra cho mà xem. Ba lại nhẫn tâm lừa gạt con lâu như vậy, con chán ghét ba lắm!"

Tay chân Lâm Văn Thu luống cuống. Lòng cô đau nhói khi thấy Mạnh Mạnh khóc khàn cả giọng. Cô cũng từng ước ao, ông trời sẽ cho hai mẹ con cô cơ hội nhận mặt nhau. Nhưng không dám hi vọng quá nhiều. Với cô, đây là tâm nguyện mà cả đời không cách nào thực hiện được.

Khi cô cùng Cố An Ninh kí hiệp nghị bán con, thì tâm bệnh liền kết vảy dưới đáy lòng, thành vết sẹo đau đớn nhất, ô nhục nhất của cuộc đời.

Nhiều năm qua, mỗi khi có ý định muốn nhận lại con gái, cô đều tự mắng mỏ bản thân, tự chửi mình là kẻ vô sỉ, hèn hạ. Nhưng nỗi nhớ vẫn day dứt trong lòng, nỗi đau khi phải chia lìa cốt nhục luôn âm ỉ, khắc khoải khôn nguôi.

Vậy mà giờ đây, nó thật sự xảy ra dưới mắt cô. Bạch Thuật Bắc không hề cho cô chuẩn bị tâm lí, đột ngột nói tất cả cho Mạnh Mạnh biết. Hơn nữa, anh ta còn đem mọi trách nhiệm gán lên bản thân anh ta.

Lâm Văn Thu nhìn Bạch Thuật Bắc bằng ánh mắt phức tạp. Rốt cuộc anh ta muốn làm gì, đang suy nghĩ gì? Cô hoàn toàn mù tịt.

-

Mạnh Mạnh khóc đến đau hông. Khuôn mặt nhỏ nhắn thấm đầy nước mắt. Bạch Thuật Bắc đứng yên cho bé đánh, thỉnh thoảng dỗ dành: "Là lỗi của ba, là ba không tốt."

Đôi mắt Mạnh Mạnh nhòe nước mắt, ngược nhìn Bạch Thuật Bắc, lại quay sang nhìn Lâm Văn Thu, ghen ngào nói: "Sao ba đối xử với mẹ như vậy. Nhẫn tâm để mẹ sống một mình, mẹ chắc chắn sẽ sợ hãi."

Bạch Thuật Bắc không lên tiếng, chấp nhận mọi chỉ trích của bé.

Lâm Văn Thu muốn giải thích. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Mạnh Mạnh thì nửa chữ cũng không phát ra được. Bé còn quá nhỏ, làm sao chịu đựng nổi chân tướng của sự việc.

Sau khi Bạch Thuật Bắc đi, Mạnh Mạnh vẫn còn căm phẫn, phụng phịu ngồi trên sô pha. Tâm trí Lâm Văn Thu cũng rối loạn. Bóng lưng của Bạch Thuật Bắc lúc rời đi khiến cô bui ngủi. Người đàn ông ngạo mạn đó dường như đã thay đổi. Khoảnh khắc anh ta xoay người, cô phát hiện, đôi mắt anh ta ngập tràn tia buồn tẻ và hối hận.

"Ba thật là quá đáng." Mạnh Mạnh dùng sức đâm vào gối ôm, chu cái miệng nhỏ nhắn về phía Lâm Văn Thu, "Hèn gì mẹ không thêm để ý đến ba, con cũng không quan tâm ba nữa. Sao ba có thể đuổi mẹ ra ngoài lâu như vậy?"

Tri Hạ ngồi một bên, cánh tay khoác trên thành ghế sau lưng Mạnh Mạnh, khẽ môi anh cong thành nụ cười dịu dàng: "Cô bé ngọc, cháu còn nhỏ. Chờ khi lớn lên, cháu sẽ tự hiểu."

Mạnh Mạnh tròn mắt nhìn Tri Hạ: "Cháu mà còn nhỏ à? Cháu sắp được sáu tuổi rồi đấy, đã sắp vào tiểu học"

Khẽ môi Tri Hạ vẫn vênh cong: "Là tiểu học thôi cháu à! Không phải là đại học nhá! Vậy mà còn không chịu nhỏ nữa?"

Mạnh Mạnh nói không lại Tri Hạ, bèn hướng ánh mắt cầu cứu đến Lâm Văn Thu, lại phát hiện Lâm Văn Thu vẫn rũ mắt, nhìn xuống sàn nhà. Mạnh Mạnh nắm lấy tay cô, ngọt ngào gọi một tiếng: "Mẹ."

Lâm Văn Thu hồi hồn, nhìn đắm đắm vào đứa bé.

Khuôn mặt màu phấn hồng của Mạnh Mạnh mon trón qua lại trên vạt áo của cô, đôi môi mềm mại khẽ cong lên, biểu cảm có chút mâu thuẫn: "Mẹ ơi, phải làm sao bây giờ? Mạnh Mạnh tức giận vì ba nói dối, nhưng con cũng cảm thấy ba rất đáng thương. Nếu con cũng bỏ đi thì ba chỉ còn một mình. Ngôi nhà lớn như vậy, chỉ còn mình ba ở, không có ai nói chuyện với ba hết."

Tâm lòng thiện lương của bé khiến Lâm Văn Thu bồi hồi xao xuyến. Cô cúi đầu, gác cằm lên mái tóc đen mượt của bé: "Vậy Mạnh Mạnh quyết định tha thứ cho ba."

Mạnh Mạnh mỉm môi, sau một lúc lâu mới ngập ngừng nhướn mắt: "Mẹ! Vì chúng ta đang giận đối với ba nên sau này, bắt ba dẫn hai mẹ con ta đi ăn một bữa thật ngon để chuộc lỗi được không?"

Bé nhìn Lâm Văn Thu đầy mong đợi. Lâm Văn Thu nhìn sâu vào mắt bé, dưới đáy mắt có sóng nước chập chờn lay động. Một đôi mắt trong veo với hai màu đen trắng rõ rệt, như thể nhìn thấu tâm hồn cô, khiến cô cảm giác bản thân ngập tràn tội lỗi.

Cổ họng cô tắc nghẽn, khó thốt thành lời.

Ba ngày tiếp theo, Mạnh Mạnh đều ở chung với Lâm Văn Thu. Bọn họ về quê tảo mộ cha mẹ Lâm Văn Thu. Mạnh Mạnh rất vui vẻ, còn tỉ mỉ chăm sóc Lâm Văn Thu. Ngoại trừ buổi tối trước khi ngủ, bé sẽ than thở vài vấn đề liên quan đến Bạch Thuật Bắc. Còn những lúc khác đều cực kì vui vẻ.

Dù sao cũng là đứa trẻ, dễ giận dễ quên, dễ tha thứ.

Lâm Văn Thu bỗng nhiên hâm mộ sự thuần khiết ngây thơ của con gái. Ước gì cô cũng giống bé, nhanh chóng lãng quên những chuyện không vui.

Từ quê trở lại Dong Thành, Lâm Văn Thu gọi mấy cuộc điện thoại cho Bạch Thuật Bắc, song anh ta không bắt máy. Cô cho rằng, anh ta vẫn còn trong đơn vị, bèn giữ Mạnh Mạnh ở lại thêm vài ngày.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, ngoảnh đi ngoảnh lại đã trôi qua nửa tháng, Bạch Thuật Bắc vẫn không gọi điện thoại hay nhờ người của Bạch gia đến đón Mạnh Mạnh. Lúc đầu, Lâm Văn Thu có chút vui sướng, thầm cầu nguyện Mạnh Mạnh ở chung với cô càng lâu càng tốt. Nhưng thời gian qua lâu, cuối cùng Lâm Văn Thu cũng nhận thấy điều bất thường.

Đầu cô gọi vào thời gian nào thì điện thoại của Bạch Thuật Bắc vẫn luôn trong trạng thái tắt máy.

Lâm Văn Thu đành gọi cho Bạch Tiểu Lê. Bạch Tiểu Lê là một cô gái thật thà, ắt hẳn sẽ không nói dối với cô. Bạch Tiểu Lê mờ mờ nói: "Em cũng không biết...hic.. Hai ngày trước, anh hai có gọi cho em, bảo là đang ở chỗ anh cả, chăm sóc ——"

Tiếp theo, Bạch Tiểu Lê tự biết nhờ lời, vội vàng bỏ sung một cách vụng về: "Không phải không phải, ý của em là, anh cả có thể đã trở về đơn vị rồi. Đạo này anh ấy rất bận, bận tới mức tới đây đây chị."

Lâm Văn Thu trầm mặc. Vậy có nghĩa là Bạch Thuật Bắc từng trở lại Dong Thành, nhưng anh ta không nhận điện thoại của cô.

Lâm Văn Thu không nghĩ ra nguyên nhân Bạch Thuật Bắc không nghe điện thoại. Cứ cho là anh ta muốn cắt đứt quan hệ với cô. Vậy còn Mạnh Mạnh? Hành động của anh ta hoàn toàn mâu thuẫn với tình yêu thương anh ta dành cho Mạnh Mạnh trước giờ.

Lâm Văn Thu thờ dãi, tự bắt bản thân không cần suy nghĩ lung tung. Chỉ cần Mạnh Mạnh ở bên cô là tốt rồi. Còn Bạch Thuật Bắc? Hai người đã không còn liên quan, cô quản chi đến chuyện của anh ta nữa.

-

Thời tiết ngày càng lạnh, Bạch Thuật Bắc vẫn chưa xuất hiện. Ngược lại, Mạnh Mạnh dần thay đổi, trở nên trầm mặc ít nói. Bé thường xuyên kéo cái ghế nhỏ đến cạnh cửa sổ, rồi ngồi một mình nhìn ra phía xa.

Lâm Văn Thu đứng phía sau, ngắm nhìn tấm lưng của bé. Ngày hôm qua, lúc tan học, Mạnh Mạnh đòi cô dẫn bé đến nhà của Bạch Thuật Bắc. Nhưng trong nhà trống hoác, không một bóng người.

Lâm Văn Thu đi tới ôm bé, nhỏ giọng dỗ dành: "Ở đây lạnh lắm, chúng ta vào phòng khách ngồi đi."

Lâm Văn Thu giờ tay sờ mặt bé, đầu ngón tay chạm phải một mảnh ướt át lạnh lẽo. Cô kinh ngạc tròn to mắt, vội vàng xoay đầu bé lại, quả nhiên đầy nước mắt.

Lâm Văn Thu gạt nẩy mình, cuống quýt ôm bé xuống: "Sao vậy con. Cục cưng đừng khóc, nói cho mẹ nghe nào."

Mạnh Mạnh thút thít, giờ tay lau nước mắt: "Có phải ba không cần Mạnh Mạnh nữa? Tại sao con chỉ có thể sống chung với một người. Mạnh Mạnh muốn được như mấy bạn ở nhà trẻ, được sống chung với cả ba lẫn mẹ."

Hốc mắt Lâm Văn Thu ươn ướt, cúi đầu không ngừng hôn bé, siết chặt bé vào lòng: "Không phải, ba thương Mạnh Mạnh nhất. Mạnh Mạnh ngoan ngoan đáng yêu như vậy, sao ba có thể ghét Mạnh Mạnh? Chắc là ba con còn có việc bận."

Mạnh Mạnh vui mặt trong lòng ngực cô, khóc nức nở. Tiếng khóc kia như muốn xé rách trái tim cô. Bé méo mào nói: "Mạnh Mạnh nhớ ba lắm."

Ngày đó, Mạnh Mạnh khóc sung cả mắt. Trước giờ, chưa khi nào ba bỏ đi lâu như thế, bé vô cùng hoảng sợ.

Lâm Văn Thu quyết định đến gặp Bạch Thuật Bắc. Mặc kệ trong hồ lô của anh ta giấu thuốc gì, cô cũng phải giúp Mạnh Mạnh tìm một lời giải thích hợp lý!

Thế nhưng, Lâm Văn Thu còn chưa kịp gặp mặt Bạch Thuật Bắc, phía bên Bạch gia đã cử người tới. Họ chuyển cho cô tờ giấy thỏa thuận li hôn—— phía dưới đã kí sẵn ba chữ "Bạch Thuật Bắc".

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62

"Tiên sinh, phu nhân đã đi rồi."

Tài xế phía sau mở miệng, Bạch Thuật Bắc gật đầu một cái, khẽ nghiêng thân mình qua, xoay về phía nữ bác sĩ trung niên đang muốn gọi anh: "Bác sĩ Luru?"

Bác sĩ Luru là bác sĩ khám thai định kỳ cho Lâm Văn Thu. Lúc này, bà đang ầm ừ lấy tay xoa bả vai vừa đụng phải vách tường, bất đắc dĩ nói: "Bạch tiên sinh, cậu đừng quá khắt khe. Tôi chỉ đến đưa cho cậu xem kết quả kiểm tra."

Bạch Thuật Bắc chỉ cười không nói, tài xế nhanh tay nhận lấy tài liệu trong tay bà: "Làm phiền bác sĩ rồi."

Bác sĩ Luru vẫn còn than thở, nhìn Bạch Thuật Bắc bằng ánh mắt chất đầy sự đồng tình: "Cậu quan tâm Lâm Văn Thu như vậy. Nếu bị cô ấy phát hiện cũng đâu sao."

Mỗi lần Lâm Văn Thu đến khám thai, người đàn ông này đều đến trước một bước. Nhưng cậu ta lại lánh mặt trong phòng nghỉ của bà, chờ Lâm Văn Thu đi rồi mới hỏi han tình hình sức khỏe của cô ấy và thai nhi.

Bác sĩ Luru cảm thấy mơ hồ trước hành động của anh. Nếu đã quan tâm đến thế, ngại gì không gặp mặt một lần?

Nhưng phần công việc này là do viện trưởng giao phó, bác sĩ Luru tự biết giữ đúng trách nhiệm và giới hạn của mình. Bà cũng không trông chờ Bạch Thuật Bắc sẽ trả lời câu hỏi. Nghĩ đến bệnh tình của anh, bà không nhịn được hỏi thêm một câu: "Có cần tôi phân tích cho cậu hiểu rõ không?"

Bạch Thuật Bắc tĩnh lặng, giữa hai hàng chân mày ẩn hiện quang sáng ôn hòa: "Không cần, vừa rồi tôi đã nghe thấy hết. Cảm ơn bác sĩ."

Bác sĩ Luru không nói nữa, xoay người muốn đi. Bạch Thuật Bắc bỗng nhiên mở miệng "Xin bác sĩ Luru giữ bí mật giúp tôi. Tôi làm việc này là muốn tự mình cảm nhận quá trình lớn lên của đứa bé. Biết đâu sau này, tôi may mắn hồi phục thị lực, thì có thể bù đắp những tiếc nuối hôm nay."

Ánh mắt của bác sĩ Luru tăng thêm phần thương hại. Người đàn ông này rất khôi ngô tuấn tú. Mặc dù trên đùi bị vết thương nặng, nhưng đứng giữa biển người, anh ta vẫn cực kỳ bắt mắt, thu hút nhiều ánh nhìn.

Bà khẽ thở dài: "Ngày dự tính sinh của Lâm tiểu thư đã sắp đến. Anh yên tâm, thân thể của cô ấy rất tốt, nhất định sẽ mẹ tròn con vuông."

"Cảm ơn bác sĩ." Bạch Thuật Bắc cong lên khoe miệng, dưới sự điều khiển của người tài xế, anh từ từ đi đến thang máy.

Mất tài xế nhìn thẳng phía trước. Sau khi vào thang máy thì báo cáo lịch trình tiếp theo: "Tiên sinh, lát nữa chúng ta sẽ đến bệnh viện làm vật lý trị liệu."

Bạch Thuật Bắc "Ừ" một tiếng, hỏi tài xế để xác định: "Lão Tam đã sắp xếp xe cho Lâm Tri Hạ chưa?" Ngày dự tính sinh của Văn Thu đã gần tới, nếu như không có sẵn xe sẽ cực kỳ bất tiện.

Tài xế bất giác nâng thẳng sống lưng và trả lời: "Rồi ạ, Tam thiếu đã thu xếp chu đáo. Ngược lại, Bạch lão gia đang muốn gấp rút an bài cho tiên sinh xem——"

Bạch Thuật Bắc cười lạnh, cắt đứt lời anh ta: "Có người bình thường nào nguyện ý gả cho một kẻ tàn tật như tôi không?"

Tài xế nín mạnh môi, mấy giây sau bèn nhỏ giọng lầu bầu: "Nếu là phu nhân, tôi cảm thấy cô ấy chắc chắn sẽ nguyện ý."

Bạch Thuật Bắc lặng thinh, có lẽ là không nghe thấy hoặc là đang trốn tránh vấn đề. Tài xế khôn ngoan không lăm mồm nữa. Quả thật, tình huống hiện giờ của Bạch Thuật Bắc không thích hợp sống chung với phụ nữ có thai. Hai người mà ở chung một chỗ, chẳng biết ai sẽ chăm sóc ai đây?

-

Lúc Lâm Văn Thu về nhà thì Manh Manh đã đi học về. Thấy cô bước vào, bé liền lăng xăng lấy đôi dép cho cô: "Mẹ đừng khom lưng nhé. Cần thận kéo ghế."

Lâm Văn Thu buồn cười sờ đầu bé: "Mẹ sao có thể dễ té như vậy được."

"Bụng của mẹ to lắm." Manh Manh sốt sắng đặt dép trước chân cô, rồi thẳng người chấp tay sau lưng, dùng ánh mắt nghiêm túc đốc thúc cô.

Vốn tâm tình của Lâm Văn Thu có chút ứ đọng khó chịu, nhưng nhờ có sự yêu thương và chăm sóc của Manh Manh nên những cảm xúc tiêu cực ấy đã tan thành mây khói. Còn có điều gì vui hơn khi ngày nào cô cũng được sống chung với bé?

Cuộc sống bình yên dần quay trở lại, còn một tuần nữa là đến ngày dự tính sinh của Lâm Văn Thu, nhưng đứa bé trong bụng đã gấp gáp muốn chào đời sớm. Tối đó, Lâm Văn Thu cảm thấy hơi mệt, đi vào phòng vệ sinh thì phát hiện có điều bất thường.

Dù sao cũng là lần mang thai thứ hai, ít nhiều đã có kinh nghiệm. Lâm Văn Thu không hoảng, còn trấn tĩnh đi tới gõ cửa phòng Tri Hạ: "Tri Hạ, hình như em bị vỡ nước ối rồi."

Trong phòng truyền tới những bước chân dồn dập, tay Tri Hạ vuốt sơ mái tóc rối bời, gương mặt tuấn tú hiện rõ hai chữ Lo Lắng: "Em nằm xuống đi, anh đưa em đến bệnh viện ngay lập tức."

Lúc Lâm Văn Thu được đưa tới bệnh viện, sắc mặt vẫn bình thường. Ngược lại, Tri Hạ và Minh Manh vô cùng khẩn trương.

Hai người nín thở, đôi mắt theo sát những chuyển động của bác sĩ và y tá. Bác sĩ hơi bực bội dậm chân: "Hai người làm ơn đừng quấy rầy công việc của chúng tôi được không?"

Tri Hạ và Minh Manh cùng nhìn nhau, ăn ý đứng dựa vào góc tường.

Một lát sau, phòng làm việc của bác sĩ trực ban bị đẩy ra, chuỗi tiếng bước chân sột soạt truyền vào, bác sĩ trực ban nhất thời tròn mắt: "Viện... viện trưởng?"

Lâm Văn Thu cũng ngây ngẩn cả người, bộ dáng của viện trưởng trông khá mệt mỏi, phía sau còn có bác sĩ Luru.

Bác sĩ Luru là chuyên gia có tiếng, làm sao đêm khuya lại chịu vất vả công tác tới đây?

Trong đầu Lâm Văn Thu liền có sự suy đoán riêng. Cô cẩn thận xem xét, thật ra cũng không có gì kì quái. Cho dù Bạch Thuật Bắc vô tình tàn nhẫn hơn nữa, cũng không thể hoàn toàn bỏ mặc máu mủ ruột thịt của mình, ví như lần cô bị dị ứng hải sản khi mang thai Minh Manh.

Lâm Văn Thu an tâm để bác sĩ Luru kiểm tra.

Về mặt bác sĩ Luru cực kì nghiêm túc, bà nói với Lâm Văn Thu "Miệng tử cung còn chưa mở, nhưng đã vỡ nước ối, phải giải phẫu thôi."

Lâm Văn Thu không hề do dự, gật đầu thật mạnh. Nếu sinh mổ thì thời gian để hồi phục sức khỏe sau khi sinh sẽ lâu hơn bình thường, thật ra còn khó hơn so với sinh tự nhiên. Song, vì đứa bé, cô có thể làm mọi thứ.

Bác sĩ Luru để ba người Lâm Văn Thu ở lại phòng làm việc của mình, còn bà thì hấp tấp chạy tới phòng làm việc của viện trưởng để gặp người đàn ông kia.

Trong phòng làm việc của viện trưởng, bầu không khí vô cùng ngột ngạt. Chỗ ngồi của Bạch Thuật Bắc như thể một thế giới băng giá, bởi vì luồng khí lạnh lẽo toát ra từ người anh. Bên cạnh anh là Bạch Trạ Nam đang tròn mắt hai mắt: "Anh cả! Thả lỏng đi. Anh đâu phải là người sinh con!"

Bạch Thuật Bắc không nói lời nào, vẫn giữ nguyên gương mặt u ám.

Bạch Trạ Nam muốn đốt điếu thuốc, song cái bật lửa trong tay anh ta đã bị Bạch Thuật Bắc giữ chặt: "Đây là bệnh viện."

Bạch Trạ Nam nghĩ thầm, anh trai chỉ được cái làm quá. Chẳng lẽ hút thuốc trong phòng viện trưởng sẽ ảnh hưởng đến Lâm Văn Thu à? Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ đứng ngồi không yên của ông anh, Bạch Trạ Nam biết khôn mà giữ yên lặng.

Bác sĩ Luru đẩy cửa đi vào, thuật lại tình huống cho viện trưởng nghe. Bạch Thuật Bắc chau mày hỏi: "Có gặp nguy hiểm không?" Trong khoảng thời gian này, anh tự tìm hiểu rất nhiều kiến thức về chuyện sinh nở của phụ nữ, càng hiểu biết thì anh càng khiếp sợ và lo lắng cho tình trạng của Lâm Văn Thu.

Bác sĩ Luru hơi nhíu hàng chân mày, thành thật trả lời: "Mỗi ca giải phẫu đều có tỉ lệ nguy hiểm nhất định."

Mỉ tâm Bạch Thuật Bắc lờ mờ, anh bất chợt liên tưởng đến câu hỏi lần trước của Trần Nặc, lập tức nói: "Nếu có nguy hiểm, tôi muốn ưu tiên cho người mẹ trước." (lần LVT bị thương, Trần Nặc đã hỏi BTB: Người mẹ và đứa bé, nếu chỉ có thể giữ được một người, không biết Bạch đội sẽ chọn ai?)

Bác sĩ Luru còn chưa lên tiếng, khoé miệng Bạch Trạ Nam đã động đậy, chế nhạo: "Anh à! Anh và Lâm Văn Thu đã không còn quan hệ. Anh dựa vào cái gì để phát biểu ý kiến?"

"." Sắc mặt Bạch Thuật Bắc lập tức trầm xuống, tia bi thương ẩn sâu dưới đáy mắt.

Bạch Trạ Nam tự biết lỡ mồm, muốn sửa lại đã chẳng kịp. Bác sĩ Luru lên tiếng giải vây: "Tôi tới để nói cho các vị biết, Lâm tiên sinh đã ký tên, lát nữa sẽ đưa cô ấy vào phòng giải phẫu."

Bạch Thuật Bắc hỏi hớp đứng lên: "Tôi...tôi có thể vào không?"

Mọi người liền sững sốt, Bạch Trạ Nam không sợ chết, tiếp tục ngăn cản anh: "Anh đi vào cũng không nhìn thấy được gì. Lâm Văn Thu sinh mổ, phải tiêm thuốc mê, không phải là sinh tự nhiên mà có thể hô hoán dậy trời đất cho anh nghe đâu."

Bạch Thuật Bắc nhắc cây gậy chống bên người. "Bốp" một tiếng, đánh chuẩn xác lên bắp chân của Bạch Trạ Nam.

"Tôi chỉ muốn ở cùng cô ấy ——"

-

Lâm Văn Thu không hề căng thẳng. Trái lại còn hơi kích động. Với cô, đứa bé này có ý nghĩa thật khác lạ. Không giống như lúc cô chờ đợi Minh Manh ra đời, lúc ấy cô vừa hạnh phúc vừa chịu đựng sự giày vò khổ sở.

Vừa mong đợi đứa bé ra đời, vừa sợ hãi nó sẽ rời khỏi bụng cô.

Thế nhưng với đứa bé lần này, cô không cần lo lắng, đây là đứa con thuộc về cô, không ai có quyền tranh đoạt. Cô muốn đứa bé mang họ của cô, muốn được nhìn bé lớn lên từng ngày, muốn được nghe bé gọi tiếng mẹ.

Thuốc mê được tiêm vào người, Lâm Văn Thu bắt đầu hoa mắt chóng mặt. Nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, trừ hạ thân có cảm giác hơi tê dại.

Cô an tĩnh nằm trên giường, đầu không thể di chuyển, chỉ có thể mơ hồ nhìn lên trần nhà trắng xoá. Cô không biết lúc này trong phòng có sự hiện diện của một người đàn ông. So với cô, anh ta còn khẩn trương hơn gấp trăm lần.

Bạch Thuật Bắc không dám lên tiếng, những ngón tay nắm chặt. Thế giới của anh vẫn là một màu tối đen, không thấy được nổi thống khổ của Lâm Văn Thu khi phải vượt cạn. Nhưng trong lòng anh không hề dễ chịu, không thấy được thì càng sợ hãi. Trong đầu anh cứ tự vẽ ra những hình ảnh máu me ghê gớm.

Thời gian trôi qua rất chậm, anh có thể nghe được tiếng va chạm nho nhỏ của những dụng cụ y tế. Tuy nhiên, Lâm Văn Thu quá yên ắng, một chút động tĩnh cũng không có.

Bên tai là tiếng tim đập dồn dập của bản thân, Bạch Thuật Bắc nhiều lần muốn xông tới, dịu dàng nắm tay Lâm Văn Thu, nhẹ nhàng nói với cô, anh vẫn ở đây, vẫn cùng cô chào đón sự ra đời của đứa bé.

Nội tâm của Bạch Thuật Bắc như chìm xuống đáy vực, còn Lâm Văn Thu lại tràn đầy hạnh phúc. Hai người mang hai tâm trạng đối lập để chào đón đứa con thứ hai của bọn họ.

Cuối cùng, tiếng khóc của đứa bé cũng vang lên, hô hấp của Bạch Thuật Bắc ngưng lại rất lâu. Đây là đứa bé của anh và Lâm Văn Thu.

Máu toàn thân như bị đông cứng, thân thể không động đậy nổi, đôi mắt anh vô hồn nhìn chung quanh. Anh rất muốn đi tới ôm lấy đứa bé, muốn cảm nhận cơ thể bé nhỏ của nó.

Con anh có mặt mũi như thế nào?

Bên tai là những tiếng huyền nào không ngớt, bác sĩ và y tá vui vẻ nói chuyện với nhau. Giọng nói của bác sĩ Lưu vang lên rõ to, mang theo ý cười thoải mái "Chúc mừng Lâm tiểu thư, là một bé trai."

Bạch Thuật Bắc nghe được thanh âm yếu ớt của Lâm Văn Thu, giọng nói cô đứt quãng: "Có thể...cho tôi nhìn mặt bé không?"

Trái tim Bạch Thuật Bắc tựa như bị bóp nát. Người phụ nữ anh yêu cùng đứa con của anh đang ở ngay bên cạnh, nhưng anh nhìn không thấy cũng không được chạm vào, thậm chí còn không dám cho cô biết sự tồn tại của mình.

Trong lòng anh chưa từng khó chịu thế này, nhưng có thể oán được ai đây?

-

Lâm Văn Thu được chuyển tới phòng sản sóc đặc biệt. Tri Hạ và Manh Manh đứng cạnh chiếc nôi ngắm nhìn đứa bé. Thuốc mê trong người vẫn chưa tan hết, đầu óc Lâm Văn Thu nặng trĩu, rất muốn ngủ một giấc.

Tri Hạ thấy cô cố chấp mở to mắt, bèn nhẹ giọng trấn an: "Em ngủ một giấc đi."

Lâm Văn Thu nhìn chằm chằm vào chiếc nôi nhỏ: "Em sợ....khi tỉnh lại....con sẽ biến mất."

Tri Hạ thờ người, đau lòng nhìn cô, gờ tay vén những sợi tóc thấm ướt mồ hôi trên trán cô "Còn có anh mà. Anh bảo đảm, khi em mở mắt, nhất định vẫn thấy con em."

Lâm Văn Thu thật sự cố gắng không nổi nữa, mơ màng tiến vào giấc ngủ.

Lát sau, có y tá vào phòng kêu Tri Hạ đi lấy thuốc cho Lâm Văn Thu. Anh lo lắng một mình Manh Manh ở trong phòng sẽ không an toàn, nên dẫn bé theo. Sau khi phòng bệnh không còn một bóng người, Bạch Thuật Bắc nhờ tài xế diu đỡ, rón rén đi vào.

Anh ngồi hồi lâu bên cạnh giường bệnh, trầm mặc nắm tay Lâm Văn Thu. Anh cảm giác những ngón tay của cô lạnh tanh không chút nhiệt độ, bèn nhét chúng vào túi áo khoác của mình.

Sắc mặt anh tái xé không đổi, tự động làm lơ hết thấy.

Bạch Thuật Bắc ngồi yên một lúc, bèn mò mẫn đứng dậy, cúi đầu muốn hôn lên trán cô. Nhưng do không thấy đường, nên nụ hôn của anh rơi vào chóp mũi nhỏ.

Anh giữ nguyên tư thế đấy, thấp giọng nỉ non: "Văn Thu ——"

Hàng mi Lâm Văn Thu hơi lay động, hai mí mắt nhướn lên như muốn thức tỉnh. Cô gắng sức nâng lên đôi mắt nặng trĩu, khoảng cách quá gần, không thể nhận ra người trước mắt là ai?

Song, hơi thờ đậy quá quen thuộc, cô từ từ nhắm mắt lại, nửa mơ nửa tỉnh đáp lời: "Thuật Bắc?"

Thân hình Bạch Thuật Bắc bất chợt cứng đờ, cho đến khi hô hấp của cô ổn định trở lại, anh mới dám thả lỏng người, trên trán đã sớm xuất ra tầng mồ hôi lạnh.

Trong lòng anh có chút chua xót, áp má mình vào má cô, hoàn thành nốt câu nói khi nãy: "Anh yêu em."

-

Lâm Văn Thu lạc vào giấc mộng, trong mơ cô thấy Bạch Thuật Bắc.

Dáng vẻ của anh ta vẫn lạnh lùng cao ngạo như cũ, rồi anh ta bỗng nhiên mỉm cười, dịu dàng hôn lên gò má của cô, còn nói yêu cô nữa. Nhưng đảo mắt anh ta liền thay đổi, tàn ác tởm cổ cô ra khỏi nhà, khinh miệt ném cho cô một xấp tiền: "Đứa bé đã ra đời, cô có thể rút."

Cô vô dụng khóc thét lên, van xin anh ta đừng cướp đi đứa bé.

Nhưng Bạch Thuật Bắc bình thản lấy ra một bản hiệp nghị đề mướn, gương mặt tuấn tú biến chuyển thành vạn vẻ, méo mó: "Con của cô? Cô mở to mắt mà nhìn đây nè."

Lâm Văn Thu kinh hoàng mở to mắt, cả người ướt nhẹp mồ hôi. Trong phòng ánh sáng hơi mờ, cạnh giường là một người đàn ông đang gục mặt xuống.

Cô thoáng nhìn chéch qua chiếc nôi nhỏ, xác nhận đứa bé vẫn còn. Lúc này mới âm thầm thở phào, một mồi lên tiếng: "Tri Hạ?"

Tri Hạ từ từ tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn cô: "Tỉnh rồi à, đói chưa?"

Lâm Văn Thu lắc đầu. Trong phòng bệnh chỉ còn dư lại tiếng "tít, tít" của máy điện tâm đồ. Cả phòng ngoại trừ Tri Hạ, chỉ có Mạnh Mạnh đang nằm ngủ trên sofa, không còn ai khác. Tất cả chỉ là mộng.

Đã tỉnh mộng, có điều cảm giác cô liêu vô tận vẫn nhấn chìm cô.

Loại cảm giác đây thật quái dị. Dường như mùi hương của anh ta vẫn còn thoang thoảng nơi đây, ngay cả cảm giác của nụ hôn cũng chân thật đến đáng sợ.

Tri Hạ nhìn cô đăm đăm, đưa tay dếm góc chăn giúp cô: "Nghĩ gì thế?"

Lâm Văn Thu lắc đầu một cái, cười cười trả lời: "Nghĩ nên đặt tên gì cho em bé."

Tri Hạ thấy cô giọng gao nờ nự cười, không truy hỏi, chỉ phối hợp nhún mày: "Để anh về nhà mang từ điển Tân Hoa tới cho em?"

Đứa bé có tên là Lâm Tích Nặc. Lâm Văn Thu hi vọng, sau này lớn lên, con cô sẽ trở thành một người đàn ông chân thành và chính trực.

Sau khi biết chuyện, Bạch Trạm Nam bèn trêu đùa Bạch Thuật Bắc: "Đây là Lâm Văn Thu cố ý châm chọc anh đấy."

Bạch Thuật Bắc chỉ cười không nói. Mỗi ngày anh đều tới bệnh viện, dù không nhìn thấy nhưng anh ngày càng an tâm. Biết sức khoẻ cô hồi phục rất tốt, nụ cười càng ngày càng xuất hiện nhiều trên môi anh.

Bạch Thuật Bắc cho rằng, mọi thứ cứ thế mà trôi qua. Anh và Lâm Văn Thu sẽ trở thành hai đường thẳng song song, vĩnh viễn không bao giờ giao nhau. Vậy mà, sự bất ngờ luôn luôn ập tới vào những lúc anh chưa kịp chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Nằm viện đến ngày thứ năm, Lâm Văn Thu đã có thể xuống giường hoạt động. Tri Hạ không thể xin phép nghỉ thêm. Lúc đi tới cửa phòng, anh không an tâm, bèn quay ngược trở lại, chau mày nhìn cô: "Anh tìm một hộ lý giúp em nhé."

Quan hệ giữa hai anh em và họ hàng thân thích từ lâu đã bị "đóng băng". Hiện tại, chỉ có hai anh em nương tựa đỡ đần nhau mà sống.

Lâm Văn Thu thấy bộ dạng xoắn xuyết của anh, không nhịn được cười ra tiếng: "Hôm nay không có kiểm tra gì đặc biệt cả. Em tự mình xoay sở cũng được, không cần làm phiền người khác đâu anh."

Tri Hạ nhún nhún hàng chân mày, vẫn chưa chịu đi làm. Lâm Văn Thu vờ hung dữ trừng mắt với anh: "Phí thuê hộ lý đắt lắm. Anh phải biết tiết kiệm để sau này nuôi em và hai đứa trẻ chứ."

Lời vừa nói ra, quả nhiên Tri Hạ liền thu lại vẻ mặt nặng như chì: "Vây.....em cần gì thì gọi cho anh."

Sau khi Tri Hạ đi, một mình Lâm Văn Thu nằm trên giường bệnh. Đỗ Nặc Ngắc ngủ xong, cô xem tivi một lát rồi bắt giấc ngủ thiếp đi.

Mỗi hồi lâu sau, cô y tá bé Nặc Nặc đi tắm, Lâm Văn Thu quá buồn chán bèn xuống giường đi vài bước.

Cô không dám đi xa, chỉ loang quanh trước cửa phòng bệnh. Cô e ngại y tá mang Nặc Nặc về, sẽ không có ai trong phòng trông chừng bé. Gần đây, có nhiều vụ trẻ sơ sinh bị mất tích ngay tại bệnh viện khiến cô phải đặc biệt cẩn trọng.

Thang máy đi xuống tầng trệt, không ít người chen lấn nhón nháo tiến ra ngoài. Lâm Văn Thu không để ý đến tình hình bên đó, chỉ chọn một băng ghế dài để ngồi xuống nghỉ ngơi.

Lúc này là buổi sáng, thời điểm bận rộn nhất của bệnh viện, các bác sĩ y tá cùng bệnh nhân vội vã di chuyển tạo thành đám đông tương đối hỗn loạn. Chỗ ngồi của Lâm Văn Thu hơi khuất. Vì thế khi anh tài xế đưa Đỗ Bạch Thuật Bắc đi tới, nhất thời chưa phát hiện ra cô.

Đi thêm vài bước, anh tài xế bất chợt giơ tay vỗ sau gáy của mình: "Tiên sinh, tôi quên mất sổ khám bệnh của ngài rồi. Ngài chờ tôi một tí, để tôi lên đó lấy."

Anh ta dẫn Bạch Thuật Bắc tới khu vắng người gần thang máy. Đạo này, tính tình của Bạch Thuật Bắc không còn khắt khe như trước, ngày càng đối xử thân thiện với mọi người. Anh yên lặng ngồi chờ, khẽ rũ mắt xuống. Người ngoài căn bản không nhận ra khiếm khuyết của anh.

Vì vết thương đã bắt đầu hồi phục nên hôm nay anh không mang theo gậy chống. Bây giờ bên cạnh mắt đi điểm tựa quan trọng, anh bỗng dưng có cảm giác khẩn trương và không an toàn. Thính giác nhạy bén cho anh biết, hiện giờ trên hành lang có rất nhiều, tiếng bước chân vô cùng hỗn tạp.

Cách vài thước là cửa phòng bệnh của Lâm Văn Thu, thế nhưng một mình anh không dám bước qua. Bạch Thuật Bắc vừa chờ vừa nở nụ cười cay đắng, anh bây giờ thật sự là kẻ tàn phế vô dụng, không có tài xế giúp đỡ thì không làm được gì.

Trước mặt có đứa bé chạy ngang, Bạch Thuật Bắc ngược mắt. Anh không nhìn thấy, chỉ có thể nghe được tiếng cười hồn nhiên của đứa bé. Anh bất chợt nhớ đến Mạnh Mạnh, không biết con gái dạo này có cao hơn không.

Đứa bé kia bị trượt chân té nhào xuống. Bạch Thuật Bắc theo bản năng, dang hai tay để đỡ. Tay anh quờ quạng thật lâu mới chạm đến tay của đứa bé.

Tiếng khóc của đứa bé rất lớn, thu hút không ít đôi mắt nhìn sang. Bạch Thuật Bắc từ từ đứng trước người bé, tay anh trượt xuống, muốn kiểm tra đầu gối của bé có bị rách da hay không.

Lâm Văn Thu theo bản năng cũng liếc sang. Cô chỉ nhìn thấy Bạch Thuật Bắc đang khụy một gối, đưa bóng lưng về phía cô. Trái tim chợt nhói đau, cô vội vàng phủ nhận suy nghĩ trong đầu.

Tại sao có thể là anh ta? Sáng sớm anh ta đến bệnh viện làm gì?

Cô đứng dậy chuẩn bị về phòng. Không biết là sợ hãi hay trốn tránh mà bước chân của cô hơi xiêu vẹo.

Ở giây tiếng theo, hành lang xảy ra một tình huống khiến cô phải ngừng bước chân. Tiếng "Xoảng" vang lên, hình như là tiếng rơi của khay đựng dụng cụ trong tay cô y tá.

Bởi vì loay hoay giúp đứa bé nên Bạch Thuật Bắc bị mất phương hướng. Sau khi đứa bé bỏ đi, anh hoàn toàn không biết băng ghế dựa mình mới ngồi ở hướng nào. Mà lúc này, hành lang có quá nhiều người. Hai tay Bạch Thuật Bắc sờ soạng một hồi, cuối cùng xui xẻo hất vào cái khay của cô y tá.

Sắc mặt cô y tá rất khó nhìn, đang muốn quở trách mấy câu, nhưng rất nhanh, cô ta phát giác được ánh mắt đỡ đỡ lẫn vô hồn của anh. Cô ta quan sát vào giấy, lát sau rầu rĩ nói một câu: "Tiên sinh, khoa mắt ở lầu năm."

Bạch Thuật Bắc biết rõ, giờ phút này có nhiều ánh mắt tò mò đang nhìn anh. Cảm giác bị vây bủa giữa một đám đông khiến anh hổ thẹn. Song, anh vẫn giữ nguyên sự kiêu ngạo lạnh lùng của mình, ưỡn thẳng sống lưng và nói: "Xin lỗi đã gây phiền phức cho cô."

Thấy thái độ của anh khá tốt, cô y tá cũng chẳng còn lòng dạ so đo trách cứ, chỉ bĩu môi, khom người thu nhặt dụng cụ: "Chắc anh đi nhầm lầu lắm rồi. Có cần tôi giúp một tay không?"

Ngón tay Bạch Thuật Bắc co chặt, gương mặt vẫn giữ cảm xúc bình thản: "Không cần, cảm ơn."

Lâm Văn Thu đứng ngay cửa phòng bệnh. Mọi thứ xung quanh như ngưng đọng. Trong mắt cô chỉ còn nhìn thấy bóng lưng thẳng băng của người đàn ông đang khó khăn di chuyển, hai tay lảo nhảo, dò dẫm từng bước đi.

Cô nghe được giọng nói của anh ta, cô nhìn thấy gò má của anh ta. Đó chính xác là Bạch Thuật Bắc, là người đàn ông ngạo mạn không ai bì được. Nhưng giờ khắc này, anh ra trở nên vô cùng xa lạ.

Xa lạ đến mức cô không dám xác nhận là mình quen anh ta, chỉ mong bản thân thật sự nhìn nhầm.

-

Lâm Văn Thu không biết vì sao cô lại đi theo Bạch Thuật Bắc. Mỗi bước đi tựa như hao hết toàn bộ sức lực. Bên tai cô chỉ còn tiếng thở dốc của chính mình, nhịp tim hỗn loạn lúc nhanh lúc chậm.

Hàng lông mày thanh tú của anh nhíu chặt, hai tay vẫn quờ quạng giữa không trung. Chờ đến khi chạm đến vách tường, trên gương mặt anh ta xuất hiện nét yếu đuối không dễ gì phát giác rồi từ từ ngồi xuống ghế dựa.

Lâm Văn Thu đứng rất gần anh ta, gần đến mức có thể nhìn thấy vết bầm đen dưới mắt anh ta.

Làn da của anh ta trắng hơn so với trước kia, cả người cũng gầy hơn. Ngũ quan vốn bén nhọn giờ trở nên nhu hoà hơn nhiều. Ngón tay thon dài vịn thành ghế, từ từ trượt xuống. Chiếc nhẫn bạc thân quen lọt vào đáy mắt cô.

Lâm Văn Thu nắm thật chặt quả đấm. Thấy anh ta như vậy, cô nên làm lơ xoay người đi. Bạch Thuật Bắc tò tè đến thế, đây xem như cái giá mà anh ta phải trả. Như vậy chẳng phải rất công bằng sao? Nhưng trái tim cô đau quá, như thể bị người ta dùng côn hung hăng gõ vào.

Dường như anh ta cảm nhận được bên cạnh có người, ngoảnh đầu nhìn sang phương hướng của cô.

Đôi mắt của anh ta vẫn thế, con ngươi đen tuyền, hàng mi dài sắp ngang thành một hàng chỉnh tề, đáy mắt sâu hun hút. Một đôi mắt đẹp, góp phần tăng khí chất thâm trầm, ôn trọng cho anh ta.

Giây phút này, đôi mắt ấy đang "nhìn" cô, nhưng không có nửa điểm ánh sáng. Đôi môi anh ta mím mạnh, tựa hồ đang cố xác định xem bên cạnh có người hay không.

Cổ họng Lâm Văn Thu khô khốc, cô rất muốn hỏi chuyện anh ta. Song, đầu óc trống rỗng, không còn dư lại một từ nào hết.

"Muốn ngồi à?" Bạch Thuật Bắc bất chợt mở miệng, ngón tay chống xuống ghế, xê dịch người về một phía, khoé miệng thể hiện ý cười khách sáo, nói chuyện cời mở khác lạ, "Còn có chỗ trống đấy."

Lâm Văn Thu thần thờ ngồi xuống, cô vẫn nhìn anh ta, tựa như đang nhìn một người xa lạ.

Cô hi vọng đây chỉ là một người đàn ông có diện mạo nhìn giống Bạch Thuật Bắc. Cho dù Bạch Thuật Bắc tệ bạc với cô, cho dù Bạch Thuật Bắc không thích cô, thì cô vẫn hi vọng anh ta có cuộc sống hạnh phúc ở một nơi cô không nhìn thấy.

Vì sao lại xuất hiện trước mặt cô với dáng vẻ thế này?

Bạch Thuật Bắc tựa hồ cảm nhận được có ánh mắt rơi trên người mình rất lâu. Có người đang yên lặng nhìn anh chăm chú. Điều này khiến anh nôn nóng bất an. Anh lạnh lùng quay đầu đi, tránh tầm mắt của người đó.

Lâm Văn Thu không nhìn thấy đôi mắt của anh nữa, nhưng trái tim vẫn co thắt từng hồi.

Bạch Thuật Bắc không biết vì sao người bên cạnh cứ nhìn anh mãi. Nhưng trường hợp giống vậy, anh đã trải qua nhiều lần. Bọn họ dùng ánh mắt tò mò, đồng tình, hoặc là thương hại để nhìn anh. Đây là những điều anh không thể chấp nhận.

Bạch Thuật Bắc bỗng nhiên đứng lên, từ trong túi móc ra bao thuốc lá, muốn đi tới khu vực được hút thuốc.

Thế nhưng với anh, đây có thể ví như là nhiệm vụ bất khả thi. Tay anh chỉ có thể dán chặt vách tường, bật lửa trong tay vô tình rớt xuống dưới sàn.

Lâm Văn Thu không hề đắn đo suy nghĩ, lập tức bật người đứng dậy, đi tới nhặt giúp anh.

Đầu ngón tay của anh ta thật lạnh, nhẹ nhàng trượt qua mu bàn tay cô. Lúc anh ta nói chuyện, không hề nhìn cô, có lẽ không nhận biết được phương hướng của cô, biểu cảm của anh ta có chút không kiên nhẫn: "Cảm ơn."

Lâm Văn Thu há miệng, lại không thể nói chuyện. Nếu cô mở miệng, có phải Bạch Thuật Bắc sẽ cảm thấy xấu hổ?

Sự kiêu ngạo của anh ta, từ lâu cô đã hiểu thấu.

-

Bạch Thuật Bắc chống đỡ vách tường, chậm chạp tiến tới cửa sổ phía cuối hành lang. Lâm Văn Thu vẫn lèo đèo theo anh, cố ý bước đi thật nhẹ. Chính cô cũng không biết lí do gì cô lại đi theo anh ta. Nhìn thấy bóng lưng cô quạnh của anh ta, mọi suy nghĩ như ứ đọng trong đầu cô.

Khi nhìn thấy tài xế của Bạch gia bước ra từ thang máy. Lâm Văn Thu vội trốn vào phòng trà nước gần đó. Cô nghe thấy giọng nói âu lo của người tài xế: "Sao tiền sinh lại hút thuốc? Bác sĩ đã dặn dò phải kiêng cử khói thuốc. Thôi, chúng ta đi đến phòng làm việc của bác sĩ Lưu, sau đó sẽ ghé khoa nào."

Khoa nào?

Sống lưng Lâm Văn Thu cứng ngắc, nghe tiếng bước chân của hai người dần xa khuất, cô mới đi ra ngoài.

Việc Bạch Thuật Bắc bị mù có liên quan đến não bộ? Không lẽ anh ta mắc chứng bệnh nguy nan nào đó?

Trong đầu Lâm Văn Thu bắt đầu khoanh vùng những khả năng có thể xảy ra. Những căn bệnh nan y trong những bộ phim tình cảm cầu huyết thay phiên xuất hiện trong đầu cô, khiến cô vô cùng hoảng sợ. Lúc trở lại phòng bệnh, người cô như thể bị rút mất linh hồn. Y tá gọi vài lần cô mới bừng tỉnh.

"Lâm tiểu thư, sắc mặt của cô kém quá. Cô cảm thấy không thoải mái à?"

"Cám ơn cô, tôi không sao."

Ở đây, bác sĩ và y tá đặc biệt rất quan tâm chiều cô đến cô. Lâm Văn Thu biết, nhờ có Bạch Thuật Bắc, cô mới được hưởng đãi ngộ như vậy. Không phải lúc ấy Bạch Thuật Bắc thờ ơ bỏ mặc cốt nhục của anh ta sao? Bây giờ lại tận tâm lo lắng cho mẹ con cô, rốt cuộc đâu mới chính là con người thật của anh ta?

Lâm Văn Thu hoàn toàn mờ mịt, suy nghĩ rối loạn đến choáng váng đầu óc.

Ngày đó, Bạch Thuật Bắc tỏ ý muốn bắt đầu một cuộc sống mới, thậm chí ngay cả Mạnh Mạnh, anh ta cũng không cần. Nhưng bây giờ. Cô không dám tự tin suy đoán, Bạch Thuật Bắc không muốn liên lụy đến cô. Trong lòng Bạch Thuật Bắc, cô tựa hồ không quan trọng đến thế. Nhưng tại sao cô loáng thoáng cảm nhận được, khả năng đây là sự thật?

Cả buổi sáng, Lâm Văn Thu đều mất hồn, ba chữ "Bạch Thuật Bắc" chiếm trọn tâm trí cô. Nhiều lần cô kích động đến mức muốn chạy đến chỗ bác sĩ Lưu, hỏi rõ ràng mọi chuyện.

Buổi chiều, Tri hạ tan làm ghé thăm. Anh nhanh chóng phát hiện sự khác lạ của Lâm Văn Thu: "Xảy ra chuyện gì vậy? Em cứ như người mất hồn mất vía."

Lâm Văn Thu sượng sùng dời tầm mắt, cô kìm nén tâm sự, cuối cùng vẫn không nhin nói: "Hôm nay em tình cờ thấy Bạch Thuật Bắc. Hình như tình trạng của anh ta không tốt ——"

Tri Hạ ngừng động tác, đem nắp hộp com vừa mở ra một nửa đóng lại. Anh đứng đưa lưng về phía Lâm Văn Thu một hồi lâu. Cuối cùng xoay người nhìn cô, đôi mắt thâm trầm: "Văn Thu, anh có chuyện muốn nói với em, liên quan đến Bạch Thuật Bắc."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Công việc hiện tại của Tri Hạ có phúc lợi rất tốt. Hơn nữa, việc anh xin phép nghỉ để chăm sóc em gái mới sinh con, liền được cấp trên phê chuẩn đến tận năm ngày. Cho dù anh không lãnh lợi, song cũng cảm thấy có điều bất thường.

"Ông chủ giấu mặt của công ty anh chính là Bạch Trạm Nam, khó trách bọn họ chủ động vun ra cảnh ô-liu* cho anh."

* Cảnh ô-liu: biểu tượng cho sự hòa bình, may mắn.

Trời chiều hắt ánh sáng cam nhạt vào đáy mắt Tri Hạ, gương mặt tuần tú hòa vào ánh sáng trở nên mờ ảo, âm thanh giọng nói vô cùng êm dịu, tựa như cơn gió nhẹ bay phất qua mặt: "Văn Thu, anh nghĩ Bạch Thuật Bắc có nỗi khổ tâm nên mới quyết định ly hôn với em. Anh ta luôn yêu chiều Mạnh Mạnh. Cho dù anh ta có tệ bạc hơn nữa, cũng không thể dứt áo ra đi, nhẫn tâm bỏ mặc con bé."

Suy đoán trong lòng vô tình được Tri Hạ chứng thực thêm. Giờ khắc này, Lâm Văn Thu không diễn tả được cảm xúc của mình. Giống như cơ thể đang vấy vùng trong hồ nước sôi, nhưng bất chợt có một bàn tay ấm ấm, khe khẽ vỗ về trái tim cô.

Vừa ấm áp, lại vừa lo lắng bất an.

Tri Hạ múc bát canh đặt vào tay cô, thuận thế nắm lấy nó: "Nếu đã quan tâm như vậy, em hãy đi xem một chút. Em cần biết chuyện mình nên biết, lựa

chọn sau đó đều do em quyết định."

Lâm Văn Thu ngắm nhìn người đàn ông kiên định trước mắt. Những cảm xúc ngổn ngang dần dần lắng đọng. Cô nhoen miệng cười, dùng sức gật đầu thật mạnh.

Ngày hôm sau, Lâm Văn Thu đến tìm bác sĩ Lưu. Từ phòng làm việc của bác sĩ đi ra ngoài, cả người cô vô lực dựa vào bức tường lạnh giá, rất lâu không thể động đậy.

Mặc dù đa phần đều trùng khớp với suy đoán của cô. Nhưng thời điểm mọi việc được xác thực, trong trái tim là niềm xúc động vô vàn.

Mỗi câu nói của bác sĩ Lưu khiến đáy lòng cô rung động. Hóa ra vì cô, anh đã làm quá nhiều

Từ lúc biết Bạch Thuật Bắc bị mù, cô theo bản năng bài xích lí do anh quyết định ly hôn là muốn tốt cho cô, bởi vì theo sự hiểu biết của cô, Bạch Thuật Bắc không phải là người ản ản, cao thượng đến thế. Song, anh quả thực làm rất nhiều việc cho cô. Chuyện khám thai của phụ nữ có nhiều vấn đề nhạy cảm và thâm kín, nhưng anh không ngần ngại, vẫn chăm chỉ đi cùng cô, cho dù cách thức khá đặc biệt.

Bác sĩ Lưu còn nói, Bạch Thuật Bắc lén lút mua nhiều thuốc bổ cho cô. Vì sợ cô phát hiện, anh đành nhờ bệnh viện kê vào trong đơn thuốc.

Hèn gì mỗi lần cô khám thai xong, đầu tay xách nách mang bao lớn bao nhỏ. Mà những người khác chỉ theo lệ kiểm tra thông thường.

Lâm Văn Thu chậm rãi khép mắt, trong lòng đủ loại cảm xúc phức tạp. Người đàn ông kiêu ngạo của quá khứ đã học được cách cho đi, học được cách nhẫn nại đợi chờ tình yêu. Anh đã không còn là Bạch Thuật Bắc luôn cuồng vọng, tham muốn kiểm soát mọi thứ trong tay.

Lâm Văn Thu bỗng nhiên không biết, kế tiếp mình nên làm gì?

-

Buổi chiều, trong phòng bệnh đón tiếp một vị khách. Bạch Trạ Nam được Lâm Văn Thu gọi điện mời tới. Đối phương khó hiểu nhìn cô, tay cời một cái cúc trên cổ áo, ngồi trên sofa cách giường không xa, vẻ mặt lạnh nhạt: "Tôi có cuộc họp vào lúc ba giờ. Cô còn một tiếng nữa."

Lâm Văn Thu cảm nhận được tia đối địch lúc ẩn lúc hiện từ anh ta. Sau khi nói chuyện với bác sĩ Lưu, cô bèn phỏng đoán, Bạch Trạ Nam có khả năng nắm rõ nội tình bên trong hơn. Đối phương càng đối xử với cô lạnh nhạt, có lẽ chân tướng càng khó tiếp nhận.

Cô hạ thấp mí mắt, lí nhí nói: "Tôi sẽ không trì hoãn thời gian của anh. Có lẽ anh đã đoán được mục đích tôi tìm anh."

Bạch Trạ Nam nhú chặt mí mắt, im lặng quan sát cô vài giây. Ngay sau đó cười lớn mĩa mai: "Tôi....không biết."

Lâm Văn Thu bỏ ngoài mặt hành động cố ý gây khó khăn của anh ta, đầu cô nâng lên, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Tôi muốn biết lí do, vì sao Bạch Thuật Bắc bị mù."

Bạch Trạ Nam thu nụ cười, dưới đáy mắt sâu là những cảm xúc bị đè nén: "Cô còn quan tâm đến anh cả của tôi à? Tôi cứ tưởng cô không thèm nhìn anh ấy nữa chứ."

Lâm Văn Thu không trả lời, cô biết rõ tình cảm khăng khít của mấy anh em Bạch Thuật Bắc, cho nên anh ta khó chịu với cô là điều dễ hiểu.

"Thời điểm hai người đến sở công chính làm thủ tục ly hôn, đôi mắt anh ấy đã không nhìn thấy." Bạch Trạ Nam nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, mặt anh ta đành lại, xem ra đang cố kìm nén nổi bức tức.

Lâm Văn Thu bỗng dừng ngẩng đầu, kinh ngạc không thốt thành lời.

Bạch Trạ Nam nở nụ cười mỉa mai lần nữa, nhìn chòng chọc vào sắc mặt tái mét của cô, không hề chớp mắt và nói: "Cô làm sao phát hiện được. Lúc ấy, không phải là do anh tôi diễn xuất quá tốt mà là do cô....từ đầu đến cuối không hề liếc mắt nhìn anh ấy một cái."

Lâm Văn Thu dù có trăm miệng cũng không thể bào chữa. Những chi tiết của ngày hôm đó bất chợt lùa về trong trí nhớ.

Sau một tuần kí giấy ly hôn, Bạch gia kêu người đến đón cô tới sở công chính hoàn thành nốt những thủ tục còn lại, đó là lần đầu tiên cô gặp lại Bạch Thuật Bắc sau bao ngày mất đi tin tức. Lúc ấy, anh đã ngồi sẵn vào bàn giải quyết ly hôn, đưa bóng lưng lạnh lùng cao ngạo về phía cô. Lúc cô vào cửa, anh chẳng thèm quay đầu nhìn lại, cô tự nhiên cũng không nhìn thấy bộ dáng của anh, chỉ máy móc đi tới trước mặt nhân viên công tác.

Nhân viên công tác không hỏi han nhiều, cả quá trình làm thủ tục thuận lợi đến kì dị, suốt thời gian đó, Bạch Thuật Bắc và cô không hề trao đổi với nhau.

Hai người thực hiện vừa đủ nhiệm vụ của đôi vợ chồng ly hôn.

"Ngày đó, anh cả trở về nhà, không màng đến lời dặn dò của bác sĩ, đắm đầu vào uống rượu." Nói đoạn, Bạch Trạ Nam ngừng lại, thường thức phản ứng của cô, "Uống đến nổi dạ dày chảy máu. Đó là lần đầu tiên trong đời, tôi phải chứng kiến đáng về thảm hại của anh cả."

Lâm Văn Thu cúi thấp đầu, không nói, thần thờ nhìn đệm chăn trắng tinh.

Cô và Bạch Thuật Bắc dường như luôn có chút sai lệch, giữa bọn họ thiếu sự nối kết và chưa bao giờ thấu hiểu cho nhau. Khi xảy ra chuyện, hai người đều tự mình gánh vác, không muốn trở thành gánh nặng cho đối phương, tự động bỏ qua phương án cùng nhau vượt qua hoạn nạn. Rốt cuộc là nên vui mừng hay bi ai?

Bạch Trạ Nam nhìn về mặt nhẵn nhụi chịu đựng của cô, cuối cùng không hẹp hòi so đo nữa: "Lần đó, cô mang Mạnh Mạnh về quê tảo mộ, anh ấy trở về đơn vị. Vốn chẳng có chuyện gì xảy ra đâu. Thế nhưng cuối cùng, anh cả kiên quyết muốn tự mình ra trận. Kết quả... xui xẻo bị té từ lầu năm xuống, cũng may là có các dụng cụ phòng hộ. Thoạt đầu, mọi người đều tưởng anh ấy bị thương ở chân, nằm hôn mê suốt nửa tháng. Khi anh ấy tỉnh lại, thì không nhìn thấy gì cả, bác sĩ chẩn đoán trong đầu có khối máu bầm——"

Lâm Văn Thu ngừng thở, bên tai chỉ còn văng vẳng tiếng nói của Bạch Trạ Nam.

Tiếp theo, lời kể của Bạch Trạ Nam không khác lắm so với suy đoán của cô. Quả thật Bạch Thuật Bắc không muốn liên lụy đến cô và Mạnh Mạnh. Anh không muốn Mạnh Mạnh đau lòng, và lo lắng cho thai nhi trong bụng Lâm Văn Thu. Cuối cùng lựa chọn cách ly hôn, một công đôi việc.

Lâm Văn Thu như thể đã chết lặng. Gắn kết thúc buổi gặp mặt, Bạch Trạ Nam lặng thinh một lúc lâu, rồi nhìn cô bằng ánh mắt đầy hàm súc: "Tôi thật không hiểu, vì sao chị nhất định không chịu tha thứ cho anh cả. Con người đâu phải thánh thần, nào ai không có khuyết điểm. Huống chi, lỗi lầm của anh ấy không đáng phải lãnh án tử. Sau khi hai người kết hôn, anh ấy phân rõ quan hệ bạn bè với Cố An Ninh. Quá khứ vô tình làm tổn thương chị, anh ấy cũng tận lực bù đắp."

Lâm Văn Thu nhìn khí thế bức người của Bạch Trạ Nam, nhẹ nhàng chớp chớp mắt.

Cô phải giải thích sao đây? Tựa hồ lời giải thích đã không còn ý nghĩa. Khóe môi cô khẽ nhúc nhích, cô thốt ra câu nói: "Tôi muốn gặp anh ấy."

-

Bạch Thuật Bắc chạy tới bệnh viện, vừa bước ra thang máy đã có Bạch Trạ Nam tiếp đón. Trên trán Bạch Thuật Bắc xuất đầy những lớp mồ hôi mỏng, xem ra anh đã vội vã chạy tới. Anh lo lắng mở miệng hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Đang khỏe mạnh sao lại phát sốt?"

Bạch Trạ Nam hơi chột dạ, bèn chuyển dời tầm mắt: "Em đâu biết. Đại khái là phụ nữ vừa mới sanh, thân thể chưa được ổn định."

Bạch Thuật Bắc nhờ tài xế dìu anh tới phòng bệnh của Lâm Văn Thu. Đến cửa phòng bệnh, Bạch Trạ Nam bỗng dừng lại tài xế lại. Anh tài xế thật thà còn đang mông lung mờ mịt, Bạch Trạ Nam đã nháy mắt ra hiệu với anh ta, sau đó nói với Bạch Thuật Bắc: "Anh, chị dâu vừa mới thiếp đi. Nhiều người đi vào sẽ đánh thức chị ấy, anh nhớ đi đứng cho nhẹ nhàng cẩn thận đây."

Hiện giờ, Bạch Thuật Bắc chỉ một lòng lo lắng cho Lâm Văn Thu, không còn sức chú ý đến những chuyện khác. Nghĩ đến tình cảnh của cô, một mình chịu đau đớn mà không có ai bên cạnh chăm sóc, trái tim anh như thể bị xoắn chặt.

Bạch Trạ Nam kéo tài xế đi xa. Anh tài xế cảm thấy khó xử vì bị ép buộc bỏ bê nhiệm vụ, song cuối cùng vẫn cam chịu đầu hàng trước ánh mắt như muốn bắn ra lửa của ai kia.

Bạch Thuật Bắc vừa bước vào phòng bệnh. Nhờ thính giác nhạy bén, anh liền phát hiện đằng sau lưng có người. Anh định bước ra thì đã muộn, cửa phòng bệnh bỗng nhiên đóng lại. "Cạch" một tiếng, âm thanh báo hiệu cho cánh cửa đã bị khóa.

Cả người Bạch Thuật Bắc lập tức khựng lại, sống lưng căng cứng, không dám quay đầu.

Trong phòng bệnh yên ắng không một tiếng vang. Buổi chiều trong khu nội trú rất vắng vẻ, thi thoảng trên hành lang có vài tiếng bước chân tới lui. Trừ những tiếng động đấy ra, Bạch Thuật Bắc tựa hồ nghe thấy nhịp tim của mình nảy lên từng hồi, như muốn thoát khỏi lồng ngực.

Người phía sau vẫn không nhúc nhích. Bạch Thuật Bắc dờ mình trong chốc lát, bỗng nhiên xoay người, bước đến phía cửa.

Anh đứng cách cánh cửa chỉ vài bước chân, nên có thể đi đứng phương hướng. Nhưng cửa đã bị khóa, anh càng mất bình tĩnh thì đáng vẻ càng chặt vật nhếch nhếch. Tay anh lục lọi hồi lâu trong bóng tối, cuối cùng cũng chạm đến nắm cửa.

Chạm được rồi, trong lòng lại dâng trào nỗi bi ai.

Tại sao có thể bắt cần để cô nhìn thấy bộ dáng tệ hại này của anh? Ngay cả anh còn khinh bỉ chính mình, còn không thể tiếp nhận nỗi bản thân. Nhận thức được sự hiện diện của Lâm Văn Thu, chỉ khiến anh càng thêm căm giận, gắt gỏng.

Khoảng cách giữa hai người không xa. Lâm Văn Thu đứng nhìn mọi thứ diễn ra, nước mắt lăn dài trên hai má. Tay cô bịt chặt miệng, nhưng tiếng khóc sù sùi vẫn bị anh nghe thấy.

Bạch Thuật Bắc mệt mỏi, thả tay xuống. Hai người giằng co trong im lặng, không ai lên tiếng trước.

Một cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn, Bạch Thuật Bắc không biết vì sao Lâm Văn Thu phát hiện. Qua phản ứng này giờ của cô, anh đương nhiên đoán được, đây không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh trong tình trạng này ——

Nghĩ như vậy, bả vai anh dần trĩu xuống, ngữ điệu trầm thấp phá vỡ không gian yên tĩnh: "Em đã biết hết."

Lâm Văn Thu cố kìm nén hành động chạy tới ôm anh, dùng sức hít mạnh cánh mũi, đột nhiên hỏi vấn đề không liên quan: "Bạch Thuật Bắc, anh yêu tôi không?"

Bạch Thuật Bắc không trả lời, sống lưng càng thêm cứng còng.

Lâm Văn Thu ngoan cố nhìn thẳng vào sườn mặt của anh, tầm mắt đã sớm mơ hồ, song vẫn lặp lại rõ ràng câu hỏi: "Anh yêu tôi không?"

Bạch Thuật Bắc nắm chặt quả đấm, cuối cùng xoay người. Anh không biết mình đã chọn đúng vị trí để đối mặt với cô hay chưa, khỏe miệng nhếch thành nụ cười tự trào: "Yêu thì thế nào? Lâm Văn Thu, bây giờ anh còn tư cách để yêu em không? Ngày trước, khi anh lành lặn khỏe mạnh, em năm lần bảy lượt cự tuyệt của anh. Giờ đây anh thành một kẻ tàn phế, không lẽ em sẽ chấp nhận?"

Đáy mắt Lâm Văn Thu bị đất nhìn anh, sự mặc cảm tự ti của Bạch Thuật Bắc khiến phòng tuyến cuối cùng của cô hoàn toàn sụp đổ. Tình yêu của bọn họ không chỉ có sai lệch, mà còn quá nhiều vấn đề. Anh không đủ dũng cảm để tin tưởng tình yêu của cô, và cô cũng thế. Tình yêu như vậy có còn lối thoát không?

Lâm Văn Thu giờ tay lau sạch nước mắt: "Bạch Thuật Bắc, tôi đã yêu anh từ nhiều năm trước. Từ khi anh còn chưa biết tôi là ai, tình cảm đã nảy mầm trong trái tim tôi."

Bạch Thuật Bắc khó tin trừng lớn mắt. Anh biết Lâm Văn Thu từng yêu anh, nhưng không ngờ lại sớm đến thế?

"Nhưng anh có biết, vì sao tôi lùi bước không?" Lâm Văn Thu tiếp tục thì thào "Bởi vì anh khiến tôi đau đớn, khiến tôi sợ hãi. Những lúc đối diện với anh, những vết thương tưởng đã được vùi lấp lại rục rịch ngóc đầu dậy."

Về mặt Bạch Thuật Bắc sa sầm, khỏe môi nói ra những lời chua chát: "Anh hiểu. Anh biết rõ hết thảy."

Lâm Văn Thu không chấp nhận anh, quyết định đó xuất phát từ bản năng tự bảo vệ mình, không liên quan nhiều đến tình yêu.

Bạch Thuật Bắc chán nản hạ mí mắt, những ngón tay lần nữa đặt trên nắm cửa. Anh không thể tiếp tục đứng đây, dù chỉ một giây cũng không chịu được. Thời gian đã qua lâu, nhưng trái tim vẫn quá đau xót. Nghe cô trực tiếp nói ra những lời này, còn thống khổ hơn khi cô dứt khoát rồi bỏ anh.

Thế nhưng, cô bất ngờ nắm lấy bàn tay đang đặt trên nắm cửa của anh. Cô dùng hết sức lực, chặt chẽ bao phủ bàn tay anh. Bên tai anh là tiếng hô hấp gấp gáp của cô, tựa hồ mang theo ý tức giận: "Anh thì biết cái gì! Tôi luôn cho rằng, mình yêu một người đàn ông kiên cường dũng cảm, là người tài ba nhất thế giới. Nhưng anh ta chỉ làm tôi thất vọng, anh ta là một tên khốn, hết lần này đến lần khác đùa giỡn tình cảm của tôi. Quá đáng hơn nữa, khi đứng trước mặt tôi, khi tôi đã hạ mình hỏi anh ta, anh ta lại hèn nhát, không dám mạnh dạn nói yêu tôi."

Bàn tay đang buông thõng của Bạch Thuật Bắc nhang chóng co lại, nỗi đau trong lồng ngực hóa thành cơn tức giận, anh thô bạo vung cánh tay, đập mạnh vào cánh cửa.

Cùng lúc đó, giọng nói nghẹn ngào của Lâm Văn Thu hóa thành tiếng khóc nức nở, nhẹ nhàng truyền đến tai anh: "Nhưng làm sao bây giờ, em vẫn còn rất yêu anh ấy?"

Khớp xương tay va mạnh vào cánh cửa, liền bị tóa máu, nhưng Bạch Thuật Bắc không hề có cảm giác đau đớn. Mọi giác quan của anh đều tập trung vào câu nói của Lâm Văn Thu, anh thậm chí còn hoài nghi tai mình đã nghe nhầm.

Rất nhanh, cô lại mở miệng, như thể đang củng cố lòng tin cho anh "Một người đàn ông như thế, khiến em đau thấu xương. Nhưng khi thấy anh ấy gặp khó khăn khổ sở, trái tim em không hề vui sướng, ngược lại, còn đau thêm gấp trăm lần. Bạch Thuật Bắc, em chính là kẻ vô dụng, là một người phụ nữ chẳng có tiền đồ——"

Lâm Văn Thu ngược lên, ngắm nhìn thật kỹ gương mặt của anh. Nước mắt đã nhỏ thành một vũng dưới sàn nhà. Mọi tâm sự đã được trút hết, dưới đáy lòng đột nhiên hoang vắng, như thể biến thành vùng gió lạnh. Những lời cô nói, chính là những điều thành thật nhất, xuất phát từ trái tim.

Giữa cô và Bạch Thuật Bắc có rất nhiều nghi kỵ. Cô nghi ngờ anh không biết yêu, nhất quyết đóng chặt cửa trái tim. Nhưng bây giờ, người đàn ông này vì muốn tốt cho cô, mà tự mình hành động theo cách thức anh cho là đúng, như vậy đã đủ chứng minh anh thật lòng yêu cô chưa? Tuy nhiên, cô không muốn so đo một cách nhỏ nhen nữa, tình cảm ấy có phải là yêu hay không, đã chẳng còn quan trọng.

Cô đương muốn nói tiếp, tay của anh bất chợt vươn tới. Bởi vì cô đang nắm tay anh, nên cánh tay kia có thể dễ dàng ôm lấy bả vai cô.

Cô kinh ngạc khép miệng, tiếp sau, đôi môi lạnh lạnh của anh dính vào: "Lâm Văn Thu, không cho phép em nói mình như vậy. Cho dù em trở thành người thế nào, nguyên nhân đều do lỗi của anh."

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Nụ hôn này bị nhấn chìm trong nước mắt đau khổ, không hề mang đến cảm giác tốt đẹp. Lâm Văn Thu hoàn toàn mờ mịt với con đường kế tiếp. Những lúc nghĩ đến tương lai của cô và Bạch Thuật Bắc, trong đầu cô liền biến thành một vùng trắng xóa, thậm chí cô còn không có dũng khí để ảo tưởng hay tự "thiết kế" nên tương lai cho hai người.

Cô bụng bảo dạ, thôi thì cứ thuận theo tự nhiên, chuyện tình ái vốn phức tạp, sao có thể làm rõ ràng trong ngày một ngày hai?

Có điều, cô đã nghĩ mọi việc quá đơn giản. Từ lần gặp mặt đó, Bạch Thuật Bắc lại "bóc hơi" khỏi cuộc sống của cô, không hề ghé qua bệnh viện nữa.

Lâm Văn Thu biết Bạch Thuật Bắc là người có tự ái rất cao. Nếu như không bị dồn ép tới đường cùng, anh sẽ không quyết định li hôn. Đã hiểu rõ mọi việc, nên cô không gấp gáp, cũng không muốn bức bách anh quá. Bọn họ đã bỏ lỡ nhiều năm rồi, cô muốn anh tự khám phá ra điểm đáng tiếc ấy.

Lâm Văn Thu xuất viện về nhà, trong thời gian ở cũ, Bạch gia thuê một bảo mẫu tới chăm sóc cô. Tri Hạ đương nhiên không tiện làm những việc này. Lâm Văn Thu cũng không kiểu cách, bình thản đón nhận tâm ý của người đó.

Cô làm như vậy, Bạch Thuật Bắc sẽ an tâm chứ?

Còn bên Bạch gia đang diễn ra một cuộc tranh luận khá gay gắt của ba anh em trai. Lựa chọn của Bạch Thuật Bắc khiến mọi người khó hiểu. Ngay cả người trầm tính như Bạch Cẩn Tây cũng phải lên tiếng bất bình: "Anh, từ khi nào anh trở nên nhu nhược, hèn yếu đến thế? Anh và chị dâu có hai đứa con. Hai người đã sớm bị định sẵn phải dây dưa cả đời. Bây giờ anh còn làm chuyện trốn tránh nực cười, còn bày đặt viện lí do là không muốn dính líu, liên lụy đến chị ấy. Xin lỗi anh, hai người đã liên lụy nhau từ sáu năm trước rồi! Lâm Văn Thu phải dẫn theo hai đứa con nhỏ, có người đàn ông nào muốn cưới một người phụ nữ như vậy không?"

Bạch Thuật Bắc giữ im lặng, ngồi trên xích đu ngoài ban công, quảng cho hai thằng em cái bóng lưng ngoan cố.

Bạch Trạ Nam phả ra vòng khói trắng, hòa theo anh hai: "Hay là anh gửi gắm hi vọng vào anh kế của chị dâu. Phải công nhận anh ta đối xử với chị ấy rất tốt, nhưng đáng tiếc, anh ta là một người đoan mệnh. Chị dâu quá đáng thương rồi, đàn ông xung quanh chị ấy, ai cũng——"

Nói đoạn, Bạch Trạ Nam ý thức được bản thân đã chạm phải "tử huyệt" của Bạch Thuật Bắc, ngay lập tức ngậm chặt miệng.

Bạch Thuật Bắc vẫn không lên tiếng, hai bạn Bạch còn lại đã muốn nổi trận lôi đình. Bạch Cẩn Tây đè thấp giọng, gần từng chữ: "Hay là anh sợ mình sẽ trở thành của nợ cho chị dâu? Không thành vấn đề, Lâm Văn Thu đối tốt với anh, em tốt lại với chị ấy gấp bội. Em lập tức sao người tìm kiếm tùy thích hợp với Lâm Tri Hạ? Làm vậy thì chẳng sợ chị ấy phải chịu thiệt nữa."

Quả nhiên là những người tự cho bản thân mình hơn người. Bạch Cẩn Tây cảm thấy ý kiến của mình chẳng có vấn đề gì cả. Với anh ta, mọi việc trên đời đều có thể quy đổi thành vật chất, tiền tài.

Bạch Thuật Bắc đáp lời cậu em bằng cách quét đồ chén thuốc và ly nước trên bàn nhỏ, giọng nam trầm thấp vang lên, đầy từ tốn nhưng vô cùng hùng hồn: "Cút hết ra ngoài đi."

Lâm Văn Thu không phải là loại người như anh em bọn họ, Bạch Cẩn Tây chưa tiếp xúc nhiều với cô, nên mới có thể nói ra những lời đậm mùi thực dụng đấy. Anh ta cho rằng, việc Lâm Văn Thu chịu cực khổ chăm sóc Bạch Thuật Bắc là điều hiển nhiên, thuận theo lẽ đời, thuận theo đạo nghĩa vợ chồng.

Thời tiết dần ấm lên. Ngoài cửa sổ, tiếng chim hót riu rít lưu lo. Trong phòng ngủ lại ngột ngạt yên ắng, trên sàn nhà vung vút đầy nước thuốc và những mảnh vỡ thủy tinh, bầu không khí xung quanh bị đè nén, khiến người ta hít thở không thông. Hai anh em Bạch Cẩn Tây liếc nhìn nhau, rồi cùng nhau trầm lặng ra khỏi phòng.

Bọn họ hiểu rõ, anh cả của họ rất cương trực và ương bướng. Sau khi bị mù, anh đành phải chấp nhận lệ thuộc vào người khác. Với mọi người, anh có thể miễn cưỡng tiếp nhận, ngoại trừ Lâm Văn Thu

Đáp án không cần nói cũng biết, Bạch Thuật Bắc sẽ không dễ dàng bị thuyết phục.

-

Lâm Văn Thu và Bạch Thuật Bắc vẫn cảm cực mối quan hệ lấp lửng đấy. Thình thoàng Lâm Văn Thu sẽ gọi điện tới, và Bạch Thuật Bắc chưa một lần tiếp máy.

Manh Manh vẫn chưa biết chuyện ba mình bị mù. Mỗi khi nói chuyện với anh, bé đều hào hứng vui tươi, luôn miệng kể về em trai Nặc Nặc: "Ba ơi! Nặc Nặc nhìn xấu kinh khủng! Em nó nhìn chẳng giống ba tẹo nào, con cảm thấy cũng không giống mẹ, có phải bệnh viện đưa nhầm em bé cho chúng ta không? Giống mấy tình tiết hay chiếu trên phim đó ba."

Tâm tình nặng nề của Bạch Thuật Bắc hơi sáng lên, khóe miệng cong nhẹ: "Nói vậy, lúc con mới sinh cũng xí như thế đấy."

"Không thể nào!" Manh Manh không thể tưởng tượng nổi, vô thức cất cao âm lượng, "Khuôn mặt của Nặc Nặc nhăn nhoe thấy ớn, giống y chang ông cụ tị hon. Ba nói khi còn nhỏ, con cũng giống vậy à? Ba chắc không đó? Chắc là ba gạt con rồi, con nhìn vào gương, thấy mặt mình căng mịn, sáng bóng

mà."

Manh Manh sắp vào lớp một rồi, miệng lưỡi ngày càng tron tru sắc sảo. Bạch Thuật Bắc mỉm cười không phản bác, trong đầu bắt gặp liên tưởng đến hình hài của Nặc Nặc.

Dáng dấp của Nặc Nặc có giống Lâm Văn Thu không? Con trai thường giống mẹ. Đáng tiếc anh không thể ngắm nhìn thẳng cu con anh. Sau này trưởng thành, con trai sẽ như thế nào. Có lẽ, cả đời anh sẽ không có cơ hội được chứng kiến.

Mỗi tuần, hai cuộc điện thoại của Manh Manh trở thành nơi ký thác niềm vui của Bạch Thuật Bắc. Người bảo mẫu thường xuyên báo cáo tình huống của Lâm Văn Thu và Nặc Nặc, ví như buổi tối Nặc Nặc sẽ thức giấc mấy lần, hoặc tình hình hồi phục sức khỏe của Lâm Văn THu.

Bạch Thuật Bắc chỉ còn có khả năng làm những việc lật vật đó. Ngoại trừ núp đằng sau quan tâm cô, anh thật sự không thể làm được gì cho cô cả. Anh hận không thể mang mọi thứ đẹp đẻ nhất thế giới để chuộc lỗi và bù đắp cho cô.

Anh nguyện ý vì cô làm mọi việc, trừ bỏ việc phải mặt dày mày dạn để cô chăm sóc anh, khiến cô bị vạ lây.

Vào một ngày, người tài xế có nhiệm vụ trông nom Bạch Thuật Bắc đột nhiên xin thôi việc. Lý do là vợ của anh ta gần sắp sanh, anh ta muốn toàn tâm toàn ý lo cho vợ. Bạch Thuật Bắc rất hâm mộ gia cảnh cũng như tình cảm vợ chồng của người tài xế, anh vui vẻ đồng ý, còn thưởng rất nhiều tiền cho anh ta. Niềm hạnh phúc của một gia đình bình thường, với anh lại là một thứ xa xỉ.

Cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của Bạch Thuật Bắc mất đi người chăm nom. Bạch Hữu Niên muốn tìm người mới giúp con trai, Bạch Trạ Nam liền xung phong nhận nhiệm vụ.

Giữa trưa ngày hôm ấy, Bạch Trạ Nam dẫn người tới. Bạch Thuật Bắc dựa vào trực giác thì biết, đây là một người phụ nữ. Sắc mặt anh ngay tức thời biến chuyển thành xanh mét. Về mặt anh nghiêm khắc, xoay người đi lên lầu: "Đổi thành nam."

Anh không thích một người đàn bà xa lạ xuất hiện trong căn nhà của anh và Lâm Văn Thu, càng không thích người đàn bà khác đụng vào cơ thể mình.

Bạch Trạ Nam còn chưa kịp nói chuyện, người phụ nữ đã mở lời trước: "Tôi nghĩ bản thân mình hiểu biết rất rõ thói quen sinh hoạt hằng ngày của Bạch tiên sinh. Tôi bảo đảm, mình sẽ làm tốt hơn người khác."

Cả người Bạch Thuật Bắc hóa đá, vài giây sau mới quay đầu lại.

Anh không nhìn thấy, song thính giác lại nhạy bén hơn người. Anh từng nghĩ một ngày nào đó, cô sẽ bất chợt xuất hiện trước mặt anh, chỉ là không ngờ, cô lại chọn phương thức gặp mặt này. Mỗi một việc Lâm Văn Thu làm, đều khiến anh bàng hoàng và trở mất kinh ngạc, còn có hồ thẹn và bối rối.

Anh muốn bù đắp cho cô, nhưng vĩnh viễn luôn thua kém sự hi sinh của cô dành cho anh.

Sắc mặt Bạch Thuật Bắc u ám, giọng nói trở nên lạnh lẽo trầm khàn: "Không cần."

Anh cứng mình cố bước lên lầu, ngón tay dùng sức bấu chặt vào cầu thang, đi liêu xiêu từng bước, bỗng nhiên bước hẫng một cái, suýt đã trượt té. Lâm Văn Thu cả kinh hô nhỏ một tiếng, cô hành động theo phản xạ, xông tới đỡ anh. Thế nhưng anh xám mặt, cắn răng nói: "Đừng tới đây. Nếu như em muốn thấy anh té xuống, em cứ tiếp tục."

Lâm Văn Thu lo âu nhìn anh, trong lòng cực kì khó chịu: "Bạch Thuật Bắc, anh đúng là quỷ nhát gan, em còn không sợ thì anh sợ cái gì? Tại sao anh không bao giờ chịu vì em, mà bước nhiều thêm một bước?"

Hôm nay Bạch Thuật Bắc mặc chiếc áo len màu đen mỏng, làm nổi bật thân hình cao dong dỏng, ản chứa khí chất lạnh lùng ngạo mạn. Anh hơi nghiêng mặt qua, khoe miệng về nên nụ cười tự giễu: "Đúng, anh chỉ là một thằng hèn nhát. Nên Lâm Văn Thu à, em hãy tránh xa anh ra, trăm ngàn lần đừng yêu anh nữa, anh không xứng với em."

Hai hàm răng Lâm Văn Thu nghiến chặt, rít từng chữ: "Đúng vậy, anh quả thật không xứng ——" Nhưng thế thì sao. Cô đã móc hết tâm can cho anh. Anh không muốn nhận, cô cũng không thể thu về.

Thân hình cao ngất của Bạch Thuật Bắc hơi lắc lư, nhưng Lâm Văn Thu không nhận thấy. Anh tiếp tục chống tay lên lầu: "Em lập tức đi mau đi. Nếu không sau này, em không còn cơ hội gặp mặt anh đâu...Anh nói được thì làm được."

Lâm Văn Thu khó tin trừng lớn mắt, Bạch Thuật Bắc lại có thể lấy lý do đó để uy hiếp cô!

-

Bạch Thuật Bắc một đường dò dẫm trở về phòng. Đoạn đường từ phòng khách lên phòng ngủ, anh đã sớm tự đi một mình. Nhưng hôm nay gặp rất nhiều trục trặc, mấy lần xém té ngã.

Anh biết bản thân mình rất tồi, cả đời này, chỉ sợ anh phải cô phụ Lâm Văn Thu. Đã như vậy rồi, anh còn nặng lời, khiến cô khó chịu. Anh thật sự là một gã khốn nạn, không hơn không kém.

Bạch Thuật Bắc ở trong phòng ngày người thật lâu. Bác sĩ luôn dặn đi dặn lại là anh không được hút thuốc. Với lại, hút thuốc trong bóng tối cũng bất tiện,

nên anh dần dần cai thuốc. Nhưng hôm nay, anh cần đến khói thuốc, để có thể khiến bản thân tê liệt đi phần nào. Anh đem gạt tàn thuốc đặt trên lan can bên cạnh. Nhiều lần anh không cẩn thận nên khiến khói thuốc và tro thốc rơi trúng tay mình.

Nỗi đau khi da thịt bị hung đỏ, lại mang đến cho anh một luồng khoái cảm vận vẹo khó tả.

So với nỗi đau vì Lâm Văn Thu, quả thực khác nhau một trời một vực.

Cả ngôi nhà cực kì yên ắng, dưới lầu vẫn không có động tĩnh. Nhưng mấy phút sau, có người mở cửa ra ngoài, tiếp theo truyền đến tiếng khóa cửa. Trong nhà lần nữa khôi phục sự tĩnh mịch. Bạch Thuật Bắc giờ tay sờ lên ngực trái, so với vết bỏng trên mu bàn tay, nơi này như thể bị loét da tróc thịt.

Anh đã quen với màn đêm tăm tối, kể từ khi không nhìn thấy được, thời gian đối với anh mà nói, là thứ dư dả nhất. Mỗi ngày đều dài đến vô tận, khái niệm về thời gian càng lúc càng mơ hồ. Giờ thì anh chẳng còn để ý đến nó. Đã đến thời gian ăn cơm chưa? Vào giờ này có nên đi ngủ hay không? Những thứ đấy đã không còn nằm trong phạm vi quan tâm của anh nữa.

Anh ngồi thẫn thờ cho đến khi tiếng gõ cửa vang lên, rồi anh nghe thấy tiếng mở cửa, nhịp tim của anh bỗng nhiên tăng đột biến. Sau đó, âm thanh của giọng nói ngọt ngào truyền đến tai anh, chứa đầy sự dịu dàng: "Đã đến giờ ăn cơm rồi."

Bạch Thuật Bắc ngồi yên không cựa quậy, quanh thân đều là những làn khói lượn lờ, mờ ảo. Lâm Văn Thu không thấy được vẻ mặt của anh, chỉ nghe được chất giọng khàn khàn: "Lâm Văn Thu, em nhất định phải làm vậy ư?"

Lâm Văn Thu tĩnh lặng, tiếp tục tiến lên vài bước để tiếp cận anh.

Bạch Thuật Bắc cảm thấy được ý đồ của cô, đầu óc liền căng thẳng rối loạn. Anh đứng phắt dậy, muốn tránh ra, lại bất ngờ va phải cái gạt tàn thuốc. Bỏ qua việc toàn thân anh nhếch nhác dính đầy tro thuốc, điều đáng lưu ý, là có vài tro thuốc còn chưa tắt hết lửa đang rơi đầy trên ống quần của anh.

Lâm Văn Thu vội vàng tiến lên vịn anh: "Chớ làm loạn."

Cô khom thấp người giúp anh xem xét. Bạch Thuật Bắc vùng vằng vài cái. Với sức lực của anh, có thể đẩy Lâm Văn Thu ra cái một. Nhưng anh không nổi, cô vừa mới sanh chưa được bao lâu, thân thể còn yếu lắm Anh còn đang đau đầu chưa biết nên làm gì, Lâm Văn Thu đã đặt tay lên dây nịt của anh.

Bạch Thuật Bắc sợ vỡ mật, thần sắc u tối: "Em làm gì đấy!" Lòng bàn tay anh áp chế trên mu bàn tay cô. Vào lúc đương bối rối, anh có tí "sơ sót", nên lỡ áp lòng bàn tay cô vào đúng bộ vị nhạy cảm của mình.

"."

Hai người cùng ngượng chín mặt. Dưới lòng bàn tay của Bạch Thuật Bắc là làn da mềm mịn trơn bóng của bàn tay con gái. Dưới sự va chạm bất ngờ ấy, nơi tiếp xúc liền sinh ra phản ứng đặc trưng, như thể phát sinh vô số dòng điện nóng, dội khắp cơ thể Bạch Thuật Bắc, quây cho lòng anh nhộn nhạo, ngứa ngáy.

Khuôn mặt Lâm Văn Thu nóng hừng hực, thấp giọng nói: "Anh thay quần khác đi, bị cháy thùng một lỗ rồi."

-

Chuyện vợ trước thay quần giúp chồng, kì thực cũng không mất mặt lắm. Song, Bạch Thuật Bắc không cách nào chấp nhận được, anh từ chối sự giúp đỡ của Lâm Văn Thu. Lâm Văn Thu còn muốn khuyên bảo thì mặt anh đã đen như đáy nồi: "Anh không phải là phế nhân hoàn toàn. Mấy chuyện này vẫn có thể tự làm."

Lâm Văn Thu chờ anh thay quần xong rồi dìu đỡ anh ra phòng ăn. Từ đầu đến cuối, toàn thân Bạch Thuật Bắc y như khúc gỗ. Ngay cả dáng vẻ khi ăn cũng giống như đang bị vây khốn giữa trận địa của quân địch.

Lâm Văn Thu vừa ảm ức vừa buồn cười. Cô ngồi đối diện, lặng thinh quan sát anh, chợt phát hiện, những đốt ngón tay trên mu bàn tay anh có những vết máu đỏ tươi, giống như vết thương được tạo thành do tay nện vào vật cứng. Cô muốn mở miệng hỏi, nhưng ngẫm nghĩ lại, ắt hẳn anh sẽ không nói.

Khi anh ăn cơm, không cần cô giúp nhiều. Lâm Văn Thu chỉ làm nhiệm vụ gấp thức ăn vào bát của anh.

Dùng xong bữa tối, anh liền lên lầu, khóa kĩ cửa phòng, vẫn như cũ, không cần cô giúp đỡ.

Lâm Văn Thu bất đắc dĩ thờ dài, làm xong mọi việc, cô bèn lên lầu, nôn nóng xác định sự phỏng đoán trong lòng. Quả nhiên cô nhìn thấy trên cánh cửa tủ đựng quần áo, có vài vết máu chưa khô hết.

Đầu ngón tay cô miết dọc theo những vết máu, miệng lúng búng nói: "Bạch Thuật Bắc, ngốc chết đi được."

Anh ép mình dùng những lời tàn nhẫn, ác độc để bào mòn tâm ý của cô, sau đó lại vụng về làm thương tổn đến chính mình. Lâm Văn Thu biết rằng anh đang cố chống cự lại cô. Cô phải tìm cách giúp anh tháo bỏ mọi khúc mắc và gánh nặng trong lòng.

Bạch Thuật Bắc cố ý mượn người khác đến chăm sóc anh. Lâm Văn Thu không buồn để ý, hằng ngày vẫn đến nấu cơm cho anh. "Vò quýt dầy có móng tay nhọn", Bạch Thuật Bắc không ngờ Lâm Văn Thu cao tay hơn mình, cô thản nhiên dẫn theo Nặc Nặc tới. Bạch Thuật Bắc nghe được tiếng khóc nhe

đáng yêu của con trẻ, xen lẫn với tiếng cười ngọt lịm của Lâm Văn Thu. Hai thứ âm thanh ấy ru bồi trái tim anh, khiến nó dần mềm mại, trở nên bình yên.

Anh ngồi đối diện với Lâm Văn Thu, có thể nghe thấy tiếng đối thoại dễ thương của hai mẹ con. Nhiều lần, anh suýt mất khống chế, muốn gia nhập vào cuộc nói chuyện, nhưng cuối cùng, vẫn trung ra cái bản mặt cứng ngắc như tượng.

Đàn ông phải giữ vững lập trường và chủ kiến, không được dễ dàng rơi vào tay giặc. Bạch Thuật Bắc liên tục nhắc nhở mình, cứ tưng đi tưng lại ý niệm đấy. Song, Lâm Văn Thu vẫn chưa từ bỏ, kê liều thuốc mạnh hơn cho anh, đến lúc nấu com, cô trực tiếp giao con cho anh bế: "Nặc Nặc vừa uống sữa xong. Con no bụng thì sẽ rất ngoan, anh bế nó giúp em, lâu lâu đừng đưa vài cái là được."

Bạch Thuật Bắc không hề cơ hội cự tuyệt, anh kêu Lâm Văn Thu vài tiếng, cô làm ngo, chẳng ừ hừ gì.

Bạch Thuật Bắc suy xét vài lần, quyết định đặt con trai nằm trên sô pha. Nhưng anh còn chưa thực hiện được ý định, tay Nặc nặc đã nắm lấy ống tay áo của anh, bé còn cười khanh khách, nghe rất vui tai.

Bạch Thuật Bắc chau mày, do dự vuốt ngón tay, từ từ cầm lấy bàn tay nhỏ bé như thể không xương của con trai.

"Buổi tối ăn mỳ Odon được không?"

Giọng nói của Lâm Văn Thu bất chợt truyền tới, Bạch Thuật Bắc giật nảy mình, theo phản xạ thu tay lại. Lâm Văn Thu ním môi cười khẽ, quả nhiên, đứa con luôn là điểm yếu của ba mẹ.

Gương mặt Bạch Thuật Bắc tối sầm, yên lặng ôm đứa bé, tư thế của anh nhìn có chút quái dị.

Lâm Văn Thu thấy anh không trả lời, trầm ngâm vài giây, lát sau cúi người, nhìn sát vào gương mặt nghiêm nghị của anh, thì thầm: "Bạch tiên sinh, nếu anh không ngoan ngoãn phối hợp với em, ngày mai em sẽ dẫn Mạnh Mạnh tới đây đó."

Ánh mắt Bạch Thuật Bắc liền tối thẫm, hàng chân mày nhíu rất chặt.

Lâm Văn Thu nắm nhẹ quả đấm, cổ ngấn cấn tiếng cười trước trò đùa hơi ác của bản thân: "Ăn mỳ Odon không anh?"

Nỗi ám ức dội thẳng vào lòng ngực Bạch Thuật Bắc, cuối cùng chỉ có thể cắn răng, nặn ra chữ: "Ăn".

Từ sau ngày đó, Bạch Thuật Bắc phát hiện, cục diện giữa anh và Lâm Văn Thu hoàn toàn nghịch chuyển! Anh trừ việc phải phối hợp, thường xuyên nói chữ "Được", thì triệt để đầu hàng trước những mảnh khốc của Lâm Văn Thu.

Lâm Văn Thu ngày càng đi guốc trong bụng anh, cô luôn có những phương pháp cổ quái, buộc anh đi vào khuôn khổ.

Nhưng Lâm Văn Thu vẫn chưa thỏa mãn, hài lòng với tình hình hiện tại. Bạch Thuật Bắc vẫn còn tồn tại tâm lý bị ép buộc. Nếu muốn cuộc sống sau này của hai người được hòa thuận tốt đẹp, cô cần phải hạ liều thuốc mạnh hơn nữa! Phải bắt anh triệt để hiểu thấu tình cảm của anh, loại bỏ vĩnh viễn mọi sự chống cự, cổ chấp của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Buổi sáng hôm nay, người tài xế mới của Bạch Thuật Bắc giúp anh mặc quần áo chỉnh tề xong xuôi, hai người chờ đến tận 10 giờ vẫn không thấy bóng dáng của Lâm Văn Thu. Mặc dù Bạch Thuật Bắc cố gắng khắc chế nỗi bất an trong lòng, song người tài xế vẫn nhìn ra được vấn đề, anh ta tần ngần một lúc rồi hỏi: "Tiên sinh muốn gọi điện cho phu nhân không ạ?"

Về mặt Bạch Thuật Bắc nhăn nhó khó chịu, lạnh nhạt nói: "Không cần."

Người tài xế thức thòi lui sang một bên. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, biểu cảm trên gương mặt của Bạch Thuật Bắc ngày càng phức tạp, cảm xúc biến chuyển không ngừng. Người tài xế âm thầm thở dài trong bụng, về mặt của ông chủ thể hiện nỗi lo lắng rành rành thế kia, thế mà vẫn cố cứng miêng.

Bạch Thuật Bắc như thể đang ngồi trên đồng lửa, cả người bồn chồn pháp phồng. Lâm Văn Thu có ý thức trách nhiệm rất cao. Nếu như hôm nay cô bận không tới được, thì chắc chắn sẽ gọi điện thông báo trước với anh. Bạch Thuật Bắc bụng bảo dạ, có khi nào Mạnh Mạnh hoặc Nặc Nặc đột nhiên ngã bệnh không? Cuối cùng, anh không cầm cự nổi nữa, đành tro mặt kêu tài xế gọi điện thoại.

Mạnh Mạnh là người nhận điện. Hôm nay là chủ nhật, cô nhóc đang ngồi phe phờ ở nhà xem tivi. Bạch Thuật Bắc hỏi thẳng: "Mẹ con đâu?"

Mạnh Mạnh kinh ngạc trả lời: "Không phải mẹ đi đến chỗ của ba hả? À, hôm nay mẹ không bế theo Nặc Nặc."

Tâm tư của Bạch Thuật Bắc bỗng chốc chìm xuống đáy vực, chẳng lẽ trên đường đã xảy ra chuyện không may? Đường như Mạnh Mạnh có bổ sung thêm một câu "Hôm nay mẹ mặc đồ đẹp lắm đó ba", song Bạch Thuật Bắc chẳng còn lòng dạ nào chú ý đến câu nói đó. Anh vội vàng nói qua quýt vài câu với con gái rồi cúp máy.

Anh ngồi trên sofa, đáy lòng như bùng lên ngọn lửa nóng, nấu sôi mọi thứ trong lòng anh. Anh trầm mặc vài giây, rồi bảo tài xế: "Gọi điện thoại cho tổng đài, tra tình hình giao thông giúp tôi."

Mặc dù tài xế là người mới tới. Nhưng dưới sự huấn luyện nghiêm túc, khắc khe của Bạch Trạ Nam, anh ta làm việc rất mau lẹ. Trong thời gian ngắn, anh ta đã kiểm tra toàn bộ các con đường từ nhà Lâm Văn Thu tới đây. Các con đường đây không hề xảy ra một vụ tai nạn nào cả, cũng không bị kẹt xe, giao thông vô cùng tốt. Chiều theo tốc độ và thời gian bình thường, Lâm Văn Thu đã phải đến đây từ lâu rồi.

Bạch Thuật Bắc nghe tài xế báo cáo xong, sắc mặt càng thêm lạnh, uể oải nói: "Tôi biết rồi, cậu đi ra ngoài đi."

Tài xế thấy vẻ mặt của anh vẫn bình thường, vâng lời đi ra khỏi phòng, đúng lúc nhìn thấy Bạch Trạ Nam đang đi trên những bậc thang, di chuyển tới phòng Bạch Thuật Bắc. Bạch Trạ Nam nghe tài xế kể lại sự việc, khoe miệng nhếch thành nụ cười bí ẩn: "Được rồi, để tôi vào xem anh ấy."

Bạch Thuật Bắc nghe thấy tiếng bước chân của cậu em, không buồn động đậy thân mình, giọng điệu của anh hơi cộc cằn: "Cậu chạy tới đây làm gì? Công ty sắp đóng cửa à?"

Bạch Trạ Nam vươn hai tay, lười biếng ưỡn lưng một cái, tiếp sau cởi một cúc áo, đặt mông ngồi đối diện với anh trai: "Tôi báo với anh một tin tức cực tốt."

Bạch Thuật Bắc nhướn chặt mi tâm: "Mẹ kiếp, vút ngay cái giọng điệu ấy cho tôi. Tôi vừa nghe, đã muốn quất cậu một trận."

Bạch Trạ Nam cười ra tiếng, vờ ra vẻ đăm chiêu, thờ dài xa xăm: "Hôm nay, Lâm Văn Thu đi xem mắt đấy. Với anh, tin này chắc tốt lắm nhỉ?"

Trong nháy mắt, đầu óc Bạch Thuật Bắc như thể bị mắc kẹt trong màn hình máy tính, mà màn hình đang dừng ở trang khái niệm về chuyện "xem mắt". Anh thậm chí mất đi khả năng che giấu cảm xúc. Nửa bi thương nửa kinh ngạc hiện rõ trên gương mặt, nhưng cái miệng vẫn ngoan cố bốc phét: "Thật à? Quả thực là chuyện tốt."

Bạch Trạ Nam vuốt cằm, im lặng quan sát anh một hồi, nói: "Đối phương do đồng nghiệp làm chung trong công ty giới thiệu ngày trước giới thiệu cho Lâm Văn Thu. Nghe nói điều kiện không tệ, cũng ly hôn và có một đứa con trai."

Bạch Thuật Bắc lắng nghe, mi tâm càng lúc càng uốn nhiều nếp nhăn, chính bản thân anh cũng không phát hiện được, giọng nói của mình chứa đầy sự khinh thường: "Loại người như thế không xứng với Văn Thu."

Bạch Trạ Nam lặng lẽ liếc mắt, thầm nghĩ trong bụng, có phải anh cả nghĩ rằng, chỉ có anh ấy mới xứng với Lâm Văn Thu? Bạch Trạ Nam đằng hắng một tiếng, lấy tay sửa lại vạt áo: "Mặc dù chị Văn Thu còn trẻ, nhưng khổ nỗi lại có tới hai đứa con nhỏ. Phụ nữ mà đã có con riêng thì phải chấp nhận chịu thiệt thòi, giá thị trường bị giảm sút là điều hiển nhiên. À quên mất! Anh, không biết sau này Mạnh Mạnh có chịu đổi họ không nữa?"

"Đổi cái gì mà đổi?" Âm lượng giọng nói của Bạch Thuật Bắc đột nhiên cao vút, vẻ mặt hung hãn như muốn đập chết người.

Bạch Trạ Nam nhướn nhướn đuôi lông mày, nén cười: "Sau này chị Văn Thu tái giá, hai đứa nhóc phải theo họ mới của cha dượng chứ, còn phải gọi người ta là ba ——"

Bạch Trạ Nam đương huyền thuyên không dứt, bỗng vang lên tiếng "rắc", hóa ra ai đó đã vô tình bóp nát cái hộp điều khiển của máy điều hòa.

Bạch Trạ Nam trợn mắt há hốc mồm. Kinh quá! Mặc dù anh cả không nhìn thấy đường, nhưng sức lực "trâu bò" không hề bị suy giảm. Anh ta không dám dùng nhiều lời khiêu khích nữa, chỉ lúng búng nói trong miệng: "Mà nhờ đầu chị Văn Thu vợ phải một tên biến thái dê xôm, già không bỏ nhỏ không tha, vừa mê tít chị ấy, vừa thêm thuốc Mạnh Mạnh." (Bố tay Trạ Nam, anh mới là kẻ biến thái nhất đó)

Lần này thì cái hộp điều khiển tivi bay thẳng tới, Bạch Trạ Nam nhanh tay lẹ mắt né qua một bên, mới có thể bảo toàn được gương mặt.

Sắc mặt Bạch Thuật Bắc xám ngoét đến dọa người, từ trên ghế bật người dậy: "Dẫn tôi tới chỗ Văn Thu xem mắt!"

-

Thật ra thì trong lòng Bạch Thuật Bắc hiểu rất rõ, cho dù Lâm Văn Thu kết giao với người tốt hay xấu, anh đều không thể toàn tâm tiếp nhận. Bạch Thuật Bắc thậm chí khinh bỉ sự ích kỷ của mình, thần sắc càng lúc càng u tối.

Bạch Trạ Nam ngồi bên cạnh lên quan sát anh, giương giương khoe miệng: "Đừng lo lắng, chắc giờ bọn họ vẫn đang dùng cơm, tên đàn ông kia chưa chiếm được "tiện nghi" gì đâu."

Biểu cảm của Bạch Thuật Bắc tựa như đang bị kìm hãm ". Tiện nghi gì?"

Bạch Trạ Nam ngạc nhiên nhìn anh và cảm thán: "Giời ơi! Anh lạc hậu quá anh ơi. Nếu như hai người xem mắt, cảm thấy vừa ý với đối phương, thì họ sẽ hẹn nhau đi xem phim. Vì trong bóng tối, dễ dàng khiến con người ta thân mật hơn đấy mà. Cuối cùng, mọi con đường sẽ dẫn tới căn phòng trong

khách sạn."

Sắc mặt Bạch Thuật Bắc chuyển thành xanh mét. Bạch Trạm Nam có thể nhìn thấy hai bên thái dương của anh co giật liên tục. Tiếp theo, anh ta nghe thấy âm thanh nặng nề như đinh đóng cột, ẩn chứa ý bức dọc: "Không thể nào, Văn Thu sẽ không làm thế, cô ấy——"

Tính cách của Lâm Văn Thu ra sao, anh là hiểu rõ nhất!

Bạch Trạm Nam cười trộm, giọng nói lại cực kì nghiêm túc: "Ai biết được. Chị ấy cũng gần 30 rồi. Chẳng phải người ta hay nói, phụ nữ ba mươi như sói đói sao."

Bạch Thuật Bắc chột vung tay, chặt mạnh vào sau gáy của Bạch Trạm Nam, anh dùng mười phần sức lực. Bạch Trạm Nam trợn trừng mắt, bức bối rống to "Anh thật sự xuống tay đấy à! Khoan đã, sao anh ra tay chuẩn xác thế. Có thật mắt anh không nhìn thấy đường không đó?" Nói đoạn, Bạch Trạm Nam không sợ chết, ngang nhiên giơ tay quơ quơ trước mặt Bạch Thuật Bắc.

Bạch Thuật Bắc nghiêm mặt, lạnh giọng nói: "Lái xe đường hoàng đi."

Xe chạy thẳng đến khách sạn mà Lâm Văn Thu đang xem mắt. Lúc Bạch Thuật Bắc và Bạch Trạm Nam bước vào, liền nghe thấy tiếng nói nịnh hót của người quản lí ở đại sảnh. Nghĩ tới chỗ này là nơi mấy anh em thường lui tới, sắc mặt Bạch Thuật Bắc càng thêm khó coi. Có thể đi đến địa phương này, xem ra tên đàn ông xem mắt với Lâm Văn Thu có gia cảnh không tệ. Đàn ông có tiền thường hay lăng nhăng! Không biết có phải là kẻ lừa đảo, chuyên đi gạt gẫm các chị em phụ nữ hay không?

Hai anh em ngồi sau lưng Lâm Văn Thu và người đàn ông kia, ở giữa có tấm vách ngăn nên họ không sợ bị bại lộ thân phận, song tiếng trò chuyện của đôi nam nữ vẫn lọt vào tai họ.

Bạch Trạm Nam nhấp một ngụm cà phê, vừa thưởng thức vừa liếc nhìn Bạch Thuật Bắc, phát hiện thần thái của đối phương vô cùng nghiêm trang, tựa như đang đi phỏng vấn xin việc, anh ta không nhịn được, cười ra tiếng: "Anh đừng khắt trương quá, vừa rồi em có nhìn sơ qua, ngoại hình cũng sáng sủa lắm."

Anh ta ngẫm nghĩ một lúc, bồi thêm một câu "ác độc": "Rất xứng đôi với Lâm Văn Thu."

Hai bàn tay đặt trên bàn của Bạch Thuật Bắc đã nắm chặt thành quả đấm rất căng, đôi đồng tử đen láy càng lúc càng sâu hun hút, chẳng qua.....là không nhìn thấy gì hết.

Bạch Trạm Nam trầm nghĩ, ông anh của mình đúng là cao thủ chịu đựng.

Cuộc nói chuyện giữa đôi nam nữ đang xem mắt có vẻ không tệ, thi thoảng còn phát ra những tiếng cười vui vẻ. Bạch Thuật Bắc ngồi thẳng lưng, gương mặt trắng bệch trầm tĩnh như nước. Bạch Trạm Nam hí hửng ngồi khoanh tay trước ngực, tỉ mỉ đánh giá phản ứng của anh.

Mãi đến khi hai người bên kia dùng cơm xong đứng dậy, Bạch Thuật Bắc mới có chút phản ứng, hàng chân mày rậm nhu nhu, hỏi Bạch Trạm Nam: "Bọn họ muốn đi đâu?"

"Có lẽ đi xem phim." Bạch Trạm Nam thờ ơ trả lời, há miệng ngáp dài. Anh ta cứ tưởng sẽ có chuyện hay để xem, nào ngờ phản ứng của ông anh quá chán, biết vậy, anh ta ở nhà ngủ còn hơn.

Bạch Thuật Bắc trầm ngâm vài giây, rồi mạnh mẽ đứng lên, nói dứt khoát: "Đi theo."

"."

-

Vì vậy, Bạch Trạm Nam tiếp tục đảm đương công việc lái xe chở Bạch Thuật Bắc, mặt dày theo dõi Lâm Văn Thu và người đàn ông kia, bốn người cùng đi đến rạp chiếu phim. Tới nơi, Bạch Trạm Nam kê đầu vào vô lăng, hỏi: "Còn đi theo không ạ?"

Tình trạng hiện giờ của Bạch Thuật Bắc căn bản không thể xem phim. Bạch Trạm Nam cũng không muốn xem, hai gã đàn ông to lớn sóng vai nhau vào rạp chiếu phim thì còn ra thể thống gì. Bạch Thuật Bắc suy nghĩ một lúc lâu và nói: "Đi xem một tí cũng được."

Đầu Bạch Trạm Nam muốn bốc hỏa, song không dám phát tác cơn giận. Chờ đến khi vào rạp, Bạch Trạm Nam mới biết được ý đồ của Bạch Thuật Bắc. Người đàn ông này dùng đũa uống chai nước do em trai mua giúp, điềm nhiên giao nhiệm vụ cho cậu em: "Bao hết các suất chiếu của phim tình cảm và phim kinh dị cho anh."

"." Khóe miệng Bạch Trạm Nam như bị chích điện, co giật liên hồi. Vậy người ta xem cái quái gì?

Bạch Thuật Bắc như thể đoán được suy nghĩ của Bạch Trạm Nam, cố làm ra vẻ ta đây là người tốt, đồng dục trả lời: "Văn Thu hay mềm lòng, cảm động khi xem phim. Hơn nữa, cô ấy sợ bóng tối, không nên để đối phương nắm được nhược điểm của cô ấy ngay trong lần đầu gặp mặt."

Giờ thì đầu Bạch Trạm Nam muốn nổ tung. Rõ ràng là nguy hiểm trắng trợn mà! Sao không dám nói thẳng, là anh sợ người ta lợi dụng bóng tối mà ăn đậu hũ của Lâm Văn Thu.

Cuối cùng, Lâm Văn Thu và vị Tàn tiên sinh bị vợ kế hoạch xem phim, hai người đổi sang đi dạo ở khu trung tâm thương mại. Đối phương mua tặng Lâm Văn Thu một chai nước hoa. Lúc Bạch Thuật Bắc biết chuyện, anh hận mình không thể ra tay trước, bao luôn cái quầy hàng bán nước hoa đó. Bạch Trạm Nam đứng bên cạnh mà rùng mình. Ghen gì mà kinh thế!.

"Xem mắt gì mà lâu thế? Bọn họ vẫn chưa chào tạm biệt nhau à?"

Bạch Thuật Bắc mắt kiên nhẫn hỏi Bạch Trạm Nam. Bạch Trạm Nam cũng mệt là người, thều thào nói "Có lẽ hai người họ vừa ý nhau rồi. Với tính cách của chị Văn Thu, nếu không thích đối phương thì đã rút lui từ sớm."

Bởi vì những câu nói này, trong nháy mắt, Bạch Thuật Bắc liền trầm tĩnh lại.

Bạch Trạm Nam nhìn dáng vẻ cô đơn của anh, vừa hơi kích động vừa có chút đau lòng, không thể làm gì khác ngoài việc đổi lòng, an ủi vài câu: "Anh, anh vẫn còn luyến tiếc chị dâu phải không? Vậy thì anh hãy xông lên đi. Em bảo đảm chỉ cần anh xuất hiện, chị dâu sẽ đá tên kia đi ngay."

Bạch Thuật Bắc khẽ nghiêng đầu, không nói một lời, lảng tránh ánh mắt mong chờ của Bạch Trạm Nam.

Hai anh em cứ yên lặng đi theo Lâm Văn Thu suốt gần nửa ngày. Lúc xế chiều, vị Tàn tiên sinh kia chở Lâm Văn Thu quay về khách sạn.

Bạch Thuật Bắc nghe Bạch Trạm Nam nói, vẻ mặt liền nặng nề đông cứng: "Bọn họ quay về khách sạn làm gì?"

Bạch Trạm Nam thản nhiên trả lời: "Có lẽ là tính làm chuyện của nam nữ trưởng thành."

Toàn thân Bạch Thuật Bắc hóa đá, từ người anh tỏa ra luồng khí hắc ám. Bạch Trạm Nam sờ sờ sống mũi và hỏi: "Còn muốn đi theo không anh? Bọn họ đã đi đến bàn ghi danh rồi kia."

Giữa hai hàng chân mày của Bạch Thuật Bắc chứa đầy nổi tức giận, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Bạch Trạm Nam thấy thế, trong lòng vui như trẻ hởi, tiếp tục thêm dầu vào lửa: "Cái gã này sao mà gấp thế. Đúng là bề ngoài ra vẻ đạo mạo đứng đắn, nhưng bản chất không bằng cảm thú".

Trong đầu Bạch Thuật Bắc đã rồi thành một nùi, tựa như bị một cây bàn chải chà rối lên. Anh trầm ngâm một lúc, đột nhiên xoay người: "Đi về nhà."

"Hả?" Bạch Trạm Nam tròn mắt hai mắt. Người ta đã sắp rù nhau lên giường, mà anh vẫn còn nhẫn nhịn được?

Bạch thuật Bắc không đếm xỉa tới Bạch Trạm Nam, rào bước đi về hướng cửa ra vào. Bước chân của anh xiêu xiêu vẹo vẹo. Vừa đi vài bước thì đụng phải một người. Người kia nồng nặc mùi rượu, thô lỗ hét toáng lên: "Mẹ nó, mắt mày đâu rồi hả?"

Trong bụng Bạch Thuật Bắc chứa đầy nổi oán giận mà không có chỗ phát tiết, hai bàn tay co chặt thành quả đấm: "Nói thêm câu nữa thử xem."

Dạ dày đối phương co thắt vì tác dụng của rượu, miệng thì phả đầy hơi cồn. Bạch Thuật Bắc không đợi hắn ta mở miệng, gior tay hướng đến cái mồm đang phả ra làn khí hôi hám, đấm mạnh một phát.

Sức lực của anh vốn hơn người, cộng thêm sự thúc đẩy của lửa giận, chỉ cần một đấm, đã hạ đo ván đối phương. Gã kia té bật ngửa ra sàn nhà.

Trong đại sảnh nhất thời huyền ảo, tiếng người luôn mồm mắng mỏ. Bạch Trạm Nam vội vàng xông tới. Không biết Bạch Thuật Bắc làm cách nào mà nắm chính xác vật áo của đối phương, tay kia đấm liên tục không ngừng nghỉ.

Bạch Trạm Nam ý thức được chuyện ngày càng lớn, cuống quýt túm áo Bạch Thuật Bắc, kéo về phía sau: "Anh cả, anh bình tĩnh lại nào! Mẹ kiếp, anh còn yêu chị ấy thì hành động nhanh lên, cứ cò cưa mãi thì mất ráng chịu!"

-

Trước kia, Bạch Thuật Bắc luôn nghĩ rằng, Lâm Văn Thu trúng độc ái tình của anh nặng nhất. Nhưng giây phút này anh mới nhận ra, chính bản thân mình mới là kẻ trúng độc hết thuốc chữa. Anh không rộng lượng như mình vẫn tưởng. Đến cuối cùng, anh vẫn vì tình yêu của mình mà ích kỉ muốn chiếm giữ Lâm Văn Thu. Anh sống trong hai luồng cảm giác mâu thuẫn, vừa không muốn cô lãng phí tuổi xuân vì bệnh tình của anh, vừa nhỏ nhen hi vọng, cô tình nguyện ở mãi bên anh.

Cuối cùng, anh không cách nào sửa đổi được bản tính ích kỉ đã ngấm sâu vào máu.

Bạch Thuật Bắc đứng trước căn phòng đầy, nắm chặt quả đấm. Khoảng khắc ấn tay vào chuông cửa, anh đã xác định được tâm ý của mình.

Anh không chịu nổi, một giây cũng không nhịn được. Đừng nói đến kiếp sau xa vời, cuộc đời này còn dài như vậy, anh không cam lòng để Lâm Văn Thu ngày ngày đêm đêm ở bên cạnh gã đàn ông khác.

Làm sao anh có thể chấp nhận được?

Cánh cửa phía trước từ từ mở ra. Bạch Thuật Bắc không biết người đứng đối diện là ai. Song dựa theo nhịp thở của đối phương, anh có thể xác định đó là Lâm Văn Thu. Anh trịnh trọng mở miệng, giọng nói kiên định vững vàng: "Lâm Văn Thu, anh có khả năng sẽ bị mù cả đời, có lẽ sẽ là một phế nhân

hoàn toàn. Anh sẽ dựa vào em, sẽ liên lụy đến em. Anh không thể cùng em đến những nơi sang trọng nơi công cộng để ăn cơm, cũng không thể cùng em đi xem phim. Nhưng anh sẽ không bao giờ dối gạt em nữa, không bao giờ lừa dối tình cảm của em.....Em... em nguyện ý về với anh không?"

Người đối diện không trả lời ngay, Bạch Thuật Bắc liền khẩn trương căng thẳng. Trái tim đập rộn ràng trong lồng ngực, anh tiến lên một bước, ngón tay siết chặt khung cửa bên cạnh: "Văn Thu, anh là một kẻ ích kỷ, ngay cả anh cũng xem thường mình. Vì thế, cảm ơn em đã yêu một kẻ như anh. Gặp được em là điều may mắn nhất của cuộc đời anh, nên anh không thể buông tha em được."

Phía đối diện phát ra tiếng khóc rầm rức, Bạch Thuật Bắc thở phào, dang tay hướng tới trước, khoe miệng cong thành nụ cười dịu dàng: "Có thể, để anh ôm một cái không?"

*Câu chuyện nhỏ

Lâm Văn Thu về nhà, thì thấy Bạch Thuật Bắc đã về trước rồi. Anh chàng chau chặt mi tâm, tựa hồ đang suy tư chuyện gì đấy. Cánh tay anh vắt trên thành sô pha, đường cong gương mặt hoàn mỹ, thân thể to cao cường tráng.

Bình thường anh về nhà rất muộn, nên hôm nay anh đột ngột về sớm khiến Lâm Văn Thu hơi bất ngờ. Cô đứng trước cửa đôi giày, lên tiếng hỏi: "Sao hôm nay về sớm thế anh?"

Tâm hồn Bạch Thuật Bắc đang phiêu diêu, nghe được âm thanh của vợ, hồn liền quay về với xác. Mặt mày anh bí xị, đợi cô tới gần, bèn mở rộng hai cánh tay: "Tối đây."

Lâm Văn Thu đã quen nhìn thấy Bạch Thuật Bắc như vậy. Kể từ khi anh bị mù, bèn dưỡng thành thói quen ý lại vào cô. Mặc dù hiện giờ đã bình phục, song thói quen này vẫn chưa bỏ được, anh thường xuyên có những hành động thân thiết, nũng nịu với cô.

Anh ôm lấy cô, hít hà mùi hương trên người cô. Lúc nói chuyện thì buồn buồn không vui: "Hai ngày trước, vợ của lão Đinh vừa sanh. Hôm nay lão Đinh mở tiệc chiêu đãi, về mặt đặc ý, nhìn thấy ghét."

Lâm Văn Thu bèn giật mình, quay đầu ngấm nhìn anh.

Bạch Thuật Bắc nhìn thẳng vào ánh mắt hoài nghi của cô, vẻ mặt hơi mất tự nhiên: "Lão Đinh khoe rất nhiều ảnh chụp của con trai, thằng bé còi trướng bơi lội, mang tã nằm trên giường, nhìn vô cùng đáng yêu." Bạch Thuật Bắc nói ra những lời này, trên gương mặt hiện vẻ hăm mộ và khát khao.

Lâm Văn Thu biết anh luôn tiếc nuối vì không được tận mắt chứng kiến hình ảnh Nặc Nặc lúc vừa mới sinh. Thi thoảng, anh hay nhìn vào thân thái hiện tại của Nặc Nặc, rồi tự mình liên tưởng đến hình hài lúc nhỏ của thằng bé.

Lâm Văn Thu nghe anh nói, nhẹ nhàng cầm tay anh: "Em ——"

"Chúng ta sanh thêm một đứa đi." Bạch Thuật Bắc không đợi cô nói hết, đã hấp tấp đẩy cô nằm xuống sô pha.

Lâm Văn Thu đỡ khóc đỡ mếu, gơ hai tay chống đỡ lồng ngực anh: "Hôm nay em hơi mệt."

Bạch Thuật Bắc cúi đầu, hôn lên chóp mũi cô, bàn tay to lớn từ bắp chân miết dọc lên khóa kéo của cái quần: "Việc tốn sức cứ để cho anh, em chỉ cần nằm hưởng thụ sự dâng hiến của anh là được."

Lời kháng nghị của Lâm Văn Thu lọt vào môi lưỡi của Bạch Thuật Bắc. Sau khi hai người gỡ bỏ những hiểu lầm, chuyện vợ chồng so với trước kia, hòa hợp tuyệt vời hơn hẳn. Bạch Thuật Bắc dường như không biết mệt, ngày càng mê luyến, yêu thương thân thể của Lâm Văn Thu.

Anh lười dỗi địa phương. Vì lúc này, chưa tới thời gian hai đứa nhóc tan học, nên anh an tâm'yêu thương' vợ ngay trên sô pha. Anh đem đôi chân của cô gác trên đầu vai, còn mình quỳ sát giữa hai đùi cô, điên cuồng rút ra – đưa vào.

Lâm Văn Thu khẽ lẩm bẩm hai mắt, nhỏ giọng ưm ưm vài tiếng, hàm răng trắng bóng khẽ cắn đầu ngón tay, mái tóc đen mượt óng ả, theo động tác của anh, chập chờn đong đưa qua lại. Bạch Thuật Bắc say mê ngắm nhìn dáng vẻ của cô, bắt đầu không nhận được. Anh tạm dừng động tác, Lâm Văn Thu mở ra đôi mắt mơ màng, đôi con ngươi đen tuyền mà trong suốt, nghi hoặc nhìn anh: "Sao thế?"

Bộ dáng chưa thỏa mãn của cô tựa hồ muốn giết chết anh.

Bạch Thuật Bắc ôm người cô dậy, ép cô quỳ trên sô pha. Anh thích nhất từ thế này, từ đằng sau nắm lấy vòng eo thon gọn, còn có thể hôn lên khung xương bướm gợn cảm của cô.

Lâm Văn Thu đã bị anh "dạy dỗ" thành quen. Tuy nhiên hiện giờ là mùa hè, miếng đệm lót trên sô pha hơi mỏng. Động tác của anh lại luôn luôn mãnh liệt, anh nhấn người vài cái, đã đẩy cô nằm bẹp dí trên thành sô pha. Hai đầu gối bị chà xát đến đau rất, cô cau giận, quay đầu lườm anh: "Nhẹ thôi."

"Anh làm nhẹ thì em thoải mái được à?" Bạch Thuật Bắc cười ngả ngớn, sẵn tiện nắm giữ cầm cô, hung hăng hôn ngẫu nhiên đôi môi anh đào, "Không phải em thích anh "hoang dã" một chút à, hửm?"

Lâm Văn Thu oán hận, há mồm cắn anh một cái. Bạch Thuật Bắc để mặc cô cắn, chỉ có điều, động tác dưới thân ngày càng kịch liệt.

Sau cuộc hoán ái, hai đầu gối của Lâm Văn Thu xuất hiện hai vết máu bầm, nhìn cực kì bất mắt. Cô cảm phần nghĩ, mình đành phải tạm biệt những bộ

váy đẹp trong khoảng một tuần. Nhưng Bạch Thuật Bắc vô cùng hăng hái với kế hoạch sinh thêm một đứa bé. Mỗi ngày anh đều vắn vò cô vài lần, hơn nữa, đều lựa chọn tư thế quý sắp, tiến vào từ phía sau.

Đầu gối Lâm Văn Thu ngày càng thâm hại.

Vốn cô có thể ngâm ngùi che giấu bằng cách mặc quần dài, nhưng đợt này, viện phúc lợi hợp tác với đài truyền hình làm bài phóng sự để tuyên truyền. Nhân viên trong viện cùng thống nhất may đồng phục. Và trở trêu thay, đồng phục là váy dài ngang gối.

Lâm Văn Thu cực kì xấu hổ. Với những người có đôi mắt tinh tường, chỉ cần nhìn một cái là biết hết thảy. Cách buổi khai mạc mấy ngày, Lâm Văn Thu than thở, kháng nghị cả hơn chục lần, nhưng đến buổi tối là Bạch Thuật Bắc quên bống.

Hơn nữa, người đàn ông này còn lưu manh, to mồm cãi với cô: "Có gì mà em phải xấu hổ. Điều này chứng tỏ, cuộc sống vợ chồng của chúng ta rất tình và tính*. Từ thể nào khiến chúng ta thoải mái thì được chúng ta áp dụng nhiều. Chính em còn nói, em thích anh tấn công từ phía sau, tay cầm lấy núm _____"

*tính ở đây là chỉ tính phúc, ý chỉ chuyện quan hệ của vợ chồng.

"Câm miệng." Lâm Văn Thu ném thẳng gối đầu vào mặt anh, tức tối nhốt cái tên vô si ngoài phòng khách.

Nhưng mấy cái khóa còn con đó, không làm khó được một quân nhân lão luyện như Bạch Thuật Bắc. Sau cùng, Lâm Văn Thu xuất chiêu độc. Một buổi tối, cô cùng Bạch Thuật Bắc "ngã bài": "Em có đồ cho anh. Nhưng anh phải đồng ý với em, trong vòng một tuần, anh nhất định không được chạm vào em."

Bạch Thuật Bắc "chặc" một tiếng, có bà vợ nào ra điều kiện với chồng như vậy không? Lờ cô nói chỉ khiến anh càng muốn chứng tỏ bản thân trên phương diện hoan ái của vợ chồng, song anh vẫn phối hợp hỏi: "Đồ gì?"

Lâm Văn Thu nhoen miệng cười, giơ thứ đồ trong tay ra. Bạch Thuật Bắc vừa nhìn thấy, điều thuốc đang ngâm trong miệng suýt rơi xuống sàn nhà: "Em."

Anh vươn tay muốn cướp đồ. Lâm Văn Thu lại nhanh tay giấu sau lưng: "Đồng ý không?"

Bạch Thuật Bắc gật đầu lia lịa. Đương nhiên phải đồng ý rồi! Hình của con trai anh lúc vừa mới sanh ra, đáng yêu chết đi được! Là báu vật có một không hai đây.

Lâm Văn Thu nhú mày, giơ ngón tay chỉ tờ giấy trắng trên bàn: "Anh viết giấy cam đoan đi."

Đuôi lông mày của Bạch Thuật Bắc nhướng cao, có vẻ lưỡng lự không muốn. Lâm Văn Thu giả bộ đứng dậy, Bạch Thuật Bắc cuống cuống ôm lấy cô "Được, anh viết ngay."

Lâm Văn Thu vô cùng hả hê trước "sáng kiến" của mình. Hồi đó, cô chụp rất nhiều hình của Nặc Nặc, vốn định để dành sau này cho anh ngắm nghía, còn có không ít video clip, vì trong tiềm thức của cô luôn luôn tin tưởng, sẽ có một ngày, đôi mắt của anh lại sáng tỏ như xưa. Nào ngờ, bây giờ chúng có công dụng giúp cô uy hiếp, thao túng anh, khiến anh phải ngoan ngoãn vâng lời.

Anh chồng của cô lập tức hiền như chú cừu nhỏ.

Bạch Thuật Bắc chau mày viết giấy cam đoan, tự nói với mình: Đàn ông thông minh phải biết co biết duỗi đúng lúc, nhịn một tuần cũng không chết.

Nhưng Bạch Thuật Bắc đánh giá quá cao sự nhẫn nại của mình. Nhịn một tuần quả thực muốn lấy mạng anh. Vì không được thỏa mãn, tính khí của anh trở nên thô lỗ, cộc cằn, rất dễ bốc hỏa. Hoàn hảo là Lâm Văn Thu đã sớm đề phòng, vào lúc anh bắt đầu biến từ cừu sang sói, cô bèn tung ra đợt hình thứ hai. Là hình Nặc Nặc khi tròn một tháng tuổi. Cu cậu diện một bộ quần phục màu xanh, nhìn đáng yêu, bảnh trai vô cùng.

Bạch Thuật Bắc lập tức đầu hàng.

Lâm Văn Thu cứ từ từ tung chiêu, chiêu sau mạnh hơn chiêu trước, sau cùng phải lấy luôn cả tuyển tập video.

Bạch Thuật Bắc chỉ còn có cách nghe lời cô, cô muốn gì anh chiều tất.

Lâm Văn Thu thuận lợi tham gia buổi chụp hình quay phóng sự tuyên truyền cho viện phúc lợi. Sau khi về nhà, tâm tư của cô nàng Lâm Văn mãi mê bay lơ lửng trên cao, cô vô cùng hí hửng, đắc ý với sự thông minh của mình. Nhưng kết quả lại là vui quá hóa buồn, Lâm Văn Thu đâu ngờ được, Bạch Thuật Bắc nhịn một tuần, sau đó hóa thành cầm thú một tháng

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Bạch Thuật Bắc bày tỏ xong, vẫn không nghe người đối diện từ hử câu nào. Anh đắm ra hoang, tim đập như trống trận. Cuối cùng, người đối diện cũng lên tiếng, nhưng là một giọng nữ xa lạ, vừa khóc rung rức vừa cười trêu ghẹo: "Tiên sinh, những lời anh vừa thổ lộ thật sự rất cảm động. Tuy nhiên, hình như anh gõ cửa sai phòng rồi ạ."

Bạch Thuật Bắc đứng hình ngay và luôn, cực kì xấu hổ, chỉ muốn chui đầu xuống lỗ ngay lập tức. Anh bối rối thu hai cánh tay đang dang rộng, cười gượng gạo: "Thật xin lỗi." Vừa rồi Bạch Trạm Nam dẫn anh lên lầu. Lúc ấy, anh vẫn còn hậm hực, giận quá mất khôn nên đuổi cậu em đi mất. Giờ thì hay thật, tự làm tự chịu, đi nhầm phòng một cách "hoàn trắng".

Bạch Thuật Bắc có thể cảm nhận được ánh mắt tò mò của đối phương đang nhìn mình chăm chú. Anh vội vàng muốn xoay người, đối phương lại tốt bụng hỏi han: "Xin hỏi, anh muốn tìm phòng số bao nhiêu, tôi có thể giúp anh."

"Không cần." Người nào đó vẫn chưa bỏ được thói ương ngạnh, kiêu căng. Thân hình cao ngất từ từ xoay đi, tận lực che dấu nỗi hổ thẹn xuống đáy lòng.

Nhìn xem, anh "ăn hại" biết bao nhiêu! Khó khăn lắm mới có dũng khí thổ lộ với bà xã, kết quả lại đi nhầm phòng.

Bạch Thuật Bắc càng lúc càng phiền muộn, tiếp theo anh nên làm gì? Tiếp tục mò tìm Lâm Văn Thu sao? Có phải đã quá muộn màng, cô động tâm với người đàn ông kia chưa? Trong lòng anh tràn ngập nỗi u oán cùng hoài nghi. Người anh yêu đang ở rất gần, mà anh lại không thể tìm thấy cô ấy.

Cả người anh bắt đầu nóng như lửa đốt, anh bị nhấn chìm, bị giầy vò bởi những tầng cảm xúc tiêu cực, chưa bao giờ anh cảm thấy bản thân nhục nhã ê chề đến thế này.

Roi vào đường cùng, Bạch Thuật Bắc tiếp tục quăng đi mất mỗi lần thứ n trong ngày, quay lại nhờ cô gái kia giúp đỡ. Để có thể tìm được vợ, mấy thứ tự tôn, tự trọng hay kiêu ngạo gì đấy...anh tạm thời vứt đi vậy, sau này lụm lại cũng không muộn.

Lần đầu tiên nhờ cậy người lạ mặt, sắc mặt Bạch Thuật Bắc vô cùng mất tự nhiên, miệng như thể bị rút lưỡi: "Cô có thể ——"

"Anh tìm em à?"

Vào lúc anh đương đắn đo lựa lời dễ nghe để xin giúp đỡ, âm thanh trong vắt như làn nước mùa thu, mềm mại vang lên phía sau lưng anh. Bạch Thuật Bắc rung mình, xoay người về hướng phát ra tiếng nói, mười đầu ngón tay run lẩy bẩy.

Không biết Lâm Văn Thu đã yên lặng đứng sau anh bao lâu. Lúc này, cô thung thảng tiến đến gần anh. Tiếp theo cô lịch sự giải thích vài câu với cô gái đối diện.

Bạch Thuật Bắc hạ mí mắt. Lâm Văn Thu cười tủm tỉm nhìn anh, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh: "Những lời anh vừa nói, có thể lặp lại lần nữa không?"

Giọng nói cô rung rung, tiết lộ cảm xúc chân thật trong lòng. Hình ảnh vừa rồi của anh đã được cô ghi lại và lưu giữ vào toàn bộ trái tim. Bạch Thuật Bắc ngẩng đầu "nhìn" cô, khoe miệng nhếch thành đường cong châm chọc: "Anh vô dụng lắm phải không? Ngay cả vợ cũng nhận nhầm cho được. Lâm Văn Thu, em có thất vọng không?"

Anh đoán Lâm Văn Thu trả lời bằng hành động lắc đầu, bởi vì anh nghe thấy ngữ điệu kiên cố cứng cỏi của cô: "Không hề! Bạch Thuật Bắc, anh vì em mà tự nguyện hạ thấp mình, không màng thể diện làm rất nhiều điều. Em thấy được sự thay đổi của anh, nhìn thấy tình yêu anh dành cho em."

Về mặt Bạch Thuật Bắc trở nên ngây ngô, ngờ nghệch, Lâm Văn Thu nói tiếp: "Nhưng mà những gì anh nợ em. Sau này em sẽ từ từ đòi về cả vốn lẫn lãi."

Bạch Thuật Bắc dờ dẩn đứng tại chỗ, trong lòng đủ loại hương vị đắng cay ngọt bùi...trộn lẫn.

Lâm Văn Thu nhìn biểu cảm trên mặt anh: kinh ngạc, vui sướng, mờ mịt...Tất cả đều là những cảm xúc trước nay anh chưa từng biểu hiện trước mặt cô. Trong lòng cô như lên men say. Đây là kết quả thu được của màn kịch do cô và Bạch Trạm Nam hợp tác dựng nên. Cô muốn thông qua màn kịch này, để Bạch Thuật Bắc ý thức được tầm quan trọng của cô với anh, và anh có thể tháo dỡ mọi khúc mắc, gánh nặng trong lòng.

Song lúc nhìn thấy bộ dáng yếu đuối chân thành của anh trên hành lang, cô lại có chút không nỡ.

Cuối cùng, tình yêu vẫn hạ gục mọi thứ. Vì yêu nên cô không nhẫn tâm hành hạ anh, cũng như hành hạ chính mình thêm nữa. Bản thân cô hay mù lòng, không có tiền đồ cũng đâu sao. Nhân sinh của con người chỉ gói gọn trong vài năm ngắn ngủi, chúng ta nên quý trọng, nắm chắc người yêu và hạnh phúc trong tay.

Cô hít mạnh hai cánh mũi, khuôn mặt vừa khóc vừa cười, nhìn cực kì khó coi. Miệng cô nở nụ cười rạng rỡ, dang rộng hai cánh tay: "Không phải anh muốn ôm em sao?"

Bạch Thuật Bắc vẫn đứng yên như một bức tượng điêu khắc. Không gian và thời gian như thể đang ngưng đọng. Với anh, hôm nay là một ngày đáng nhớ

nhất đời, anh được trải qua đủ mọi cung bậc cảm xúc, từ phần uất, bi thương, đến nhục nhã vì thất bại, sau cùng là vỡ òa trong hạnh phúc. Toàn bộ mọi cảm xúc giúp anh nhìn rõ được lòng mình. Sự quan trọng của cô vượt xa mức tưởng tượng của anh.

Cô gái này, tựa hồ đã hòa nhập vào sinh mệnh của anh.

Niềm hạnh phúc bất ngờ ập đến, tựa như làn nước dập dềnh nâng đỡ trái tim anh.

Lâm Văn Thu tiến lên một bước, nhẹ giọng thở dài: "Chúng ta chỉ còn cách nhau một bước chân. Bước cuối cùng này, anh vẫn muốn em là người chủ động ư?"

Bạch Thuật Bắc ngó người. Toàn thân như được lên dây cót, anh mang theo sự quý trọng và chân thành, chậm rãi nhấc một bước chân, mỉm cười ôm chặt cô vào ngực.

"Vì thế em quyết định trở về, kì thực là muốn trả thù anh phải không? Em xem đi, vì em, anh càng ngày càng không giống chính mình."

Thanh âm của Bạch Thuật Bắc khàn đục, giống như cậu thiếu niên vừa mới vỡ giọng. Lâm Văn Thu hít sâu mùi hương quen thuộc trên cơ thể anh. Cô khép đôi mắt, muốn cảm nhận sâu hơn giây phút bình yên này, trái tim cô chứa đầy sự ngọt ngào lẫn chua xót: "Không sai! Nhưng đáng tiếc, anh không còn cơ hội đổi ý đâu. Cả đời này, anh ngoan ngoãn nằm trong tay em đi."

Cô ngẩng đầu, bất ngờ nhìn thấy khóe mắt của anh hơi ươn ướt. Điều này khiến đáy lòng cô dậy sóng, cô khó tin ngược mặt cao, chớp chớp đôi mắt để nhìn thật kĩ, thậm chí cô còn cho rằng, hình ảnh đang diễn ra chỉ là ảo giác của cô.

Bạch Thuật Bắc biết cô đang ngắm nghía anh. Anh không hề che giấu, mặc cô nhìn thoải mái, hai tay dần siết chặt cô hơn: "Chiều theo ý em đây. Em cứ thoải mái dùng những phương thức của mình, trừng phạt anh cả đời."

KHOảnh khắc này, những áp lực, những nỗi đau từng thấm sâu vào lòng hai người, tựa hồ đều tan biến, không còn chút dấu vết. Bạch Thuật Bắc trầm nghĩ, chỉ cần có được tình yêu của Lâm Văn Thu, anh đều nguyện ý chấp nhận mọi sự trả giá, kể cả việc đánh đổi đôi mắt. Cuộc đời con người là tập hợp một chuỗi những sự kiện bất ngờ ngoài ý muốn, chỉ cần một giây ngắn ngủi, cũng đủ khiến cuộc sống của chúng ta bị rẽ ngoặt sang hướng khác. Biết đâu được, bây giờ tuy anh bất hạnh bị mù hai mắt, song một ngày nào đó, khi anh ôm cô cùng thức dậy chào đón bình minh, lúc mở mắt ra, anh sẽ nhìn thấy lại nụ cười tươi đẹp của cô.

Có lẽ, anh sẽ liên lụy, làm phiền đến cô. Nhưng chắc chắn không bao giờ phụ bạc cô.

Anh dùng tình yêu để bù đắp những lỗi lầm và khiếm khuyết. Chỉ có thể anh mới không lãng phí tình cảm quý giá của Lâm Văn Thu.

-

Trên hành lang yên tĩnh không một bóng người, chỉ có đôi vợ chồng vừa tái hợp đang tha thiết ôm nhau. Một làn gió man mát, bay lơ thơ lấp phất qua hành lang dài, dịu dàng mon tron trên mái tóc, vành tai của cả hai. Nhờ cơn gió dịu, Bạch Thuật Bắc bỗng nhiên nhớ ra một việc, trong phòng cô thuê, còn giấu một gã đàn ông, mặt anh liền hầm hầm hờn mát, nắm tay cô kéo đi: "Chúng ta về nhà thôi. Lâm Văn Thu, em giỏi lắm, dám cùng gã đàn ông khác lén phét tới đây ——"

Hai hàm răng anh nghiền chặt, khó khăn rít ra từng chữ. Tuy nhiên, anh chỉ dám phàn nàn cho đỡ tức, nào dám nói nặng với cô một câu, chỉ cần cô chịu quay về bên anh, mọi thứ khác anh đều nhắm mắt cho qua.

Lâm Văn Thu không nhận được khi thấy bộ dáng phụng phịu y chang trẻ con của anh, cô phì cười, nắm ngược lại tay anh, ngồi xổm xuống, ngăn cản bước chân của anh: "Nhưng em đã trả tiền để thuê phòng suốt đêm rồi. Giờ chúng ta về nhà, uống phí lắm đó."

"." Bạch Thuật Bắc cứng mình tại chỗ, nhanh chóng tiêu hóa ý tứ trong lời cô nói.

Lâm Văn Thu đứng dậy, vươn tay miết nhẹ lên ngực anh. Giọng nói của cô du dương trầm bổng, bật lên ý quyết rũ và lộ rõ sự ám chi: "Không có người đàn ông khác, chỉ có em và anh."

Cổ họng Bạch Thuật Bắc khô khốc, yết hầu trượt động lên xuống. Khi cô nói chuyện, còn cố ý kề sát vào tai anh, từ miệng cô phả ra làn hơi ấm nóng. Từng chữ cô thốt nên tựa như cộng lòng vũ mềm mại, gài nhẹ vào lồng ngực anh. Cô nàng xấu xa này. lại dám câu dẫn, quyến rũ anh?

Tiếp theo, Lâm Văn Thu đột nhiên chuyển sang giọng điệu tiếc nuối: "Mà thôi đi, em theo anh về nhà vậy. Tiền thi tiếc thật đấy, nhưng làm sao so sánh được với anh của em!"

Bạch Thuật Bắc có cảm giác tự mình lấy đá đập chân mình. Tất cả những điều muốn nói đều mắc nghẹn trong cổ họng. Lát sau, một tay anh khoác vai cô, tay kia trơ trên chống lên khung cửa: "Em biết thế là tốt. Có điều, bên trong có giống đực khác hay không, anh phải đích thân đi vào kiểm tra."

Giọng nói của anh cực kì nghiêm túc. Dứt lời, anh bèn bày ra vẻ mặt nghiêm nghị, trơ trẽn dẫn cô bước vào phòng. Lâm Văn Thu để mặc anh dẫn dắt, cố nén cười đến sắp vỡ bụng. Anh chàng này, tính tình đã khó ưa mà cứ ham sĩ diện, chỉ giỏi lý sự cùn.

Mọi chuyện tiếp theo phát sinh một cách rất tự nhiên. Cánh cửa vừa khép lại, hai thân thể đối lập mà hài hòa của đôi nam nữ liền xoắn xuýt với nhau đến tận giường.

Anh ngồi trên giường, nắm tay cô đặt ngay lồng ngực trái của mình. Vì không nhìn thấy, nên động tác của anh không gấp gáp, hồi hả như những lần trước, mà cực kì thông dong, nhẹ nhàng cảm nhận những đường nét quen thuộc trên cơ thể cô.

Lâm Văn Thu ngắm nhìn những khớp xương trên mu bàn tay anh, nhìn những ngón tay thon dài chậm rãi ve vuốt những đường cong gợi cảm của mình. Theo từng động tác nâng niu của anh, cảm giác mãn nguyện hài lòng lấp đầy trái tim cô. Cô vờn hai tay, vòng quanh cổ anh, dùng mũi mình cọ xát vào chóp mũi của anh. Làn hơi ấm áp và mùi hương thơm ngát tỏa khắp gương mặt anh. Anh bỗng đứng cười rộ lên, cười khùng khục ra tiếng.

Lâm Văn Thu đỏ mặt, cắn phập một phát vào môi dưới của anh: "Anh cười cái gì?"

Bạch Thuật Bắc véo nhẹ hai má cô, thanh âm đầy từ tính, khiến người ta mê đắm: "Em và chú ba hợp sức tính kế, để anh rơi vào bẫy?"

Lâm Văn Thu cũng biết, chuyện này sớm hay muộn sẽ bị anh phát hiện. Chỉ cần anh bình tĩnh suy nghĩ một tí là có thể đoán được, đó chỉ là một vở kịch. Nghe anh hỏi, cô thần nhiên thừa nhận: "Ừm, bởi vì có người cứ vênh mặt, ngoan cố đến phát ghét. Nên em muốn tặng anh ấy một bài học nhớ đời."

Bạch Thuật Bắc lặng thinh không nói, hàng chân mày dày rậm màu mực hơi chau lại. Lâm Văn Thu nhoen miệng cười, hôn lên đôi môi tái nhợt của anh: "Giờ anh còn dám mạnh mẽ nói, anh tự nguyện buông tay, cam tâm để em đi tìm hạnh phúc mới không?"

Bạch Thuật Bắc bật cười, bàn tay nóng bỏng đè chặt khung xương bướm của cô, ôm trọn cơ thể nhỏ bé của cô, đặt lên đùi mình: "Sao chúng ta có thể bàn luận những chủ đề đầy tính triết lí ở trên giường được? Sau này hẵng nói, giờ thì chúng ta tiếp tục với chuyện giường chiếu thôi."

Lúc này bình tĩnh suy nghĩ lại, anh chợt nhận ra, lúc trước mình chỉ giỏi làm màu cho có. Đã yêu cô mà còn bày đặt sĩ diện hão. Nếu tình yêu của cô là sự bao dung và bình thản đón nhận, thì tình yêu của anh quá mức ích kỉ hẹp hòi.

Lâm Văn Thu đương muốn chế nhạo anh vài câu, nhưng đôi môi đã bị anh hôn ngấu ngiến. Trờ ngại về đôi mắt, hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự linh hoạt của môi lưỡi và tay chân anh. Anh cẩn thận che dấu khuyết điểm, cố gắng khoe ra kĩ thuật cao siêu của mình.

Lâm Văn Thu là người phụ nữ tinh tế, trong lúc ân ái, cô vẫn không quên lưu ý đến tâm tình của anh. Sự nhiệt tình của cô khiến Bạch Thuật Bắc hơi bất ngờ. Hai người vờn vào nhau một lúc lâu, không biết từ khi nào Bạch Thuật Bắc đã bị Lâm Văn Thu đè trên giường. Anh híp mắt, lộ ra vẻ mặt gian xảo rất đáng đánh đòn: "Em quyết định sẽ làm tới cùng? Với tình hình hiện giờ của anh, e rằng phải bàn giao quyền chủ động cho em."

Lâm Văn Thu sững sốt vài giây mới hiểu thấu ý tứ của anh. Cô thẹn quá hóa giận, khuôn mặt bị nung chín, đỏ lừng lừng. Cũng may anh không nhìn được đáng vẻ quần bách này của cô, nếu không, cô thật sự muốn đội quần lên đầu vì quá xấu hổ.

Mà người đàn ông hư hỏng kia vẫn cười nhếch mép đáng ghét, đáy mắt đen thẫm lại sáng ngời ngời, gương mặt vốn dĩ trắng xanh đã dần hồng hào trở lại, bật lên nét tuấn mỹ, mê hoặc chết người. Vạt áo phía dưới của anh bị cô túc lên trên, khoe ra vòng bụng rắn chắc.

Hồ hấp của Lâm Văn Thu trở nên dồn dập. Cô thu hết can đảm, từ từ giăng hai chân ngồi trên bụng anh, cúi đầu liếm láp vành tai anh: "Đừng xem thường phụ nữ."

Sự thật chứng minh kỹ thuật cũng như khả năng điều khiển một cuộc hoan ái của Lâm Văn Thu, vô cùng ỉ ẹ. Vừa mới vào trận, cô đã bộc lộ ngay điểm yếu. Sau khi cỡi hết hàng cúc trên áo anh, cô ngồi ngây như phỗng. Thân thể của anh toát ra lực hấp dẫn mị hoặc, đường cong trên cơ thể cường tráng, căng tràn sức mạnh, bắp thịt săn chắc, không chút mỡ thừa.

Thấp thoáng sau lớp áo sơ mi trắng, là những múi bụng nổi gồ, còn có phần thắt lưng màu đồng bị che dấu dưới lớp quần dài, có tác dụng gợi hình mãnh liệt. Ngắm nhìn mỹ nam nằm ngay phía dưới, cổ họng Lâm Văn Thu càng lúc càng khô khốc. Hai người cùng trầm mặc thật lâu. Lát sau, Bạch Thuật Bắc há miệng cười ha hả, hai tay anh nắm lấy eo cô, lật người một cái, chuyển đổi vị trí giữa hai người. Anh nằm trên người cô, cất tiếng cười treu ghẹo: "Bà xã ơi, thời gian em thưởng thức cơ thể anh lâu quá."

Nói đoạn, anh cúi thấp người, giờ giọng lưu manh ngay sát bên tai cô: "Rong ruổi trên thân thể em đã trở thành bản năng của anh, ngoại lực bên ngoài không tác động được đâu. Chỉ cần đụng vào em, thì súng sẽ tự động lên nòng."

Bạch Thuật Bắc dùng hành động để chứng minh tuyên bố hùng hồn của mình. Lửa nóng của anh tiến công hùng dũng, thuận lợi xông vào khe hở chật hẹp. Cho dù đang trong tình cảnh chật vật, anh vẫn có thể nắm giữ, điều khiển mọi thứ trong tay, làm gì có nửa điểm yếu ớt hay bị động nào.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Giữa hai bắp đùi của Lâm Văn Thu liên tục bị anh công phá, luồng khoái cảm vừa đau đớn vừa tê liệt dội khắp cơ thể cô. Mười đầu ngón tay cô bấm mạnh vào hai bắp tay săn cứng của anh. Từng tầng mô mỡ thay phiên nhau túa trên lớp da màu đồng của người đàn ông, làm nổi bật sự gợi cảm, nam tính mạnh mẽ.

Giờ phút này, anh cuồng dã, hoang dại như một chú báo săn nguy hiểm. Sức lực kinh người của chú báo ấy liên tục dồn ép xuống thân thể Lâm Văn Thu, khiến cô muốn nổi điên.

Đôi chân dài của cô co bấu vào vòng hông rắn chắc của anh, nhỏ giọng rên rỉ: "Sâu quá. Đừng ngoáy nơi đó."

Bạch Thuật Bắc mãi miết tiến công, đẩy mắt sâu thẳm nhiễm đầy màu ái dục, mỗi cú nhấn người của anh, tựa hồ đều vọt tới nơi sâu nhất trong cơ thể và linh hồn cô. Anh vừa đâm tới, vừa kẻ sát vào vành tai xinh xắn, hỏi nhỏ: "Em có biết, anh nhớ em nhiều đến mức nào không?"

Nghe tiếng anh thủ thi bên tai, trái tim cô dần dần mềm hẳn, cả người như thể hóa thành một vùng nước xuân, trong lành thơm ngát. Thể xác và linh hồn cô, hoàn toàn rộng mở để nghênh đón anh.

Cặp mắt anh thâm trầm mà sáng ngời, con ngươi đen nhánh, sâu không thấy đáy. Lâm Văn Thu mỉm cười, nhìn vào hình bóng của chính mình, in rõ trong đôi con ngươi màu đen ấy. Làn da của người phụ nữ trắng ngần, tồn lên những đường cong mềm mại, trơn tru láng mịn, thật sự là báu vật của tạo hóa. Cô kim lòng không đậu, rướn người ôm cổ anh. Anh thuận thế bế cô lên, đầu lưỡi ướt rượt liếm lấp lánh tại màu hồng phấn: "Em muốn ở trên?"

Lâm Văn Thu cắn tức tròng anh. Bởi vì cô ngồi lên, nên cự vật phía dưới được đà đâm sâu hơn, thậm chí vẫn không ngừng phồng to. Cô thấp giọng rên rỉ một tiếng, dòng điện nóng đánh úp tới, lát sau hóa thành dịch lỏng tiết ra ngoài.

Hoa tâm của cô đã sưng tấy, đỏ ửng. Cả một buổi chiều, không biết người đàn ông này đã muốn cô bao nhiêu lần.

Cơ thể cô dù có dẻo dai hơn nữa, thì cũng đã đến cực hạn, hướng chi, từ trước đến nay, cô luôn ở thế yếu trong chuyện giường chiếu. Lâm Văn Thu bèn nịnh nọt mát mắt bờ môi anh, nhỏ giọng nũng nịu: "Ông xã, em không muốn nữa. Đau quá à."

Bạch Thuật Bắc cực kì hài lòng với cách xưng hô này của cô. Trước kia, Lâm Văn Thu chưa từng chủ động gọi anh như vậy. Giọng nói của cô pha lẫn trong một ngọt tình yêu, ẩn chứa thêm ý tứ nũng nịu, khiến toàn thân anh sung sướng đê mê.

Nhưng anh vẫn chưa chịu buông tha, tay anh mân mê hai gò ngực trắng, gầy nhẹ hai đỉnh đồi màu đỏ đậm, vừa hưởng thụ nụ hôn của cô, vừa ú ớ đáp lời: "Anh sẽ nhẹ nhàng hơn."

Anh dùng lực không nặng không nhẹ, chìa thanh sắt nóng rẫy lên dải đất ướt rượt nóng bỏng của cô, thanh sắt ấy càng lúc càng cứng, không hề có dấu hiệu mềm đi. Theo động tác của anh, cơ thể cô uyển chuyển lắc lư lên xuống. Nơi bộ vị e thẹn mẫn cảm của người phụ nữ phát ra âm thanh tiếng nước vậy.

Lâm Văn Thu không kìm được, cúi đầu nhìn xuống, hai cửa động phía dưới liên tục khép khép mở mở, bên trong tràn ra chất lỏng sáng bóng, nhom nhóp. Theo cử động rút ra – đưa vào của anh mà vùng vậy khắp xung quanh, hình ảnh đó khiến người ta đỏ mặt tía tai.

Cô vội dời tầm mắt, song phía dưới rất nhột nhạt, ngứa ngáy, lại tưởng đến khó chịu. Anh đột nhiên thay đổi lực độ khiến nơi đó như bị lửa thiêu đốt, dần nóng rát lên. Cô nắm lấy tay anh, ngón tay hai người đan xen, cùng nhau đặt tại vị trí giao hợp của cả hai, ướt nhẹp và nhóp nhóp.

Bạch Thuật Bắc xấu xa bắt cô cầm giữ nửa thanh sắt còn ở bên ngoài của anh. Lâm Văn Thu có thể cảm nhận được những mạch máu phía trên đang điên cuồng nhảy nhót, cũng như cảm nhận chính xác hơn những thao tác nhuần nhuyễn của anh, sức lực rất dọa người.

Bạch Thuật Bắc chờ cô ngoan ngoãn giữ chặt không thả, lúc này mới rút bàn tay đang đè tay cô ra, chuyển sang ve vuốt nơi mềm mại của cô. Đầu ngón tay anh len vào giữa lối đi, tìm được viên thịt nhỏ liền bóp mạnh một cái. Cả người cô co rúm lại, bên trong co rút nhanh hơn. Hai vách tường thịt ẩm nóng gát gao cản chặt anh, như thể tham lam muốn nuốt trọn tất cả của anh.

Khóe miệng anh cười khẩy, cố ý trêu chọc: "Em rõ ràng rất thích, coi em hấp tấp cắn nuốt anh này."

Lâm Văn Thu cực kì xấu hổ, thầm khinh bỉ thân thể của mình quá nhạy cảm trước những sự động chạm, ve vuốt mon men của anh. Khoang miệng ướt át của anh bất chợt ngậm lấy đỉnh đồi mẫn cảm, hàm răng nhon cổ ý day kéo nụ hồng thật mạnh. Toàn thân cô run rẩy dữ dội, hai tay chống trên đầu vai anh, chau mày chịu đựng luồng khoái cảm trí mạng này.

Đỉnh thanh sắt từ dưới đội lên trên, tay anh siết chặt vòng eo thon thả của cô. Cô liên tục co rút, lối đi bên trong càng thêm chật hẹp, nhiều lần muốn đẩy anh ra. Anh cắn răng, phải nhẫn nhịn hồi lâu, mới vượt qua cảm giác khiến anh muốn ngạt thở

"Ngoan, thả lỏng, ông xã giúp em thoải mái." Anh khóa lấy eo cô, giúp cô điều chỉnh tư thế ngồi ngay ngắn, sau đó từ từ ép nửa thân trên của cô xuống, bắt cô triệt để thua nạp anh vào.

"Ồi ——" Lâm Văn Thu nấc lên như chú mèo con tội nghiệp, cô thật sự đã tới giới hạn mà.

Bạch Thuật Bắc đợi cô hoàn toàn ngồi xuống đùi mình mới lấy tay nhào nặn cái mông vênh của cô. Bên trong cô vừa nóng vừa ướt, lại quá chặt chẽ. Anh sướng điên người, thỏa mãn thở hắt ra: "Em sắp bức điên anh rồi."

Hai hàng chân mày Lâm Văn Thu vẫn nhíu chặt, cô thật sự không chịu nổi. Hôm nay, thể lực của Bạch Thuật Bắc tăng đột biến, gầy vò cô đến chết đi sống lại.

Trong cơn khoái cảm ngút ngàn, tay anh bọ đỡ bờ mông cô, ép nó di chuyển lên xuống. Tuy nhiên, đợi lúc anh lơ lửng, cô nàng Lâm không hề báo trước, liền lăn người qua một bên. Đang phiêu diêu trên thiên đường, bất ngờ bị té oạch xuống đất, cảm giác hư vô bao phủ toàn thân Bạch Thuật Bắc.

Anh lập tức xụ mặt, nghiêng rằng: "Lâm Văn Thu!"

Lâm Văn Thu há mồm thở hổn hển, mặt là nằm vật ra giường, không muốn động đậy: "Em từ bỏ, không chơi nữa."

Về mặt Bạch Thuật Bắc y chang khi ăn ớt, bàn tay anh dò dẫm bắt được mắt cá chân của cô, dùng sức kéo về "Vậy anh thì sao? Đòi nào có chuyện nghỉ chơi giữa hiệp?"

Lâm Văn Thu liếc nhìn cự thú trong rừng rậm của anh vẫn đang giương nanh múa vuốt, hướng về phía cô hùng hổ hăm dọa. Phía trên cự thú còn lưu lại những giọt nước lóng lánh, tố cáo sự nhiệt tình vừa nãy của cô.

Mặt cô đỏ lừng, e thẹn nói: "Em...em giúp anh."

Bạch Thuật Bắc thờ người, anh còn chưa làm rõ nghi vấn trong lòng, cô đã ngồi xổm xuống trước mặt anh.

Trái tim Bạch Thuật Bắc liền tăng nhịp đập. Trên phương diện này, trước giờ Lâm Văn Thu rất rụt rè và ngây ngô, hôm nay lại lớn mật nói ra những lời mạnh dạn đây.

Bàn tay mềm mại như thể không xương của cô nâng cự thú của anh lên, cổ họng anh khô khốc, hầu kết giật giật.

Một tay Lâm Văn Thu không thể nắm vững cự thú quá to lớn, phải cố gắng hết sức để nó không bị trượt xuống. Cô vừa vỗ về cự thú vừa ngắm nhìn phản ứng của anh, không nhìn được rướn người hôn lên đôi môi nhợt nhạt của anh: "Chắc chắn anh sẽ thích."

"Em——" Bạch Thuật Bắc còn chưa biểu đạt hết ý tứ, đôi môi của anh đột nhiên ngậm lại, hai cánh mũi hít mạnh một hơi. Bàn tay kia của cô nâng lên hai ngón đôi trắng phau, kẹp chặt cự thú của anh, chà xát qua lại.

Khe rãnh giữa hai ngón đôi như thể chứa hàng ngàn hàng vạn bọt biển li ti. Bọt biển đập vào cự thú, từ từ đưa anh lên đỉnh của thiên đường. Hôn nữa, cô liên tục ép chặt lại, làm anh suýt mất khống chế, muốn giơ tay nắm nê chúng.

Bụng dưới của anh hơi ê ẩm sưng đau, hô hấp càng lúc càng tăng nhanh, sắc mặt có chút khó coi: "Em, học mấy thứ này ở đâu?"

Hầu hết những kinh nghiệm của Lâm Văn Thu đều do anh đích thân chỉ dạy. Nhưng, trong những lớp học triền miên của hai người, chưa bao giờ xuất hiện phương pháp dùng nhũ hoa giao hợp!

Lâm Văn Thu không hồi đáp, chỉ nhìn anh bằng đôi mắt chan chứa tình yêu vô bờ. Anh khề ngựa đầu, khoe ra chiếc cảm cương nghị cùng đường cong hoàn mỹ của cần cổ. Những sợi tóc đen mượt rũ lò xo xuống trán, điểm xuyết cho vẻ khôi ngô xuất chúng của anh.

Lâm Văn Thu cảm nhận rõ ràng giữa hai chân mình lại tràn ra dòng dịch nóng bỏng, tuy nhiên nơi đó thật sự rất đau rát, khó tiếp nhận nỗi sự dưng mãnh của anh thêm lần nữa.

Cuối cùng, Bạch Thuật Bắc không nhìn được, dưới sự phục vụ tận tâm tận lực của Lâm Văn Thu, anh bắn hết ra ngoài.

Thân thể cô khéo léo nép vào ngực anh, đầu ngón tay lướt đều trên khuôn ngực vững chãi, lau hết những lớp mồ hôi còn lưu lại, đôi môi hồng nỉ non bên tai anh: "Anh tuyệt lắm! Sau này, không cần phải cố ý biểu hiện thêm nữa. Trong lòng em, anh luôn là số một, là người đàn ông tuyệt vời nhất."

Sắc mặt anh liền biến đổi, trầm tư không nói chuyện.

Thích chinh phục đã là tâm lý chung của cánh đàn ông. Và lại, Bạch Thuật Bắc bị khuyến điểm về đôi mắt, ít nhiều gì cũng khiến anh tự ti mặc cảm, cho nên, anh ra sức thể hiện bản thân trong phương diện sinh hoạt vợ chồng, nhằm vớt vát chút thể diện trước mặt cô. Anh lần lượt chiếm giữ cô, chỉ có những lúc cô ở dưới thân anh lên tới đỉnh cao trào, anh mới có tí lòng tin vào hiện tại.

Nào ngờ, Lâm Văn Thu vẫn nhạy cảm phát hiện được.

Ngón tay Lâm Văn Thu vuốt ve mái tóc dài quá tai của anh, khóe miệng vẽ nên nụ cười hạnh phúc mỹ mãn: "Với em, anh là một người hùng, là ánh dương rực rỡ thấp sáng cuộc đời em. Sẽ mãi mãi là như thế, những khiếm khuyết trên cơ thể anh không bao giờ ảnh hưởng đến nhận định của em."

Bạch Thuật Bắc lật người, xoay về phía cô, bàn tay từ vòng eo cô xoa dọc lên, cuối cùng rơi trên gò má cô: "Văn Thu, sao em có thể yêu được một kẻ tệ hại như anh? Liệu em có phải. đang thương hại anh không?"

Lâm Văn Thu giật mình khi nghe anh hỏi. Cô không ngờ một người ưu việt, tự tin như Bạch Thuật Bắc, cũng có lúc mất đi cảm giác an toàn. Nhìn anh, cô bất giác nhớ đến Lâm Văn Thu của ngày xưa, cũng tràn ngập e dè, sợ hãi trước tình cảm của hai người.

Bây giờ là thời thế xoay vần hay là nhân quả trước sau?

Nhìn thần thái bất an của Bạch Thuật Bắc, cô há miệng định giải thích. Thế nhưng, anh bỗng nhiên ôm chặt lấy cô, nói kiên quyết: "Mặc kệ em có thương hại anh hay không, anh nhất quyết cho rằng, đây chính là tình yêu."

Lâm Văn Thu giương giương khóe môi, dang tay ôm lại anh. Hồi lâu sau, cô nhỏ giọng thì thầm: "Chính là tình yêu đấy anh."

Bạch Thuật Bắc không còn bá đạo như trước. Anh không vội vàng hối thúc Lâm Văn Thu phải dọn về sống chung với mình, mà cho cô thời gian suy tính, cẩn thận bàn bạc tỉ mỉ với cô. Nhưng mỗi khi anh nhắc đến chuyện đấy, Lâm Văn Thu lại trầm mặc khác thường.

Bạch Thuật Bắc biết cô do dự vì điều gì. Anh trầm tư hồi lâu, cắn rấn đề xuất: "Em có thể mời Lâm Tri Hạ đến đây sống chung với chúng ta. Hiện giờ, chúng ta là người một nhà, đương nhiên phải sống chung một chỗ."

Lâm Văn Thu có chút kinh ngạc. Nhìn thấy vẻ điềm nhiên trầm lặng của anh, cô bất giác giãn ra hai hàng chân mày. Người đàn ông này đã biết vì cô suy tính, còn biết đứng trên góc độ của cô để nhìn nhận mọi việc.

Trong lòng Lâm Văn Thu phỏng đoán, khả năng Tri Hạ đồng ý không cao. Song, cô vẫn hỏi ý của Tri Hạ.

Lúc đó, Tri Hạ đang bận rộn thu dọn đồ đạc ở thư phòng. Nghe xong lời đề nghị của cô, anh chỉ dừng động tác trong một giây, sau đó tiếp tục công việc đang làm: "Anh gần chuyển đến Thủy Thành rồi."

Lâm Văn Thu tròn mắt, kinh ngạc nhìn anh. Đôi mắt cô đột nhiên bị nhòa đi, toàn thân anh như thể được bao bọc trong quảng ánh sáng nhạt. Hình ảnh mơ hồ phía trước khiến cô hoảng loạn, lòng nóng như lửa: "Đi công tác hả anh?"

Thân mình Tri Hạ hơi run lên, anh xoay chiếc ghế dựa, ngồi đối diện với cô, vẻ mặt nhu hòa và ấm áp, đáy mắt chứa ý cười nhợt nhạt: "Ồ Thủy Thành có một công ty chuyên về thiết kế phần mềm trò chơi rất nổi tiếng. Họ đã gửi lời mời đến anh, và anh đã đồng ý. Văn Thu, thấy em được hạnh phúc, anh thật sự rất mừng cho em. Bây giờ cũng đã đến lúc, anh nên đi tìm hạnh phúc cho riêng mình. Công ty đó có môi trường làm việc và phát triển rất tốt, cũng là ước mơ từ lâu của anh."

Lâm Văn Thu ngơ ngác đứng trước cửa thư phòng, tựa hồ thời gian trôi qua rất lâu, cô mới hiểu tường tận ý tứ của anh: "Anh muốn rời xa em?"

Người đàn ông có đôi mắt u buồn, ẩn chứa biết bao nỗi bi thương, lúc này, đang mỉm cười nhìn cô.

Anh cúi đầu, cười khẽ một tiếng. Nhưng thật ra, anh muốn lợi dụng tóc mái trước trán để che đi tia âm thầm lóe lên trong đôi mắt. lát sau, anh đứng dậy, đi đến bên cô. Hai người cùng đứng trước cửa, in hai chiếc bóng xuống sàn nhà.

"Em vẫn chưa hiểu à? Từ trước đến nay, anh vẫn luôn kiếm cớ."

Lâm Văn Thu nhủ mày tỏ vẻ không hiểu. Tri Hạ gãi tay, vuốt nhẹ đỉnh đầu cô, gương mặt anh tràn đầy sự cưng chiều, thương yêu: "Anh là kẻ thích kiếm cớ, thích đồ thừa này nọ. Nào là sợ cô độc hay sợ cái chết....tất cả đều là giả. »

Ánh mắt anh nghiêm túc, giọng nói đồng đặc, rõ ràng: "Anh chỉ sợ một điều duy nhất, chính là sợ mất em."

Lâm Văn Thu khẽ cắn bờ môi dưới. Lúc nào Tri Hạ tỏ tình cũng dùng phương thức trực tiếp như vậy. Cô rừ mắt, không biết nên đáp lại anh ra sao. Tri Hạ nhanh nhẩu nói tiếp: "Nhưng sau khi em chia tay với Bạch Thuật Bắc, anh mới phát hiện, chuyện khiến anh đau khổ nhất, là phải trở mặt nhìn thấy em sống gượng ép, không hề được vui vẻ."

Lâm Văn Thu nhìn anh chăm chú. Giọng nói của Tri Hạ thản nhiên trầm lặng, tựa như đáy lòng bình yên của anh: "Văn Thu, anh không thể làm điều gì cho em, vì thế, chưa bao giờ anh dám phần đầu cho tình cảm của mình. Trong tình yêu, không ai có thể đứng cảm hơn em. Em kiên trì theo đuổi Bạch Thuật Bắc, luôn thủy chung chờ đợi cậu ấy. Hạnh phúc không lọt vào tay em thì sẽ lọt vào tay ai? Không ai xứng đáng bằng em hết. »

Những giọt lệ nóng trào ra khóe mắt, tay chân Lâm Văn Thu luống cuống không biết nên làm gì, chỉ ngửa đầu nhìn anh bằng ánh mắt chưa xốt: "Anh không thể ở lại sao? Anh biết mà, em không yên lòng...bệnh tình của anh ——"

"Sức khỏe của anh rất ổn định."

Tri Hạ nhướn miệng cười, từ trong túi móc ra chiếc chìa khóa. Lâm Văn Thu nhìn thoáng qua, biết đó là chìa khóa căn nhà của hai anh em đang ở: "Nơi này là nhà của chúng ta. Khi nào em nhớ anh, hoặc là những lúc bị Bạch Thuật Bắc ức hiếp hay chọc giận, em cứ thoải mái về đây, anh luôn chào đón em."

Lâm Văn Thu cúi đầu, cố gắng kìm nén nước mắt. Đã sống gần nửa cuộc đời, có thể nói, cô vì tình yêu mà phần đầu quên mình. Trong quá trình ấy, không ít lần bị tổn thương, bị đau đớn, cũng may cuối cùng, hạnh phúc vẫn mỉm cười với cô. Còn tình cảm cô dành cho Tri Hạ rất phức tạp, anh là anh trai, là bạn bè của cô, là nơi cô gửi gắm mọi hi vọng về tình thân gia đình. Hơn bất kì ai khác, cô luôn mong ước Tri Hạ được hạnh phúc.

Cô vừa không muốn xa Tri Hạ, vừa không nỡ trối chân anh cả đời. Anh có quyền theo đuổi ước mơ của mình.

Lâm Văn Thu vươn tay ôm trọn gương mặt anh, nhón chân tặng anh một nụ hôn chúc phúc ngay bên má: "Anh trai, anh nhất định sẽ hạnh phúc."

Nữ tháng sau, Tri Hạ rời khỏi Dong Thành. Sau khi anh đi, Lâm Văn Thu mới thu xếp đồ đạc, chính thức chuyển tới biệt thự của Bạch Thuật Bắc. Mấy tháng trước, nơi này còn là chỗ ở của hai anh em, bây giờ lại trở nên hoang vắng, trống trải. Ngẫm nghĩ, cô năm nay 27 tuổi, chuyển nhà vô số lần, thế mà, chưa từng có nơi nào là chân chính thuộc về cô.

Lâm Văn Thu bỗng đứng muộn phiền. Cô ngồi trên sofa, buồn buồn nhìn những công nhân của công ty chuyển nhà khuôn vác đồ đạc. Bạch Thuật Bắc được tài xế đưa đỡ vào nhà.

Lâm Văn Thu nhìn thấy anh, tâm tình bỗng trở nên phức tạp. Phần hạnh phúc cô đang có sẽ ở mãi bên cô chứ? Quả thực, Lâm Văn Thu vô cùng mờ mịt về tương lai phía trước. Mỗi ngày trên thế giới đều xảy ra biết bao biến đổi chấn động, hướng chỉ là trái tim con người?

Có lẽ Tri Hạ rời đi, để lại cho cô nỗi sầu não bất an, khiến cô bỗng đứng yếu đuối, trở nên lo lắng lo lắng. Bạch Thuật Bắc ngồi xuống, hai tay giam giữ cô trước ngực, anh đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán cô: "Lần trước chúng ta kí đơn ly hôn, em đã xem qua nội dung trong đó chưa?"

Lâm Văn Thu không biết tại sao anh lại nhắc đến chuyện này, cô ngờ nghệch lắc đầu.

Bạch Thuật Bắc cong cong khóe môi, chìa tay về phía tài xế. Tài xế hiểu ý, lập tức chuyển đồ cho anh.

Lâm Văn Thu nhận đồ từ tay Bạch Thuật Bắc, chân mày nhíu lên tận trán: "Sao anh muốn em xem thứ này?"

Là đơn thỏa thuận ly hôn của hai người, bây giờ nhìn lại, trái tim cô vẫn còn nhói nhói. Bạch Thuật Bắc giữ nguyên nét cười dịu dàng, ôm chặt cô hơn: "Em đọc nội dung đi."

Lâm Văn Thu có chút tò mò, cúi đầu đọc một lượt. Hai mắt cô dần tròn to, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh——"

"Tất cả tài sản của anh đều được sang tên cho em. Văn Thu, sau này nếu anh còn hư hỏng, em cứ thẳng tay tống cổ anh ra khỏi nhà."

Lâm Văn Thu khó tin nhìn người đàn ông trước mặt. Cô không ngờ anh lại làm như thế, chẳng phải những loại tình tiết huyễn hoặc này chỉ xuất hiện trên những bộ phim thần tượng hay tiểu thuyết lãng mạn thôi sao?

Bạch Thuật Bắc không nghe cô ừ hử chi hết, bèn bật tiếng cười sáng khoái: "Chỉ là chút tiền nho nhỏ, không phải khiến em cảm động đến mức khóc hu hu đó chứ? Không nghĩ ngờ anh còn giấu tiền riêng à."

Lâm Văn Thu đem mặt vui vào cắn cổ anh, lúng búng nói: "Bề ngoài nhìn sáng sủa, thông minh như vậy, hóa ra lại là một kẻ ngớ ngẩn ư? Anh nghĩ chúng ta đang đóng phim thần tượng hả? Anh không sợ em vét hết tiền bạc của anh, dẫn theo con anh, sáng mai chạy trốn biệt tăm biệt tích sao?"

Bạch Thuật Bắc cảm thấy hóm hỉnh vai mình đã ướt đầm, lòng bàn tay anh dịu dàng vuốt ve sống lưng cô: "Vì anh, em đã ngu ngơ suốt thời gian dài. Còn anh chỉ mới đại dột một lần, vẫn kém xa em đây."

Tay anh lần tìm tay cô, nắm thật chặt: "Văn Thu, những điều anh hứa với em lúc kết hôn, anh chưa thực hiện được. Về sau, anh sẽ dùng hành động để chứng minh tình yêu của mình. Em hãy nhìn anh thật kĩ, anh nhất định sẽ không làm em thất vọng."

Lâm Văn Thu chớp chớp mắt, khàn giọng trả lời: "Ừm."

"Bạch tiên sinh, đã chuẩn bị xong hết thấy." Người phụ trách của công ty chuyển nhà đứng trước cửa, ngại ngần lên tiếng.

Những tia nắng xuyên qua cửa sổ, nhuộm màu vàng ấm áp trong không gian yên tĩnh. Toàn thân Bạch Thuật Bắc được tắm trong ánh sáng vàng êm ái, anh nở nụ cười mong chờ, trịnh trọng vươn tay: "Bạch phu nhân, chúng ta về nhà?"

Lâm Văn Thu ngắm nhìn bàn tay thon dài đầy mạnh mẽ, rồi chậm rãi ngược nhìn ngũ quan tuấn tú của anh. Tia sáng trong đôi mắt anh vẫn phân tán, chưa thể tập trung được, nhưng dưới đáy mắt sâu lộ ra sự kiên định cùng trang nghiêm, tựa như anh đang thực hiện một chuyện cực kì quan trọng, cực kì thần thánh.

Cô đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, thanh âm hơi nghẹn ngào: "Chúng ta về nhà."

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Bạch Tiên Sinh Bị Lật Tẩy (1)

Đôi mắt Lâm Văn Thu nhấp nhem mở ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là tấm rèm cửa sổ lay động dập dờn theo cơn gió nhẹ, tiếng chim hót líu lo vọng vào phòng ngủ. Đầu óc cô trống rỗng trong vài giây, vẫn chưa thích ứng với việc, cô đột nhiên dọn về ở chung với Bạch Thuật Bắc. Cô chờ người, nhìn chằm chằm chùm đèn thủy tinh treo trên trần nhà trong chốc lát, rồi mới vén chăn ngồi dậy.

Như mọi ngày, Nặc Nặc vẫn còn đang ngáy ngủ, Mạnh Mạnh đã đi du lịch Tam Á với Bạch Tiểu Lê. Thời gian nóng nhất trong năm đã gần đến——

Cô xuống lầu, liền thấy Bạch Thuật Bắc và bác sĩ chữa trị cho anh, ngồi nói chuyện với nhau, trên mặt vị bác sĩ đầy vẻ chuyên nghiệp và nghiêm túc, mà bộ dáng của Bạch Thuật Bắc dường như có chút hơi hốt. Thính giác của anh nhạy bén vô cùng, nghe thấy tiếng bước chân của cô, bèn ngoảnh đầu lại, khóe miệng vẽ nên nét cười dịu dàng: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Lâm Văn Thu vừa nói vừa nhìn về phía vị bác sĩ, đối phương thấy cô, biểu cảm liền trở nên phức tạp, bắt đầu là kinh ngạc, dần dần chuyển thành đồng tình, thông cảm?

Cô nhìn thẳng bác sĩ, định gật đầu chào, đối phương lại vội vàng né tránh tầm mắt của cô, vị bác sĩ là một người đàn ông vận âu phục màu xám tro, đáng vẻ thanh nhã. Ông ta đứng dậy, tay cầm theo túi thuốc: “Bạch tiên sinh, vậy tôi về trước.”

Lúc ông ta đi lướt qua Lâm Văn Thu, bước chân thoáng nhanh hơn, Lâm Văn Thu ngạc nhiên, nhìn chăm chú vào bóng lưng ông ta, cho đến khi nó biến mất, trong lòng bỗng chốc dâng lên dự cảm chẳng lành. Cô lo lắng đi đến chỗ Bạch Thuật Bắc, khẩn trương nhìn anh: “Đôi mắt của anh chuyển biến xấu à?”

Bạch Thuật Bắc sững sốt, ngay sau đó nở nụ cười nhạt: “Sao em nghĩ vậy?”

“Vị bác sĩ Vương, ông ta ——” Lâm Văn Thu nhớ đến cảm xúc lóe sáng trong ánh mắt của đối phương, nhịp tim không khỏi tăng nhanh. Không phải trong phim thường diễn ra như vậy ư? Bệnh tình của bệnh nhân đột nhiên chuyển biến xấu, bác sĩ ngập ngừng không biết ăn nói sao với người nhà bệnh nhân, vừa nãy, ánh mắt của bác sĩ Vương, rõ ràng là muốn nói lại thôi.

Cô càng nghĩ thì càng bất an, khối máu trong Bạch Thuật Bắc cho tới giờ vẫn chưa có biện pháp loại trừ, không biết có để lại di chứng hay không?

Về mặt của Bạch Thuật Bắc không hề có cảm xúc khác thường, anh an tĩnh ngồi trên sofa, ánh mắt lạnh lạnh thấu triệt, dần dần lan tràn ý cười: “Anh phải thừa nhận, bản thân mình rất xấu xa. Thấy em lo lắng, anh lại vô cùng vui về đấy.”

Lâm Văn Thu tức tối trừng lớn hai mắt, Bạch Thuật Bắc bèn ôm cô vào ngực, hai cánh môi lạnh lạnh đáp xuống vành tai cô: “Em còn chưa đồng ý phục hôn với anh, làm sao anh cam tâm mà chết?”

Lâm Văn Thu gợn tay, nhéo mạnh hai bên hông anh, nhưng đáng tiếc, thân thể anh săn chắc, nào có tí thịt thừa, ngược lại chỉ làm đau tay cô thêm. Lâm Văn Thu càng tức, hung dữ cắn phập vào môi anh: “Em cấm anh nhắc đến cái chữ xui xẻo kia, em rất kỵ chữ đấy.”

Bạch Thuật Bắc lặng thinh đợi cô nói tiếp, hàng chân mày của anh khẽ nhướng cao, Lâm Văn Thu thờ dãi thườn thọt: “Ba mẹ em đều lần lượt qua đời, Tri Hạ thì luôn. Em thật sự rất sợ khi nghe chữ đó.”

Bạch Thuật Bắc tĩnh lặng, đôi đồng tử co rút mạnh, hai cánh tay siết chặt cô hơn: “Xin lỗi em, cho dù là anh, cũng không thể đem lại cho em cảm giác an toàn.”

Lâm Văn Thu vui đầu vào ngực anh, nhovn miệng cười, lắng nghe nhịp đập của trái tim anh, chậm rãi khép đôi mắt: “VẬ sau này anh phải nỗ lực hơn nữa, đừng tưởng em chịu về ở với anh, thì anh có thể dễ dàng ăn hiếp em đấy. Những lời anh đã hứa với em, phải luôn khắc ghi trong lòng, nhớ rõ, về sau phải thành thật với em, không được lừa dối em nữa!”

Bạch Thuật Bắc dường như cười một tiếng, lồng ngực thoáng phập phồng, khuôn mặt cô cọ sát trên khuôn ngực của anh, mang đến cho anh niềm hạnh phúc ngọt ngào, cánh tay anh càng dùng sức, căng tràn sức mạnh, lát sau, anh nửa thật nửa đùa nói: “Bây giờ mà muốn lừa em chuyện gì, ắt hẳn phải giấu kín suốt đời.”

Lâm Văn Thu nghi hoặc nhìn anh, Bạch Thuật Bắc cúi đầu hôn môi cô, một nụ hôn tràn miên thấm thiết, hai người đắm chìm trong ánh nắng ban mai, được bao bọc bởi nguồn sáng nhu hòa ấm áp.

“Buổi chiều, em định dẫn Nặc Nặc đi chích ngừa, anh đi không?” Thật vất vả anh mới chịu buông ra, cô nhanh nhẩu nói lảng sang chuyện khác, tránh khỏi mào dục vọng của anh.

Sống mũi cao thẳng của Bạch Thuật Bắc vui vào mái tóc đen mượt của cô, say mê hít hà mùi hương trên đó. Lòng bàn tay nóng bỏng du ngoạn trên những đường cong láng mịn của cô: “Tất nhiên anh sẽ đi với hai mẹ con. Chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian, hiện tại phải biết quý trọng từng giây từng phút.”

“Bạch tiên sinh, anh gần đây xem rất nhiều phim thần tượng? Nói chuyện càng ngày càng ngọt xớt.”

“Những lời anh nói với em, xuất phát từ bản năng trong tình yêu, chẳng cần học ai.”

“. Nhưng em thích anh lúc trước hơn.”

“Em thích anh lạnh lùng hà khác?”

“Không sai.”

“VẬ về sau anh sẽ giảm nói, tăng làm.”

“.....”

Nói xong, Bạch Thuật Bắc liền đề cô trên sô pha. Sáng sớm cơ thể thường mẫn cảm, Lâm Văn Thu bị anh vuốt ve, trêu chọc vài cái, đã sẵn sàng cho sự thâm nhập của anh, anh nháp nhô lên xuống thân thể cô, ôm hôn rất chuyên chú.

Lâm Văn Thu biết anh nhìn không thấy, bèn dạn dĩ hơn một chút, cô ẽ giương đôi môi đỏ búng, thờ dốc từng cơn, đầu ngón tay trắng muốt tự cảm một bên gò ngực trắng nõn, dùng hai ngón giữa kẹp chặt nú hồng đỏ, nghiền ép mạnh.

Luồng khoái cảm mãnh liệt bỗng nhiên ùn ùn kéo đến, tựa hồ muốn cô chìm chìm trong đó dưới sự tiến công hùng dũng của anh, trên mặt cô lộ vẻ thỏa mãn hòa cùng bộ dáng lưu luyến.

Bạch Thuật Bắc từ ngực cô ngẩng mặt lên, Lâm Văn Thu nhìn thẳng vào mắt anh, thoáng kinh ngạc. Khuôn mặt cô vẫn còn thuần một màu đỏ ửng, sự ngưng ngưng lóe lên trong đáy mắt, khiến cô phải nheo nheo hai mắt lại, có điều, anh không thấy được, cô thẹn thùng với ai.

Tuy nhiên, cô mơ hồ cảm thấy, hồ hấp anh trở nên rối loạn, cự vật chôn trong cơ thể cô ngang nhiên rống giận, bành trướng, tựa hồ muốn hòa nhập vĩnh viễn vào thân thể cô. Cô bật tiếng thét chói tai, anh cúi đầu chặn mọi âm thanh, cuối cùng ở nơi sâu thẳm của thể xác và linh hồn cô, anh tuân trào mọi nhiệt năng, tâm trí Lâm Văn Thu còn đang mông lung, vẫn không quên thắc mắc một chuyện, sao sáng nay, anh lại nhanh thế?

-

Buổi chiều, hai người cùng đi đến bệnh viện, hiện giờ, Bạch Thuật Bắc càng ngày càng tinh tế, tỉ mỉ hơn, luôn quan tâm săn sóc cho mẹ con cô. Lâm Văn Thu bế Nặc Nặc đứng chờ trước cửa phòng chích ngừa, anh an tĩnh ngồi chờ một bên mặc dù anh không giúp được nhiều việc, song vẫn khiến cô cảm thấy ngọt ngào, hạnh phúc.

Nhớ đến ngày xưa, khi cô mang thai Mạnh Mạnh, lúc ấy, cô vô cùng khát vọng, sẽ có một người ở bên cạnh làm chỗ dựa tinh thần cho mình, nhìn cảnh những cặp vợ chồng khác quan tâm, ân ái với nhau, trong lòng cô chứa đầy nỗi cay đắng.

Đang thất thần, cô y tá bất chợt đọc tên tuổi của Nặc Nặc, lúc này Lâm Văn Thu mới hồi hồn, vội ôm cu cậu đi vào trong. Vừa đúng lúc có một bà mẹ ôm con gái đang gào khóc đi ra ngoài, bà mẹ kia đang mãi dỗ con gái, nên không chú ý nhìn đường, trực tiếp đi thẳng đến chỗ Lâm Văn Thu.

Lâm Văn Thu sợ hết hồn, khoảng cách quá gần, đã không kịp né tránh vốc người đối phương lại to con đầy đặn, chiếm hơn phân nửa diện tích cánh cửa, Lâm Văn Thu sốt ruột cho Nặc Nặc, luống cuống ôm chặt bé trong khuỷu tay. Nhưng sự va chạm này lửa không hề phát sinh như cô đinh ninh, bởi vì thân thể cô được kéo vào lồng ngực quen thuộc, cô ngẩng đầu, thấy mi tâm anh nhũn chặt.

Một tay Bạch Thuật Bắc siết chặt eo cô, tay kia ôm cả cô và Nặc Nặc vào trong ngực, về mặt anh thấp thỏm bất an: “Có sao không em?”

Lâm Văn Thu lắc đầu một cái, nhịp tim bỗng nhiên tăng nhanh: “Anh, làm sao ——”

Đầu óc cô trở nên rối mù, gất gao nhìn chăm chăm vào đôi đồng tử sắc lạnh của người đối diện. Ngược lại, Bạch Thuật Bắc không hề hốt hoảng, khề rừ hàng mi dài: “Anh nghe thấy tiếng kêu của em, hành động theo phản xạ tự nhiên.”

Lâm Văn Thu cẩn thận nhớ lại, song cô không dám chắc chắn bản thân có kêu cứu hay không có điều, nếu Bạch Thuật Bắc đã hồi phục hai mắt, anh chẳng có lí do gì phải giấu giếm cô.

Cho đến khi Nặc Nặc đã chích ngừa xong, Lâm Văn Thu vẫn lẩn tẩn suy nghĩ về sự cố ngoài ý muốn vừa nãy, bằng cách nào mà chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Bạch Thuật Bắc có thể xác định chính xác phương hướng của cô, hơn nữa, tư thế anh che chở, bảo vệ cho cô, không chê vào đâu được.

Có lẽ vì quá chuyên tâm vào vấn đề này, nên trong đầu cô bắt đầu lần tìm những dấu hiệu khả nghi gần đây của anh, ví như mấy ngày trước, cô thay tã cho Nặc Nặc, lúc ấy, cô lấy tã, đi từ trên lầu xuống, thấy Bạch Thuật Bắc đã giúp con trai cởi ra cái tã cũ dính đầy nước tiểu, hơn nữa còn cầm một món đồ chơi, đùa với cu cậu. Cô nhớ rõ ràng, món đồ chơi ấy đặt rất xa chỗ hai cha con đang ngồi.

Nhưng Bạch Thuật Bắc có cách giải thích rất thuyết phục, và lại, sau khi sanh Nặc Nặc, trí nhớ Lâm Văn Thu hơi giảm sút, vì thế, cô dần quên mất chuyện đấy, giờ nghĩ lại, cô cảm thấy xuất hiện đầy rẫy vấn đề trong từng chi tiết nhỏ.

Còn có một lần, Mạnh Mạnh vật lộn thật lâu với trò chơi ghép hình, cuối cùng, cô nhóc làm loạn xạ cả lên, phải nhờ cô giúp đỡ, Lâm Văn Thu dò dẫm thật lâu, cũng chỉ có thể chỉnh lại vài miếng ghép thích hợp mà thôi, nhưng sáng ngày hôm sau, một bảng ghép hình vô cùng hoàn hảo, không chút tí vết, đã đặt ngay ngắn trên bàn học của Mạnh Mạnh, lúc ấy, Mạnh Mạnh nở nụ cười thần thần bí bí, nháy mắt với cô, còn nói trong nhà xuất hiện ” cô nương óc đồng “*.

Lâm Văn Thu càng nghĩ càng khẳng định suy đoán trong đầu, nhưng cô vẫn cảm thấy khó hiểu, nếu Bạch Thuật Bắc đã hồi phục thị lực, thì tại sao anh có ý giấu giếm cô ?Và Bạch Thuật Bắc đã nhìn thấy lại từ khi nào, không có khả năng trong thời gian hai người ly hôn, như vậy là sau khi hai người tái hợp, khi cô và anh đã hóa giải mọi hiểu lầm?

Cô lại càng nhưc đầu, nghĩ đến việc Bạch Thuật Bắc cố ý lừa gạt mình, trong lòng Lâm Văn Thu không hề thoải mái, xen lẫn nỗi bi thương, giữa bọn họ kiêng kị nhất, chính là những lời nói dối, cuộc hôn nhân của cô và Bạch Thuật Bắc phải gãy gãy giữa đường, nguyên nhân bắt đầu là từ những lời nói dối lấp liếm sự thật của anh.

-

Từ sau khi hoài nghi Bạch Thuật Bắc, Lâm Văn Thu luôn cố gắng quan sát anh, nhằm vạch trần, lật tẩy sự lừa gạt của anh. Phải thừa nhận một điều, người đàn ông của cô cực kì cẩn thận trong mọi cử chỉ, hành động, bình thường ở cùng cô, anh diễn y như thật, không tí sơ hở.

Lâm Văn Thu nghĩ ra nhiều biện pháp ấu trĩ để dò xét anh, ví như lúc chuẩn bị dùng cơm, cô cố tình bung thức ăn vẩy lên người anh, món cà chua sốt trứng từ đĩa chuyển sang áo anh hơn phân nửa. Người đàn ông vốn thích sạch sẽ, không khỏi chau mày biểu hiện sự khó chịu, tuy nhiên vẫn bị sự lo lắng lấn áp: “Em sao rồi, có bị phỏng hay không?”

Những chuyện tương tự xảy ra rất nhiều, Lâm Văn Thu dần trở nên mờ mịt, rốt cuộc Bạch Thuật Bắc có đóng kịch với cô hay không?

Song qua mấy ngày sau, cục diện bế tắc hiện tại đã được phá vỡ, hôm ấy, trong nhà có khách ghé thăm, là đội viên của Bạch Thuật Bắc. Khi Lâm Văn Thu gặp nạn trong tòa nhà cũ, đã gặp qua cậu ta, chỉ là cô không thể nhớ tên cậu ta.

Đối phương nở nụ cười chói sáng, khoe ra hàm răng chính tề trắng lóa: “Chào chị dâu, chị cứ gọi em là Tiểu Tần.”

Lâm Văn Thu cười chào hỏi với cậu ta, lát sau, Bạch Thuật Bắc và Tiểu Tần dường như đang bàn chuyện quan trọng, thấy cô đi đến thì ăn ý cùng ngậm miệng. Lâm Văn Thu không thể làm gì khác ngoài việc hướng đến Tiểu Tần, cười nói: “Đề chị đi nấu cơm, hai người cứ nói chuyện tiếp. Tiểu Tần, nhớ ở lại dùng cơm với anh chị.”

Tiểu Tần vô tư đồng ý: “Được ạ, cảm ơn chị dâu, món ăn chị dâu làm nhất định rất tuyệt vời!”

“Cậu ăn rồi à? Còn chưa ăn mà đã dẻo mồm nói nịnh, bình thường, tôi dạy cậu nói năng hồ đồ như vậy hả?” Người đàn ông ngồi bên cạnh bỗng nhiên lạnh lùng lên tiếng, Lâm Văn Thu thử dò xét, phát hiện thần sắc Bạch Thuật Bắc dần mất kiên nhẫn, trên trán nổi đầy gân đen. Cô không nhận được, bèn le lưỡi một cái, Tiểu Tần cũng cười khà khà, nói bằng khẩu hình với cô: “Bạch đội trưởng ghen!”

Lâm Văn Thu vừa vào phòng bếp, liền nghe được tiếng kêu rên nặng nề và thống khổ của Tiểu Tần. Hai mắt cô thoáng tròn tròn, giờ thì rõ mười mươi rồi, quả nhiên Bạch Thuật Bắc đã nhìn thấy được. Người đàn ông này.

Đầu óc cô nhất thời lóe sáng, chợt phát sinh một chủ ý: Nếu người đàn ông này vẫn muốn đóng kịch, cô sẽ tính kế ngược lại anh, bắt anh phải chính miệng thừa nhận với cô.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Bạch Tiên Sinh Bị Lật Tẩy (2)

Tiểu Tần khó chịu chau mày, cứ cúi gằm mặt, không dám ngẩng lên nhìn Lâm Văn Thu đang ngồi đối diện, đây rốt cuộc là tình huống gì vậy??? Nếu cậu không nhầm, thì từ khi bắt đầu dùng cơm, chị dâu vẫn luôn nhìn cậu chòng chọc, thỉnh thoảng còn chơi trò nháy mắt mờ ám, cộng thêm cười duyên ư thẹn?

Hơn nữa trên người Bạch đội trưởng, tựa hồ toát ra những tầng khí lạnh ngắt, như muốn đè chết cậu, không phải Bạch đội không nhìn thấy ư, vì sao cậu luôn cảm thấy, có một ánh mắt sắc nhọn, lia khắp người cậu, tàn nhẫn khoét lỗ trên toàn thân cậu.

Tiểu Tần phát con run rẩy, ngẩng đầu, toan nói vài câu để hòa hoãn bầu không khí cực kì quái dị, nhưng Lâm Văn Thu lại lên tiếng trước: “Em ăn no chưa? Chị còn nấu thêm món canh, nếm thử nha?”

Hai khóe mi của Tiểu Tần sắp trào nước mắt rồi đấy, chị dâu yêu quý ơi, em xin chị đấy, đừng dùng ngữ điệu dịu dàng, ngọt ngào đến thế, được không ạ?

Lâm Văn Thu vẫn ra vẻ vô tư, vờ như không thấy con sóng ngầm đang rục rịch góc đầu, đôi mắt cô tò mò, dán sát trên gương mặt Tiểu Tần: “Năm nay Tiểu Tần bao nhiêu tuổi vậy...có bạn gái chưa em?”

ắc ghen trong hòng, tay vỗ ngực thùm thụp: “Không có, chưa có đâu ạ. Em năm nay mới 26 tuổi thôi.”

“Em đẹp trai, bảnh bao như vậy, chắc được nhiều cô gái theo đuổi lắm nhỉ? Các cô gái trẻ luôn có những mộng mơ về tình yêu lãng mạn, đặc biệt hay bị thu hút và ngưỡng mộ những anh chàng quân nhân phong độ nghiêm nghị.”

Tiểu Tần lúng túng liếc nhìn Bạch Thuật Bắc, phát hiện đối phương không có biểu hiện khác thường, bèn cẩn thận hồi đáp: “Thế thì tình cảm của chị dâu với Bạch đội, là xuất phát từ sự ngưỡng mộ và bị thu hút?”

Lâm Văn Thu nở nụ cười nhạt, bắt gặp nhớ lại nguyên nhân phát sinh tình yêu đơn phương của mình, cô nhẹ nhàng gạt đầu: “Đúng, trước kia trong lòng

chị, Bạch đội trưởng của em chính là một anh hùng, không ai so bì được.”

Mi tâm Bạch Thuật Bắc nhúu chặt, chú ý đến hai chữ ” trước kia “?

Tiểu Tàn hiểu ý mỉm cười, vẻ mặt hâm mộ: “Vận khí của Bạch đội trưởng thật tốt.”

Mi tâm của Bạch Thuật Bắc hôm sâu hơn, tiếp theo, Lâm Văn Thu và Tiểu Tàn chuyển sang tán gẫu những chủ đề nằm ngoài tầm hiểu biết của anh: gì mà tin tức nóng hổi của một chương trình tạp kĩ trên truyền hình, rồi chuyển qua những tin đồn thị phi của một minh tinh nổi tiếng. ... Dường như trên bàn ăn chỉ có hai người bọn họ, cứ say mê trò chuyện liên hồi, khí thế ngất trời.

Bạch Thuật Bắc cố nhin rồi nhin, cuối cùng lấy đũa gõ vào bát cơm: “Bảo bối, bối com giúp anh.”

Tiểu Tàn nhin cười đến nghẹn, khó tin khi được tận mắt chứng kiến một mặt nhu hòa, dịu hiền như vậy của Bạch Thuật Bắc. Còn Lâm Văn Thu lại dùng ánh mắt sâu xa đánh giá Bạch Thuật Bắc, sau hướng về Tiểu Tàn, nở nụ cười ngọt lịm, “Để em bối cho Tiểu Tàn trước, em ấy là khách mà.”

“.....”

Tiểu Tàn cực lực né tránh ánh mắt của Bạch Thuật Bắc, không biết có phải ảo giác hay không, tại sao cậu cứ cảm thấy, Bạch đội muốn cắn chết cậu?

Lâm Văn Thu vừa bước vào phòng bếp, Bạch Thuật Bắc tức thì nắm lấy cổ áo Tiểu Tàn, trông mắt phun ra lửa nóng “Con mẹ nó, cậu đỏ mặt cái gì?”

Tiểu Tàn hoảng sợ nuốt nước bọt, công quít giải thích: “Không có không có ạ, tại vừa rồi em bị nghẹn thức ăn mà. Ồ, lạ nhỉ, sao Bạch đội biết em đỏ mặt? !”

Tiểu Tàn nhìn chằm chằm đôi mắt của Bạch Thuật Bắc, ngỡ ngác gương khoe môi, vẻ mặt mừng rỡ như điên: “Anh có thể nhìn thấy ư? Giời ơi, quá sức thần kì! Em cùng chị dâu nói chuyện, mà có thể kích thích đến anh, khiến anh hồi phục thị giác luôn?”

Người đàn ông này....quả thật. máu ghen khiếp quá!

Thần sắc của Bạch Thuật Bắc mất tự nhiên, siết chặt cổ áo của Tiểu Tàn, đáy mắt lóe tia lo âu: “Là ông đây đoán, tôi còn không rành thẳng nhóc nhà cậu à, thấy con gái đẹp là mặt đỏ như mông khi.”

Anh vẫn chưa quên, lúc đó Lâm Văn Thu giúp bọn anh thi hành nhiệm vụ, qua ống nhòm, Tiểu Tàn thấy Văn Thu bị Tri Hạ đánh, liền không ngừng xuýt xoa, muốn xông ra làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Điều này chứng tỏ, Lâm Văn Thu hợp với tiêu chuẩn của cậu ta?

Con ghen bộc phát khiến ngài thượng tá quên sạch sành sanh cái gọi là ” Tinh thần trọng nghĩa ” trong quân đội, anh trừng mắt với đội viên của mình, gằn giọng uy hiếp: “Quân kĩ con mắt của cậu, dám nhìn ngó lung tung, là tôi dộng bầm mắt.”

Trong lòng Tiểu Tàn vô cùng phức tạp, vẻ mặt không phân biệt được là đang khóc hay đang cười: “Do chị dâu mà, chị ấy ——”

“Cô ấy thì sao?” Sắc mặt Bạch Thuật Bắc u trầm, như thể giấy tiếp theo, từ miệng anh sẽ mọc ra hai cái răng nanh nhọn, cắn trúng động mạch cổ của Tiểu Tàn, “Cậu định nói là cô ấy chủ động quyến rũ cậu?”

Tiểu Tàn bị dọa, phát ra tiếng ho khan kịch liệt: “Anh đừng nói bậy. Chị dâu chỉ thân thiện với khách khứa thôi.”

Bạch Thuật Bắc sợ Lâm Văn Thu phát giác, gấp rút dừ dằn cảnh cáo: “Lát nữa cầm miệng cho tôi, ngồi nghiêm túc tập trung ăn uống, ăn nhanh rồi biến ẹ.”

Tiểu Tàn uất ức mím môi Bạch đội trưởng đối xử với cậu cứ như kẻ thù, đôi đồng tử của anh tối om, đen ngòm, bên trong tràn đầy làn sương rét buốt, thật sự anh không thấy được ư, nhưng sao lại dọa người đến thế.

Tiểu Tàn giơ tay vuốt vuốt ngực, Lâm Văn Thu hỏi hả chạy từ phòng bếp ra, khuôn mặt nhin vẻ lo lắng: “Tiểu Tàn, sao em ho nhiều vậy, để chị đi pha trà bùoi với mật ong cho em, nó có tác dụng giúp thông cổ đấy.”

Tiểu Tàn khóc không ra nước mắt: “. Cám ơn chị dâu.”

Dưới bàn, chân Tiểu Tàn bị ai kia đá mạnh một phát. Cậu bị phản nhin Lâm Văn Thu: “Thôi, em không làm phiền chị dâu nữa, em bận việc, ăn xong thì đi ngay.”

Lâm Văn Thu trừng lớn mắt, nhìn Tiểu Tàn chằm chằm: “Sao vậy, em bận đến mức không có thời gian uống một ly trà à ? Công việc của mọi người khổ cực quá, vậy để chị lấy mấy gói trà biểu mọi người, em giúp chị đem về đơn vị cho mọi người, cách pha đơn giản lắm, chỉ cần đổ nước nóng vào là được.”

Lúc này, Lâm Văn Thu hoàn toàn thật lòng, không hề giả vờ, cuộc sống của quân nhân luôn vất vả, bận bịu, nào có thanh thản, an nhàn như người thường, và lại, cô quý Tiểu Tàn như đứa em trai, thuận tiện biểu cậu chút quà tỏ lòng thành.

Nhưng trong mắt Bạch Thuật Bắc lại hoàn toàn khác biệt, từ đầu đến cuối, Lâm Văn Thu nhìn tâm bệ quen anh, chỉ mãi mê trò chuyện cùng Tiểu Tần, thậm chí chẳng thèm gấp thức ăn cho anh nữa, hai mắt cô tựa hồ dán chặt vào người trẻ tuổi đối diện. Theo anh nhận xét, tuổi của Lâm Văn Thu và Tiểu Tần tương đương nhau, dường như có nhiều tiếng nói chung. Về mặt cô khi trò chuyện với cậu ta vô cùng ngây thơ, thuần khiết. Hơn nữa điều khiến anh bận lòng, là cô chỉ ngưỡng mộ anh” trước kia “!

Sắc mặt Bạch Thuật Bắc ngày càng khó coi, còn Lâm Văn Thu trở nên vô tâm vô tính, vớt anh qua một bên, chuyên chú hàn huyên, hỏi han Tiểu Tần. . .

“Rắc——”

Trên bàn vang lên âm thanh của tiếng đĩa gãy, Tiểu Tần và Lâm Văn Thu cùng nhau quay đầu, Lâm Văn Thu ra vẻ ngây ngô, hỏi: “Sao thế anh?”

Bạch Thuật Bắc nghiêng răng, cố đè nén cơn giận, bề ngoài cười nhưng trong không cười, cong cong khóe mắt: “Đạo này chất lượng đĩa kém quá. Bà xã, em đổi giúp anh đôi khác nha.”

Lâm Văn Thu không thể làm gì khác, ngoài chiều theo ý anh, đứng dậy đi vào bếp. Tiểu Tần lần này thông minh hơn, không đợi anh chất vấn, liền nhanh nhẹn giải thích trước: “Bạch đội trưởng, anh thấy rõ rồi nhá, em hoàn toàn trong sạch, sạch tinh khiết như tờ giấy trắng. Còn nữa, người tốt bụng, hoàn toàn không có ý đồ đen tối khác.”

Bạch Thuật Bắc lạnh lùng khoanh tay, cặp mắt dõi theo động tĩnh trong bếp, miệng hỏi: “Cậu ăn no chưa? Chưa no thì để tôi chiêu đãi cậu thêm ‘món đặc’”

Tiểu Tần nhận ra Bạch Thuật Bắc đang hạ lệnh đuổi khách, đối diện với người đàn ông khủng bố như vậy, cho dù là “Mãn hán toàn tịch”, cậu cũng xin từ: “Em no rồi, em về ngay lập tức.”

Tiểu Tần lớn tiếng, nói vọng vào phòng bếp: “Chị dâu ơi, em no rồi, em về đây ạ.”

Bạch Thuật Bắc không đợi Lâm Văn Thu trả lời, giơ tay chỉ cánh cửa, mặt lạnh te nói: “Không tiễn.”

Lâm Văn Thu vừa đi tới cửa phòng bếp, liền thấy bóng dáng rần rờ của Tiểu Tần đang thay dép ở cửa ra vào, cô thoáng nhìn Bạch Thuật Bắc, phát hiện anh chàng đang ngồi rung đùi, mí mắt hơi rũ xuống, khóe miệng nhếch thành nụ cười âm hiểm.

Cô bó tay với anh.

Lâm Văn Thu trợn trừng mắt, dưới đáy lòng bùng lên hỏa khí, mấy bữa nay, cô vẫn còn hoài nghi, không biết anh đã hồi phục thị lực hay chưa, hôm nay trải qua một trận dò xét, cô đã nắm được những đầu mối quan trọng để lần ra câu trả lời chính xác, cô lạnh tỉnh, đi tới cầm bát của Bạch Thuật Bắc, xoay người đi vào bếp.

Cô suy đoán vô số lý do, có lẽ Bạch Thuật Bắc không có cảm giác an toàn, hoặc anh tự ti, nhạy cảm? Kì thật, với những lí do này, cô miễn cưỡng có thể chấp nhận, giống như Bạch Thuật Bắc nói, cô và anh đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian, bây giờ nên quý trọng từng phút từng giây.

Nhưng nếu trong lòng anh còn nghi hoặc, tại sao không thẳng thắn hỏi cô, chẳng nhẽ với những gì đã trải qua, anh còn chưa hiểu được đạo lý, giữa vợ chồng phải luôn thành thật, tin tưởng lẫn nhau?

Càng nghĩ, Lâm Văn Thu càng uất nghẹn, hôn nhân của hai người, đến bao giờ mới có thể xóa bỏ triệt để những ngăn trở ?

Cô ngăn người, đứng trước kệ bếp, sau lưng bỗng nhiên có một lồng ngực ép sát, Bạch Thuật Bắc trầm mặc ôm lấy cô, sức lực vẫn lớn đến kinh người: “Em, mất hứng?”

Trong lòng anh lo lắng không yên, cứ cảm thấy đã bị cô phát giác bí mật, giờ phút này, anh không cách nào thoát nên những lời giải thích đã chuẩn bị sẵn, nó có vẻ ngây thơ ấu trĩ, thậm chí là giống ngụy biện hơn, thời gian càng kéo dài, anh càng khó mở miệng.

Anh cúi đầu, ngắm nhìn khuôn mặt trắng ngần dưới ngọn đèn vàng, khẽ cúi đầu hôn đỉnh đầu nhỏ, cô mang dép lê trong nhà, đứng cao ngang cầm anh, rất thuận tiện để anh hôn. Sống mũi anh len vào làn tóc mượt, hít sâu mùi hương thơm ngát, hai cơ thể khít khao chặt chẽ, là sự hòa quyện, gắn kết giữa thể xác và linh hồn.

Tay anh luồn vào vạt áo cô, men theo vòng eo thon thả, trượt lên nơi đầy đặn, kéo áo lót của cô lên tận cổ và bắt đầu xoa nắn hai đồi tuyết trắng.

Lâm Văn Thu đứng trước người anh, bực bội cự quấy, giùng giàng, thân thể cô giãy giụa, bầy tỏ kháng nghị: “Em không muốn.”

Bạch Thuật Bắc không lãng phí một giây thời gian, lấy tay vén cao chiếc váy ngắn của cô lên, mọi sự chống cự của cô đều bị anh vô hiệu hóa, chỉ qua vài giây, quần lót của cô đã bị anh tụt xuống đầu gối. Tiếp theo, lòng bàn tay anh che lại nơi yếu ớt mềm mại của cô, ngón tay thò vào trong, khuấy đảo, vẩn vơ, nghiền ép.

Lâm Văn Thu cắn chặt môi, rầu rĩ khẽ rên một tiếng, cách lớp quần tây, lửa nóng của anh cọ xát giữa hai bờ mông cô, thân thể cô bị anh dạy dỗ, càng lúc càng mất cảm, không bao lâu giữa hai chân đã trào ra dòng dịch ấm.

“Tại sao không muốn?”

Tiếng nói trầm khàn của Bạch Thuật Bắc vang sát bên tai cô. Anh há mồm, ngậm vành tai cô, đầu lưỡi trơn mềm, ướt át liếm láp xung quanh, chốc chốc lại dùng răng nhọn day kéo dài tai cô.

Hai chân Lâm Văn Thu bắt đầu bần nhũn, toàn thân mất đi điểm tựa, ngã nhào trên bàn bếp, miệng bật ra những tiếng vụn vặt: “Thuật Bắc.... đừng.... làm rộn.”

Bạch Thuật Bắc trườn người, nương theo thân thể cô. Một tay ôm bờ vai cô, một tay giải thoát cự vật đã trương căng, nhanh chóng nhấn vào nơi đào nguyên. Vòng eo Lâm Văn Thu liền cong lên, cái trán phải chống đỡ trên mặt bàn lạnh lẽo.

Bạch Thuật Bắc thoải mái thở hắt ra, tiến hành thao tác rút ra – đưa vào. Anh cúi đầu, vén những sợi tóc lòa xòa ra sau tai cô, thả những nụ hôn nồng nàn khắp khuôn mặt nhỏ nhắn: “Không phải em rất thích anh làm vậy sao?”

Của anh cứng như sắt, chôn sâu trong cơ thể cô, liên tiếp ra vào, tựa như muốn hành hạ, lại như thể đang thương yêu cô, tay cô không có chỗ để co bấu, toàn thân mềm nhũn, nằm sấp trên bàn bếp: “Hôm nay anh lớn quá, em không chịu nổi”

Theo động tác của anh, bụng cô phải ma sát mạnh với cạnh bàn, đau điếng người, nhưng phía dưới lại truyền đến cảm giác tê ngứa khó tả, cô thật sự sắp phát điên rồi!

Cô gắng gượng nghiêng đầu nhìn anh, anh không hề báo trước, cố ý chơi xấu, đè thân hình to nặng của mình lên người cô, rồi than vãn bên tai cô: “Em thích những chàng trai trẻ? Bắt đầu chê anh là thẳng mù, không phong độ như trước kia phải không?”

Lâm Văn Thu sùng sốt: “Cái gì?”

-

Tay Bạch Thuật Bắc nắm chặt bờ mông cô, hung hăng đâm vào thật sâu, trong đầu Lâm Văn Thu liền bùng nổ một trận pháo hoa trắng sáng. Qua một lúc lâu, mới hiểu được hàm ý trong lời anh nói, cô nhếch miệng cười châm chọc: “Bạch Thuật Bắc, anh nói nhầm nhứ gì đấy?”

Bạch Thuật Bắc nắm cầm cô, xoay mặt cô đối diện với anh, Lâm Văn Thu nhìn thẳng đôi đồng tử đen tuyền sâu thẳm, bất ngờ hỏi: “Tại sao anh gạt em. Anh thấy em lo lắng cho anh, pháp phòng không yên vì anh, vui lắm phải không?”

Huyết sắc trên mặt Bạch Thuật Bắc tức thì bay biến, lập tức ngưng lại động tác bên dưới, hoảng hồn ghì chặt cô: “Không phải đâu. Anh dự định, sau khi chúng ta phục hôn thì mới báo cho em hay.”

Lâm Văn Thu lặng thinh nhắm mắt, hàng mi khẽ kháng lay động, Bạch Thuật Bắc chợt dạ, bèn lật người cô lại, cẩn thận dỗ dành: “Văn Thu, vì anh sợ sẽ mất em. Hiện giờ, mỗi đêm anh vẫn mơ thấy ác mộng, những lúc mở mắt ra, luôn có ảo giác, em đã bỏ anh đi thật xa, không phải anh nghi ngờ tình yêu của em, chỉ là, anh không đủ tự tin. Anh luôn tự hỏi, tại sao em lại yêu kẻ khốn kiếp như anh, em đồng ý trở về với anh, có dính dáng đến sự thương hại hay không, Lâm Văn Thu vẫn không nói lời nào, Bạch Thuật Bắc phát hoảng, lòng hồi hộp căng thẳng. Anh vươn tay, nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Bà xã, cho anh xin lỗi.”

Lúc này, Lâm Văn Thu mới từ từ mở mắt, quan sát anh bằng ánh nhìn phức tạp, Bạch Thuật Bắc cảm thấy bản thân không còn chỗ dung thân, song vẫn ngoan cường siết chặt cô.

“Em nói, trước kia, trong lòng em, anh là một anh hùng. Anh vẫn luôn thắc mắc, rốt cuộc là em yêu con người thật của anh hay là yêu người hùng mà em tự xây dựng lên. Hai ta cùng nhau chung sống, có khi nào, em cảm thấy thất vọng vì phát hiện bản chất tồi tệ của anh không?”

Giọng nói của Bạch Thuật Bắc tràn ngập nỗi cô liêu quanh quẩn, Lâm Văn Thu khó có thể tưởng tượng được, anh cũng có lúc yếu đuối, mất phương hướng như vậy. Anh cúi đầu, nói tiếp: “Trước kia, anh là một kẻ ngạo mạn ương bướng, tự tin đến mức tự phụ. Nhưng từ khi gặp em, những thứ ấy liền sụp đổ, Lâm Văn Thu, em đã biết tầm quan trọng của em đối với anh chưa, em phải hiểu, ánh mắt của em, vượt lên hết thảy mọi thứ trên thế giới. Những vinh quanh anh có được trong suốt 30 năm cuộc đời, cũng không bằng một câu tán thưởng của em”

Nhịp tim Lâm Văn Thu tăng đột biến, Bạch Thuật Bắc rất hiếm khi nói những lời tâm tình ngọt ngào. Thình thoảng anh cố gắng nói vài câu để lấy lòng cô, nhưng đều mang theo sự cứng nhắc và nôn nóng xấu hổ. Hôm nay, những lời anh nói, tựa hồ chưa đủ bù tai, nhưng đã hòa tan trái tim cô.

Cô biết Bạch Thuật Bắc yêu cô, song không ngờ lại yêu đến mức đây. Với lại, cô đã hoàn toàn thoát khỏi những đau khổ của quá khứ, thế nhưng, anh vẫn chưa giải tỏa được nỗi lòng, chưa thể buông bỏ sự áy náy, day dứt, vẫn nhớ mãi không quên những thương tổn đã gây ra cho cô.

Lâm Văn Thu nhìn anh, khuôn mặt lộ vẻ xúc động, đáy mắt Bạch Thuật Bắc dần lan tràn ý cười, anh cúi thấp đầu, muốn hôn môi cô: “Anh yêu em, em sẽ tha thứ cho anh, đúng không?”

Khóe miệng Lâm Văn Thu cong thành nụ cười tươi tắn, nhưng lại ghì tay đẩy mạnh anh ra.

Bạch Thuật Bắc dờ dẩn nhử mồi, Lâm Văn Thu sửa sang lại quần áo, cười tủm tỉm với anh: “Mặc dù lý do của anh rất cảm động, nhưng không thể lấy nó làm nguyên nhân để anh tiếp tục lừa gạt em.”

Giương mặt Bạch Thuật Bắc biến sắc, im lặng nghe cô nói tiếp: “Vốn dĩ em dự định, cuối tuần này cùng anh đến cực dân chính. Tuy nhiên bây giờ. em muốn suy xét.”

“Suy xét gì nữa?”

Bạch Thuật Bắc tủi thân, mề nheo với cô, Lâm Văn Thu vẫn mỉm cười và nói: “Suy xét thật cẩn thận, xem em có nên phục hôn với người đàn ông thích nói láo như anh không.”

Bạch Thuật Bắc buồn bực than trời, biểu cảm dờ khóc dờ mếu, cố gắng nài nỉ: “Bà xã ơi, bà xã à!”

Lâm Văn Thu quyết tâm ngó lơ anh, đi đứng đĩnh ra khỏi bếp, không thèm quay đầu, chỉ phất phất tay giao nhiệm vụ: “Anh nhớ rửa chén cho em, còn phải dọn dẹp sạch sẽ đấy. Chiều nay, em có hẹn với Tiểu Lê đi dạo phố rồi.”

Bạch Thuật Bắc gờ tay, đập đập vào trán, ánh mắt liếc nhìn nơi nào đó, vẫn ngang nhiên đứng đứng của mình, mơ hồ cảm thấy, Lâm Văn Thu càng ngày càng quả quyết, cứng rắn, không dễ bị dụ như xưa.

Lâm Văn Thu đi tới cửa phòng bếp, bỗng nhiên ngoảnh đầu nhìn anh: “Đúng rồi.”

Bạch Thuật Bắc tưởng là cô muốn giao thêm nhiệm vụ cho mình, thoáng buồn bực quay người, lại thấy cô cười híp mắt, giọng điệu nhẹ nhàng: “Cám ơn anh đã yêu em đến thế. Thật ra thì, em cũng yêu anh lắm cơ, còn nhiều hơn tình yêu của anh đấy, tiền sinh vô lại ạ!”

“.....”

Kì thực, khi ta yêu một người người, là chấp nhận tất cả ưu – khuyết điểm của đối phương. Nếu như cô chỉ say mê vẻ hào nhoáng bên ngoài của anh, cô sẽ không vì tình yêu ấy mà hết lần này đến lần khác chịu tổn thương, sỉ nhục. Đã từng, anh khiến cô cực kì thất vọng, nhưng cuối cùng, chính anh là người cầm từng đường kim mũi chỉ, vá lại lòng tin cho cô. Anh vì tình yêu mà thay đổi, và sự thay đổi ấy, hãm nóng trái tim đã lạnh giá của cô, khiến nó lại ấm áp như xưa.

Lâm Văn Thu vừa lên lầu vừa mỉm cười, tuy vậy, lần này cô phải dạy anh một bài học thích đáng, nếu không, sẽ phụ lòng một Lâm Văn Thu vì tình yêu mà bất chấp tất cả, anh chàng này, cô còn phải giáo huấn dài dài.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Đêm Trung Thu Ngọt Ngào

Lâm Văn Thu ngồi xe buýt đi đến Thủy Thành. Trong xe nóng kinh khủng. Nặc Nặc vùi đầu nhỏ vào ngực cô, vô tư ngủ say sưa. Thân thể cu cậu dính sát vào người mẹ, trên làn da non tủa ra những lớp mồ hôi mỏng. Cô đau lòng lấy tay lau mồ hôi trên trán bé, khẽ thở dài xa xăm.

Hôm nay là Trung thu, nhưng cô lại mang con trai đi đến thành phố khác.

Lâm Văn Thu không nhận được, thờ dài thườn thượt, nhớ tới thái độ lạnh nhạt và lời nói lạnh lùng của Bạch Thuật Bắc vào tối qua, lòng cô lại nhoi nhói.

Tri Hạ phải tăng ca, không thể đến Dong Thành đón trung thu với gia đình cô, đây là lần đầu tiên trong suốt hơn hai mươi năm, hai anh em không ở cùng nhau đón lễ tết. Lâm Văn Thu hiểu rõ tâm tư của Tri Hạ, anh quyết định đi đến Thủy Thành, mục đích là không muốn liên lụy tới cô nữa, để cô có thể toàn tâm toàn ý sống cho bản thân mình. Nhưng, mỗi khi nhớ đến hoàn cảnh của anh, phải một mình sinh sống, bơ vơ ở nơi xa lạ, bên cạnh không có ai săn sóc, chiếu cố, cô lại rầu rĩ không yên.

Trung thu là lễ đoàn viên, làm sao Lâm Văn Thu nỡ nhả tâm để Tri Hạ thui thủi một mình trải qua ngày hôm nay. Bạch Thuật Bắc có nhiều người thân, còn Tri Hạ... chỉ có một mình cô. . . . Lâm Văn Thu nghĩ tới đây trong lòng càng thêm kiên định.

Lúc này, Bạch Thuật Bắc đang lái xe trở về Bạch gia. Theo lệ hằng năm, mọi thành viên phải trở về nhà, dùng bữa cơm đoàn viên vào ngày trung thu, Mạnh Mạnh đã được Bạch Tiểu Lê đón về trước mấy ngày, còn anh từ đơn vị lái thẳng tới.

Xe lướt nhanh trên đường, khí nóng ngoài cửa sổ hun đúc lòng anh khiến nó thập phần bất ổn, anh mở một cục áo, lần thứ tư nhìn về hướng chiếc điện thoại di động, cô đã lên xe chưa? Bé theo Nặc Nặc, còn mang theo những món đồ linh kinh. đáng nhẽ anh nên chở cô một đoạn đường.

Anh vô cùng ảo não, phiền muộn, bất chợt nhớ đến cuộc nói chuyện điện thoại đầy gắt gỏng của hai người vào tối qua, Bạch Thuật Bắc muốn nhân dịp Trung thu, sẽ chính thức giới thiệu Lâm Văn Thu với cả nhà anh. Tối giờ, cô vẫn chưa gặp mặt ba anh – Bạch Hữu Niên, lần này là một cơ hội tốt để hai bên gặp gỡ và thông qua đó, có thể phá vỡ cục diện giằng co hiện tại.

Anh đã chuẩn bị đầu ra đấy, nào ngờ tới qua, cô lại tặng anh một thông báo “vui mừng” khiến anh chết dở.

Kể từ lần anh bị cô lật tẩy vụ hồi phục thị lực, vấn đề phục hôn trở nên gian nan gấp bội. Hễ anh đề cập đến, cô sẽ viện ra vô vàn lý do để lấp liếm cho qua, Bạch Thuật Bắc cũng biết thân biết phận, kết quả này rất đúng với câu gieo gió gặt bão, đã biết cô ghét nhất là sự dối lừa, thế mà anh vẫn ngốc nghếch thọc vào điểm mấu chốt đấy.

Nhưng chung quy, anh vẫn là người đàn ông có tự ái rất cao. Cứ bị cự tuyệt hết lần này đến lần khác, dù là kẻ mặt mo cũng khó lòng chịu nổi, hơn nữa, anh vẫn luôn bắt an về tình cảm giữa cô và Lâm Văn Thu.

Dù vẫn biết hai người ấy sống nương tựa nhau hơn hai mươi năm, dĩ nhiên thân tình giữa họ quá đỗi thâm sâu, bền vững, thế nhưng, người đàn ông ấy vẫn luôn đem đến cho anh cảm giác uy hiếp khó tả.

Lâm Văn Thu suy nghĩ cho anh ta rất nhiều, khiến anh cảm thấy hơi ghen tị.

Bạch Thuật Bắc sàu sàu, vô thức giẫm mạnh chân ga, lái thẳng đến nhà cũ, anh tận lực bắt ép bản thân không được suy nghĩ loạn, nhưng tâm trí vẫn cứ phiêu diêu không ngừng.

-

Vừa lái xe vào cổng, Bạch Thuật Bắc nhắc thấy Bạch Thâm đang ôm Mạnh Mạnh, cúi đầu rì nhò điều gì vào tai bé, khoe miệng Bạch Thâm vẽ nên nét cười ôn hoà, không hề có nửa điểm nguy trang.

Mặc dù mẹ Bạch Thâm đã qua đời nhiều năm, những chuyện ân oán tình thù của thế hệ trước cũng đã lùi sâu vào dĩ vãng, nhưng quan hệ giữa Bạch Thuật Bắc và Bạch Thâm vẫn không thể hâm nóng. Tuy rằng, anh đã thật tâm chấp nhận, Bạch Thâm là em trai của mình, thế nhưng, cái chết tức tưởi của mẹ vẫn luôn in hằn trong tâm trí anh.

Bạch Thuật Bắc cố ý bóp còi xe, Bạch Thâm bèn ghé mắt nhìn sang, Bạch Thuật Bắc tinh ý bắt được một tia tầm tó loé lên trong đôi mắt Bạch Thâm.

Bạch Thuật Bắc cười nhếch mép, đánh tay lái rẽ vào gara, chung quy hai tên đàn ông này vẫn là những đứa trẻ to xác, tính háu thắng cao, được những sự khiêu khích bén nhọn. Ngày trước Bạch Thâm cố ý bầy anh với Lâm Văn Thu, bây giờ ngấm lại, có lẽ cậu ta muốn anh và ba anh nhanh chóng trở mặt.

Mục đích của cậu ta xem chừng đã đạt. Nếu không phải hiện tại anh và Lâm Văn Thu đã li hôn, phỏng chừng hai cha con anh vẫn đang trong tình trạng chiến tranh lạnh.

Bạch Thuật Bắc mở cửa xuống xe, tia sáng nơi khoe mắt không buồn rơi trên người Bạch Thâm. Mạnh Mạnh tự động nhào người, vươn tay ôm anh làm nũng: “Ba ơi, ba tới rồi!”

Cô nhóc nhìn anh bằng ánh mắt có chút đồng tình, tội nghiệp, dưới đáy lòng Bạch Thuật Bắc thoát trào lên những cảm xúc khó nói, tâm tình Bạch Thuật Bắc không tốt, về nhà chưa bao lâu lại phải nghe ông Bạch Hữu Niên hát lại cái điệp khúc ép hôn, anh biết tâm tư của ông già anh, ngày nào anh và Lâm Văn Thu chưa phục hôn, thì ông vẫn chưa chết tâm.

Trong mắt ông ấy, tình yêu chỉ là thứ hàng hoá rẻ mạt, nếu như hai bên gia đình không môn đăng hộ đối, không cùng đẳng cấp với nhau, thì tình yêu giữa hai người là đồ bỏ đi, không hề có giá trị.

Bạch Hữu Niên càng nói nhiều, sắc mặt Bạch Thuật Bắc càng kém, nghĩ tới việc Lâm Văn Thu biết rõ tình cảm của anh, nhưng cô lại vô tâm không buồn suy nghĩ cho anh, trong lòng anh nhất thời dội lên luồng oán khí, ngôn từ phát ra ẩn chứa sự dỗi hờn “Không sao cả, nãy anh em chúng con không có mẹ, cũng sống tốt đến bây giờ đấy.”

Mạnh Mạnh cũng thế, năm năm không có Lâm Văn Thu, bé vẫn sống vui vẻ bên anh, Bạch Thuật Bắc tự an ủi bản thân trong chửa xót, nhưng vẫn hậm hực, tủi thân lắm cơ. Quả nhiên Lâm Văn Thu không thêm quan tâm đến anh nữa, nói đi là đi, ngay cả điện thoại cũng không gọi, Bạch Cẩm Tây ngồi bên cạnh khẽ nhủ mày, nhìn anh bằng ánh mắt chế nhạo, trên mặt còn viết bốn chữ to đùng: “Anh là oán phu”.

Bạch Thuật Bắc bực dọc, trừng mắt hăm dọa thẳng em, đối phương lại chả hề sợ hãi, thậm chí còn cười khiêu chiến với ông anh, Bạch Thuật Bắc càng thêm buồn bực, tình huống bây giờ là sao? Anh đây diễn trò miễn phí cho cả nhà xem à? Đòi này của anh, coi như vì Lâm Văn Thu mà mất sạch hết mặt mũi rồi, suốt thời gian dùng cơm, anh vẫn luôn thất thần, trong đầu cứ tự vẽ nên hình ảnh ám áp khi Tri Hạ và Lâm Văn Thu ở bên nhau, cuối cùng, mặc kệ Bạch Hữu Niên vẫn đang say sưa thuyết giáo, anh tìm đại cái cớ, bé Mạnh Mạnh bỏ đi.

Trong ngôi nhà đó quá tù túng, ba anh mãi cảm râm về chuyện hôn nhân, lại thêm sự hiện diện của Bạch Thâm bụng dạ đen tối, anh quả thật không có sức ứng phó.

Hai cha con về nhà mình, vừa bước vào nhà, Mạnh Mạnh liền cười trêu ghẹo anh: “Ba ơi, sao càng ngày ba càng ngày thơ, ấu trĩ vậy. Ồi, cũng do mẹ đã chiều hư ba rồi.”

Cô nhóc che miệng cười trộm, sắc mặt Bạch Thuật Bắc đã khó coi đến cực điểm, Mạnh Mạnh lấy tay chọc vào ngực anh: “Ba à, ba là đàn ông mà, nhường mẹ một tí đi.”

Bạch Thuật Bắc cau mày trong giây lát, sau đó véo iu chóp mũi bé: “Quý tính ranh.” Anh phóng tầm mắt về những thảm thực vật xanh trong vườn, nổi

bất an dần lắng dịu, đôi môi thấp thoáng ý cười.

Ở bên này, Lâm Văn Thu cũng chẳng mấy vui vẻ, Nặc Nặc liên tục gào khóc, khiến cô và Tri Hạ không thể trải qua một đêm Trung thu bình an. May thay tính tình Tri Hạ khá tốt, anh kiên trì dỗ dành bé: “Có lẽ thằng bé ngồi xe quá lâu, đâm ra trong người bức bối, để anh bế nó ra ngoài ban công hóng mát. “

Tri Hạ nhoen miệng cười, gương mặt tuần tú có nét trầm tĩnh, thành thực hơn so với trước, anh ôm Nặc Nặc ra ngoài ban công, bóng lưng anh hòa với cảnh đêm bên ngoài, tạo nên hình ảnh hài hòa, đẹp mắt.

Lâm Văn Thu ngắm nghía phòng trọ trống trải của anh, trong lòng bỗng dung tê tái, cô đi vào phòng bếp, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Đương làm, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Tri Hạ, thời gian anh trò chuyện rất dài, Lâm Văn Thu tò mò, rướn người ngó ra ngoài, chỉ tiếc cô không thấy vẻ mặt của anh, nên không cách nào đoán được, có phải anh đang nói chuyện với bạn gái hay không.

Tới giờ, Bạch Thuật Bắc vẫn chưa gọi điện cho cô, Lâm Văn Thu đắn đo suy nghĩ mấy lần, cuối cùng quyết định không gọi cho anh. Từ sau khi hai người gỡ bỏ hiểu lầm, đây xem như là lần giận hờn đầu tiên, cô không muốn mình đóng vai trò chủ động nữa, cứ chủ động hoài, cũng sẽ có lúc khiến cô mệt.

Tận đến khi dùng cơm, Nặc Nặc mới nín khóc, trong khi ăn, Tri Hạ rất kiên trì, chủ đề hai anh em nói chỉ quay quanh hai đứa bé, có thể bọn họ sợ đề cập đến những vấn đề nhạy cảm, nên ngậm ngấm ăn ý, cẩn thận lảng tránh.

Mãi tới khi không còn gì để nói, trong phòng yên ắng lại, lúc này Tri Hạ khề thờ dài: “Em không gọi điện à? Từ nãy đến giờ, em đã nhìn di động tổng cộng 15 lần đấy.”

Lâm Văn Thu sững sờ, thẹn thùng chối cãi: “Không ạ. Em chỉ xem giờ thôi.”

“Thật ư?” Tri Hạ mỉm cười, nghiêng đầu nhìn cô, “Tối nay có bắn pháo hoa, chúng ta đi xem đi.”

Lâm Văn Thu gật đầu, ánh mắt lần nữa không tự chủ liếc nhìn chiếc điện thoại đặt trên bàn, còn ánh mắt Tri Hạ nhìn cô, thoáng qua chút ý vị sâu xa.

Buổi tối, hai người bế theo Nặc Nặc đến quảng trường gần phòng trọ của Tri Hạ, nơi đó đã tụ tập đông người, màn đêm buông xuống, khắp nơi rôm rả tiếng cười đùa.

“Văn Thu, anh rời đi với mục đích là muốn em hạnh phúc. Thế mà giờ đây, anh là nguyên nhân khiến cho gia đình em xáo xáo, vậy thì việc anh làm còn có ý nghĩa gì nữa ?” Tri Hạ không hề báo trước, bất chợt lên tiếng, ngữ điệu trầm khàn, đầy từ tính, Lâm Văn Thu trầm ngâm, sau ngoái đầu nhìn anh: “Nhưng con người ta sống ở đời, hạnh phúc không chỉ gói gọn trong tình yêu, mà còn có tình thân.”

Tri Hạ nghiêng mặt nhìn cô, ngữ quan tuần tú nổi bật trong đêm tối, anh cong khóe môi, giờ tay vuốt tóc cô: “Cô em gái của anh đã trưởng thành, anh nói không lại em rồi.”

Một luồng ánh sáng màu xanh lam phóng thẳng lên bầu trời đêm, rồi bùng nổ thành những tia sáng 粼粼, màu sắc rực rỡ, lóa mắt người nhìn, khiến người ta không thể dời mắt đi được. Lâm Văn Thu ngẩng đầu ngắm, Nặc Nặc trong lòng cô vui vẻ hẳn lên, hai tay nhỏ xíu vỗ bập bập, phát ra tiếng cười đáng yêu của trẻ con.

Gương mặt Tri Hạ trắng noãn, ở dưới bầu trời với vô vàn ánh sáng, tựa hồ không chân thật, nhưng âm thanh giọng nói của anh cực kì rõ ràng: “Hai người sống chung với nhau, quan trọng nhất chính là tâm lòng, những thứ còn lại chỉ là gió thoảng mây bay. Người nào chủ động, người nào nhún nhường, chỉ cần vì người mình yêu, tất cả đều xứng đáng.”

Tri Hạ so với cô còn thấu đáo, tâm lý hơn rất nhiều, Lâm Văn Thu không nén nổi tiếng cười: “Người con gái nào may mắn gặp được anh, chắc hẳn sẽ hạnh phúc, Tri Hạ chỉ cười trừ, và ngẩng đầu ngắm pháo hoa.

Màn pháo hoa vô cùng mỹ lệ, người xem xung quanh cảm lòng không đậu, nhảy cẫng lên hoan hô, nhiều người vội vàng lấy di động ra chụp hình lại, còn Lâm Văn Thu chỉ thẫn thờ ngắm nghía.

Không biết người nào đã chỉ mạnh tay đến vậy. Lâm Văn Thu nghe người xung quanh bảo, màn pháo hoa này là do tư nhân bỏ tiền ra bắn, hình như kéo dài suốt hai giờ liền.

Chờ khi bầu trời đêm quy về tĩnh lặng, Lâm Văn Thu mới buồn bã nói với Tri Hạ: “Về thôi anh.”

Tri Hạ không động đậy, miệng mỉm cười, chỉ tay thẳng lên trời: “Chờ tí nữa đi, biết đâu sẽ có màn đẹp mắt hơn?”

Lâm Văn Thu thoáng giật mình, bật cười: “Không ngờ anh lại thích xem bắn pháo hoa, nhưng kết thúc rồi anh ạ. Mọi người đều về hết ——”

Cô vừa dứt lời, bầu trời đêm bỗng loé lên một màu trắng muốt, lát sau, một màu bàng bạc phủ khắp trời, tựa như cả thế giới đều được nhuộm màu sáng bạc.

Lâm Văn Thu ngẩn ngơ, từng chùm pháo nổ tiếp nối nhau miên man không ngớt.

-

Trời rực sáng như ban ngày, còn cô chỉ biết chôn chân đứng tại chỗ, sau đó, tốp người phía trước dần tản ra hai bên, chính giữa hai hàng người, có một bóng dáng quen thuộc từ từ đi vào tầm mắt cô.

Toàn thân anh vây trong bộ âu phục màu đen, vóc dáng cao dong dỏng thu hút mọi ánh nhìn.

Lâm Văn Thu cho rằng mình đang bị hoang tưởng nặng, cho đến khi anh đứng đối diện cô, nhẹ nhàng nắm tay cô: “Thích không? Có giống với quang cảnh lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Màu trắng bạc phủ đầy không gian.”

Lâm Văn Thu khó tin tròn tròn mắt, cô không ngờ anh đột nhiên nhớ lại, đã bao năm trôi qua, cô luôn tưởng những kí ức ấy đã bị phủ bụi mờ trong tâm trí anh.

Tiếp sau, Bạch Thuật Bắc lặng thinh trong chốc lát, phía sau anh, từng chùm pháo hoa lan rộng khắp bầu trời bao la. Cảnh đẹp hoa mỹ khiến con người choáng ngợp, trái tim Lâm Văn Thu nhứt tọt ra.

Bạch Thuật Bắc bắt ngờ quỳ một chân trên đất, từ túi sau lấy ra chiếc nhẫn kim cương. Anh nhìn cô trìu mến, ánh mắt sáng ngời hợp cùng từng chùm pháo hoa: “Anh nợ em quá nhiều, đó là một hôn lễ, một lời cam kết chân thành, một cuộc sống hạnh phúc trọn vẹn. Anh từng sai lầm, vô tình đẩy cuộc hôn nhân của chúng ta đến bờ vực thẳm, khiến cuộc sống của em luôn giẫm chân tại chỗ, tất cả đều là lỗi của anh. Lâm Văn Thu, em có đồng ý tha thứ cho anh và nguyện lòng kết hôn cùng anh không?”

Lâm Văn Thu không thể thốt lên bất kì câu nói nào, lần trước, anh cầu hôn một cách qua loa, chóng vánh, đã đủ khiến cô cảm động khôn nguôi, huống chi lần này... cô biết anh đã tốn rất nhiều tâm tư và tình cảm, anh khiến cô triệt để rối bời.

Tốp người xung quanh như thể đang làm ảo thuật, họ đồng loạt búng tay, một giây sau, trên tay mỗi người là một bông hoa hồng đỏ thắm, trên khuôn mặt họ nở nụ cười chúc phúc, thay phiên nhau tặng bông hoa cho cô.

Tri Hạ bé lấy Nặc Nặc từ trong tay cô, Lâm Văn Thu hoàn toàn câm nín, chỉ biết giương mắt nhìn Bạch Thuật Bắc.

Bạch Thuật Bắc nở nụ cười tha thiết, giọng nói quá dịu ngọt: “Bởi vì em đột ngột muốn tới Thủy ảnh, cho nên anh phải đem mọi sự chuẩn bị ban đầu dời đến đây, vì không có nhiều thời gian, nên anh chỉ có thể vì em bắn trận pháo hoa trong hai giờ. Những người xung quanh là do anh liên hệ với họ qua mạng internet. Anh hiểu rõ những thói xấu ngày trước của mình, vì thế cố ý nhờ họ giúp đỡ, mong họ chứng kiến cho anh, và sẽ là những người chúc phúc cho chúng ta.”

Lâm Văn Thu thẳng thốt tốt độ, cô không ngờ Bạch Thuật Bắc lại chu đáo và tỉ mỉ đến thế.

“Văn Thu, những người quanh đây đều nguyện ý tiếp cho em lòng tin. Với sự chứng kiến của tất cả mọi người, em có thể đồng ý tin anh thêm lần nữa, và gả cho anh nhé?”

Hai tay Lâm Văn Thu đã ôm không xuể đóa hồng” không lẽ” trong ngực, hai mắt cô chực trào dòng lệ nóng, răng cắn chặt vào môi.

Bạch Thuật Bắc kiên nhẫn chờ câu trả lời của cô, qua vài giây sau, Lâm Văn Thu dùng sức gạt đầu, anh không thể biết được, tình cảm bao năm được hồi đáp, là việc có ý nghĩa đến thế nào với cô.

Tình yêu nếu xuất phát từ hai phía, đó là một chuyện may mắn và hạnh phúc, còn nếu là tình đơn phương dài đằng đẳng, thì hơn 90% phải nhận lấy kết cục đau đớn. May thay cô đã cố nhẫn nại... May thay, ông trời không đối xử tệ bạc với cô.

Bạch Thuật Bắc đứng dậy ôm cô vào ngực, trong không gian giao thoa giữa sáng tối, khuôn mặt cô rạng lên nét thoải mái ngọt ngào, dưới đáy mắt lóng lánh làn hơi nước đọng, đáng vẻ vô phần dự hoặc.

Anh cúi đầu ngậm môi cô, nhẹ nhàng mút mát, hút lấy hương thơm dịu ngọt “Hình như anh còn nợ em một đêm động phòng hoa chúc, tối nay anh trả nợ luôn nhé, em cứ thoải mái tính lại?”

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Nếu Như Không Gặp Em

Sau khi Lâm Văn Thu đồng ý phục hôn, Bạch Thuật Bắc nhanh chóng bắt tay chuẩn bị cho hôn lễ của hai người thật long trọng. Tuy ông Bạch Hữu Niên vẫn còn đang lẩn tránh, song dưới áp lực của truyền thông, ông ta đành miễn cưỡng tham dự hôn lễ. Lâm Văn Thu sững sờ trước hôn lễ xa hoa của bọn họ, không nhìn được, khẽ kéo tay áo của anh, hỏi: “Anh lấy đâu ra tiền để chuẩn bị những thứ này, không phải tiền anh đã đưa em giữ hết rồi sao?”

Bạch Thuật Bắc điềm tĩnh trả lời: “Anh mượn chủ ba đây, tiền cưới cộng thêm tiền chuẩn bị cho màn cầu hôn. Tiền trả theo tháng, mười năm sau dứt điểm.”

“.....” Lâm Văn Thu chẳng biết nên dùng vẻ mặt gì để nhìn anh nữa

Dáng vẻ của người đàn ông này hoàn toàn bình thản, khỏe miệng cong cong, vẻ mặt ngập tràn sự cung chiêu, còn giờ tay nâng nhẹ cằm cô: “Anh nhất định sẽ tặng em một hôn lễ thật khó quên.”

Hôn lễ chính xác rất khó quên, Lâm Văn Thu đứng cả ngày, dẫn đến hai chân tê cứng, cả người ề ảm, quan hệ của Bạch gia quá rộng, hơn nữa chiến hữu của Bạch Thuật Bắc rất nhiều, chỉ đi kính rượu từng bàn mà mới hết một lượt tất cả các bàn, hai chân Lâm Văn Thu đã như thể bị mài nhẵn.

Lúc trở về, Mạnh Mạnh và Nặc Nặc đã được Bạch Tiểu Lê dẫn đi, Bạch Thuật Bắc dặt tay Lâm Văn Thu vào thang máy. Trông cách cô đi đứng, anh nhanh chóng phát hiện vấn đề.

“Khoan đã.”

Anh khẽ mở lời, cúi người xem vết thương nơi chân cô, ngón tay lạnh lẽo xoa phủ lên trên chân, dường như máu không được lưu thông tốt. Tiếp theo, anh bỗng nhiên khom lưng xuống trước mặt cô, tầm lưng rộng rãi vững chắc, giọng nói trầm ổn nghiêm nghị: “Để anh công em.”

Lâm Văn Thu liếc nhìn khách khứa còn lác đác ở phía xa, khuôn mặt ửng đỏ: “Không cần, em tự đi được”. Nói cho cùng, da mặt cô vẫn rất mỏng, hơn nữa, Bạch Thuật Bắc đặt phòng tân hôn ngay lầu trên, đi thang máy cũng chẳng bao xa.

Bạch Thuật Bắc chỉ chau sát mày, không thêm hỏi ý kiến của cô nữa, trực tiếp xoay người, bế bổng cô lên.

“Á!” Lâm Văn Thu sợ khiếp vía, nơi xa lập tức rộn lên những tiếng cười trêu ghẹo, hóa ra là đội viên của Bạch Thuật Bắc. Một đám thanh niên còn rất trẻ, miệng cười toe toét, hướng Bạch Thuật Bắc cười to: “Bạch đội trưởng không đội nổi rồi...”

Bạch Thuật Bắc hướng bọn họ dựng ngón tay giữa, sau ngắm nhìn Lâm Văn Thu bằng ánh mắt trấn an, âm thanh trầm thấp dẫn xuất hương vị của men rượu: “Đừng để ý đến bọn loi chơi đây. Em là vợ anh, việc gì phải xấu hổ?”

Bạch Thuật Bắc ngang nhiên ôm cô vào thang máy, cửa thang máy chậm rãi khép lại, tách biệt bọn họ khỏi những tiếng cười vang dội. Thế nhưng, anh vẫn ôm chặt cô, như thể với anh, cô chẳng có tí sức nặng.

Lâm Văn Thu khẽ nhường mắt quan sát anh. Kể từ khi quay trở về đơn vị, làn da của anh lại rắn rồi, khỏe mạnh như xưa, bề ngoài cơ bản đã giống trước đây. Tuy nhiên, bên trong lại có chút khác lạ, đem đến cho cô cảm giác kì quái.

“Sao nhìn anh chăm chú thế?” Anh cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô, đôi đồng tử đen nhánh và sáng ngời ngời. Đôi môi anh vẽ nên nét cười ma mị, lời nói dẫn theo hơi thở tà tử, “Tôi nay chỉ thuộc về hai chúng ta. Chúc Bạch phu nhân tân hôn hạnh phúc.”

Lâm Văn Thu mấp máy khỏe môi, thít chặt, không nói nên lời. Cuối cùng, cô chỉ có thể siết chặt hai cánh tay quanh cổ anh, gò má nhẹ nhàng cọ cọ vào ngực anh.

Nhớ lại những chuyện đã đi qua, thật sự giống như một giấc mộng.

-

Trong kí ức của Lâm Văn Thu, thật ra lần đầu tiên của cô và Bạch Thuật Bắc cũng có thể xem như tốt đẹp. Chẳng qua khi ấy, cô vô cùng khản trương. Thời điểm nằm trên giường, bên tai cô chỉ nghe được tiếng tim đập dồn dập của bản thân. Bạch Thuật Bắc nằm cạnh cô, cách cô rất gần. Điều đó khiến tâm trí cô mơ màng, tay chân vụng về luống cuống.

Cô nhẹ nhàng nghiêng người, thân thể tươi trẻ từ từ dán sát vào người anh.

Dường như anh ngủ rất sâu. Nhưng khi cô nhẹ nhàng nhấc cái gối ôm trên ngực anh ra thì hai hàng mi của anh thoáng lay động, rồi sau đó đôi mắt u trầm nhấp nhem hé mở.

Gương mặt anh được ánh chiều tà bao phủ, ánh mắt mang theo vài phần mê hoặc cùng mờ mịt.

Lâm Văn Thu hồi hộp nhìn anh, trái tim như thể nhảy lên tận cổ họng, cho đến khi anh cất giọng khàn khàn: “Rót cho anh ly nước với.”

Lâm Văn Thu hơi sững sờ, rồi vội vàng nhảy xuống giường, rót nước cho anh. Lúc cô quay lại, hai mắt anh đã đóng chặt, tựa hồ khá mệt mỏi. Cô bèn nhỏ giọng gọi anh, không dám phát ra âm thanh quá lớn.

Bạch Thuật Bắc uống hết ly nước, bèn lấy tay vỗ vỗ trên trán, đôi mày nhíu chặt, xem chừng khó chịu lắm.

Lâm Văn Thu liền vươn tay xoa bóp cho anh, bàn tay cô mềm mại, bé nhỏ, khiến anh thoải mái hơn nhiều.

Bạch Thuật Bắc bỗng ngưng nắm lấy đầu ngón tay cô. Trong phòng ngủ cực kì yên tĩnh, trong không khí vẫn vút mùi thơm của huân y thảo. Anh nâng mặt

cô, dịu dàng cọ nhẹ chóp mũi cô, phả ra hương rượu nồng: “Anh muốn em”

Lâm Văn Thu biết tối nay, Cố An Ninh đã động tay động chân trên người Bạch Thuật Bắc. Lúc này, ắt hẳn thuốc đã phát tác. Song, cô vẫn trầm mê trước thanh âm trầm khàn, đầy từ tính của anh.

Người đàn ông mà cô mê luyến, bỗng nhiên thốt ra những lời này. Dù biết, bản thân cô chỉ là vật thay thế, nhưng trong lòng khó nén chút niềm vui sướng. Hiện thực cuộc sống khắc nghiệt, thì hãy để cô tự lừa mình dối người, trầm mê trong một đêm duy nhất.

Lâm Văn Thu chân chừ vươn tay, vụng về áp dụng những kiến thức mới học được. Khuôn mặt cô nóng hừng hực, song vẫn ngượng ngùng cố lấy lòng anh. Bàn tay nhỏ bé tần ngần đặt giữa hai chân anh, cọ xát với bộ phận đàn ông đồ sộ qua lớp quần tây.

Cứng rắn như sắt, kích thước so với tưởng tượng của cô lớn hơn rất nhiều.

Cô vô thức nuốt một ngụm nước bọt, bàn tay như thể bị điện giật. Nhưng, cô không kịp lui tay đã bị anh đè chặt. Anh nhìn cô triu mến, lát sau nở nụ cười ôn hòa, khẽ hôn lên môi cô, thì thầm ngay trên khoe miệng cô: “Thích không?”

Lâm Văn Thu cắn môi, có thể tưởng tượng được toàn thân cô đã đỏ rực như trái cà chua.

Bàn tay cô bị anh dẫn dắt, từng bước dò vào địa phương huyền bí, khu rừng rậm màu đen hơi thô ráp. Lát sau, đầu ngón tay đụng phải bộ phận nóng rẫy. Đầu óc cô liền biến thành một vùng trắng xóa, trước mắt chỉ còn gương mặt tuấn tú, lộ vẻ ẩn nhẫn của anh.

Mồ hôi toát ra trên vầng trán anh, nhỏ xuống từng giọt, thấm ướt tóc mái. Ngũ quan lạnh lùng nhuốm hơi thở kìm nén. Dáng vẻ của anh càng khiến cô thêm phần xấu hổ.

Lâm Văn Thu hạ mí mắt, không dám nhìn anh nữa, ngoan ngoãn để anh dắt tay mình du ngoạn khắp nơi.

Bộ vị to lớn, có chút thô kệch. Hề hình dung đến chuyện sắp xảy ra, nhịp tim cô lại tăng đột biến.

Môi Bạch Thuật Bắc trượt từ trán đến sống mũi cô. Nụ hôn chứa đầy sự nâng niu, quý trọng. Lâm Văn Thu biết rõ, những thứ này đều không thuộc về mình. Nhưng mà, đây là người đàn ông cô yêu nhiều năm, được thân thiết với anh khiến cô cảm thấy ngọt ngào. Tuy nhiên, cảm giác của kẻ thế thân khiến cô khổ sở. Cô như kẻ chết chìm trong hai tầng băng lửa .

Con mưa nụ hôn rơi xối xả xuống mặt cô, cuối cùng an vị trên hai cánh môi hồng. Anh lặng thinh trong thoáng chốc, sau đó, khẽ kháng vươn tay ve vuốt gò ngực trắng ngần của người thiếu nữ. Cô cup mắt, ngắm nhìn bàn tay anh nới gò những khớp xương trắng, dịu dàng xoa nắn hai phần mềm mại của cô, biến chúng thành đủ loại hình dạng.

Hai nụ hồng chưa từng bị người hái, giờ phút này nằm trong tay anh dần sung cứng. Anh đè cô xuống giường, cuối cùng nhắm nháp hai quả hồng mai . Đường như hương vị khá ngon, nên anh lưu luyến nơi ấy rất lâu.

Lâm Văn Thu cảm nhận hơi thở ấm áp của anh dần trở nên nặng nề, tựa như tiếng gầm nhẹ của loài dã thú.

Hành động của anh không nóng vội, gấp gáp giống như phim ảnh hay tiểu thuyết miêu tả, mà là kiên nhẫn trêu chọc cô. Chờ đến khi giữa hai chân cô nhầy nhụa chất lỏng màu đục trắng, anh mới chậm rãi cởi dây lưng.

Đến tận bây giờ, Lâm Văn Thu vẫn nhớ như in khoảnh khắc anh nằm trên người cô, cùng cô kết hợp một mối, hơi thở anh lúc đấy.... nặng nề mà gọi cảm

Thật may, cả quá trình anh đều không gọi tên người con gái kia. Điều đó khiến cô có thể tự thôi miên mình, có nhẽ đêm ấy, cô không hoàn toàn biến thành một kẻ thế thân.

-

“Nghĩ gì vậy ? ” âm thanh trầm thấp phá vỡ mộng tưởng của Lâm Văn Thu. Bà xã thất thần ngay đêm động phòng, điều này khiến Bạch Thuật Bắc cảm thấy rất thất bại, “Lúc này mà em còn mất hồn được à?”

Anh véo mắt cá chân cô. Lâm Văn Thu bị đau chau mày. Thế nhưng anh lại khoe ra nụ cười tà ác. Cúi người hôn ngấu ngiến môi cô: “Xem ra em còn chưa đủ mê.”

Lâm Văn Thu bị anh đặt trên giường, sự quần quýt của môi lưỡi không cách nào thoả mãn được hai con người đang chìm trong ngọn lửa tình. Anh nhẫn nại trêu chọc cô, lòng bàn tay du ngoạn trên thân thể cô, chầm lên từng ngọn lửa nóng hừng hực.

Trên người cô vẫn mặc chiếc sườn xám đỏ. Màu đỏ rượu gọi cảm tôn lên cơ thể trắng mịn của người phụ nữ.

Bạch Thuật Bắc ‘chiến đấu’ với vài cúc áo, bèn cảm thấy quá vướng víu. Anh đổi ‘chiến thuật’, tay men theo đường xẻ của tà áo, mon men trườn lên. Lâm Văn Thu khẽ ưỡn người, hai chân tự động hơi tách ra.

“Ồi——”

Cô vẫn chưa lấy lại tinh táo, thì tất chân trên đùi đã bị anh xé toạc. Cô kinh ngạc tròn to mắt, thờ thẫn nhìn nụ cười xấu xa tà ác của anh.

Lâm Văn Thu nhắc chân đạp tên đàn ông ‘hư hỏng’ này: “Anh bây giờ giống y chang mấy gã đàn ông trong phim AV Nhật đấy, vừa biến thái vừa tởm l

Bạch Thuật Bắc khẽ nhủ mày, song không tức giận: “Vợ ơi, đây là tình thú mà.”

Anh đè ép cô trên giường. Đôi tất chân vẫn treo lủng lẳng ở đùi cô. Ngón tay anh ve vuốt từ mắt cá chân cô đi lên, cuối cùng trực tiếp cúi đầu, hôn lên nơi nữ tính của cô.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên anh hành động táo bạo như vậy, song cơn khoái cảm ngút ngàn vẫn khiến cô lao đao, choáng ngợp. Hai tay Lâm Văn Thu siết chặt ga giường, dùng sức đến mức khớp xương trắng bệch.

Cách đây quần lót, đầu lưỡi anh nghiền ép viên thịt nhỏ nhắn cảm, bờ môi anh thì thoảng cọ xát chung quanh, sức lực không nặng không nhẹ, nhưng đem đến sự kích thích gấp đôi.

Đôi chân Lâm Văn Thu vắt trên bờ vai anh, liên tục run lẩy bẩy. Anh mài miết tấn công nơi yếu ớt nhất của cô. Cô cảm nhận được, bản thân dần trở nên ẩm ướt. Cả người như hoá thành vũng nước xuân, chân thành đáp lại anh.

Cô thẹn thùng muốn lui về sau, song hai chân đã bị tay anh giam cầm chặt chẽ.

Lúc Bạch Thuật Bắc ngừng đầu, đôi mắt đã sẫm đen, khó phân trong đục. Anh tha thiết nhìn sâu vào mắt cô, rồi dịu dàng hôn lên môi cô: “Phản ứng của em khiến anh tự hào về kỹ thuật của mình. Em không cần phải xấu hổ.”

Lâm Văn Thu cắn cắn làn môi dưới, nơi ấy vẫn còn lưu lại hương vị của anh. Lúc anh nói chuyện, vật cứng rắn đã môn trốn khắp vòng bụng cô.

-

Bạch Thuật Bắc là người biết rõ tường tận cơ thể Lâm Văn Thu. Anh luôn biết dùng cách thức hợp lý để khơi gợi lửa tình nơi cô.

Cô nằm dưới thân anh đã nở rộ như một đoá hoa thắm. Cô uyển chuyển phối hợp cùng anh, miệng nức lên theo từng thao tác của anh. Mái tóc dài đen mượt là lướt chập chòn theo nhịp điệu của cả hai, tạo nên lớp sóng nhấp nhô trên tấm ga giường màu trắng tinh. Hai gò ngực núng nính phập phồng, tựa như tùy thời tùy lúc đều có thể nhảy bật ra ngoài.

Bên trong cô khít khao ấm áp khiến cổ họng anh khô khốc, bụng dưới dần sưng đau. Bạch Thuật Bắc mê mẩn ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, suy nghĩ đột nhiên rối loạn.

Lâm Văn Thu giờ tay ôm cổ anh, hai cánh môi đỏ tươi khép khép mở mở. Từ phía trên nhìn xuống, anh thấp thoáng thấy được cái lưỡi hồng nhô xinh, ướt át.

Bộ dáng cô như vậy làm anh ——

Bạch Thuật Bắc hấp tấp nâng một chân cô lên cao, gần như thẳng tắp. Anh đứng dậy, quỳ một gối bên mép giường, tiến công từ trên xuống dưới, dùng lực khi nặng khi nhẹ, tựa hồ muốn bức điên cô.

Mỉ tâm Lâm Văn Thu nhú sát, tế bào toàn thân luôn trong tình trạng căng thẳng. Cô chỉ còn hơi sức để thờ dốc từng cơn, lời kháng nghị cũng trở thành câu nói nũng nịu, mập mờ: “Khốn kiếp, khó chịu quá.”

Hình ảnh như thế khiến mạch máu nhảy rần rật trong cơ thể Bạch Thuật Bắc. Anh cúi gầm mặt, ngắm nghía nơi hai người kết hợp, nhụy hoa của cô gắt gao hút chặt anh, như thể muốn nuốt trọn anh, chỉ cần anh hơi rút ra, cô sẽ vội vàng ngậm lại.

Quả thật muốn anh phát điên mà.

Trên trán Bạch Thuật Bắc vã mồ hôi. Nghe lời kháng nghị đáng yêu của vợ, anh không nhịn được muốn trêu chọc: “Nơi nào khó chịu?”

Lâm Văn Thu tức giận nhìn anh chăm chăm, nhưng lại bị anh khi dễ một phen, toàn thân giống như bị điện giật.

Thân thể cô phát run. Bạch Thuật Bắc có thể nhìn thấy hai cửa động của cô đang kịch liệt run rẩy, như thể bông hoa mỹ lệ tiết ra chất lỏng ngọt ngào. Hình ảnh khiến người ra sung sướng.

Hồ hấp anh cứng lại, động tác dưới thân càng lúc càng mạnh bạo hơn. Cô vừa trải qua đợt cao trào, phía dưới cực kì nhạy cảm, nước nở như sắp khóc thành tiếng “Em không muốn, ngừng lại.”

Bạch Thuật Bắc không đành lòng hành hạ cô. Trước kia, anh không nén nổi dục vọng, kịch liệt dây dưa với cô, hậu quả khiến nơi ấy của cô đỏ tấy, mấy ngày vẫn chưa tiêu sưng. Lúc này, tình thế quá bức bách, anh bèn rướn người, đem hai chân cô gấp trước ngực.

“Ngaoan, anh sắp xong rồi. Em hãy yêu anh đi.”

Cô chủ động dâng đôi môi thơm, cái lưỡi mềm nhẵn chui vào khoang miệng anh. Toàn bộ sức lực của Bạch Thuật Bắc đều dồn xuống dưới thân, dưới

sự kích thích của cô, anh gầm lên một tiếng, trút hết ra ngoài.

-

Cô mơ màng ngủ thiếp đi trong vòm ngực anh. Bạch Thuật Bắc cẩn thận giúp cô cởi y phục. Anh vừa cởi vừa thăm mắng chính mình, bản thân đã hơn ba mươi tuổi đầu, mà hành động chẳng khác gì thằng bé chưa biết đến mùi đời.

Bạch Thuật Bắc không nhìn được cười nhẹ, cúi đầu, khẽ khàng hôn lên gò má cô.

Anh tự tay cởi bỏ từng cái cúc áo, kí ức bất chợt trôi dạt về đêm ấy. Khi đó, anh cũng mất tự chủ như hôm nay, hành động chỉ dựa theo bản năng, tham lam giữ chặt cô.

Trước kia, Bạch Thuật Bắc không hề biết, tình dục được lồng ghép vào tình yêu lại đem đến cảm giác tuyệt diệu đến vậy. Từ lúc yêu cô, anh khó kiểm soát được mình, chỉ cần một nụ cười hay một cái nhũm mày của cô cũng khiến lòng anh nhộn nhạo.

Anh đứng dậy, tìm khăn lông giúp cô chùi rửa. Sau đó, ngồi tựa vào đầu giường, châm một điếu thuốc.

Đêm hôm ấy, anh đương nhiên không biết người con gái trong vòng tay mình chính là Lâm Văn Thu. Hoặc nói chính xác hơn, đầu óc anh khi ấy hỗn loạn, toàn thân như thể bị thiêu cháy trong ngọn lửa, lán át hết thảy lí trí.

Song, anh vẫn nhớ như in cảm giác tiêu hồn kia. Lúc anh tiến vào, người con gái dưới thân liền bật ra tiếng rên đau khó nhịn. Anh không khỏi chau chặt đầu mày, tuy nhiên vẫn tận hưởng xông vào.

Cô đau đến tách ra hai chân, tay siết mạnh mép chăn. Bạch Thuật Bắc dặt tay cô khoác lên bờ vai mình, rì rầm dụ dỗ: “Ôm anh sẽ hết đau.”

Toàn thân cô tựa hồ khẽ chấn động, dường như khó tin trước lời anh nói. Sau cùng, cô chần chừ vươn tay, khăn trương ôm lấy anh.

Bạch Thuật Bắc không nhớ rõ tình tiết đêm đó, chỉ biết tự chủ của anh triệt để sụp đổ. Anh không biết nguyên nhân là do tác dụng của thuốc, hay là tư vị của người con gái phía dưới tựa như hoa anh túc gây nghiện khiến anh say anh nghiện.

Anh lần lượt chiếm đoạt cô, còn cô yên lặng phối hợp, mặc cho cơ thể ngây ngô, yếu ớt bị anh thô bạo tàn phá. Cả quá trình, cô chỉ thờ hồn hên bên tai anh, không hề cất một tiếng nói nào.

Cô sợ anh sẽ phát hiện sao?

Bạch thuật Bắc thở dài, nghiêng mặt nhìn sang cô vợ nằm bên cạnh. Bây giờ nghĩ lại, ắt hẳn lúc ấy cô rất đau khổ, mỗi lần cô nhớ lại, sẽ không tránh khỏi nỗi nghẹn ngào, tủi hổ.

“Bé ngọc ! Nếu không gặp được em, anh sẽ tiếc nuối biết bao.” Bạch Thuật Bắc cưng chiều xoa nhẹ sống mũi cô, tận lực đè ép âm thanh giọng nói.

Cô khẽ ưm một tiếng, rồi lật người ngủ tiếp. Bạch Thuật Bắc bật cười, dụi điếu thuốc, tắt đèn, rồi nằm ôm cô đi vào giấc ngủ.

Đêm quy về yên tĩnh, mà hạnh phúc của bọn họ chỉ vừa bước sang trang mới

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Bi Kịch Do Cái Kẹp Tóc Hình Con Thỏ Nhỏ Màu Hồng Đưa Tới

Sau khi Bạch Thuật Bắc cùng Lâm Văn Thu tái kết hôn, điều buồn bực nhất là không phải là nên làm thế nào để bà xã vui vẻ, mà là ——

“Nó không thể ngủ ở trong phòng Mạnh Mạnh sao?” Bạch Thuật Bắc rũ mắt nhìn cái chăn đã bị vén lên, tiểu gia hóa kia đã từ cuối giường chui vào giữa hai người, gân xanh trên trán hằn lên.

Đã không biết là lần thứ mấy rồi, Nặc Nặc luôn vào thời điểm hai người thân thiết được một nửa thì tới gõ cửa, Lâm Văn Thu rất yêu thương con, chỉ cần tiểu gia hóa kia thoáng nức nở liền lập tức thỏa hiệp, hoàn toàn mặc kệ anh đã tiến hành được đến đâu, không chút do dự sẽ một cước đá người xuống giường.

Nặc Nặc nằm giữa ba mẹ, vẻ mặt mờ mịt chớp chớp mắt, Lâm Văn Thu xin lỗi lại xấu hổ cười làm lạnh: “Nặc Nặc quen ngủ cùng em rồi.”

Bạch Thuật Bắc thật muốn rống to, lão tử cũng quen ngủ trên người em rồi!

Mặc dù nghĩ như vậy, Bạch Thuật Bắc vẫn là không dám hô to gọi nhỏ với vợ yêu, chỉ là trầm mặt ầm ức, kéo chăn ra ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh con trai.

Bà xã, con trai, anh một người cũng không thể chọc vào!

Bạch Thuật Bắc trong lòng âm thầm suy nghĩ, anh phải tìm phương pháp khiến Nặc Nặc từ bỏ tật xấu này mới được, nếu không sớm muộn sẽ bị chết ghen.

Vì vậy anh Bạch nào đó nghĩ ra vô số phương pháp, đầu tiên chính là bắt đầu từ cải thiện quan hệ chị em, theo ý anh, Nặc Nặc sở dĩ lệ thuộc vào Lâm Văn Thu như vậy, vẫn là vì quan hệ với Mạnh Mạnh chưa đủ thân thiết.

Sau khi Bạch Thuật Bắc ám chỉ với Mạnh Mạnh vô số lần, Mạnh Mạnh thông minh hiểu chuyện bắt đầu hành động.

Hôm nay cả nhà đang xem TV, Mạnh Mạnh vẫy tay về phía em trai ngây ngốc của mình: “Nặc Nặc, chị tặng cho em một món quà.”

Nặc Nặc ngoan ngoãn đi tới, lông mi đen rậm như cánh quạt nhỏ dường như đang di động lên xuống.

Mạnh Mạnh mở lòng bàn tay ra, đắc ý nhướn đuôi lông mày: “Đẹp không, đây là chị cố ý mua cho em đó.”

Bạch Thuật Bắc đang muốn chủ động xuất kích trầm trồ khen ngợi Mạnh Mạnh, nhưng khi nhìn đến thứ trong tay cô bé thì khóe miệng lại co rút, hai cái kẹp tóc con thỏ nhỏ trắng treo mồm mỉm yên lặng nằm trong lòng bàn tay nho nhỏ của Mạnh Mạnh, màu sắc kia thật đúng là đủ hấp dẫn sự chú ý của người ta.

Nặc Nặc khép ánh mắt, không nhìn ra là thích hay không thích, Bạch Thuật Bắc nghĩ chiêu này của Mạnh Mạnh chắc chắn vô dụng, bé trai làm sao có thể thích loại đồ chơi nhỏ này chứ!

Ai ngờ một giây kế tiếp, Nặc Nặc cư nhiên vươn bàn tay nhỏ bé béo múp míp ra, còn khéo léo trả lời: “Cám ơn chị.”

“” Chẳng lẽ lúc chính mình đang thất thần đã xảy ra chuyện gì rồi? Bạch Thuật Bắc buồn bực.

Ngày hôm sau Lâm Văn Thu đi đón Nặc Nặc tan học, trở lại liền tức giận, Bạch Thuật Bắc khó hiểu xoa bóp bả vai cho cô, nhỏ giọng hỏi thăm: “Sao vậy?”

Lâm Văn Thu chỉ chỉ Nặc Nặc còn đứng ở cửa, giận dữ sọt: “Anh hỏi con trai anh đi, nó làm ra chuyện tốt gì.”

Bạch Thuật Bắc lại càng kỳ quái, Lâm Văn Thu vô cùng yêu thương con, bình thường sẽ không phát lửa lớn như vậy. Có lẽ nhất định là Nặc Nặc chọc ra phiền toái lớn rồi.

Hỏi thăm một hồi, Bạch Thuật Bắc mới biết chính là họa do cái kẹp tóc con thỏ nhỏ của Mạnh Mạnh gây ra.

Nặc Nặc cảm thấy mình rất oan ức, mắt to ngập nước liên tục chớp động: “Con thích hai bạn ấy, không muốn nhìn thấy ai trong hai người đau lòng, cho nên liền đưa cho mỗi người một cái.”

Bạch Thuật Bắc nghe một hồi mới hiểu được, thì ra con trai quyết định tặng cái kẹp tóc con thỏ nhỏ cho cô bé mình thích, nhưng rõ ràng đó là một lựa chọn khó khăn, trong lớp có hai bạn nữ có quan hệ rất tốt với cậu. Cậu nghĩ không ra nên tặng cho ai, vì vậy liền tặng mỗi người một chiếc.

Bạch Thuật Bắc nén cười, nhiu mày với con trai: “Nặc Nặc thật thông minh.”

Lâm Văn Thu hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Thuật Bắc: “Vậy là anh lúc nhỏ cũng đã làm chuyện tương tự đúng không, tặng cho chị Cố và em quà tặng giống nhau?”

Bạch Thuật Bắc lập tức giơ hai tay lên tỏ rõ lập trường: “Tuyệt đối không có!” Anh cũng chưa tặng quà gì cho Lâm Văn Thu.

Lâm Văn Thu nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới anh, Bạch Thuật Bắc gửi cho con trai một ánh mắt lực bất tòng tâm.

Lâm Văn Thu ôm cánh tay, từng chữ từng chữ nghiêm túc nói: “Bởi vì loại hành động không chịu trách nhiệm này của con làm hại hai bạn ấy rất đau lòng, hơn nữa còn đánh nhau. Cho nên mẹ muốn phạt con.”

Nặc Nặc bĩu môi, đáng thương tội nghiệp nhìn Lâm Văn Thu, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, cuối cùng vẫn là đem lời muốn nói ra nuốt trở về.

Rõ ràng chị gái nói cho cậu biết, đem kẹp tóc con thỏ nhỏ màu hồng tặng cho bạn gái mình thích, bạn ấy nhất định sẽ rất vui mừng. Nhưng tại sao hai bạn ấy cuối cùng không vui vẻ, ngược lại còn khóc cơ chứ?

Ngay cả mẹ cũng có vẻ rất tức giận.

Con gái thật rất kỳ quái!

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: 6 Và 9

Tối hôm qua Bạch Thuật Bắc xem một trận bóng đến nửa đêm, mơ mơ màng màng nghe được Nặc Nặc gõ cửa, hơn nửa lực đạo thật sự không nhỏ, giống như có vẻ rất vội.

Anh mở mắt ra, trong phòng ánh sáng mờ mờ, rèm cửa sổ dày cộm che đi tất cả ánh sáng, chỉ nghe được âm thanh mơ mơ hồ hồ của con trai: “Ba, chín giờ rồi! Sắp trễ học rồi!”

Bạch Thuật Bắc sùng sốt mấy giây, ngay sau đó bỗng ngồi bật dậy.

Lâm Văn Thu cùng Tri Hạ về quê có việc, mới đi được một ngày. Ngày đầu tiên anh lại để cho con trai đi học muộn, Lâm Văn Thu trở về chắc chắn sẽ cảm thấy anh làm việc không đáng tin cậy.

Bạch Thuật Bắc vội vã đứng dậy, mở cửa thấy con trai đã mặc quần áo chỉnh tề, anh cúi người dùng sức nắm bả vai của cậu bé: “Cho ba năm phút là được rồi.”

Dù sao cũng từng được huấn luyện trong quân đội, Bạch Thuật Bắc mặc quần áo rửa mặt quả thực chỉ dùng năm phút đồng hồ.

Năm phút sau anh đã sửa soạn xong mọi thứ, áo quần bảnh bao ôm con trai xuống lầu.

Nhưng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, chỗ bọn họ ở mặc dù là khu biệt thự, nhưng bình thường vào lúc này bên ngoài đã sớm có chút ồn ào rồi. Bạch Thuật Bắc theo bản năng liếc nhìn cái đồng hồ cổ trong phòng khách, chỉ tùy ý nhìn thoáng qua thì sắc mặt lập tức trầm xuống.

Nặc Nặc còn chưa biết vận rủi của mình sắp giáng xuống, còn ngây ngốc thúc giục: “Ba ơi, muộn rồi!”

Bạch Thuật Bắc xanh mặt, đặt cậu bé xuống đất, chỉ vào cái đồng hồ cổ ở bên cạnh: “Con nói cho ba, bây giờ mấy giờ rồi?”

Nặc Nặc nhìn chăm chăm thời gian trên đồng hồ một hồi lâu, hai mắt càng mở càng lớn, cuối cùng nghi ngờ nói: “Ồ, vừa rồi rõ ràng chín giờ mà.”

Bạch Thuật Bắc xoa xoa mi tâm, một mối hỏi: “Con giải thích cho ba, nhìn thế nào thành chín giờ?”

Nặc Nặc cúi đầu nhìn ngón tay, bữu môi không lên tiếng, lúc chị gái cho cậu xem đồng hồ đeo tay thì rõ ràng là chín giờ mà.

Mà lúc này Manh Manh đi vệ sinh xong tiếp tục trở về phòng ngáy o o, hoàn toàn không biết bởi vì mình mà em trai bị phạt đứng. Lúc cô bé buồn tiểu tỉnh dậy, mờ mờ chước quý này ra, chạy đến phòng của Nặc Nặc cho cậu bé xem cái đồng hồ đeo tay mới mua của cô nhóc, cô ý để ngược chiếc đồng hồ.

Mà Nặc Nặc bốn tuổi liền ngây ngốc nhìn số “6” thành số “9” rồi!

Lúc chị gái đi tiểu, cậu bé liền vội vã rời giường mặc quần áo gọi ba dậy, đến trễ sẽ bị cô giáo phạt đứng.

Nặc Nặc suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra sao lại thế này, cha đã tức giận thở phì phì ném xuống một câu: “Úp mặt vào tường sám hối đi” rồi trở về phòng ngủ bù.

Bạn nhỏ Nặc Nặc đáng thương cuối cùng vẫn không tránh được số mạng bị phạt đứng.

——HẾT——

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Lửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

